

Giới thiệu Tình Cờ

Truyện Tình Cờ, đây là một câu chuyện tình xúc động nói về một cô gái chứng kiến người mình từng yêu và người đó cũng từng nói rất yêu cô nhưng tại sao chuyện này lại xảy ra với cô khi anh đám cưới với người khác trước mặt cô.

Rõ ràng đêm đó anh nói rất yêu thương cô muốn được bảo vệ chăm sóc lo lắng cho cô cả đời vậy mà bây giờ lại phản bội lại lời hứa đó. Thật sự anh là con người như thế nào, chẳng lẽ những lời anh nói đêm đó toàn là dối trá.

Bao nhiêu niềm ấp ủ mơ ước của đêm đó đều tan biến chỉ trong một ngày, một ngày thật đen tối cho mối tình của cô. Cô không còn tin vào lời đàn ông nữa, một người đã quá đủ làm trái tim cô tan nát cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đêm gặp nhau

Tiếng chuông nhà thờ, trầm buồn mà vang vọng, vọng đến trái tim của một cô gái gần đó, trong hôn lễ linh thiêng đang được tiến hành.

Chính giữa nhà thờ là một cặp cô dâu chú rể đang nói lời hẹn ước, cô dâu sắc mặt ôn nhu mỉm cười.

Chú rể cao lớn phong độ, hôn nhẹ lên má cô dâu, vẻ mặt sùng ái, cảnh tượng này thật hạnh phúc, thật làm nhiều người mơ ước.

Có điều cô là người duy nhất trong lễ đường cô đơn tịch mịch, thẳm lặng thương tâm đau lòng. Cô có thể không đau lòng không, người cô yêu kết hôn, mà cô dâu lại không phải là cô.

Anh không phải nói thích em sao, không phải nói muốn chung sống với em sao, vì sao sau đêm thổ lộ, anh lại đi ôm người phụ nữ khác vào trong lòng.

Anh nói thích em là lừa gạt, là đùa cợt hoặc diễn kịch, nhưng trái tim em yêu anh làm sao có thể thu hồi đây.

Đôi mắt cô gái xinh đẹp long lanh, lệ trong suốt theo tiếng nhạc hôn lễ từ từ rơi xuống, còn có thời khắc nào đau lòng như lúc này không?

Thật khó quên những ngày ở bên anh ta, khó quên từng ánh mắt của anh ta, khó quên cảm giác anh ta ôm cô, càng khó quên nụ hôn anh ta trao cô, đó là nụ hôn đầu tiên của cô, từ nay cô sẽ giữ kín nó.

Động tác nhỏ bé ấy đã làm cô tưởng rằng anh ta yêu cô, để ý cô, có lẽ hết thấy đều là cô tự mình đa tình, hôn lễ này đã phá tan mộng đẹp của cô.

Cô lặng lẽ rời khỏi nơi làm cô khó thở này, nơi này không thuộc về cô, hạnh phúc này cũng không thuộc về cô.

Đi vô định trên đường, tâm vẫn cô độc như trước, tịch mịch, không biết phải làm cách nào để tâm không đau nữa, không phải tuyệt vọng nữa.

” Cho tôi rượu.” Bước chân lạc lõng của cô vô tình bước vào một quán bar tên Lam Nguyệt, thất hồn lạc phách, cô thần thờ ngồi ở đó.

Người pha rượu liếc nhìn cô gái vô hồn này, chỉ thần nhiên hỏi: “Cô uống loại gì ạ.”

Cô gái hai mắt đờ đẫn, máy móc nói:” Rượu mạnh nhất, rượu có thể khiến đàn bà quên đi đau khổ.”

Người pha rượu động tác mau lẹ, trong chốc lát đã pha chế xong một ly rượu, “Rượu này gọi là rượu quên sầu.”

Quên sầu, uống xong có thể quên những chuyện không vui, quên hết nỗi thống khổ này đi ư, cô gái xinh đẹp trên mặt còn mang theo nước mắt, tay nâng ly rượu lên, một hơi uống hết.

“Tiểu thư, rượu này mạnh lắm, cô uống từ từ thôi.” Người pha rượu nhin không được mở miệng khuyên can.

” Ly nữa!” Cô gái buông ly rượu, tựa hồ như rượu với cô chỉ là nước lã vậy, chẳng lẽ tâm đau thì cảm giác cũng mất đi chẳng?

Người pha rượu không nói thêm gì nữa, tiếp tục pha rượu theo yêu cầu của khách.

Uống xong vài ly rượu, cô gái dựa vào quầy bar thẳm khốc đứng lên, không e dè gì khốc, muốn giải tỏa hết thống khổ trong lòng.

Tiếng khốc thu hút sự chú ý của những người khách khác, nhiều ánh mắt sôi nổi dán vào cô, một cô gái độc thân đi vào quán bar, vốn đã thu hút sự chú ý của người khác, đặc biệt là đàn ông.

Một cô gái khóc lóc đương nhiên thu hút sự chú ý, một gã mặc đồ tây đi đến, đặt tay lên vai cô gái, cười nói: "Sao lại khóc đến đau lòng như vậy, có cần anh đến dỗ dành em không?"

Cô gái ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt đầm lệ, xinh đẹp động lòng người, cô mím môi, hô: "Tránh ra. .... Bỏ tay ra khỏi người tôi, đồ đàn ông xấu xa."

Gã đàn ông kia cũng không giận, ngược lại càng nói nhanh: "Cô bé tính tình bướng bỉnh, anh thích thế, để anh đưa em đi một chỗ rất vui về nhà."

Cô gái xinh đẹp vẻ mặt tức giận, đứng dậy, có chút lảo đảo nghiêng ngã ra sau: "Bảo anh tránh ra anh nghe có hiểu không đấy, vì sao tôi phải theo anh hả, anh có đồng ý cưới tôi không, có muốn chịu trách nhiệm về tôi không, hả? Đồ đàn ông xấu xa, định đi lừa gái hả, nhảm người rồi, tránh ra."

Gã đàn ông bóng bẩy kia không thể tưởng được cô gái ôn nhu yếu đuối trước mặt lại khó dụ dỗ đến vậy, định buông tha cho cô, có điều con mắt trước mặt quá thật rất mê người.

Cái loại xinh đẹp này mang theo vẻ mỉa mai, trong mỉa mai hoặc lại có nét thanh nhã, ngay cả giọng nói cũng làm người ta xúc động.

Gã đàn ông sao có thể dễ dàng bỏ qua được, nửa kéo nửa túm đem cô gái thất hồn lạc phách vì đau cũng vì say rượu kia ra ngoài quán bar.

"Buông tôi ra. .... Anh buông tôi ra!" Đôi mắt cô gái dụ người, giọng nói động chứng nhân, làm cho phản kháng của cô cũng thiếu đi vài phần khí lực. Mà người chung tựa hồ cũng không quan tâm, thế nhưng không có ra tay giúp đỡ, nghĩ bụng cô gái này đã lẳng lơ lại còn giỏi diễn kịch.

Cái tên đàn ông bóng bẩy kia không thêm đề ý phản ứng của cô gái, ép cô ra khỏi quán bar.

Ngay lúc đàn ông kia ép cô gái vào trong xe, cô gái liều mạng giãy dụa, không chịu vào.

"Buông tôi ra, buông tôi ra!" Cô ý thức được nguy hiểm, bên ngoài người đã rất ít, trời đã tối rồi, không gian nhuộm màu vàng của ánh đèn làm cô có chút tỉnh táo.

Gã đàn ông đã mất kiên nhẫn, lúc định dùng đến vũ lực, một chàng trai khôi ngô bước từ trên một chiếc xe hạng sang xuống, chàng trai một bên tay cầm bao thuốc, một bên tay cầm điều thuốc hút một hơi sâu rồi vứt xuống đất, lấy chân đi đi rồi sau đó ngẩng đầu: "Bỏ tay ra!"

"Mày là ai, có biết trước sau không?" Tay đàn ông bóng bẩy hung tợn quát chàng trai mới xuất hiện.

Về mặt chàng trai kia dưới ánh đèn thật mê người, hơn nữa đôi mắt kia giống một con lốc xoáy sâu hun hút, hai tay anh khoanh lại trước ngực, nói: "Cô ấy nói không muốn, ông còn làm quá tôi sẽ đưa ông đến đồn cảnh sát."

Cô gái mặt nhợt như nước, ngây ngốc nhìn chàng trai kia, giãy dụa lung tung nói: "Đừng vậy, đồ đàn ông xấu xa, tôi đã nói không muốn rồi, buông tôi ra, bằng không tôi sẽ cho anh ăn cơm tù, cả đời ăn cơm tù."

Chàng trai anh tuấn kia nghe được nhủu mày lại, đã có chút không kiên nhẫn, gằn nhẹ nói: "Còn không mau cút đi."

Gã đàn ông bóng bẩy kia đẩy cô gái say rượu sang một bên, tiến về phía chàng trai phá đám chuyện tốt của hắn kia, nắm đầm cũng hươu hươu.

Chàng trai anh tuấn chỉ cần trở một tay đã đánh ngã gã đàn ông không biết điều kia, hắn kêu đau oai oái, vội vàng vàng đứng lên, liên tục bước lùi ra sau về phía xe mình, mà chàng trai anh tuấn kia cũng bước đến gần.

"Hôm nay tha cho ông, đừng để tôi nhìn thấy ông lần nữa." Gã đàn ông kia hoảng loạn cuống cuồng lên xe nổ máy rồi đi.

"Haha. .... Đồ quý nhất gan." Cô gái lão đã lão đảo đứng lên, đến trước mặt chàng trai đã cứu cô, "Cám ơn anh. .... Tôi mời anh uống rượu."

Anh ghét những cô gái say rượu, có điều không biết vì sao lại không ghét cô gái trước mặt này, chỉ cảm thấy giọng của cô thật mỉa mai, vẻ mặt xinh đẹp đau khổ kia dễ dàng khơi lên tiềm vọng của anh.

"Cô tên gì?" Ngón tay thon dài của anh nâng cằm cô lên, đôi mắt mê người như mang theo ma thuật chăm chú nhìn cô.

Cô gái mặt đỏ bừng, cười cười nói, "Tôi... tôi là Hân Đồng, Đồng Đồng. ...." Vốn là cười, nhưng lại mang theo điểm đau xót, "Anh ta thích gọi tôi là Đồng Đồng, phải. .... Thích gọi tôi là Đồng Đồng."

Đôi mắt đen của chàng trai nhíu lại, không thích cô gái gọi tên của người đàn ông khác, anh không biết vì sao lại muốn xen vào chuyện của người khác giúp đỡ cô gái này, là bởi vì giọng nói nhu mì của cô, hay là vì nhan sắc của cô?

"Hạo Nam, đưa em về nhà được không, đầu em đau quá... đau quá." Đôi mắt sâu thẳm của cô gái nhắm lại, ngã vào trong lòng anh.

Hạo Nam? Là người trong mộng của cô, chàng trai có chút không thích, cô gái trong lòng anh say quá rồi.

Cô gái ở trong lòng anh thẫn thẫn, "Hạo Nam. .... Không cần kết hôn. .... Được không, cùng em ở bên nhau không tốt sao. .... Không tốt sao ..."

Hai má cô gái cọ xát trong ngực anh, cánh tay dài của chàng trai ôm cô gái vào trong lòng, đi về hướng xe của mình.

Hai người lên xe, cô gái dựa vào ghế ngồi, xe vừa mới khởi động, thân thể của cô đã không tự chủ được mà là xuống, đầu cô đặt trên vai anh.

“Nhà cô ở đâu?” Giọng nói trầm thấp mà hấp dẫn của chàng trai vang lên.

Cô gái say rượu không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại còn dùng giọng nói mềm mại kia hát một bài hát.

Cái lỗ tai của anh bị Hân Đồng đang say rượu kia làm nhiễu loạn, lái xe đi về phía biệt thự của mình, anh từ xưa đến nay không phải là hạng chính nhân quân tử, cũng không là cái thiện lương nhân sĩ gì đó.

Chiếc xe hạng sang đi vào trong khuôn viên một khu biệt thự thì dừng lại, chàng trai đỡ Hân Đồng vẫn còn đang hát từ trên xe xuống, đi về phía cửa biệt thự, Hân Đồng ở trong lòng anh vừa khóc lại vừa cười.

Phải tốn chút sức lực chàng trai mới đem được Hân Đồng vào trong phòng ngủ, đặt cô nằm xuống chiếc giường rộng lớn mềm mại.

Cô nằm ở đó, xinh đẹp vũ mị, như một đóa hoa màu xanh nở rộ điểm lẹ, anh cũng không phải là quân tử, cũng không là người tốt đẹp gì, cô gái trước mắt này, dễ dàng khơi lên hứng thú của anh.

Đôi mắt thâm trầm của anh có chút đắm chiêu, đôi chân thon dài hơi gập lại, quỳ gối trên giường, thân thể cao lớn vạm vỡ cũng thuận thế nằm ở bên người Hân Đồng, đưa tay ra vuốt vuốt tóc cô.

Hân Đồng say rượu nhìn anh, đưa tay ra ôm lấy anh: “Hạo Nam, vì sao..... phải đối xử với em như vậy..... Là em không đủ đẹp sao, vì sao....”

Tay chàng trai lướt trên mặt Hân Đồng, giọng nói âm trầm mà dụ dỗ,” Em thật sự rất đẹp.”

Hân Đồng ánh mắt mê ly, đưa tay ôm lấy cổ chàng trai, miệng nói không rõ.” Hạo Nam, đừng bỏ em đi.... Đừng.”

Cô nhắm anh thành người đàn ông khác, nghe cô gái trước mắt gọi tên người đàn ông khác, đáy mắt chàng trai lộ ra chút không vui.

Đôi mắt anh giống như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật, nhìn Hân Đồng trước mắt đáng vẻ mị hoặc, ánh mắt mê ly, còn có chiếc váy hơi hơi xốc lên, tất cả những điều này đều làm dấy lên dục vọng của Lôi Dương.

Anh trước kia không phải quân tử, hiện tại lại càng không phải, anh muốn cô gái này, anh thuộc kiểu người hành động, đã nghĩ là làm.

Bàn tay nhỏ bé của cô gái mê mẩn sờ soạng khiến cho anh không còn lí trí, dục vọng đã sớm mất đi kiểm chế, tay cởi quần áo của 2 người, chỉnh vị trí, tiến vào.....

Chưong ngại vật kia cho anh biết, đây là lần đầu tiên của cô.

Con đau làm cho cô nhủu mảy lại, phát ra một tiếng kêu rên, con đau làm cho nước mắt cô không khỏi hạ xuống.

Lôi Dương cúi người gắt gao ôm lấy Đồng Đồng, khẽ hôn lấy nước mắt của cô. Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng nỉ non nói:” Em là người phụ nữ của anh!”

Đồng Đồng vũ mị mà then thùng cười, cô nghe được, cô đã là người đàn bà của anh, ngay tại đêm cuồng loạn này.

Cô đã trở thành người phụ nữ của Hạo Nam.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sẽ không rời đi

Dường như đã ngủ rất lâu, trong lúc ngủ Lôi Dương bị một mùi hương hấp dẫn mà tỉnh, anh mở đôi mắt lạnh lùng ra, nhìn thấy trên chiếc giường rộng rãi chỉ có mình anh.

Giọng nói mị hoặc lòng người.., cô gái... một đêm triền miên.., tất cả đều là mộng sao? Quay đầu lại nhìn thấy trên đệm có vết màu hồng, môi anh hơi hơi cười. Tất cả những điều này đều là sự thật, cô gái làm cho anh xao xuyến kia, cô cô ấy thật sự tồn tại!

Nhưng giờ phút này cô ấy đang ở đâu?

Lôi Dương đứng dậy, mặc cái quần lót vào rồi đi về phía phòng bếp đang tỏa hương ngào ngạt.

Anh nhìn thấy một cô gái hoạt bát, một cô gái làm anh bị khuấy động đang mặc một cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình, tay áo của cô xắn cao lên, đôi tay bận rộn làm điều gì đó.

Chiếc áo sơ mi kia là của anh , giờ phút này lại mặc trên cơ thể thon thả kia, thật sự rất thân mật.

Cô gái đem qua say rượu đau đớn vì một người đàn ông khác đâu không thấy, giờ chỉ còn lại một cô gái hoạt bát năng động, mất đi trình tiết của chính mình lại không để ý sao?

Đây là một cô gái như thế nào ?

Anh rào bước về phía cô gái mê người kia, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô gái.

Đồng Đồng đang làm cơm trưa dừng lại, quay đầu lại nhìn chàng trai.

Trên mặt cô mang theo chút thẹn thùng, đôi mắt chớp nhẹ nhìn Lôi Dương, mỉm cười nói: “Làm phiền anh ngủ à?”

Lôi Dương mê muội nhìn Đồng Đồng, môi cũng vươn tới, nhẹ nhàng hôn ở môi cô một chút, nhẹ giọng nói: “Em định bồi thường anh thế nào đây?”

Đồng Đồng hơi nhột nhạt cười nói: “Em làm con trưa ngon bồi thường cho anh!”

“Anh muốn ăn, nhưng không phải ăn cái này.” Lôi Dương cố ý mập mờ ám chỉ, nhưng Đồng Đồng lại có chút ngây thơ.

“Anh muốn ăn em.” Lôi Dương vươn người về phía Đồng Đồng, hôn môi cô: “Chuyện đêm qua, em thật sự không kinh ngạc sao?”

Đồng Đồng che dấu đau đớn trong ánh mắt, gương nở một nụ cười động lòng người: “Chúng ta đều đã trưởng thành rồi, không phải sao?” Tuy nhiên lúc mới tỉnh lại cô quả thật rất khiếp sợ, nhưng cũng không có hối hận. Hạo Nam kết hôn, sao có thể ở cùng một chỗ với cô cười cười nói nói được chứ!

”Nói rất đúng, không để ý thì lại lần nữa đi.” Đôi tay anh đã bắt đầu không có trật tự.

Tuy nói mạnh mẽ như thế, nhưng Đồng Đồng cũng có chút thẹn thùng, dù sao kinh nghiệm của cô không đủ, chỉ có thể tùy ý Lôi Dương dẫn dắt, lúc hai cơ thể dung hòa làm một, anh thấp giọng nói: “Gọi tên anh, Lôi Dương!”

”Lôi Dương!” Cô ngoan ngoãn gọi theo, anh là Lôi Dương, cái tên này sẽ khắc sâu trong lòng cô.

.....

Là bởi vì đau lòng muốn chết nên buông thả chính mình, hay là muốn dùng phương thức này quên đi đau đớn?

Đồng Đồng không nói, Lôi Dương cũng không hỏi, hai con người xa lạ làm chuyện thân mật nhất, thật sự không hề xa lạ mà lại rất ăn ý.

Sau lúc thân mật, Đồng Đồng mặc vào chiếc áo sơ mi rộng thùng thình che phủ hết người cô kia. Một lần nữa trở lại phòng bếp, tiếp tục làm cơm trưa, đối bụng rồi!

Lôi Dương nhìn dáng vẻ Đồng Đồng bận rộn mỉm cười, nội tâm có cảm giác được người khác chăm sóc, chậm rãi thu hồi nụ cười, đi vào phòng tắm.

Lúc Lôi Dương ra khỏi phòng tắm, Đồng Đồng đã làm xong cơm trưa.

Người thấy mùi vị hấp dẫn, nhìn thấy bữa trưa phong phú trên bàn, Lôi Dương chợt cảm thấy xúc động.

Đồng Đồng đi đến kéo tay Lôi Dương ngồi xuống, sau đó chính cô cũng ngồi xuống.

Cô nhẹ nhàng nói:” Anh nếm thử chút xem ăn được không?”

Lôi Dương theo lời ăn thử.

Thật ngon, đây là cảm giác thực sự của Lôi Dương , anh không thể không thừa nhận Đồng Đồng nấu ăn rất ngon.

Đương nhiên anh không có khen ngợi nằng, vội vàng hôn trên mặt nàng một chút, đòi hỏi hỏi làm Đồng Đồng liên tục kháng nghị.

“Anh làm cái gì đấy!” Cách nói chuyện của hai người bên cạnh nhau rất tự nhiên mà thân mật, giống như bọn họ đã quen nhau từ rất lâu, giống như từ kiếp trước vậy.

Lôi Dương cúi đầu tiếp tục ăn, không để ý tới sự kháng nghị của Đồng Đồng. Ăn xong, Lôi Dương ra ngoài mua quần áo cho Đồng Đồng. (Mọi người lưu ý là anh ý ăn cái gì nha ==)

Quần áo của cô đã bẩn, hơn nữa cũng bị gã đàn ông kia lôi kéo xô xệch cả đi, không thể mặc lại nữa. Cũng không thể suốt ngày mặc quần áo của anh được, nhưng quả thực anh rất thích nhìn cô chỉ mặc mỗi cái áo của anh đi lại trong nhà.

Lần đầu tiên anh vì một cô gái mà làm chuyện lật vật như thế này! Lôi Dương kinh ngạc với chính sự khác thường này của mình!

Lúc anh mua quần áo về đã nhìn thấy phòng được thu dọn ngăn nắp, mà người con gái làm anh xao xuyến kia đang nằm cuộn trên ghế sofa, trông giống như một con mèo nhỏ đang ngủ vậy.

Anh thả quần áo xuống, ngồi bên cạnh Đồng Đồng, chiếc sofa lún xuống dưới sức nặng của anh.

Đồng Đồng tỉnh dậy, mở ánh mắt ngái ngủ nhìn anh nói:” Anh về rồi à!”

Đúng vậy! Anh về rồi, đã lâu chưa có ai hỏi anh như vậy.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của anh hiện lên một vẻ ôn nhu, ngón tay nhẹ nhàng véo véo 2 má Đồng Đồng.

“Anh về rồi!” Ân cần thăm hỏi như người nhà thế này, tự nhiên mà thân thiết, cảnh tượng này làm anh chợt cảm thấy ấm áp.

.....

Đồng Đồng chợt nhận ra hai người chưa có hứa hẹn gì với nhau. Trong cuộc sống của cô đột nhiên xuất hiện một chàng trai tên Lôi Dương, anh lạnh lùng tàn nhẫn nhưng cũng thật hấp dẫn.

Cô thích ánh mắt lạnh lùng che dấu nhu tình của anh, thích cái cách anh gọi cô Đồng Đồng. những điều này có thể làm cho nội tâm của cô bớt đi đau đớn.

Đôi lúc nghĩ lại, mình thật giống một đứa con gái hư hỏng!

Trong cuộc sống của Lôi Dương mỗi ngày cũng xuất hiện một cô gái tên Đồng Đồng, cô gái của anh. Cô mỗi ngày đều sẽ làm bữa ăn tối ấm áp đợi anh trở về.

Anh mỗi ngày giải quyết xong chuyện công ty đều mau chóng trở về nhà. Về đến nhà, lại cùng Đồng Đồng ăn bữa tối bên nhau.

Đồng Đồng nấu ăn thực sự rất ngon, món ăn cô nấu đã trói buộc khẩu vị của anh, khiến anh không hề ăn cơm bên ngoài.

Đồng Đồng dường như rất thích mặc áo của anh, mỗi buổi sáng cô luôn tỉnh dậy trước, mặc áo sơ mi trắng của anh bận rộn ở phòng bếp. Sau đó dùng bữa sáng mùi vị hấp dẫn kia dẫn dụ anh dậy.

Anh lần theo mùi hương đi vào phòng bếp, nhìn thấy cô gái bé nhỏ hoạt bát kia ồng tay áo xắn cao, đáng vẻ bận rộn.

Cô dường như không biết mệt là gì, luôn dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ.

Cuộc sống của anh đều được Đồng Đồng một tay chăm sóc.

Anh đã quen với sự tồn tại của cô, đã quen nhìn thấy đáng vẻ yêu kiều mê hoặc của cô mỗi khi về nhà.

Rồi một ngày, Lôi Dương từ công ty trở về như bình thường, mở cửa ra, nhưng không thấy bóng dáng yêu kiều kia nữa.

Không có Đồng Đồng mặc áo sơ mi đang tát bật, không có mùi đồ ăn tỏa ra, chỉ có một sự im lặng chào đón anh.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Dương mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, điên cuồng chạy vào phòng ngủ, nhưng chỉ thấy một chiếc ga giường đã được trải phẳng.

Anh hoảng loạn mở cửa tất cả các phòng khác, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Đồng Đồng.

Lúc anh hoảng loạn sợ hãi định chạy ra ngoài, cửa đột nhiên bị mở ra, hình bóng của Đồng Đồng đang đứng trước cửa.

Cô cầm trong tay rất nhiều túi đựng thức ăn.

Cô còn chưa kịp nói câu gì đã bị một vòng tay ấm áp mang theo lo lắng ôm vào trong ngực, là anh, anh bàng hoàng gắt gao ôm lấy cô, ôm chặt đến nỗi dường như sợ nếu buông ra, cô sẽ bỏ đi mất.

“A Dương.....!” Đồng Đồng vốn muốn hỏi anh làm sao vậy. Lại nghe được giọng nói nghẹn lại của Lôi Dương vang lên: “Đừng bỏ anh đi!”

Đồng Đồng dịu dàng cười, ngẩng đầu nhìn ánh mắt lạnh lùng nhưng mang theo chút sợ hãi của Lôi Dương, nhỏ giọng nói: “Em sẽ không bỏ anh đi, trừ khi anh không cần em nữa!”

Vì sao tự nhiên cô lại nói như vậy, Đồng Đồng cũng không biết nữa, chỉ biết khi nhìn vẻ mặt lo lắng của Lôi Dương, lời tự nhiên thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô gái của anh

Giọng nói của Đồng Đồng rất chắc chắn, cô sẽ không rời đi, giọng nói này từng tiếng từng tiếng khắc sâu trong lòng Lôi Dương.

Anh là con người lạnh lùng, sẽ không vì ai mà quan tâm, đó chính là bản chất của anh. Nhưng cô gái nhỏ bé yêu kiều trước mặt này lại có thể dễ xâm nhập vào trong trái tim lạnh như băng của anh.

Anh không tin tưởng bất cứ kẻ nào, trên thương trường kẻ lừa người gạt, khiến cho tính tình vốn lạnh như băng của anh lại càng thêm tàn nhẫn.

Đổi đầu đổi mặt, tuyệt không lưu tình!

Anh không có nhà, có thể là có nhà, nhưng không có đến một mái ấm.

Anh có một người cha không quan tâm đến anh, có một người mẹ lại là một người mẹ ghê, còn có một đứa em trai cùng cha khác mẹ.

Anh cho tới bây giờ không hề về nhà, bởi vì nơi đó không thuộc về anh.

Mẹ ghê của anh hận không thể làm anh chết đi, như vậy công ty trong tay anh cũng sẽ rơi vào tay cậu em trai kia.

Địch nhân trong nhà lẫn trên thương trường không lúc nào ngừng nghĩ cách hạ bệ anh, có điều anh là kẻ mạnh, vĩnh viễn đều là kẻ thắng.

Trái tim của anh lạnh lùng kiêu ngạo, tàn nhẫn mạnh mẽ, anh biết sau lưng rất nhiều người nói anh là đồ máu lạnh vô tình, tính tình bất ổn.

Tính cách của anh chính xác là như vậy, thế nhưng cô gái tên Đồng Đồng này lại tìm ra được mặt ấm áp của anh.

Anh không hề lưu luyến chuyện tiêu hoa gheo nguyệt, không hề có cô gái khác nữa, một lòng hướng về Đồng Đồng.

Mỗi ngày anh đều mong được về nhà, xem Đồng Đồng lại làm món gì ngon.

Đồng Đồng mặc áo sơ mi trắng của anh nằm ở sofa chờ anh trở về.

Anh rất thích nhìn cô mặc áo của anh bận rộn trong nhà mình.

“Anh thích ăn gì để em đi làm!” Đồng Đồng nhẹ nhàng hỏi.

Giọng cô nói chuyện rất êm ái dễ nghe, ngay cả lúc bọn họ ân ái cũng chỉ phát ra tiếng then thùng rên rỉ, nhưng lại là giọng nói có thể kích thích dục vọng của anh.

“Em!” Lôi Dương nói ra suy nghĩ trong lòng.

Đồng Đồng đỏ mặt yêu kiều đẩy ra anh nói: “Anh mau tránh ra, em phải đi nấu cơm!”

Lôi Dương lại gắt gao ôm cô, thân thể áp sát vào cô.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lẽo lại mang theo ôn nhu nhìn vào mắt cô, rồi nhìn vào môi cô.

Nhìn thấy vẻ mặt hồng hào vương chút then thùng của cô.

Có điều Lôi Dương cũng không giữ cô nữa, thả cô ra cầm lấy cốc nước đi vào bếp.

Đồng Đồng có chút mơ màng đi theo Lôi Dương.

Để Lôi Dương chọn món xong, Đồng Đồng đuổi Lôi Dương ra khỏi bếp, có anh bên cạnh cô không thể bình tĩnh được.

Anh sẽ làm cho tay chân cô bần loạn, sao có thể nấu cơm được chứ!

Đồng Đồng làm xong cơm tối sửa soạn trên bàn ăn. Đang định ngồi xuống thì Lôi Dương lại vẫy vẫy tay, ý bảo cô qua đây.

Đồng Đồng thuận theo đi tới, bàn tay to lớn của Lôi Dương ôm ngang eo cô, làm cho cô ngồi ở trên đùi anh.

“Ngồi ở đây ăn!” Lôi Dương nói chắc nịch xong bắt đầu gấp thức ăn.

“Như thế này làm sao ăn được!” Đồng Đồng kháng nghị lại, có điều trốn không nổi cánh tay mạnh mẽ của Lôi Dương.

Ăn cơm thì làm gì phải mặt đỏ tím đập như thế này chứ.

Đồng Đồng giờ tay ra cù anh!

Có điều Đồng Đồng thất bại nhận ra, Lôi Dương căn bản là không sợ bị cù.

“Anh không sợ bị cù đâu!” Lôi Dương nghiêm chỉnh nói.

Đồng Đồng dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm Lôi Dương, sau đó nói: “Anh đừng có lừa em!” Sau đó tiếp tục cù anh.

Thực ra anh sợ bị cù đấy, có điều rang nhin sợ Đồng Đồng nhận ra.

Cô gái bé nhỏ này cũng thật cố chấp, điều này cũng cho anh thấy Đồng Đồng cũng rất thông minh.

Cuối cùng Lôi Dương không nhin nổi nữa, bắt lấy tay Đồng Đồng, hung hăng ở môi cô hôn một cái nói: “Ăn cơm đi!” Nói xong cũng buông Đồng Đồng ra!

Đồng Đồng về mặt đắc thắng, ngồi bên cạnh Lôi Dương ăn.

”Kính coong!” Có tiếng chuông cửa truyền đến.

Đồng Đồng nuốt vội miếng thức ăn định ra mở cửa thì Lôi Dương đã đứng dậy đi ra.

Tiếp đến cô nghe thấy ở ngoài phòng khách có tiếng người nói chuyện ồn ào

Giống như là cãi nhau vậy.

Giọng nói càng lúc càng lớn, Đồng Đồng từ phòng bếp đi ra bắt gặp 2 người xa lạ.

Một người đàn ông chừng 40, 50 tuổi, tóc hai bên thái dương đã điểm bạc và một người phụ nữ chừng trên dưới 40 tuổi, ăn mặc đẹp đẽ nhưng lại tỏ vẻ dữ dằn khiến cho Đồng Đồng không thể không liên tưởng đến 3 chữ bà la sát.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng đi ra, đi về phía Đồng Đồng kéo tay cô vào phòng bếp.

Để khách một mình ngoài phòng khách không ổn cho lắm! Đồng Đồng còn chưa kịp nói ra đã thấy một giọng nói tức giận từ phía sau vang lên.” Anh có thái độ kiểu gì đấy, đây là thái độ với bố anh đấy hả?”

Người nói câu này chính là bà la sát, còn người đàn ông kia chắc là bố của Lôi Dương, thảo nào nhìn thấy quen quen, đôi mắt quả thực có chút giống nhau.

“Cô gái này là ai?” Lần này người nói là bố của Lôi Dương, giọng nói uy nghiêm có chút lạnh nhạt.

Lôi Dương mặt lạnh tanh nói: “Cô gái của con!”

“Có đàn bà tôi không phản đối, nhưng sao có thể làm ảnh hưởng đến hôn nhân gia đình chứ” Trong giọng nói mang theo vẻ cảnh cáo cùng ý định uy hiếp.

Thật là một gia đình kì quặc.

Lôi Dương sắc mặt rất khó nhìn, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, khiến cả khuôn mặt đẹp đẽ càng trở nên vô tình hơn.

Cô biết Lôi Dương đang tức giận!

Đồng Đồng đoán rằng người phụ nữ vừa lên tiếng không phải là người thân của Lôi Dương, mà là người khác, xem nắm tay A Dương nắm chặt lại giống như muốn đánh người vậy.

Vừa nói đến cô sao? “Đàn bà”? Có phải là vì cô mà đến không. Hay là định cảnh cáo con mình không nên thật lòng đối với cô, về nhà lo chuyện hôn nhân?

Đồng Đồng nghĩ đến đây chợt cảm thấy trái tim nhói đau! Vì sao lại đau như vậy, đây đâu phải người đàn ông mình yêu, chẳng lẽ người cô đã yêu lâu như vậy không bằng chàng trai mới ở chung có mấy ngày gần gũi này?

Sao tâm trạng mình lại trở thành như thế này? Đồng Đồng chợt mông lung suy nghĩ.

“Không có gì có nói nữa, mấy người có thể đi rồi.” Giọng nói của Lôi Dương lạnh như băng, không có lấy một tia cảm tình.

Mắt bà la sát mạng theo tia hiềm độc nhìn Lôi Dương. Lay lay ống tay áo cha của Lôi Dương : “Chúng ta đi thôi!”

Hai vị cha mẹ kì quái bỏ đi! Không có quan tâm thăm hỏi ân cần, chỉ có giận dữ và ra lệnh.

Lôi Dương có chút bức mình đi vào phòng tắm tắm.

Đồng Đồng dọn dẹp xong, đang định đi xem TV, lại nghe được tiếng Lôi Dương gọi.

“Đồng Đồng!” Giọng nói truyền đến từ phòng tắm!

Đồng Đồng đứng ở ngoài cửa phòng tắm, hỏi: “Sao ạ!”

Không thấy Lôi Dương đáp lại, hay là giọng mình quá nhỏ. Đồng Đồng lại đi về phía cửa phòng tắm.

“A Dương, gọi em à!”

Cửa phòng tắm bật mở, tiếp theo một cánh tay ướt sũng chụp lấy tay Đồng Đồng, người cũng bị một lực rất lớn kéo vào trong.

Lôi Dương lửa thể ôm Đồng Đồng vào trong lòng.

Đồng Đồng đẩy Lôi Dương, nhỏ giọng kháng nghị nói: “A Dương, anh làm quần áo em ướt hết rồi!”

“Ướt càng hay!”

“A Dương, anh..... không sao chứ!” Đồng Đồng nghĩ đến việc Lôi Dương bị chính người thân của mình đối xử như thế kia, tâm trạng chắc đang rất xấu, cô muốn an ủi anh nhưng lại không biết nói cái gì.

“Có, tâm trạng anh không xong rồi!” Lôi Dương vẻ mặt buồn bã.

“Phải làm như thế nào để tâm tình anh tốt lên!”

Lôi Dương mắt sáng ngời nói: “Em giúp anh tắm đi!”

Đồng Đồng nhéo mũi Lôi Dương nói: “Anh có phải trẻ con đâu!”

Lôi Dương hôn môi Đồng Đồng, trầm giọng nói: “Vậy anh ăn em luôn, đây mới chính là chuyện người lớn làm!”

Đồng Đồng đẩy Lôi Dương ra, cười nói: “Được rồi, em giúp anh tắm!”

” Anh đổi ý rồi!” tay Lôi Dương bắt đầu sờ soạng chân Đồng Đồng.

Đồng Đồng còn chưa kịp kháng cự lại đã bị Lôi Dương hôn thật sâu.

Trên thân thể Lôi Dương còn vương vài giọt nước, mái tóc ướt sũng che khuất một phần ánh mắt lạnh lùng hòa cùng khuôn mặt đẹp đẽ của anh. Đồng Đồng rên rỉ một tiếng, ôm lấy cổ Lôi Dương.

Ánh mắt anh giống như đáy hồ, sâu không thấy đáy!

Anh thở gấp, ôm lấy Đồng Đồng đi vào phòng ngủ, thả Đồng Đồng trên chiếc giường rộng lớn mềm mại. Nước trên người rơi xuống đệm, thân thể anh cũng phủ lên thân thể mềm mại của cô.

Thân thể mềm mại của Đồng Đồng làm Lôi Dương cực kì say mê, gò má hồng hào thẹn thùng của cô lúc nào cũng làm anh chìm đắm.

Đúng là hồng nhan họa thủy mà!

Tay Đồng Đồng nhẹ nhàng vuốt ve lưng Lôi Dương, lưng anh rộng lớn mà rắn chắc, làm cho người ta có một cảm giác an toàn.

Hôn càng ngày càng kịch liệt, hai người chìm vào triền miên.

.....

“Đồng Đồng, vì sao lại ở lại bên anh?” Sau lúc kích tình Lôi Dương ôm lấy Đồng Đồng, trầm giọng hỏi.

“Bởi vì em là người phụ nữ của anh!” Đồng Đồng chớp mắt nhẹ giọng trả lời.

Là cô gái của anh, thân thể là của anh, còn tâm là của ai, Hạo Nam ư?

Lôi Dương ôm chặt lấy cô.

“Nếu anh mất đi tất cả, em có còn ở bên anh nữa không?”

Tay Đồng Đồng khẽ vuốt qua môi anh, nhẹ nhàng nói: “Em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người đàn ông của em!”

Hôn sự của Hạo Nam đã là một cú sốc rất lớn với Đồng Đồng, có điều cũng không thể làm cho cô bị quan đến mức mất hết dũng khí.

Là anh phụ cô, vì sao cô không thể đi tìm hạnh phúc chứ!

Đêm tĩnh lặng, lời nói của Đồng Đồng ghi tạc vào đáy lòng lạnh như băng của Lôi Dương.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đừng bao giờ bỏ lỡ

Hôn sự của Lôi Dương cũng không phải một hai lời mà nói rõ được.

Ba huynh đệ nhà họ Lôi, cha của Lôi Dương, 2 người chú, tạo thành một gia tộc họ Lôi khổng lồ. Là gia tộc có thế lực kinh tế và chính trị lớn nhất nơi này.

Cha của Lôi Dương: Lôi Lâm, chú hai Lôi Dự, chú ba Lôi Quân là ba nhân vật trung tâm của gia tộc.

Bọn họ dựa vào công ty, hôn nhân chính trị tạo nên thế lực của gia tộc, dù là tài lực hay nhân lực cũng đều không thể đếm được. Mà con cháu trong gia tộc cũng sẽ phải lần lượt theo những cuộc hôn nhân chính trị hoặc kinh tế.

Lôi Dương lại là người xuất sắc nhất, tương lai sẽ trở thành người đứng đầu gia tộc.

Bởi vậy hôn nhân của anh không thể khác ngoài một cuộc hôn nhân chính trị hay kinh tế, điểm này Lôi Dương hiểu rõ hơn bất kì ai.

Ôm Đồng Đồng đang ngủ say, Lôi Dương trong lòng có điểm bất an.

Anh không muốn cô gái khác!

Lôi Dương lưu luyến hôn trán Đồng Đồng, nhắm mắt lại đi ngủ.

.....

Mấy ngày sau.

Lôi Dương phải ra nước ngoài một chuyến, lần này là chuyện công ty, có lẽ phải đi mất cả tháng.

Lôi Dương mua cho Đồng Đồng một cái di động màu bạc để 2 người tiện liên lạc.

Trước đêm Lôi Dương ra nước ngoài, Đồng Đồng làm cho Lôi Dương một bữa tối thịnh soạn, đều là đồ ăn Lôi Dương thích.

Đêm nay bọn họ triền miên cực hạn, nghĩ muốn đem nỗi nhớ nhung trong một tháng tới bù đắp trong một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Đồng Đồng tỉnh lại nhận ra Lôi Dương đã đi rồi, cạnh đầu giường có một tờ giấy nhắn.

Đồng Đồng cầm tờ giấy lên đọc:

“Em yêu à, anh sẽ mau trở lại, em nhớ chăm sóc bản thân mình, chờ anh trở lại nhé!

Người đàn ông của em, A Dương, chụt!” (em thề với các bác, anh này trẻ con kinh ==)

Đồng Đồng cười, nhẹ nhàng gấp thư để lại dưới gối.

Tuy nhiên cô đã quen nhìn thấy anh mỗi sáng thức dậy, đã quen tĩnh lại trong vòng ôm ấm áp mà an toàn của anh.

Đồng Đồng đang tính về nhà một chút, từ ngày ở cùng với Lôi Dương còn chưa có gọi điện về nhà báo bình an một tiếng.

Đồng Đồng chỉ thu dọn qua loa một chút rồi rời khỏi biệt thự của Lôi Dương. Lái xe đi về nhà.

Nhà cô cũng không xa lắm, chỉ nửa giờ đi xe là đến. cô bấm chuông, người ra mở cửa chính là cậu em bảo bối của cô.

”Chị..... Chị về rồi!” Em trai Đồng Đồng là Lê Gia nhìn thấy cô xuất hiện, hơi bất ngờ một chút.

” Là chị, chị về rồi!” Cô nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lê Gia đi vào nhà.

” Mẹ mẹ!” Đồng Đồng khê gọi, chạy về hướng phòng ăn

Cô đoán giờ này chắc mẹ đang ở trong chuẩn bị bữa sáng.

Quả nhiên, vừa thấy bóng dáng mẹ đi ra, Đồng Đồng đã vội ôm lấy mẹ cô nói:” Mẹ mẹ, con nhớ mẹ quá!”

” Con gái về rồi à!” Là bố của Đồng Đồng, Lê Sâm, nhìn thấy Đồng Đồng vui vẻ cười.

” Con nhóc này, còn biết đường về nhà nữa a, có người yêu rồi không cần bố mẹ nữa phải không!” Mẹ Đồng Đồng trách yêu, ôm chầm lấy Đồng Đồng.

Đồng Đồng nghe mẫu thân nói như vậy, kháng nghị nói:” Mẹ, sao lại nói như vậy!”

” Chị, anh kia có đẹp trai không?” Lê gia hỏi thẳng vấn đề luôn.

Đồng Đồng nhìn cậu em so với mình đã sắp cao hơn, mỉm cười nói:” Không đẹp bằng em, em là cậu bé đẹp trai nhất nhất!”

” Mau ăn cơm đi, chúng ta từ từ nói!” Mẹ cô nhẹ giọng nhắc nhở.

Một nhà bốn miệng ăn ung dung ăn bữa sáng.

Ông Lê khoảng trên dưới 50 tuổi, dáng người cao gầy, đôi mắt sáng rất có khí chất, cũng là một doanh nhân thành công.

Nhưng quy mô công ty vẫn không phát triển được.

Ông Lê nói, tiền không quan trọng, kiếm như vậy là đủ rồi, ông phải dùng nhiều thời gian chăm sóc người nhà. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu ông không muốn mở rộng công ty.

Bà Lê là một người phụ nữ nhẹ nhàng tao nhã, khoảng gần 50 tuổi, nhưng thoát nhìn chỉ như trên dưới 40 tuổi.

Đồng Đồng một đêm không về hại bố mẹ cô lo lắng thiếu chút nữa báo cảnh sát, buổi sáng hôm sau họ nhận được điện thoại của Đồng Đồng mới yên tâm.

Đồng Đồng năm nay hai mươi ba tuổi, đúng là tuổi đẹp để yêu, có điều lớn như vậy Đồng Đồng cũng không nói đến chuyện yêu đương, cũng không hề hẹn hò với bạn trai, làm có đợt mọi người đã nghĩ sở thích của Đồng Đồng có vấn đề.

Ăn cơm xong bà Lê kéo Đồng Đồng vào trong phòng vắng hỏi.

” Con gái à, nói cho mẹ nghe, con không phải đã bị cái anh chàng kia ăn luôn rồi chứ?” Bà Lê hỏi thật.

Đồng Đồng bị chính mẹ mình hỏi như vậy, mặt đỏ lên, có chút thẹn thùng nói:” Mẹ , sao mẹ lại hỏi cái này ạ!”

” Vậy cậu kia có nhắc tới chuyện hôn lễ không?”

Đồng Đồng cười cười nói:” Mẹ, cũng phải để cho tình cảm của bọn con tiến triển đã chứ? Dù sao con và anh ấy cũng mới bắt đầu!”

” Mẹ chỉ nhắc nhở con thôi, đàn ông tốt phải mau bắt lấy, hơn nữa lại là người đàn ông mình thích, sau này nhờ mà nó chạy mất, lúc ấy mình là con gái lại thiệt nhất!”

Đồng Đồng thẹn thùng cười, nhẹ nhàng nói:” con biết rồi, mẹ!”

” Cậu ta sao lại không về cùng con?” Bà Lê đột nhiên nhớ ra.

” Anh ấy đi công tác nước ngoài ạ!” Đồng Đồng nói xong trong lòng có chút nhớ Lôi Dương, ày, chỉ là tạm thời không thấy thôi mà!

Bà Lê tiếp tục đặt câu hỏi, chuyện hạnh phúc của con gái sao có thể không quan tâm chứ.

Lôi Dương ở nước ngoài, Đồng Đồng cũng muốn ở bên người thân nhiều một chút nên không ghé qua chỗ ở của Lôi Dương.

Một bên hưởng thụ sự ấm áp của gia đình, một bên ở trong tâm trạng nhớ nhung Lôi Dương, ngọt ngọt ngào ngào rồi lại làm cho người ta có một loại cảm giác lo lắng . Nhưng cô cũng đã một phần quên đi thương tổn Hạo Nam gây ra cho cô, là do gần đây quá ngọt ngào nên đã quên đi đau đớn sao?

Ngày hôm qua Lôi Dương điện thoại báo cho Đồng Đồng biết tối nay anh sẽ bay về nhà, tin này làm cho Đồng Đồng vui vẻ không thôi.

Cô nhờ người nhà đưa ra chỗ hẹn với Ước Tuyết Mạn, tiện thể lát nữa phải qua nhà Lôi Dương.

Đồng Đồng ngồi uống cà phê cùng cô bạn tốt Tuyết Mạn, dường như rất nhớ Lôi Dương, nhìn người người đi lại bên ngoài cửa sổ, thi thoảng lại nhấp ly cà phê.

Đột nhiên thấy lưng đau, hóa ra cô bạn tốt này đập tay vào lưng cô.

”Ai, khai thật mau, có phải yêu rồi không!” Bạn tốt Tuyết Mạn nhướn mày hỏi.

Đồng Đồng nhẹ nhàng cười, cúi đầu tiếp tục uống cà phê.

”Nhìn cậu như vậy nhất định là đúng rồi, mau kể xem anh ta như thế nào đi!” Tuyết Mạn vẽ mặt háo hức.

Đối với câu hỏi này của cô bạn tốt, Đồng Đồng cười nói:”Cậu nên quan tâm chính mình đi, dạo này cậu với Hạng Nam thế nào!” (ko phải Hạo Nam nha mọi ng)

Tuyết Mạn nghe thấy lời Đồng Đồng, sắc mặt tối sầm lại, không vui vẻ nói:”Vẫn thế, người nhà tớ vẫn phản đối, nhưng tớ thích Hạng Nam, có cản tớ cũng không sợ!”

Tuyết Mạn và cô cùng lớn lên bên nhau như 2 chị em, cha cô ấy là một doanh nhân thành công, mẹ là một nghệ sĩ.

Gia thế tốt, hơn nữa Tuyết Mạn cũng rất được, người theo đuổi cũng rất nhiều, nhưng cô lại chỉ xem trọng một người không có gì cả, Hạng Nam.

Có lẽ đây là ma lực của tình yêu đi, không cần đắn đo, không cần đắn ý!

Đồng Đồng cũng không hài lòng với Hạng Nam, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta đã có dự cảm không tốt, Hạng Nam là người tài giỏi, đáng người cũng cao ráo đẹp trai, có điều Đồng Đồng cảm thấy anh ta không đủ chân thành, thiếu tự nhiên, đây ấn tượng đầu tiên của cô với Hạng Nam.

Người nhà của Tuyết Mạn cũng không ưa Hạng Nam, kiên quyết phản chuyện của bọn họ.

Đồng Đồng đang định nói cái gì, tự dưng nhìn thấy một người bước vào.

Là anh ta, Hạng Nam!

”Bạn thân yêu, tớ phải đi rồi, cậu cứ từ từ uống đi!” Tuyết Mạn cũng nhìn thấy Hạng Nam, vỗ nhẹ hai má Đồng Đồng rồi chạy đến bên Hạng Nam.

Đồng Đồng bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự đứ đờ sắc khinh bạn mà.

”Đã lâu không gặp Hân Đồng!” Hạng Nam lịch sự chào hỏi.

Đồng Đồng mỉm cười gật đầu đáp lại.

Cô không thích ánh mắt của Hạng Nam, không đủ sạch sẽ, giống như bên trong chứa rất nhiều tham lam dục vọng.

Điều này làm cho cô không khỏi nhớ tới ánh mắt tinh khiết lạnh lùng của Lôi Dương, tuy mang theo nét tàn nhẫn nhưng rất sạch sẽ.

Nghĩ như vậy tựa hồ có chút hạ thấp Hạng Nam quá, Đồng Đồng bỏ qua ý nghĩ trong đầu, cười nói với Tuyết Mạn:”Được rồi, hai người đi hẹn hò đi, đừng đứng đây thu hút sự chú ý của người ta nữa!”

Quả thật, Tuyết Mạn cùng Hạng Nam đứng bên nhau làm cho người ta có cảm giác là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, nam cao lớn đẹp trai, nữ xinh xinh đẹp đẹp, quả thật thu hút sự chú ý của mọi người.

Tuyết Mạn khoác tay Hạng Nam nói:”Chúng tay đi thôi, bye bye Đồng Đồng!”

Vẫy tay chào Đồng Đồng xong, Tuyết Mạn và Hạng Nam tay trong tay đi ra ngoài.

Nhìn thấy bọn họ ngọt ngào rời đi, cô chỉ có thể chúc phúc.

Đồng uống cà phê xong, bắt xe về chỗ ở của Lôi Dương.

Đến cửa, Đồng Đồng vừa mới bước vào phòng đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, người đã rơi vào một vòng tay dài rộng mà quen thuộc.

Là anh, A Dương, sao anh lại về nhà rồi? Không phải nói buổi tối mới đến sao?

Đồng Đồng Còn chưa kịp kêu thành tiếng, môi đã bị người ta hôn, không để cho cô có cơ hội đặt câu hỏi. Hai cơ thể nhớ nhưng gắt gao dán lại gần nhau, hôn nhau điên cuồng.

Hai người cùng nhau ngã xuống sofa, Lôi Dương ôm chặt lấy eo Đồng Đồng, bàn tay mon man khắp người cô, thế có trời biết, một tháng nay anh không có lúc nào là không khổ sở nhớ nhưng cô gái này.

Nhớ nhưng tiếng nói dịu dàng của cô, nhớ thân thể mềm mại trắng nõn của cô, ánh mắt của cô, sự e thẹn của cô, nhớ mỗi động tác nhỏ của cô.

Nụ hôn của Lôi Dương giống như từng cánh hoa đậu trên làn da của Đồng Đồng.

Đồng Đồng chỉ có thể rên khê khê : “A Dương!”

Đồng Đồng là cô gái dịu dàng ngoan ngoãn, cô không ngần ngại với những yêu cầu của Lôi Dương, thuận ý chiều anh.

Điều này càng khắc sâu vị trí trong lòng Lôi Dương của cô.

Anh đã có ý định kết hôn trong đầu, anh nhất định phải khiến cô gái dịu dàng động lòng người này cả đời ở bên anh, nhưng lòng của cô hiện vẫn còn người đàn ông khác, anh nhận định phải giúp cô quên đi kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cầu hôn

Ở nước ngoài một tháng khiến con người lạnh như băng của anh lần đầu tiên nhớ nhưng một cô gái, lại còn nhớ nhưng đến khổ sở. Kịch tình qua đi, Lôi Dương lưu luyến vuốt ve tấm lưng trần của Đồng Đồng, trầm giọng nói: “Đồng Đồng!”

“Vâng?” Đồng Đồng giống như con mèo lười biếng nằm cuộn trong lòng Lôi Dương, ngẩng đầu nhìn lên thấy khuôn mặt lạnh như băng làm cô mê muội.

“Lấy anh nhé?” Lôi Dương hỏi hộp nói ra ba từ mà mình ấp ủ bấy lâu.

Đồng Đồng ngây ngốc trong một lát, không hề phản ứng gì, Lôi Dương đột nhiên nói ra những lời này là có ý gì. Sao mới từ nước ngoài trở về đã đột nhiên nói mấy lời này?

“Sao thế, em không muốn à? Vẫn không thể quên Hạo Nam của em sao?” Lôi Dương sắc mặt tối sầm, trong lời nói có vị ghen nồng đậm, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng kia mang theo dịu dàng nhìn Đồng Đồng, nhìn chăm chăm vào ánh mắt ngỡ ngàng của cô.

Nghe Lôi Dương nói cô thật sự rất xúc động, Đồng Đồng cười cười nói: “Anh đang cầu hôn đấy à?”

Có người nào cầu hôn ở trên giường không? Đồng Đồng đoán, Lôi Dương chắc hẳn là người đầu tiên!

Khuôn mặt lạnh như băng của Lôi Dương thoáng qua ý cười, trầm thấp nói: “Sao? Có phải không nhận ra thành ý của anh? Anh rất có thành ý.”

Nói xong hôn lấy đôi môi đỏ mọng của Đồng Đồng.

Rất lâu mới thả ra.

Đồng Đồng trong tâm giờ phút này rất hạnh phúc, có chút e ngại cầm lấy tay Lôi Dương cạ cạ vào mặt mình nói: “Được rồi, nếu anh đã có thành ý, vậy thì bốn tiểu thư đây đồng ý lời cầu hôn của vị anh hùng là anh!”

Lôi Dương bắt lấy bàn tay đang sờ loạn của Đồng Đồng nói: “Anh là anh hùng của em?”

Đồng Đồng mỉm cười nói: “Đúng vậy, anh là đại anh hùng của em, người đàn ông anh hùng của em!”

“Anh sẽ bảo vệ em cả đời!” Những lời này Lôi Dương bật thốt lên.

Đồng Đồng hạnh phúc cười, thì thầm bên tai Lôi Dương: “Em sẽ yêu anh cả đời!” Lại yêu lại có thể dễ dàng nói ra, thế còn Hạo Nam, Đồng Đồng hoang mang không biết, vì sao sau khi gặp Lôi Dương tất cả đều thay đổi, tình cảm bộc phát không thể kìm chế.

Hạnh phúc lan tỏa ra cả 2 người.

Hai ánh mắt chưa đầy tình ý nhìn nhau, hạnh phúc lan tỏa dần trong trái tim.

Đồng Đồng cũng không tưởng tượng nổi mình lại kết hôn với một chàng trai mới quen biết 2 tháng. Cũng không tưởng tượng nổi mọi chuyện lại diễn tiến nhanh như vậy.

Chuyện Lôi Dương cầu hôn Đồng Đồng đã gây nên chấn động nghiêm trọng. Người trong gia tộc nhất quyết phản đối, chính vì vậy Lôi Dương đã tự sắp xếp trước.

Anh sẽ không thể cưới một cô gái mà mình không muốn, vì vậy anh tuyệt đối sẽ không chấp nhận một cuộc hôn nhân chính trị hay kinh tế.

Thân phận của Đồng Đồng ngay lập tức bị giới truyền thông làm rùm beng lên, trên mọi mặt báo đều viết về chuyện chủ tịch của tập đoàn họ Lôi sắp kết hôn với một cô gái gia thế bình thường, giống như chuyện tình cô bé lọ lem và hoàng tử vậy.

Có người cho rằng Đồng Đồng là chim sẽ nhảy lên cây, một chốc đã biến thành phượng hoàng, không lâu nữa sẽ trở thành bà chủ nhà giàu, vân vân và vân vân.

Đồng Đồng cũng không để ý lời ra tiếng vào, cô chỉ một lòng chờ đến ngày kết hôn với Lôi Dương, trở thành cô gái của anh, trở thành một cô gái nhỏ bé hạnh phúc!

Con người phụ bạc Hạo Nam kia, cho qua một bên đi!

Trong lúc Lôi Dương và Đồng Đồng đang đắm chìm trong hạnh phúc về đám cưới sắp tới, Đồng Đồng báo tin cho người nhà cùng bạn bè, phát thiệp mời chờ đón đám cưới sắp đến!

Có điều gia tộc họ Lôi cực lực phản đối hôn sự này, bèn nghĩ mọi cách phá hoại nó. Thậm chí, ba nhân vật trung tâm của gia tộc họ Lôi tuyên bố, nếu Lôi Dương nhất quyết cưới Đồng Đồng sẽ phế bỏ chức vị chủ tịch của Lôi Dương, đồng thời Lôi Dương phải rời khỏi sự nghiệp của gia tộc.

Rời khỏi sự nghiệp của gia tộc, chuyện này có thể uy hiếp đến Lôi Dương sao? Đừng đùa, Lôi Dương không bao giờ để người ta uy hiếp.

Thái độ của Lôi Dương đã cứng rắn như vậy, mà nhà họ Lôi lại không thể tách rời được với Lôi Dương, nói bắt Lôi Dương rời đi cũng chỉ là một biện pháp bất đắc dĩ làm liều.

Bởi vậy bọn nghĩ ra một cách làm thay đổi quyết tâm cưới Đồng Đồng của Lôi Dương.

Trong thư phòng của Lôi gia, Lôi Lâm ngồi nơi đó, sắc mặt bất định khó đoán. Lôi Lâm định sai người ra tay với Đồng Đồng, hy vọng cô có thể thức thời mà rời khỏi Lôi Dương.

”Bố, bố vẫn còn phiền lòng vì chuyện của anh ạ, chỉ bằng cứ để con lo, con sẽ giải quyết gọn chuyện này!” Người vừa lên tiếng là một cậu con trai khác của Lôi Dương, cậu em cùng cha khác mẹ của Lôi Dương, Lôi Hường Đông.

Không thể phủ nhận là anh ta cũng có vài điểm giống Lôi Dương, nhưng lại không có sự cứng rắn của anh khiến người ta có cảm giác anh ta hơi nhu mì.

Lôi nhìn lướt qua Lôi Hường Đông nói:” Con chắc chắn có thể giải quyết gọn?”

Lôi Hường Đông cười cười nói:” Bố, bố luôn không tin con!”

Ở trong mắt bố, anh ta luôn kém cỏi hơn anh trai của anh ta, lòng anh ta luôn mong đợi người anh kia bị trục xuất khỏi gia tộc. Có điều người thông minh đều dễ dàng nhận ra Lôi Lâm coi trọng Lôi Dương đến nhường nào. Đuổi Lôi Dương khỏi gia tộc? Đừng nói chuyện trên trời chứ.

Chỉ bằng giải quyết vụ này cho ông già vui lòng, đây là tính toán của anh ta.

Lôi Lâm cúi đầu xem tài liệu, nói:” Được rồi, giao cho con, đừng để một chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong!”

” Yên tâm đi, bố!” Lôi Hường Đông lộ ra một nụ cười kì lạ.

Đồng Đồng nhận được một cuộc gọi lạ, người gọi là một người đàn ông xa lạ muốn hẹn gặp cô ở quán cà phê.

Cô vốn định từ chối thẳng thừng, có điều người kia lại nói:” Nếu cô muốn công ty của cha cô bị phá sản, vậy thì không cần đến chỗ hẹn!”

Đồng Đồng đánh rơi điện thoại, tâm trạng lo lắng, công ty của bố cô xảy ra chuyện sao?

Cô điện thoại về nhà xác minh, bị cô hỏi dồn quá mẹ cô mới chịu nói, quả thật tình hình ở công ty không tốt lắm, có vẻ như gặp chuyện khó khăn!

Đồng Đồng ngắt điện thoại đến quán cà phê kia, để xem người kia muốn gì!

Công ty của bố gặp chuyện có phải là do có người cố tình gây ra không?!

Đi vào quán cà phê, Đồng Đồng nhìn thấy một người đàn ông ở chỗ ngồi gần cửa sổ, dáng người cao lớn, khuôn mặt cương nghị, không giống người xấu.

Có điều Đồng Đồng tự nhủ, tuyệt đối không được trông mặt mà bắt hình dong.

Người đàn ông kia làm một động tác mời Đồng Đồng ngồi xuống đối diện.

Đồng Đồng ngồi xuống.

”Hân Đồng?” Người nọ hỏi lại.

Đồng Đồng thu lấy dũng khí nói: ”Đúng! Là tôi, có việc gì mời nói?”

Người đàn ông kia nói: ”Vậy tôi nói thẳng luôn!”

Đồng Đồng không nói, chờ người đàn ông kia nói tiếp.

”Tôi được Lôi gia phó thác đến nói cho cô một chuyện, nếu cô không chia tay với Lôi Dương, vậy công ty của bố cô nhất định phải phá sản!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hiểu lầm

Đồng Đồng nghe thấy lời người đàn ông kia nói không khỏi lo lắng, đây là lời uy hiếp với cô, dùng người thân của cô để uy hiếp cô.

Cô nên làm thế nào đây? Chấp nhận bị uy hiếp, rồi bỏ Lôi Dương, giải thoát người thân khỏi vòng vây khốn.

Tâm trạng của cô đấu tranh kịch liệt nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt, cô không muốn người đàn ông này nhận ra suy nghĩ và những mâu thuẫn nội tâm của cô.

Người nọ nhìn thấy Đồng Đồng không lên tiếng, lại mở miệng nói: ”Chỉ có cách cô rời khỏi Lôi Dương, Lôi lão gia sẽ đồng ý cho cô một khoản tiền đủ để mở rộng công ty của cha cô! Hơn nữa cô phải biết rằng nếu Lôi Dương quyết tâm cưới cô, anh ta sẽ không có gì hết, những gì trước đây anh ta có đều sẽ mất hết!”

Đồng Đồng nhớ tới lời nói của Lôi Dương, anh hỏi cô, nếu như anh mất đi tất cả, cô có còn ở bên anh nữa không?

Trong mắt Đồng Đồng dần hiện ra do dự, mâu thuẫn, giãy vò, cả 2 điều đều khó, nếu Lôi Dương vì cô mà mất đi tất cả, nếu vì cô mà người nhà liên lụy, cô sao có thể đành lòng chứ?

Người đàn ông nhìn ra nội tâm giãy vò của Đồng Đồng, lần tới nói: ”Cô có thể suy nghĩ một chút, 3 ngày sau trả lời tôi, khuyên cô nên nghĩ cho người nhà cô.”

Người đàn ông kia nói xong lộ ra một nụ cười khó hiểu, Đồng Đồng vì đang suy nghĩ nhiều nên không để ý tới nụ cười kì quái mà người đàn ông kia dành cho cô.

Ngoài cửa sổ một chiếc xe đen bóng lướt qua.

Người ngồi trong xe chính là Lôi Dương và thư kí của anh – Khải Lâm.

Lôi Dương nhìn thấy hết một màn tươi cười kia.

”Dừng xe!” Lôi Dương ánh mắt trầm xuống nói với lái xe.

”Chủ tịch, làm sao vậy, chúng ta còn phải ra sân bay, không thể chậm trễ!” Khải Lâm nhỏ giọng nhắc nhở.

Lôi Dương Đồng Đồng cùng một người đàn ông ngồi bên cửa sổ trong quán cà phê.

Xe đã có chút đi quá qua quán cà phê kia.

Lôi Dương nghiêm mặt nói: ”Đi sân bay!”

Khải Lâm lộ ra một nụ cười thoải mái.

.....

Đồng Đồng từ quán cà phê đi ra, trong lòng bất an, không yên lòng về người nhà nên vội bắt xe về.

Bố không ở nhà, chỉ có mẹ, còn em trai cô đã đi học.

Bà Lê dường như không muốn làm cô lo lắng, cũng không nói gì nhiều, chỉ dịu dàng an ủi cô, chuyện khó khăn rồi cũng sẽ qua đi !

Đồng Đồng âm thầm ra khỏi nhà nhìn lên bầu trời, tâm trạng rối bời, người yêu và người thân, cô phải làm sao đây?

Trong thâm tâm cô có một thôi thúc rất mãnh liệt, cô không muốn phải rời bỏ Lôi Dương... nhưng người nhà của cô, phải làm sao đây?

Đồng Đồng mang theo phiền não về biệt thự của Lôi Dương.

Vừa vào tới cửa đã nhìn thấy Lôi Dương đã về, ngồi trên ghế sofa, dường như anh cũng đang đợi cô về.

” A Dương, anh về rồi à, em còn chưa nấu bữa tối!” Đồng Đồng xua đi nỗi bất an trong lòng bước về phía Lôi Dương.

” Em đi đâu đấy?” Lôi Dương ánh mắt lạnh như băng nhìn Đồng Đồng.

Nhớ tới người đàn ông kia nói nói cười cười với Đồng Đồng, Lôi Dương có một cảm giác khó chịu bứt rứt.

Đồng Đồng ngồi bên cạnh ôm lấy Lôi Dương tìm cảm giác bình yên, trong lòng suy nghĩ có nên nói chuyện cô gặp người đàn ông kia cho anh biết không.

Đồng Đồng dịu dàng nói:” Em về nhà một chuyến!”

Cô có cảm giác hôm nay Lôi Dương là lạ , đáng vẻ không vui, có phải do áp lực gia đình không?

Đồng Đồng hôn hôn mặt Lôi Dương nói:” Em đi chuẩn bị bữa tối, anh nghỉ ngơi một chút đi!”

Đồng Đồng nhẹ đi về phía phòng ăn, để lại Lôi Dương ngẩn người nhìn ngắm bóng dáng cô.

Anh bật cười với chính mình, từ khi nào lại nhỏ nhen như vậy, đi ghen cả với người đàn ông kia.

.....

Thời gian 3 ngày qua rất nhanh, Lôi Dương đi làm.

Đồng Đồng một mình ở nhà , trong lòng bồn chồn vấn đề kia, ba ngày phải có đáp án cho người kia, cô rốt cuộc nên làm thế nào?

Đồng Đồng lo âu bất an, lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, làm Đồng Đồng giật mình.

Đồng Đồng mở cửa, phát hiện người đến chính là người đàn ông kia, ông ta đến lấy đáp án sao?

Đồng Đồng bối rối nghĩ muốn đóng cửa , không muốn đối diện với vấn đề này.

Có điều người nọ đã chen chân vào cửa.

” Tiểu thư, cô suy nghĩ xong rồi chứ?” ánh mắt người đàn ông kia cao thấp đánh giá Đồng Đồng.

Đồng Đồng phát hiện ánh mắt người đàn ông kia có chút quái dị, trong lòng cảnh giác, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không rời bỏ A Dương , mời ông ra ngoài! A Dương sắp về rồi, tôi không muốn thấy ông bị anh ấy tông khỏi nhà đâu!”

Người đàn ông kia rất nhanh đã đổi thái độ, bàn tay chụp lấy eo Đồng Đồng, mập mờ nói: “Cô rất đẹp, giọng nói của cô thật gợi tình, có thể dễ dàng gọi lên dục vọng của một người đàn ông”

” Ông buông tôi ra!” Đồng Đồng có chút sợ hãi, liều mạng giãy dụa.

” Càng giãy dụa ta càng cảm thấy hứng thú!” Người nọ nói xong kéo Đồng Đồng hướng phòng khách sơ pha đi đến.

Đồng Đồng sợ hãi hô to, chính là lại không người giải cứu cô.

Kia đàn ông xé rách cửa cô quần áo, Đồng Đồng từ mệnh che chở quần áo, liều mạng giãy dụa.

Có điều cô yếu đuối làm sao có thể kháng cự lại một người đàn ông khỏe mạnh chứ.

Cô la hét đã khản cả giọng, quần bò bị gã đàn ông kia tuột xuống, gã nọ cũng đang cởi quần của mình.

Đồng Đồng tuyệt vọng , nước mắt chảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lang thang trong mưa

Tiếng cửa mở kinh động đến Đồng Đồng cùng gã đàn ông định xâm phạm cô.

” Các người đang làm cái gì!” Là tiếng quát của Lôi Dương .

Lôi Dương vội giải quyết công việc xong, vừa về đến nhà lại thấy một màn như vậy, một thằng đàn ông đang đè trên người cô.

Anh túm gã đàn ông kia lên, nắm tay nắm chặt đấm vào mặt gã túi bụi.

Gã đàn ông kia tựa như cái bao cát van xin nói:” Đừng đánh, là cô ta rủ tôi đến.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lôi Dương tràn ngập giận dữ, ánh mắt vẫn tia máu nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ bé hoảng sợ của Đồng Đồng.

Gã đàn ông kia hoảng sợ, thừa Lôi Dương thất thần chuồn ra ngoài.

Chỉ còn lại Lôi Dương kinh hoàng phần nộ và Đồng Đồng cả người run rẩy.

Lôi Dương bị cảnh tượng vừa rồi làm cho mù mịt, phần nộ quá to nói:” Thằng đàn ông kia là ai?”

Gã đàn ông kia anh đã gặp qua, hẳn cùng Đồng Đồng ở quán café có nói có cười, giờ phút này lại còn mò đến nhà của anh nữa!

Đồng Đồng dùng ánh mắt không thể tin nhìn Lôi Dương.

Anh cho rằng cô ở sau lưng anh lảng tránh với người đàn ông khác sao? Anh không tin cô!

Anh chất vấn cô có phải có quan hệ với người đàn ông kia không ư?

Cô có thể giải thích, giải thích rằng gã đàn ông khốn nạn kia muốn chà đạp cô! Nhưng cô có mặt ôn nhu nhưng cũng có mặt quật cường, yêu mà không có lòng tin thì còn có ý nghĩa gì nữa.

Bọn họ có thật sự yêu nhau không, Hân Đồng trong lòng tự hỏi.

Cuối cùng vẫn là quen biết không đủ lâu, hiểu nhau không đủ sâu, cô nhìn Lôi Dương không nói gì!

Lôi Dương bị sự im lặng của Đồng Đồng chọc giận, anh lại nghĩ Đồng Đồng cam chịu nhận tội không nói chuyện.

” Cút, cút khỏi mắt tôi!” Lôi Dương kiêu ngạo ra lệnh, tàn nhẫn ra lệnh, sao có thể thừa nhận bản thân bị chính cô gái mình yêu phản bội được.

Đồng Đồng đang ở trong tâm trạng đau đớn, bị lời lẽ vô tình của Lôi Dương càng làm đau đớn hơn, cô quệt đi nước mắt trên mặt, bình tĩnh nói: “Anh không cần em nữa phải không?”

” Một cô gái trắng hoa mắt nét, tôi cần làm cái gì!” lời nói vô tình của Lôi Dương như đem Đồng Đồng vứt xuống địa ngục.

Đồng Đồng kéo lại mớ quần áo đã bị xé rách, lòng tràn đầy đau đớn rời khỏi tầm mắt của Lôi Dương.

Đồng Đồng không mang theo thứ gì ngoài một trái tim đau đớn chạy ra khỏi căn biệt thự đẹp đẽ của Lôi Dương.

Bên ngoài không biết trời đã mưa từ bao giờ, nước mưa hắt lên người cô, cô vẫn đi tới để cho từng giọt, từng giọt nước mưa thấm đẫm trên khuôn mặt cô.

Những sợi tóc dính trên khuôn mặt cô, những con mưa quất vào mặt cô làm người ta không nhận rõ đó là nước mắt hay nước mưa!

Tinh đến là tinh cờ, tình đi cũng thật mau!

Một bóng hình cô đơn nhợt nhạt đi trong đêm mưa.

Một chiếc xe đen bóng đi đến bên cạnh Đồng Đồng !

Chiếc xe vọt qua làm nước bắn lên người Đồng Đồng .

Chiếc xe vừa đi qua lập tức lui lại.

Xe dừng bên người Đồng Đồng, một chàng trai mặc vest màu đen xuống xe, cầm ô che đầu cho Đồng Đồng.

”Thật có lỗi, tôi lái nhanh quá cho nên.....” Người nọ nhìn thấy Đồng Đồng, nói xong câu thật có lỗi chăm chú nhìn cô, có điều cô im lặng không hề nói chuyện.

Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn chàng trai kia. Hạo Nam? Chàng trai làm cho cô rối lệ không biết bao nhiêu lần đang đứng trước mặt cô, giờ phút này đáy lòng cô lại không hề nổi lấy một gợn sóng, chờ dần nói:” Không sao, dù sao tôi cũng ướt hết rồi!”

Đồng Đồng nói xong tiếp tục đi về phía trước ,cô phải về nhà, nơi đó mới là nơi cô nên đi.

Nhưng điều nằm ngoài dự kiến chính là tay cô đã bị Hạo Nam bắt lấy.

Hạo Nam thật lòng nói:” Em muốn đi đâu, tôi đưa em đi, như thế này sẽ ồm mắt !”

Đồng Đồng tránh khỏi tay anh nói:” Không cần, cảm ơn!”

Anh đã kết hôn rồi, còn có quan hệ gì nữa! Hết thầy đều phiền toái!

Trên khuôn mặt tuấn tú của Hạo Nam có chút không hài lòng nói:” Em cứ làm khổ bản thân mình như vậy, bố mẹ em sẽ rất đau lòng!”

Đồng Đồng chợt ngẩn ra!

Hạo Nam nhìn thấy trong mắt Đồng Đồng có chút do dự, mở ra xe nói:” Lên xe đi, tôi đưa em đi!”

Đồng Đồng do dự hồi lâu, thấp giọng nói:” Cảm ơn!” Sau đó lên xe.

Hạo Nam cũng lên xe, cởi áo khoác khoác lên người Đồng Đồng :” Em mặc vào cho ấm!”

Đồng Đồng trong lòng không khỏi nhớ tới Lôi Dương, ở cái đêm ấy, anh cũng dùng áo khoác của mình khoác lên người cô.

Nhớ những ngày đó bọn họ thực vui vẻ hạnh phúc!

Có điều hiện tại, tất cả đều là chuyện đã qua!

Trong hôm nay tất cả đã hết rồi!

Đồng Đồng trong mắt tràn ngập đau đớn cùng mất mát!

Cô có lòng kiêu ngạo của cô, tự tôn của cô! Cho nên cô sẽ không đi cầu xin anh, sẽ không giải thích điều gì hết!

Hạo Nam khởi động xe hướng về phía Đồng Đồng nói đi!

Rất nhanh đã tới nơi Đồng Đồng nói.

Xe dừng ở cửa một khu dân cư cao cấp.

” Em có trách tôi không?” Hạo Nam đột nhiên hỏi.

Đồng Đồng lộ ra một nụ cười chua xót, nói với Hạo Nam:” Chuyện qua đã qua rồi, dù thế nào đi nữa hôm nay cũng rất cảm ơn anh!”

Hạo Nam không hề hỏi nhiều , qua loa nói:” Được rồi, em về nhà đi. Dù là chuyện gì cũng không nên tự làm khổ bản thân mình!”

Nói xong anh đưa ô cho Đồng Đồng rồi lên xe rồi khỏi tầm mắt của Đồng Đồng.

Cô phải kiên cường lên, không được mang bộ dạng hồn xiêu phách tán về nhà, không cần để người nhà lo lắng, cô cố gắng che giấu nỗi đau đớn trong lòng,cố gắng xua ta sự bi thương kia, mãi đến một lúc sau cô mới dám bước vào cửa.

Cô không nhận thấy ở một chiếc xe bên con đường cách đó không xa, một đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn cô, bên trong xe Lôi Dương vẻ mặt lo lắng, tay nắm chặt lấy vô lăng.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn hình dáng Đồng Đồng biến mất trong màn mưa!

Được lắm, nhanh như vậy đã ngã vào lòng một gã đàn ông khác!

Thì ra, cô ta không phải là một cô gái đơn thuần!

Ánh mắt sáng ngời nhưng lạnh lùng càng trở nên tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bắt cóc

Lôi Dương về đến nhà, nằm trên chiếc giường đã từng cùng Đồng Đồng trải miên vô số lần, trong lòng không khỏi nhớ lại hình ảnh kia. Thằng đàn ông kia đè trên người Đồng Đồng, hai cơ thể dây dưa qua lại!

Ga giường dường như còn lưu lại hương thơm của Đồng Đồng, lại cũng tựa hồ lưu lại mùi vị kích tình dây dưa của một thằng đàn ông khác.

Trong đầu anh toàn là hình dáng dịu dàng của cô, dáng vẻ tất bật trong chiếc sơ mi của anh, nụ cười của cô, giọng nói dễ nghe của cô, tâm Lôi Dương chợt trở nên phần nộ bị ai.

Anh bật dậy tức giận lật ga trải giường ra vứt xuống đất.

Nhìn căn phòng rộng lớn trống rỗng, dường như mỗi một góc đều có bóng dáng màu trắng của cô, đều có hơi thở của cô!

Anh nhìn chiếc ga giường nằm dưới đất kia, bàn tay vẫn vò mái tóc, nhớ tới cảnh tượng thân thiết của Đồng Đồng với người đàn ông dưới mưa kia.

Anh đã từng điều tra qua Hạo Nam là ai, người đàn ông dưới mưa kia không phải ai khác, chính là Hạo Nam mà Đồng Đồng luôn miệng nỉ non, người đàn ông cô yêu.

Đáng chết, anh đang ghen sao? Ghen vì cái cô gái không chung thủy kia?

Không! Nhất định là anh đang tức giận, nhưng phải giải thích như thế nào về chuyện anh không khống chế nổi bản thân mình khi nhìn thấy cô ta chạy vào mưa, tâm anh không khỏi bị chấn động. Anh tự nhủ mình không cần đi, không cần quan tâm đến cô gái đáng chết kia, cuối cùng vẫn nhìn không được lái xe đuổi theo ra ngoài.

Có điều lại nhìn thấy cô ta lên xe của một người đàn ông khác, còn có cả cái cảnh tượng qua qua lại lại kia nữa!

Tim anh giống như bị lửa thiêu đốt, có loại đau đớn cùng lửa giận! Có điều cảm giác mãnh liệt hơn chính là tâm anh đột nhiên trống rỗng mà chính anh không muốn thừa nhận! Đồng Đồng đi cũng mang theo trái tim anh đi.

Bên ngoài đột nhiên đổ mưa làm trái tim anh đau buồn, cũng làm đau buồn trái tim của cô gái tên Đồng Đồng kia.

Hy vọng, hết cơn mưa trời lại sáng.

.....

Đồng Đồng đem tình yêu lặng lẽ của cô dành cho Lôi Dương che giấu, chỉ mỉm cười như thường lệ với người nhà.

Trước mặt người nhà cô tất cả vẫn diễn ra như bình thường, tuy nhiên người nhà cô cũng đa nghi hơn, có điều nhìn thấy Đồng Đồng im lặng cũng đành thôi, không nhắc lại gọi Đồng Đồng đến chuyện không vui kia.

Có điều đêm đêm nằm một mình đáy lòng cô chợt cảm nên cô đơn tịch mịch, chỉ có ban đêm cô mới có dũng khí khóc thầm, trút ra những đau đớn tích tụ trong lòng.

Để giúp mình bình tĩnh trở lại, cô tìm một công việc làm người trông trẻ, cô thích trẻ con, ngây thơ đáng yêu, vô lo vô nghĩ. Nhìn thấy những đứa trẻ đáng yêu này, lòng của cô cũng vui vẻ hơn một chút.

Đồng Đồng cùng bọn trẻ vui tươi chơi đùa, ít nhất giờ khắc này cô có thể quên đi phiền muộn, quên đi người đàn ông đã hiểu lầm không tin cô kia!

Cô thiếu chút nữa đã bị cưỡng hiếp, thế mà anh lại bảo cô cút ngay!

Anh đã xé rách trái tim cô!

Lôi Dương lại một lần không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng của Đồng Đồng, qua hàng rào của nhà trẻ anh nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô. Anh ghét nhất là khuôn mặt tươi cười kia!

Không có anh, quả nhiên cô vẫn sống tốt, có lẽ cô ta ngay từ đầu đã vô tình!

Anh tức giận phóng xe đi.

Đồng Đồng dường như cảm nhận được có một ánh mắt sắc bén nhìn cô, quay đầu lại chỉ nhìn thấy bóng một chiếc xe quen thuộc lao đi. Là anh sao, Đồng Đồng lắc đầu cười nhẹ!

Sẽ không phải là anh!

.....

Tan học xong, bọn trẻ được bố mẹ đến đón, Đồng Đồng cũng ra về.

Đồng Đồng dắt xe, vừa mới ra khỏi cửa chợt phát hiện có một chiếc xe đi theo cô.

Đồng Đồng có chút kỳ lạ quay đầu lại, thấy 2 người đàn ông đeo kính râm bước xuống từ trên xe, bọn chúng chợt giữ chặt lấy tay cô, đạp đổ chiếc xe đạp của cô.

”Các người làm gì, buông tôi ra!” Đồng Đồng giãy dụa muốn thoát khỏi 2 gã đàn ông đang kẹp chặt lấy cô nhưng vô ích, cô vẫn bị tổng lên chiếc xe kia.

Xe đạp đổ xuống đất, bàn đạp vẫn quay vô vọng.

Đồng Đồng hô to, “cứu”, chợt cảm giác trên cổ bị đánh, cô dần mất đi ý thức!

Cô bị trói, đây là ý thức cuối cùng của cô!

.....

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng xong quay lại công ty vui đầu vào công việc, như vậy anh sẽ không có thời gian nhớ tới cô gái đáng chết kia. Lúc này điện thoại anh vang lên.

Đầu kia truyền đến một giọng nói xa lạ khó chịu.

”Anh là Lôi Dương à?”

Lôi Dương không hài lòng nói:” Là tôi, có việc gì?”

”Hừ, cô gái của anh ở trong tay tôi, không biết anh có muốn nhìn thấy cô ta nữa không!” Người nọ hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

Lôi Dương ngả ra phía sau ghế, thân nhiên nói:” Cô gái của tôi rất nhiều, không biết ông định nói cô nào”

Người nọ tiếp lời nói:” Vị hôn thê của anh, một cô gái tên Hân Đồng, xem ra cô ta đối với anh cũng không quan trọng.”

Lôi Dương giống như bị điểm trúng tử huyệt, lạnh giọng nói:” Ông có biết ông đang nói cái gì không?”

”Sao, Lôi đại chủ tịch không tin cô ta đang ở trong tay tôi à?” tiếp đến là tiếng người nọ hét to nói:” Này, nói với người đàn ông của cô đi, bảo anh ta mang tiền đến chuộc cô, nếu không cô chết sẽ rất khó coi đấy.”

Lôi Dương không hề nghe thấy gì, đầu bên kia hoàn toàn yên tĩnh, tâm can anh lại bị đè nặng.

”Này, nói chuyện đi, con ranh này!” Điện thoại đầu kia truyền đến một tiếng quát to. Tiếp theo là một tiếng ‘bốp’, tựa như tiếng người bị đánh.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Xả thân cứu giúp

Ngoài trừ giọng của gã đàn ông kia và tiếng đánh người, không nghe thấy giọng của Đồng Đồng.

”Con ranh con, dám không mở miệng hả!” Chửi bới xong hấn lại nói vào điện thoại” Mấy thằng này giải quyết cô ta xem nào, giọng nói của cô em này không biết anh còn nhớ không, ha ha.....” Người nọ cười một tràng cười đáng ghê tởm.

Tiếp theo Lôi Dương tựa hồ nghe thấy mấy tiếng đàn ông nữa cười, còn có tiếng quần áo bị xé rách.

Tiếp theo anh nghe được giọng nói quen thuộc kia” Không được, dừng tay, đồ cầm thú, đừng chạm vào tôi”

Là giọng nói của Đồng Đồng, giọng nói quen thuộc mà anh hàng đêm nhưng nhớ kia !

” Đáng chết, bọn mày đừng chạm vào cô ấy!” Lôi Dương tái mặt hét vào điện thoại.

” Tốt lắm, dừng tay, Lôi chủ tịch ra lệnh rồi!”

Người nọ nói xong lại nói:” Xem ra, Lôi chủ tịch rất quý trọng cô em này! Một giờ sau mang 30 triệu đến chuộc người!” (cỡ khoảng 90 tỉ bên mình ==)

Lôi Dương lạnh lùng nói:” Nói địa điểm đi!”

” Chuẩn bị tiền trước đi, không được báo cảnh sát, tự đi đến, bằng không tôi lấy mạng con bé này, nửa giờ sau tôi sẽ gọi lại nói cho Lôi chủ tịch biết nơi giao dịch! Nhớ kỹ phải tự mình đến, không thì chờ nhặt xác cô em này đi!”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của anh giờ không còn một tia ấm áp!

Vì sao anh phải lo lắng vì một cô gái như vậy chứ!

Anh nên để cho cô ta đi vào chỗ chết, như vậy mới hợp với tác phong của anh!

Có điều anh vẫn không thể buông cô ta ra!

Lôi Dương chuẩn bị tiền xong một mình đi cứu Đồng Đồng.

Nửa giờ sau tên bắt cóc gọi điện cho Lôi Dương, qua một hồi nói chuyện hai bên quyết định chọn địa điểm giao tiền. Đó một tòa nhà bỏ hoang đổ nát gần ngoại thành.

Bốn phía hoang vui hẻo lánh không có đến một ngôi nhà dân.

Lôi Dương mang theo một cái valy to vào sân xưởng, đối diện với một nhà kho lớn.

Ánh mắt sắc bén của anh nhìn thẳng vào trong nhà kho, bên trong thứ mà anh sẽ phải đối mặt là gì? Trong lòng anh tuy suy nghĩ nhưng cước bộ vẫn bước vào trong căn nhà kho tối om kìa.

Giờ phút này anh đã quên hết sự phản bội và không chung thủy của Đồng Đồng, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất là bằng mọi giá phải cứu được Đồng Đồng ra.

Người không chung thủy đã bị trừng phạt, nhưng người có thể trừng phạt Đồng Đồng chỉ có mình anh.

Đẩy cánh cửa nhà kho ra anh thấy được 5 gã đàn ông, đối phó với chừng này người với anh không thành vấn đề.

Anh quan sát xung quanh, phát hiện thấy Đồng Đồng đang nằm dưới đất, miệng bị dán băng dính, 2 tay bị trói chặt phía sau.

Chỉ có đôi mắt yếu ớt mang theo hoảng sợ nhìn anh, dường như là kinh ngạc khi nhìn thấy anh vậy. thực ra anh cũng kinh ngạc với chính bản thân mình, cuối cùng vẫn tìm đến đây.

Đồng Đồng mở to ánh mắt hoảng loạn, hướng về phía anh liếc mắt lắc đầu, nước mắt bị lực lắc đầu của cô rơi xuống mặt đất. Anh biết Đồng Đồng muốn anh rời đi. Nếu đã đến đây mà không mang theo người, anh sao có thể bỏ đi chứ?

Hai bên trao đổi trong chốc lát, một gã có vẻ là tên cầm đầu vỗ tay nói:” Lôi đại chủ tịch quả nhiên danh bất hư truyền, thật ngưỡng mộ phong cách của anh, có mang tiền đến không?”

Khuôn mặt cứng rắn của Lôi Dương không mang theo một tia ấm áp nấp valy ra cho bọn chúng xem bên trong.

Anh lạnh như băng nói: “Cầm tiền đi, rồi thả người ra!”

” Được, tuy bản thân tôi cũng chả phải loại tốt đẹp gì, nhưng cũng biết giữ quy củ !” Một gã nâng Đồng Đồng dậy đi về phía Lôi Dương.

Bọn chúng áp sát Lôi Dương, lấy đi valy tiền trong tay anh.

Lôi Dương toàn thân đã chuẩn bị tốt, chỉ cần chúng có chút sơ hở anh sẽ ra tay ngay.

Nếu bọn chúng ngoan ngoãn cầm tiền chạy lấy người anh sẽ để chúng đi, anh chưa muốn động thủ, sợ đối phương làm liều mà gây hại đến Đồng Đồng.

Chỉ cần Đồng Đồng an toàn, không lo mấy ngày sau anh không tìm thấy chúng.

Bọn chúng kiểm tiền xong, một gã nói:” Bọn tôi đi đây, hy vọng sau này không phải gặp lại nhau nữa.” Nói xong chúng ném Đồng Đồng vào lòng Lôi Dương.

Đồng Đồng không trụ nổi ngã vào trong lòng anh.

Một gã rút dao ra chỉ về phía Lôi Dương và Đồng Đồng :” Các người không được cử động, bằng không ông đây sẽ đâm chết các người!”

Bọn chúng vừa ra khỏi kho hàng đã khóa cửa nhốt Lôi Dương và Đồng Đồng bên trong.

Lôi Dương giật đi bằng dính trên người Đồng Đồng.

Đồng Đồng vội vàng hô:” Anh mau chạy đi, bọn chúng đặt mìn rồi!”

Người bên ngoài đã sớm rời đi, Lôi Dương vội cời dây trời cho Đồng Đồng.

” Đừng quan tâm đến em, sắp hết thời gian rồi, anh mau chạy đi!” Đồng Đồng hét lên.

Lôi Dương dường như không nghe thấy, cời bỏ dây thừng trên tay Đồng Đồng, đôi mắt sắc bén quan sát chung quanh, cửa đã bị khóa trái, muốn phá ra cũng phải mất một lúc, song cửa sổ không phải bằng thủy tinh mà là song sắt cách điệu.

Lôi Dương tìm một chiếc gậy sắt đập về phía cửa sổ...một nhát..... Hai nhát..... Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng song cửa sổ bị anh đập vỡ.

Lôi Dương ôm lấy Đồng Đồng quăng mình ra ngoài cửa sổ, cửa sổ cũng không cao lắm, Đồng Đồng và anh thoát được ra ngoài.

Cô và anh tranh thủ thời gian chạy thực mạng ra ngoài, không lâu sau phía sau vang lên một tiếng nổ lớn, tiếp đến là một luồng hơi cực nóng đuổi theo họ.

Lôi Dương ôm chặt Đồng Đồng vào trong lòng, 2 người bị sức ép to lớn kia đẩy ngã xuống đất, Đồng Đồng được cả thân anh bao phủ.

Tiếng nổ mạnh và tiếng cháy qua đi một lúc sau, Đồng Đồng lay gọi Lôi Dương nhưng không nghe thấy anh trả lời.

Đồng Đồng hoảng sợ phát hiện một dòng máu đỏ tươi từ trên đầu Lôi Dương chảy xuống thấm ướt vạt áo cô.

” A Dương, A Dương!” Đồng Đồng sợ hãi khóc lên trườn khỏi người Lôi Dương.

Cô nhìn thấy Lôi Dương ngày càng chảy nhiều máu.

Lòng của cô sợ phát điên lên.

Trong đầu cô chỉ có một ý niệm duy nhất, nhất định A Dương sẽ không sao, cô hấp tấp lục tìm điện thoại gọi cấp cứu và báo cảnh sát.

Đồng Đồng cố gắng khống chế cảm xúc của chính mình, không được phép mất đi lí trí, cô phải chăm sóc A Dương của cô.

Cô cởi áo ngoài băng vết thương của anh, hi vọng có thể làm dòng máu kia chảy ít đi một chút!

A Dương, anh nhất định không được xảy ra chuyện gì!

Em sẽ đi cùng anh!

Tay Đồng Đồng vì sợ hãi mà trở nên lạnh lẽo nắm chặt lấy bàn tay không còn hơi ấm của Lôi Dương.

Xe cứu thương đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Không thấy anh

Đồng Đồng sắc mặt tái nhợt, vô lực ngồi bên ngoài phòng cấp cứu.

Bàn tay cô nắm chặt đến nỗi móng tay cào vào trong làm chảy máu, nhưng cô vẫn không hay biết.

Tìm cô đau đớn như bị xé ra thành trăm ngàn mảnh.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt thất thần nhìn vào cánh cửa phòng cấp cứu đóng kín.

A Dương, anh không sao !

Nhất định sẽ không sao!

Đồng Đồng trong lòng âm thầm cầu nguyện, tâm trạng rối bời.

Cô chìm đắm trong tâm trạng của chính mình, không nhìn thấy những ánh mắt muốn giết người kia.

Cảnh sát đã báo cho người nhà của Lôi Dương, 3 anh em nhà họ Lôi cũng đã đến nơi.

Ba nhân vật trung tâm của Lôi gia tập trung tại bệnh viện gây xôn xao không nhỏ. Bọn họ sắc mặt đều tối sầm căm ghét nhìn Đồng Đồng, giống như muốn xé xác cô ra vậy.

Giống như cô chính là hung thủ hại Lôi Dương ra nông nỗi này.

Bỗng chốc cánh cửa im lìm của phòng cấp cứu mở ra trong sự lo lắng chờ đợi của mọi người.

Bác sĩ sắc mặt khẩn cấp đi tới đi lui.

Lôi Lâm vội vàng hỏi:” Con tôi sao rồi?”

Thầy thuốc sắc mặt không tốt nói:” Mạng đã giữ được rồi, có điều.....”

” Có điều thế nào!” Lôi Lâm khẩn cấp hỏi.

” Có thể vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.”

Một câu nói đã kích Lôi Lâm đến không đứng nổi, suýt chút nữa ngã xuống đất, may mà có bà vợ Lâm Tú Phân đỡ lên.

Lời nói của bác sĩ như một lưỡi dao đâm sâu vào Đồng Đồng.

Là cô đã hại A Dương, nếu không phải tại cô, A Dương sẽ không biến thành như vậy.

Kết quả như vậy, thà để cô chết còn hơn!

Lôi Dương được đẩy từ phòng cấp cứu ra về phía phòng bệnh.

Trên đầu quần đầy gạc trắng, khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng giờ trở nên thật an bình, không hề tức giận, đôi mắt sáng ngời nay đã lạnh lùng nhắm chặt, đôi môi cứng rắn đã không còn cử động nữa.

Không! Không thể như vậy, Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương, xông lên phía trước.

Cô muốn nắm tay anh, nó nhất định phải ấm áp.

Cô muốn anh mở miệng nói chuyện với, cười nói với cô!

Có điều gì đó đánh mạnh và tinh thần của cô, nhưng cô lại không khóc. A Dương vẫn sẽ khỏe mạnh nói cười với cô!

Có điều cô bị giữ lại, Lôi Lâm ánh mắt đầy sát khí cả giận nói:” Không cho phép cô đến gần A Dương, cô hại nó còn chưa đủ sao?”

” Không, không, để cho cháu chăm sóc anh ấy, cháu sẽ giúp anh ấy tỉnh lại, anh ấy sẽ không ngủ như vậy nữa, xin hãy tin cháu, xin bác hãy để cho cháu chăm sóc A Dương!” Đồng Đồng khóc lóc cầu xin.

Tay của cô đã sắp chạm được vào Lôi Dương, nhưng lại bị hai người đàn ông khác ngăn lại. Có thể là vệ sĩ hoặc người làm của Lôi Lâm.

Đồng Đồng chỉ có thể đau lòng nhìn Lôi Dương bị đẩy đi, anh đi ngày càng xa.

Giờ phút này giống như chia lìa vĩnh viễn!

Bọn họ dường như không muốn cô gặp lại A Dương nữa.

Cô nhìn thấy trong mắt Lôi Lâm tràn ngập oán hận, nhìn thấy những người khác đều khinh bỉ trách móc cô, là cô, nếu không phải tại cô, sẽ không xảy ra tất cả những chuyện này.

Cô là một tai họa, cô đã hại Lôi Dương, hại Lôi gia mất đi một nhân vật quan trọng. Đồng Đồng khóc thành tiếng, vì sao lại như vậy!

Người Lôi gia đều bước vào phòng bệnh.

Chỉ còn Đồng Đồng đang than khóc ngồi dưới đất.

Nhìn về nơi anh bị đưa đi, Đồng Đồng khóc gọi tên Lôi Dương.

Phía sau một nhân viên cảnh sát đi đến nói với Đồng Đồng:” Thưa cô, mời cô bình tĩnh lại một chút, đến sở cảnh sát cho lời khai để hỗ trợ điều tra!”

Đồng Đồng gạt đi nước mắt khăn khăn nói với người cảnh sát:” Được, tôi đi, tôi đi hỗ trợ điều tra, các anh nhất định phải bắt được những kẻ đó!”

Đồng Đồng đi đến sở cảnh sát, đem những chuyện đã xảy ra kể hết, hơn nữa còn miêu tả diện mạo của bọn bắt cóc.

Lúc cô từ Cục cảnh sát đi ra trời cũng đã muộn.

Cô gọi điện thoại về nhà, cũng không hề nói là có chuyện gì, chỉ báo sẽ về muộn.

Cô lại đến bệnh viện tìm phòng bệnh Lôi Dương nằm.

Cô đi tới trước cửa phòng bệnh.

Ngoài cửa có hai người mặc đồ đen đứng canh.

” Xin lỗi cô, cô không thể vào được.” Một người đưa tay ra ngăn cản Đồng Đồng.

Đồng Đồng đau lòng nói:” Vì sao không cho tôi vào!”

” Đây là do ông Lôi sắp đặt !” Người đó nói giọng công việc.

” Xin các anh, để cho tôi vào nhìn A Dương, tôi sẽ không quấy rầy các anh, cầu xin các anh!” Đồng Đồng khóc lóc thỉnh cầu, có điều 2 người đàn ông kia không có động tĩnh gì

Đồng Đồng chỉ có thể bất lực rơi lệ.

Lúc này Lôi Lâm đi ra, khó chịu nói: “Bảo cô ta tránh xa ra, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa!”

Nếu không tại cô gái này, con ông cũng sẽ không biến thành như vậy, đều là tại cô ta, con yêu tinh hại người này!

Lôi Lâm thảm máng!

Hai người đàn ông kia định kéo Đồng Đồng ra.

Đồng Đồng quỳ sụp xuống trước mặt Lôi Lâm khóc lóc nói: “Cháu biết bác hận cháu, là cháu đã hại A Dương, nhưng xin bác hãy để cháu được chăm sóc A Dương, đừng đuổi cháu đi!”

Lôi nhủ thầm nói: “Tôi không cho cô gặp A Dương, cô muốn quỳ thì cứ quỳ đi!” Nói xong tức giận đi tới trước giường bệnh của Lôi Dương.

Đồng Đồng vẫn quỳ gối nơi đó. 2 người đàn ông kia cũng không ngăn cản cô nữa.

Bác sĩ đến bảo cô rời đi. Cô lắc đầu.

Cô y tá không đành lòng khuyên cô rời đi kéo làm Lôi gia tức giận, cô lắc đầu.

Cô vẫn quỳ 3 ngày 3 đêm, 2 người đàn ông kia cũng không đành lòng bèn khuyên cô rời đi

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, trước mắt tối sầm, thân mình cũng chậm rãi ngã xuống.

Chương 10 (Tiếp tục)

Lúc cô tỉnh lại đã là một ngày sau.

Cảnh đầu tiên đập vào mắt cô là khuôn mặt lo lắng của bố mẹ cô.

Cô không phải đang ở bệnh viện chờ A Dương sao? Vì sao cô lại ở trong nhà thế này. Cô bật dậy kinh hoàng nói:” Con phải đi bệnh viện, con muốn đi gặp A Dương, mẹ đưa con đi bệnh viện, con phải gặp A Dương!”

Bà Lê nắm sung đỏ ôm lấy Đồng Đồng nói:” Được, mẹ đưa con đi, chúng ta cùng đi!”

Đồng Đồng vội vàng xuống giường đi giày lao ra ngoài. Ông Lê và bà Lê cũng vội vàng theo sau.

Ba người đi tới bệnh viện, Đồng Đồng chờ không nổi chạy tới chỗ phòng Lôi Dương.

Hai người đàn ông canh cửa đã không còn ở đó.

Đồng Đồng vui mừng, không ai ngăn cản cô đi gặp A Dương nữa. Cô vui mừng đẩy cửa ra.

Ngay chính khoảnh khắc đó nụ cười trên mặt cô cứng đờ.

Phòng bệnh trống rỗng, tại sao không có bóng dáng của Lôi Dương?

Không thấy anh! Đồng Đồng nhận thấy chuyện này cắn rứt lương tâm cô.

A Dương đâu?

Đồng Đồng hoảng sợ gọi.

” A Dương đâu rồi!” Đồng Đồng đứng trong phòng bệnh thấy đầu óc choáng váng

” A Dương!” Đồng Đồng giống như người điên chạy ra ngoài, va vào ngực ông Lê.

” Bố, không thấy A Dương, bọn họ đem anh ấy đi rồi, con phải đi tìm A Dương!” Đồng Đồng kêu gào.

Ông Lê nhìn thấy con gái điên loạn, đau lòng vỗ vỗ lưng Đồng Đồng nói:” Sẽ tìm được thôi, có lẽ là chỉ chuyển phòng bệnh!”

Đồng Đồng có chút điên cuồng nói:” Đổi phòng bệnh, đúng rồi! A Dương nhất định là đổi phòng bệnh, chúng ta đi tìm! Đi tìm!”

Lúc này có một cô y tá từ phòng khác đi ra, Đồng Đồng vội bắt lấy tay cô ấy chỉ vào phòng Lôi Dương đã từng ở hỏi: “Cô y tá ơi, người nằm phòng này đâu rồi, nói cho tôi biết,nói cho tôi biết được không?”

Cô y tá nhìn Đồng Đồng điên cuồng, nước mắt nhạt nhòa, mở miệng nói: “Anh ta đã chuyển viện rồi!”

” Chuyển viện? Chuyển đi đâu?” Đồng Đồng bối rối hỏi, nước mắt bởi vì cấp bách mà quên cả rơi xuống.

” Chuyện này tôi cũng không biết!” Cô y tá lắc lắc đầu bỏ đi.

Đồng Đồng mờ mịt đứng nơi đó, giờ phút này nội tâm của cô mê man bàng hoàng

Cô phải đi nơi nào tìm A Dương của cô?

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, tâm giống như bị mất hết sức lực chỉ chực đổ xuống.

” Đồng Đồng về nhà đi!”

Bà Lê nói xong, nhẹ nhàng nắm lấy vai Đồng Đồng.

Nhìn thấy đứa con gái si cuồng này, lòng của bà cũng tràn ngập đau đớn.

Bọn họ mấy ngày trước nhận được điện thoại của Đồng Đồng, tuy Đồng Đồng không nói gì nhưng họ cảm nhận được đã xảy ra chuyện gì đó.

Qua vài hôm mới đọc báo thấy chủ tịch công ty Lôi thị: Lôi Dương, người bị trọng thương đang hôn mê bất tỉnh cấp cứu ở bệnh viện XX.

Nguyên nhân anh bị thương chính là vì đi cứu vị hôn thê của anh.

Cho nên bọn họ vội vàng đi tới bệnh viện, tìm thấy được Đồng Đồng đang hôn mê.

.....

Đồng Đồng thất thần ôm lấy bà Lê, khóc nói:” Mẹ, A Dương vì con mà bị thương rất nặng. .... Có điều con không thể cùng anh ấy được nữa, anh có thể không nói chuyện được với con nữa, mẹ.....”

Đồng Đồng khóc òa lên.

Bà Lê an ủi Đồng Đồng, rót cục cũng Đồng Đồng bình tĩnh lại.

Ba người chưa từ bỏ ý định đến hỏi mấy bác sĩ điều trị cho Lôi Dương mới biết được, Lôi Dương bị chuyển tới bệnh viện trực thuộc tập đoàn họ Lôi.

Đồng Đồng trong lòng lại đẩy lên hy vọng.

Có điều khi bọn họ chạy tới bệnh viện nhà họ Lôi sở hữu cũng không tìm thấy Lôi Dương.

Đồng Đồng tuyệt vọng, cô biết, là người nhà họ Lôi hận cô. Hận cô đã hại A Dương, hại A Dương biến thành như vậy.

Cho nên bọn sẽ không để cô nhìn thấy A Dương !

Đồng Đồng chỉ cảm thấy tim mình đau đớn tan nát thành ngàn mảnh.

A Dương, chúng ta chia li như thế này sao?

Như vậy làm cho người ta có cảm giác ruột bị chặt thành ngàn khúc.

A Dương! Em nhất định phải gặp anh!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp nhau ngoài ý muốn

[Hai năm sau]

Trong phòng tắm, đứng đối diện trước chiếc gương lớn là cơ thể hoàn mỹ của một người đàn ông.

Da thịt bóng loáng, cơ thể rắn chắc, bụng bằng phẳng, cả thân hình cao lớn toát lên vẻ đẹp khó diễn tả được.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng mà rất khí phách, khuôn mặt băng giá như chưa bao giờ cười.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vẻ tàn nhẫn, bờ vai rộng lớn, màu đen của mái tóc hòa cùng đôi mắt càng làm cho người ta cảm thấy nét lạnh nhạt bất cần ở con người này. Vết sẹo sâu phía sau gáy càng tăng thêm vẻ tàn nhẫn.

Ngón tay thon dài của Lôi Dương vượt qua vết sẹo, trong tâm lại tràn ngập một nỗi hận. Anh hận, mỗi hận người đàn bà đã bỏ rơi anh kia lại nhen nhúm. Mà hiện tại, nỗi hận thấu xương này càng khắc sâu trong anh.

Anh vĩnh viễn sẽ không quên, tình cảnh sau lúc anh tỉnh lại sau có thể mở miệng nói chuyện được.

Câu đầu tiên anh mở miệng chính là gọi tên người đàn bà kia.

Lo lắng cô ta có bị thương hay không mà không biết chính bản thân mình đã hôn mê một năm.

Trong một năm đó, cái mà anh nhận được chính là sự thật cô gái kia đã rời bỏ anh.

Bởi vì anh sắp trở thành người thực vật, cho nên cô ta nhẫn tâm bỏ anh đi, bỏ mặc anh hôn mê đằng đẳng.

Thậm chí, trong một năm anh hôn mê, cô ta cũng không thèm liếc đến anh một cái.

Anh tự nghĩ bản thân mình là kẻ tuyệt tình nhẫn tâm, không ngờ người đàn bà kia còn vô tình tàn nhẫn hơn anh.

Anh muốn tìm cô ta, có điều đã qua một năm không có tin tức gì về cô ta, dường như cô ta đột nhiên biến mất khỏi thế gian vậy. Tay anh vì hận mà nắm chặt lại, vút mạnh chiếc khăn bông trong tay vào gương.

Lúc này một cánh tay như con rắn nước quấn lấy ngực anh từ phía sau.

“Lôi, anh suy nghĩ gì mà lâu vậy!” bàn tay của cô gái kia trên người anh di chuyển, nũng nịu hỏi.

Cô nhìn người đàn ông tràn đầy vẻ quyến rũ trước mặt mình này, trái tim đã sớm chết lặng trên người anh.

Cô là thư kí của anh – Vu Quyên, đã làm việc bên cạnh anh 4 năm.

Trước kia cô chỉ là nhân viên của anh, tuy nhiên lòng cô đã sớm lưu lại trên người anh, có điều cô không dám bước thêm một bước vì sợ anh không thích mà vượt khỏi tay cô.

Nhưng từ lúc anh tỉnh lại sau khi hôn mê, tất cả đều thay đổi, lợi dụng chức vụ của mình, cô dễ dàng xuất hiện trên giường anh, trở thành người đàn bà của anh. Ngày này cô cuối cùng cũng đã chờ được.

Ban ngày cô là trợ thủ đắc lực của anh, ban đêm cô là bạn cùng giường với anh.

Lòng của cô rộn ràng, môi không nhin được mà ấn vào cái lưng rộng rãi vững chắc của anh.

Lôi Dương bắt lấy bàn tay không có quy củ kia, lạnh lùng nói:” Sao, không chờ nổi à?”

Nói xong bàn tay mạnh mẽ ôm lấy cô gái kia, đặt cô ta nằm xuống sàn nhà tắm.

Trên mặt anh không hề có biểu tình, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng vào cô gái trước mặt, không hề dục dăng tiến vào.....

Lôi Dương nhắm mắt lại, không nhìn, không nghĩ, không muốn, tiếp tục phát tiết.....

Thân thể Vu Quyên mướt mồ hôi, sáng bóng dưới ánh đèn. Cô thở hổn hển gấp gáp, mái tóc dài xõa ra dưới nền nhà tắm.

Xong việc, anh mở vòi hoa sen để những tia nước phun trên người anh, tẩy đi mùi vị tình dục, tẩy đi mùi của cô gái kia lưu lại trên người anh, cũng cố gắng tẩy đi hương vị của Đồng Đồng đã lưu lại trên người anh thật lâu trước đây, còn cả bóng dáng không ngừng hiện ra trong đầu anh nữa!

.....

” Chủ tịch! Đến nơi rồi, mời ngài xuống xe!” Vu Quyên nhẹ giọng nhắc nhở.

Lôi Dương chậm rãi mở đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia..

Lái xe đã sớm xuống mở sẵn cửa xe trước.

Đôi chân dài của Lôi Dương đặt chân xuống đất, anh bước ra ngoài quan sát xung quanh.

Vườn hoa bắt mắt, còn có trang cỏ được chăm sóc cẩn thận, một cơn gió thổi qua mang theo hương hoa cỏ. Phía xa có một cái hồ nhỏ gọn gọn sóng, còn có một vài triền núi cao thấp.

Trên triền núi có một lối kiến trúc cổ.

Không khí thanh tịnh, cảnh sắc động lòng người, quả là một nơi tốt. Phía sau Lôi Dương là triền núi hơi cao, trên đó có một căn nhà bằng gỗ.

Hàng rào được làm bằng gỗ rất nghệ thuật. Bốn phía trồng rất nhiều loài hoa hòa cùng với cảnh sắc nơi đây.

Có điều anh không thể ngắm khung cảnh ở đây lâu hơn được. Bởi vì anh phải có được một tòa nhà lớn nhất nơi này.

Thu mua nơi này là chuyện anh phải làm hôm nay.

Thực ra chuyện này không cần đến anh phải đích thân ra tay, có điều cấp dưới của anh vô dụng, không chừng gặp rắc rối với chủ nhân nơi đây.

Chuyện này kéo dài đã lâu, làm cản trở cả kế hoạch thu mua khiến anh phải đích thân lo liệu.

Dưới con tức giận của anh, vài người phụ trách đã bị anh đá khỏi công ty.

Có thể thấy được chủ nhân nơi này là quyết tâm phải thủ chết ở nơi này.

Việc thu mua đất đai khu này cũng đã thỏa đáng, chỉ có mỗi chủ nhân chỗ này cứng đầu không hợp tác, làm ảnh hưởng cả kế hoạch thu mua.

Lôi Dương đi nhanh về phía căn nhà gỗ kia, vu quyên đi theo sau.

Lôi Dương mở cánh cửa gỗ ra.

” Có người ở nhà không ạ?” Vu quyên nhẹ giọng gọi.

” Ai vậy!” Trong phòng vang lên một giọng nữ.

Tiếp đến cửa phòng mở ra, một người phụ nữ trung niên bước ra.

Lôi Dương nhìn thấy người phụ nữ này sắc mặt khê biến đổi, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên vui mừng, tâm trạng có chút kích động. Nhưng trong nháy

mắt đã bình tĩnh trở lại.

Người phụ nữ trung niên cất giọng hỏi:” Xin hỏi có việc gì không!”

Vu quyền cười nói: “Vị này là chủ tịch của công ty chúng tôi, muốn cùng bác bàn chuyện thu mua nơi này.”

Người phụ nữ nhìn thoáng qua Lôi Dương, nói: “Đây là chỗ ở của chúng tôi, chúng ta sẽ không bán đi , xin các người về đi!”

“Bà muốn thế nào mới chịu bán nơi này?” Giọng nói lạnh như băng của Lôi Dương đột nhiên vang lên, không mang theo đến một tia độ ấm.

“Vị tiền sinh Này, dù thế nào chúng tôi cũng sẽ không bán , mời anh rời đi!” người phụ nữ không hề có ý hợp tác thương lượng.

Lôi Dương còn muốn nói cái gì đó, bỗng nghe thấy một tràng cười dễ nghe theo gió lọt vào tai anh.

Giọng nói kia làm cho anh căng thẳng.

Anh vội xoay người, nhìn về phía âm thanh kia truyền đến.

Một cô gái đội vòng hoa cúc tự đan đang vui vẻ cười chạy, phía sau cô là một chàng trai cao lớn đang đuổi theo.

Cô giống như một con chim nhỏ hoạt bát, vừa chạy vừa ngoái lại nhìn chàng trai tuấn tú kia.

Cô không hề dùng sức chạy, chàng trai phía sau cũng không dùng sức đuổi theo, bọn chỉ là đang chơi đùa!

Bóng dáng của cô dần dần lại gần, khuôn mặt của cô trong mắt anh dần dần rõ ràng!

Là cô! Là cô! Cô gái làm cho anh hận đến đau lòng kia!

Nội tâm Lôi Dương có chút kích động, rồi lại có chút phẫn hận!

Rốt cục anh cũng tìm được rồi!

Nội tâm của anh yên man, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lùng vô tình.

Đồng Đồng vẫn còn cười, vì vừa chạy vừa cười nên sắc mặt cô của hồng hồng, giống một đóa hoa nở rộ .

Đồng Đồng quay đầu lại ,trong nháy mắt cô nhìn thấy Lôi Dương .

Ánh mắt của cô dán chặt vào người Lôi Dương không thể rời đi.

Giống như thời gian đã dừng giờ khắc này, giống như trong trời đất chỉ có cô và người đàn ông cô yêu đang đứng trước mặt cô, A Dương của cô, anh đã đến đây, anh cuối cùng cũng đã xuất hiện trước mặt cô!

Anh còn sống, khỏe mạnh đứng trước mặt cô, lòng cô bị ngạc nhiên cùng vui sướng bao phủ.

Nước mắt Đồng Đồng nhịn không được chảy xuống, đó là nước mắt vui sướng , cô vui vẻ nhào vào trong lòng Lôi Dương ,vui mừng gọi: “A Dương! Em cứ ngỡ không được nhìn thấy anh nữa!”

Bà Lê lắc đầu thờ dài đi vào trong phòng, chàng trai vừa đuổi bắt với Đồng Đồng chính là em trai cô , nhìn lướt qua Lôi Dương rồi cũng theo mẹ vào trong phòng.

Trong hai mắt Vu Quyền lại nhá lên vẻ khó chịu đố kỵ.

Đồng Đồng cảm nhận được trên người Lôi Dương tràn ngập lạnh lùng, cảm nhận được sự trầm tĩnh của anh , ngẩng khuôn mặt nhỏ đầm nước mắt nhìn Lôi Dương, nhẹ giọng gọi: “A Dương!”

Cô nhìn thấy vẻ chán ghét, mắt kiên nhẫn hiện lên trong mắt anh, rõ ràng hơn là hận ý!

Lôi Dương nhìn khuôn mặt như hoa mang theo nước mắt của Đồng Đồng, vẫn luôn luôn làm người ta có cảm giác muốn bảo vệ như trước !

Có điều đằng sau khuôn mặt ấy lại là một bộ mặt khác, tất cả những vẻ này đều chỉ là giả tạo, là dối trá!

Cùng với thằng đàn ông khác trên giường, phản bội anh! Cô ta hoàn toàn là một kẻ phản bội!

Lôi Dương tàn nhẫn đẩy Đồng Đồng ra, lực đẩy mạnh làm Đồng Đồng ngã xuống đất, vòng hoa màu vàng trên đầu cô cũng rơi xuống bên chân.

Cô không tin nổi mở to hai mắt, chăm chăm nhìn Lôi Dương.

Lê Gia từ trong phòng chạy ra nâng Đồng Đồng dậy, giận dữ nói: “Sao anh đẩy chị tôi? Anh không phải là đàn ông!”

Tâm trạng vui mừng của Đồng Đồng bị hành động này của Lôi Dương xua đi, chỉ còn lại sự khó hiểu và đau lòng, anh vì sao lại làm như vậy, anh không thích nhìn thấy cô?

Nhận thức này làm Đồng Đồng càng đau đớn hơn.

Lôi Dương lạnh mặt, xoay người bỏ đi khỏi vườn hoa, khuất khỏi tầm mắt của Đồng Đồng.

Trong lòng Vu quyền hiện mừng thầm, đi theo Lôi Dương ra ngoài.

Đồng Đồng nước mắt nhạt nhòa nhìn thấy Lôi Dương dần dần đi xa, hình dáng của anh dần mờ hồ

Lòng của cô lại một lần nữa bị xé nát!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đau lòng nhớ lại

Lê Gia vừa mới cùng Đồng Đồng đi vào phòng trong, Đồng Đồng khóc hỏi: “Mẹ, A Dương hận con, nhưng là vì cái gì? Mẹ, con khó khăn lắm mới nhìn thấy A Dương, anh ấy liền bỏ đi như vậy!”

Bà Lê ôm lấy Đồng Đồng đang khóc, vỗ nhẹ lưng cô nói: “Đừng khóc, có lẽ có cái gì hiểu lầm!”

Đồng Đồng ngưng khóc, nghi hoặc hỏi: “Mẹ, A Dương đến làm gì, anh ấy không phải đến tìm con sao?”

Nếu nói Lôi Dương đến tìm cô anh sẽ không có phản ứng như vậy, rốt cục là có chuyện gì?

Bà Lê thở dài một tiếng nói: “Cậu ta đến là để khuyên chúng ta bán nơi này đi!”

“Mẹ, xảy ra chuyện gì, mẹ nói cho bọn con đi!” Lê gia lo lắng hỏi.

“Nơi này sắp xây dựng một khu nghỉ dưỡng, bọn họ đến thu mua đất!” Bà Lê thần nhiên mở miệng, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Chẳng phải là nói bọn họ một lần nữa lại phải mất đi ngôi nhà mình đang sống sao!

Ba người lâm tĩnh lặng.

.....

Đêm, Lê Hán Đồng trở người qua lại không ngủ được, trong đầu cô không ngừng nhớ tới thái độ lạnh lùng của Lôi Dương, ánh mắt mang theo hận ý nhìn cô. Anh tuyệt nhiên rời đi thậm chí không mở miệng lấy một câu!

Nhớ đến chuyện trước đây như vừa mới xảy ra hôm qua.

Không biết đó có phải là yêu hay không, nhưng cô thật sự muốn được gần anh, ở bên anh cả đời, cuối cùng lại vì hiểu lầm mà bỏ lỡ.

Tự nguyện chia tay, yêu là phải tin tưởng lẫn nhau, cho nên cô cảm thấy Lôi Dương không đủ yêu cô, nhưng vào cái lúc cô bị trói, Lôi Dương lại không để ý đến tính mạng đến cứu cô, thậm chí lúc nhà kho bị nổ, anh không hề để ý đến sinh mệnh bản thân che chở cho cô.

Lòng của cô chợt run rẩy!

Thật ra vào cái lúc Lôi Dương xuất hiện trong nhà kho đó, cô đã biết, tình yêu của Lôi Dương dành cho cô đã vượt quá sự tưởng tượng của chính cô.

Cô tự nhủ chỉ cần mình còn sống, còn đi lại được, nhất định phải nói cho anh biết chân tướng sự việc, cô rất muốn xin lỗi anh, giải thích cô không hề quan hệ với người đàn ông khác, nhưng tất cả đã muộn, A Dương của cô lạnh lùng nằm ở nơi đó, không hề mở miệng cùng cô nói chuyện. Thậm chí về sau bọn họ không còn gặp mặt nhau nữa.

Cô nhớ anh, điên cuồng nhớ anh, có điều cô cuối cùng vẫn không thấy được A Dương. Cho dù là A Dương khỏe mạnh hay nằm lẳng lẳng một chỗ cô đều không thấy được, bởi vì A Dương đã bị người nhà của anh che giấu.

Nỗi nhớ nhung của cô đã kéo dài suốt 2 năm, mỗi ngày đều là một cực hình với cô, giờ cô đã gặp lại A Dương, A Dương của cô, tình yêu của cô!

Có điều A Dương lại đẩy cô ra, anh hóa ra không cần cô!

Nhưng vì sao? Anh vẫn còn hận chuyện kia sao? Nhưng đó là bởi vì anh nghĩ cô lên giường với người đàn ông khác, anh vẫn nghi ngờ cô, nhưng anh lại không tiếc mạo hiểm sinh mệnh đi cứu cô, thế rồi chỉ 2 năm sau, anh vẫn tiếp tục hận cô sao?

Hay là anh đã có vợ rồi!

Đồng Đồng vừa nghĩ tâm vừa đau !

Nếu cô lúc trước cô kiên cường hơn, hiện tại sẽ không phải nuối tiếc nhiều như vậy

.....

Gió nhẹ thổi qua, từng hương cỏ theo gió bay đến, cảnh đẹp hài hòa này không lâu nữa sẽ bị những công trình kiến trúc khô cứng thay thế.

Đồng Đồng ngồi trên thảm cỏ nhìn ngắm xung quanh.

Nhìn trăng cỏ màu xanh, nghe những âm thanh của thiên nhiên cô lại nhớ đến Lôi Dương. Cô đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân quên đi tất cả, đến nỗi Lê Gia gọi mấy tiếng liền cô cũng không nghe thấy.

Lê gia nghịch ngợm che mắt Đồng Đồng, lúc này Đồng Đồng mới phục hồi lại tinh thần, gỡ tay Lê Gia ra.

“Chị, chị lại nhớ anh ta à?” Mỗi lần Đồng Đồng thất thần đều là nhớ Lôi Dương.

Đồng Đồng mỉm cười, thở dài một tiếng nói: “Đúng vậy, nhớ anh ấy, nhưng nhớ chỉ là nhớ thôi!”

“Chị, không phải anh ta đã xuất hiện rồi sao? Hơn nữa cũng đã khỏi hẳn, nếu chị muốn gặp anh ta cũng không phải việc khó!”

Lê gia không muốn nhìn thấy Đồng Đồng buồn bã, không thấy Đồng Đồng bị nỗi nhớ nhung tra tấn, cậu hy vọng Đồng Đồng có thể hòa hợp cùng Lôi Dương !

Đồng Đồng nắm tay Lê gia, ngồi bên cạnh cậu, ánh mắt cô nhìn về phương xa, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm qua chị hẳn đã quá kích động, trước kia chị không hay biết tin tức của anh ấy nên mới lo lắng, chính vì vậy mới nhớ anh ấy quá nhiều, có điều bây giờ anh ấy đã khỏe mạnh đứng trước mặt chị, anh ấy vẫn xuất chúng hơn người như trước, như vậy là đủ rồi!”

“Chị, chị thật sự muốn như vậy sao?” Lê gia nhìn vào đáy mắt Đồng Đồng, cậu không tin Đồng Đồng có thể dễ dàng như vậy.

Đồng Đồng yêu thương xoa xoa đầu em trai, cười nói: “Em đi quan tâm chính mình đi, cô bạn gái nhỏ của em sao dạo này không đến!”

Lê gia hừm hừm nói: “Cái gì mà bạn gái nhỏ, cô ấy không phải bạn gái em đâu!”

Đồng Đồng nhướn mày, vờ như vô tình nói: “Thật không, hôm nay chị nhìn thấy cô bé với một cậu khác đạp xe bên bờ biển, không biết có về chưa nữa!”

Lê gia bật dậy nói: “Chị mau về nhà đi, đừng ở ngoài này gió, em đi tìm bạn chơi!” Chàng ta vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Đồng Đồng đương nhiên biết Lê Gia định đi đâu, lại còn không thừa nhận thích cô gái kia, thằng nhóc này!

“Đi đi đi đi, tôi nhớ về đây!” Đồng Đồng cười giễu cợt.

Lê gia đã sớm không thấy bóng người

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bạn bè gặp nạn

Đồng Đồng vô cùng nhớ cuộc sống thoải mái lúc trước. Người của tập đoàn Lôi thị đã đến đây nhiều lần bắt bọn cô nhanh chóng rời khỏi nơi này, nói rằng nơi này lập tức phải động thổ khởi công.

Đồng Đồng không hiểu tại sao cứ nhất thiết phải xây dựng một khối kiến trúc trên mảnh đất xinh đẹp này.

Công ti Ông Lê đã bị phá sản, Đồng Đồng không biết là do nguyên nhân gì, ông Lê không chịu nói, hàng ngày ông Lê vẫn đi làm sớm, Đồng Đồng và em trai cũng không biết công việc ông đang làm là gì.

Có điều bố mẹ vẫn cho cô và em trai cuộc sống giàu có không phải lo nghĩ, bố đi làm, mẹ đi tập thể dục thẩm mỹ.

Tuy công ty ông Lê đã phá sản nhưng cuộc sống của bọn họ vẫn như trước, không hẳn là xa hoa nhưng cũng rất sung túc.

Đồng Đồng làm một công việc nhỏ, tiền lương không nhiều lắm nhưng là công việc cô thích, cô thích đàn piano, có thể là do ảnh hưởng của mẹ. Mẹ cô là một nghệ sĩ piano giỏi, cho nên Đồng Đồng từ đã bắt đầu học piano.

Đồng Đồng đang rảnh rỗi ở nhà thì nghe thấy chuông điện thoại, cô tiếp điện thoại thì nghe thấy bên kia là một giọng nói, cô giật mình hô: “Tuyệt Mạn!”

Điện thoại bên kia là giọng Tuyệt Mạn suy yếu mà vô lực: “Đồng Đồng, cậu vẫn ổn chứ?”

Đồng Đồng vội nói: “Tớ vẫn ổn, Tuyệt Mạn cậu ở đâu, mau nói cho tớ biết, cậu có biết 2 bác lo lắng muốn chết không!”

Tuyệt Mạn yếu ớt nói ra một địa chỉ, đó là một nơi ở trung tâm thành phố Đồng Đồng vốn quen thuộc, nhưng từ khi công ty bố cô bị phá sản xong, cả nhà cô chuyển đến nơi này.

“Cậu ốm à? Tớ đi tìm cậu, cậu ở đâu ngoan ngoãn chờ tớ, biết không?” Đồng Đồng vội dặn dò Tuyệt Mạn.

Tuyệt Mạn giọng run run nói “Cậu nhớ đến một mình nhé, đừng để cho người nhà tớ biết!”

“Được được, tớ biết rồi!” Đồng Đồng buông điện thoại, dặn dò người nhà một lúc rồi vội vàng vàng ra ngoài.

Đồng Đồng bắt một xe taxi trên đường, đem địa chỉ Tuyệt Mạn đã nói, nói cho taxi đi.

Đó là một khách sạn cao cấp, Đồng Đồng đi thang máy tới chỗ Tuyệt Mạn, tới tầng đó ấn chuông cửa phòng Tuyệt Mạn.

Cửa mở ra, Đồng Đồng nhìn thấy Tuyệt Mạn, sắc mặt của cô rất khó coi, mắt sưng đỏ

Tuyệt Mạn nhìn Đồng Đồng giống như nhìn thấy người thân, ôm Đồng Đồng khóc òa lên.

Đồng Đồng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết an ủi nói: “Đừng khóc, có chuyện gì cứ nói ra!”

Đồng Đồng vỗ vỗ lưng Tuyệt Mạn, đóng cửa lại đi vào trong, cô không nhìn thấy Hạng Nam, kỳ lạ hỏi: “Anh ta đâu?”

Tuyệt Mạn mắt sưng đỏ khóc nói: “Đồ đàn ông đáng chết đó, anh ta dám lăng nhăng với cô gái khác, tớ không muốn nhìn thấy anh ta nữa!”

Đồng Đồng nhìn thấy Tuyệt Mạn thương tâm có chút lo lắng nói: “Về nhà đi, người nhà của cậu rất lo lắng!”

Mấy tháng trước, Tuyệt Mạn cùng Hạng Nam kết hôn, nhưng người nhà Tuyệt Mạn không đồng ý, kiên quyết nhốt tuyệt Mạn trong nhà.

Nhưng tính cách Tuyệt Mạn cứng cỏi ương bướng, thừa lúc người nhà không chú ý trốn ra ngoài, tìm được Hạng Nam rồi hai người bỏ trốn.

Tuyệt Mạn còn điện thoại báo cho cô biết cô ấy và Hạng Nam đã cao chạy xa bay.

Đồng Đồng định khuyên cô không nên làm chuyện vô bổ thì Tuyệt Mạn đã ngắt máy, cô cũng chỉ có thể cầu nguyện cho Tuyệt Mạn có thể hạnh phúc.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy Tuyệt Mạn khóc, lòng cô cũng bị thương theo.

Tuyệt Mạn ôm Đồng Đồng nói: “Tớ không thể nào tưởng tượng nổi anh ta có thể làm như vậy với tớ, anh ta nói anh ta lên giường với cô gái khác là vì dục vọng, bởi vì nhu cầu của anh ta, bởi tớ không lên giường với anh ta!”

Đồng Đồng biết bạn tốt của cô giữ gìn, Tuyệt Mạn giữ gìn muốn lần đầu tiên của mình là vào đêm tân hôn, cô không rõ vì sao ngày thường Tuyệt Mạn coi mở lại giữ gìn như vậy, nhưng lúc này cô cảm thấy Tuyệt Mạn giữ gìn là rất đúng.

“Anh ta bây giờ ở đâu?” Đồng Đồng đau lòng vỗ về Tuyệt Mạn, tên Hạng Nam kia quả thực quá đáng chết.

“Chắc là lại đến câu lạc bộ Dạ Hương rồi!” Tuyệt Mạn thống khổ nói, giọng cô nói về Hạng Nam vừa có hận vừa có chút bất đắc dĩ.

“Tuyệt Mạn, gã đàn ông như vậy cậu còn muốn sao? Về nhà đi!” Đồng Đồng khuyên bảo Tuyệt Mạn, cứ như vậy không chừng không giữ nổi mạng mất.

“Nhưng tớ vẫn còn yêu anh ta, làm sao bây giờ?” Tuyệt Mạn bất đắc dĩ lại khóc òa lên.

“Ngaoan, đừng khóc, cậu ốm rồi, tớ đi tìm bác sĩ cho cậu trước, sau đó sẽ giúp cậu tìm đồ khốn kia về!” Đồng Đồng tức giận nói, giận Tuyết Mạn, giận Hạng Nam.

“Đồng Đồng, cảm ơn cậu!” Tuyết Mạn giờ phút này giống như đứa bé yếu ớt.

Đồng Đồng giúp Tuyết Mạn nằm xuống, đến nhà thuốc tư nhân gần đó mua thuốc cho cô ấy uống.

Tuyết Mạn mê mị ngủ.

Đồng Đồng từ phòng Tuyết Mạn đi ra, gần đó quả nhiên có một câu lạc bộ đêm tên Dạ Hương.

Cô không có do dự đi vào, nhân viên phục vụ nhìn thấy Đồng Đồng bộ dáng tức giận đi đến tưởng cô là vợ đến bắt quả tang chồng.

Bên trong Câu lạc bộ đêm đèn xanh đèn hồng, bên dưới những ngọn đèn mờ ảo là những bóng hình dính sát vào nhau, thân thân mật mật vuốt ve mon mon, dường như trong mắt tất cả mọi người thế là đã là gì vậy.

Trên sân khấu là mấy cô vũ nữ mặc đồ vừa ngắn vừa bó sát uốn éo qua lại như rắn nước.

Đồng Đồng nhìn chung quanh tìm Hạng Nam, nếu Hạng Nam thật sự đến tìm gái, anh ta sẽ không có thời gian nhàn nhã ngồi xem nhảy. Đồng Đồng đi vào phía trong, bên trong có rất nhiều phòng nhưng đều đóng cửa, cô phải làm thế nào mới biết bên trong có Hạng Nam hay không đây.

Đồng Đồng có chút phân vân đột nhiên nhìn thấy bên cửa sổ có treo một bộ quần áo của nhân viên phục vụ, Đồng Đồng chợt nảy ra ý nghĩ mặc bộ quần áo kia vào.

Đồng Đồng mặc xong quần áo giả làm nhân viên đi vào phòng, tay nâng một khay đồ uống gõ gõ cửa.

Một hồi lâu mới nghe thấy bên trong có một tiếng quát tháo, tiếp theo cửa mở ra, một xinh đẹp quần chiếc khăn bông đứng ở cửa, không vui hỏi: “Có việc gì?”

Đồng Đồng mỉm cười nói: “Xin hỏi còn cần phục vụ gì không ạ? Ví dụ như rượu hay đồ ăn chẳng hạn!”

Cô gái kia không vui nói: “Cô là người mới đến phải không, không hiểu quy củ gì hết!”

Giọng người đàn ông hô to nói: “Ai ở ngoài đây, dài dòng gì thế!”

“Là người phục vụ!” cô gái kia miễn cưỡng trả lời xong, sau đó đóng cửa lại.

Đồng Đồng hít một hơi dài, tiếp tục gõ cửa.

Cửa mở ra, bên trong là một dáng người đàn ông rất cao, Đồng Đồng ngả đầu ra sau mới có thể nhìn thấy mặt anh ta, Đồng Đồng nhìn thấy người đàn ông này sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Vô tình

Đồng Đồng theo bản năng lui về phía sau, cũng không tránh khỏi bị một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy.

Đồng Đồng tim đập mạnh nói không nên lời, thân thể bị đôi tay kia bắt lấy cứng ngắc.

“A Dương!” Đồng Đồng có chút lúng túng gọi, giống như bản thân là một đứa trẻ làm sai bị cha mẹ bắt được.

Nhưng lòng cô lại bị một cảm giác đau đớn thay thế, cô nhìn thấy trong mắt Lôi Dương có sự khinh rẻ, coi thường và chán ghét.

Một khi đã chán ghét cô như vậy, anh vì sao lại không để cô đi, để cho cô rời khỏi tầm mắt anh!

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng có chút kinh hoàng lúng túng, bên môi anh đột nhiên khẽ nhếch lên.

Đồng Đồng biết Lôi Dương cười lạnh, một chút cũng không hề mê người, bởi vì nụ cười của anh làm cô lạnh run lên. Nhìn thấy bả rộng của anh lại càng tăng thêm phần lạnh lùng cứng rắn không gì suy chuyển nổi.

“Theo giúp tôi uống rượu!” Lôi Dương tùy tiện nói một câu.

“Không! A Dương, thả em đi!” Đồng Đồng nội tâm lại càng thêm sợ hãi, nhưng người cô đã bị Lôi Dương kéo vào.

Đồng Đồng nhìn thấy bên trong có mấy người đàn ông trạc tuổi Lôi Dương, còn có mấy cô gái ăn mặc hở hang.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, nhìn những cô gái cùng những người đàn ông này, tim giống như bị dao đâm, A Dương, anh tới nơi này để tìm gái sao!

“Chà! Lôi, tìm thấy em phục vụ này rồi hả!” Trong đó có một người đàn ông đã ngà ngà say cười hỏi, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới đánh giá Đồng Đồng.

“Tôi đến tìm người, tôi không phải nhân viên phục vụ!” Đồng Đồng biện bạch nói.

Lôi Dương đẩy mạnh làm Đồng Đồng lao đảo ngã xuống, mà nhân lúc Đồng Đồng sắp ngã xuống người đàn ông gần đó thuận thế ôm chầm lấy Đồng Đồng.

Đồng Đồng tâm đầu đốn, đờ đẫn nhìn khuôn mặt lạnh như băng với ánh mắt trào phúng của Lôi Dương, cô cho tới bây giờ vẫn không thể tưởng tượng nổi Lôi Dương có thể đối xử với cô như vậy, đem cô đẩy vào lòng người đàn ông khác, coi cô như một cô gái mất nết vậy.

Lôi Dương ngồi ở sofa, thuận tay choàng qua một cô gái, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh vô tình nhìn cô, giống như đang xem một trò vui vậy.

Người đàn ông bên người Đồng Đồng ngửi ngửi tóc cô, thỏa mãn nói: “Thơm quá, để cho anh đây thử một tí nào!”

Đồng Đồng quay đầu lại nhìn người đàn ông kia, trông anh ta khá cao ráo ưa nhìn, có điều lúc nhìn thấy cặp môi của anh ta chu lại gần, Đồng Đồng chỉ cảm thấy thật ghê tởm.

Cô nhớ tới ngày nào đó, gã đàn ông kia ở trong nhà của Lôi Dương định cưỡng hiếp cô, Đồng Đồng theo phản xạ đẩy người đàn ông kia ra, đứng dậy tức giận định bỏ đi.

Lôi Dương không có ý cử động, anh vẫn ngồi yên ở đó, mà người đàn ông kia đối với Đồng Đồng dường như lại có hứng thú, đi lên túm lấy quần áo của Đồng Đồng.

Quần áo bên ngoài bị tuột ra làm lộ áo sơ mi của cô bên trong, Đồng Đồng cảm thấy thật nhục nhã, nhìn thấy Lôi Dương tùy ý để người khác đối xử với cô như thế, anh tỏ vẻ giống như xem kịch vậy, Đồng Đồng nâng chân đá người đàn ông kia, tức giận quát: “Đi chết đi!”

Người đàn ông kia không ngờ Đồng Đồng trông yếu đuối lại hành động mạnh mẽ như vậy, không đề phòng bị Đồng Đồng đá một phát lăn vào sofa.

Ánh mắt Lôi Dương rõ ràng bị chấn động một chút!

Đồng Đồng nén nước mắt đẩy cửa đi ra để lại mọi người kinh ngạc!

Đồng Đồng vừa chạy ra khỏi câu lạc bộ đêm kia liền khóc òa lên.

Cô chạy đến chỗ Tuyết Mạn, lau lau nước mắt.

Đến trước phòng Tuyết Mạn cô nhìn thấy cửa khép hờ, cô nhớ rõ trước lúc đi đã đóng cửa rồi mà.

Đồng Đồng đẩy mạnh cửa ra, nghe thấy tiếng Tuyết Mạn cầu xin tha thứ, Đồng Đồng vội đi chỗ phát ra tiếng kêu của Tuyết Mạn, nhìn thấy Hạng Nam đang xé rách quần áo Tuyết Mạn. Vì tuyết Mạn gãy dựa nên Hạng Nam không chút lưu tình tát cô.

Đồng Đồng tức giận đến đỏ cả 2 mắt, đồ cầm thú, Tuyết Mạn còn đang ôm mà hắn lại còn muốn..... Còn đánh Tuyết Mạn nữa, Đồng Đồng xông lên phía trước đá Hạng Nam.

Hạng Nam say khướt nhìn Đồng Đồng, không có ý tốt cười nói: “Sao, em cũng muốn à, cùng nhau đi Đồng Đồng!”

Tuyết Mạn mặt đầy nước mắt, đôi mắt mang theo bi thương đau khổ làm Đồng Đồng trào dâng tức giận.

Tuyết Mạn nhìn thấy Đồng Đồng liền gãy dựa đứng dậy, Đồng Đồng đẩy Tuyết Mạn ra sau lưng, căm tức nhìn Hạng Nam.

Cô nói với tuyết Mạn: “Tuyết Mạn, cậu thật sự còn muốn gã đàn ông như thế này sao?”

Tuyết Mạn khóc lóc lắc đầu.

“Chúng ta đi Tuyết Mạn!” Đồng Đồng kéo tay tuyết Mạn định ra ngoài thì bị Hạng Nam cản lại.

“Đừng đi, cùng nhau chơi một lát nào!” hơi rượu của Hạng Nam phun vào mặt Đồng Đồng.

Đồng Đồng vội ngả đầu ra sau.

Tay Hạng Nam định bắt lấy Đồng Đồng nhưng lại quơ nhằm sang tuyết Mạn. Đồng Đồng đẩy Tuyết Mạn ra sau hét lên: “Khốn kiếp!” Rầm! Một cú đá thật hoàn hảo đập Hạng Nam ngã trên mặt đất, hôn mê luôn.

Tuyết Mạn lau nước mắt, thỏn thức nói: “Đồng Đồng, cậu biến thành bạo lực từ lúc nào thế!”

Đồng Đồng về mặt khó giải thích, nói với Tuyết Mạn:” Tớ cũng mới phát hiện ra tớ thật bạo lực!”

Đồng Đồng sau khi mất đi Lôi Dương đã đi học võ, không ai biết vì sao cô lại đi học võ, môn này và tính cách của cô không hợp nhau chút nào, nhưng cô vẫn muốn đi học, sau 2 năm dù mưa gió ngăn cản, cô cũng quyết đi học, bởi vậy việc học võ của cô cũng không đến nổi tệ. Nhưng lần đầu tiên đi đánh người thật mà không phải luyện tập, cô mới phát hiện cô tập luyện thật sự không tồi nha! Trong một đêm đã đá hai người (Tuy Đồng Đồng học lúc đã lớn, hơn nữa thời gian học lại ngắn, có điều đây là truyện mà, cần cho Đồng Đồng thần thoại một tí, hi hi.)

Đồng Đồng giúp Tuyết Mạn thu dọn đồ đạc, khoác thêm áo cho Tuyết Mạn rồi hai người cùng nhau rời khỏi khách sạn.

Về phần Hạng Nam thì cứ thế mà nằm đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lạnh lùng đứng nhìn

Ở nơi này có một khu biệt thự rộng lớn, có bể bơi và vườn hoa, vừa nhìn đã biết là nơi người có tiền ở.

Bấm chuông một lát sau có người ra mở cửa, phát hiện ra đứng trước cửa là Tuyết Mạn và Đồng Đồng, người này ngạc nhiên cùng vui mừng gọi với vào bên trong: “Phu nhân, tiên sinh, tiểu thư đã về rồi!”

Người này quay lại nói với Tuyết Mạn: “Tiểu thư, cô cuối cùng đã về rồi, phu nhân và tiên sinh rất nhớ cô!”

Tuyết Mạn gật gù đầu cùng Đồng Đồng đi vào nhà, từ vòi phun nước trong sân trong Tuyết Mạn nhìn thấy mẹ cô.

Hốc mắt cô chợt nóng lên:” Mẹ!”

Mẹ Tuyết Mạn chạy tới ôm chầm lấy cô, nhẹ giọng nói: “Hoan nghênh về nhà!”

Tuyết Mạn nghe thấy giọng nói dịu dàng của mẹ, không kiềm được rơi nước mắt.

” Mẹ, mẹ không trách con sao?” Tuyết Mạn ôm mẹ, cảm nhận vòng ôm ấm áp của mẹ.

” Bé ngốc, về là tốt rồi!”

” Bác ơi, vào trong nói chuyện đi, Tuyết Mạn đang bị ốm ạ!” Đồng Đồng nhắc nhở.

Mẹ Tuyết Mạn lúc này mới bình tĩnh lại nói:” Xem bác này, mừng quá nên quên hết, là Đồng Đồng tìm được Tuyết Mạn phải không?”

Bà nói xong nắm tay Tuyết Mạn và Đồng Đồng đi vào nhà.

Đồng Đồng chỉ mỉm cười không nói gì.

Vào tới phòng khách, Tuyết Mạn nhìn thấy người cha uy nghiêm của mình đang ngồi ở sofa đọc báo, lòng cô có chút sợ hãi, lí nhí gọi:” Bố!”

Bố Tuyết Mạn vẫn đọc báo, không hề ngẩng đầu lên, chỉ trầm giọng nói:” Đi nghỉ ngơi đi!”

Nước mắt Tuyết Mạn nhịn không được chảy xuống, cô biết bố không ghét cô, bố từ nhỏ đã rất yêu cô, cô về rồi cũng không tức giận mắng cô, điều này chứng tỏ bố cô thật sự không ghét cô.

” Cháu chào bác ạ!” Đồng Đồng chào hỏi bố của Tuyết Mạn.

” Đồng Đồng, đã lâu không gặp cháu, cả nhà cháu vẫn khỏe chứ!” Tuyết Mạn phụ thân đặt tờ báo xuống nhìn lướt qua Đồng Đồng, sau đó lại nhìn về phía Tuyết Mạn, có chút không vui nói:” Mặt con sao vậy!”

Đồng Đồng vội nói:” Tuyệt Mạn bị ốm, cứ để cho bạn ấy nghỉ ngơi trước đã ạ!”

Mẹ Tuyệt Mạn và cô cùng nhau đi về phòng ngủ trước kia của Tuyệt Mạn, còn Đồng Đồng vẫn ở phòng khách.

” Bác không đi vào nói chuyện với Tuyệt Mạn ạ?” Đồng Đồng mỉm cười nói.

Bố Tuyệt Mạn thờ dài nói:” đưa con gái này của bác rất buồn bực. Cháu tìm thấy Tuyệt Mạn ở đâu ?”

” Tuyệt Mạn đang ốm cho nên gọi điện thoại cho cháu, bạn ấy muốn về nhà nhưng sợ bị bác mắng, còn bị Hạng Nam ức hiếp, trong lòng bạn ấy chắc chán rất khó xử!” Đồng Đồng vừa nói vừa quan sát phản ứng của ông Tuyệt Trung (bố Tuyệt Mạn)

Khuôn mặt uy nghiêm của Tuyệt trung hơi mỉm cười nói:” Cháu sợ bác mắng Tuyệt Mạn hả!” Quả là một đứa bé tốt.

Đồng Đồng nghe tuyệt trung nói vậy có chút ngượng ngừng cười.

” Cháu đi chăm sóc Tuyệt Mạn đi, bác đi gọi bác sĩ!” Tuyệt trung đứng dậy dường như định đi gọi điện thoại.

Đồng Đồng vui vẻ gật đầu đi về phía phòng Tuyệt Mạn .

Một lát sau bác sĩ riêng của gia đình Tuyệt Mạn đã đến, giúp Tuyệt Mạn châm cứu xong, Tuyệt Mạn liền thiếp đi. Đồng Đồng cũng cáo từ.

Cô cũng phải về nhà.

Đồng Đồng vừa mới ra khỏi khu biệt thự đang định bắt xe thì một chiếc xe màu đen đỗ trước mặt cô.

Ồ

Đánh khách của anh? Chứ có phải đánh anh đâu, muốn tính sổ cũng không phải là anh đến đây chứ, huống chi là chính bọn anh làm nhục cô!

Đồng Đồng dĩ nhiên quên hết việc giải thích với Lôi Dương hiểu lầm giữa bọn họ lúc đó, Lôi Dương ở câu lạc bộ đêm đã làm những chuyện sỉ nhục cô như vậy, sự buồn bực lại một lần nữa lấp đầy lí trí cô!

Lời giải thích của cô sẽ chỉ đem lại nhục nhã thôi!

Lôi Dương đem Đồng Đồng nhét vào trong xe, bàn tay to lớn nắm chặt lấy 2 tay Đồng Đồng.

Anh phần nộ đập cửa xe, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Đồng Đồng.

Đồng Đồng chưa kịp không thời chợt dừng lại, hơi hơi lo nói:” Anh định làm gì?”

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng vẻ mặt hoảng hốt lạnh lùng nói:” Cô phải đi xin lỗi khách của tôi!”

Đồng Đồng mặt biến sắc nói:” Không!”

Lôi Dương giơ tay lên như muốn đánh Đồng Đồng, Đồng Đồng theo phản xạ giơ tay bảo vệ đầu mình nói:” Em không cần phải xin lỗi!”

Lôi Dương nhìn cô gái yếu ớt buồn bực này, anh thật muốn cốc cho cô ta một cái, có điều anh không xuống tay được.

Anh tức giận đập ga lái xe về phía câu lạc bộ đêm kia.

Đồng Đồng nhìn thấy khuôn mặt bốc hỏa Lôi Dương , cô biết vừa rồi thiếu chút nữa cánh tay phải kia sẽ cốc vào đầu cô, chẳng qua là anh cố nhịn thôi.

Bị cốc đầu một cái không chừng vô bệnh viện mất, Đồng Đồng sợ hãi nghĩ, ai bảo nắm tay Lôi Dương to vậy mà !

“Anh dừng xe lại, em muốn xuống xe!” giọng nói Đồng Đồng lại dịu dàng dễ nghe như ban nãy, dù là khó chịu hay tức giận, giọng nói của cô với anh vẫn dịu dàng như trước.

Lôi Dương coi như không nghe thấy lời Đồng Đồng nói, xe vẫn lao vun vút về phía trước.

” Dừng xe, không dừng em nhảy xuống đây!” Đồng Đồng nhìn khuôn mặt vô tình của Lôi Dương, tim cô như bị một con bão quét qua.

Thấy Đồng Đồng định nhảy khỏi xe, Lôi Dương vội chụp lấy eo cô khiến cô ngã vào lòng ngực rộng lớn quen thuộc của anh.

Sắc mặt của cô chợt hồng lên còn của anh vẫn không thay đổi, tàn nhẫn mà vô tình, mắt anh vẫn nhìn thẳng về phía trước lái xe bằng một tay.

Đồng Đồng thấy lòng quặn thắt, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt cứng rắn của anh, cô đã yêu anh nhớ anh biết bao, nhưng lúc gặp mặt thật như gió thoảng vậy.

Xe dừng lại, Lôi Dương mở cửa xe không thương tiếc kéo Đồng Đồng xuống, bàn tay cứng như sắt nắm chặt lấy tay Đồng Đồng dắt về phía cầu lạc bộ đêm.

Đồng Đồng đau đớn nhìn Lôi Dương nói:” A Dương, chúng ta không cần như thế này có được không, chúng ta từ từ nói chuyện được không?”

Trong mắt cô ngân ngấn nước, cho dù là hiểu lầm đi chăng nữa cũng nên để cô có cơ hội giải thích chứ.

Lôi Dương bóp chặt tay cô, lạnh lùng nhìn cô, lạnh lùng nói:” Cô thu lại nước mắt của cô đi, đừng có diễn trò trước mặt tôi, sao? Sợ à, vậy thì cầu xin tôi đi, như vậy tôi sẽ tha cô đi!”

Dáng vẻ tàn nhẫn, ánh mắt vô tình, lời nói khắc nghiệt đã đập tan quyết tâm muốn giải thích vừa rồi của Đồng Đồng.

Dáng vẻ tàn nhẫn, ánh mắt vô tình, lời nói khắc nghiệt đã đập tan quyết tâm muốn giải thích vừa rồi của Đồng Đồng.

Cô bị Lôi Dương lôi vào trong căn phòng vừa nãy trước mặt mọi người, vẫn là mấy người đàn ông vừa nãy nhưng có thêm mấy cô gái ăn mặc lòe loẹt nữa.

Đồng Đồng bất động đứng yên, người đàn ông vừa bị cô đá dùng ánh mắt thích thú nhìn cô.

” Lôi, cậu tìm cô ta về đây thật hả?” Người đàn ông kia dường như vẫn chưa bị Đồng Đồng đá cho hồng não, anh nói như bắt được vàng .

” Xin lỗi đi!” giọng nói lạnh như băng không hề có chút cảm tình lại vang lên bên tai Đồng Đồng.

Tim Đồng Đồng rất đau, có bao nhiêu đau đớn chỉ có mình cô biết, nỗi đau tràn lên trong lòng cô, ngay cả miệng cô cũng cảm thấy đắng đắng.

Anh chỉ muốn cô khó xử, muốn làm cô bị sỉ nhục? Như vậy anh sẽ vui sao? Đây là sự trừng phạt cho việc cô phản bội sao?

Cô đã từng phản bội ai chưa? Không hề!

“Tôi xin lỗi thì có thể đi phải không?” Đồng Đồng đau xót nói.

Người đàn ông bị đá ôm lấy Đồng Đồng từ trong lòng Lôi Dương , cười nói:” Uống vài chén với anh thì anh sẽ tha thứ cho em ngay!”

Đồng Đồng nhìn tay đàn ông gọi đòn trước mặt, lại nhìn về phía Lôi Dương, ánh mắt anh vẫn lạnh lùng như vậy.

Khuôn mặt đẹp đẽ cứng rắn khinh thường nhìn cô, anh quả thật đã tuyệt tình với cô rồi!

Anh ngồi xuống tán tỉnh mấy cô gái khác, trái một cô phải một cô, mấy cô này đưa ly rượu cho anh uống qua qua lại lại.

Đồng Đồng đờ đẫn nhìn anh, thân mình bị người đàn ông kia nhấn ngồi xuống ghế.

” Hi, Vũ Phạm, cậu đừng làm khó người ta!” Một người đàn ông khác nói với người đã bị Đồng Đồng đá.

Người tên Vũ Phạm chỉ cười nhạt, cầm ly rượu trên bàn đặt bên môi Đồng Đồng, mặc kệ cô muốn hay không nhấn vào miệng cô.

Rượu lướt qua họng của cô, là rượu gì cũng không quan trọng, ánh mắt của cô nhìn thẳng vào Lôi Dương, mà người đàn ông kia tiếp tục chúc rượu cho Đồng Đồng hết ly này đến ly khác.

Rượu tốt, không nóng không khô, nhưng Đồng Đồng cảm thấy rất đắng.

Dần dần Lôi Dương trong mắt cô nhòe đi, đầu của cô nhức nhức, cô say sao?

Cô tùy ý để người đàn ông kia ôm cô, tùy ý để bàn tay không có phép tắc của anh ta du di trên người cô, tùy ý để một đôi môi gắn sát vào môi cô.

Bởi vì cô say, say đến hồ đồ, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được trong đáy mắt của Lôi Dương lóe lên một tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Còn yêu cô không ?

Đồng Đồng lão đảo đứng lên, cô phải rời khỏi nơi này, rượu cũng đã uống rồi, xem như xin lỗi đi? Cô có thể rời đi rồi!

Nhưng sao đầu cô đau như vậy, dưới đất giống như là bông, cô say rồi, nhưng sao cảm giác đau đớn vẫn còn rõ như vậy.

Có phải cô sắp ngã xuống rồi không, cô không muốn ngã như vậy, ngã xuống móng sẽ rất đau, đầu nói không chừng cũng sẽ như bịch cát, cũng sẽ rất đau!

Ngay lúc cô sắp ngã xuống, cô cảm thấy mình bị kéo vào lòng một người đàn ông, Đồng Đồng lão đảo không nhận ra đó là ai.

Cô bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lên, là ai, là ai đang ôm cô, là gã đàn ông kia sao?

Tay Đồng Đồng sờ soạng lung tung má người đang ôm cô, nói trong lúc:” Thà tôi xuống, bằng không tôi không khách khí với anh đâu!”

Vòng ôm cảm giác rất quen thuộc, mùi hương nam tính dường như đã rất lâu, tựa hồ rất lâu trước đây cô mỗi ngày đều ngửi thấy.

Lòng ngực ấm áp dường như mang theo chút tức giận, người đàn ông ôm cô đang tức giận sao?

Đồng Đồng nhú mày, thật khó chịu, khó chịu quá, cô muốn ngủ, ngủ! Ngã đầu vào vòng ôm quen thuộc, Đồng Đồng giống như một con mèo sưởi nắng thỏa mãn ngủ. Xảy ra chuyện gì cô cũng không quan tâm nữa!

Mọi người đều nói say rượu tâm sẽ sáng, Đồng Đồng có phải như thế không? Chỉ có chính mình cô mới biết được!

Đồng Đồng sau khi tỉnh lại chỉ cảm thấy rất choáng váng, cô mở mắt ra nhìn thấy mình đang ở một chỗ xa lạ.

Trên trần nhà có một chiếc đèn chùm màu trắng, nóc nhà màu trắng, rèm cửa màu trắng, chiếc giường màu trắng cùng với chiếc túi xách màu trắng của cô, tất cả đều là màu trắng, nếu không phải nơi này không có mùi bệnh viện, nếu không phải nơi này bày những đồ nội thất phòng ngủ, Đồng Đồng sẽ nghĩ mình uống rượu quá độ đến nỗi nhập viện.

Đồng Đồng đứng dậy nhìn quanh, trời ạ, trần cũng là màu trắng, chủ nhân nơi này bị cuồng màu trắng à?

Nhưng trong phòng ngủ lại không hề thấy cảm giác ấm áp, Đồng Đồng đang định xuống giường chợt phát hiện ra thân thể cô không hề có quần áo.

Lúc cô say rượu quả thật không còn nhớ gì nữa, tuy nhiên cô vẫn nhớ rõ mình nằm trong vòng ôm ấm áp của ai đó dường như suốt đêm.

Chẳng lẽ anh thật sự để người đàn ông khác tùy ý mang cô đi sao, cho nên giờ phút này cô đã lên giường với người đàn ông khác rồi?

Ngay tại lúc cô đang miên man suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng mở cửa, dường như có người vừa mới từ bên ngoài về.

Tiếng bước chân chậm rãi tới gần phòng ngủ chỗ cô, lòng cô cũng lo lắng hẳn lên, là anh, là A Dương sao! Cửa bị đẩy ra.

Thân hình cao lớn của Lôi Dương xuất hiện trong tầm mắt Đồng Đồng, anh vẫn lạnh lùng vô tình nhìn cô như trước đây.

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, có một cảm giác vui mừng trào dâng nhưng cô vẫn cố kìm nén xuống.

Anh không có để cho người đàn ông khác đưa cô đi, có phải anh đối với cô chưa có tuyệt tình không! Đồng Đồng trong lòng có chút hy vọng nghĩ, cô dùng túi xách che trước cơ thể mình.

” Sao, nhìn thấy tôi thất vọng quá à?” ánh mắt Lôi Dương ánh lên vẻ tàn nhẫn nhìn thẳng Đồng Đồng, lời nói giống như tảng băng ngàn năm.

” A Dương!” Đồng Đồng mở miệng định nói điều gì đó nhưng nhìn thấy biểu cảm lạnh nhạt của Lôi Dương cô liền im bặt..

Tay Lôi Dương cầm một bộ quần áo để trên người Đồng Đồng nói:” Mặc quần áo vào, lập tức biến ra ngoài, đừng làm bẩn giường của tôi!”

Đồng Đồng khó khăn cầm lấy túi quần áo, lời nói của Lôi Dương thật làm tổn thương người khác, cô bản như vậy sao? Thân thể Của cô chỉ có anh chạm qua, anh coi cô là cái gì? Một người đàn bà hư hỏng? Vũ nữ? hay là một ả tiếp viên?

Đồng Đồng lòng rướm máu, cô đang định mặc quần áo vào, nhìn anh ý bảo anh ra ngoài.

Có điều anh lại mang về mặt trào phúng nhìn cô, thậm chí còn mở miệng đùa cợt:” Sao, cô không muốn đi à? Có phải cô tưởng tôi làm gì với cô tới qua không, đừng có lo, tôi không có hứng chạm vào người cô, chẳng qua là cô nôn bắn hết quần áo thôi!”

Đồng Đồng tâm run rẩy, dờ dẫm nhìn khuôn mặt không hề dịu dàng của Lôi Dương, thì thào nói:” Xin anh quay đi, em mặc quần áo xong sẽ lập tức rời đi, sẽ không làm bẩn nơi anh ở!”

Trong mắt Lôi Dương hiện lên thần sắc khó hiểu, anh đi đến trước giường nắm lấy cái cảm mềm mại của Đồng Đồng, lãnh lẽo nói:” Cô thẹn thùng sao? Có phải cô đã hỗn hển dưới thân tôi như thế nào sao? Hiện tại cô thẹn thùng có phải có chút châm ròi không?”

Đồng Đồng cảm thấy mắt nhòe đi, cô nhìn Lôi Dương khổ sở nói:” Vì sao anh phải đối xử với em như vậy, em cho tới bây giờ chưa hề làm chuyện gì có

lỗi với anh, vì sao anh lại không tin em!”

Ánh mắt Lôi Dương biến đổi, đánh giọng nói:” Vậy cô bảo tôi nên đối xử với cô thế nào, hả?!”

Đồng Đồng lắc đầu, nước mắt giống như những hạt trân châu lăn trên gò má của cô, cô khó khăn nói:” Vì sao phải như vậy, nếu anh đã hận em như vậy, vì sao lại mang em tới nơi này, vì sao phải quan tâm đến em!”

“Anh vẫn còn nhớ em phải không, anh vẫn còn yêu em phải không, tựa như lúc trước, anh nghĩ em ở cùng với người đàn ông khác, anh vẫn đi cứu em, anh vẫn còn yêu em phải không?”

Đồng Đồng chỉ câu trước, câu sau chôn dấu ở trong lòng, giờ phút này cô không có dũng khí nói ra, cô sợ, sợ Lôi Dương sẽ dùng những lời lẽ làm người khác đau đớn đẩy cô xuống địa ngục.

Lôi Dương hung hăng buông cầm Đồng Đồng ra, không vui nói:” Thu hồi nước mắt của cô ngay, lập tức mặc quần áo rời khỏi đây, tiện thể về nói với người nhà cô, mau rời khỏi chỗ đó, bằng không tôi sẽ dùng biện pháp mạnh đấy”

Nói xong anh xoay người rời khỏi tầm mắt của Đồng Đồng !

Đồng Đồng 2 mắt đầm nước mắt, cô mặc quần áo vào lặng lẽ rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cố gắng yêu lại

” Đồng Đồng, bên ngoài có người tìm cậu!” đang luyện quyền đạo chợt có Tiểu Lâm chạy ra vỗ vai Đồng Đồng.

Đồng Đồng dừng lại đi ra phía ngoài võ quán.

Từ lần trước không vui mà ly biệt với Lôi Dương đã là vài ngày, Đồng Đồng ngoài việc đi chơi với bạn bè ra phần lớn thời gian đều ở võ quán.

Đồng Đồng đi đến chỗ nghỉ của võ quán liền nhìn thấy người tìm cô, là Tân Nhiên.

Tân nhiên đeo cặp kính gọng vàng, nho nhã tuấn tú, anh là một bác sĩ.

” Hi, mệt không?” Tân nhiên nhìn thấy Đồng Đồng đỏ đầy mồ hôi cười hỏi.

Đồng Đồng cười khẽ một chút nói:” Không sao, sao hôm nay anh rảnh rồi mà đến đây vậy.

Tân nhiên vui vẻ cười nói:” Hôm nay được nghỉ, anh đến nhìn em chút.”

Đồng Đồng khoác tay Tân Nhiên cười nói:” Được rồi, biết anh có lòng rồi, đến nhà em đi, mẹ em chắc chắn sẽ vì anh làm một bữa trưa phong phú cho mà xem!”

Tân nhiên vẻ mặt đau khổ nói:” Hay là chúng ta ra bên ngoài ăn đi, ở nhà lại phiền bác vất vả, không hay lắm!”

” Được rồi, cứ qua nhà em đã, mẹ em nhìn thấy anh chắc sẽ rất vui, anh chờ em một chút, em đi thay quần áo!” Nói xong Đồng Đồng đi về phía phòng thay đồ.

Tân nhiên kiên nhẫn đợi, chỉ chốc lát Đồng Đồng đã thay quần áo xong, hai người cùng nhau lái xe về nhà Đồng Đồng .

Quả nhiên Bà Lê nhìn thấy tân nhiên rất vui, vội vàng báo Đồng Đồng đi đón Lê Gia về, sau đó cùng Bà Lê làm cơm trưa .

Bà Lê thích Tân Nhiên cũng là có nguyên nhân , lại nói về chuyện 2 năm trước, Đồng Đồng chia li với Lôi Dương , tìm không thấy Lôi Dương, Đồng Đồng tình thần thất thường, mỗi ngày chỉ biết viết tên Lôi Dương, hàng ngày chỉ biết đi tìm anh.

Nhìn thấy Đồng Đồng như vậy , người trong nhà rất phiền muộn, là Tân Nhiên cứu vớt Đồng Đồng, khiến Đồng Đồng bên bờ vực điên cuồng trở lại với cuộc sống bình thường.

Đồng Đồng điên cuồng như vậy hơn nửa năm mới khỏi hẳn, ít nhiều Tân Nhiên cũng phải kiên trì, Đồng Đồng rất cảm kích anh .

Tân Nhiên đã làm bạn với cô suốt nửa năm si cuồng, cô và anh có tình bạn, nhưng không hề có tình yêu, Tân Nhiên là người bạn thật tốt của cô, giống như là một người anh vậy.

Ăn cơm trưa xong, Tân Nhiên cùng Đồng Đồng đi tới trườn núi phía dưới, nơi đó tràn ngập mùi hương hoa cỏ, mùi của đất, đó là nơi Đồng Đồng thích nhất.

Tân Nhiên cùng Đồng Đồng ngồi trên cỏ, nhìn những đóa hoa sắp nở, cảm nhận gió nhẹ thổi phát qua.

Tân Nhiên nhìn về phía Đồng Đồng vẻ mặt say mê nói:” Anh xuất hiện đúng lúc rồi sao?”

Đồng Đồng nghe thấy lời nói của Tân Nhiên cũng không ngạc nhiên mấy, nhìn đôi mắt lo lắng của Tân Nhiên, cô âm thầm cười nói:” Đúng vậy, anh lại xuất hiện!”

Nhất định là mẹ gọi điện cho anh ấy rồi!

” Em không cần quá ép buộc bản thân, không cần suy nghĩ quá nhiều. ....”

Đồng Đồng huých vào vai Tân Nhiên cười nói:” Yên tâm đi, em không sao đâu!”

Cô biết Tân Nhiên đang lo lắng chuyện gì, anh lo cô lại như lúc trước, điên dại ngây ngốc đánh mất tinh thần, sẽ không! Sẽ không!

Tân Nhiên an tâm cười nói:” Vậy thì tốt!”

Đồng Đồng và Tân Nhiên lưng dựa lưng nói chuyện, hoàn toàn không nhận thấy phía sau cách đó không xa một người đàn ông mang theo ánh mắt tức giận dần theo mấy người chậm rãi đi đến gần.

Mãi đến lúc nghe được tiếng bước chân rộn rạo, Tân Nhiên và Đồng Đồng mới quay lại.

Đồng Đồng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Lôi Dương, ánh mắt sắc lạnh, đôi môi mím chặt dường như không hài lòng chuyện gì đó.

Anh sao lại xuất hiện ở đây, Đồng Đồng nhớ lại lời nói của Lôi Dương lúc trước, anh định đến phá bỏ nhà của cô sao.

Đồng Đồng đứng dậy khó hiểu nhìn Lôi Dương, cô vẫn nhớ nhưng khuôn mặt của anh, nhớ nhưng tình yêu của bọn họ.

Ánh mắt lạnh nhạt của Lôi Dương nhìn Đồng Đồng, sau đó đảo sang Tân Nhiên rồi hồ hững nói với Vu Quyên đang đứng phía sau:” Ngày mai tìm người san bằng nơi này cho tôi!”

” Vâng, thưa chủ tịch!” Vu Quyên cung kính nói

Lôi Dương cảm thấy người đàn ông tên Tân Nhiên trước mặt rất ngứa mắt, Đồng Đồng đứng bên cạnh anh ta càng chướng mắt hơn, có vẻ như vườn hoa lớn này đã ảnh hưởng đến tâm tình của anh.

Tân Nhiên nhìn Lôi Dương, anh biết anh ta chính là Lôi Dương, anh ta luôn luôn là tiêu điểm của giới truyền thông.

Lôi Dương xoay người rời đi, Đồng Đồng vội vàng ngăn lại, lo lắng khẩn thiết nói:” A Dương, không cần, không cần phá hủy nó được không?”

Đôi mắt lạnh như băng của Lôi Dương nhìn Đồng Đồng trước mặt vẫn mềm mại mà động lòng người như trước, bên môi nhếch lên một nụ cười kì lạ nói:” Cô lấy cái gì ra lệnh cho tôi, bảo tôi là không cần!”

Đồng Đồng nhìn khuôn mặt vô tình cùng ánh mắt lạnh lẽo của Lôi Dương, cô không biết nên hóa giải tảng băng giữa bọn họ như thế nào.

Tân Nhiên tiến lên kéo tay Đồng Đồng lại nói:” Đồng Đồng, nói với anh ta cũng vô ích, chúng ta đi thôi!”

Đồng Đồng trong mắt đầm nước mắt, nhìn Lôi Dương rồi nhìn Tân Nhiên, cô phải làm thế nào mới có thể khiến Lôi Dương hết hận, mới có thể khiến anh không đối xử với cô như vậy nữa.

Lôi Dương không vui nhìn Tân Nhiên kéo tay Đồng Đồng, nói với 2 người tùy tùng bên cạnh:” kéo anh ta ra, kéo xa một chút!”

Hai người đàn ông đi lên nắm lấy Tân Nhiên, không để ý tới kháng cự của anh kéo anh ra khỏi Đồng Đồng, anh buông tay Đồng Đồng ra, anh sợ sẽ đau tay cô, Tân Nhiên giờ khắc này thật sự rất hận, hận chính bản thân mình không thể bảo vệ Đồng Đồng.

Vu Quyên không hề cam lòng nhìn Lôi Dương và Đồng Đồng, nhưng cô dù sao cũng đã đi theo Lôi Dương nhiều năm, giờ phút này cô nên đi xa một chút mới hợp ý của ông chủ.

Cô mang theo đôi mắt ẩm ướt không cam lòng rời đi!

Trên khuôn mặt đẹp đẽ của Lôi Dương càng đậm nét không vui, tay nắm lấy cằm Đồng Đồng đành giọng nói:” Cô vẫn hấp dẫn như trước nhì, nhanh như vậy đã có thằng đàn ông khác đứng ra bảo vệ che chở cho cô, phải không?”

” Không! A Dương, anh ấy chỉ là bạn em, người em yêu vẫn là anh, vẫn là anh!” Đồng Đồng lắc đầu, nói ra ý nghĩ mình che giấu bấy lâu, cố gắng làm cho Lôi Dương hiểu được lòng cô, cố gắng vẫn hồi tình yêu.

Tay Lôi Dương càng nắm chặt cầm Đồng Đồng hơn, anh có vẻ lo lắng nói:” Phải không? Người cô yêu vẫn là tôi, tôi nên lấy làm vinh hạnh nhỉ!”

Nước mắt Đồng Đồng chảy xuống tay Lôi Dương, anh có một loại xúc động muốn lau nước mắt cho cô, nhưng anh cố nắm chặt cầm Đồng Đồng hơn để kìm lại nó.

Đồng Đồng đau khổ nói:” A Dương, phải như thế nào anh mới tin em?”

Mặt Lôi Dương đột nhiên áp sát lại gần Đồng Đồng, gần đến nỗi có thể nghe rõ hơi thở của nhau, anh tà tà cười nói:” Làm người đàn bà của tôi, có lẽ tôi có thể cho cô cơ hội chuộc tội!”

Đồng Đồng ngẩn ra, cô biết Lôi Dương nói đàn bà nghĩa là gì, đồ chơi hay tình nhân đây, lòng của cô rạn nứt.

Lôi Dương lạnh lẽo nói:” Sao, không muốn à? Vậy cô muốn tôi tin cô thế nào đây?”

Lôi Dương nói xong buông cầm Đồng Đồng ra, xoay người định rời đi, Đồng Đồng vội vàng ôm lấy lưng Lôi Dương, lớn tiếng nói:” Em chấp nhận!”

Cứ để cho cô vì yêu mà khờ dại một lần đi, cô không muốn vừa mới gặp lại đã phải chia li như vậy, cô chờ đợi đã lâu, rất lâu, được ở cùng với Lôi Dương là tâm nguyện suốt 2 năm nay của cô.

Cứ để cho cô vì yêu mà mê muội một lần đi, giống như lúc trước Lôi Dương không để ý tất cả đi cứu cô vậy, cứ để cho cô bất chấp tất cả yêu một lần đi!

Như vậy dù có là đường chết, cô cũng không phí hoài phải không?

Lôi Dương thân thể cứng đờ, thân thể mềm mại mà nhỏ xinh của Đồng Đồng áp sát vào anh, thân thể anh dường như muốn động đậy.

Câu nói này của Đồng Đồng khiến anh không khỏi đau đớn. Trong đau đớn lại mang theo một tia mừng rỡ, anh xoay người nhìn Đồng Đồng nói:” Tốt lắm!”

Đồng Đồng mang theo nước mắt nhìn Lôi Dương, nhẹ giọng nói:” Nhưng xin anh giữ lại vườn hoa này được không, đây là thỉnh cầu duy nhất của em!”

Lôi Dương cảm thấy không thoải mái, thì ra vẫn là có mục đích, anh lạnh lẽo nói:” Sao không xin tôi giữ lại ngôi nhà này?”

Tay Đồng Đồng vẫn ôm lấy người Lôi Dương, cô không được buông ra nữa, không được, giọng nói mềm mại dễ nghe của Đồng Đồng vang lên:

“Em nói rồi, đó là thỉnh cầu duy nhất của em!”

Trong mắt Lôi Dương hiện lên thần sắc khó hiểu, anh đẩy Đồng Đồng ra, lạnh lùng nói:” Ngày mai tự sắp xếp đồ đạc đến đó, chỗ đó chắc cô biết rồi!”

Nói xong anh không hề lưu luyến bỏ đi cùng cô thư kí.

Chỉ còn lại một Đồng Đồng ngây ngốc đứng đó, một Đồng Đồng mà trái tim như bị xé ra làm trăm mảnh.

Một lúc sau Tân Nhiên tới gần, anh vỗ về bả vai Đồng Đồng nói:” Về thôi!”

Đồng Đồng không nói lời nào về nhà cùng Tân Nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Quyết định của Đồng Đồng gặp phải sự phản đối của tất cả người nhà.

Bà Lê kiên quyết nói:” Mẹ không đồng ý, sao có thể làm như vậy được, mẹ không đồng ý!”

Bà cũng không hẳn muốn phản đối con gái, chỉ là bà sợ, sợ Đồng Đồng không chịu nổi đả kích, người nhà họ Lôi lại không tiếp nhận Đồng Đồng, cứ cho là Đồng Đồng đoạt lại được tình yêu của Lôi Dương thì nhà họ Lôi vẫn sẽ không để cho Đồng Đồng bước vào cửa nhà họ Lôi.

” Đúng vậy, chị, anh ta không đáng để chị phải làm như vậy!” Lê Gia nhíu đôi mày anh tuấn, nhất quyết không đồng ý với quyết định của chị.

Trong mắt Đồng Đồng vẫn rất kiên định, cô ôm lấy mẹ, thì thầm nói:” Mẹ, con biết mẹ lo cho con, nhưng con vẫn muốn ở bên anh ấy, lúc anh ấy bị thương con đã không có cơ hội, giờ có cơ hội ở bên anh ấy con không thể bỏ qua, mẹ! Không cần lo cho con, con sẽ tự bảo vệ và chăm sóc bản thân, sẽ không yếu ớt như trước nữa!”

Bà Lê đau lòng nói:” Mẹ sợ anh ta không tốt với con, một cô gái không minh bạch ở chung với một người đàn ông, về sau biết làm thế nào!”

Đồng Đồng mỉm cười nói:” Mẹ, con đường này là do chính con lựa chọn , ít nhất con có thể giúp anh ấy vui vẻ hạnh phúc !”

Tân Nhiên thấy lời Đồng Đồng nói, trong lòng anh thấy đắng ngắt, anh không nói gì ngồi im một chỗ, giờ phút này anh thật là dư thừa!

Đồng Đồng đã thuyết phục mọi người xong, tuy nhiên lúc cha cô đi làm về biết được chuyện này, sắc mặt có chút không vui, nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản quyết định của cô.

Ngày hôm sau Đồng Đồng chỉ đơn giản thu dọn đồ đạc, tạm biệt người nhà, đón xe đến chỗ ở của Lôi Dương .

Chỗ ở của Lôi Dương cô đã biết, tuy nhiên đó không phải là chỗ ở 2 năm trước, nhưng lúc được Lôi Dương đưa về nhà từ hồi ở câu lạc bộ đêm kia cô đã nhớ rõ đường lúc đi về.

Chỗ ở của Lôi Dương là một khu biệt thự cách nội thành không xa, Đồng Đồng đi không bao lâu đã tới chỗ anh.

Đồng Đồng kéo theo một chiếc vali nhỏ đứng trước cửa, trong sân biệt thự trồng đủ loại cây cảnh, công còn được tạo từ những vòm cây rất nghệ thuật.

Đi qua cửa lớn có thể nhìn thấy khuôn viên bên trong.

Đồng Đồng ấn chuông nhưng mãi không thấy ai trả lời, Đồng Đồng lại ấn một lần nữa, vẫn không có ai đáp lại.

Cô đứng ở đó chờ, có lẽ Lôi Dương đi ra ngoài làm chưa về .

Trời nóng quá, mặt trời rất lớn, chung quanh không có nơi nào râm mát cho Đồng Đồng trú, Đồng Đồng nóng quá đành ngồi xỏm xuống.

Cô chờ đến lúc mặt trời không còn nóng nữa mà từ từ lặn xuống phía tây, ánh trăng đã thay mặt trời mang đến một vùng sáng, nhưng trời đã tối thế này vẫn không nhìn thấy bóng dáng Lôi Dương

Anh không về sao? Có phải đã quên cô sẽ đến, hay là..... Lôi Dương cố ý , Đồng Đồng nghĩ khả năng này cũng có thể, lập tức thở dài một tiếng.

Cô có nên đi không, nếu Lôi Dương cố ý làm như vậy thì lúc anh về sẽ không thêm liếc mắt nhìn cô, nhất định sẽ rất tức giận, không chừng còn đuổi cô ra xa.

Chờ một ngày cô đã không để ý thời gian, nhưng bụng cô có chút đói, miệng có điểm khát, sớm biết thế này đã mang theo thức ăn nước uống đến.

Đồng Đồng nhìn bầu trời , cầu nguyện Lôi Dương mau mau xuất hiện, cô chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy cách đó không xa một chiếc xe hạng sang đi đến trước mặt cô, đèn xe chiếu chói cả mắt cô.

Xe đỗ trước mặt cô, là A Dương về rồi, Đồng Đồng mừng thầm, cô vội đứng lên, không muốn để Lôi Dương thấy bộ dáng mệt mỏi của cô.

Cửa xe mở ra, Đồng Đồng nhìn thấy một đôi chân trắng nõn bước ra, tiếp đến là một cô gái xinh đẹp giả bộ ngây thơ, nhìn thấy Đồng Đồng liền cười nhạt.

Mái tóc dài của cô ta uốn thành lộn to, đi về phía bên kia của chiếc xe.

Lúc này, một cửa xe khác mở ra, Đồng Đồng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc chậm rãi xuất hiện trước mặt cô, bóng dáng cao lớn , khuôn mặt lạnh lùng , giống như không nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Cô gái kia nhào vào vòng ôm của Lôi Dương , tay Lôi Dương ôm qua chiếc eo nhỏ của cô ta.

Anh lấy chìa khóa đưa cho cô ta tự vào cửa, sau đó anh lái xe lướt qua người Đồng Đồng vào gara.

Anh coi cô là không khí!

Đồng Đồng ảo não cực kỳ, cô có dùng khí chấp nhận Lôi Dương lạnh lùng như vậy sao? Nếu không thì nên rời đi để tránh đau đớn.

Đồng Đồng tay cầm va li không biết nên vào hay nên đi, lúc quay đầu định rời khỏi lại nghe thấy Lôi Dương lạnh như băng nói:” Sao thế? Muốn trốn chạy à? Thì ra lời nói của cô đều là giả !”

Lôi Dương nói xong hừ nhẹ một tiếng, cùng cô gái kia đi vào trong phòng.

Đồng Đồng có chút đau lòng, có chút mất mát, kéo vali đi vào.

Cô mới không cần chạy trốn, cô phải kiên trì, cô phải làm cô gái của anh!

Không có chí khí thì không có chí khí đi, cô không thể lùi bước! Cô hít sâu một hơi, đi nhanh vào phòng bên trong!

Khắp căn phòng đều là màu trắng, Lôi Dương không có quan tâm cô, tất cả đều tùy ý cô!

Nói phải cô làm cô gái của anh, anh lại mang theo cô gái khác xuất hiện trước mắt cô, thật sự làm cho cô khó chịu!

Đồng Đồng biết phòng ngủ của Lôi Dương ở đâu, lần trước cô nằm có lẽ chính là phòng ngủ của anh.

Vậy nên Đồng Đồng không đi vào đó mà tìm một căn khác, dù sao biệt thự rất lớn, không hề thiếu phòng.

Đồng Đồng thả vali xong cảm thấy đói bụng, cô xuống bếp mở tủ lạnh ra nhưng tủ lạnh trống trơn.

Trời muốn vong cô sao?

Đồng Đồng biết, căn phòng bếp này chỉ để trang trí thôi.

Bụng đói tâm đau, Đồng Đồng sắc mặt có chút trắng bệch, may mà cửa phòng ngủ của Lôi Dương vẫn đóng chặt, có thể bọn họ đang làm chuyện bọn họ thích làm.

Đồng Đồng cảm thấy đáng đắng, uống xong cốc nước liền trở về căn phòng nhỏ ban nãy.

Cô nằm ở trên giường để cơ thể mệt mỏi rũ rỏi cả ngày của cô nghỉ ngơi!

Có điều cô đau quá, sự lạnh lùng Lôi Dương, còn có cô gái kia quanh quẩn trong đầu Đồng Đồng.

Lựa chọn của chính cô chả lẽ sai sao?

Đồng Đồng tâm tư phiền loạn, trần trọc hồi lâu mới chợp mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngất xỉu

Sáng hôm sau Lôi Dương dậy từ sớm, cô gái kia đêm qua vẫn còn nằm trên giường anh, nhìn thấy cô gái xinh đẹp đang ngủ kia, anh thật muốn lay cô ta dậy bảo cô ta biến khỏi giường anh.

Bởi vì giờ phút này anh rất tức giận, vì sao lại tức giận? Là bởi vì Đồng Đồng đối với việc anh có người đàn bà khác không hề động tâm sao?

Người đàn bà này không phải nói yêu anh sao? Còn không thèm để ý anh cùng cô gái khác qua đêm, đã thế còn ngủ ngon lành.

Cô đã chấp nhận làm người đàn bà của anh, không phải bởi vì yêu, mà là vì vườn hoa đó, còn có cả chỗ đất đó.

Lôi Dương trong mắt nén tức giận, anh mặc một cái quần lót vào, có chút nổi giận đi tới phòng Đồng Đồng.

Quả nhiên, cô ta vẫn ngủ rất an ổn, có điều đôi mày hơi nhíu lại, cô ta gặp ác mộng sao?

Chết tiệt, anh lại có cái cảm giác muốn ôm cô ta vào lòng mà vỗ về. Đêm trước đưa cô ta về anh đã không nhìn được mà nhảy lên giường ôm ấp an ủi cô ta, đã thế còn giống như một thằng ngu hồi trước, vì cô ta mà làm những chuyện vớ vẩn như đi mua quần áo.

Anh muốn gọi to đánh thức cô ta, hoặc là đem cô ta vứt xuống giường, làm cho cô đau mà tỉnh, như vậy mới có thể thỏa mãn dục vọng tra tấn cô của anh, như vậy mới có thể xóa đi một chút ý hận trong lòng anh, nhưng nhìn thấy dung nhan đang ngủ của cô ta, trong lòng anh chỉ thầm mắng đáng chết, xem cái dạng này có khi đến tối cũng không dậy.

Anh không có làm bất cứ chuyện gì, chỉ người phần nộ bỏ đi, về tới phòng mình đem cô gái vừa tiếp mình đêm qua lay dậy, quát đi!

Cô gái kia mơ mơ màng màng mặc quần áo vào, không hiểu sao Lôi Dương mới sáng ra đã tức giận như vậy.

Tắm rửa xong, Lôi Dương lái xe cùng cô gái kia rời khỏi biệt thự!

.....

Không biết đã ngủ bao lâu, Đồng Đồng mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô không biết buổi sáng hay là giữa trưa, đầu có chút choáng váng, cả người suy yếu vô lực, cũng không biết là đói hay là bị ốm.

Đồng Đồng lắc lắc đầu, xuống giường đi ra phòng khách, thật im lặng, A Dương cùng cô gái kia dường như không thấy.

Đồng Đồng chuyển hướng đi đến phòng bếp, lấy một cốc nước uống tạm.

Cô phải đi ra ngoài mua đồ ăn bằng không đói chết mất, nhưng đầu cô đau quá, hơn nữa lại không có xe, Đồng Đồng đành quay lại phòng ngủ của cô.

Khó chịu quá, Đồng Đồng nằm trên giường cảm giác thật bất lực, cũng tốt, anh đi ra ngoài sao lại không đánh thức cô?

Là vì không muốn nói chuyện với cô sao? Như vậy cũng tốt, dù sao cô buồn ngủ, A Dương không vô tình đánh thức cô, cô nên cảm ơn mới đúng!

Đồng Đồng nằm trên giường ngủ!

Ban đêm, Lôi Dương đã về, anh không mang cô gái nào về nữa, Đồng Đồng không hề phản ứng làm cho anh thực cảm tức, biệt thự thực im lặng, đáng chết, không phải vẫn còn ngủ chứ!

Lôi Dương đi nhanh đến phòng Đồng Đồng, phần nộ giận chẵn của Đồng Đồng, cúi người xuống nắm lấy cảm Đồng Đồng.

Đồng Đồng bị đau tỉnh dậy, mở ánh mắt mơ màng nói: "A Dương, anh về rồi à!"

"A Dương, anh về rồi à!" Những lời này giống như một lưỡi dao sắc bén cắt vào trong lòng anh, anh đã từng vì những lời nói này mà xao xuyến, từng vì những lời này mà lần đầu tiên anh muốn mái nhà ấm áp, có ý niệm kết hôn trong đầu, nhưng kết quả thì sao? Cuối cùng cũng bị cô gái này phản bội, lừa dối.

Lôi Dương tức giận nói: "Cô quên thân phận của cô rồi hả, cô là công cụ ấm giường của tôi, cô không phải nên mặc gọi cảm một chút, nằm trên giường đợi khách của cô đến sùng hạnh không phải sao, có phải cô quên rồi hả, cần tôi nhắc lại không?"

Đồng Đồng nhìn ánh mắt của Lôi Dương vô tình mang theo khinh thường, nhìn đôi môi cô đã từng hôn vô số lần nói ra những lời làm cô đau đớn, trên người anh tràn ngập cừu hận với cô, Đồng Đồng khó khăn nói: "A Dương, ...!"

"Không được gọi tôi là A Dương, gọi tôi là Lôi!" Lôi Dương vô tình ngắt lời Đồng Đồng.

Đồng Đồng sắc mặt trắng bệch, sự lạnh nhạt của Lôi Dương làm cô đau, tay anh nắm cô thật đau, lời nói của anh cũng thật đau.

Lôi Dương nói xong, nhìn thấy Đồng Đồng trong mắt đều là yếu ớt bất lực, trong mắt ngấn lệ, đáng yêu đáng thương, anh dường như lại nghĩ tới lúc mới quen biết Đồng Đồng, cô ta cũng đáng thương yếu ớt động lòng người khiến người ta có cảm giác muốn bảo vệ như vậy.

Lôi Dương đau đớn buông cầm Đồng Đồng ra, tay anh xé rách áo ngủ của Đồng Đồng, anh phải chứng minh, anh đối với cô chỉ có hận, không có thương tiếc.

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương cuồng nộ, cô giữ lấy tay anh, kinh hoàng hô: "Hôm nay không cần có được không!"

Cô đã chuẩn bị tinh thần tốt, cô là cô gái của Lôi Dương, cô biết mình nên làm gì, nhưng cô hiện tại thật sự không thoải mái.

Bên môi Lôi Dương là nụ cười khinh miệt, lạnh lùng nói: "Cô nhất định là quên thân phận của cô rồi, đừng nói với tôi là không cần!"

Đồng Đồng vô lực nhắm mắt lại, sau đó mở ra nói: "A Dương, ngày mai được không, hôm nay để cho em ngủ được không?"

Cô thật sự rất khó chịu, cảm giác muốn ngất xỉu đi, cô không biết bản thân có thể chịu đựng được sự cuồng nộ của Lôi Dương hay không.

Lôi Dương coi như không biết đến lời thỉnh cầu của Đồng Đồng, tay anh dễ dàng lột bỏ áo ngủ của Đồng Đồng, khiến da thịt trắng mịn của Đồng Đồng lộ ra trước mắt anh.

"A Dương, không cần!" Đồng Đồng vô lực nói, tay chống vào thân thể nổi giận của Lôi Dương.

Lôi Dương không vui nói: "Cô không làm tốt bổn phận, tôi có phải nên đá cô ra ngoài không!"

Thân thể anh vẫn khát vọng cô như vậy, dục vọng của anh đối với cô cũng không có vì hận mà giảm bớt, ngược lại càng thêm kịch liệt.

Thân thể mềm mại của Đồng Đồng bị anh ghim chặt, thân thể này có sự hấp dẫn trí mạng với anh.

Giờ phút này chỉ anh mới biết được bản thân anh nhớ thân hình kiều diễm này đến nhường nào, đúng! Chỉ có thân thể này là có thể làm anh nhớ , dục vọng của anh chỉ mở ra với cô gái trước mặt này.

Anh có chút gấp gáp không thể đợi, không hề dự báo trước tiến vào..... Làm cho Đồng Đồng đau đớn, người cũng mất hết ý thức ngất xỉu đi!

.....

Lôi Dương đứng ở cửa, thân hình cao lớn dựa vào khung cửa, ánh mắt phức tạp, trên khuôn mặt có chút bất an.

Đồng Đồng im lặng nằm đó dường như đang ngủ, một bác sĩ đều bạc đang khám cho cô.

Lúc sau bác sĩ thu dọn dụng cụ, đứng dậy nhìn Lôi Dương nói:” Cậu đã làm cái gì vậy?”

Lôi Dương trong mắt bốc hỏa, lạnh lùng nói:” Cô ta rốt cuộc là làm sao vậy?”

” Chính xác thì cô ấy bị đối đến ngất xỉu!” Bác sĩ về mặt khó hiểu nói với Lôi Dương . Cứ như Lôi Dương là người ngược đãi phụ nữ vậy.

Khuôn mặt Lôi Dương gât gât, không kiên nhẫn nói với bác sĩ” Ông có thể đi!”

Bác sĩ bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói:” Cậu không biết yêu trẻ kính già gì cả, cậu nhìn xem cậu để một cô gái đối thành thế nào đi!”

Lôi Dương nổi giận nói:” Mau đi cho tôi. Bằng không tôi dán miệng ông lại, ông già nhiều chuyện.”

Bác sĩ nói:” Cho cô ấy ít gì ăn đi, không thì cô ấy thật sự đối chết đấy!” Nói xong ông từ từ bỏ đi không thèm để ý đến cơn tức của Lôi Dương.

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng, trong lòng anh chợt cảm thấy buồn cười, cô gái đáng chết này, lại ngay lúc đang cùng anh..... mà hôn mê bất tỉnh.

Đúng là không để mặt mũi cho anh mà!

Nhưng anh không nghĩ tới, bản thân anh cũng quá thô bạo!

Kỳ thật cũng không phải quá thô bạo, nếu Đồng Đồng không đối ngất xỉu đi, nói không chừng sẽ là một đêm tuyệt vời.

Nhưng Đồng Đồng lại hôn mê bất tỉnh, hại anh nghĩ bản thân mình từ trước đến nay lần đầu tiên làm một cô gái bất tỉnh trên giường!

May mà bác sĩ nói là bị đối ngất xỉu , chứ nói là bị anh....., a, anh thật sự muốn giết người diệt khẩu luôn.

Lôi Dương không biết nên giận hay nên cười, anh ra khỏi phòng Đồng Đồng.

.....

Đồng Đồng nằm trên giường nghe tiếng bước chân Lôi Dương rời đi mới nhẹ nhõm thở dài, thật ra cô đã tỉnh dậy lúc bác sĩ nói chuyện.

Quả thực rất không có mặt mũi, đối đến ngất xỉu trên giường, ngất xỉu trong lòng Lôi Dương , nhưng quả thực là rất đối, làm sao bây giờ.

Hơn nữa dưới thân vẫn còn đau , đều là tại Lôi Dương, một chút cũng không dịu dàng, Đồng Đồng hoài nghi cái chỗ kia có phải bị hư hại rồi không, khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ bừng!

Hồi lâu sau, Đồng Đồng nghe thấy tiếng chuông cửa, là ai đến muộn vậy? Tiếp đến nghe thấy tiếng đóng cửa.

Sau đó cô nghe thấy cửa phòng ngủ bị mở ra, là Lôi Dương vào, tiếng bước chân của anh không giống với người khác, cô có thể nhận ra.

Cô gắt gao nhắm chặt mắt lại giả vờ vẫn còn hôn mê, nhưng bởi vì lông mày nhíu lại nên bị Lôi Dương phát hiện ra.

Anh cầm đồ vật trong tay đặt trên bàn bên giường , sau đó ngồi cạnh Đồng Đồng lạnh lùng nói:” Đừng có giả chết, dậy!”

Đồng Đồng cẩn thận mở to mắt nhìn Lôi Dương, mặt lạnh lùng , ánh mắt tàn nhẫn, cô không có mở miệng nói chuyện, bởi vì bản thân cô thật không có sức.

mặt Lôi Dương gần sát mặt Đồng Đồng , hơi thở ấm áp của anh phả trên mặt cô, Đồng Đồng lo lắng đến quên thở, có phải anh tức giận không?

Lôi Dương nhìn chằm chằm Đồng Đồng hồi lâu mới chậm rãi nói:” Về sau dám hôn mê trên giường nữa, coi chừng tôi phá chỗ hoa kia, cả mấy ngôi nhà kia nữa, biết chưa!”

Nói xong anh đứng dậy, ánh mắt sắc bén không vui liếc nhìn Đồng Đồng một cái rồi xoay người bỏ đi.

Đồng Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Đồ vật trên bàn chắc chắn là đồ ăn rồi, cô ngửi thấy mùi thơm ngát, bụng cô bắt đầu kêu ùng ục.

Cô chậm rãi mở hộp cơm ra, trong hộp đều là những thức ăn nhẹ thích hợp cho người đã nhịn đói 2 ngày ăn.

Ăn cơm quan trọng hơn, ăn no bụng đã rồi nói sau!

.....

Đồng Đồng ăn xong cảm giác tốt hẳn lên, có điều trời khuya rồi, chắc Lôi Dương đã đi ngủ.

Cô vốn định cảm ơn anh đã mua đồ ăn cho cô, nhưng nghĩ lại vẫn đề ngày mai đi, cô sẽ đi mua một chút đồ ăn, như vậy cô có thể tự nấu, không cần bị đói đến ngất xỉu nữa.

Cô im lặng ngủ, hy vọng khi tỉnh dậy sẽ lấy lại được sức lực.

.....

Trời sáng, Đồng Đồng thức dậy rời giường, dọn dẹp xong khẽ mở cửa ra, sợ làm Lôi Dương thức giấc, vì hôm qua anh dường như ngủ rất muộn.

Đồng Đồng đi bộ rất lâu mới đến chỗ bắt xe, khu biệt thự đều là nơi người có tiền ở, nhà nhà đều có xe, cho nên nếu muốn bắt xe thì phải đi rất xa, Đồng Đồng bắt xe bus rồi đi vào nội thành

.....

Lúc Lôi Dương thức dậy phát hiện Đồng Đồng không ở đây, trong phòng cô cũng không có ai, trong phòng dường như vẫn còn lưu lại mùi thơm của Đồng Đồng, một mùi thơm khiến người ta u mê.

Nhưng cô đi đâu?

Lôi Dương không rõ mình vì sao lại có chút kinh hoàng, đôi lông mày anh tuấn của anh nhíu lại, tìm kiếm xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Đồng Đồng.

Một ý nghĩ bất an hiện lên trong đầu anh, Đồng Đồng đi rồi, cô đã không tuân thủ lời hứa, Lôi Dương trong lòng có chút tức giận, cô đi rồi sao? Cô không để anh vào mắt chút nào sao?

Khuôn mặt đẹp đẽ bị sự lãnh lẽo bao phủ, ánh mắt anh ngập tràn sự tức giận!

.....

Đồng Đồng đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, đều là đồ Lôi Dương thích, cô còn mua một chiếc xe đạp để sau này tiện đi lại! cô không mong Lôi Dương sẽ xi ra bộ mặt thoải mái cho cô, Đồng Đồng mua đồ xong bắt xe về biệt thự của Lôi Dương.

lái xe giúp cô mang xe đạp từ sau cốp xe xuống, Đồng Đồng xách đồ ăn vào trong nhà.

Lúc lái xe đi, Đồng Đồng vào trong, Lôi Dương vẫn còn ở nhà à, Đồng Đồng đẩy cửa ra rồi đi vào, đặt đồ ăn xuống trước rồi dắt xe đạp vào trong. Đóng cửa lại.

Cô đặt xe dưới một gốc cây trong sân biệt thự, sau đó xách đồ ăn vào trong phòng.

Cô xếp đồ ăn vào trong tủ lạnh, đóng tủ lạnh xong quay người lại đã thấy Lôi Dương tức giận bừng bừng nhìn cô.

Anh lại tức giận nữa à, Đồng Đồng bất an nghĩ! Nhưng vì sao lại tức giận? chẳng lẽ anh vừa rời giường đã lên cơn tức à? Hay là cô quấy rầy anh nghỉ ngơi!

” Cô vừa đi đâu!” giọng nói tức giận của Lôi Dương vang lên bên tai Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn thấy đôi mắt tức giận của Lôi Dương, mở miệng nói:” Em đi mua đồ ăn!”

” Tôi có cho cô đi không? Há?” Lôi Dương đẩy Đồng Đồng sang một bên rồi mở tủ lạnh ra, nhìn thấy tủ lạnh đầy ắp đồ ăn, trong lòng anh lại không vui đem đồ ăn trong đó ra vứt xuống đất.

Đồng Đồng bắt lấy tay Lôi Dương nói:” A Dương, đừng, anh đừng để ý em đi ra ngoài, em về sau sẽ không tự ra ngoài nữa, anh đừng tức giận nữa được không!”

Lôi Dương bỏ tay Đồng Đồng ra nói:” Đừng tự tung tự tác biết chưa, tôi không cần một người đàn bà không biết nghe lời!”

Anh không cần ngôi biệt thự này có cảm giác của một mái nhà, không cần quen với sự tồn tại của cô.

Anh đã từng thích cảm giác như vậy, yêu thương cảm giác như vậy.

Anh thích nhìn bóng dáng Đồng Đồng bận rộn trong nhà bếp, thích ăn đồ ăn cô làm, thích đi làm về lại nhìn thấy hình bóng của cô, thích vào đến cửa đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Nhưng tất cả đều đã là chuyện cũ, giờ phút này nhắc lại thật nực cười!

Anh sẽ không để cho bản thân có cơ hội có cảm giác như vậy một lần nữa! Sẽ không!

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương nổi giận, vì mình đi mua đồ ăn nên Lôi Dương mới nổi giận sao?

Cô có chút không hiểu, nhưng cô biết Lôi Dương không thích cô làm gì hết.

Cô có chút khổ sở, rốt cục phải làm thế nào anh mới không từ chối cô, không hận cô nữa!

Trong mắt cô tràn ngập bất lực cùng thống khổ. Đôi mắt ngân ngấn nhưng không cho nước mắt hạ xuống, Lôi Dương cũng không thích cô khóc mà.

Nhìn đồng đồ ăn bị vứt trên mặt đất, Đồng Đồng cũng cảm thấy tấm lòng của cô giống như cũng bị Lôi Dương ném xuống đất vậy.

Lôi Dương túm lấy tay Đồng Đồng nói: "Không được làm chuyện ngu xuẩn như thế này, cũng không được tỏ vẻ tội nghiệp trước mặt tôi!"

Lôi Dương sợ nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của Đồng Đồng, sợ nhìn thấy ánh mắt ngấn lệ của cô, như vậy anh sẽ mềm lòng, nước mắt của cô dường như là điểm yếu chí mạng của anh, nhìn thấy nước mắt của Đồng Đồng anh sẽ không còn lòng dạ nào mà tra tấn cô, trả thù cô.

Nhưng anh không phải là một kẻ lạnh lùng tàn nhẫn sao? Tại sao với một cô gái nhỏ bé như cô anh lại mềm lòng!

Lời nói vô tình của Lôi Dương lại vang lên bên tai Đồng Đồng: "Ngao ngoãn làm những chuyện mà một cô nhân tình nên làm đi, không được làm những chuyện vô vị như thế này, từ sau đi đâu cũng phải hỏi ý tôi đã, biết chưa?"

Lôi Dương nói xong thả Đồng Đồng ra rồi ra phòng bếp.

Anh ra khỏi biệt thự nhìn thấy chiếc xe đạp dựng dưới gốc cây, anh tức giận ra đạp đổ nó.

Xe đạp đổ xuống mặt đất, bánh xe quay quay không ngừng, dường như đang buồn cho vận mệnh bị chà đạp của mình vậy!

Lôi Dương trấn tĩnh lại một chút, dường như ngày hôm nay và hôm qua anh đều rất tức giận, nhưng rốt cuộc là tức giận cái gì? Bởi vì Đồng Đồng vô cớ mất tích, anh tức giận, có lẽ là tức giận chính mình!

Đồng Đồng sắc mặt trắng bệch nhìn thân hình cao lớn của Lôi Dương rời khỏi tầm mắt của cô. Nhìn qua cửa kính thấy Lôi Dương giống như một đứa trẻ đạp đổ xe đạp.

Đồng Đồng nhin không được bật cười!

Nhưng Lôi Dương lại ghét cô như vậy, coi cô như người tình của anh, bạn cùng giường của anh.

Nhưng anh nói đúng, cô đã đồng ý với điều kiện của anh, nhưng cô thực sự muốn ở bên Lôi Dương, không cần anh đối đãi với cô như vậy, không cần anh coi cô là cái gì.

Đồng Đồng tuy nhiên có chút đau, nước mắt vẫn cố nén cuối cùng vẫn rơi xuống, không sao, dù sao Lôi Dương không ở đây, cô có khóc anh cũng không quan tâm!

Đồng Đồng buồn bã nhặt đồ ăn lên, xếp từng thứ từng thứ vào tủ lạnh.

Cô tự nhủ, em không sợ anh, em sẽ không lùi bước, nhưng còn anh thì sao!

Anh ghét em cũng được, hận em cũng được, anh là người đề ra điều kiện này, cho nên người phải lo chính là anh!

Cho đến khi..... anh muốn em rời khỏi tầm mắt của anh, muốn em ra khỏi biệt thự của anh, như vậy em sẽ không bao giờ ở lại bên cạnh anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lôi Dương tức giận ngồi trong văn phòng, ánh mắt lạnh lùng vô cùng khó chịu, môi mím chặt, trên người có một lực sát thương vô hình, không cần nói cũng như cảnh cáo người xung quanh, đừng gần, lại gần giết không tha!

Ngoài văn phòng chủ tịch mấy nhân viên nam nữ tụ tập đứng gần nhau bàn luận xôn xao.

”Đại Trương, cậu lá gan lớn cậu vào đi!” Một đám nhân viên nữ lắc lắc tay áo Đại Trương.

Đại Trương toát mồ hôi lạnh nói với đám nhân viên nữ:” Tiểu Lưu, cậu đi đi, tớ còn mẹ già con nhỏ!”

Một nhân viên nữ khác nhỏ giọng nói:” Đại Trương, cậu không phải đàn ông !”

Đại Trương lùi về phía sau nói:” Tớ không phải đàn ông? Chủ tịch chúng ta mới là đàn ông kia. Tiểu Lưu cậu đang có thai, chủ tịch chắc chắn không dám đá động cậu đâu, cậu đi đi!” (đọc đến đoạn này mà mém sắc ^^)

”Đại Trương cậu xấu xa quá! Lỡ như tớ có mệnh hệ gì, chồng tớ nhất định sẽ giết cậu.” Tiểu Lưu trừng mắt lườm Đại Trương một cái.

Đại Trương đang định bước lùi lại thì lại bị Tiểu Lưu đẩy lên.

Cuối cùng Tiểu Lưu bắt đầu dĩ nói:” Thôi được rồi, đừng có xẹp cái mặt như thế nữa, tớ đi!”

Đại Trương nghe thấy thế mắt sáng trưng như đèn pha.

Tiểu Lưu và cô gái đứng cạnh liếc nhìn nhau sau đó giờ tay gõ cửa.

Sau đó không chờ Lôi Dương bên trong lên tiếng đã mở cửa ra, cô gái đứng cạnh chớp cơ hội đẩy Tiểu Trương vào văn phòng chủ tịch, hai cô gái hoàn thành gian kế thích thú vỗ tay, chúc mừng Tiểu Trương thay mọi người hy sinh đẹp luôn!

Đại Trương thăm mắng mấy cô gái không có đạo nghĩa kia, run run rẩy cầm giấy tờ trong tay đặt trước mặt Lôi Dương , đỏ mồ hôi đầm đìa nói:” Chủ tịch.....”

“Biến ra ngoài!” Lôi Dương lấy giấy tờ trên bàn ném về phía Đại Trương.

Đại Trương cuống quýt chạy ra ngoài, đóng cửa lại, để Lôi Dương đang nổi giận ở bên trong.

Đại Trương vỗ vỗ ngực, định thần lại nói:” Vừa rồi ai đẩy tôi vào !”

Tốt xấu gì anh cũng là cấp trên của bọn họ, thế mà bọn họ dám đẩy anh vào làm vật hy sinh!

Hai cô gái gian xảo cười thầm về chỗ mình ngồi, Đại Trương cũng về văn phòng của mình.

Lúc tan ca, nhân viên công ty lần lượt ra về, riêng Lôi Dương vẫn ngồi trong văn phòng.

Lôi Dương dùng thang máy riêng đi xuống tầng, nhìn thấy Vu Quyên đứng ở cửa thang máy, dáng đứng gọi cảm, nhìn thấy anh rất vui vẻ nói:” Chủ tịch, hôm nay em tới đó được không!”

Lôi Dương lạnh lùng nhìn Vu Quyên, không lên tiếng đi thẳng về phía bãi đỗ xe, vu quyên có chút không cam lòng tâm gọi:” Lôi!”

Lôi Dương đứng bên cạnh xe, không hài lòng nói:” Nhớ rõ bổn phận của cô đi!”

Vu Quyên ngơ ngác đứng đó, không dám mở miệng, tro mắt nhìn Lôi Dương vào xe biến mất trong tầm mắt cô.

.....

Lôi Dương cố gắng làm mình bình tĩnh lại, anh lái xe về tới biệt thự, cất xe xong vào nhà.

Người thấy mùi thức ăn thơm ngát, anh có chút bất loạn, dường như anh lại giống như hai năm trước, vội vàng vàng làm xong việc sớm, trong lòng chờ mong bóng dáng màu trắng trong nhà sẽ làm món gì cho anh ăn , sau đó lại nằm ở sofa chờ anh về, sau đó dịu dàng hỏi anh một tiếng, “A Dương, anh về rồi à!”

Lôi Dương hoảng hốt, trong lòng anh không khỏi nghĩ, cô làm cái gì ăn vậy , có phải vẫn đáng về uyển chuyển mềm mại ấy, có phải vẫn mặc áo sơ mi trắng của anh không?

Anh chậm rãi đi vào phòng ăn, nhìn trên bàn đặt rất nhiều đồ ăn, còn có bóng dáng Đồng Đồng bận rộn trong phòng bếp, cô tựa hồ vĩnh viễn không hề biết mệt.

Lôi Dương hoảng hốt tỉnh lại từ tâm trí, ánh mắt mơ màng của anh chợt trở nên lạnh lẽo.

Không! Hiện tại đã không phải hai năm trước, anh không hề còn vì cô mà làm tất cả, không còn lưu luyến mọi thứ của cô, cô chỉ là đồ chơi của anh, bạn

cùng giường hoặc tình han, cô không còn là cô gái trong lòng anh nhớ nhưng nữa!

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương, cô cười nói:” A Dương, đi rửa tay rồi ăn cơm!”

Lôi Dương lạnh mặt không nói một câu, vừa nhìn Đồng Đồng vừa đi đến trước bàn ăn, bưng đồ ăn trên bàn lên đồ vào thùng rác, giống như sáng nay vứt đồ ăn cô đi mua vậy.

Đồng Đồng vội bắt lấy tay Lôi Dương, nhưng Lôi Dương rất cao, cánh tay lại khỏe, cô ngăn cản anh không được, cô ôm lấy cánh tay bưng đồ ăn của anh, nhưng anh vẫn thản nhiên chuyển sang tay kia vứt đi.

Đồng Đồng như đang vuốt đuôi hổ, lại chụp lấy tay Lôi Dương muốn giữ lại mấy món ăn này.

Ném hết xuống đất thì cô ăn cái gì, cô không muốn bị đói nha!

Đồng Đồng dùng ánh mắt đáng thương nhìn đồng đồ ăn bị Lôi Dương vứt dưới đất, tức giận buông tay Lôi Dương ra, thân thể bực tức đứng đó.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng bé nhỏ đáng thương, mở miệng nói:” Lòi tôi nói cô vĩnh viễn không nhớ kĩ phải không!”

Đồng Đồng cúi đầu, không nhìn mặt Lôi Dương, mắt anh, lông mày anh, bởi vì cô biết, những chỗ đó ngoài sự lạnh lùng ra thì chẳng có gì hết.

Cô cúi đầu nghe Lôi Dương chỉ trích, giống như một đứa trẻ làm sai cúi đầu nghe người lớn phát biểu!

Lôi Dương giật cà vạt ra, lớn tiếng nói:” Chuẩn bị nước đi, tôi muốn tắm!”

Đồng Đồng nhịn không được nói:” Nhưng anh chả phải không cho em làm chuyện vô vị sao, chuyện này cũng vô vị mà!”

Lôi Dương trừng mắt, tay nâng lên như định cốc đầu Đồng Đồng, Đồng Đồng chạy vội nói:” Em đi chuẩn bị nước!”

Đồng Đồng nhận lệnh vào phòng tắm chuẩn bị nước tắm, cô ngồi bên cạnh bồn tắm thử nước, cố nén giận nói: “Tình tình của anh càng ngày càng hư, động một tí đã bốc hỏa huơ huơ nắm tay, kiểu gì cũng chóng già cho xem!”

” Cô nói cái gì đấy!” giọng nói của Lôi Dương đột nhiên vang tới từ phía sau.

Đồng Đồng giật mình ‘bùm!’ rơi vào trong bồn tắm.

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng rơi vào bồn tắm, cơ thể anh run rẩy vài cái, không biết có phải muốn cười mà cố nhịn hay không.

Đồng Đồng ngóc đầu dậy từ trong bồn tắm, nước làm ướt quần áo của cô, còn có tóc, bọt nước rơi xuống từ tóc cô, cô cuống quýt định trèo ra ngoài, Lôi Dương tiến gần đến vào trong bồn tắm.

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương chột chột dạ, một người to lớn như vậy ở cùng cô trong phòng tắm, cô đỏ bừng mặt, vội vàng muốn ra khỏi cái nơi mờ ám này, đang xoay người thì eo cô lại bị cánh tay mạnh mẽ của Lôi Dương túm chặt lấy, Đồng Đồng giờ phút này không khỏi ngượng ngùng.

Thân thể của cô cứng đờ, tùy ý Lôi Dương ôm cô vào lồng ngực bóng loáng rắn chắc của anh.

Vòng ôm cô quen thuộc, rất nóng mà rộng lớn, Đồng Đồng chỉ cảm thấy đầu lưỡi khô, tâm trạng thấp thỏm.

Lôi Dương kéo người cô lại làm cho hai người đối diện với nhau, Đồng Đồng không dám nhìn thẳng vào mắt Lôi Dương, cúi đầu mặt đỏ bừng.

Nếu lúc này cô ngẩng đầu lên nhất định có thể nhìn thấy trong mắt Lôi Dương không hề là sự vô tình mà là dục vọng nồng đậm.

” Cởi quần áo ra!” giọng nói có chút hỗn hển của Lôi Dương ra lệnh cho Đồng Đồng.

Đồng Đồng thấy Lôi Dương nói chột bối rối, lắp bắp nói:” Cởi..... Cởi quần áo?”

” Muốn tôi giúp cô cởi à?” Lôi Dương nghiêng răng nói.

” A Dương, chúng ta.....!”

Rẹt một tiếng, áo cô trong tay Lôi Dương biến thành miếng vải.

Cô vốn định nói có thể lên giường rồi mới làm được không, nhưng Lôi Dương dường như không để cho cô có cơ hội!

Bọn họ không phải lần đầu tiên khỏa thân đối diện với nhau, nhưng sau 2 năm, giữa bọn họ vẫn sẽ có nhiều khoảng cách.

Đôi ngực sữa màu tuyết trắng của nàng không hề được che đậy lộ ra trong mắt Lôi Dương, đôi mắt anh dường như nổi lên một ngọn lửa.

Cô vẫn mê người như vậy, anh chịu không nổi muốn cô, anh sẽ không tức giận mà muốn cô nữa, anh ôm lấy Đồng Đồng đặt cô dưới sàn nhà tắm.

Anh tuốt đi váy của Đồng Đồng, khiến Đồng Đồng hoàn toàn thể hiện trước mặt anh.

Lạc lạc khiếp sợ nhắm mắt lại, đôi mắt vũ mị, đáng vẻ hấp dẫn lòng người ở trước mắt Lôi Dương.

Lôi Dương dường như nghe thấy dự vọng trong chính bản thân mình, anh muốn đi vào cô, anh muốn cô!

Lôi Dương rốt cuộc đã không để ý là bởi vì hận hay là yêu, anh tiến vào thân thể Đồng Đồng, tiến vào vùng sâu kín mềm mại!

Hai cơ thể đã lâu không gần nhau tái hợp, hợp chặt với nhau làm một!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Khóc thầm

Hoan du qua đi, Lôi Dương dựa vào thân thể mềm mại của Đồng Đồng, rất lâu không cử động, giống như sự kích tình vừa rồi mang anh đến chỗ vô cùng, vẫn quyến luyến thân thể này của Đồng Đồng.

Thân thể nhỏ bé của Đồng Đồng chịu đựng sức nặng của Lôi Dương, nghe thấy tiếng Lôi Dương hít thở gấp gáp, cô còn chưa hoàn toàn thức tỉnh khỏi cảm giác mạnh liệt mà Lôi Dương gây cho cô.

Lôi Dương chậm rãi đứng dậy, ánh mắt kích tình nhanh chóng mất đi, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo, môi anh khẽ nhếch lên, cười lạnh một tiếng nói:” Kỹ thuật của cô tiến bộ không ít, có điều biểu hiện của cô làm tôi rất vừa lòng, rất vui vẻ, có lẽ nếu cô chiều tôi tốt có thể đưa ra một số yêu cầu, ví dụ như bảo tôi đừng phá nơi ở của cô, hoặc nói muốn rất nhiều tiền, tôi nghĩ đến tình cảm ngày xưa sẽ không từ chối cô!”

Anh ghét phản ứng của mình, trước mặt Đồng Đồng anh như một thằng nhóc mới nếm trải mùi vị tình dục, cảm giác si mê như vậy, cảm giác cô gái này gây cho anh!

Nhưng anh không cần cảm giác như vậy, không cần, anh chỉ thích thân thể của cô, không cần để bản thân mê luyến.

Lời nói của Lôi Dương đâm vào tai Đồng Đồng, lòng của cô đau đớn, sắc mặt dần tái nhợt, trắng bệch mà khổ sở.

Cô cho tới bây giờ không hề có người đàn ông khác, chỉ có một mình anh, vì sao anh phải nói lời tàn nhẫn như vậy, anh vẫn hận chuyện năm đó sao?

Nhưng hiện tại cô có giải thích cũng vô tác dụng, có lẽ ở trong mắt Lôi Dương, lời giải thích của cô chỉ là một loại nói dối.

Mà hiện tại giữa bọn họ lại là quan hệ như vậy, giải thích quá nhiều chỉ khiến Lôi Dương nghĩ cô muốn lấy lòng anh, muốn phá bỏ chuyện kia, làm cho anh hồi tâm chuyển ý nhìn cô với ánh mắt khác, hoặc khiến anh không phá chỗ cô ở nữa.

Giải thích sau hai năm đã biến thành vô ích!

Nhớ lại đáng vẻ vừa rồi bản thân đắm chìm, đáng vẻ cùng Lôi Dương dây dưa, lại nghe thấy lời nói vô tình của Lôi Dương, Đồng Đồng khó kìm được cảm thấy nhục nhã, cô đứng dậy nhặt chiếc váy đã bị xé rách che đậy thân thể mình, thương tâm mà lại bối rối rời khỏi phòng tắm!

Cô chạy vọt vào phòng mình, cuốn chăn quanh người, cố nén nước mắt chảy xuống.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng đau lòng hoảng loạn chạy, trong đáy mắt lạnh như băng không có một tia cảm xúc, nhìn lại nơi Đồng Đồng đã từng nằm lại nhớ đến màn kích tình vừa rồi.

Thân thể lại phản ứng lên, đáng chết là, cho tới bây giờ anh vẫn không biết bản thân lại là một người không biết thỏa mãn thế này! Vừa mới làm xong mà lúc này anh lại muốn đè Đồng Đồng bên dưới thân, muốn cô!

Anh tắm rửa xong, ăn mặc chỉnh tề, đi tới trước cửa phòng ngủ Đồng Đồng, không có gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa ra.

Nhìn thấy Đồng Đồng nằm trong chăn, hốc mắt đỏ hoe, dường như đã khóc nhiều, cô ta cũng biết khóc sao? Dùng nước mắt để chinh phục đàn ông, có điều sau sự việc hai năm trước, anh đối với nước mắt đàn bà đã miễn dịch!

Anh lạnh lùng nói:” Mặc quần áo vào, chúng ta đi ra ngoài!”

Kỳ thật Đồng Đồng sớm đã tìm một bộ áo ngủ mặc vào, nhưng cô vẫn quần chặt chắn quanh mình, như vậy cô mới có một chút cảm giác an toàn.

Cô không muốn đi ra ngoài, cô thấp giọng nói:” Tôi muốn nghỉ ngơi!”

Lôi Dương nghiêm mặt vẻ lo lắng, từng bước từng bước đi đến bên giường Đồng Đồng, không hài lòng nói:” Sao cô lại cứ thích chống đối tôi như vậy, như thế có lợi lộc gì với cô không?”

Đồng Đồng nhìn thấy vẻ mặt Lôi Dương không vui, cô không phải muốn chống đối anh. Nhưng cô cũng là một con người, cô cũng có suy nghĩ và ý kiến của bản thân, cô không phải đến để làm con rối, cô chỉ muốn có lại trái tim của anh.

Nhưng như lời nói của Lôi Dương, có thể có lại trái tim của anh sao, làm một cô tình nhân ngoan ngoãn có phải làm anh vui vẻ không, làm anh không giận cô nữa không!

Sẽ không, mặc kệ dù cô làm gì, anh vẫn dùng cùng một cách thức làm thương tổn cô!

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng vẫn không nhúc nhích, có chút tức giận túm lấy tay Đồng Đồng nói:” Xuống giường mặc quần áo!”

” A!” Đồng Đồng kêu lên, cô bị Lôi Dương lôi kéo ngã xuống đất.

May mà sàn trải thảm dày nếu không nhất định sẽ rất đau, Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn Lôi Dương, người đàn ông này sao lại bạo lực như vậy!

Trong mắt Lôi Dương dường như có một tia đau lòng hiện lên, sau đó mau chóng che lấp làm người khác không thể thấy được, Đồng Đồng cũng không thể nhìn thấy.

” Đứng lên, đi mặc quần áo!” giọng nói của Lôi Dương không mang theo một tia cảm tình vang lên.

Đồng Đồng đứng lên, trong mắt đỏ hoe, cô muốn khóc, bởi vì đau, hoặc là đau lòng, Lôi Dương một chút đều không thương tiếc cô.

Đồng Đồng khò sở nạo vào trong lòng Lôi Dương, khóc nói:” anh vì sao lại hung bạo như vậy, không cần như vậy được không, em không hề cùng với người đàn ông khác.....!”

Lôi Dương thân thể cứng ngắc, nghe Đồng Đồng khóc trong lòng.

Đồng Đồng nâng ánh mắt ngấn nước nhìn khuôn mặt đanh thép của Lôi Dương nói:” Hai năm nay em một mực nhớ anh, lúc anh hôn mê em đã không ở bên em được, em đã không thể chăm sóc anh, không biết tình hình của anh, mỗi ngày em đều rất đau lòng, vì vậy anh không cần tức giận em có được không, em muốn từ từ yêu anh để bù lại hai năm kia, vì vậy anh không cần như vậy nữa được không?”

Lôi Dương nghe thấy Đồng Đồng nhắc lại chuyện hai năm trước, đúng vậy, nếu như anh hôn mê mãi không tỉnh thì cô còn cần một người đàn ông như thế làm gì, hiện tại anh đã khôi phục lại phong độ xưa kia, cô lại đến nói sẽ bù đắp cho anh. Lôi Dương nghiêm mặt đẩy Đồng Đồng ra.

Giọng lạnh lùng nói:” Mặc quần áo rồi đi ra, tôi chờ cô bên ngoài!”

Lôi Dương lại một lần nữa giận dữ với chính mình! Chết tiệt! sau đó anh xoay người rời khỏi Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương vô tình rời đi, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ và thất vọng, anh vẫn quan tâm cô, vẫn hận cô! Đồng Đồng yếu ớt mặc quần áo ra khỏi phòng, cô nhìn thấy Lôi Dương âm trầm ngồi ở phòng khách chờ cô ra. Cô cũng không muốn hỏi muện như vậy ra ngoài làm gì, Lôi Dương ra ngoài trước, Đồng Đồng đi phía sau anh ra ngoài.

.....

Đồng Đồng tưởng Lôi Dương bắt cô đi ra ngoài làm gì, thì ra là đi ăn cơm, nghĩ đến chuyện Lôi Dương vớt đồ ăn mình làm vào sọt rác cô lại đau lòng.

Lôi Dương dường như vẫn còn tức giận, không phải vì cô đi chậm, mà là vì cô ăn quá ít, bảo cô lãng phí đồ ăn.

Người đàn ông đã man này, không biết vừa nãy ở nhà anh vớt đồ ăn cô làm đi cũng là lãng phí sao, nếu không ném đi thì bây giờ cũng không phải đến nơi xa hoa như thế này ăn tối, Đồng Đồng trong lòng không phục nhưng không có lên tiếng, tốc độ ăn cơm của cô chậm lại.

” Cô có thể ăn nhanh lên không, đừng lãng phí thời gian của tôi!” Lôi Dương lại quát Đồng Đồng.

Đồng Đồng đang ăn bị Lôi Dương quát như vậy, thức ăn trong miệng trôi ực xuống cổ, Đồng Đồng vỗ vỗ ngực suýt nghẹn. Anh định dùng cách này mưu sát cô à?

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng bị sặc ho đến đỏ bừng mặt liền lấy một cốc nước đưa cho cô, tuy nhiên trên mặt vẫn có vẻ không kiên nhẫn.

Đồng Đồng đón lấy cốc nước uống liền một hơi, sau đó điều hòa lại nhịp thở nói:” Em ăn no, có thể đi rồi!”

Đôi mắt lạnh của Lôi Dương nhìn Đồng Đồng một chút rồi gọi phục vụ thanh toán, sau đó đi ra ngoài.

Đồng Đồng cũng vội đứng dậy cùng đi.

Thân hình cao lớn của anh đi phía trước, vẻ mặt tuấn mỹ lạnh lùng.

Thân hình nhỏ xinh duyên dáng của cô đi phía sau, vẻ mặt xinh đẹp buồn rầu.

Cô nhìn tay anh, rất muốn nắm tay nhau đi trên đường như những cặp đôi khác chứ không muốn cách xa nhau như vậy.

Anh hung dữ với cô như vậy nhưng dường như đã nếm qua đồ ăn cô làm, bởi vì lúc ăn cơm anh cũng ăn rất ít.

Đồng Đồng cả đêm buồn bực nghĩ đến chuyện này bây giờ lại có chút vui vẻ, cô bước nhanh hơn đuổi kịp bước chân Lôi Dương.

Hai người im lặng ngồi trên xe, về tới biệt thự!

.....

Những ngày này Đồng Đồng rất ngoan, không, phải nói là cực kì ngoan, cô vẫn kiên trì nấu cơm hàng ngày.

Gần đây Lôi Dương không hay ở nhà, nên chuyện ăn cơm cô tự mình giải quyết.

Thứ hai, một mình cô ở trong ngôi nhà rộng lớn này cũng chả có gì làm.

Có điều cô làm cơm ngon tự mình ăn, nếu Lôi Dương mà thấy chắc sẽ lại đồ hết đi. Muốn ra ngoài ăn cũng phải xem sắc mặt anh, nếu không thì không bị sặc chết cũng bị bộ mặt xị ra đó làm nắc nhen.

Lôi Dương từ bên ngoài trở về không nhìn thấy bóng hình của Đồng Đồng, bước chân của anh vội vàng đi tới phòng bếp, trên bàn ăn bày nhiều đồ ăn tỏa ra mùi thơm.

Thật sự một cô gái ngoan cô, trong lòng Lôi Dương thầm cảm than một câu.

Anh quay về phía phòng ăn!

Lôi Dương cởi bỏ quần áo vào trong phòng tắm, tắm xong anh quần một chiếc khăn tắm đi về phòng ngủ.

Dáng người vạm vỡ hoàn mỹ, anh mười mười là một người đàn ông hấp dẫn!

Trên mái tóc còn vương vài giọt nước nhỏ xuống, mái tóc ướt rũ xuống đôi mắt lạnh lùng, anh đẩy cửa ra nhìn thấy chiếc giường lớn trống rỗng, trong lòng anh chợt cảm thấy thất vọng. Nếu Đồng Đồng giờ phút này yêu kiều nằm đó chờ anh đến, liệu có phải anh sẽ rất vui không.

Lôi Dương đến phòng Đồng Đồng mở cửa ra, Đồng Đồng dường như sắp ngủ, cô mặc một bộ áo ngủ để lộ ra bờ vai mượt mà.

Nhìn thấy Lôi Dương sắc mặt tối sầm đi vào, Đồng Đồng đứng dậy cười nói:” A Dương, ăn cơm chưa?”

Lôi Dương không nói một câu đi đến trước giường, cầm chăn và gối ném xuống đất nói:” Cô không biết mình nên ngủ ở đâu à?”

Đồng Đồng nhìn thấy động tác thô lỗ của Lôi Dương nghĩ thầm, vị đại gia này lại phật ý sao?

” Em vẫn ngủ ở đây mà!” Gần đây không phải cô vẫn ngủ ở đây sao, có thể nào..... tìm Đồng Đồng đập mạnh một chút.

” Cô quên cô tới đây làm gì rồi à?” Lôi Dương gần như hét lên.

Đồng Đồng đi đến cạnh Lôi Dương, nhặt gối lên, ôm lấy cái chăn đáng thương chậm rãi đi đến chỗ an toàn cạnh cửa.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Lôi Dương nói:” em không quên, em đến làm người đàn bà của anh, không đúng, hẳn là làm tình nhân, vì vậy anh không cần lúc nào cũng phải nhắc nhở em, anh muốn em ngủ trên giường anh đúng không, nhưng không có lệnh của ông chủ là anh em sao dám tự tiện chứ!”

Giọng Đồng Đồng mềm mại dễ nghe, nhưng trong đó lại có mùi khiêu khích.

Không phải muốn cô ngoan ngoãn mặc đẹp nằm trên giường chờ đợi anh về ân sủng cô sao!

Đồng Đồng nhìn thấy sắc mặt Lôi Dương càng ngày càng đen, đôi mắt càng ngày càng lạnh, vội vàng chạy sang phía phòng ngủ của Lôi Dương, nhìn thấy chiếc giường lớn trong phòng anh cô không khỏi kích động.

Ngủ cùng với Lôi Dương sao? Không biết Lôi Dương có nghĩ biện pháp tra tấn cô không nữa.

Đồng Đồng ôm chăn ngơ ngác đứng cạnh giường, cảm giác được Lôi Dương cũng đi vào, cô không biết chính mình bây giờ nên ngồi trên giường hay đi ra ngoài.

Cánh tay Lôi Dương lần lên chiếc eo thon của Đồng Đồng, cô hít sâu một hơi.

” Cô hôm nay ăn gan báo hả?” giọng nói ma mị của Lôi Dương vang lên trên đầu Đồng Đồng.

Lưng Đồng Đồng dán vào thân mình ở trần của Lôi Dương , hơn nữa dường như có một vật gì cứng cứng nhấn vào sau cô! Tim Đồng Đồng đập mạnh, mặt cũng đỏ bừng.

Đồng Đồng còn chưa kịp nói gì đã cảm thấy trời đất xoay chuyển, cô đã bị Lôi Dương ôm đè lên chiếc giường mềm mại màu trắng kia.

Áo ngủ cũng bị kéo xuống theo, để lộ một mảng ngực màu tuyết trắng.

Trong mắt Lôi Dương ánh lên vẻ tức giận, mang theo dục vọng xâm lược áp sát cơ thể Đồng Đồng.

” Nhớ kỹ về sau mỗi ngày đều phải ngoan ngoãn ở trong này chờ tôi.” Tay Lôi Dương vuốt ve khuôn mặt của Đồng Đồng nói gần.

Ở trên giường chờ anh? Mỗi ngày? Đồng Đồng bối rối, thật sự là bạn cùng giường với anh, thật sự là tình nhân của anh ư!

Đồng Đồng có chút chua xót, cô muốn hỏi điều gì đó thì nụ hôn của Lôi Dương đã tới tấp phủ lên cổ cô.

Cái chân đang ôm chặt được buông ra, cơ thể căng thẳng cũng chậm rãi thả lỏng, cùng cơ thể rắn chắc của Lôi Dương hợp làm một.

Dục vọng của anh dường như không có giới hạn, đòi hỏi hết lần này đến lần khác, mãi đến lúc cô không thể chịu thêm nữa mà thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nụ hôn dưới màn mưa

Lôi Dương đi ra ngoài, có phải đi làm hay không Đồng Đồng cũng không hỏi, cô không có quyền hỏi cũng như không quan trọng.

Ở một mình không thoát ra khỏi căn biệt thự này thực nhàm chán, mấy ngày nay tuy quan hệ của bọn họ có chút cải thiện nhưng tính tình của Lôi Dương vẫn rất xấu, động một tí có thể phát hỏa, nhưng cô vẫn lơ mơ cảm giác được anh có chút thỏa hiệp.

Anh không vứt bỏ đồ ăn cô làm nữa, từ không thèm liếc mắt một cái bây giờ cũng đã bắt đầu ăn một chút.

Tuy nhiên ngày thường anh vẫn thờ ơ với cô, không yêu chiều như hai năm trước nữa, nhưng cô cũng thấy chút thỏa mãn, chỉ cần được ở bên anh cả đời cũng đã là hạnh phúc!

Đồng Đồng ngơ ngác nhìn bên ngoài cửa sổ, tựa hồ hy vọng Lôi Dương đột nhiên trở về.

Tiếng điện thoại vang lên ngắt ngang trạng thái mơ màng của Đồng Đồng .

Nghe điện thoại là giọng em trai cô.

” Chị, gặp mặt chút đi, em nhớ chị quá?” đầu kia điện thoại Lê Gia nói.

” Em đang ở đâu?” Đồng Đồng nghe thấy giọng em trai trong lòng rất vui vẻ. Đã lâu không gặp thằng nhóc này, bây giờ vừa được nghe giọng nói rất muốn gặp nó.

Lê Gia nói:” Chị, em ở café Lam Kiều đợi chị, chị mau đến nhé!”

” Được, chị biết rồi,em chờ chị một lát, chị phải đi chuẩn bị một chút!” Đồng Đồng nhẹ giọng nói xong rồi ngắt điện thoại.

Cô chuẩn bị xong đi ra cửa.

.....

Đến quán café,cô dựng xe đạp bên ngoài rồi đi vào.

Cô nhìn quanh quán café thấy Lê Gia vẫy vẫy cô, cô liền đi về phía đó. Thằng bé này phát tài rồi hay sao mà lại chọn quán café đắt tiền như thế này.

Đồng Đồng thầm nghĩ phải từ từ dạy dỗ cậu em hoang phí này, nhưng cô đi đến bên cạnh chỗ Lê Gia ngồi mới phát hiện còn có một người khác, Tân Nhiên! Chiếc ghế cao che khuất nên bây giờ cô mới nhìn thấy anh!

” Sao thế, thấy anh không vui à?” Nhìn thấy Đồng Đồng có chút thất thần, Tân Nhiên mỉm cười nói.

Đồng Đồng ngồi bên cạnh Lê Gia, dịu dàng cười nói” Sao thế được, nhìn thấy hai người em rất vui, nhưng sao hai người lại hẹn ở chỗ đất đỏ thế này!”

” Chị à, không cần để ý!” Lê Gia tròn xoe mắt, khuyết điểm duy nhất của chị chính là quá tốt tiền cho anh.

Lê Gia gọi bồi bàn mang cà phê đến.

” Sắp vào học rồi, đã chuẩn bị tốt chưa!”

Đồng Đồng nhìn thấy Lê Gia liền hỏi ngay, vài ngày tới em cô sẽ vào đại học.

” Vâng, sắp rồi ạ!” Lê Gia nói.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Tân Nhiên đầy vẻ quan tâm, anh hỏi:” Gần đây..... khỏe không?”

Đồng Đồng dịu dàng cười nói:” Vâng! Em khỏe, cảm ơn anh Tân Nhiên, anh gần đây thế nào?”

Tân Nhiên khoanh tay cười nói:” Vẫn như trước!”

Trên mặt anh cười nhưng trong mắt ánh lên vẻ mất mát.

Đồng Đồng xoa xoa đầu Lê Gia yêu chiều nói:” Haiz, em đi học rồi thì cô bạn gái nhỏ kia phải làm sao bây giờ?”

Khuôn mặt Lê Gia tỏ vẻ không có gì để nói:” Chị, đại trưởng phu có cái nạn gì bằng nạn không có vợ, cái gì mà bạn gái nhỏ của em làm sao bây giờ chứ!”

Đồng Đồng khẽ cười nói:” Câu này của em thật làm người ta đau lòng nha!”

Lê Gia đang định phản bác thì di động vang lên, cậu cuống quýt nghe điện thoại.

” Alo!”

” Vâng!”

Đồng Đồng không nghe thấy đầu bên kia điện thoại nói gì, chỉ thấy Lê Gia ‘ừ’, ‘được’, ‘sao lại thế’, sắc mặt có chút kích động.

Sau đó ngắt điện thoại.

” Làm sao vậy!” Thần sắc có vẻ không đúng cho lắm!

Lê Gia uống một ngụm cà phê rồi lấy một cái túi đưa cho Đồng Đồng nói:” Chị, đây là đồ mẹ mua cho chị, em có việc đi trước, để anh Tân Nhiên đưa chị về nhé!”

Dứt lời cậu bé vội vàng chạy ra khỏi quán cà phê!

Đồng Đồng lắc đầu cười.

” Sao rồi, anh ta có tốt với em không?” Tân Nhiên thân nhiên hỏi, nhắc ly cà phê lên uống một ngụm,

Đồng Đồng mỉm cười nói:” Vâng, cũng không tệ lắm, anh không cần lo cho em, em lo được!”

” Ừ, vậy thì tốt!”

Đồng Đồng cùng Tân Nhiên ra khỏi quán cà phê, Tân Nhiên muốn đưa Đồng Đồng về nhưng Đồng Đồng từ chối.

” Đường rất xa, em đạp xe đến à?” Tân Nhiên nhìn thấy Đồng Đồng đứng bên cạnh xe đạp hỏi.

Đồng Đồng mỉm cười nói:” Vâng, em thích đi xe đạp, anh biết mà !”

Đúng, anh nên biết Đồng Đồng ngoài việc thích đi xe đạp ra còn thích chạy lung tung, nhưng bây giờ trời nóng như vậy đạp xe có phải mệt muốn chết không.

” Thật không hiểu sao em lại cố chấp thế, trời nóng như vậy, nếu như bị ốm thì phải làm sao!” Tân Nhiên không đồng ý nói.

” Không sao, đường không xa lắm!” Đồng Đồng đáp lại.

Tân Nhiên cuối cùng đành thỏa hiệp nói:” Được rồi, đi đường cẩn thận!”

” Vâng, được!” Đồng Đồng xoay người chuẩn bị rời đi, phát hiện một chiếc xe quen thuộc cách bọn họ không xa, kia không phải xe Lôi Dương sao?

Quả nhiên Lôi Dương từ trên xe bước xuống, một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu đỏ bó sát đi cùng anh, thân mật khoác tay Lôi Dương đi về phía bọn họ.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng, tâm anh nổi lên một ngọn lửa không tên, cô lại cùng tên đàn ông này ở cùng một chỗ, cô ta coi lời nói của anh như gió thổi bên tai sao?

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương đi vào, nhìn thấy cô gái kia thân mật, lòng cô rung động, cô thầm đoán đó là người đàn bà của anh sao? Cũng giống như cô sao? Lòng cũng có chút đau, tay cô càng nắm chặt đồ đang để trong tay. Sắc mặt cũng trắng bệch, nhìn bóng dáng cao lớn của Lôi Dương đi vào quán cà phê.

Cô mở miệng định nói chuyện, nhưng Lôi Dương chỉ dùng ánh mắt vô tình đó liếc nhìn cô một lần, sau đó cùng cô gái kia đi vào quán cà phê.

.....

Tân Nhiên nhìn thấy Đồng Đồng sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy Lôi Dương đi vào, anh có chút không vui và lo lắng.

Người đàn ông kia thậm chí còn không thèm nhìn đến Đồng Đồng, anh ta căn bản không coi Đồng Đồng ra gì, lúc này chắc Đồng Đồng đang rất khó xử.

Tân Nhiên biết giờ phút này không cần nói gì, càng nói Đồng Đồng càng khó chịu, anh đón lấy đồ vật trong tay Đồng Đồng rồi nói với cô:” Được rồi đừng đi nữa, anh đưa em về!”

Tiếp đến anh để đồ vật vào bên trong xe rồi đem xe đạp của Đồng Đồng để sau cốp.

Đồng Đồng cúi đầu, trái tim có chút khó chịu, cô cố gắng đè nén tâm trạng của mình.

” Lên xe đi!” Tân Nhiên mở cửa xe, gọi Đồng Đồng.

Đồng Đồng do dự một chút rồi lên xe Tân Nhiên, cô đã không còn tâm tình đạp xe về ngôi biệt thự kia.

” Ở đâu?” Tân Nhiên quay đầu hỏi Đồng Đồng đang ngẩn ra.

Đồng Đồng sực tỉnh nói địa chỉ cho Tân Nhiên, anh lái xe về phía biệt thự của Lôi Dương.

Ra khỏi nội thành ồn ào tới khu ngoại ô tĩnh lặng, cũng đến biệt thự của Lôi Dương. Xe đỗ trước cửa biệt thự, Đồng Đồng xuống xe, Tân Nhiên mang đồ xuống giúp Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn tân nhiên có chút do dự nói:” Quả thật không có gì, bọn em..... Còn có chút vấn đề nho nhỏ, cho nên anh không cần lo lắng!”

Đồng Đồng sợ Tân Nhiên nói với người nhà cô họ lại lo lắng!

Tân Nhiên nói:” Được anh biết rồi, em đi vào đi!”

Đồng Đồng cảm ơn nhìn Tân Nhiên nói:” Anh có muốn vào không?”

Tân Nhiên nhìn biệt thự thật lớn trước mắt, lắc đầu cười khổ nói:” Không, anh còn có việc đi trước!”

Tân Nhiên lên xe, tâm tư anh có chút phức tạp rời đi.

Chỉ còn lại Đồng Đồng đau đớn vô lực mở cửa ra, vô lực đặt đồ vật lên xe dắt vào.

Tâm trạng thật không xong rồi, mình đang ghen sao? Đồng Đồng có chút vô lực nghĩ, thay một bộ đồ mặc ở nhà.

Cô bắt đầu bắt tay dọn dẹp biệt thự rộng lớn, chỉ có lao đầu vào làm việc cô mới có thể khiến bản thân không suy nghĩ nhiều nữa.

.....

Lúc chiều muộn, Lôi Dương quay về, trên khuôn mặt của anh tràn ngập vẻ không vui, anh cất xe xong nhìn thấy chiếc xe đạp của Đồng Đồng đặt dưới gốc cây, anh bực tức đạp đổ cái xe.

Cái xe có thù oán gì với anh chắc, Đồng Đồng nhìn thấy hành động của Lôi Dương qua cửa sổ, vị đại gia này lại mất hứng rồi à.

Lôi Dương vào phòng, nhìn thấy phòng khách được dọn dẹp sạch sẽ, ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, anh giật cả vạt để sang một bên.

”Hân Đồng, ra đây cho tôi!” Lôi Dương không kiên nhẫn quát lớn một tiếng.

Đồng Đồng nghe thấy Lôi Dương quát, cẩn thận từ trong phòng đi ra.

”Cô coi lời tôi như gió thổi bên tai à?” Lôi Dương sắc mặt lo lắng, ánh mắt không hài lòng nhìn Đồng Đồng chất vấn.

”Em không có!” Đồng Đồng đáp lại.

Lôi Dương sầm mặt, ánh mắt thâm trầm khiến Đồng Đồng thâm sợ hãi.

Mặt Lôi Dương áp sát Đồng Đồng, ánh mắt lạnh lẽo ép người, tay bắt lấy cánh tay nhỏ bé của Đồng Đồng lạnh lẽo nói:”Sao tôi vừa mới không ở nhà, cô đã không chịu được cô đơn đi hẹn hò với thằng đàn ông khác, còn nói không có!”

Mặt Đồng Đồng trong nháy mắt tái nhợt, không thể tin nhìn Lôi Dương khổ sở lắc đầu nói:”em không có, em chỉ là.....”

”Chỉ là cô lại đi kiếm đàn ông sau lưng tôi đúng không!” trong đầu Lôi Dương lại tràn ngập hình ảnh hai năm về trước, Đồng Đồng ở dưới thân gã đàn ông kia thờ ơ, trái tim anh nhanh chóng bị bóp nghẹt nói không nên lời.

Nước mắt Đồng Đồng không khỏi chảy xuống, lắc đầu phủ nhận lời của Lôi Dương, liều mạng giải thích nói:”Em không có, vì sao anh phải nói với em như vậy, em chỉ gặp mặt bạn bè một chút thôi, anh nói như vậy oan em, anh không chịu nổi em sao?”

Ánh mắt Lôi Dương lạnh như băng, lời giải thích của Đồng Đồng anh căn bản không nghe vào, giọng nói lạnh lùng:”Không cần giả vờ hiện thực trước mặt tôi, sự dâm dăng của cô tôi đã từng chứng kiến rồi.”

Đồng Đồng nghe thấy lời nói vô tình của Lôi Dương, lòng cô đau như dao cắt, nước mắt rục rịch chảy xuống, đau lòng nói:”Em là một người đàn bà hư hỏng? Vì việc anh nhìn thấy hai năm trước mà anh định tội em sao.”

”Tôi tận mắt nhìn thấy lại có thể là giả sao?” Lôi Dương nhìn thấy bộ dạng đau xót của Đồng Đồng có chút rung động, nhưng trong đầu anh lại không ngừng hiện hình ảnh Đồng Đồng và gã đàn ông kia trên giường hai năm trước.

Lời nói làm tổn thương người khác của anh lại vang lên:”Là tôi không thỏa mãn được cô sao? Vậy nên cô đã vội vàng đi tìm gã đàn ông khác, đúng không?” Lôi Dương kéo giật Đồng Đồng vào trong lòng.

Đồng Đồng không hề dự phòng ngã vào trong vòng ôm tức giận của Lôi Dương.

Đồng Đồng chịu được nỗi đau thể xác mà Lôi Dương gây cho cô, nhưng khi cô nghe thấy lời Lôi Dương nói, cô đau lòng đến không thể thở được.

Cô đẩy mạnh Lôi Dương ra, liên tục lui về phía sau mấy bước, trong mắt cô là đau khổ và bi thương, đau lòng nói:”Tôi không có, anh là đồ khốn kiếp, tôi không có!”

Nói xong cô mở cánh cửa lớn của biệt thự, không để ý tất cả chạy ra ngoài.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng chạy như điên ra ngoài, lòng anh đau xót, anh rất muốn đuổi theo cô ngay nhưng rồi lại gượng kìm bước chân lại, anh nắm chặt tay để cố gắng đè nén sự xúc động và đau đớn trong lòng mình, để mặc Đồng Đồng biến mất trước mặt anh.

Nhưng ông trời không buông tha cho tim anh, một tiếng sấm vang lên bên ngoài trời.

Trời mưa sao, đáng chết! Lôi Dương bất chấp mọi thứ lái xe ra khỏi biệt thự.

Trời nói dối là dối, chỉ trong chớp lát cơn mưa to đã hạ xuống, lòng Lôi Dương cũng càng ghen lại hơn. Anh lái xe không có mục đích tìm kiếm bóng hình Đồng Đồng.

Cuối cùng cũng thấy một bóng dáng bé nhỏ cô đơn đi trong cơn mưa vùn vụt.

trong lòng Lôi Dương nhẹ nhàng mắng, đáng chết! Cô không biết tìm một chỗ tránh mưa sao! Anh vội vàng lái xe đến cạnh bóng hình người đó ẩn vang còi ô tô.

Đồng Đồng bị nước mưa làm ướt đầm cả người, cô không nghe thấy tiếng còi xe mà vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Lôi Dương dừng xe lại lao vào trong màn mưa, anh túm chặt lấy tay Đồng Đồng, tức giận quát:”Cô muốn ốm à!”

Đồng Đồng hất tay Lôi Dương ra, bất cần nói:”Ồm thì sao, anh sẽ để ý chắc? Còn hơn là đau lòng, ốm thì có sao đâu!”

Trong giọng nói của cô không có phần nộ, chỉ có thần nhiên, ai thương và thất vọng.

Lôi Dương không để ý tất cả túm chặt tay Đồng Đồng nói:”Lên xe!”

Đồng Đồng lui về phía sau nói:” Không!”

Cô không muốn lên xe anh, không muốn, nói xong cô chạy đi, cô không muốn nhìn thấy anh, không muốn!

Lời nói của anh luôn làm tổn thương người khác, anh sẽ luôn nghĩ cách làm tổn thương cô.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng chạy đi, đột nhiên anh lo lắng, cô né tránh anh sao, anh vội vàng đuổi theo cô.

Đồng Đồng chạy thục mạng không phân biệt được phương hướng. Lôi Dương gọi to:” Đồng Đồng!”

Anh đuổi theo cô, một tay túm lấy cô vào trong ngực, có chút thô lỗ bá đạo hôn đôi môi lạnh như băng của Đồng Đồng , giam cầm Đồng Đồng đang cố phản kháng vào trong lòng, không cho cô chạy đi.

Dưới màn mưa vẫn vũ, trên con đường không một bóng người, Lôi Dương gắt gao hôn Đồng Đồng, cô chỉ cảm thấy một đợt choáng váng.

Cô biết Lôi Dương không có ý định buông cô ra, cánh tay mạnh mẽ của anh quấn quanh cô, không cho cô giãy dụa rời khỏi.

Nụ hôn của anh mang theo chút níu kéo hơi hơi run rẩy, lúc lâu sau anh mới thả môi Đồng Đồng ra, nhìn thấy ánh mắt có chút mơ hồ của cô.

Mưa chảy xuôi trên mặt hai người.

Mái tóc hơi dài của anh bị mưa làm ướt dính trên khuôn mặt, nổi tức giận trong mắt đã biến mất, chỉ còn lại sự trong trẻo mà cô đã từng nhớ.

Nước mắt Đồng Đồng hòa vào với mưa, thân mình nhỏ được Lôi Dương bao quanh, ánh mắt đờ đẫn nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương quyến luyến hôn thêm Đồng Đồng một chút, đầu anh dụi vào bên tai Đồng Đồng nói:” Đừng bỏ anh!”

Đừng bỏ anh! Trái tim Đồng Đồng chợt rung động, anh đang níu giữ cô sao?

Suốt hai năm cô mơ thấy Lôi Dương, mơ thấy anh nằm trên giường bệnh, trong giấc mộng của cô anh cũng luôn lặp lại câu này, đừng bỏ anh! Đừng bỏ anh! Đồng Đồng dao động!

Ánh mắt xinh đẹp đau khổ của cô nhìn Lôi Dương, cô có thể đừng rời bỏ anh sao?

Lôi Dương nhìn thấy sự do dự trong mắt Đồng Đồng , cô vẫn có ý định rời đi, trái tim anh bối rối, anh vội ôm lấy Đồng Đồng đi nhanh vào trong xe.

Đồng Đồng vẫn không nói gì, anh khởi động xe quay về biệt thự.

Về tới biệt thự, Lôi Dương ôm Đồng Đồng trở về trong phòng, anh vào phòng tắm chuẩn bị chút nước ấm, trở lại phòng khách nhìn thấy Đồng Đồng ngo ngắc ngồi đó nhìn anh không hề lên tiếng nói chuyện, lẽ nào cô không có gì muốn nói với anh sao?

Lôi Dương ôm Đồng Đồng đi tới phòng tắm, do dự bỏ đi quần áo bị mưa làm ướt nhẹp trên người Đồng Đồng .

Thân thể trắng nõn của Đồng Đồng lộ ra trước mắt anh, Lôi Dương nhẹ nhàng thả Đồng Đồng vào trong bồn nước ấm.

Nhìn thấy Đồng Đồng ngo ngắc không nói , anh lặng lẽ đi ra ngoài!

Anh vẫn chờ ở bên ngoài phòng tắm , hồi lâu sau mới nhìn thấy Đồng Đồng quấn khăn tắm đi ra.

Đồng Đồng cúi đầu im lặng đi về phía phòng ngủ. Cô quả nhiên là coi như không nhìn thấy anh!

Lôi Dương sợ hãi sự im lặng như vậy Đồng Đồng không giống như bình thường anh biết, anh lo lắng ôm lấy Đồng Đồng từ sau lưng, nghẹn giọng gọi:” Đồng Đồng!”

Nghe Lôi Dương gọi, thân thể Đồng Đồng hơi khựng lại một chút.

Lôi Dương đã lâu không gọi cô dịu dàng tình cảm như vậy, mỗi lần chỉ có tức giận hoặc là gọi to:” Hân Đồng!” Đồng Đồng giống như lại cảm giác được A Dương dịu dàng trước kia của cô!

Lôi Dương xoay người Đồng Đồng lại, vội vàng nói:” Mớ miệng nói chuyện với tôi!”

Ánh mắt Đồng Đồng khẽ di chuyển một chút, cô cúi đầu không nhìn vào mắt Lôi Dương , giờ phút này cô không có chuyện để nói.

Lôi Dương buồn bực nói:” Thôi, cô đi nghỉ ngơi đi!”

Đồng Đồng cảm giác eo mình được lỏng, Lôi Dương buông cánh tay đang ôm cô ra, Đồng Đồng dường như lại có chút thất vọng, nhưng cô vẫn bỏ về phía phòng ngủ.

Lôi Dương nhìn bóng dáng Đồng Đồng rồi đi có chút đau lòng.

Anh tìm lấy một điều thuốc hít sâu, quên mất trên người mình vẫn đang mặc quần áo ướt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Sau trận cãi nhau là một khoảng yên lặng, Đồng Đồng trở về phòng, trong đầu cô quanh quẩn lời nói của Lôi Dương, ‘Đừng bỏ anh đi’.

Đứng, không được bỏ anh đi, lúc anh bị thương nặng cô đã muốn ở bên anh, dù khổ sở thế nào chỉ cần được ở bên nhau là tốt rồi, bọn ly biệt đã hai năm, giờ đây anh đã ở bên cạnh cô nhưng lòng lại tràn ngập oán hận.

Đồng Đồng khẽ thở dài một tiếng, cô chui vào chăn lắng nghe động tĩnh bên ngoài phòng ngủ, Lôi Dương không vào phòng, có lẽ tất cả mọi người cần được bình tĩnh.

Trời đã tối, Đồng Đồng nhắm mắt lại không muốn nghĩ ngợi nhiều, cô mệt chết đi được, cô cần nghỉ ngơi, bật một ngọn đèn nhỏ cạnh đầu giường, Đồng Đồng dần dần ngủ.

Sáng sớm, Đồng Đồng thức dậy, trên giường trống trải chỉ có mình cô.

Lôi Dương đêm qua không vào phòng, chắc anh ấy ngủ phòng khách rồi.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Đồng Đồng đi đến phòng ngủ trước kia của cô, cô có cảm giác Lôi Dương sẽ ở phòng này.

Quả nhiên vào phòng cô thấy Lôi Dương vẫn đang nhắm mắt, dường như anh đang ngủ.

Cô nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Lôi Dương nhìn anh.

Sắc mặt anh dường như hơi hồng lên, chần chập ngang người, để lộ ra nửa người trên ửng đỏ và đôi chân rắn chắc.

Chân anh rất đẹp, không phải đôi chân lông lá đầy mình. Chúng thon dài, làn da trắng, cũng rất vạm vỡ làm người ta phải ngẩn người ngẩn nhìn.

Lòng ngực anh rộng lớn và vững chắc, giống như có thể bao trọn cả thế giới vậy.

Khi anh nhắm đôi mắt lạnh lẽo đó lại để đi ngủ, trông anh hoàn toàn bình yên.

Lông mi dài, khuôn mặt lúc ngủ bình thản tựa như một đứa trẻ.

Đồng Đồng nhẹ nhàng thở dài!

Nếu đôi môi cương nghị đẹp đẽ kia không nói những lời làm tổn thương người khác.

Nếu ánh mắt kia không còn tia lạnh lẽo thì thật tốt biết bao!

Anh lúc đó chính là như thế, cô quyến luyến tất cả của anh, anh đã làm tổn thương cô, thế nhưng lòng cô vẫn vẫn vương quanh anh không thể dời đi.

Cô trúng độc rồi!

Là mê hoặc của anh, là tình độc của anh!

Đồng Đồng cảm thấy nhiệt độ điều hòa quá lạnh, cô lại gần đắp chăn lên cho anh.

Lúc cô chuẩn bị quay đi thì một bàn tay to lớn nóng rực túm chặt lấy tay cô, tiếp theo cô bị một lực rất lớn kéo vào một vòng ôm quen thuộc.

Cánh tay của anh ôm chặt lấy eo cô.

Đồng Đồng ở trong lòng Lôi Dương, tay cô chạm vào lồng ngực của anh, sao anh nóng vậy, anh bị sốt sao? Đồng Đồng chợt nghĩ, vậy phải kêu bác sĩ ngay!

Cô có chút lo để tay lên trán anh, nóng quá!.

Anh tỉnh lại mở mắt nhìn cô, một đôi mắt hoảng loạn như đứa trẻ sợ mất đi điều gì đó.

Đồng Đồng lo lắng nói:” A Dương, anh sốt rồi, em đi gọi.....”

Lời nói còn chưa dứt, môi cô đã bị Lôi Dương chiếm đoạt, hô hấp nóng rực , da thịt nóng bỏng khiến Đồng Đồng điều đứng.

Cô nghĩ muốn đẩy Lôi Dương ra, tình trạng hiện nay của anh không thể làm được, anh đang ôm mà!

Nhưng anh không để cô ra, không để cô có một khe hở phản kháng!

Anh bá đạo cướp lấy môi cô, hơi thở của cô khiến cô dần dần lạc đi.

Anh xoay mạnh người đè cô bên dưới mình.

Đôi mắt của anh khép hờ, tay vuốt ve thân thể đầy đặn của cô khiến Đồng Đồng run rẩy.

” A Dương..... Không cần như vậy..... A, anh đang..... bệnh.” Lời của cô giữa những nụ hôn của Lôi Dương có chút đứt quãng, thân thể của cô bắt đầu trở nên nóng dần.

Hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt cô, anh không chút khách khí chiếm lấy cô.

Đồng Đồng chợt run rẩy.

” Tôi không cho em đi, không cho!” giọng nói thô ráp của Lôi Dương vang lên bên tai Đồng Đồng , mang mệnh lệnh và sự uy hiếp, không cho Đồng Đồng có ý nghĩ rời đi.

Đồng Đồng cảm nhận sự nóng rực khác thường của anh, thích ứng với sự tồn tại của anh, đôi mắt lạnh lẽo của anh có chút hoảng loạn.

Lôi Dương không thấy Đồng Đồng trả lời, anh lại dùng lực va chạm, bàn tay to lớn xoa lên ngực Đồng Đồng , hân hân nói:” Nói em sẽ không rời khỏi tôi!”

Thân thể Đồng Đồng dao động theo anh, tay cô ôm lấy bả vai rộng lớn của Lôi Dương, dịu dàng nói:” Em sẽ không rời đi, sẽ không!”

Lôi Dương nghe được lời Đồng Đồng nói, bên môi lộ ra ý cười vừa lòng , khiến Đồng Đồng chìm đắm trong một cơn bão mê man, anh đang bệnh nhưng không hề ảnh hưởng tới khát vọng anh dành cho cô, còn có thể làm cho Đồng Đồng mê mẩn bên người anh, khiến cô không có cách nào suy nghĩ đến chuyện rời bỏ anh.

Cô vẫn là cô gái của anh, cô gái làm người ta điên đảo của anh.

Dường như anh cũng không phân biệt được rõ ràng anh muốn gì, nhưng anh muốn giữ cô lại, có lẽ là để nhấn cô xuống vực sâu của sự thống khổ!

Vì sự phản bội của cô còn phải trả một cái giá rất lớn!

Đã có lửa thì phải có khói!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Công việc

Bệnh Lôi Dương đến thì nhanh mà đi cũng mau, Đồng Đồng giúp anh gọi bác sĩ gia đình, vẫn là người bác sĩ giúp cô khám bệnh khi cô bị ngã.

Lôi Dương thân thể khỏe mạnh, rất nhanh đã trở lại bình thường, nhưng lại hại Đồng Đồng hàng ngày giống như nô tì hầu hạ anh.

Anh đói bụng, Đồng Đồng sẽ vội vàng chuẩn bị đồ ăn, ai bảo anh đang ốm chứ!

Anh lạnh, Đồng Đồng phải giúp anh đắp chăn, ai bảo anh đang ốm mà!

Anh khát, Đồng Đồng sẽ pha nước ấm dâng lên cho anh uống tận miệng!

Lúc anh muốn vận động trên giường, anh sẽ không hề báo trước mà đè Đồng Đồng dưới người ân ái một phen, chỉ có lúc ấy anh mới không giống như một người bệnh mà giống rỗng giống hồ , Đồng Đồng thường ở trong cơn bão cuồng nhiệt của anh mà ngủ thiếp đi.

Những ngày này Đồng Đồng bị Lôi Dương giữ lại trên giường suốt, cô luôn vì quá mệt mỏi mà ngủ mê mệt.

Trong khi đó Lôi Dương hoàn toàn kháng phục, anh xuống giường ăn mặc chỉnh tề đứng bên cạnh Đồng Đồng.

Cả người mặc đồ vest hiệu, khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt như băng và thân hình cao lớn. Cả cơ thể anh toát ra vẻ đẹp sang trọng cùng khí chất khó gần.

Anh nhìn về mặt cô quỵên trong giấc ngủ, trên mặt anh hiện lên một nụ cười kì lạ rồi sau đó chậm rãi ra khỏi phòng ngủ, lái xe đi ra ngoài.

.....

Lôi Dương lái xe đi tới một khu biệt thự trông như một tòa thành, người làm cung kính cúi đầu nghênh đón Lôi Dương.

Lôi Dương lạnh lùng trực tiếp đi vào trong, ở đây có người đang chờ anh, đôi giày anh giẫm lên sàn nhà phát ra tiếng cộp cộp.

Anh đi tới một gian thư phòng, không gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

Anh ngồi trên ghế nhìn người đàn ông già phía đối diện, cha anh, một người đã cho anh sinh mệnh. Nếu nói cha anh đã cho anh cái gì, thì chỉ có thể là cái đó.

Lôi Lâm cũng không hẳn là quá già, ông khoảng hơn năm mươi tuổi, thân thể đã có chút uể oải.

Trong ánh mắt ông ta nhìn Lôi Dương cũng không hề có tình cảm của một người cha dành cho con trai, chỉ có một loại thái độ của người trên đối với kẻ bề dưới.

”Nghe nói gần đây anh lại gần gũi với một cô gái, còn ở cùng nhau nữa!” Lôi Lâm nghiêm giọng chất vấn Lôi Dương, đây là luôn là cách ông nói chuyện với Lôi Dương.

Lôi Dương nhún mày, thân nhiên nói:” Tin tức của bố cũng thật nhanh nhạy!”

” Thật sự là cô ta sao !” Trong giọng nói uy nghiêm của Lôi Lâm có chút lo lắng.

Lôi Dương lạnh lùng cười nói:” Bố không phải bận tâm, cô ta chỉ là một thứ đồ chơi làm ấm giường, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch cưới xin của bố!”

Nói xong anh nhìn lướt qua Lôi Lâm rồi nói:” Gọi tôi đến là vì chuyện này sao!” (Vì tình cảm giữa anh và papa anh ko đc tốt cho nên bạn để anh xưng tôi gọi bố nha)

Lôi Lâm ra lệnh:” Bớt chút thời gian gặp mặt với Đan Tinh đi!”

Ánh mắt Lôi Dương hơi trầm xuống, anh đứng dậy nói:” Bố cứ sắp xếp đi!”

Nói xong bóng hình cao lớn của anh bước ra ngoài, trong lòng anh thầm thấy nực cười, xem ra cuộc sống của anh sắp có trò vui rồi!

Đan Tinh là viên minh châu trong tay Đan Quốc Khánh , mà Đan Quốc Khánh lại là một quan viên cao cấp trong chính phủ, quyền thế tài thế đều không phải là nhỏ, đám cưới giữa nhà họ Lôi và nhà họ Đan quả thật là một điểm nhấn trong giới kinh doanh.

Lôi Lâm có chút ngạc nhiên là Lôi Dương lại không hề đưa ra ý kiến gì, chấp nhận đi gặp Đan tiểu thư ngay. Anh dường như mặc kệ đám cưới này, có vẻ như chuyện cưới xin hiện giờ anh chẳng mấy may quan tâm.

Điều này làm cho Lôi Lâm bất ngờ, đồng thời ông cũng cảm thấy đây là một chuyện tốt. Có điều trong lòng ông ta lại lo lắng không biết Lôi Dương đang tính toán chuyện gì, tâm tư của anh luôn nằm ngoài suy đoán của người khác.

Đưa con này của ông, ông không thể biết nó nghĩ gì cũng như không thể không chế nó , bởi vậy ông lo lắng cũng không phải là không có lý .

Lôi Dương ban ngày vẫn đi làm, đến chiều muộn hoặc đêm mới trở về, anh và Đồng Đồng chỉ gặp mặt trên giường, chẳng qua là thời gian trên giường kéo dài hơn một chút.

Đồng Đồng không muốn ngồi không trong những căn phòng trống rỗng, cô tìm một công việc nhỏ để làm, chuyện này cô cũng không nói cho Lôi Dương biết.

Hôm nay là ngày thứ hai cô đi làm, tâm tình cô rất thoải mái vui vẻ, cô thích làm công việc của người đàn piano ở nhà hàng cao cấp này.

Giám đốc nhà hàng nói hôm nay có một vị khách vip bao trọn nhà hàng, bởi vậy giám đốc muốn cô biểu diễn thật tốt để khách vừa lòng.

Đồng Đồng cũng không lo lắng, cô tin khả năng của cô sẽ không làm giám đốc thất vọng.

Đồng Đồng mặc một chiếc váy màu trắng mềm, cổ áo có một đóa hoa nhỏ màu trắng, tóc dài thả tự do trông như một đóa bách hợp.

Trước đó do không đủ thời gian đạp xe đạp, cô đã đi bộ đến trạm xe cách biệt thự khá xa bắt xe bus đến.

Đồng Đồng đi tới nhà hàng, giám đốc cũng đã có mặt ở đại sảnh vội đến dặn dò cô phải thật cẩn thận, nhân vật hôm nay rất quan trọng, vì cô vừa mới bắt đầu đi làm nên giám đốc có chút lo lắng.

Đồng Đồng nhẹ nhàng cười khiến giám đốc yên tâm, cô sẽ làm tốt! Xem ra người sắp đến thân phận không phải là nhỏ, có thể khiến giám đốc đích thân đứng ra điều khiển.

Giám đốc nhìn thấy Đồng Đồng có vẻ tự tin, ông gật đầu rồi đi đốc thúc những người khác. Đồng Đồng đến bên cạnh cây đàn piano lướt qua bàn phím một chút, trong lòng cô cũng không khỏi tò mò, người đến là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hôn lễ trong mộng

Trong nhà hàng lấp lánh ánh đèn xanh lam mộng ảo soi sáng một chiếc bàn tinh xảo đặt giữa.

Trên bàn là một chiếc đèn chùm cũng màu xanh lam hắt ánh sáng xuống làm cho chiếc bàn trông như được làm pha lê.

Đối diện bàn ăn xa xa là một bục nhỏ có đặt một cây đàn piano.

Đồng Đồng dùng cây đàn này để biểu diễn những khúc nhạc làm người nghe rung động.

Có vẻ như vị khách đã tới, giám đốc và nhân viên nhà hàng đã đứng cửa nghênh đón.

Đồng Đồng cũng đã sớm ngồi bên đàn piano cùng đợi.

Cuối cùng một đợt âm thanh ào tới, có giọng của giám đốc và của những vị khách.

Người đến là hai người đàn ông trên dưới năm mươi tuổi và hai người phụ nữ trên dưới bốn mươi, hẳn là là hai cặp vợ chồng. Bên cạnh còn có một cô gái nhỏ bé, mắt sáng, đôi mi thanh tú, mũi cao, miệng nhỏ hồng hào, đáng người nhỏ xinh thanh tú động lòng người.

Cô nghe giọng giám đốc rồi phối hợp đàn một khúc có tên “Nghênh tân khúc”, tiếng đàn dễ nghe vang vọng cả nhà hàng, trên mặt giám đốc lộ rõ vẻ hài lòng.

Cây đàn che khuất tầm mắt Đồng Đồng, cô đang chăm chú đánh đàn cũng không để ý người đến là ai, hơn nữa cũng có không lòng dạ nào nhìn.

Những vị khách ngồi xuống, Đồng Đồng cũng đàn xong khúc nhạc.

.....

Mọi người khách sáo hàn huyên với nhau, còn cô gái kia thì im lặng ngồi bên cạnh nghe người lớn nói chuyện.

Cuối cùng một người đàn ông xem đồng hồ đeo tay, vẻ trách cứ nói: “Thằng nhóc này sao còn chưa đến.” Nói xong lại quay sang một người đàn ông khác tỏ vẻ xin lỗi cười nói: “Đã khiến anh Đan chê cười rồi, con trai tôi chắc vẫn đang mãi làm việc!”

Đan Quốc Khánh bật cười: “Người trẻ tuổi mà, cũng là lúc nên làm việc!”

“Anh Đan”, chính là Đan Quốc Khánh, mà người đàn ông kia chính là Lôi Lâm. Cô gái kia là con gái độc nhất của Đan Quốc Khánh – Đan Tình, cùng đến là Đinh Lâm – phu nhân của Đan Quốc Khánh, còn có phu nhân của Lôi Lâm – Lâm Tú Phân. Chỉ thiếu mỗi diễn viên chính là Lôi Dương.

Lâm Tú Phân nói với mẹ Đan Tình: “Đan Tình nhà chị thật xinh đẹp, nếu chuyện hai nhà chúng ta mà thành thì Lôi Dương quả thật rất có phúc!”

Mẹ Đan Tình cười nói: “Sao thể được, Lôi Dương cũng không kém gì, là rỗng trong chúng nhân. ....”

Lại là một tràng thổi phồng lẫn nhau.

Đồng Đồng nghe giọng nói phía xa kia găm từng lời vào tai cô...Lôi Dương, là Lôi Dương sao? Đan Tinh?

Bởi vậy cô không kìm lòng nổi nghiêng người nhìn về phía những người đang nói chuyện, nhìn thấy Lôi Lâm lòng Đồng Đồng có chút cảm giác mất mát.

Đang kì lạ sao giọng nói lại quen thuộc như vậy, thì ra là Lôi Lâm và Lâm Tú Phân.

Đầu óc cô có chút hỗn loạn, từ cách bọn họ nói chuyện có thể đoán ra đây là gặp mặt giữa hai gia đình sắp trở thành thông gia.

Tâm cô lại đau thắt lại!

Lôi Dương hôm nay đi gặp mặt, như vậy anh nhất định sẽ kết hôn rồi, bằng không với tính cách của anh, nếu anh không đồng ý thì người nhà của anh cũng chẳng thể tự tiện sắp đặt cuộc gặp mặt được.

Đồng Đồng run lấy bầy, sắc mặt cô có chút tái nhợt, thì ra lòng cô vẫn rất tham lam, cái gì mà yên lặng nắm tay Lôi Dương, cái gì mà chẳng sợ làm tình nhân, làm bạn cùng giường, cái gì mà chỉ cần ở bên Lôi Dương đã là thỏa mãn, thì ra không phải, đây mới là suy nghĩ thật của cô.

Tim đau, rất đau, nhưng cô vẫn thầm hy vọng có thể độc chiếm thân thể của Lôi Dương, cả trái tim anh nữa.

Đầu cô trở nên ong ong, không nghe rõ bọn họ đang nói những gì.

.....

Cả hai bên cùng đợi Lôi Dương.

Cuối cùng cũng có một bóng hình cao lớn đi vào nhà hàng, khuôn mặt lạnh lẽo như tảng, cả người toát ra vẻ vương gia quyền thế vô tình, không cần liếc nhìn đã khiến người ta có cảm giác bị uy hiếp.

Ánh mắt lạnh lẽo không có lấy một tia độ ấm của anh liếc nhìn đám người đang ngồi phía trước, đôi chân dài rào bước qua.

Anh chào hỏi Đan Quốc Khánh rồi ngồi xuống ghế, hoàn toàn không có liếc qua Đan Tinh.

Tình huống dường như có chút xấu hổ.

Lôi Lâm vội nói với Lôi Dương:” Lôi Dương, đây chính là thiên kim của bác Đan, Đan Tinh, hai con mau làm quen đi!”

Lôi Dương nhú mày liếc Đan Tinh một cái, ý bảo “Biết rồi”.

Ánh mắt Đan Tinh đã cố ý vô tình nhìn sang khuôn mặt của Lôi Dương, tim cô dường như đập mạnh hơn.

Anh so với trên tạp chí còn đẹp trai, lạnh lùng hơn!

Người lớn hai bên liếc nhìn nhau, Lâm Tú Phân mở miệng nói:” Nếu người đã đến rồi thì chi bằng chúng ta nhường chỗ cho hai đứa nói chuyện, người lớn chúng ta đi chỗ khác ngồi cho hai đứa đỡ khách sáo !”

” Đúng, nói rất đúng!” Đinh Lâm cũng cười vang ủng hộ.

Người lớn hai bên tức thời lui ra, để không gian lại cho hai người nhỏ tuổi hơn.

Đồng Đồng ngồi sau đàn piano đã sắp cứng đờ người, cô quên phải đàn một khúc nhẹ nhàng ấm áp mà lãng mạn.

Cô biết Lôi Dương đến đây!

Quả nhiên bọn anh đến gặp mặt !

Tay cô căng thẳng, piano phát ra một tiếng nghe không lọt tai khiến Lôi Dương và Đan Tinh đồng thời quay đầu nhìn về phía Đồng Đồng, nhưng cây đàn đã che khuất cô chỉ lộ ra chiếc váy màu trắng và tấm lưng trần trắng nõn. Giám đốc nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Lôi Dương, cung kính nói với Lôi Dương:” Thực xin lỗi, có thể là cây đàn đó có vấn đề!”

Nói xong giám đốc đi về phía Đồng Đồng, ông đứng bên cạnh thấy sắc mặt Đồng Đồng tái nhợt, có chút nóng ruột cùng lo lắng hỏi:” Cô làm sao vậy?”

Đồng Đồng ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của giám đốc giống như sắp bị ninh như, cô kìm chế cảm xúc rồi nở một nụ cười ra vẻ có lỗi rồi làm một biểu tượng ‘OK’ Giám đốc nhú mày, nhưng cũng không nhiều lời thêm mà đứng bên cạnh Đồng Đồng.

Đồng Đồng thả lỏng cơ thể hít một hơi sâu, những ngón tay đẹp đẽ lướt trên phím đàn, một bản nhạc “Hôn lễ trong mộng” phát ra dưới những ngón tay của cô.

“....

....”

(Ve: Cái đoạn ... ấy là lời bài hát, để biết rõ chi tiết mời mọi người nằm mơ đến hôn lễ của mình. Trong mơ nó là bài nào thì chính là bài ấy)

“Hôn lễ trong mộng”, Đồng Đồng không biết vì sao cô lại lơ đãng đàn khúc nhạc này, có lẽ đó là ước nguyện trong lòng của cô, có lẽ khúc nhạc này là do những ngón tay của cô tự đàn lên.

Khúc nhạc hạnh phúc giờ phút này từ trong tay Đồng Đồng đàn lại toát lên vẻ ưu thương, Lôi Dương, Đan Tinh và giám đốc, cùng với những nhân viên phục vụ nghe không khỏi mê muội, đắm chìm trong khúc nhạc Đồng Đồng đàn.

Đó là tâm nguyện của Đồng Đồng, những đóa hoa hồng trải thành chiếc thảm đỏ, cô mặc áo cưới màu trắng đến gần người đàn ông cô yêu, những người thân chúc mừng cô.

Chúc mừng cô trở thành cô dâu của người đàn ông cô yêu!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nhạc điệu tỏa ra bốn phía, từ những ngón tay của Đồng Đồng phát ra những nốt nhạc tuyệt vời, từng nốt nhạc bắt đầu chậm rãi rồi kết thúc một cách nhẹ nhàng. Khi bản nhạc vừa dứt, mọi người im ắng không hề có chút phản ứng, tất cả vẫn đang đắm chìm trong giai điệu tuyệt vời, một lúc sau tiếng vỗ tay rào rào nổi lên, bắt đầu là một cô phục vụ trẻ tuổi không kìm được cảm xúc liền vỗ tay.

Những người khác cũng đồng loạt vỗ tay theo.

Trên môi của Đan Tinh khẽ lộ ra một nụ cười, dường như cô không chú ý bản nhạc cho lắm, tất cả sự chú ý của cô đã hướng hết về phía Lôi Dương.

Còn Lôi Dương... mặt tối sầm nhìn về phía chiếc đàn piano, trong mắt anh hiện lên một chút đăm chiêu, tính toán suy nghĩ. Không ai ngờ được, anh đứng lên đi về phía Đồng Đồng.

Đồng Đồng nghe thấy tiếng gót giày nện trên mặt đất từng tiếng một dần dần đến gần mình, trong lòng sợ hãi, trong hoàn cảnh này hai người bọn họ không nên nhìn thấy nhau.

Đồng Đồng trong lòng đang suy nghĩ, đầu cúi xuống.

Giây lát, Lôi Dương đã đứng sát bên cô như cùng muốn diễn một bản nhạc.

Cả Đan Tinh và giám đốc nhà hàng không hiểu có chuyện gì xảy ra, vì sao Lôi Dương lại hành động như thế!

Chẳng lẽ Lôi Dương không hài lòng về khúc nhạc vừa rồi nên muốn lên giáo huấn người đàn. Bởi nét mặt anh rất nghiêm nghị nên khó đoán được tâm ý.

“Sao cô lại ở đây?” Thanh âm của anh lãnh khốc vô tình vang lên trên đầu Đồng Đồng.

Đồng Đồng một mực cúi đầu muốn tránh né Lôi Dương, hốt nhiên anh nâng đầu cô lên nhìn thẳng vào mắt cô khiến cho Đồng Đồng một phen hoảng loạn nhưng rồi nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, không hề tiết lộ chút bối rối, cô nói giọng vững vàng: “Em đang làm việc ở nhà hàng này.”

Cái gì? Đồng Đồng có quen biết Lôi chủ tịch?

Mọi người xầm xì dự đoán.

“Cô khẳng định như thế?” Cô ta dám nói làm việc ở đây, chẳng lẽ anh không nuôi nấng cô ta? Cho cô ta không đủ tiền tiêu sao?

Đồng Đồng nghe rõ trong lời nói của Lôi Dương mang theo vài phần uy hiếp, anh không muốn cho cô tới nhà hàng này làm việc. Cô không được phép tự ý làm bất cứ chuyện gì, vậy mà cô lại dám đi làm ở đây mà không nói với anh. Đồng Đồng vẫn nhìn thẳng vào Lôi Dương, không hề e sợ nói: “Đúng, em làm ở đây”

Sắc mặt Lôi Dương lạnh băng, mắt phượng mang theo tia tức giận nhìn Đồng Đồng, mở miệng nói: “Tôi muốn nghe lại khúc đàn vừa rồi, cô đàn lại đi.”

Dù cho cô có làm gì thì cô vẫn phải nghe lời tôi, cho dù đến khi chết!

Lôi Dương cùng với Đồng Đồng nhất định có quen biết gì đây! Mọi người phía sau nghe lời nói của Lôi Dương xong lại càng xầm xì bàn tán nhiều hơn.

Giám đốc nhà hàng đứng ở cách đó không xa nghi hoặc nhìn Lôi Dương nhưng không dám nói lời nào.

Lôi Dương nhìn thoáng qua Đồng Đồng thêm một chút rồi tao nhã xoay người bước đi hướng về phía Đan Tinh.

Trong lòng Đồng Đồng nhói lên một niềm đau,, từng đợt từng đợt trào lên trong lòng cô. Cô thầm nghĩ: “Cứ đau đi, đau nữa đi, chính bởi còn suy nghĩ được nên mới đau, nếu không đau thì là không tồn tại. Xem ra cảm giác đau đớn này còn tốt hơn là lòng lạnh giá, không biết đau đớn như thế nào!”

Đồng Đồng cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, trong lòng có chút chua xót, những ngón tay linh hoạt lướt trên phím đàn, tiếp tục đàn khúc ban này.

Vẫn là khúc nhạc vừa rồi đàn, vẫn âm điệu dễ nghe như trước nhưng tựa hồ trong đó ẩn chứa nhiều nỗi niềm u phiền.

Lôi Dương cùng với Đan Tinh bắt đầu dùng com, xem chừng hai người cũng có vẻ hợp nhau, trong lúc dùng com nói cười vui vẻ.

Đương nhiên, người cười là Đan Tinh chứ không phải Lôi Dương.

Tại sao Đan Tinh lại cười? Có lẽ nào là Lôi Dương nói chuyện vui khiến cho cô cười, nếu là Đồng Đồng nói, cũng những lời lẽ đấy, cũng thái độ đấy, cũng với ánh mắt đấy, Đan Tinh liệu có thể cười không?

Ngón tay Đồng Đồng không ngừng lướt trên phím đàn, không ngừng tấu lại khúc nhạc kia, cho đến khi ngón tay bắt đầu đau đớn cô cũng không hề hay biết bởi vì nỗi đau trong tâm trí đã che phủ đi nỗi đau về thể xác kia.

Không biết qua bao lâu, Lôi Dương cùng Đan Tinh đứng dậy chuẩn bị ra về. Dáng vẻ Lôi Dương thanh nhã nhưng lãnh khốc, ánh mắt đảo qua phía Đồng Đồng, sắc mặt không chút thay đổi cùng Đan Tinh rời khỏi nhà hàng.

Đồng Đồng dẫn mạnh ngón tay trên phím đàn! Một tiếng động lớn vang lên, cô ngồi uể oải, dừng diễn tấu khúc nhạc.

.....

Buổi chiều Đồng Đồng đi làm 3 tiếng, nếu như có người yêu cầu đàn thêm thì có thể cô sẽ làm cả chiều. Buổi tối cô phải nằm trên giường, để làm một người bạn, một người tình.

Cảm xúc của Đồng Đồng hỗn loạn, trong mắt cô hiện lên sự thống khổ nồng đậm chua xót, cô đang ghen, đang đố kị khi nhìn thấy Lôi Dương thân mật với một cô gái khác, điều đó khiến cô khó chịu.

“Hân Đồng, cô chờ chút!” Tiếng giám đốc gọi Đồng Đồng từ phía sau vang lên.

Đồng Đồng chậm rãi xoay người, giám đốc đã ngoài bốn mươi tuổi, dáng người rất cao ráo, không hề có hướng phát phì, gương mặt vuông vắn.

Cô không biết giám đốc gọi cô lại có việc gì, có lẽ nào muốn sa thải cô không?

Đồng Đồng uể oải nói: “Có chuyện gì vậy giám đốc?”

Giám đốc nhìn Đồng Đồng mỉm cười nói: “Trông cô có vẻ mệt mỏi!”

Đồng Đồng hơi mất tự nhiên, cô khẽ mỉm cười, chắc có lẽ cô sẽ bị sa thải, phải chăng dung mạo cô khiến cho khách hàng không vừa ý.

“Nhớ mai đi làm nhé!” giám đốc thấy vẻ mặt ưu phiền của Đồng Đồng liền nói mấy chữ đó.

Cảm xúc đang trùng xuống của Đồng Đồng khi nghe được những lời này của giám đốc cũng đỡ một hai phần, cô chần chừ nói: “Giám đốc không phải là định sa thải tôi sao?”

Về mặt giám đốc hơi ngạc nhiên: “Tại sao tôi lại muốn sa thải cô chứ, kỹ năng đàn của cô rất tốt, chỉ cần cô muốn thì có thể đến đây làm.”

Ông tin tưởng vào con mắt nhìn người của mình, Đồng Đồng chắc chắn sẽ thu hút nhiều khách hàng đến!

Đồng Đồng cảm kích cười nói: “Cám ơn giám đốc, tôi sẽ chuẩn bị tốt để đi làm”

Giám đốc gật đầu, hai người nói chuyện khách sáo một lúc, giám đốc trở về nhà hàng, còn Đồng Đồng... chẳng biết làm sao!!!

Về biệt thự sao? Hiện tại cô không biết phải đối mặt với Lôi Dương như thế nào, lại càng không biết phải đi về nơi nào.

Nhưng cuối cùng cô vẫn phải về biệt thự của Lôi Dương! Không biết lúc về sẽ xảy ra chuyện gì đây!

Chương 27: Ghen

Đồng Đồng bắt xe quay về biệt thự, cô hi vọng thời gian trôi chậm lại, không biết khi trở lại phải làm thế nào.

Cô cố gắng dập tắt những tâm tình đang ngổn ngang, không cần phải suy nghĩ nhiều như thế, tất cả chẳng phải là sẽ có kết quả của nó sao? Mặc kệ là kết quả gì đi nữa thì cô cũng sẽ thừa nhận.

Bước vào biệt thự, Lôi Dương hình như chưa về. Đồng Đồng không thấy Lôi Dương trở về trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, tâm trí không khỏi đoán Lôi Dương có phải là đang ở cùng một chỗ với cô Đan Tình kia không, bọn họ có phải đang vui vẻ!!

Nếu Lôi Dương phải kết hôn, như vậy có phải cô cũng nên đi rồi không? Lôi Dương muốn đuổi cô đi sao? Cô đi rồi thì sẽ không còn cản trở anh kết hôn nữa.

Nghĩ đến điều này tâm trí cô nhói đau.

Đồng Đồng tẩy trang rồi đi lăm đi vào phòng ngủ của Lôi Dương, trong phòng còn có một cửa mở sang phòng thay quần áo của anh.

Phòng thay đồ nhỏ hơn, ở giữa phòng vứt bừa bãi quần áo của Lôi Dương, rất nhiều bộ comple, áo sơ mi trắng, ngoài ra còn có rất nhiều đồ khác nữa. Quần áo của Đồng Đồng rất ít, tuy Lôi Dương có đưa cho cô tiền để cô tự đi mua sắm nhưng trong lúc này đây cô không có tâm trạng để đi mua sắm đồ đạc.

Đồng Đồng ngăn người suy nghĩ, bất giác cảm một chiếc áo sơ mi trắng của Lôi Dương lên, trong đầu lại hiện lên vô số hình ảnh.

Cô tháo chiếc khăn tắm trên người ra, mặc chiếc áo sơ mi trắng lên, bờ môi nở một nụ cười rạng rỡ, Đồng Đồng bước ra đóng cửa phòng lại, đi ra phía phòng khách.

Mái tóc buông xõa, chiếc áo ngắn không đủ che hết đôi chân dài trắng bóng, quanh người Đồng Đồng mang theo mùi hương mê người.

Lôi Dương vừa bước vào nhà thấy Đồng Đồng trên người chỉ mặc độc chiếc sơ mi trắng, trong anh những hình ảnh xưa lại ủa về... tại sao gần trong gang tấc mà lại cảm thấy xa xôi quá!

Ánh mắt anh không ngừng nhìn thân thể Đồng Đồng, quên đi chính mình đang muốn nói gì.

Đồng Đồng bất an nhìn chiếc áo sơ mi một chốc, Lôi Dương liệu có tức giận khi thấy cô mặc áo của anh không, anh không thích cô mặc quần áo của anh. Nhưng hôm nay phát sinh chuyện kia, Lôi Dương cùng với cô bước tới nhà ăn trong lòng không vui. Trong lòng Đồng Đồng ý nghĩ Lôi Dương cùng cô gái kia đi đâu làm cô bức bối, tâm tình bức bách, cô muốn trốn chạy khỏi thứ cảm xúc đáng ghét đó. Không biết phải đối diện với Lôi Dương như thế nào, cô đành nói qua loa: “Em đi làm bữa tối!” Đồng Đồng nói xong xoay người hướng tới phòng bếp. Nhưng cô đi chưa được một bước đã bị Lôi Dương ôm chặt eo, kéo cô vào lòng ngực.

Đồng Đồng vừa mới tắm xong, thân thể thơm tho, khiến Lôi Dương đầu óc một phen mụ mị.

Tay Lôi Dương cuồng nhiệt đưa trên thân thể Đồng Đồng.

Đồng Đồng hô lên một tiếng nhỏ, giãy dụa, đầu óc cô phản kháng, cô không cần, cô không muốn thế!

Lôi Dương cảm nhận được sự phản kháng của Đồng Đồng, anh giận dữ nói: “Cô dám phản kháng một lần nữa xem!”

Đồng Đồng thôi giãy dụa, giọng nói có chút bi ai: “Em... em hôm nay trong người không thoải mái!”

Sắc mặt Lôi Dương biến đổi, về mặt nghi hoặc nhìn về phía Đồng Đồng, tay anh luồn vào bên dưới vào vạt áo của cô, cất giọng hỏi tà mị: “Làm sao không thoải mái? Tôi muốn mà không được sao? Cô ăn gan hùm sao mà dám phản kháng?”

Vì cái gì không thoải mái? Là bởi vì thấy anh thân mật với một cô gái khác sao? Nói cô đang ghen sao!... Lôi Dương không còn để ý tới suy nghĩ của Đồng Đồng nữa, bàn tay anh lại cuồng bạo lướt trên cơ thể cô.

Đồng Đồng đau xót quay đầu nhìn Lôi Dương đầy bi thương, về sau không nói có lẽ tốt hơn... trong nhà ăn, anh tươi cười với một người con gái khác, tại sao lại không thể như thế đối với cô.

Lôi Dương nhìn vào mắt Đồng Đồng, thấy trong đôi mắt đó tràn ngập sự đau khổ cùng âu sầu, trong lòng anh bỗng dưng chùng xuống.

Anh buông Đồng Đồng ra, trầm ngâm nói: “Nghĩ việc ở nhà hàng đi!” Nói xong, lạnh lùng bước về phía phòng ngủ.

“Em... muốn làm việc ở nhà hàng đó.” Đồng Đồng nói theo khi Lôi Dương quay bước đi.

Lôi Dương dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Đồng Đồng quát: “Không được làm trái ý tôi.”

“Tại sao lại không cho em đi làm?”

“Bởi vì tôi không muốn!” Lôi Dương bá đạo nói. (Ve: Thì anh có điên đầu mà để chị ăn mặc kiểu ấy đi làm ở chỗ đông người qua lại chứ)

Đồng Đồng nhìn bộ dạng bá đạo đó của Lôi Dương, biết nói nữa cũng chỉ vô ích, xoay người bước đi. Dù thế nào đi nữa, cô vẫn đi làm, Lôi Dương ban ngày không có ở nhà, trừ khi anh mỗi ngày đều ở nhà để cấm cô.

Hai người bước tới hai phòng khác nhau, trong lòng mỗi người là một suy nghĩ.

Bữa tối nhanh chóng bị lãng quên.

Đành ôm bụng đói đi ngủ vậy.

.....

Không biết qua bao nhiêu lâu, đang mơ mơ màng màng ngủ, Đồng Đồng cảm giác bị một người nào đó kéo dậy, cố gắng mở mắt tỉnh táo lại thì nhìn thấy khuôn mặt xám xanh của Lôi Dương.

Anh đang làm gì thế?

Đồng Đồng còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì bị Lôi Dương lôi thẳng tuột tới phòng ăn.

Lôi Dương không hề dè dặt ném Đồng Đồng ngồi lên trên ghế.

Đồng Đồng vội giữ thăng bằng tránh ngã xuống đất.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt u oán nhìn Lôi Dương, sau đó tầm mắt dừng ở trên bàn ăn.

Một bữa tối đầy nếm vị.

Anh cho người mang đến sao? Đột nhiên hung tợn đem cô rời giường tới phòng ăn là vì muốn cho cô ăn tối sao, có phải là vì vẫn còn tình cảm với cô sao?

Hay chỉ là thương hại cô thôi!

Thương hại... hay vẫn còn tình cảm. Cô không dám mơ mộng.

“Mau ăn đi!” Nhìn thấy Đồng Đồng đang ngần người, Lôi Dương liền ra lệnh.

Đồng Đồng cầm lấy bát ăn, tâm tư có chút phức tạp, cúi đầu ăn không dám lên tiếng.

Hồi lâu cô ngẩng đầu, nhìn về phía Lôi Dương, anh không có ăn, ánh mắt đang chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt trong trẻo của Đồng Đồng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Lôi Dương, hồi lâu có chút mắt tự nhiên nói: “Em ăn no rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thỏa hiệp

“Cô thích công việc đó đến thế à?” Lôi Dương đột nhiên lên tiếng.

Đồng Đồng ngần ra, cô chăm chú quan sát ánh mắt Lôi Dương, tựa hồ muốn tìm kiếm mục đích câu hỏi này của anh. Lẽ nào anh muốn thay đổi quyết định sao?

Nhưng... dù có nhìn cả ngày vẫn không thể phát hiện được gì cả. (Kun: Lôi Dương ca mờ lị)

Cuối cùng cô chính thực khẳng định: “Đúng vậy, em thật sự rất thích!”

Lôi Dương không nói lời nào, đứng dậy bước ra khỏi phòng ăn.

Đồng Đồng thăm nhủ, con người này tự nhiên lại đi hỏi vấn đề khó hiểu thế này, thật là tức quá đi, bữa tối vừa ăn xong cũng theo con giận bay đi vài phần.

Đồng Đồng suy tư một hồi, không nghe thấy tiếng nước trong nhà tắm. Phải đi tắm rửa thôi!

Bữa tối ăn mà như không, Lôi Dương không có lập lại yêu cầu cô không được đi làm ở nhà hàng, tựa hồ suy nghĩ xong đã đồng ý với quyết định của cô.

Đồng Đồng tràn đầy hi vọng.

Đồng Đồng thu dọn phòng ăn, khép cửa bước ra chuẩn bị về phòng, đột ngột bị một cánh tay ướm sững ôm lấy thân mình.

“Tôi buồn ngủ rồi, đi ngủ!” Lôi Dương cúi sát xuống thì thầm vào tai Đồng Đồng, giọng nói ấm áp vờn quanh da thịt Đồng Đồng.

Đồng Đồng xoay người, khẽ cười: “Em biết, đi ngủ thôi.”

Ngoài miệng cười nhưng trong lòng cô rất nhiều suy nghĩ, Lôi Dương xoay người bước đi, cô nghĩ không nên cứ cãi nhau mãi, cô muốn mỗi ngày đều có thể vui vẻ với nhau, hoặc nếu không vui vẻ thì cũng đừng to tiếng.

Lôi Dương đưa tay ôm Đồng Đồng hướng tới phòng ngủ.

Hai người lẳng lặng nằm ở trên giường, Lôi Dương hồi lâu ôm cô không chút động tĩnh gì.

Đồng Đồng cố ép cho những suy nghĩ đang tràn ngập trong lòng xuống, Lôi Dương hôm nay không hề làm phiền thân thể cô, chỉ ôm chặt lấy cô. May là hành động này không làm tim cô đập nhanh, mặt đỏ bừng.

Đồng Đồng từ từ nhắm hai mắt lại, giả vờ ngủ.

Hồi lâu sau nghe thấy tiếng thở đều đều của Lôi Dương, biết là anh đã ngủ. Đồng Đồng liền bật đèn ngủ sáng hơn một chút để ngắm kĩ khuôn mặt của người đàn ông mà cô yêu.

Hai mắt nhắm lại, hơi thở đều đều, đôi lông mày dài che phía trên đôi mắt. Đầu của anh hơi cựa quậy, khuôn ngực rắn chắc, gợi cảm mà có phần dã tính. Giống như một con báo đang ngủ say. Một thân khí phách.

Giờ phút này anh đang ôm cô, hơi thở, sự ấm áp của anh đang thuộc về cô. Nhưng sau này sẽ ra sao? ... Anh sẽ lấy vợ.

Sẽ có một người được gọi là vợ của anh, hai người sẽ sinh ra những đứa trẻ, điều mà cô vẫn thầm mong. Cô mong cùng với A Dương sinh những đứa trẻ đáng yêu.

Tương lai sau này thế nào, cô không dám xác định.

Lôi Dương hiện giờ rất hận cô bởi vì sự hiểu lầm kia.

Anh không tin cô, nhưng cô vì quá yêu anh nên cố gắng làm mọi điều để Lôi Dương tin tưởng mình.

Lôi Dương vì không tin cô mà sinh ra oán hận, sự tin tưởng trước đây vốn đã tan theo mây khói.

Nếu anh kết hôn, cô còn có thể là người con gái của anh sao?

Trước đây, có thể cô đã yêu Hạo Nam, nhưng hiện tại, trong lòng cô lúc này chỉ còn duy nhất hình bóng của Lôi Dương.

Nếu anh thật sự kết hôn, cô sẽ chọn cách ra đi, cô sẽ thừa nhận sự thật, tuyệt đối không thể làm ảnh hưởng tinh thần, bởi cô còn có ba có mẹ. Mãi mê suy nghĩ, những ngón tay của Đồng Đồng đưa khắp khuôn mặt điển trai của Lôi Dương.

Suy nghĩ hồi lâu, Đồng Đồng chậm rãi tiến vào giấc ngủ. Cô không hề biết, người đang ôm mình kia đã mở mắt từ lúc nào. Ánh mắt sáng rực của anh chăm chăm nhìn cô.

Tắm nước lạnh dường như không có tác dụng! Hôm nay cô quả thật hấp dẫn! Đặc biệt hấp dẫn.

Thế nhưng trong mắt anh lại dần hiện lên ánh mắt đau khổ của Đồng Đồng, trái tim anh có một cảm giác bất an. Cùng một cảm giác... có tên là... sợ.

.....

Sáng ra, Đồng Đồng rời giường chuẩn bị bữa sáng nóng hổi để cùng Lôi Dương thưởng thức.

Ngày thường giờ này Lôi Dương đã rời nhà đến công ty, hôm nay lại ngồi ngay ngắn ở phòng ăn, nhàn nhả đọc qua mấy tờ báo.

Đồng Đồng nhìn thái độ của Lôi Dương, sau đó quay ra nhà ăn cời tạp dề, thay vào một bộ váy áo, chiếc áo cổ chữ V rộng lộ ra cái cổ trắng ngần.

Phía dưới là một chiếc váy ngắn, nhìn qua thực nhẹ nhàng, thanh nhã.

Đồng Đồng lấy hết dũng khí, mỉm cười nói với Lôi Dương: “A Dương, em đi làm nhé!”

Anh nghiêm mặt, lớn tiếng: “Tôi không đồng ý để cô đi thi sao?”

Đồng Đồng lo lắng, anh không cho cô đi sao.

Lôi Dương rời mắt khỏi tờ báo hướng lên nhìn Đồng Đồng.

Anh đứng dậy, gương mặt lạnh lùng đi đến trước mặt Đồng Đồng, thân hình anh cao lớn hơn rất nhiều so với cô, khiến cô có cảm giác như nghẹt thở.

Anh kéo Đồng Đồng hướng tới phòng ngủ, anh lôi một loạt váy của cô ra, cuối cùng chọn một cái váy dài. Tất nhiên là màu trắng, bởi Đồng Đồng rất yêu màu trắng, đồ của cô ở đây hầu như là màu trắng.

Lôi Dương lạnh lùng đưa váy cho Đồng Đồng: “Thay!”

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương không chút phản ứng.

“Cô có muốn đi làm nữa không?” Lôi Dương gắt.

Đồng Đồng lúc này mới hết ngạc nhiên, gật đầu vui sướng nói: “A, em biết rồi.”

Trong lòng cô lúc đầu vốn rất lo lắng, giờ có chút vui sướng, vì anh không muốn cô mặc cái váy ngắn kia lộ ra thân thể mới đi chọn cái váy dài này (nguyên văn là váy thực bảo thủ). Mặc chiếc váy dài lên sẽ khuất đi đôi chân dài thon thả của cô. Có lẽ nào Lôi Dương bá đạo không muốn ai nhìn thấy thân thể cô?

Hơn nữa anh không còn cấm cô đi làm nữa, Đồng Đồng thực sự vui vẻ.

Anh... đối với cô có sự thay đổi sao?

Đồng Đồng vào phòng ngủ thay chiếc váy Lôi Dương vừa chọn, đi ra phòng khách đã thấy Lôi Dương chuẩn bị xong mọi thứ nhưng còn đang ngồi ở sofa, chưa có ý rời đi, dường như muốn đợi cô cùng đi.

“Em đi làm nhé!” Đồng Đồng tâm tư rất tốt chào Lôi Dương, cô bước ra khỏi biệt thự.

Cô quả nhiên thật dễ dàng thỏa mãn.

Lôi Dương vẫn nhìn theo bóng dáng cô bước dần xa.

Ánh mắt không ngừng dõi theo chấm trắng kia.

Vì sao anh lại thay đổi chủ ý, chỉ có mình anh biết!

Có điều, anh sẽ không nói ra!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tặng quà

Nhà hàng này làm ăn thực tốt, đến tầm trưa, thực khách đã ngồi kín sảnh, nhưng trong nhà ăn khung cảnh rất thơ mộng tao nhã, không hề ồn ã.

Sắc màu lam huyền ảo của nhà hàng cùng với tiếng đàn du dương của Đồng Đồng tự hồ khiến thực khách mê mẩn.

Đến khoảng 12h là lúc mà Đồng Đồng sắp được nghỉ, tầm này khách cũng đã bớt dần.

Đồng Đồng ngồi sau dương cầm, chuyên tâm đàn nốt một khúc, diễn tấu xong khúc này là cô có thể nghỉ.

Xong việc, cô muốn đi mua ít đồ về làm cơm cho Lôi Dương ăn, phải làm một bữa tiệc lớn để cảm ơn Lôi Dương.

Tiếng đàn chậm rãi kết thúc, Đồng Đồng đứng dậy khom người hướng về khán giả cúi chào, sau đó rời đi, chuẩn bị đồ ra về.

Ra khỏi nhà ăn, Đồng Đồng định đi tới siêu thị để mua đồ, vừa bước được mấy bước thì bên người có tiếng xe đến gần, chiếc xe dần dừng lại.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt nam tính, người này mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Cô đi đâu, tôi chờ cô đi!”

Tuy người này cười nhưng Đồng Đồng không hề cảm thấy có chút thiện ý nào, nụ cười đó rất giả tạo, làm cho người ta không thoải mái.

Cô không biết người đàn ông này!

“Cảm ơn anh, tôi không cần”. Đồng Đồng xã giao nói. Nói xong tiếp tục bước đi.

“Cô đàn rất hay, liệu có phải là nghệ sỹ chuyên nghiệp không?” Người đàn ông vẫn chưa từ bỏ ý định, chậm rãi mở cửa xe đi theo Đồng Đồng.

Đồng Đồng đi một bước, người kia cũng bước theo một bước.

Nghe lời nói của người này, Đồng Đồng đoán đây là khách hàng của nhà hàng ăn.

Đồng Đồng ngẩng mặt lên liếc siêu thị rồi dừng lại, nói với người này: “Cảm ơn ngài đã thích, hi vọng ngài thường xuyên ghé thăm nhà hàng.”

Nói xong cô bước vào siêu thị.

Ở trong xe, trên khuôn mặt nam nhân hiện lên một nụ cười nham hiểm.

Một cô gái xinh đẹp mà rất có nghị lực. Đúng là khẩu vị của đàn ông.

Hắn thích!

Đồng Đồng mua một túi đồ ăn lớn về tới biệt thự.

May mắn là người đàn ông kỳ quái kia không tiếp tục đi theo cô.

Hình như Lôi Dương vẫn đang ở công ty, trong nhà thực sự rất vắng lặng.

Đồng Đồng mang đồ vừa mua đặt vào tủ lạnh, cảm giác hơi mỏi ở cánh tay, liền đi tới phòng ngủ để thay váy.

Cô mở cửa phòng ngủ ra.

Đồng Đồng ngờ ngác nhìn cảnh tượng trong phòng, bản thân sớm đã ngây người. Đã xảy ra chuyện gì? Lôi Dương không phải định mở cửa hàng bán quần áo đấy chứ?

Trong phòng không biết bao nhiêu váy áo nữ trang, nhất loạt là váy dài màu trắng, kiểu cách rất sang trọng, đặc biệt, không quá hở hang nhưng cũng không đến mức bảo thủ, Đồng Đồng dám khẳng định chỗ quần áo này đều độc nhất vô nhị.

Hạ tầm mắt xuống cô thấy rất nhiều giày ở phía dưới, những đôi giày tuyệt đẹp, tựa hồ mỗi bộ váy được kết hợp riêng một đôi giày, quay đầu nhìn về một bên, lại thấy rất nhiều túi xách đặt cạnh nhau.

Đây đều là Lôi Dương mua sao? Đang lúc Đồng Đồng mãi mê suy nghĩ, có một vòng tay quen thuộc, hơi thở mang đầy nam tính quấn quanh thân cô.

Là A Dương, A Dương của cô!

Anh chống cằm lên vai cô, trầm ngâm nói: “Thế nào, có thích không?”

Đồng Đồng ôn nhu nói: “Mua nhiều như thế nhất định là sẽ tốn kém!”

Lôi Dương xoay người Đồng Đồng một cái, bốn mắt nhìn nhau, tức giận nói: “Là thế nào, em không thích sao?”

Đồng Đồng cười ôn hòa nói: “Không có mà, em thực sự rất thích.” Chính là vì không rõ sao Lôi Dương lại đột nhiên đối tốt với cô. Trong lòng có chút buồn bực cùng nghi hoặc.

Ánh mắt lạnh lùng của Lôi Dương nhìn Đồng Đồng chăm chú, cường bạo mà lại dịu dàng ra lệnh: “Thích mà sao mặt lại không hề có chút biểu lộ cười nói, làm cho tôi thấy tôi không uống phí một ngày hôm nay đi.”

Đồng Đồng nhẹ nhàng ôm lấy Lôi Dương, khẽ khàng nói: “Em thật sự là rất thích mà, cảm ơn anh đã làm tất cả những điều này cho em”

Lôi Dương làm thế là vì cô, anh sẽ không dễ dàng mà làm cho một cô gái khác. Cho dù hiện tại quan hệ giữa họ không thực sự hòa hợp.

Hành động đó của Đồng Đồng làm cho anh có chút vui vẻ.

Vui vẻ... Đồng Đồng nghĩ không phải anh đã chậm rãi tiếp nhận cô chứ, đã bắt đầu tin tưởng cô? Mặc kệ thế nào, hôm nay cô thật sự cao hứng.

“Tôi đói rồi, em đi làm bữa tối đi.” Lôi Dương nhẹ vỗ về Đồng Đồng.

Đồng Đồng nghe vậy, khẽ buông Lôi Dương, cười nói: “Vâng, đợi em thay quần áo, anh muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được!”

.....

Thái độ Lôi Dương chậm rãi chuyển biến, anh bắt đầu quan tâm cô, quan tâm đến công việc của cô. Không hề thấy anh tức giận, cũng không quát mắng cô nữa.

Đồng Đồng lại càng thêm suy nghĩ, cô đối với Lôi Dương mỗi ngày tình cảm lại sâu nặng thêm, cùng Lôi Dương vui vẻ.

Chính là, vui vẻ này chỉ kéo dài trong một ngày.

Ngày ngày đi đàn ở cửa hàng thực vui vẻ, bất quá có điểm khiến Đồng Đồng sợ dây dưa là ở nhà hàng đó có người hôm trước đi theo cô, không chừng sẽ xuất hiện lại ở nhà hàng, lại đi theo cô.

Đồng Đồng tận lực tránh mọi gã đàn ông, cô không muốn cho Lôi Dương hiểu lầm mình thêm nữa.

Hôm nay lúc Đồng Đồng hết giờ làm, một nữ phục vụ nói cho cô bên ngoài có một người đàn ông đang chờ.

Mấy ngày nay một số nhân viên ở đây cũng biết chuyện, cũng có một số người hảo tâm nhắc nhở cô, họ cũng biết cô không nghĩ gì đến người đàn ông đó.

Đồng Đồng theo lối cửa sau nhà hàng đi ra ngoài, vẫy tay gọi một xe taxi, hướng thẳng về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đồng Đồng chạy xe về biệt thự. Bóng dáng yếu ớt bước vào cửa lớn không qua khỏi tầm mắt thiếu thiện chí của một người.

Người đàn ông thâm trầm kia nhìn theo bóng cô yếu điệu biến mất trong biệt thự xa hoa, trong mắt ánh lên một tia kỳ quái.

Nghĩ thầm “thì ra là cô”, chẳng trách có cảm giác quen như vậy. Hai năm không gặp, dường như cô càng xinh đẹp hơn.

Bọn họ lại gặp rồi!

Trên khuôn mặt thâm trầm hiện ra một nụ cười sâu hiểm. Vứt bỏ điều thuốc trên tay, hần nhanh chóng khởi động xe bỏ đi.

.....

Đồng Đồng nấu nhiều món ngon đợi Lôi Dương trở về. Có điều chờ tới trời tối, cũng không thấy bóng dáng của Lôi Dương.

Không lẽ anh đi xã giao? Hay là có chuyện gì quan trọng? Anh rất ít khi về trễ như vậy cho nên Đồng Đồng có chút khó hiểu.

Cầm lấy điện thoại bấm dãy số của Lôi Dương, cô định hỏi anh có muốn về ăn cơm tối không. Điện thoại reo vài tiếng thì tiếp thông.

“Alô!” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng một cô gái.

Đồng Đồng nghe được âm thanh kia, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, tại sao điện thoại của Lôi Dương lại do một cô gái tiếp?

Không có lý do gì Lôi Dương đem điện thoại để qua một bên mà không tiếp. Trừ phi...trừ phi... Đồng Đồng nghĩ tới chuyện đáng sợ kia, tự nhiên thấy đau lòng một trận.

Anh đi tìm cô gái khác sao?

Anh chán ghét cô sao? Không cần cô nữa, cho nên mới đi tìm cô gái khác.

Đồng Đồng cầm điện thoại, nghe bên kia kêu “alo, alo” mà cô thật lâu không dám lên tiếng. Cuối cùng, cô cuống quýt ngắt điện thoại.

Cô gái kia là ai? Là một cô gái qua đường hay thân thiết với anh? Đồng Đồng lắc đầu, muốn cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của mình.

Cô không nên nghĩ như vậy, không nên! Có lẽ chỉ là ngoài ý muốn.

Chỉ là cho dù tự an ủi chính mình, trái tim cũng là lo âu khó chịu, đau quá! Còn có cảm giác rất uất ức.

Đồng Đồng phiền muộn đi ra cổng biệt thự, hít thở không khí mát mẻ bên ngoài, nhìn thấy bầu trời chỉ chít sao, chợt lóe chợt tắt, giống như là đôi mắt của Lôi Dương, tỏa ra ánh sáng trong trẻo, lạnh lùng mà lại mê người.

Đồng Đồng thần thờ đi tới chiếc xe đạp dựng dưới tầng cây, chậm rãi ngồi xuống, tựa mình vào gốc cây.

Lặng lẽ nhìn trời cao.

.....

Lôi Dương được tài xế của Lôi gia đưa về. Bởi vì anh đã uống rượu, hơi say, nhưng vẫn kiên trì phải về nhà, cho nên Lôi gia đành phải kêu tài xế đưa Lôi Dương về biệt thự. (Ve: Thi ở nhà có Đồng Đồng mà lị)

Đồng Đồng ở dưới tầng cây đứng lên, thấy Lôi Dương trở về, còn như là đang say. Cô tới gần chưa kịp mở miệng nói chuyện thì cánh tay Lôi Dương đã ôm ngang eo cô, đôi môi đầy vị rượu chụm lên môi cô.

Tài xế tức thời vội lái xe đi.

Đồng Đồng có chút bi thương, mở mắt nhìn Lôi Dương, chấp nhận nụ hôn đầy vị rượu của anh. Chấp nhận hương vị không thuộc về cô cũng không thuộc về Lôi Dương trên người anh. Cô có thể nhận ra đó là hương vị của cô gái khác.

Lôi Dương buông môi Đồng Đồng ra, ôm cô đi theo hướng phòng tắm. Dọc đường đi, Đồng Đồng cố gượng khỏi vòng tay anh. Chỉ là Lôi Dương không để cho cô thoát. Cảm nhận được sự phản kháng của cô, trong mắt anh lộ ra mấy phần không vui.

“Giúp tôi tắm rửa!” Mệnh lệnh bá đạo vang lên trong không khí, anh tiếp tục ôm Đồng Đồng vào bên trong phòng tắm.

Đồng Đồng ngẩng đầu lên, vô tình nhìn về phía cổ áo Lôi Dương. Một dấu ấn đỏ tươi đập vào mắt Đồng Đồng, đập vào tim cô.

Đồng Đồng mãnh liệt đẩy Lôi Dương ra, đau lòng không nói nên lời.

Anh thật sự đi tìm cô gái khác! Đồng Đồng nước mắt lưng tròng. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, ánh mắt lóng lánh hào quang.

Lôi Dương nheo mắt nhìn phản ứng của Đồng Đồng, khó hiểu không biết cô gái này lại gây chuyện gì.

Anh thô lỗ cởi áo khoác, tùy ý quăng một bên, ra lệnh “Lại đây!”

Đồng Đồng lắc đầu, khóc lóc “Anh không phải đã có cô gái khác rồi sao. Anh không cần em nữa!”

Lôi Dương nhìn thấy ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa thống khổ của Đồng Đồng, thái độ đau đớn của cô, trong lòng nhất thời phân vân. Tại sao vậy? Vì cái gì mà nói ra những lời này?

“Tại sao nói như vậy?” Lôi Dương không có giận dữ, chỉ lạnh lùng mở miệng.

Đồng Đồng khóc lên, chạy như điên tới ôm anh, dùng sức gào khóc đôi tay mỏng manh quanh Lôi Dương, nghẹn ngào “A Dương, anh không phải không cần em phải không?”

Tay Lôi Dương khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của Đồng Đồng, nhẹ nhàng vỗ về, cất giọng trầm thấp “Làm sao được, cô gái của tôi, tôi làm sao không cần em chứ”

Nước mắt Đồng Đồng thấm ướt áo sơ mi trắng của anh. Cô ngẩng đầu, ngược đôi mắt ngấn nước nhìn Lôi Dương, nhẹ giọng hỏi: “Anh có cưới em không?”

Cô biết không nên hỏi, chỉ là lo lắng vì chuyện hôn sự của Lôi Dương còn có chuyện tới hôm nay, làm cho cô nhịn không được mới mở miệng hỏi vấn đề

này.

Lôi Dương nghe được lời Đồng Đồng nói, bàn tay sững lại trên mái tóc cô.

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương nháy mắt ánh mắt biến sắc, có chút hối hận đã hỏi anh vấn đề này .

Thật lâu sau, Lôi Dương mới nói:” Sẽ không!”

Lời nói của Lôi Dương làm Đồng Đồng chấn động, cảm thấy hoa mắt choáng váng .

A Dương nói là sẽ không!

Trái tim Đồng Đồng như rơi xuống hầm băng, vỡ nát hoàn toàn! Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, trong mắt là thống khổ cùng tuyệt vọng .

Lôi Dương nâng mặt Đồng Đồng lên, nhìn cô nói “Chỉ là em vĩnh viễn vẫn là cô gái của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hiểu lầm nhỏ

“Em vĩnh viễn là cô gái của tôi!”

Vĩnh viễn là tình nhân, chỉ có thể là như vậy!

Lời nói của Lôi Dương từng chữ từng chữ một đâm vào trái tim, vào linh hồn Đồng Đồng .

Cô nhìn ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng của Lôi Dương, nhìn khuôn mặt rắn rỏi như tạc, trong lòng run rẩy kịch liệt .

Đây là đáp án của cô . Dù tâm lý đã có sự chuẩn bị, nhưng chính tai nghe được từ miệng Lôi Dương, lại là một điều hết sức đau lòng, hết sức tàn khốc.

Nước mắt chưa xốt thì nhau chảy xuống môi cô .

“Đừng vọng tưởng rời khỏi tôi . Tôi không dễ dàng buông tay đâu. Em chỉ có thể là cô gái của tôi!” Lôi Dương tựa hồ đọc được ý nghĩ của Đồng Đồng từ ánh mắt cô.

Đồng Đồng ngơ ngàng nhìn Lôi Dương, anh có ý gì ? Chẳng lẽ anh phải giam cầm cô tới lúc anh chán ghét mới buông tay?

“Đừng nghi ngờ lời tôi nói, tôi có khả năng này hay không em rõ ràng nhất!” Lôi Dương nói có vẻ mơ hồ nhưng không giảm bớt ý nghĩ nghiêm túc trong lời lẽ .

Lôi Dương buông Đồng Đồng ra, xoay người, cứng rắn nói “Đi ngủ đi!”

Đồng Đồng cúi đầu, chậm rãi lui về phía sau, khoảng cách trước mắt cứ từng bước từng bước cách xa, càng lúc càng xa .

Cô biết, anh nhất định có thể làm được điều mình nói .

Chỉ là vì cái gì phải như vậy ?

.....

Ngày hôm sau Đồng Đồng đi nhà hàng làm sớm, không có kinh động Lôi Dương.

Ba giờ chiều, cô tan ca. Cô không đi chợ cũng không về biệt thự . Cô hẹn Tân Nhiên gặp mặt .

Cô cần Tân Nhiên giúp đỡ!

Đồng Đồng ra khỏi nhà hàng, thấy Tân Nhiên đang đứng trước đầu xe mỉm cười vẫy cô lại .

Đồng Đồng nở một nụ cười tự nhiên, đi tới hướng Tân Nhiên.

Tân Nhiên mở cửa xe cho Đồng Đồng ngồi lên rồi lái xe rời khỏi nhà hàng .

Ngay lúc Tân Nhiên lái xe đi, một chiếc xe cao cấp dừng lại trước cửa nhà hàng .

Ánh mắt anh sắc bén như có thể nhìn xuyên qua người khác, khuôn mặt như một mảnh băng lạnh đang cố gắng đè nén sự thịnh nộ trong lòng . Còn có ghen!!

Đáng chết, lại là gã đàn ông đó!

Bên trong xe Lôi Dương thấp giọng mắng . Nhìn theo hướng Đồng Đồng cùng Tân Nhiên rời đi, đôi mắt anh lạnh lùng nheo lại, lóe lên những tia nguy hiểm .

Chiếc xe đẹp đẽ khởi động, từ từ rời đi .

Đồng Đồng cùng Tân Nhiên rời nhà hàng đi tới nhà Tân Nhiên . Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện với nhau . Trên mặt Đồng Đồng hiện ra đủ loại biểu tình, khi thì ưu sầu đau khổ, khi thì vui vẻ, như có rất nhiều tâm sự kể với Tân Nhiên.

Tân Nhiên thì kiên nhẫn lắng nghe, sau đó lại mỉm cười nói điều gì đó với Đồng Đồng . Đồng Đồng hít sâu một hơi, đưa tay ra như thể cảm ơn Tân Nhiên.

“Tân Nhiên, cảm ơn anh . Làm phiền anh tiễn em . Em phải trở về rồi!” Đồng Đồng cười yếu ớt tạm biệt Tân Nhiên.

Tân Nhiên cầm tay Đồng Đồng, làm như không nghe thấy: “Đâu cần khách sáo với anh như vậy!”

Đồng Đồng chỉ cười, sau đó nói “Được rồi, vậy em đi nha”

“Anh tiễn em đi”

Đồng Đồng gật đầu .

Tân Nhiên đưa Đồng Đồng ra cửa, giúp Đồng Đồng gọi một chiếc taxi.

Xe taxi chạy đi . Đồng Đồng cùng nụ cười tự nhiên và tà áo trắng khuất dần tầm mắt Tân Nhiên. Tân Nhiên nhìn thấy Đồng Đồng rời khỏi, khuôn mặt đang mỉm cười bỗng trầm ngâm, còn hiện lên lo lắng .

.....

Đồng Đồng về tới biệt thự, vừa mở cửa đã nhìn thấy Lôi Dương ngồi ngay ngắn trên sofa ở phòng khách .

Sao anh về sớm như vậy ? Đồng Đồng cảm thấy lạ, nhưng vẫn vui vẻ nói “A Dương, anh về rồi à! Anh đói chưa? Em đi nấu cơm!”

Ánh mắt Lôi Dương tỏa ra tâm tình bất định, phức tạp nhìn Đồng Đồng làm cho Đồng Đồng cả người mất tự nhiên.

“Cô đi đâu?” Lôi Dương lạnh lùng mở miệng, chỉ là dù lời lẽ có lãnh khốc thế nào, cũng không giấu được sự ghen tị lẫn bất an trong lòng từ giọng nói .

Đồng Đồng hơi bất ngờ trả lời “Em đi gặp bạn có chút chuyện nên về trễ .”

Chẳng lẽ anh giận cô về nhà trễ ? Đồng Đồng nghĩ cách nào cũng không tưởng tượng ra được rằng Lôi Dương đã nhìn thấy cô cùng Tân Nhiên một chỗ nên mới tức giận .

Bởi vì cô không thể nghĩ được rằng Lôi Dương lại tới nhà hàng đón cô!

Cho tới giờ, Lôi Dương chưa từng đón cô, cũng chưa từng đưa cô đi làm, cho nên Đồng Đồng không thể nghĩ ra được điều này .

Lôi Dương đứng dậy, chống hai tay bên người Đồng Đồng, ép sát vào thân thể cô, gần giọng “Cô đi gặp gã đàn ông đó!”

Đồng Đồng hoảng hốt, vội mở miệng nói “Anh Dương, bọn em chỉ là gặp mặt nói chuyện , anh không cần phải suy nghĩ lung tung được không?”

“Nói chuyện gì ?” Lôi Dương nghiêm mặt, bắt lấy cánh tay Đồng Đồng siết mạnh đến cô cảm thấy đau nhức.

Anh vẫn là không tin cô . Nhưng anh làm sao biết, chẳng lẽ anh theo dõi cô?

Không! Cô hiểu tính cách Lôi Dương, chuyện như vậy anh sẽ không làm .

Chỉ là anh làm sao biết cô ở chung với Tân Nhiên . Tân Nhiên trực tiếp tới cửa nhà hàng đón cô đi . Lý do duy nhất là Lôi Dương cũng đi nhà hàng, không lẽ anh cũng đi đón cô? Cho nên mới có thể nhìn thấy cô đi cùng Tân Nhiên, cho nên mới về sớm như vậy .

Đồng Đồng không biết nên cảm thấy vui vẻ hay là phiền muộn .

Vui vẻ là vì anh chịu đi đón cô, hơn nữa anh tra hỏi cô gấp như vậy, có phải là anh đang ghen tuông hoặc bắt đầu quan tâm tới cô.

Phiền muộn là vì anh quả nhiên vẫn không tin cô.

Trong đầu Đồng Đồng suy nghĩ xoay chuyển lung tung còn Lôi Dương thì không kiên nhẫn nói “Tại sao không nói, có phải vì tôi không cưới cô nên cô lập tức vội vàng đi tìm một con rùa vàng (chỉ những đại gia có tiền. Người ta thường nói “câu rùa vàng” để ám chỉ những cô gái chỉ nhắm tới túi tiền bự chứ khi kiếm chồng) khác ?”

Sắc mặt Đồng Đồng bỗng trở nên trắng bệch!

Vì sao anh phải hiểu lầm cô như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trong lời nói của Lôi Dương như chứa lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào tâm trí Đồng Đồng, cô tức giận nói: “Nếu anh đã cho là như vậy, vậy thì còn nói cần em làm gì, nếu anh cho rằng em là cô gái như vậy, thì vì sao anh lại cảnh cáo em không được rời đi?”

Tức giận chuyển thành đau thương, nước mắt đã ngân ngấn, cô không muốn thấy tình trạng lúc này của Lôi Dương, Đồng Đồng cúi đầu nghẹn ngào nói: “Một khi đã như vậy... em nghĩ rằng em sẽ rời đi, không cần ở nơi này nữa, cho nên... anh hãy buông tay em ra... em không muốn mỗi ngày cãi nhau với anh... buông... buông tay em ra.”

Lôi Dương nghe Đồng Đồng vừa nói vừa nức nở khóc, trong lòng đau xót, sắc mặt xanh mét, anh lạnh lùng nói: “Tôi đã nói rồi, em chỉ có thể là của tôi, cho nên em phải thành thật ở bên cạnh tôi, đừng hòng đi nơi khác. Nếu em muốn tôi tin tưởng em, thì đừng để tôi nhìn thấy em và hấn cạnh nhau.”

Đồng Đồng lắc đầu nói: “Không, A Dương, anh ấy là bạn của em, anh không thể bắt em tránh mặt anh ấy được.”

Lôi Dương ôm lấy Đồng Đồng, trong mắt mang theo một tia lạnh lùng tức giận, gương mặt hiện rõ sự bất đắc dĩ, trầm giọng nói: “Em không phải là yêu tôi sao, lẽ nào tôi không phải là người em yêu, nghe tôi một lần cũng không được sao?”

Đồng Đồng nước mắt giàn dụa, ngược ánh mắt đau khổ nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương khẩu khí dịu đi một chút nói: “Hãy chứng minh cho tôi thấy là em yêu tôi đi, thể hiện sự chân thành của em đi, nếu như em thật sự yêu tôi, thì sẽ không làm trái ý tôi như thế.”

“Cho em một lý do.” Đồng Đồng ngưng khóc, nhìn thẳng vào mắt Lôi Dương.

“Cái gì?”

“Cho em một lý do vì cái gì mà em không thể đi gặp anh ấy!”

“Bởi vì tôi không đồng ý.” Lôi Dương bá đạo tuyên bố. (Kún: A, ta thích nam nhân như thế)

“Em muốn một lý do đúng đắn hơn.” Đồng Đồng kiên trì hỏi.

Lôi Dương sắc mặt có chút kỳ quái, đành giọng nói: “Bởi vì nhìn em và hấn ở cùng một chỗ trong lòng tôi không thoải mái. “(ăn dấm ăn dấm rồi)

Đồng Đồng trong mắt thoáng nét cười, cô ngừng khóc, dịu dàng nói: “Anh ghen sao?”

Lôi Dương buông Đồng Đồng ra, tức giận: “Em muốn nghĩ thế nào tùy em, tóm lại em không được đi gặp hấn nữa.”

Anh là đàn ông, đương nhiên thấy người đàn ông đó trong mắt Đồng Đồng không có tâm ý gì cả, nhưng anh hận Đồng Đồng bởi hiện tại cô là người của anh, người đàn ông khác muốn đến gần người của anh, anh tuyệt đối không cho phép.

Đồng Đồng tâm tình phức tạp, cuối cùng gật đầu nói: “Được rồi, em sẽ không gặp anh ấy nữa.”

Khuôn mặt Lôi Dương không hiện lên một cảm xúc gì, nhưng trong mắt bộc lộ một nụ cười đắc ý.

.....

Đồng Đồng rõ ràng là không có rời Lôi Dương đi, bởi vì tình yêu đã gặt gao trời cô lại, yêu làm cho cô mất đi tự do, mất đi đôi cánh thoải mái bay lượn.

Đồng Đồng không biết hiện tại mình còn có thể cố gắng bao lâu, nếu còn có chuyện hiểu lầm xảy ra, đành phải nói qua loa cho xong.

Cô cũng không biết đích xác, Lôi Dương đối với cô có còn tình cảm không, trước kia bởi vì hiểu lầm nên anh mới hận cô. Thật là buồn cười!

Cái mà anh hiểu lầm sự thật vốn không tồn tại, nhưng đã có câu rằng sự thật càng nói càng không ai tin, còn sự giả dối thì ngày qua ngày lại càng giống sự thật. (Ồ, cái này bạn Ve thăm lăm này ==)

Đồng Đồng thực hiện lời hứa với Lôi Dương không đi gặp Tân Nhiên, nhưng là theo một cách khác, cô không chờ Tân Nhiên tới đón mình mà trực tiếp đi tới bệnh viện chỗ Tân Nhiên.

Cô biết làm như thế nếu bị Lôi Dương biết được thì sẽ có hậu quả nghiêm trọng, chính là cô không hề có giải pháp nào khác. Như vậy có tính là lừa gạt không, lòng Đồng Đồng có chút bất an, thầm hy vọng rằng Lôi Dương sẽ không phát hiện ra.

Từ chỗ Tân Nhiên ra, Đồng Đồng đi xe rất nhanh về biệt thự, trong lòng thầm cảm thấy mình giống như kẻ trộm vậy.

Lôi Dương về muộn, không cùng cô dùng bữa tối. Đồng Đồng ăn một mình sau đó lẳng lặng lên giường nằm ngủ.

Cô mơ thấy cái đêm mà tên khốn định cưỡng bức cô, Lôi Dương xuất hiện, anh chạy tới cứu cô.

Anh mang cô đến chỗ hiện giờ hai người đang ở, cả hai nhiệt tình triền miên, Lôi Dương còn có nhiều điểm rất dịu dàng.

Trong mộng Đồng Đồng khẽ mỉm cười.

Nhưng đúng lúc đang hạnh phúc như vậy, một ác ma xuất hiện, cưỡng đoạt cô khỏi Lôi Dương, mang cô đi, cô cầu xin, khóc lóc mong chúng đừng mang cô xa khỏi anh, nhưng vô ích, bóng Lôi Dương trong mắt cô dần khuất.

Trong mộng tiếng cười biến thành tiếng khóc, cô hét hoảng la gọi: “A Dương, A Dương!!!”

Ngay lúc cô đang hoảng sợ có một vòng tay lớn ôm cô vào vòng ngực rắn chắc ấm áp đầy an toàn. Tay cô vội vàng đưa ra ôm lấy vòm ngực đó.

Một mùi hương quen thuộc ủa đến, nó xua đi ma quỷ trong giấc ngủ của cô.

Đồng Đồng cố gắng mở mắt, cô thấy khuôn mặt của Lôi Dương hiện lên.

Khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén ẩn chứa đầy ham muốn nhìn vào khuôn mặt cô.

Đây là mộng ư.

Không phải mộng, là hiện tại, là A Dương, anh đã trở lại, anh đang bên cạnh cô.

Đồng Đồng muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Lôi Dương đã không cho cô cơ hội, anh thô bạo hôn cô, bàn tay trên người cô đã bắt đầu dịch chuyển.

Lôi Dương buông Đồng Đồng ra, thì thầm bên tai cô: “Tôi muốn em!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ý hoa, tình hoa

Lôi Dương đem những lời trong lúc mộng của Đồng Đồng nói ra khiến Đồng Đồng hoàn toàn bùng tình, ánh mắt cô mê man nhìn vào đôi mắt tràn đầy ham muốn tình dục của Lôi Dương, không biết tại sao anh lại đột nhiên nhiệt tình như thế. Hoàn toàn không muốn một chút nào nhưng bản thân lại bị Lôi Dương kéo vào vòng xoáy ham muốn, cô không thể nào cưỡng lại được. Một đêm cuồng nhiệt mới chỉ bắt đầu.

Sáng sớm hôm sau rời giường cả người Đồng Đồng đau nhức, lúc bước ra, nhìn thấy Lôi Dương vẫn còn ngủ say, mặt cô đột ngột đỏ bừng lên, trong lòng lại nhớ đến đêm qua bị Lôi Dương lôi cuốn, triền miên dai dẳng, tựa hồ như ham muốn của anh qua nhiều ngày tích tụ lại rồi bộc phát. Nhưng lại sao lại như thế, anh chẳng phải là còn có người con gái khác sao, tại sao lại biểu lộ sự ham muốn đến vậy.

Toàn thân Đồng Đồng đau nhức, cô hướng tới phòng tắm, mở nước ấm tắm rửa, tẩy đi dấu vết của cuộc hoan lạc đêm qua.

Dọn dẹp xong, cô làm bữa sáng, đang chuẩn bị đi gọi Lôi Dương thì đã thấy anh đứng ở cửa phòng ăn từ lúc nào, hai tay khoanh trước ngực để trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi (Đoạn này em cá là bạn Kún chém cho cái quần dài thêm mấy cm.ehehe), thân hình cao lớn dựa bên khung cửa, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Đồng Đồng nghi hoặc nhìn lại bản thân trong chốc lát. Cô có điểm gì không ổn sao? Tại sao lại đưa ánh mắt lạ như vậy nhìn cô.

Trong khi Đồng Đồng đang mải suy nghĩ thì Lôi Dương đã bước tới, chậm rãi đứng sát bên cô, anh cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng lên đón nhận ánh mắt của anh.

“Sức khỏe của em tốt nhì.” Lôi Dương đột nhiên lên tiếng.

“Em phải làm bữa sáng, nếu không sẽ phải nhịn đói mất.” Đồng Đồng thuận miệng nói.

Lôi Dương khước mồi đột ngột hiện một nụ cười tà mị, trầm thấp nói: “Có vẻ như đêm qua không dùng hết sức phải không!”

Đồng Đồng nghe câu đó đột ngột mới hiểu được, trong lời Lôi Dương có ý gì, sắc mặt đỏ hồng, có chút không tự nhiên.

“Đi ăn cơm thôi, chốc nữa chúng ta còn ra ngoài.” Hơi thở Lôi Dương ầm ập phảng phất trên mặt Đồng Đồng. Anh chậm rãi cùng Đồng Đồng bước đến bàn ăn.

Đi ra ngoài? Cô còn phải đi làm mà, định mở miệng nói điều gì đó thì Lôi Dương đã xoay người lại nói: “Nhanh đi ăn thôi.”

Đồng Đồng định mở miệng, có vẻ không đồng ý.

Như thế nào có thể được, cô còn chưa đồng ý mà.

Có điều Lôi Dương chưa bao giờ một câu nói hai lần, có chuyện gì quan trọng đây.

Nhưng là muốn đi đâu chứ, Đồng Đồng định mở miệng hỏi một lần nữa.

“Đi đâu lát nữa sẽ biết!”

Đồng Đồng đành phải ngoan ngoãn, không dám mở miệng nữa.

Cô còn điều gì chưa hỏi xong, muốn hỏi đều bị Lôi Dương gạt đi.

Đồng Đồng thở dài một hơi, nhũn nhũn mi mắt đi theo tới bàn ăn.

.....

Ăn bữa sáng xong, Lôi Dương cùng Đồng Đồng lái xe ra khỏi biệt thự, đến một chỗ mà Đồng Đồng không biết.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương đang chăm chú lái xe, trong lòng cô thầm nghĩ anh đang đi đâu, đang định làm gì.

Ngay khi Đồng Đồng đang cân nhắc, xe chậm rãi dừng lại.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Dương chợt trở nên càng tĩnh lặng hơn, Đồng Đồng nhìn qua cửa kính khung cảnh xung quanh rồi cũng xuống xe theo Lôi Dương.

Cô nhìn thấy một nghĩa trang lớn.

Lôi Dương đưa cô tới đây làm gì, hôm nay là ngày giỗ của ai sao?

Lôi Dương mang theo một bó hoa hồng đỏ vừa mới mua trên đường đi từ trên xe xuống.

Đồng Đồng tưởng đó là hoa anh định dùng để tặng một cô gái nào đó, không ngờ lại mang tới nơi này, dùng hoa màu đỏ để thấp hương có phải hơi kì lạ không.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương đang đi xa dần, cô cũng vội bước theo.

Một lát sau Lôi Dương dừng lại, Đồng Đồng cũng theo đến đứng bên cạnh anh.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh ánh lên nét hoài niệm cùng một tia ưu thương, tuy nó chỉ chợt lướt qua nhưng Đồng Đồng vẫn có thể bắt kịp.

Lôi Dương đặt bó hoa hồng trên tay trước ngôi mộ, Đồng Đồng cũng chú ý vào ngôi mộ.

Bia mộ khắc đơn giản mấy chữ: Vong thê, Triệu Nhã Tuệ chi mộ.

Trên mộ có một bức ảnh của một người phụ nữ trẻ đẹp, khỏe môi động nét cười như vẫn sống chứ không phải một người đã khuất.

Vong thê? Là vong thê của ai, của A Dương sao? Không giống thê, có điều đôi mắt nhìn rất quen thuộc.

Đồng Đồng có chút nghi hoặc nhưng cũng không nói nhiều.

Cô lẳng lẳng nhìn Lôi Dương, nhìn ánh mắt anh, nhìn bàn tay anh vuốt lên tấm bia mộ.

Anh đột nhiên quay lại nhìn Đồng Đồng đang có vẻ mặt nghi hoặc, anh không hài lòng nói:” Sao thế, thấy trường bối không hành lễ à?”

Trường bối, hành lễ?

Đồng Đồng không thể tiêu nổi ý tứ trong lời nói của Lôi Dương. Chưa đợi phản ứng của Đồng Đồng, tay anh đã ấn đầu Đồng Đồng xuống bắt cô hành lễ trước bia mộ.

Sau đó buông cô ra.

Đồng Đồng không vui xoa xoa cái gáy kêu lên:” Sao anh phải làm thế, nói một tiếng em sẽ hành lễ mà, không cần dùng sức như vậy chứ.”

Lôi Dương không để ý tới sự bất mãn của Đồng Đồng đã đi khỏi.

Đồng Đồng lại nhìn thoáng qua ngôi mộ kia rồi mới chạy theo Lôi Dương ra khỏi nghĩa trang.

Cô bám lấy tay Lôi Dương ngăn anh đi, cứng đầu hỏi:” Sao anh lại muốn dẫn em tới nơi này, chủ nhân của ngôi mộ kia có quan hệ gì với anh mà bảo em bái lạy vậy!”

Lôi Dương ngược lại nắm lấy tay Đồng Đồng đi nhanh về phía xe, không quan tâm xem Đồng Đồng đeo giày cao gót, chân ngắn hơn anh vát và thế nào để theo kịp anh.

Đồng Đồng nghiêng ngả lão đảo bị Lôi Dương dắt về phía xe, còn Lôi Dương thì vẫn nghiêm mặt không nói một câu.

Anh khởi động xe rời khỏi nơi làm người ta đau lòng này.

Ve: well, đọc đến đoạn này chắc mọi ng cũng đoán ra ngôi mộ ấy là mộ của mẹ anh Dương, phần sau LD sẽ dẫn DD về thăm nhà của chị ấy

.....

Lúc đi xe Đồng Đồng luôn chú ý khuôn mặt của Lôi Dương cố gắng đoán ra chút ý nghĩ của anh, nhưng ngoài khuôn mặt lạnh nhạt và ánh mắt lạnh lùng thì không nhận ra được gì cả.

Lúc lâu sau Đồng Đồng lên tiếng nói:” A Dương, chúng ta không cần về biệt thự ngay có được không?”

Lôi Dương không quay đầu lại, anh vẫn nhìn thẳng về phía trước lạnh lùng nói:” Em muốn đi đâu?”

Đồng Đồng nhẹ nhàng nhìn Lôi Dương, dịu dàng nói:” Có thể giúp em về gặp bố mẹ được không, em muốn gặp họ!”

Lôi Dương không trả lời Đồng Đồng, nhưng phương hướng của xe lập tức thay đổi, Đồng Đồng nhẹ nhàng mỉm cười.

Giữa trưa, Lôi Dương đưa Đồng Đồng tới nơi bọn anh đã gặp lại nhau, nhà của Đồng Đồng.

Nơi này dường như không thay đổi nhiều, tập đoàn nhà họ Lôi chưa phá bỏ nơi này, có vẻ như chưa chuẩn bị tốt, tạm thời nơi này sẽ không bị phá hủy, những tán cây rợp bóng ở đây tạm thời sẽ không bị mất đi.

Đồng Đồng nhìn thấy ngôi nhà trên dốc, đó là nhà cô, nơi có những người thân yêu của cô ở, cô vui mừng xuống xe.

Còn Lôi Dương vẫn ngồi bên trong xe, Đồng Đồng đi đến chỗ cửa kính cạnh Lôi Dương gõ gõ, cô mỉm cười nói:” A Dương, xuống xe đi, còn ngồi trong đó làm gì.”

Lôi Dương nghiêm mặt nhìn Đồng Đồng, không kiên nhẫn nói:” Ít dài dòng thôi, đi vào nói xong rồi ra ngay.”

Đồng Đồng coi như không nhìn thấy phản ứng của Lôi Dương, cô mở cửa xe kéo tay Lôi Dương, nhẹ nhàng nói:” Sao thế được, mình còn phải ở lại ăn cơm trưa, thế nên anh không thể ngồi trong xe được, mau xuống xe đi!” Đồng Đồng vừa nói vừa kéo tay Lôi Dương xuống xe.

Ánh mắt lạnh lùng của Lôi Dương tràn ngập vẻ không hài lòng, anh giật tay Đồng Đồng ra.

” A!” Đồng Đồng kêu lên một tiếng ngã ngồi dưới đất.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng bị mình xô ngã tâm trạng lo lắng thế nhưng vẫn cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, có chút giận dữ nói:” Đừng giả bộ nữa, đứng lên cho tôi!”

Đồng Đồng nhú mồm, mắt rơm rớm khổ sở nói:” Chân em đau quá, sao anh phải dùng sức mạnh thế chứ!”

Nói xong nước mắt cũng sắp chảy xuống.

Lôi Dương nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của Đồng Đồng còn có nước mắt, tay anh đập mạnh vào vô lăng thăm mắng một tiếng, không tình nguyện xuống xe. Anh đưa tay ra, đánh giọng nói:” Đứng lên!”

Đồng Đồng ngẩng khuôn mặt ủy khuất lên, đôi mắt u oán nhìn Lôi Dương, hết như kiểu Lôi Dương bạo hành cô.

Nhưng cô vẫn đưa tay ra nắm lấy tay anh để đứng dậy.

Nhưng vừa đứng lên một chút thì chân cô đã mềm nhũn, lúc cô sắp ngã xuống đất thì Lôi Dương nhanh chóng ôm lấy thân thể cô áp sát vào lòng, sắc mặt anh có chút không hài lòng nhưng vẫn rất lo lắng.

Anh dịu dàng bế Đồng Đồng về phía ngôi nhà.

Còn Đồng Đồng cũng nương theo ôm lấy cổ anh nhìn thẳng về phía trước, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, sợ anh đọc ra điểm giấu điểm trong mắt cô.

Chân của cô cơ bản là không đau!

Cô chỉ muốn Lôi Dương đi vào cùng cô!

.....

” Mẹ, con về rồi!” Đồng Đồng bảo Lôi Dương thả cô xuống được rồi, nhưng Lôi Dương vẫn kiên trì không chịu, Đồng Đồng đành phải đứng ngoài cửa gọi mẹ cô.

Bà Lê đã sớm nghe thấy có người đến ngoài cửa, mở cửa ra đã nhìn thấy Đồng Đồng được Lôi Dương ôm chặt trong lòng.

Bà ngăn ngại một lúc rồi vội nói:” Làm sao vậy, mau vào nhà đi!”

Lôi Dương bế Đồng Đồng vào nhà, đặt cô xuống ghế sofa lúc này mới chịu buông ra

” Cậu Lôi mời ngồi, tôi đi pha trà!” Bà Lê tiếp đón Lôi Dương.

Lôi Dương lại lên tiếng nói:” Chân của cô ấy bị đau, ở đây có thuốc xoa bóp không ạ?”

” Thuốc xoa bóp hả, tôi nhớ là có, sao lại không cẩn thận thế !” Bà Lê lo lắng liếc nhìn chân Đồng Đồng chuẩn bị cởi giày của cô ra xem

” Bác đi tìm thuốc đi ạ, cháu giúp cô ấy bôi thuốc!” Đôi mắt đen của Lôi Dương nhìn Đồng Đồng lạnh lùng mở miệng.

Đồng Đồng vội mở miệng nói:” Mẹ, trước kia bị đau chân đều là mẹ xoa thuốc giúp con đúng không mẹ.” Sau đó lại quay lại nói với Lôi Dương :” A Dương, anh cứ đi nghỉ ngơi đi, để mẹ chăm sóc em được rồi, quần áo cũng bị bẩn rồi, em vào phòng ngủ thay đã, anh cứ ở ngoài chờ một chút nha!”

Nói xong cô nhìn mẹ cầu cứu.

Bà Lê hiểu ý vội nói: ”Cậu Lôi cứ ở phòng khách một lát đi, để tôi lo cho Đồng Đồng !”

Nói xong bà giúp Đồng Đồng đứng lên đi vào phòng ngủ, để Lôi Dương ngoài phòng khách.

.....

Thân hình cao lớn của Lôi Dương dường như chiếm phần lớn không gian trong phòng, anh đi đi lại lại trong phòng khách dường như tò mò với mọi thứ ở đây.

Căn nhà rất đơn giản, nhưng lại tràn ngập sự ấm áp.

Anh vô tình quay lại nhìn thấy khung ảnh treo trên tường, bức ảnh đó chụp một gia đình hạnh phúc, trong ảnh là một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú, bên cạnh là một cô bé tám mười tuổi ngây thơ tươi cười, chắc hẳn là Đồng Đồng rồi, còn người phụ nữ xinh đẹp đang bế một cậu bé. Gia đình hạnh phúc ấy cuốn hút Lôi Dương.

Lôi Dương đánh giá nơi Đồng Đồng sống, trong lòng anh có một cảm giác kì lạ giống như đi vào thế giới nội tâm của Đồng Đồng, đi vào kí ức của Đồng Đồng.

Anh ngồi xuống ghế đợi Đồng Đồng.

Lát sau Đồng Đồng đi ra, cô đã thay một bộ váy màu vàng không tay đứng dựa vào cửa phòng ngủ, nhìn thấy Lôi Dương cô nhẹ nhàng mỉm cười.

Bà Lê ở phía sau cô về mặt phúc hậu cười nói: "Các con ngồi chơi đi, mẹ đi chuẩn bị cơm trưa!"

Nói xong bà đi vào phòng bếp.

Đồng Đồng dựa vào khung cửa dịu dàng nói: "Muốn vào không?"

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng, ánh sáng ở khung cửa sổ phía sau cô chiếu vào hất lên thành một vầng sáng quanh người cô, khiến cô tựa như một thiên thần xinh đẹp!

Lôi Dương đứng dậy đi vào phòng Đồng Đồng, dường như có một sức hấp dẫn kì lạ thu hút anh

Đồng Đồng nắm tay Lôi Dương dắt anh vào phòng cô, vào thế giới nội tâm của cô.

.....

Bà Lê không có địch ý, cũng không có định kiến với Lôi Dương, người mà con gái bà yêu bà cũng sẽ đối xử, chăm sóc như chính con mình.

Bà Lê gọi điện thoại cho ông Lê, ông Lê cũng vội trở về.

Bốn người ăn một bữa trưa ấm áp, Lôi Dương tuy vẫn nghiêm mặt nhưng cũng không thể từ chối nổi sự dịu dàng ân cần của ông bà Lê.

Trái tim anh bị một cảm giác ấm áp lan tỏa, đã lâu lắm rồi anh không được ăn một bữa cơm ấm cúng như thế này.

Ăn cơm xong, ông bà Lê để lại không gian cho hai người trẻ tuổi.

Đồng Đồng kéo tay Lôi Dương ra phía sau nhà cầm lấy một chậu cây Khuông Tử: "Anh cầm lấy đi, em đưa anh đi chỗ này!"

Lôi Dương dứt hai tay vào túi quần nhũn mảy, nhìn đồ vật trong tay Đồng Đồng không hề có ý định cầm lấy, ánh mắt coi thường của anh liếc nhìn Đồng Đồng một cái nói: "Không cần làm mấy chuyện nhảm chán thế này!"

Đồng Đồng cười kéo tay Lôi Dương ra phía sau khu nhà, nơi đây có một vườn hoa nhỏ.

Đồng Đồng thả tay Lôi Dương ra ngồi xuống bên cạnh vườn, cô lấy chiếc bay nhỏ bắt đầu xới đất, còn Lôi Dương chả biết Đồng Đồng đang làm gì.

Đồng Đồng lấy rất nhiều hoa đặt vào trong chiếc chậu bên cạnh rồi đứng dậy đi tiếp.

Cô biết anh chắc chắn sẽ đi theo.

Quả nhiên, Lôi Dương tuy không tình nguyện nhưng vẫn đi theo phía sau Đồng Đồng đi đến một nơi quen thuộc

Ở nơi này anh đã biết cô còn có người đàn ông khác bên cạnh, là nơi anh đặt ra giao dịch đó với cô.

Đôi mắt đen sẫm của Lôi Dương nhìn Đồng Đồng, cô gái này muốn làm gì!

Trồng hoa á?

.....

Vẫn là vườn hoa lúc trước, thật không ngờ Lôi Dương sẽ đến nơi này, Hân Đồng vui vẻ mỉm cười đi vào trong vườn hoa, Lôi Dương đi sau cô.

"Nơi này đẹp quá, có điều sau này có lẽ không giống như thế này nữa, nhưng tất cả đều không quan trọng!" Đồng Đồng nhìn xa xăm nói, cô quay lại nắm lấy tay Lôi Dương, mỉm cười nói: "Chúng ta cùng nhau trồng hoa được không!"

Đôi mắt Lôi Dương nhũn lại, tỏ vẻ khinh thường nói: "Không cần phải làm chuyện nhảm chán như vậy."

"Sao thế, có phải anh biết em sẽ thích nơi này nên tỏ ra như vậy không, mấy người công tử các anh ngày thường ngày đâu biết làm những chuyện thế này!" Đồng Đồng không sợ chết giả vờ làm bộ cười nói, mắt cũng tỏ vẻ khinh thường nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương lạnh lùng nói: "Đừng có nói này nói nọ như thế, không có việc gì thì chúng ta rời đi."

Đồng Đồng giữ chặt Lôi Dương lại, không cho Lôi Dương bước.

Cô xoay người nhìn về phía đồng hoa nói: "À Dương, anh có biết loài hoa này tên gì không, nó còn có một truyền thuyết đấy." Đồng Đồng nói, bên môi lộ ra một nụ cười hạnh phúc: "Đề nhớ về một người đi xa, chỉ cần cầm một bông hoa và cầu nguyện thì có thể thực hiện nguyện vọng nhìn thấy người"

đó.”

Lôi Dương đưa ánh mắt buồn cười nhìn Đồng Đồng nói: “Đều là trò lừa con nít, chỉ có ngốc mới tin điều đó.”

Đồng Đồng khẽ cúi đầu cười nói: “Nghe người ta nói là thật mà, để nỗi nhớ nhung của mình kí thác ở núi hoa, trồng hoa trên đất, người ở phương xa hay người chúng ta yêu mến cũng sẽ cảm nhận được nỗi nhớ của chúng ta!”

Đồng Đồng nói xong xoay người đối mặt Lôi Dương tiếp tục: “Ày, sủng sủng gì chứ, không có nghe em nói sao, mau nhặt hoa đi.”

“Thật nhảm chán!” Lôi Dương nghĩ buồn cười, tay muốn vứt bỏ những bông hoa Khuông Tử. Đồng Đồng không cho anh cơ hội, ôm chặt tay anh, dùng sức bắt anh cùng tiếp cận bùn đất với cô.

Lôi Dương đành thỏa hiệp cùng Đồng Đồng bước trên mặt đất bẩn.

Gì mà truyền thuyết chứ, thật buồn cười.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng chân thật kia của cô, anh đành thỏa hiệp

Có lẽ là vì tâm trạng Đồng Đồng chứa sự khát vọng lớn lao quá.

Một hồi, Lôi Dương cùng Đồng Đồng ngồi tựa vào nhau cạnh sát những cây Hoàng Hoa, hoa Khuông Tử, trên mặt Lôi Dương là một mảng yên lặng, còn Đồng Đồng đang mỉm cười.

Đầu cô khẽ dựa lên vai anh, nhìn ra xa, trong lòng có chút cảm xúc kỳ lạ, tựa hồ hôm nay khoảng cách giữa hai người đã được thu hẹp lại.

Lôi Dương như cảm nhận được tâm ý của cô, chính bản thân cũng không hiểu được tại sao hôm nay lại cùng cô làm những chuyện ngớ ngẩn thế này. Không biết bản thân tại sao lại như thế, chẳng phải là hận cô sao, nhưng khối băng lớn trong lòng anh như dần bị phá hủy, suy cho cùng vẫn không thể nào hận cô.

Lôi Dương đột nhiên đứng dậy... (Kún: Sặc sặc... anh bị bệnh ngớ ngẩn tạm thời à). Đồng Đồng mắt chỗ dựa, mắt đã ngã nhào trên mặt đất.

“Đáng ghét, tại sao không nói một tiếng gì mà đã đứng dậy.” Đồng Đồng nhàu mày nén giận nói.

Lôi Dương nhìn bộ dạng đáng thương của cô, trong lòng có chút dao động như vẫn lạnh lùng nói: “Là tại em dựa vào tôi mà.”

Xong rồi, cơ hồ chưa đủ lại thêm một câu: “Nhanh lên, chúng ta nên đi rồi.” Lôi Dương xoay người, sai chân bước.

Đồng Đồng giũ sạch bụi bẩn trên người, thuận miệng than thở: “Là ai dựa vào ai chứ, đáng ghét, ưm...”

Lôi Dương khựng lại, đem thân thể mềm mại của Đồng Đồng ép vào cơ thể mình, hôn cuồng nhiệt lên môi Đồng Đồng. Đồng Đồng khẽ rên lên.

Lôi Dương ôm lấy Đồng Đồng không dứt. Bản thân cô cũng thừa nhận anh, triền miên không thôi.

Làn gió nhẹ khẽ động qua trán Lôi Dương, phả lên mặt Đồng Đồng khiến tâm tình Đồng Đồng cũng nhẹ nhàng dao động theo.

Nụ hôn cuối cùng nóng rực như cánh hoa bay theo gió, rồi đi.

Đôi mắt mê say của Đồng Đồng nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh.

Lôi Dương khẽ quay người sai bước đi.

Đồng Đồng mỉm cười nhìn theo bước chân của Lôi Dương rồi cũng vội vàng đi theo anh.

.....

Xe vừa đến nội thành, Đồng Đồng đề nghị đi mua đồ làm bữa tối, Lôi Dương tìm một siêu thị rồi dừng xe.

Đồng Đồng xuống xe, Lôi Dương không xuống mà lạnh lùng nói một câu: “Đi nhanh rồi về.”

Đồng Đồng nguyên lai muốn hỏi anh có muốn cùng đi với cô không, nghe được Lôi Dương nói vậy, cô đành nuốt câu hỏi vào trong lòng.

Quan sát mặt Lôi Dương có chút lạnh lùng ảo não, tại sao mặt anh biến sắc nhanh đến vậy, xem ra sau này phải có nhiều biện pháp để thân mật với anh hơn.

“Chờ em chút, em sẽ đi nhanh thôi.” Đồng Đồng nói xong liền hướng siêu thị bước nhanh.

.....

Thứ này A Dương thích ăn, thứ kia, thứ kia nữa, Đồng Đồng vừa đẩy xe vừa lăm bằm tìm những đồ mà anh thích ăn. Một hồi sau, cô hài lòng đẩy xe ra quầy thanh toán, chợt có âm thanh vang lên.

“Đồng Đồng.”

Đồng Đồng nghe thấy âm thanh này rất quen thuộc, lảng máng trong trí nhớ nhưng nghĩ mãi không ra là ai.

Cô xoay người, cố nghe rõ xem người đó có phải người quen hay không.

Là hân! Âm thanh ôn nhu kia là của người đàn ông luôn đi theo cô sau khi cô tan làm, như thế nào lại cùng gặp ở đây chứ.

Đồng Đồng theo phản xạ định rời đi, lăm bộ như không nhìn thấy người đàn ông kia, xách đồ đi ra xe Lôi Dương.

Nhưng bước đi của cô bị một thân nam nhân cản trở.

“Đề anh giúp em.” Người đàn ông kia thân nhiên mở miệng, tay giúp Đồng Đồng xách mấy túi đồ.

Đồng Đồng vội phản đối: “Cám ý tốt của anh, tôi có thể tự xách được.”

Dứt lời, cô tránh người đàn ông kia dõm bước đi, ai ngờ được anh vẫn cản trở cô, ôn nhu nói: “Em đi đâu, anh lái xe đưa em đi.”

Đồng Đồng dừng bước, ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Tiên sinh, anh không hiểu là tôi từ chối rồi sao!”

Người này tiếp tục cười nói: “Không sao, chỉ cần anh cao hứng thì bỏ qua cả!”

Cao hứng? Đồng Đồng tức giận, hân cao hứng nhưng cô thì không, thật phiền quá đi.

Đồng Đồng không muốn nhiều lời, tránh người đàn ông kia tiếp tục bước đi.

Nhưng đồ trong túi cô lại bị người kia kéo lại.

Đồng Đồng xoay người khó chịu nói: “Anh muốn làm cái gì?”

“Anh giúp em xách đồ, đưa em về nhà.” Hân nói một cách thân nhiên.

“Trả đồ lại cho tôi, tôi không cần.” Đồng Đồng thực sự tức giận, nhưng lời nói lại mềm mại không có chút uy lực.

“Trông em tức giận cũng thật đáng yêu!” Hân tiếp tục cười. Lại bước theo Đồng Đồng, trong tay vẫn xách đồ của cô.

Dường như hân ta không có nghe lời cô nói.

“Anh...” Đồng Đồng tức giận, trong mắt mang theo cuộn cuộn tức giận, nhìn người đàn ông trước mắt, chỉ muốn một cước đá bay anh ta.

Đang muốn động thủ thì cách đó không xa truyền đến một tiếng nói lớn, Đồng Đồng quay đầu theo tiếng nói nhìn lại.

Là Lôi Dương, ánh mắt âm trầm, tản ra sự nguy hiểm, sắc bén nhìn người đàn ông đang đứng gần cô.

Đồng Đồng đột nhiên phát hiện, ánh mắt của Lôi Dương và người đàn ông kia có vài phần giống nhau, tự nhiên cô thấy khó hiểu.

Lôi Dương đi đến trước mặt người đàn ông kia, đứng trước tầm mắt Đồng Đồng, cô chỉ còn thấy phía sau cao lớn của anh.

“Đưa đồ lại cho tôi!” Ngữ khí Lôi Dương lạnh như băng, giống như mũi dao bắn về phía người đàn ông kia.

Đồng Đồng tĩnh mặc nhìn anh ngăn tầm mắt của cô, thoáng thấy người đàn ông kia liếc mắt nhìn cô một cái.

“Anh, những lời này là có ý gì?”

Anh? Tại sao lại gọi Lôi Dương là anh?

Đồng Đồng trong tâm không khỏi kinh hãi.

Lôi Dương giật túi đồ từ trên tay người kia, ánh mắt nộ lớn: “Nhớ kỹ, tránh xa cô ấy ra.”

Trong mắt hiện lên rõ, nếu như dám gần Đồng Đồng, anh sẽ không dễ yên.

Nói xong không hề để ý tới người đàn ông kia, dặt tay Đồng Đồng hướng về phía xe một mạch đi thẳng.

Người đàn ông nhìn bóng Lôi Dương và Đồng Đồng rời đi, khoe miệng khẽ nhếch lên. Trong mắt là một nụ cười ghê rợn khiến người ta rét run.

Anh là con cùng cha khác mẹ với Lôi Dương, em trai Hường Đông.

Hường Đông hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, biến mất trong đám người mờ mịt.

Trong lòng Hường Đông đang có ý tưởng gì thì có lẽ chỉ có trời biết và hần biết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Dọc đường về, Lôi Dương trầm mặc không lên tiếng, lẳng lặng lái xe đưa hai người về biệt thự.

Đồng Đồng đi trước mở cửa lớn, Lôi Dương bước phía sau.

“Quan hệ giữa các người là như thế nào!” Lôi Dương giận dữ, anh nắm lấy tay Đồng Đồng, khiến cô phải dừng lại, xoay người đối diện với anh.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, mặt anh nghiêm lại, trong mắt mây đen che kín, chút bình thân vừa có được từ lúc gặp người đàn ông kia đã biến mất hết.

Trong lòng không khỏi có chút buồn cười, thế nào à, người đàn ông kia là em trai của Lôi Dương, như vậy người nhà họ Lôi chắc đã biết cô và Lôi Dương ở cùng một chỗ, vì lẽ gì mà chưa đến ngăn cản họ?

Năm đó, hai người họ yêu nhau nhiều đến vậy, nhưng hiện tại không ai biết sự tồn tại của cô ở đây.

“Nói đi!” Lôi Dương không thấy Đồng Đồng lên tiếng, tức giận lắc mạnh cánh tay Đồng Đồng, gầm nhẹ một tiếng.

Cánh tay Đồng Đồng đau nhói, đôi lông mày nhíu lại, chậm rãi mở miệng nói: “Em thực sự không biết anh ta.”

Lôi Dương nhìn cô, ánh mắt không biến đổi, không chấp nhận lời cô nói, tiếp tục hỏi: “Thật sự là không biết? Không biết tôi và anh ta có quan hệ gì.”

Đồng Đồng nhìn thấy giận dữ trong mắt Lôi Dương, có chút bất đắc dĩ nói: “Em thật sự không biết anh ta, em đoán rằng anh ta là khách của nhà hàng mà em làm.”

Trên mặt Lôi Dương hiện lên sự tức giận và lo lắng, cảm xúc vô cùng phức tạp, anh buông tay cô ra, bá đạo nói: “Về sau này đừng chọc giận tôi nữa, không được cách xa tôi, còn nữa, em sẽ không được đi làm nữa.”

Đồng Đồng không hiểu tại sao Lôi Dương lại ra quyết định khắt khe như thế với cô, có phải là vì em trai của anh với cô có chạm mặt sao? Vẫn biết là anh không muốn người nhà biết đến sự tồn tại của cô, sợ ảnh hưởng đến hôn nhân của anh, nhưng nghĩ tới Đồng Đồng trong lòng không khỏi đau xót.

Cô cho tới bây giờ không hề gặp qua phản ứng nghiêm trọng như thế của anh.

Đồng Đồng đến trước Lôi Dương, dịu dàng nói: “A Dương, anh lo lắng gì vậy? Em hứa với anh từ sau sẽ cẩn thận không chạm mặt anh ta, nhưng còn việc làm, anh đừng bắt em nghĩ?”

Nói xong Đồng Đồng lặng lẽ quan sát sắc mặt Lôi Dương, có phải cô lại nói quá gì không.

Lôi Dương bắt lấy tay Đồng Đồng, kiên quyết nói: “Không được!”

Đồng Đồng có chút ảo não nói: “Vì cái gì, A Dương, nói cho em, bởi vì anh ta là em trai của anh sao?”

“Nói vô ích, biết không? Em quên lời tôi nói chính là mệnh lệnh sao!” Lôi Dương nổi giận quát lên sau đó hướng thẳng về phòng ngủ.

“A Dương!” Đồng Đồng gọi lớn một tiếng.

Lôi Dương dừng bước, Đồng Đồng chạy tới trước mặt anh, nhu mì nhẹ giọng nói: “A Dương, ít ra, phải để nhà hàng tìm người thay thế em đã chứ?”

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương với ánh mắt mong chờ, chỉ sợ anh cự tuyệt.

Ánh mắt Lôi Dương lạnh lùng nhìn cô, quả quyết nói: “Cho em nửa tháng.”

“Được.” Đồng Đồng gật đầu mà trong lòng không muốn chút nào, chỉ là hiện tại như thế đã may mắn lắm rồi, để dần dần tâm tình Lôi Dương tốt lên, lúc đó sẽ thương lượng lại.

.....

Ngày hôm sau khi Đồng Đồng đi làm thì Lôi Dương bị ông Lôi gọi về nhà.

Lôi Dương ánh mắt lãnh khốc nhìn Lôi Lâm, nhìn thấy Lôi Lâm đưa một xấp ảnh trước mặt anh.

“Chuyện này là như thế nào!” Lôi Lâm tức giận chất vấn Lôi Dương.

Lôi Dương đưa những ngón tay thon dài ra cầm xấp ảnh từ tay Lôi Lâm, đó là những bức ảnh anh và Đồng Đồng đang ở siêu thị, còn có Hường Đồng đang giăng co. Không hề nghĩ bị chụp thế này.

Khóc môi anh khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, sau đó đưa xấp ảnh lại cho Lôi Lâm. Lạnh lùng mở miệng nói: “Về sau nếu không có việc gì quan trọng, không nên gọi tôi về như thế, tôi còn nhiều việc phải giải quyết.” Nói xong anh liền đứng dậy, chỉnh qua quần áo, xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Lôi Lâm nổi giận hét lớn.

Lôi Dương chậm rãi quay đầu lại, không chút để ý hỏi: “Còn có việc gì?”

Lôi Lâm bị thái độ đó của Lôi Dương chọc giận, nắc nỏ: “Hãy đưa đứa con gái đó cho tôi xử lý, còn anh ngay lập tức cùng với thiên kim tiểu thư của Đan gia đính hôn, nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ không tha cho anh.”

Lôi Dương vẫn không thay đổi thái độ, lạnh lùng nhìn Lôi Lâm, giọng nói như đóng băng: “Tôi nói rồi, chuyện của tôi cha không cần nhúng tay vào, đừng có tự ý động vào cô ấy, nếu không, chuyện đính hôn kia sẽ hóa thành chuyện cười đấy, cha nên biết, tôi đã nói là làm!”

“Mày...” Lôi Lâm còn chưa nói xong, Lôi Dương đã nhắm hướng cửa mà đi ra.

Lôi Lâm nhìn theo bóng dáng Lôi Dương rời đi, đến khi không còn nhìn thấy anh nữa ông ngồi sụp xuống ghế sofa, đứa con này thật không hiểu biết, không thể dạy dỗ được.

.....

Tâm trạng Lôi Dương rất hỗn loạn, anh đi thẳng tới chỗ Đồng Đồng làm, ngồi trên xe chờ phía ngoài, đợi cô tan việc.

Anh sẽ không để cho Lôi Lâm và Hường Đồng động tới cô.

Đồng Đồng đã tan làm, qua cửa kính xe, Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng một thân toàn màu trắng, nhu mì, nhẹ nhàng, đối với đàn ông thực có sức hấp dẫn, thật sự chuyện đồng ý cho Đồng Đồng đi làm anh đã phải suy nghĩ rất nhiều mới hạ quyết định, nhưng vẫn sợ rằng Đồng Đồng sẽ làm cho nhiều tên đàn ông khác mê mết.

Nhưng Đồng Đồng xinh đẹp nhường ấy, nhất định là hấp dẫn không ít ánh mắt đàn ông, anh không mong muốn điều này, trong đấy lại còn có cả em trai của anh, Lôi Hường Đồng.

Ánh mắt Lôi Dương tìm kiếm bóng dáng nhỏ màu trắng, anh nghĩ bụng định xuống đi bộ với cô, nhưng ... Đồng Đồng lại bước tới một chiếc xe khác.

Trong xe ló ra một người đàn ông, Đồng Đồng mở cửa bước lên, trong mắt Lôi Dương là một loạt cảm xúc hỗn loạn... anh... người đó... chính là Tân Nhiên.

Thật đáng chết, lén lút gặp người khác, không phải là vì anh không đáp ứng đủ cô chứ, vì cái gì mà hai người họ lại gặp nhau như thế này.

Lôi Dương cả người như bị lửa thiêu đốt, khí giận trong mắt tràn ra, tức giận, đố kỵ, hận ý, tất cả bao phủ lý trí của anh.

Phản bội, phản bội, hai từ này thốt ra từ trong lòng anh với lòng oán hận ngút lửa.

Nhưng trong đầu anh hiện lên một âm thanh khác nhắc nhở anh, phải bình tĩnh. Bình tĩnh! Có lẽ chỉ là do ngẫu nhiên! Ngẫu nhiên thôi!

Lôi Dương còn đang lửa giận bùng bùng thiêu đốt thì Đồng Đồng đã lên xe, rời khỏi nhà hàng.

Lôi Dương nhanh chóng cho xe chạy theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Xe của Tân Nhiên dừng ở bệnh viện, Đồng Đồng mở cửa xe xuống, Tân Nhiên cũng nhanh chóng xuống xe đi bên cạnh Đồng Đồng.

Hai người cùng nhau bước vào bệnh viện.

Thân ảnh của Đồng Đồng và Tân Nhiên lọt vào đôi mắt lạnh lùng mà đầy vẻ lo lắng của Lôi Dương, sắc mặt anh âm u, đôi mắt phượng chăm chú nhìn Đồng Đồng và Tân Nhiên nói cười rồi biến mất trước mắt anh.

Ánh mắt Lôi Dương mệt mỏi xen lẫn lạnh lùng, trong lòng phần nộ, anh lái xe điên cuồng rời đi.

.....

Biệt thự.

Đồng Đồng từ chỗ bệnh viện với Tân Nhiên ra, bắt xe taxi về biệt thự, trong lòng đột nhiên có chút không yên tâm, không biết có nên nói cho Lôi Dương biết kết quả hôm nay kiểm tra hay không.

Vừa bước vào cửa cô đã chạm mặt Lôi Dương.

Khuôn mặt anh âm u, ánh mắt đỏ bừng, trong tay cầm một bình rượu, thoáng chốc ánh mắt lại lạnh băng, kỳ quái nhìn cô chăm chăm.

Anh không được vui! Thậm chí là đang phần nộ.

“A Dương, anh làm sao vậy?” Đồng Đồng đến gần Lôi Dương, nhỏ giọng hỏi.

“Cút ngay!” Lôi Dương vung tay lên gạt ra khỏi tay Đồng Đồng khiến cho Đồng Đồng giật mình, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.

“A Dương!” Đồng Đồng nhìn Lôi Dương lãnh khốc mà đau lòng hô: “Anh uống say sao!”

“Tôi không say, tôi rất tỉnh!” Lôi Dương lạnh lùng cố chấp, tiếp tục đưa bình rượu lên, uống ừng ực.

Đồng Đồng cẩn trọng đến gần Lôi Dương, lấy bình rượu trong tay Lôi Dương, dịu dàng nói: “A Dương, đừng hét lên như vậy!”

“Cút ngay!” Lôi Dương phần nộ gạt tay Đồng Đồng ra.

“A” Đồng Đồng bị Lôi Dương gạt tay, té ngã trên mặt đất, hét lên một tiếng, túi xách trong tay rơi ra, đồ đạc trong túi rơi vãi tung tóe.

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng ngã, trong lòng cũng đau xót, nhưng nghĩ tới Đồng Đồng cùng đi với Tân Nhiên, nghĩ đến Đồng Đồng lừa gạt mình, trong lòng lửa giận lại dâng lên ngàn ngút.

Lôi Dương cúi người, bắt lấy cánh tay Đồng Đồng, nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt mang theo đau xót, lãnh lẽo đầy hận ý nói: “Em luôn dối gạt tôi, phản bội tôi là thói quen của em sao?”

Đồng Đồng sắc mặt trắng bệch, lắc đầu nói: “A Dương, anh tại sao lại tức giận như vậy, anh đang nghĩ gì thế!”

Lôi Dương cười lạnh một tiếng: “Tôi không đáp ứng nỗi em, để em phải đi với người khác sao, tại sao em làm thế? Hà?”

Cánh tay Đồng Đồng đau đớn, cô lo lắng giải thích: “Em không hề, A Dương.”

Ánh mắt Lôi Dương chú ý vào mảnh giấy trắng vừa rơi ra từ túi xách của Đồng Đồng, anh nhặt lên xem.

Bệnh viện XX, ngày tháng đề đúng là ngày hôm nay.

Lôi Dương buông tay Đồng Đồng ra, cầm chặt lấy mảnh giấy, sắc mặt anh đổi biến, Đồng Đồng trong lòng lo lắng, nhìn Lôi Dương, không biết anh phản ứng thế nào. Không biết anh nghĩ gì khi biết chuyện này.

Đồng Đồng khiếp sợ gọi: “A Dương!”

“Em có thai?” Lôi Dương ánh mắt sắc lạnh hỏi.

Đồng Đồng nhẹ nhàng gạt đầu.

“Là của tôi? Đứa bé là của tôi!” Lôi Dương trong đầu có chút phiền loạn.

“Là anh, A Dương, là con của chúng ta!”

Lôi Dương hừ lạnh một tiếng, khinh xuy nói: “Của tôi? Em khẳng định là của tôi?”

Đồng Đồng mặt tái nhợt, trong lòng buốt giá, cảm giác không thờ nổi. Nước mắt lưng tròng.

Cô đau xót khóc nói: “A Dương, anh không thể nói như thế được, đứa bé đúng là con anh.”

Nhìn Đồng Đồng đau khổ như thế, Lôi Dương mất đi bình tĩnh, cuồng nộ nói: “Bỏ đi.”

Đồng Đồng ánh mắt ngưng lại, nhìn Lôi Dương, không thể tin được, cô khóc rống lên: “Anh nói cái gì, A Dương, anh nói em lừa anh sao, anh nói đùa phải không!”

Lôi Dương đứng thẳng lên, không nhìn Đồng Đồng, lãnh khốc nói: “Tôi đã khi nào đùa.”

Tâm trí Đồng Đồng đau đớn cùng cực, đứa bé trong bụng kia là ngoài ý muốn, mỗi ngày phải chịu đựng những điều thế này, có đứa bé này lại càng thêm phần đau khổ.(T_T)

Tại sao Lôi Dương lại có thể vô tình nói ra những lời lãnh khốc đó, hai chữ: bỏ đi. Đó là cốt nhục của anh, tại sao anh lại có thể vô tình như thế. Đồng Đồng lòng đau đớn cùng cực.

Anh tuyệt nhiên không tin cô, bởi vì thấy cô và Tân Nhiên ở cùng một chỗ, cho rằng cô yêu người khác, nên mới bảo đó là đứa bé của người đàn ông khác.

Tâm trí cô trống rỗng, nước mắt cũng đã biến mất, chỉ còn lại nỗi đau.

“Ngày mai tôi sẽ cho gọi bác sĩ.” Lôi Dương lại tiếp tục nói ra những lời lạnh lùng, Đồng Đồng gần như mất hết cảm giác.

Cô đau khổ, cười nói: “Anh cho rằng đứa bé không phải con anh sao? Em là một đứa con gái như vậy sao, vậy sao anh còn định bắt em ở bên cạnh anh?” Đồng Đồng ai thương đứng đây, trong mắt là sự bi thống tuyệt vọng, nhìn Lôi Dương dờ dẫm: “Một khi đã như vậy, em không cần phải ở lại đây nữa, em sẽ mang theo đứa bé này đi tìm cha của nó.”

Lôi Dương điên cuồng quay đầu lại, bắt lấy bả vai Đồng Đồng nói: “Đừng có chọc giận tôi, hãy làm theo những gì tôi nói.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Trốn khỏi bệnh viện

Làm theo lời tôi nói!

Lời nói Lôi Dương giống như hàn băng mùa đông lạnh thấu tim, từng tiếng từng lời phảng phất như ma quỷ, làm cho Đồng Đồng sợ hãi đến cả người phát run.

Cô đau đớn hét lên "Không! Không được, A Dương!"

Đồng Đồng ôm lấy cánh tay Lôi Dương, vừa khóc vừa nói: "Không cần tàn nhẫn như vậy, đó là cốt nhục của chúng ta, A Dương!"

Cô mong muốn biết bao nhiêu có được một đứa con với A Dương, kết tinh tình yêu của hai người . Hai năm trước mất đi Lôi Dương, cô vẫn ảo tưởng nếu có một ngày tìm lại được anh, nhất định sẽ vì anh sinh một đứa nhỏ, kéo dài sinh mệnh tình yêu của bọn họ . Cho dù lúc đó cô không biết Lôi Dương vẫn đang còn sống nằm trên giường bệnh, nhưng nguyện vọng này cô một mực giữ lại trong lòng .

Cố gắng thêm một lần nữa đi, vì đứa nhỏ và cho mình .

Thân thể Lôi Dương bị Đồng Đồng ôm cứng ngắt, nghe Đồng Đồng khóc thảm thiết, nhìn thấy khuôn mặt ướt đẫm của cô làm anh bắt đầu run sợ, trong lòng đấu tranh. Anh thông khổ nhắm mắt lại, sau đó mở ra, lạnh lùng đẩy Đồng Đồng ra, vừa bình tĩnh vừa vô tình nói "Quyết định của tôi sẽ không thay đổi!"

Dứt lời, anh cầm chai rượu trong tay ném mạnh xuống đất, một tiếng "xòang" vỡ nát như trái tim Đồng Đồng, vỡ nát thành từng mảnh nhỏ .

Lôi Dương cứng nhắc đi về phòng ngủ, bỏ lại Đồng Đồng đau đớn ở lại phòng khách trống trải . Anh do dự, mình làm như vậy là giải hạn hay sao? Là trả thù Đồng Đồng phản bội hay sao? Nhưng vì sao không có lấy một tia khoái cảm, ngược lại trong lòng lại hết sức đau đớn .

Nhưng nghĩ tới Đồng Đồng lần lượt phản bội, lừa gạt mình, Lôi Dương bắt buộc bản thân phải ngoan độc .

Đồng Đồng thần thờ ngồi sụp xuống đất trong phòng khách, ánh mắt vô hồn nhìn theo bóng dáng Lôi Dương, nước mắt lặng lẽ chảy xuống .

Lôi Dương đem mình nhốt lại trong phòng ngủ . Biết Đồng Đồng đang khóc bên ngoài, anh cố gắng trấn áp sự bất an cùng lo lắng trong lòng, ngồi lặng ở trên giường, trừng mắt về phía cửa phòng ngủ thao thức suốt đêm.

Ngày hôm sau Lôi Dương đi ra phòng ngủ từ sớm, nhìn thấy Đồng Đồng ngồi yên một chỗ ở phòng khách, như là cả đêm không hề cử động .

Cô đỡ đầu nhìn anh, giống như van xin anh thay đổi ý định . Ánh mắt cô làm cho anh đau đớn, trong lòng cảm thấy rất bất an.

"Muốn đi bệnh viện phải không?" Đồng Đồng ngao ngán hỏi .

"Biết thì tốt, sao còn không đứng lên!" Lôi Dương nói xong có chút hối hận, nhưng lời đã nói ra dù muốn cũng không thu lại được .

Đồng Đồng nhẹ giọng nói "Anh bế em lên xe có được không? Chân em rất tê."

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lôi Dương hiện lên một tia bất an, nhưng gương mặt rắn rỏi vẫn lạnh lùng không chút độ ấm, anh bước tới, kéo Đồng Đồng đứng lên rồi bế Đồng Đồng đi ra phía cửa lớn .

Cửa mở ra, ánh nắng ban mai chiếu trên người họ, xinh đẹp mà cũng rất thê lương!

"Bác sĩ, có đau lắm không?" Đồng Đồng nằm ở bàn tiểu phẫu lạnh như băng, vô cảm hỏi bác sĩ.

"Sẽ đau một chút, nhưng mà chịu đựng một lát sẽ qua nhanh thôi!" Bác sĩ vừa nói vừa chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật .

Tay Đồng Đồng bưng kín bụng, chịu đựng một chút rồi một sinh mạng nhỏ sẽ không còn, cốt nhục của cô sẽ không còn . Nhưng mà cô sẽ hối hận cả đời, đau lòng cả đời !

Đồng Đồng đột nhiên ngồi dậy, trên người chỉ mặc một chiếc áo bệnh nhân trắng, ánh mắt nhu mì bỗng trở nên kiên định .

"Mau nằm xuống, thủ thuật sắp bắt đầu rồi!" Bác sĩ muốn ấn Đồng Đồng nằm xuống .

Tuy nhiên Đồng Đồng lại leo xuống giường phẫu thuật, vội vàng mặc lại quần áo, bối rối nói "Thực xin lỗi bác sĩ, tôi muốn đi toilet, gấp lắm!"

Bác sĩ bất đắc dĩ lắc đầu: "Đi nhanh rồi về . Buổi sáng làm cái gì không biết, không phải đã dặn cần phải đi trước rồi mới tới phòng phẫu thuật sao!"

Trong lúc bác sĩ đang nén giận thì Đồng Đồng đã sớm đi ra khỏi phòng phẫu thuật, chạy tới cửa khác của bệnh viện, tránh xa chỗ Lôi Dương, rồi đi chỗ làm cho người ta khó thở này .

"Đồng Đồng, em muốn đi đâu?" Phía sau có người lớn tiếng gọi .

Đồng Đồng quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Lôi Dương, thân thể cao lớn đang đi về hướng cô .

Cô cuống quýt chạy nhanh hơn, mong kéo dài khoảng cách giữa hai người .

Không! Cô không muốn bị Lôi Dương bắt được, không muốn bị Lôi Dương mang trở lại bệnh viện, không muốn!

"Đồng Đồng, đứng lại!" Lôi Dương kêu lên sợ hãi, nhưng cũng không kêu lại được Đồng Đồng đang cố gắng chạy tránh anh .

Đang chạy, Đồng Đồng bỗng vấp ngã ngồi xuống đất, bụng đau từng cơn, làm cho cô không thể tiếp tục chạy . Cô ngồi giữa đám đông, cúi đầu đã nhìn thấy máu nhuộm đỏ váy trắng, chảy dọc theo chân .

"Không!" Đồng Đồng hoảng sợ hét lên một tiếng rồi ngất đi .

Lôi Dương dừng chân lại, bối rối tìm trong đám đông. Nhìn khắp xung quanh chỉ thấy người qua lại, tựa hồ vạn vật yên lặng . Không có Đồng Đồng. Không có Đồng Đồng!

Trong lòng anh cực kỳ hoảng sợ!

Đồng Đồng đi đâu vậy ? Đi đâu vậy ? Cô hoảng hốt bỏ chạy, muốn thoát khỏi anh . Đồng Đồng đi đâu vậy, rõ ràng đang ở trước mắt, tại sao đột nhiên không thấy .

Cô trốn anh, khỏi tầm mắt anh, xa bên người anh . Nhớ tới ánh mắt Đồng Đồng, Lôi Dương đột nhiên cảm giác được, Đồng Đồng tựa hồ đã sớm quyết định phải rời khỏi anh .

Cô muốn rời khỏi anh! Cô không phải đã nói mặc kệ như thế nào đều ở lại bên người anh hay sao?

Nói láo! Đều là nói láo!

Trên mặt Lôi Dương đầy sự lo âu, hốt hoảng, ảo não, bất lực và thống khổ .

Đồng Đồng !

Lôi Dương che giấu sợ hãi trong lòng, nước mắt thương tâm chọt trào ra!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Có yêu anh không

Bốn phía một màu đen, trước mắt mờ mịt, không gian ngột ngạt, hô hấp khó khăn, nặng nề làm Đồng Đồng neoh mắt tỉnh lại, cô mãnh liệt ngồi dậy .

Đồng Đồng thở gấp, trán lấm tấm mồ hôi, ánh mắt vừa nghi hoặc vừa hoảng sợ nhìn khắp bốn phía tường trắng .

Đây là làm sao? Đồng Đồng trong lòng không ngừng thắc mắc, cố gắng nhớ lại trong đầu mình đã xảy ra chuyện gì .

Bệnh viện màu trắng, giường phẫu thuật lạnh băng, bỏ chạy thoát đi, Lôi Dương đuổi theo, máu đỏ, mọi thứ hỗn độn quanh quẩn trong đầu .

Trong lòng Đồng Đồng càng lúc càng bất an, càng thấy khó thở, tay găt gao để chặt trên bụng, vừa kinh hoàng vừa bất lực .

Đứa nhỏ còn hay không? Nơi này là chỗ nào ? Là bệnh viện hay sao?

"Đồng Đồng !"

Một tiếng gọi quen thuộc vang lên, cắt ngang sự hoang mang của Đồng Đồng. Tiếp theo một người đàn ông đến gần cô . Khuôn mặt tuấn tú văn nhả, là Tân Nhiên.

Đồng Đồng giống như nhìn thấy phao cứu mạng, vội vã bước xuống giường về phía Tân Nhiên, nhưng lại bị Tân Nhiên cản lại, ấn cô trở lại giường .

"Em cần phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng lộn xộn!"

"Tân Nhiên, con của em không có chuyện gì phải không? Có phải không?" Đồng Đồng vội vàng hỏi, hy vọng Tân Nhiên cho cô một lời khẳng định, nhưng Tân Nhiên lại trầm mặc, dùng đôi mắt lo lắng nhìn cô.

Đồng Đồng găt gao bắt lấy cánh tay Tân Nhiên, loạng choạng nói: "Tân Nhiên, em đang hỏi anh, con của em còn có phải hay không?"

Tân Nhiên nắm lấy bàn tay Đồng Đồng, nhìn cô chăm chú rồi nhẹ giọng an ủi: "Đứa nhỏ về sau còn có thể có, hiện tại em cần nghỉ ngơi cho thật tốt, biết không!"

Không! Không!!

Lời nói Tân Nhiên giống như sét đánh ban trưa, đập nát mong mỏi cuối cùng trong lòng Đồng Đồng!

Cô không cảm thấy tức giận, chỉ vô lực dựa vào ngực Tân Nhiên, ánh mắt trống rỗng vô hồn, thống khổ thấp giọng nói : "Đứa nhỏ ...mất rồi!" (MDNQ:oa oa ...dịch cái đoạn này đau lòng quá, hong chịu ầu...huhuhu...!)

Tân Nhiên tựa hồ cảm nhận được nỗi đau của Đồng Đồng, anh không hề nói lời nào, chỉ là lấy tay đặt lên vai Đồng Đồng vỗ về an ủi .

Lòng anh có chút khổ sở, khổ cho mình mà cũng tội cho Đồng Đồng.

"Buông cô ấy ra!" Một giọng nói lạnh như băng xuyên thấu linh hồn Đồng Đồng, xuyên thấu trái tim thống khổ chết lạng của cô. Cô ngược ánh mắt thù hận nhìn Lôi Dương, mang theo hận, mang theo oán .

Lôi Dương nhìn ánh mắt Đồng Đồng, trái tim cảm thấy một chút mất mát .

Tân Nhiên đẩy nhẹ Đồng Đồng ra, có chút không hài lòng nhìn Lôi Dương, xem ra tình trạng hiện tại của Đồng Đồng có liên quan tới anh ta . Nếu không thương yêu Đồng Đồng sao lại không bỏ qua, chẳng lẽ tra tấn Đồng Đồng là lạc thú của anh ta sao?

"Đuổi anh ta ra ngoài đi Tân Nhiên, em không muốn nhìn thấy anh ta!" Đồng Đồng xoay mặt trong ngực Tân Nhiên, không buồn ngẩng đầu nhìn Lôi Dương, trong lòng vừa hận vừa đau như dao cắt .

Lôi Dương nghe thấy Đồng Đồng nói, ánh mắt lập tức biến đổi, sắc mặt đanh lại .

"Lôi tiên sinh mời anh đi ra ngoài, bệnh nhân cần nghỉ ngơi!" Tân Nhiên không cần biết sắc mặt lãnh khốc của Lôi Dương đáng sợ cỡ nào, bởi vì lúc này sắc mặt anh cũng không dễ chịu . Anh nhìn thấy thái độ Lôi Dương đối với Đồng Đồng chỉ có dữ tợn hung hãn mà không có chút ôn nhu, thật không đáng cho Đồng Đồng vì anh ta mà trả giá tất cả .

"Chuyện của chúng tôi không đến lượt anh xen vào!" Lôi Dương căn bản không quan tâm lời Tân Nhiên nói, đi nhanh về hướng Đồng Đồng, chỉ muốn ôm Đồng Đồng mang đi .

Đồng Đồng tránh né tay anh, càng rúc sâu vào ngực Tân Nhiên.

"Lôi tiên sinh, mời anh đi ra ngoài!"

Lôi Dương nhìn thấy Đồng Đồng trốn tránh mình, lại tiến sát vào người đàn ông khác tìm lấy sự an toàn, trong lòng anh đẩy lên một cỗ lửa giận, một trận ghen tức thiêu đốt .

Ngay cả bản thân cũng không có phát hiện từ lúc nào anh biến thành ông chồng ghen tuông, sắc mặt xanh mét, nắm tay tức giận vung về phía Tân Nhiên . Ở trong mắt anh lúc này, hình ảnh người đàn ông khó ưa này dính lấy Đồng Đồng thực sự cực kì chướng mắt .

Con người văn nhả như Tân Nhiên vốn không phải đối thủ của Lôi Dương, lại không hề phòng bị nên bị Lôi Dương một quyền đánh trúng, té xuống đất thật mạnh .

Đồng Đồng thấy sắc mặt xanh mét của Lôi Dương, lại thấy khóe miệng ứa máu của Tân Nhiên, lắc đầu khốc lốc hét to: "Lôi Dương ...tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh không hiểu sao? Về sau ...Về sau chúng ta đường ai nấy đi! Anh đi đi!" (MĐNQ đứng, đuổi đi ...đáng đời đồ đáng ghét!! >_

Lôi Dương trong lòng rối bời, máu toàn thân như đông cứng lại . Cô gái này cự tuyệt anh, đuổi anh đi, muốn cùng anh phân rõ giới hạn ?!

Đáng chết, không thể! Cô chỉ có thể là cô gái của anh, cho dù chết cũng chỉ có thể chết trong tay anh, bởi vì cô là đối tượng trả thù của anh, anh không phải còn tiếp tục tra tấn cô sao?

Tuy nhiên anh lại lần lượt mềm lòng, mà cô gái này trước mắt không phải đang chọc giận anh sao? Không phải lại vì đàn ông khác mà làm anh bùng nổ tức giận hay sao?

Bên môi anh lộ ra một nụ cười vừa tà mị vừa khát máu (ui...sợ)

"Em không phải yêu tôi sao? Nhanh như vậy đã thay đổi rồi sao?"

Tân Nhiên chùi vết máu nơi khóe miệng, đứng dậy, nắm tay vung tới Lôi Dương, hai người bắt đầu ẩu đả . (mí anh này bạo lực quá!!)

"Đừng đánh ..." Đồng Đồng muốn xuống giường ngăn cản Lôi Dương tiếp tục đánh nhau, vì Tân Nhiên căn bản không đánh lại Lôi Dương, trên mặt lại bị đánh trúng . Nhưng mà bản thân cô lại cảm giác trước mắt tối sầm, ngã lại trên giường, bắt lực khốc la: "Dừng tay, không cần đánh nữa! Tình yêu của tôi đã lấy lại rồi ! Tôi không còn muốn yêu anh nữa, được chưa?"

Lôi Dương đám một quyền thật mạnh lên ngực Tân Nhiên, tức giận nói "Em nói lại lần nữa xem!" Cô có yêu anh, có yêu anh không?

"Tôi nói ...tôi không hề yêu anh!"

Đồng Đồng mới nói nửa chừng, cảm đã bị Lôi Dương dùng sức nắm chặt .

"Làm sao, một ngày trước còn đòi sống đòi chết cùng đứa con của tôi, hiện tại thì nói không yêu tôi, nhanh như vậy đã ngã vào vòng tay của người đàn ông khác sao?"

Đồng Đồng nghe Lôi Dương nói, nhớ tới đứa con chưa từng gặp mặt đã mất đi, đau khổ hét lên: "Đúng, là tôi ngã vào vòng tay người đàn ông khác, đứa nhỏ vốn không phải của anh, không phải của anh, nên tôi yêu anh cũng là giả . Tôi chỉ là nhìn trúng tiền tài của anh, vì muốn bảo vệ nhà của tôi, cho nên mới tiếp cận anh . Tôi chính cô gái như vậy, là cô gái như vậy đấy!"

Đồng Đồng đau đớn khóc.

Tân Nhiên ngây ngốc lặng nhìn Đồng Đồng đau khổ, mà Lôi Dương lại như tượng thạch cao đông cứng tại chỗ, chỉ là đôi mắt mang theo tức giận nhìn Đồng Đồng

Cô đang nói dối!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Không cho cô đi

Lôi Dương nghe Đồng Đồng lớn tiếng la, trái tim run rẩy thật mạnh. Tay anh buông cầm Đồng Đồng ra, bắt lấy bả vai Đồng Đồng, giận dữ nói: "Không cần cố ý chọc giận tôi có biết hay không! Em nên biết chọc giận tôi sẽ có kết quả gì!"

Trong tiềm thức, anh hy vọng là Đồng Đồng yêu anh. Hy vọng giờ phút này cô nói không thương là giả dối, chỉ là anh không thừa nhận bản thân để ý Đồng Đồng có yêu hay không yêu anh.

Đồng Đồng nước mắt lưng tròng, bi thống nhìn khuôn mặt tuần mỷ lạnh lùng của Lôi Dương, thương tâm nói: "Chính là sự thật, là thật!" Đồng Đồng nói xong cười lạnh một tiếng: "Anh không phải cho rằng hai năm trước tôi đã phản bội anh sao? Như vậy chuyện tôi làm bây giờ lại có đáng gì?"

Đồng Đồng nhìn gương mặt xanh mét của Lôi Dương, nước mắt chảy càng lúc càng nhiều.

Cô không biết nói như vậy là trừng phạt Lôi Dương vô tình, trừng phạt Lôi Dương gián tiếp làm cho đứa con mất đi, hay là trừng phạt bản thân thất chức. Là cô không có bảo vệ tốt đứa nhỏ...

Nếu là trừng phạt cả hai người, như vậy thì cùng nhau xuống địa ngục đi!

Cùng mất đi đứa nhỏ, cùng nhau xuống địa ngục đi. Lôi Dương để ý chuyện hai năm trước Đồng Đồng có hay không phản bội như vậy, hiện tại cũng hồ đồ giống nhau thôi.

Lôi Dương nhìn biểu tình kiên định và thành thật của Đồng Đồng, trên mặt anh lộ ra một nụ cười lãnh khốc tàn nhẫn, lạnh lùng nói: "Cô nghĩ tôi sẽ buông tay như vậy sao? Nằm mơ! Cô nên vì những chuyện mình đã làm mà vĩnh viễn chuộc tội!"

Chỉ là trong lòng anh thật sự mong muốn như vậy sao? Không! Không phải! Nhưng đây chính là một cách để giữ Đồng Đồng lại. Nghe được Đồng Đồng la hét muốn rời khỏi anh, anh phần nộ, đồng thời lại cảm thấy sợ hãi. Phần nộ là vì Đồng Đồng nói ra muốn rời khỏi anh, lại sợ hãi Đồng Đồng sẽ bỏ đi! Cho nên anh không để ý tất cả chỉ muốn giữ lại cô.

Chỉ sợ lại là một phương thức sai lầm, nhưng mà anh chính mình không có ý thức được ý nghĩ trong lòng. Đem nỗi sợ hãi mất đi Đồng Đồng nhằm lẫn thành sự phần nộ, muốn lưu lại Đồng Đồng là để tra tấn cô thật tốt! (MDNQ:ôi...biến thái!!!)

Anh một mực coi nhẹ cảm giác bất an cùng sợ hãi sâu trong lòng.

Anh là vương giả. Anh tối cao vô thượng. Anh lãnh khốc vô tình. Anh sẽ làm cho kẻ phản bội anh phải trả giá đại giới!!!

Đồng Đồng thân thể suy yếu bị Lôi Dương mạnh mẽ mang về biệt thự. Tân Nhiên chỉ đành âm thầm bỏ đi. Anh có muốn cũng không đấu lại quyền lực hay sức mạnh của Lôi Dương, đành nghe theo lệnh viện trưởng, tùy ý Lôi Dương mang đi Đồng Đồng.

Đồng Đồng cũng biết dù có trốn cũng không thoát khỏi bàn tay Lôi Dương.

Nhưng lòng cô đã lạnh lùng, không chỉ có giận, còn có hận!

Trong biệt thự rộng lớn tỏa ra sự yên lặng bức người.

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng không buồn mở miệng, nhìn khuôn mặt vì sảy thai mà tái nhợt yếu ớt, lòng anh dâng lên một cỗ tức giận, còn có đau đớn khó hiểu, lớn tiếng nói: "Đem thuốc lên đây!"

Đồng Đồng từ từ nhắm hai mắt lại, nằm trên giường, cự tuyệt nhìn Lôi Dương, cự tuyệt ăn bữa tối anh chuẩn bị, khiến Lôi Dương từng con từng con tức giận cùng phiền muộn, đành giờ giọng uy hiếp: "Em quên mục đích của mình rồi sao? Không phải muốn bảo vệ nhà ở cho người thân sao? Em làm tôi mất hứng như vậy, có phải muốn nhắc tôi nên san bằng nhà em không?"

Đồng Đồng nghe lời Lôi Dương nói mà đôi mắt không có một chút phản ứng.

Lôi Dương đem cơm tối để trên bàn, lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm một dãy số, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Đồng Đồng, sau đó giận dữ nói với người bên kia đầu dây: "Bây giờ lập tức đem nhà ở của họ Lê tại khu XX san bằng!"

"Chủ tịch, ngài không phải từng phân phó tạm thời không được động tới mảnh đất đó hay sao, kế hoạch thi công đã bắt đầu..." "Đầu bên kia điện thoại lên tiếng.

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng vẫn không hề phản ứng, liền quay lại quát với người bên kia đầu dây: "Không nghe hiểu ý tôi sao? Tôi nói là bây giờ, lập tức làm đi!"

"Dạ, dạ, tôi lập tức đi làm, đi liền!" Người bên kia điện thoại trả lời nhanh như gió, trên trán đầy mồ hôi hột, tổng giám đốc uống lộn thuốc sao mà tức giận dữ vậy!

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng, anh không tin Đồng Đồng không có phản ứng!

Quả nhiên Đồng Đồng đang đưa lưng về phía anh bỗng từ từ quay mặt lại, mở đôi mắt sưng đỏ nhìn anh cất giọng khàn khàn nói: "Anh muốn như thế nào?"

Lôi Dương dùng âm thanh hòa hoãn nói: "Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, không chọc giận tôi, tôi sẽ nghĩ tới việc thu hồi mệnh lệnh vừa rồi."

Hai mắt Đồng Đồng mang theo oán hận trừng Lôi Dương một cái, cuối cùng đành thỏa hiệp. Cô cúi đầu, không cam lòng nói: "Tôi sẽ hợp tác, anh không cần cho người đi phá nhà tôi!" Cô biết chỗ yếu của mình hoàn toàn bị Lôi Dương nắm giữ.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lôi Dương hiện lên một tia cười, cầm lấy di động gọi lại dây số vừa rồi, trầm giọng nói: "Coi như mệnh lệnh vừa rồi tôi không nói qua!"

"Cái gì?" Đầu dây bên kia ngỡ ngác hỏi.

"Kế hoạch khu đất XX giữ như cũ, mệnh lệnh vừa rồi không có hiệu quả!" Lôi Dương nói xong cúp điện thoại.

Chỉ để lại đầu dây bên kia một người thất thần, còn đang nghiền ngẫm quyết định thay đổi như chong chóng của Lôi Dương!

Đồng Đồng ăn xong cơm tối do Lôi Dương chuẩn bị liền nằm xuống ngủ. Thân thể hết sức uể oải, lòng cũng mệt mỏi, cô chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt một chút.

Một ngày nay, cô thừa nhận rất nhiều việc xảy ra trên mình, đều là những chuyện trầm trọng!

Lôi Dương vẫn nhìn Đồng Đồng, cho tới Đồng Đồng mệt mỏi ngủ yên.

Đôi mắt anh thâm trầm, nhìn không ra suy nghĩ điều gì, chỉ nhẹ nhàng đem chăn đắp cẩn thận lên mình Đồng Đồng rồi rời khỏi phòng ngủ.

Đồng Đồng bởi vì sẩy thai nên tạm thời không thể đi làm ở nhà hàng. Lôi Dương cũng giúp cô xin nghỉ, rồi kêu một bác sĩ già tới phụ trách giúp Đồng Đồng kang phục.

Bác sĩ họ Trương, Đồng Đồng từng gặp qua hai lần. Một lần là lúc cô ngất xỉu, một lần là lúc Lôi Dương bị bệnh. Ông ta đối với Lôi Dương dường như có chút quan tâm, cũng không kiêng sợ Lôi Dương. Đồng Đồng không biết vị bác sĩ này với Lôi Dương có quan hệ gì sâu xa, chỉ là Lôi Dương tuy đối với bác sĩ hung tợn nhưng Đồng Đồng nhìn ra được anh có một loại tình cảm đặc thù với ông.

Bác sĩ Trương tận trách nhiệm dặn dò Lôi Dương những chuyện cần để ý. Sau đó hé ra nét mặt già nua bất mãn, thao thao bất tuyệt nói: "Thật không biết người đưa nhỏ này là nghĩ làm sao, đối xử với con gái người ta thế này, làm thân thể tổn thương thành như vậy. Không muốn đưa nhỏ thì phòng tránh một chút, nếu không rõ ràng đúng là tạo nghiệt!"

Bác sĩ Trương vừa nói vừa nhìn Lôi Dương lắc đầu liên tục, sắc mặt Lôi Dương càng lúc càng xanh mét, cả giận nói: "Việc của ông làm xong, có thể đi ra ngoài, ngày mai mới lần trở lại đây!"

Bác sĩ Trương trừng mắt, liếc nhìn Lôi Dương một cái nói: "Ta đi, đâu phải ta không muốn đi. Ai muốn ở đây nhìn cái mặt Lôi Công của người!" (*chắc là cái mặt lúc nào cũng đen thui, cau có như mới bị giựt kẹo)

Nói xong xách cái hòm thuốc đi ra phía cửa. Vừa tới cửa phòng Đồng Đồng, đột nhiên xoay người lại nói với Lôi Dương: "Nhớ kỹ, hiện tại cô ấy không thể tức giận, không thể đau lòng, cái gì cũng không thể làm. Còn nữa, cậu phải cấm dục ít nhất hai tuần (sao ít thế ??) bằng không nếu bị đi chứng sẽ là chuyện cả đời!"

Nói xong không thèm đợi Lôi Dương ra lệnh tiễn khách, tự giác bỏ đi.

Lôi Dương đối với lời bác sĩ Trương nói có vẻ như không quan tâm, nhưng mà mỗi chữ mỗi câu đều ghi nhớ trong lòng.

Anh đi tới bên giường Đồng Đồng, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn Đồng Đồng nhắm mắt giả ngủ, mở miệng hỏi: "Muốn ăn cái gì đây?"

Đồng Đồng nằm im trên giường không động đậy, hai mắt nhắm lại giống như đang ngủ thật sự.

"Ngày mai tôi mang em rời khỏi chỗ này." Lôi Dương lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt nghiêm trọng, chỉ để lại cho Đồng Đồng một bóng lưng cao lớn.

Mang cô rời khỏi? Mí mắt Đồng Đồng khẽ lay động rồi mở ra.

Anh không cần cô nữa, muốn buông tay sao? Đây không phải là kết quả cô mong muốn sao? Chỉ là vì cái gì khi Lôi Dương chính miệng nói ra thì lòng của cô lại bắt đầu đau đớn.

Nhìn bóng dáng như tượng khắc của Lôi Dương, mái tóc đen hơi dài, giờ phút này cô mới hiểu, cô thật sự không mong muốn chia cách với Lôi Dương. Cô chỉ là hận, là giận, là đau, là khó chịu vì đứa nhỏ bị mất đi. Lôi Dương không muốn đứa con của cô và anh, làm cho một sinh mệnh bị mất đi. Cô oán

trách Lôi Dương vô tình, đó là cốt nhục của bọn họ, nói không cần là bỏ đi sao?

Cô chính là không sao quên được, quyết định của Lôi Dương ngày đó, sự vô tình ngày đó, không thể quên được thai nhi trong bụng nhanh như vậy đã mất đi.

Chỉ tại cô đi tới bệnh viện mới phát sinh ra chuyện như vậy, cho nên nếu hận thì cô nên hận mình mới đúng!

Ngay lúc nghĩ tới Lôi Dương, Lôi Dương xoay người lại, đôi mắt thăm thẳm nhìn Đồng Đồng, khẽ mở miệng: "Suy nghĩ cái gì, có phải nghĩ tới tôi mau như vậy đã buông tha em?" Lôi Dương nói xong, ngón tay thon dài thản nhiên lướt qua đôi môi nhợt nhạt của Đồng Đồng, tiếp tục nói: "Chỉ sợ làm em thất vọng rồi, tôi chỉ là nghĩ tới đôi chỗ ở cho em thôi!"

Đồng Đồng trong lòng đang phập phồng, nghe Lôi Dương nói xong, không biết nên thờ dài nhẹ nhõm hay là thất vọng. Tóm lại trong lòng dường như không có khăn trương lẫn thống khổ.

Coi như cô lại thỏa hiệp với bản thân mình đi. Tình yêu của cô rốt cuộc đã xâm phạm cốt tủy, dù Lôi Dương có đối với cô ác liệt ra sao, cô y nhiên cũng không thể quên mất anh!

Nhìn gương mặt Lôi Dương, gương mặt làm cho cô vừa yêu vừa hận kia, Đồng Đồng thật lâu cũng không nói được lời nào.

...

Ngày hôm sau, Lôi Dương lấy xe chở Đồng Đồng rời khỏi biệt thự đi tới một chỗ khác.

Đồng Đồng chú ý Lôi Dương thực sự rất cẩn thận, tựa hồ sợ bị người khác phát hiện ra cô. Đồng Đồng trong lòng muốn hỏi tại sao, nhưng lại bỏ đi ý định đó rất nhanh.

Đi tới đâu cũng không có gì khác nhau, dù sao cô cũng là người bị anh giam cầm, cả thân thể lẫn linh hồn, có trốn cũng không khỏi. Cô e ngại Lôi Dương, sợ anh giận dữ mà ra lệnh phá nhà cô.

Có lẽ trong lòng cô cũng không thật sự muốn tách ra! E ngại, cũng chỉ là cho mình một cái cơ yếu ớt để mà ở lại!

Qua một lúc thật lâu, xe dừng trước một khoảng sân. Lôi Dương đi xuống, mở cửa cho Đồng Đồng, giúp cô xuống xe.

Đồng Đồng nhìn hoàn cảnh bốn phía, không có nhà cao cửa rộng, chỉ có từng khoảng từng khoảng sân cỏ, không khí trong lành thơm ngát, vừa nhìn cô đã yêu thích nơi này.

Lôi Dương ôm bà vai yếu ớt của Đồng Đồng dìu cô đi vào sân bấm chuông cửa lớn.

Chốc lát đã có người mở cửa ra, một bóng dáng quen thuộc đi ra, là bác sĩ Trương!

Chẳng lẽ đây là nhà của bác sĩ Trương? Lôi Dương mang cô tới là muốn cô ở lại nhà bác sĩ Trương?

Bác sĩ Trương đang tươi cười thì bị một bàn tay kéo lại. Một bà bác hiền lành xuất hiện trước mắt Đồng Đồng, chắc là vợ của bác sĩ Trương.

Bà bác hiền lành tươi cười nhìn Đồng Đồng cùng Lôi Dương rồi nói: "Tới rồi à, mau vào đi!"

Nói xong liền nắm tay Đồng Đồng, kéo Đồng Đồng ra khỏi vòng ôm của Lôi Dương đi vào trong nhà.

Lôi Dương cùng bác sĩ Trương lặng lẽ theo sau.

Đồng Đồng cảm giác người nhà bác sĩ Trương rất nhiệt tình, không khỏi quay đầu lại nhìn Lôi Dương, thắc mắc vì sao anh lại mang cô tới đây?

Là để thuận tiện việc chăm sóc thân thể cô hay sao? Hình như không phải chỉ là nguyên nhân này, còn có nguyên nhân nào khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nụ hôn ấm áp

Đồng Đồng và gia đình bác sĩ Trương làm quen với nhau, gia đình họ rất đơn giản, người vợ là Ôn Lam, không con không cái.

Với việc Đồng Đồng tạm thời gia nhập vào nhà họ Dương như vui vẻ lạ thường, sắp xếp xong mọi thứ bác sĩ Trương và vợ rời khỏi, để lại không gian cho Lôi Dương và Đồng Đồng.

Tuy Ôn Lam rất thích Đồng Đồng, muốn nói thêm vài câu, nhưng ánh mắt sắc bén của Lôi Dương bắn về phía họ làm họ vội vàng chạy ra ngoài, dù sao bọn họ vẫn có việc phải làm.

Bác sĩ Trương và Ôn Lam không thể không đi ra ngoài!

Đồng Đồng nằm trên chiếc giường mà Ôn Lam đã chuẩn bị chu đáo.

” Vì sao lại bắt tôi ở nơi này?” Đồng Đồng nhìn Lôi Dương đang im lặng lên tiếng hỏi.

Lôi Dương nhún mày, mắt lạnh nhìn Đồng Đồng nói:” Đến lúc tôi sẽ đón em đi, hiện tại em cần người chăm sóc!”

Đồng Đồng trong lòng khẽ cười một tiếng, Lôi Dương trả lời cũng giống như không trả lời, nếu hỏi không ra kết quả vậy thì không cần tốn lời nữa. Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thân thể cao lớn của Lôi Dương ngồi bên cạnh Đồng Đồng, anh đặt hai tay bên người Đồng Đồng nâng cô vào trong vòng tay của anh, anh cúi đầu nhìn Đồng Đồng nói:” Bình tĩnh ở trong này nghỉ ngơi, không cần gây chuyện!” Bằng không tôi sẽ xử lý em!

Đồng Đồng hơi liếc mắt nhìn Lôi Dương, trào phúng nói:” Tôi phải cảm ơn anh thế nào đây!”

Lôi Dương dường như cũng không để ý thấy thái độ của Đồng Đồng, còn nói:” Hôn tôi!”

” Cái gì?” Đồng Đồng choàng mở mắt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Lôi Dương, trên mặt anh không có vẻ đùa cợt, anh nói thật !

” Tôi nói hôn tôi!” Lôi Dương nói xong cúi mặt xuống gần Đồng Đồng.

Đồng Đồng quay đầu đi không muốn chạm vào Lôi Dương, bởi vì cô đang tức giận, đang oán hận, cô không cần gần gũi anh, không cần đi lấy lòng người đàn ông vô tình này, để xem anh ta định làm gì cô!

Lôi Dương tựa hồ nhìn thấu tâm tư Đồng Đồng, ánh mắt anh lạnh như băng nhìn Đồng Đồng, chậm rãi áp sát Đồng Đồng.

Đồng Đồng cảm thấy Lôi Dương đang sắp lại gần bên nhấp chặt mắt lại, cô định quay đầu đi nhưng đôi môi của Lôi Dương vẫn áp lên môi cô.

Chuyện ngoài dự kiến chính là nụ hôn này dịu dàng, lưu luyến nhưng lại rất ngắn ngủi.

” Nụ hôn tạm biệt!” Lôi Dương giọng có chút khàn khàn nói.

Đồng Đồng không khỏi mở mắt nhìn vào đáy mắt gọn sóng của Lôi Dương, đó ánh mắt gì, ly biệt, lưu luyến, còn có..... dự vọng sao? Đồng Đồng không dám xác định, cô chỉ ngoan ngoãn nằm im không phản ứng lại, mãi đến thân hình cao lớn của Lôi Dương rời khỏi phòng ngủ cô mới lấy lại được bình tĩnh.

.....

Lôi Dương đi để lại cô ở trong nhà của bác sĩ Trương.

Đồng Đồng nghĩ tình hình của mình hiện tại về nhà không thích hợp cho lắm, mẹ mà nhìn thấy cô bây giờ chắc chắn sẽ rất đau đớn, còn Lôi Dương thả cô đi cũng là muốn giấu cô, hơn nữa cũng ám chỉ cô không được rời khỏi đây, bằng không cô cứ chờ mà xem.

Trải qua hơn một tháng, Đồng Đồng đã khỏe hơn, cô và gia đình bác sĩ Trương còn có cảm tình rất tốt.

Bác sĩ Trương và Ôn Lam đối đãi với cô như với chính mình, không dè dặt gì khiến Đồng Đồng có chút cảm giác của một ngôi nhà.

Ở nơi này đã một tháng Lôi Dương không hề một lần xuất hiện, tựa hồ anh đã quên đi sự tồn tại của cô. Để cô lại một chỗ sáng sủa rồi mặc kệ không hỏi lấy một câu.

Tìm Đồng Đồng có loại khúc mắc rồi rầm không nói nên lời, không biết Lôi Dương làm như vậy cô nên vui vẻ hay phiền não.

Đồng Đồng nhìn bên ngoài cửa sổ, lại nghĩ tới Lôi Dương cô không khỏi thở dài.

Một chiếc áo ấm được choàng qua người cô.

Đồng Đồng quay đầu nhìn thấy bà Ôn Lam hiền lành.

Cô âm thầm cười nói:” Cảm ơn bác!”

Ôn Lam nắm tay Đồng Đồng ngồi trên sofa, hiền từ nói:” Nhớ cậu ấy thì gọi một cuộc điện thoại đi!”

” Cháu không nhớ anh ta!” Hận anh còn chưa kịp chứ nhớ nhưng gì, nhưng thật sự cô có nghĩ như vậy sao? Vậy vừa rồi cô thờ dài là vì cái gì? Cô có thể tự lừa dối trái tim của chính mình sao.

Lôi Dương hơn một tháng chưa có tới nhìn cô, có lẽ anh đã muốn có cô gái khác mà quên cô rồi, dù sao thì một cô gái nghe lời sẽ vừa ý Lôi Dương hơn, còn cô, Hân Đồng, lại là một cô gái không nghe lời, bị quên, bị rũ bỏ cũng là chuyện dễ hiểu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lễ đính hôn

Bà Ôn Lam cho rằng Đồng Đồng nghĩ một đằng nói một nẻo nên thân nhiên nở một nụ cười nói: “Nếu không nhớ thì sẽ không phải đứng ở đây ngăn người trông ngóng.”

Đồng Đồng sắc mặt hồng lên, tức giận đầy vẻ đáng yêu nói:” Bác không cần trêu cười cháu”. Thế nhưng bà Ôn Lam đã nói đúng về nỗi nhớ mong của cô.

Trong lòng cô cứ nghĩ tới Lôi Dương, một loại tình cảm tương tư tự nhiên dấy lên trong lòng cô, nhưng dù cho trong lòng cô có bao nhiêu khát vọng được nhìn thấy Lôi Dương thì một tháng nay, người cô mong mỏi cuối cùng vẫn không xuất hiện trước mặt cô.

Ôn Lam đến vỗ về Đồng Đồng hiền từ nói:”Bác trai sẽ chăm sóc cháu, bác có một chút việc phải đi ra ngoài, cháu có chuyện gì không? Com trưa bác đã làm rồi, chỉ cần hâm nóng lại một chút là được.”

Đồng Đồng chỉ cười, cầm lấy tay Ôn Lam nói:”Bác có việc gấp thì cứ an tâm mà đi ạ, cháu không sao mà, cháu có thể tự chăm sóc bản thân.”

Ôn Lam gật đầu nói:”Được, bác đi ra ngoài đây, nhớ phải bảo vệ mắt, không nên xem tivi, phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Vâng, cháu biết ạ!” Đồng Đồng gật gật đầu.

“Bác đi đây!” Ôn Lam vẫn có chút lo lắng chần chừ chưa đi.

Đồng Đồng vội nói trấn an:” Cháu đảm bảo không tivi, không đọc báo, sẽ ngoan ngoãn ăn com trưa, nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Lời nói giúp bà Ôn Lam an tâm đi ra ngoài, lúc này bà mới chịu rời đi.

Đồng Đồng nhìn bóng dáng bà Ôn Lam rời đi, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, cô cảm ơn bà Ôn Lam đã quan tâm chăm sóc cô, cảm ơn vợ chồng bác Trương hiền lành, tốt bụng.

.....

Mặc dù Ôn Lam đi có việc, muốn Đồng Đồng nghỉ ngơi nhiều, nhưng trong tình thế này Đồng Đồng chỉ muốn biết một chút tin tức về Lôi Dương.

Thế nhưng các tờ báo Ôn Lam đều không muốn để cho cô xem, tivi cũng không cho cô xem, bởi vì cô sảy thai cần phải chăm sóc bản thân. Không thể sử dụng mắt quá độ, không thể làm việc nặng nhọc, mệt mỏi. Cho nên tin tức của Lôi Dương trong thế giới của cô hoàn toàn bị cắt đứt.

Đồng Đồng đi tới trước bàn đặt điện thoại, do dự cầm lấy điện thoại, bắt đầu đứng thần người ra, rất lâu sau năm ngón tay co lại mới thông thả bấm số của Lôi Dương, nghe trong điện thoại những tiếng bíp dài vọng lại, trong lòng của cô có chút lo lắng.

Đồng Đồng do dự một lúc, chỉ nghe đầu bên kia kêu vài tiếng chuông đã vội vàng ngắt máy, cô cuối cùng cũng không được giọng nói của Lôi Dương.

Lôi Dương ở đầu dây bên kia chỉ nghe thấy vài tiếng chuông đã ngắt, anh không nghe điện thoại ngay mà sững sờ nhìn nó hồi lâu!

Đồng Đồng nằm xuống nền đất cứng nhìn trần nhà, giờ phút này trong lòng cô lại nhớ tới cái hơi lạnh, nhớ tới ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lôi Dương, nhớ tới giọng nói mộc mạc của anh, còn có mùi hương trên người anh.

Đi tìm anh đi, đi nhìn anh, cho dù chỉ là liếc trộm một cái cũng được, cô không nghĩ ai có thể thay thế cô được, cô phải đích thân đi gặp anh, anh giấu cô ở nơi này không nghe không hỏi thăm, cô cần gì phải tự mình đa tình mà chạy tới trước mặt anh, nguyên nhân chính là cô muốn nhìn thấy anh.

Không!

Đồng Đồng chậm rãi ngồi dậy, cô vẫn định ra ngoài một chuyến, cô biết bản thân mình vẫn muốn đi nhìn anh ta một chút, để lòng của cô không bị nỗi nhớ dầy dụa nữa.

Tòa nhà của tập đoàn Lôi thị là tòa nhà cao lớn nhất ở giữa tất cả các tòa cao ốc gần bên cạnh, cũng là đẹp nhất, mục đích là để gây ra sự chú ý hơn nhất.

Đồng Đồng ngồi nghỉ bên cạnh hoa viên trước tòa nhà Lôi Thị, không để ý bên cạnh còn có một vài người đang ngồi đó nói chuyện phiếm.

Đương nhiên mục đích của những người đó và Đồng Đồng không giống nhau.

Đây là nơi làm việc của Lôi Dương, có lẽ sẽ nhìn thấy bóng dáng Lôi Dương, nhìn thấy anh, rồi sẽ trở lại nhà bác sĩ Trương.

Đám đông tiếp tục làm việc, mắt của Đồng Đồng đều nhìn thẳng, chính là vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Lôi Dương.

Trong lòng cô không khỏi buồn bực thầm nghĩ, có phải anh không có đi làm mà đi với người con gái khác, hay đi đâu khác rồi không?

Đồng Đồng thấy có chút mất mát, ánh mắt đau đớn nhìn kỹ chính giữa phía trên bài báo, tiêu đề thật to hấp dẫn cái nhìn của Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn mấy chữ đó, xuống chút nữa nhìn thấy nội dung tin tức, đầu cô trở nên ong ong, trong lòng cũng thấy một trận đau đớn.

Thì ra mọi chuyện là như vậy, anh đem cô đưa đi khỏi biệt thự là bởi vì anh có vị hôn thê, là tiểu thư Đan Tinh đó.

Là bởi vì anh đã cùng vị hôn thê đính hôn, cho nên anh đã cảm thấy cô dư thừa!

Bởi vậy A dương mới lâu như vậy không đoái hoài đến cô, hay là anh bỏ rơi cô rồi!

Chuyện là như vậy, đây không phải là kết quả cô đã sớm dự đoán trước rồi sao? Nhưng nhìn nội dung bài báo này vẫn khiến tim cô đau thắt lại. Tay cô nắm tờ báo có hơi run rẩy, tờ báo chậm rãi bay nhẹ rồi dừng ở bên cạnh chân.

Đồng Đồng buồn đau ngẩng đầu, nhìn trời cao, chỉ cảm thấy trời đất quay vòng!

Trong lòng có tiếng reo hò thê lương, Vì sao!

Cô thất thần đứng dậy muốn rời khỏi nơi này, thế nhưng đi đâu, cô không biết, cô hoàn toàn lẫn lộn không biết phải đi đâu.

Tin tức trên bài báo kia làm cho tim cô đau đớn.

“Ngày mai, chủ tịch của tập đoàn Lôi Thị sẽ cùng với thiên kim nhà họ Đan cử hành lễ đính hôn ở Khách sạn quốc tế Vương Tử.”

Đây chỉ là câu trần thuật bình thường, thế nhưng nó tràn vào tim Đồng Đồng khiến từng bước chân của cô đều đau đớn! Cả người Đồng Đồng suy sụp, trước mắt cô đen kịt, cô từ từ ngã xuống mất đi ý thức.

Trời đất đều đã đổi thay!

.....

Tim không thấy Đồng Đồng, khiến bác sĩ Trương và Ôn Lam không còn cách nào khác đành báo cho Lôi Dương, nhưng nghĩ đến chuyện ngày mai Lôi Dương đính hôn, hai cái miệng giả lại trở nên do dự.

Hai người mặt mày cau có, Ôn Lam đột nhiên nói: “Ông nói xem Lôi Dương có thích Đồng Đồng không?”

Bác sĩ Trương nóng vội nói: “Lúc này thì bà nói thêm điều này làm cái gì?”

Ôn Lam kiên quyết nói: “Đồng Đồng hiện không thấy đâu, cậu ta còn đính hôn cái gì nữa, dù sao cậu ta cũng đâu có thích cái cô tiểu thư nhà họ Đan, nhìn thấy con bé Đồng Đồng mỗi ngày đau khổ nhớ mong, giờ lại không thấy người, mới vừa bỏ đi chắc hẳn là đã biết tin tức Lôi Dương đính hôn, thử hỏi cô ấy có chịu nổi không, chúng ta còn quan tâm đính hôn với không đính hôn cái gì nữa.”

Bác sĩ Trương sắc mặt nghiêm trọng, suy nghĩ một chút vỗ đùi nói: “Nói cũng đúng, cậu ta không biết trong lòng đang nghĩ gì nữa, lạnh lạnh lùng lùng thực ra là lo lắng cho cô ấy.”

“Đúng vậy, cho dù có ảnh hưởng đến tiệc cưới của cậu ta nhưng cậu ta vẫn không bỏ Đồng Đồng, chứng tỏ cậu ta yêu cô ấy không ít, càng không thể cưới người không yêu, sẽ không hạnh phúc, bằng không thể nào cũng làm chúng ta ... thất vọng chết đi được ...”

“Được rồi, tôi đã biết, chia để trị đi, mau đi gọi điện thông báo cho cậu ta, nói Đồng Đồng mất tích rồi” bác sĩ Trương ngược lại không hề khẩn trương hoảng hốt, một khuôn mặt đứng là trong lúc nguy cấp bình chân như vại.

Ôn Lam gật đầu, vội đi gọi điện báo Lôi Dương, hy vọng Lôi Dương phái người đi tìm Đồng Đồng.

Thế nhưng bà không biết gọi cuộc điện thoại này xong sẽ có chuyện gì xảy ra!

Lôi Dương nghe Ôn Lam nói, sắc mặt đột nhiên thay đổi, không thấy Đồng Đồng, cô lại về nơi đó? Về lại ngọn núi kia sao?

Lòng anh trở nên bất an.

Anh gọi điện thoại đến nhà Đồng Đồng, là mẹ cô nhận điện thoại, Lôi Dương chỉ hỏi thăm dò, biết Đồng Đồng không có về nhà.

Cô ấy có thể đi đâu được?

Lôi Dương cầm áo khoác lên, chạy tới biệt thự, mở ra bốn bề để tìm bóng dáng Đồng Đồng, thế nhưng anh đi tới đâu cũng chỉ có bóng tối bao phủ, vẫn không thấy bóng dáng của Đồng Đồng.

Anh biết Đồng Đồng, anh biết Đồng Đồng sẽ không có ý định rời khỏi anh, bởi vì anh giữ cô trong tay, kiềm chế cô.

Vì người nhà của cô, cô sẽ không rời khỏi anh mà ở bên anh, chỉ sợ là chuyện hai năm trước sẽ lại tái diễn, mặc dù những chuyện đó không phải lúc nào cũng xảy ra, thế nhưng lòng anh vẫn nôn nóng bất an.

Tình huống bất đắc dĩ, anh dùng những người giỏi nhất đi tìm kiếm tung tích của Đồng Đồng, hy vọng có thể mau chóng có tin tức của cô.

Mãi đến sáng sớm vẫn không có kết quả như ý, Lôi Dương trong lòng không khỏi nghĩ đến, hoặc là Đồng Đồng đã biết tin tức anh đính hôn nên đau lòng khổ sở, hoặc là cô chỉ muốn làm anh sốt ruột, cố ý trốn để anh tìm, khiến anh không có cách nào hoàn thành lễ đính hôn!

Lôi Dương vẫn chạy xe trên đường tìm kiếm, anh suy nghĩ rất nhiều, cân nhắc xem Đồng Đồng có thể đi đến nơi nào, thế nhưng vẫn không có kết quả, Đồng Đồng thích nơi nào, thích ở một chỗ với ai, có bạn bè nào anh đều không biết.

Đối với Đồng Đồng cái gì cũng không biết, giữa bọn anh có tình yêu sao?

Yêu? Lôi Dương thầm cười nhạo, nếu nói hai năm trước vừa thấy đã yêu nên mới muốn ở cùng một chỗ, hai năm sau thì đó là bởi vì hận.

Bởi vì hận nên mới gặp lại, tất nhiên phải nhớ kỹ người phụ nữ này, bởi vì hận cho nên mới mong mỏi được gặp lại sao?

.....

Lôi Dương lo lắng đi lòng vòng kiểm tìm.

Đúng lúc này điện thoại của anh đổ chuông, anh vội vàng nghe máy tưởng ai đó có tin tức của Đồng Đồng, thế nhưng giọng nói ở đầu kia lại khiến anh thất vọng.

Không phải ai khác gọi điện mà chính là cha anh, thúc giục anh trở về, muốn hôm nay anh phải đính hôn, phải đi về chuẩn bị tất cả công việc!

Lễ đính hôn phải hoàn thành sao?

Anh có sứ mệnh phải hoàn thành liên minh kinh tế, phải tiến hành vẹn toàn sao?

Đồng Đồng đã rất đau khổ rồi, nhưng thực sự anh muốn như thế sao? Nếu trong lòng anh nghĩ vì cô mà hủy bỏ hôn lễ, như thế chẳng lẽ lại trái với ý muốn của anh sao?

Lôi Dương đột nhiên cảm thấy có một sự trống trải, anh gọi một cuộc điện thoại rồi quay về hướng Lôi gia.

Anh muốn thừa nhận cô có ảnh hưởng với anh như thế nào, thậm chí tới nơi rồi còn có thể vì cô mà suýt nữa định từ bỏ tất cả mọi chuyện.

Anh muốn chứng tỏ với chính mình, trong thế giới của anh sẽ không có người phụ nữ nào có thể làm thay đổi quyết định của anh.

Bản thân anh không ngờ việc hai người gặp nhau lại gây nên kết quả thế này, nếu biết trước kết quả là như vậy, anh thực sự hối hận!

Xe của Lôi Dương cứ xa dần rồi biến mất!

.....

“Anh ta vẫn quyết định tiến hành lễ đính hôn?” Một tiếng nói mang theo ý cười khinh bỉ vang lên ở một căn phòng.

Hắn đứng một lúc lâu bên cửa sổ, nắng sớm kéo dài cái bóng của hắn khiến hắn thoát nhìn như hòa vào trong bóng đêm.

“Đúng vậy, đang chuẩn bị cho lễ đính hôn và xem xét lại các công việc.” Người đàn ông khác đứng ở đằng sau người đàn ông nham hiểm rất nhanh chóng trả lời.

Người đàn ông nham hiểm đầy oán hận nói: “Hừ, tôi thật muốn nhìn xem, tôi đánh cược anh ta không thể thắng!”

“Anh muốn làm thế nào.” Người đàn ông kia hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng dáng của người đàn ông nham hiểm

Người đàn ông nham hiểm đột nhiên xoay người lại, khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn tươi cười nói: “Tôi sẽ chiến thắng tất cả.”

Nắng sớm chiếu vào khuôn mặt của người đàn ông nham hiểm, hẳn chính là em trai của Lôi Dương-Lôi Hường Đông!

Hắn ra hiệu bảo người kia tới gần, cúi đầu nói một câu.

Người nọ sắc mặt ngẩn ra, có chút hoài nghi nói: “Nếu nói anh ta không có một chút gì để ý đến người phụ nữ này thì sao?”

Lôi Hường Đông vẻ mặt không vui xua tay nói: “Bỏ đi, nói ít thôi, tôi đã nói là làm!”

“Được!” Người đàn ông kia lui đi ra ngoài.

Lôi Hường Đông cuối cùng lộ ra một bộ dáng rất tươi cười, tựa hồ tất cả đều nắm giữ ở trong đầu, không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì và hắn muốn làm cái gì.

Chờ xem Lôi Dương có còn nhớ thương lo âu cho Đồng Đồng không!

.....

Khách sạn quốc tế Vương Tử luôn luôn là nơi tụ tập của giới chính trị còn có những nhân vật tai to mặt lớn trong giới thương nhân, tất cả đều có mặt tại nơi này, chứng kiến một cuộc hôn nhân liên minh giữa giới thương nhân và giới chính trị.

Đây là một bữa tiệc đính hôn lớn nhất, có sự tính toán, người nhà Lôi Dương đang đứng một chỗ giới thiệu thân phận các vị khách và quan hệ giữa bọn họ.

Người nhà họ Đan và người nhà họ Lôi đều rất vui vẻ, chỉ có Lôi Dương mang một khuôn mặt thâm trầm, hơn nữa là không yên lòng.

Mọi người cũng nhau nói chuyện, sau một hồi bữa tiệc bắt đầu, Đan Quốc Khánh tuyên bố hôn lễ đính hôn chính thức bắt đầu.

Lôi Dương và Đan Tinh đứng bên nhau, vẻ mặt anh thâm trầm không nói, đột nhiên điện thoại anh đổ chuông khiến vẻ mặt của Lôi Dương có chút biến đổi.

Anh vội vàng nhận điện thoại, nghe có tiếng nói từ đầu dây bên kia: “Anh cả, tiệc cưới thế nào rồi? Em trước tiên là chúc mừng anh, nhưng mà mong anh thứ lỗi là em không thể đến tham gia.”

Lôi Dương nghe tiếng nói của Hường Đông, không khách khí nói: “không cần nhiều lời, tôi phải ngắt điện thoại!”

“Anh cả, vô tình như thế làm gì, vắng cái người phụ nữ kia anh vội vàng đính hôn, đúng là... cô ta tên Đồng Đồng phải không, thật sự là một người phụ nữ đẹp đấy, cơ thể thật là mềm mại, anh cả à, nếu anh không có thời gian em sẽ giúp anh chăm sóc cô ta.”

Sắc mặt Lôi Dương nháy mắt đã biến sắc, tức giận nói: “Nếu mày dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tao sẽ khiến mày phải trả giá đắt.”

“Một lời của anh là mệnh lệnh, em đâu dám, em không phải đang mời mọc anh đâu, nhưng nếu người phụ nữ này từ bỏ anh để đi theo em, thì em sẽ rất vui vẻ không áy náy đâu.”

“Rốt cục mày muốn gì!” Mục đích của Lôi Hường Đông đâu đơn giản như thế, nếu không hẳn đã không phải người nhà họ Lôi.

“Em đang ở một nơi mà anh biết, anh mau đến đây, nếu không nhanh lên em cũng không thể đảm bảo là cô ta và em sẽ cùng nhau mãnh liệt một đêm không nữa!” Lôi Hường Đông nói xong liền dập máy.

Lôi Dương sắc mặt biến xanh, trong lòng cứ lặp đi lặp lại mắng. Anh tắt điện thoại, vội vàng đi ra đại sảnh bữa tiệc, vạt áo bị một người áo trắng bắt lấy.

Lôi Dương cúi đầu, nhìn người đang cầm lấy vạt áo anh, Đan Tinh!

Đan Tinh cười nhìn Lôi Dương nói: “Anh muốn đi đâu? Cha phải đọc lời chúc mà! Cô nhìn bộ dạng Lôi Dương nóng lòng đi như vậy, mặc dù cô không rõ Lôi Dương đột nhiên phải đi vội như vậy là vì cái gì, nhưng cô không thể để Lôi Dương rời đi như vậy, nếu không tiệc đính hôn chỉ có mình cô vui vẻ.

Lôi Dương ngẩng đầu nhìn Đan Quốc Khánh đang đi lên lễ đài, anh bắt

được tay Đan Tinh, chậm rãi gạt tay Đan Tinh ra khỏi vạt áo để rời đi.

Sắc mặt Đan Tinh liền biến đổi, cố níu giữ tay Lôi Dương, không nhúc nhích, nhanh miệng nói: “Anh có biết làm như vậy sẽ có hậu quả như thế nào không?”

Lôi Dương ánh mắt ma quỷ, không suy xét mà lạnh lùng nói: “Thế nào, cô đang đe dọa tôi sao?”

Đan Tinh quýnh quýnh muốn lên tiếng, lại nghe đến một tiếng nói ngay bên tai.

“Lôi Dương, con ở đây làm gì!” là Lôi Lâm, ông ta cũng nhìn ra Lôi Dương có điều gì đó khác, cũng không ngại mà đi tới, cúi đầu lớn tiếng quát Lôi Dương.

Đôi mắt Lôi Dương trở nên đen thâm trầm nhìn rất đáng sợ, anh cầm tay Đan Tinh lên, lộ ra chiếc nhẫn trên tay Đan Tinh đối mặt với mọi người nói: “Hôm nay là tôi cùng Đan Tinh làm lễ đính hôn, mời mọi người tấu nhạc, vợ chưa cưới của tôi sẽ cùng bố vợ tôi nhảy điệu đầu tiên! Tôi phải xin lỗi không tiếp mọi người một lúc, bởi vì lát nữa tôi còn phải tặng cho vợ chưa cưới của tôi một món quà đặc biệt!”

Đan Tinh nhìn sự thay đổi thái độ của Lôi Dương, có chút không khỏi lo lắng, Đan Quốc Khánh cùng Lôi Lâm cũng cảm thấy việc Lôi Dương cho tấu nhạc thật đột ngột nhưng là cũng không có mất đi lễ nghi.

Khách khứa đều vỗ tay hưởng ứng.

Đan Quốc Khánh liền phối hợp đi đến đón lấy tay Đan Tinh, điệu nhạc thứ nhất vang lên.

Lôi Dương không thèm nhìn sang Lôi Lâm! Anh quang minh chính đại rời khỏi với lý do chuẩn bị món quà đặc biệt cho vợ chưa cưới.

Anh lo lắng chạy ra khỏi khách sạn, nhanh chóng đi đến một nơi, rất nhanh xe của anh đã đến một đoạn đường yên tĩnh.

Một biệt thự đẹp đứng thẳng, cánh cửa mở rộng ra, tựa hồ đang ở đó chào đón Lôi Dương đến.

Lôi Dương nhìn kĩ bốn phía, đi nhanh vào bên trong biệt thự.

Bóng dáng cao lớn của anh kiên quyết đi vào biệt thự, cả người tỏa ra một cỗ khí vô hình áp bức bao trùm cả biệt thự.

Lôi Dương nhìn đến cái ghế có hai dáng người đang ngồi, chính xác là 2 người đàn ông mặc đồ đen.

Một Người đàn ông có một khuôn mặt đặc ý còn đùa cợt, người phụ nữ với một khuôn mặt thần sắc phức tạp, vui , buồn, còn có ý muốn nói lại thôi, ánh mắt nhìn thẳng anh.

Ánh mắt Lôi Dương đang nhìn đến trên người người phụ nữ, trong mắt ẩn chứa một tình cảm sâu đậm.

Ngồi ngay ngắn ở ghế là một người đàn ông với bộ mặt nham hiểm đang cười đứng dậy, đồng thời cũng kéo theo người phụ nữ bên cạnh đứng lên.

“Anh cả, không phải anh đang ở lễ đính hôn sao? Sao lại đến chỗ này gặp em!” Người đàn ông nhìn Lôi Dương với dáng vẻ rất vui thích.

“Bớt nói đi!” Lôi Dương giọng lạnh lùng nói, mắt anh trong trẻo nhưng lạnh lùng, hướng về phía trước mặt người đàn ông kia, cũng chính là em trai anh, Lôi Hường Đông. Là người đàn ông nham hiểm.

Ánh mắt anh lại dừng trên người người phụ nữ bên cạnh, người làm anh tức giận, làm anh hận nhưng lại không thể buông tay, người khiến anh mỗi lần đều mất đi lý trí, Lê Hân Đông.

Vì sao cô và Hường Đông lại gặp nhau! Đôi mắt đen của Lôi Dương lại trầm xuống!

Lôi Hường Đông nhìn thấy đôi mắt Lôi Dương không hề sợ hãi, giật mạnh Đồng Đồng lại gần anh ta.

Đồng Đồng kinh hãi vội vùng ra, khiến Lôi Hường Đông càng dùng thêm lực, ngẩng đầu thấy được ánh mắt giết người của Lôi Dương, tim cô đập mãnh liệt

“Mục đích của mày đã đạt được chưa? Tao đã đến đây rồi!” Lôi Dương âm trầm lên tiếng, nói rồi bắt lấy cánh tay Đồng Đồng. Phải kéo được Đồng Đồng đi trước rồi mới từ từ xử lý cô!

“Xem ra anh cả thật sự thích cô ta, nhưng mà em cũng thích, làm sao bây giờ!” Lôi Hường Đông không sợ chết nói một câu.

“Mày muốn ăn đòn không!” Lôi Dương đôi mắt đen lóe tia giết chóc.

Lôi Hường Đông quay đầu lại nhìn Đồng Đồng, thân mật tới sát Đồng Đồng nói: “Anh cả muốn đến đưa cô đi, cô không phải nên cho anh ấy biết cô không đồng ý đi đi sao?”

Đồng Đồng tránh thoát khỏi tay Lôi Dương, mí mắt rơi lệ, cúi đầu không nhìn Lôi Dương cũng không nói chuyện.

Chính hành động của cô từ chối không nói đã cho Lôi Dương biết cô không muốn đi cùng anh!

Lôi Dương mặt tái xanh, sắc mặt trầm xuống nói: “Cô có đi hay không!”

Đồng Đồng suy nghĩ nhìn Lôi Dương, không phải cô không muốn, thế nhưng. ....

Đồng Đồng không biết ở phía sau, giọng nói của Lôi Hường Đông lại vang lên.

“Anh cả là nhân tài lãnh đạo có lí trí nhất của nhà họ Lôi, sao có chút chuyện này cũng chậm hiểu, nếu anh yêu cô ta sao lại đính hôn với người khác, thử hỏi cô ta có còn muốn anh nữa không!”

Lôi Hường Đông bộ dạng tiểu nhân đắc ý, nhìn Lôi Dương lại nói: “Anh cũng giận cô ta mà, có người phụ nữ nào đồng ý để người đàn ông của mình kết hôn với người khác sao!”

Lôi Dương nhìn Lôi Hường Đông tức giận quát: “Mày câm miệng.”

Anh nhìn Đồng Đồng, anh không dám tin, Đồng Đồng đúng là vì muốn phá hoại lễ đính hôn mới cùng Hường Đông hợp lại tính kế lừa anh sao?

Lôi Hường Đông biết mục đích của hắn đã đạt được, Lôi Dương cứ thế mà về biệt thự chắc chắn sẽ chọc giận thêm những trưởng bối trong gia tộc, đắc tội với nhà họ Đan, chỉ cần điều này thôi thì sau này nhà họ Đan sẽ không thể do anh ta nắm quyền, hoặc gia tộc sẽ triệu tập một cuộc họp quyết định từ anh ta.

Có điều anh đâu thể nào để Lôi Hường Đông đắc chí như vậy!

Lôi Hường Đông nhìn thấy bộ dạng sắp bùng phát của Lôi Dương, hắn không nói gì, có lẽ để người phụ nữ này nói so với hắn sẽ có hiệu quả hơn.

Khuôn mặt Đồng Đồng đầy đau khổ nhìn Lôi Dương không biết phải lên tiếng như thế nào.

Đôi mắt đen của Lôi Dương cứ nhìn thẳng vào Lôi Hường Đông, ánh mắt tựa hồ như muốn giết chết Lôi Hường Đông, khiến cho Lôi Hường Đông trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

“Tôi hỏi lại một lần nữa, cô có cùng tôi đi không!” Lôi Dương suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía Đồng Đồng, âm thanh âm trầm mang theo áp bức hỏi.

Đồng Đồng đang định lên tiếng thấy ánh mắt đe dọa của Lôi Hường Đông hoảng loạn lắc đầu nói: “A Dương, xin lỗi, em bây giờ không thể đi cùng anh, xin thứ lỗi. .... Xin lỗi!”

Đành để Lôi Dương hiểu lầm vậy, cô cũng không hề muốn ở lại, nhưng cô có thể đi cùng Lôi Dương được sao? Sau này sẽ đi tới đâu? Lôi Dương lòng đầy sát khí, tức giận nói: “Cô muốn ở lại có phải hay không!”

Đồng Đồng cúi xuống mắt rơi lệ: “Anh cả coi trọng cô như vậy, cô không cần không biết lòng tốt chứ!” Tiếng nói quý quý của Lôi Hường Đông vang lên.

Lôi Dương nắm chặt tay Đồng Đồng liều lĩnh đi ra ngoài.

Ra khỏi biệt thự, Đồng Đồng khàn cầu nói: “A Dương, đợi một chút, em có chuyện phải nói với Lôi Hường Đông!”

Lôi Dương dừng bước, thần sắc không đổi nói: “Thế nào, không nữa sao?”

Đồng Đồng sắc mặt trở nên trắng bệch, vội lắc đầu nói: “A Dương, cho em chút thời gian!” Nói rồi quay trở lại biệt thự.

“Anh hài lòng chưa, nên bằng lòng với hiện thực của anh đi!” Đồng Đồng đi tới gần Lôi Hường Đông tức giận nhìn hắn.

Lôi Hường Đông quay người về phía hai người đàn ông mặc đồ đen xoa tay, hai đười đười đàn ông mặc đồ đen liền lui xuống.

“Cô đang nóng lòng muốn ở lại bên cạnh tôi sao!”

Nước mắt Đồng Đồng chảy xuống, cười nhạt nói: “Thế nào, anh muốn đổi ý sao!”

“Không! Tôi nói chuyện luôn luôn tính toán, người có thể rời khỏi đây, nhưng nếu cô ra ngoài ăn nói lung tung, tôi sẽ làm gì chắc cô cũng biết!”

“Tôi đương nhiên là biết.” Anh thì có chuyện gì không thể làm ra chứ! “Tôi nói chuyện điện thoại với em trai tôi.”

“Có thể.”

Đồng Đồng ra khỏi biệt thự, Lôi Dương dờ dẫm đứng một chỗ.

Nhìn thấy Đồng Đồng đi tới anh không phát ra tiếng động nào, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Đồng Đồng cũng yên lặng đi sau anh.

Lôi Dương lạnh nhạt nói: “Ai cho cô tự ý chạy ra ngoài! Cô có biết là mọi người sẽ đi tìm cô! Cô nhất định phải để mọi người lo lắng sao?”

Đồng Đồng dừng chân, ngẩng đầu nhìn Lôi Dương nói: “Em không phải cố ý!”

Lôi Dương đôi mắt đen trầm xuống, âm thanh cứng rắn nói: “Lên xe!”

“Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Mục đích của cô đã đạt được, có phải nên về đi không!” Lôi Dương nói không hề có chút tình cảm.

Trở về, quay về rồi sao nữa? Sau đó là đau khổ đợi hình bóng anh, cuối cùng lại biết được tin anh cùng người phụ nữ khác kết hôn, không, cô không cần như vậy!

Đồng Đồng gần như khò sở nói: “Xin lỗi, em làm hỏng lễ đính hôn của anh!”

Lôi Dương một tiếng khinh thường nói: “Thật có lỗi đã làm cô thất vọng rồi, lễ đính hôn không có bị làm hỏng!”

Đồng Đồng ngẩn ra, nghe Lôi Dương nói không biết là nên mừng hay là đau khổ. Là khò sở đi, tóm lại mặc kệ thế nào vợ chưa cưới của Lôi Dương đều là người khác.

Hôm nay đã làm trò cười rồi, Lôi Hường Đồng _____

Vậy còn cô thì sao? Người ở giữa làm trò cười không phải cũng có cô sao? Mặc dù cô không phải tự nguyện, đúng hơn là từ chối tham dự.

Đồng Đồng ánh mắt tối sầm lại.

Lôi Dương đưa Đồng Đồng về nhà bác sĩ Trương, Ôn Lam cùng bác sĩ Trương nhìn thấy Đồng Đồng trở về trong lòng mới thấy nhẹ nhõm.

Nói mấy câu an ủi Đồng Đồng một chút liền đi nghỉ ngơi.

Căn phòng không có ánh đèn, tối đen, Đồng Đồng ngồi ở trên giường, có thể nhìn thấy Lôi Dương đang đứng ngay trước mặt cô.

Nhìn đến đôi mắt đen lộ ra lệ khí, Đồng Đồng biết Lôi Dương đang tức giận. Anh đang chờ đợi để nghe cô giải thích, rốt cuộc mọi chuyện hôm nay là như thế nào.

“Cô sao lại ở cùng với nó? Vì sao lại gặp nó?” Tiếng Lôi Dương trong bóng đêm vang lên.

“Mặc kệ dù lý do gì em cũng không có ý nghĩ sẽ phá hoại lễ đính hôn của anh, em bị ngắt xiu, tỉnh lại thì đã ở cùng chỗ với anh ta!” Đồng Đồng thờ dãi, cúi đầu nói.

“Cô vì sao không bỏ đi?”

“Anh cũng biết anh ta cố tình dẫn anh đến, em có thể đi khỏi sao?” Đồng Đồng không biết mình giải thích như vậy có phải quá mức không, anh ấy sẽ tin sao?

“Cô nói là cô không định sẽ phá hoại lễ đính hôn của tôi!” Giọng nói của Lôi Dương có chút không vui.

“Hả?” Đồng Đồng nghi hoặc, sắc mặt âm đạm, mắt mát nói: “Đúng? không có!”

Lôi Dương bước nhanh đến giữ lấy cánh tay Đồng Đồng, mặt anh áp sát má Đồng Đồng, gần đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở của nhau, ánh mắt của anh trong bóng đêm lóe ra càng thêm chói mắt, tức giận nói: “Cô không phải yêu tôi sao? Việc người đàn ông cô yêu cùng với người đàn bà khác đính hôn, cô một chút cũng không nghĩ tới!”

Đồng Đồng mát mát lại không có đường lựa chọn nào khác nói: “Giờ nào, anh hy vọng em có ý định đó sao, có phải anh không tin em, nghĩ là em có ý nên anh mới nói tới chuyện này?...Em thừa nhận thì có phải anh sẽ không tức giận nữa không!”

Lôi Dương buông Đồng Đồng ra, rời khỏi phòng Đồng Đồng, dùng lực đóng cửa, tức giận đi khỏi.

Anh cũng không biết bản thân bỏ đi là vì cái gì?

Đồng Đồng bỏ đi, đã thế lại cùng em trai của anh hợp tác chống lại anh.

Lời nói của Đồng Đồng cứ quẩn quanh quanh đầu anh. Cô không vì chuyện anh đính hôn mà ghen, chả lẽ cô không để ý chuyện anh đính hôn chút nào sao ?

Lôi Dương suy nghĩ, anh sững sờ với chính mình, chỉ còn cách bỏ đi.

Người phụ nữ này rốt cuộc là không để ý đến anh, sự việc đúng như cô nói, cô tiếp cận anh là vì người nhà của cô! Chứ không phải là yêu!

Lôi Dương trong lòng có chút không thờ nổi!

.....

Lôi Dương từ chỗ Đồng Đồng vội đi về bữa tiệc, mặc dù xảy ra một số chuyện nhưng giờ phút này anh vẫn bình thản.

“Đã quay lại rồi sao!” Lâm Tú Phân vỗ cánh tay Lôi Lâm, giọng ma quái.Nói xong lại tiến đến chỗ Lôi Dương, giả cười nói: “Đi ra ngoài lâu như vậy không biết đã chuẩn bị món quà gì cho vợ sắp cưới vậy, mọi người rất mong đợi đấy!”

Lâm Tú Phân khiến cho mọi người chú ý, cùng đợi Lôi Dương trả lời.

Đan Tinh cùng cha mẹ đứng chung một chỗ, cơ bản việc Lôi Dương vội vàng đi có chút không vui, hiện Lâm Tú Phân nói như vậy cô cũng muốn nhìn xem Lôi Dương đi làm cái gì, chuẩn bị lễ vật gì?

Lôi Dương không ngó ngang gì tới Lâm Tú Phân, ngược lại đi đến chỗ Đan Tinh, trầm giọng nói: “Muốn biết lễ vật đó là gì sao?”

Đan Tinh hơi gật đầu.

Lôi Dương nói: “Đi cùng tôi!”

Đan Tinh mỉm cười, nắm cánh tay Lôi Dương nói: “Chúng ta đi!”

Lôi Dương tuần mỷ mà lạnh lùng, cứng rắn nhìn mọi người, nhưng cũng tùy ý để Đan Tinh kéo đi, hai người cùng nhau hướng bên ngoài khách sạn mà đi.

Khách khứa, Lôi Lâm cùng Đan Quốc Khánh dưới sự dẫn dắt của mọi người cũng đi theo Lôi Dương đến sân của khách sạn.

.....

Ngoài sân có hàng ngàn ánh sao chiếu rọi trên mặt đất, tỏa ánh sáng rực rỡ.

Bề mặt sân rất nhỏ, Lôi Dương cùng Đan Tinh đứng ở phía trước, khách khứa đứng ở phía sau.

Lôi Dương ngẩng đầu lên không trung, tựa hồ đang chờ đợi điều gì.

“Muốn làm cái gì thế!” Lâm Tú Phân nói giọng ồn ào phía sau, bị Lôi Lâm trừng mắt liếc một cái, không dám hô lên.

Những người khác bàn tán, phán đoán, không biết Lôi Dương rốt cuộc chuẩn bị lễ vật gì, sẽ không phải chỉ là kiểm cố bỏ đi chứ.

Đan Tinh nhìn Lôi Dương, trong lòng cô có chút tình cảm kì lạ, bản thân cô sắp có được một người đàn ông thành công, một người tuần mỷ như vậy, anh là vương giả, cho dù cô có muốn giúp đỡ anh cũng chả cần, cô có cảm giác đang đứng cạnh một thế lực rất lớn.

Cô luôn có mọi thứ đông tây kim cổ tốt nhất, đàn ông cũng không ngoại lệ! Trên khuôn mặt Đan Tinh lộ ra nụ cười.

Ngay lúc mọi người có chút chờ đợi, lo lắng thì sau đó, đột nhiên trên giữa không trung có điểm ánh sáng chớp động.

Vô số ánh sáng tỏa ra trên không trung, từ một điểm bắt đầu lan tỏa ra rồi chậm rãi tập hợp lại, hình thành một trái tim lớn, phát ra ánh sáng rực rỡ, một màu hồng rực kết lại thành một chữ “LOVE” thật lớn, trái tim hồng trong bóng đêm dường như làm chói mắt.

Đan Tinh tươi cười, một ít thanh niên nam nữ tiếng hâm mộ, đổ kị cũng có.

Còn Lôi Dương cảm thấy phát ớn, trong lòng anh thầm mắng, nhìn thấy buồn nôn quá, không phải nói là pháo hoa sao? Thế quái nào lại thành ra như vậy?

Đan Tinh đứng trước mặt Lôi Dương, trong mắt tràn ngập tình yêu, cô kiễng chân lên, hôn môi Lôi Dương.

“Anh Lâm, không thể tưởng tượng được Lôi Dương cũng là một người đàn ông lãng mạn!” Đan Quốc Khánh đứng bên cạnh Lôi Lâm cười nói.

Lôi Lâm khiêm tốn nói: “Làm cho anh phải chê cười rồi!”

Đan Tinh hôn Lôi Dương đột ngột, có chút kích động lại có chút e thẹn nói: “Lễ vật này làm em rất vui, cảm ơn anh!”

Lôi Dương không có chút phản ứng, đứng yên tại chỗ, tùy ý để Đan Tinh ôm chặt.

Hai người ở cùng một chỗ tỏa ra một hào quang chói mắt, tạo nên một hình ảnh mỹ lệ.

Đồng Đồng đứng ở chỗ tối đã nhìn thấy hết thấy tiệc đính hôn của Đan Tinh, thật lãng mạn, giống như liều thuốc độc cứ cắn nuốt trong tim Đồng Đồng.

Cô nhìn Lôi Dương và Đan Tinh ở cùng một chỗ, bọn họ thật xứng đôi.

Một là thương nhân kì tài, một là thiên kim của quan chức giới chính trị, bọn họ đúng là trời sinh một đôi.

Còn cô? Lê Hân Đồng, cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, còn nghĩ cái gì nữa, chả lẽ lòng không biết sao?

Cô đã tận mắt thấy rồi, đã hết hy vọng, biết rõ là như vậy nhưng lòng cô vẫn rất đau đớn, nhưng cô không tìm được mà đi theo anh sau khi anh rời khỏi nhà bác sĩ Trương.

Đúng là làm tan nát cõi lòng!

Đồng Đồng xoay người, khiến bản thân mình hòa nhập vào trong bóng tối!

Sự lãng mạn thân kỉ của Lôi Dương với người khác hãy ném lại phía sau đi. Cuối cùng vẫn là thương đau!

.....

Đồng Đồng thất thần chậm chậm bước đi, nước mắt cũng chậm chậm chảy xuống.

Cô không biết bản thân muốn đi đâu, chỉ cảm thấy muốn đi tới gặp Tân Nhiên.

Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn ngôi nhà của Tân Nhiên, cô có nên vào không? Cô do dự đứng ở trước cửa nhà Tân Nhiên.

Cứ thế này thôi, không cần làm phiền anh ấy! Đồng Đồng ánh mắt ảm đạm, vẫn quyết định rời đi.

“Đồng Đồng!” Một tiếng nói vang lên, giữ lại bước chân của cô.

“Tân Nhiên!” Đồng Đồng xoay người nhìn thấy Tân Nhiên.

“Em không thoải mái sao?” Tân Nhiên nhìn thấy sắc mặt Đồng Đồng ưu phiền.

Đồng Đồng sắc mặt tối sầm lại, không lên tiếng!

“Vào rồi nói!” Tân Nhiên không hỏi nhiều, lôi kéo Đồng Đồng vào trong.

.....

Đi tới phòng của Tân Nhiên, Đồng Đồng phát hiện chỗ này có chút lạ, dường như trống trải hơn.

Tân Nhiên đưa cho cô một ly trà nóng, rồi mới ngồi xuống giữ lấy thân người cô.

“Em đã khóc nhiều?” Tân Nhiên nhìn Đồng Đồng tiêu tụy, hai mắt đỏ trũng xuống, lòng anh một trận đau đớn.

“Sao anh về muộn vậy, anh vẫn thường như vậy sao?” Đồng Đồng tránh né ánh mắt của Tân nhiên, cô chuyển sang chủ đề khác.

Tân Nhiên bắt lấy cánh tay Đồng Đồng khiến Đồng Đồng nhìn vào anh anh lo lắng hỏi: “Là vì anh ta sao? Anh ta muốn đính hôn nên em mới như thế này sao? Em không nên gây áp lực cho bản thân, có gì khổ sở phải nói cho anh biết, biết đâu anh có thể giúp em!” Tân Nhiên nói xong, buông Đồng Đồng ra, có chút hạ giọng nói: “Chỉ sợ sau này không có dịp giúp em nữa !”

Đồng Đồng khó hiểu hỏi: “Tân Nhiên, anh nói thế này là có ý gì? Sao lại nói không có dịp nào nữa !”

Tay Tân Nhiên đặt trên vai Đồng Đồng, cười khổ nói: “Đồng Đồng, anh vốn định đến tìm em, không ngờ hôm nay em lại đến trước, anh sắp đi!”

Đi!

“Anh sắp. . . Đi đâu?” Đồng Đồng có chút không thích ứng nổi, Tân nhiên phải đi sao?

Tân Nhiên thản nhiên nói: “Bệnh viện đã quyết định cử anh sang nước ngoài đào tạo chuyên sâu, thế nên. . . Em định thế nào, vẫn ở bên anh ta sao?”

“Ở lại bên cạnh anh ta?” Đồng Đồng mờ mịt lắc lắc đầu.

“Vậy em. . .”

Đồng Đồng khổ sở nói: “Em không biết! Em không biết bản thân em nên làm sao bây giờ, em muốn rời khỏi anh ta, bởi vì em thật sự rất khổ sở, nhưng anh ta sẽ không để em đi!”

Anh đã nói cho dù anh có cưới người khác thì cô vẫn là người đàn bà của anh, anh vẫn sẽ đối tốt với cô như trước, còn cô vẫn sẽ phải làm tình nhân của anh, bạn cùng giòng của anh!

Cô không thể chịu được, sao cô có thể chia sẻ người đàn ông của mình với người khác? Cô không làm được! không làm được!

“Đồng Đồng!” Tân nhiên nghiêm túc nói: “Em có đồng ý đi cùng anh không!”

Đồng Đồng nghe lời tân nhiên nói, cô kinh ngạc nhìn anh nói: “Không! Tân Nhiên. . .”

Tay Tân Nhiên che lại miệng Đồng Đồng, lúc đầu nói: “Để anh nói xong được không?”

Đồng Đồng nắm lấy tay Tân Nhiên, khẽ gạt đầu.

“Anh biết trong lòng em vẫn yêu người đàn ông đó, bởi vậy anh sẽ không ép buộc em, anh muốn đưa em ra ngoài để tâm tình em thoải mái một chút, nếu tâm tình em ổn định không chừng có thể quên dần anh ta!” Tân Nhiên cười một chút nói: “Nói không chừng sau này em có thể đón nhận anh!”

Đồng Đồng nghe Tân Nhiên nói hơi ngây ngời, cô vẫn coi Tân Nhiên như anh trai, mặc dù cô biết tình cảm của Tân Nhiên không đơn thuần là như vậy, nhưng bây giờ Tân Nhiên chính thức bày tỏ cô vẫn có chút lúng túng.

Cô nên làm sao bây giờ? Cùng Tân Nhiên rời khỏi đây sao? Còn Lôi Dương sẽ đối xử như thế nào với người nhà của cô?

Nhưng cô thật sự muốn bỏ trốn tất cả! Bằng không cô sẽ suy sụp phát điên lên mất!

Cô phải làm sao bây giờ!

Đồng Đồng cân nhắc mãi, Tân Nhiên biết cô cần thời gian để suy nghĩ nên anh đưa cô về lại nhà bác sĩ Trương.

Đồng Đồng tự hỏi chính mình, còn Tân Nhiên thì chờ đợi câu trả lời của Đồng Đồng.

Đồng Đồng thật sự rất mâu thuẫn, cô không biết nên làm sao bây giờ, cứ như vậy đi sao? Còn Lôi Dương sẽ đối đãi thế nào với người nhà cô?

Phá bỏ nhà của cô, san bằng vườn hoa kia?

Cô cuối cùng vẫn không có cách nào yêu Tân Nhiên được, đi cùng Tân Nhiên không nghĩ ngờ gì là cho Tân Nhiên một cơ hội hy vọng.

Còn ở lại nơi này chỉ có thống khổ!

Vài ngày nữa Tân Nhiên sẽ đi, cần cho Tân Nhiên một đáp án!

Hai ngày trôi qua Đồng Đồng vẫn không có đáp án như trước, lòng cô hỗn loạn. Cô ngồi ngắm người bên cửa sổ, hai ngày nay Lôi Dương không hề xuất hiện, chẳng lẽ đang ở bên vị hôn thê của anh sao.

Đồng Đồng đau khổ mâu thuẫn!

“Thư giãn chút đi, con gái!” Ôn Lam đi đến bên cạnh Đồng Đồng an ủi nói. Bà ôm lấy vai Đồng Đồng, có chút buồn bã nhìn Đồng Đồng đang đau đớn.

Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn Ôn Lam, miễn cưỡng cười nói: “Bác ạ, cháu không sao, bác đừng lo lắng.”

Ôn Lam có chút đau lòng thay Đồng Đồng, một đứa bé động lòng người như vậy sao lại rơi vào kết cục như thế này, chẳng lẽ kết cục là đây sao?

Cô đã ở bên Lôi Dương khá lâu, bây giờ anh cư xử như vậy cô có thể lý giải phần nào, dù sao Lôi Dương ở trong hoàn cảnh như vậy, hôn nhân không phải do anh quyết định, thậm chí thích cái gì, ghét cái gì cũng không phải tự mình quyết định.

Đồng Đồng cố gắng giải thích, nhưng có giải thích thế nào cũng không giúp tâm bớt đau.

Ôn Lam than thở một chút hỏi: “Có muốn bác ra ngoài với cháu một chút không?” Thư giãn một chút mới tốt.

Đồng Đồng suy nghĩ một chút rồi nói với Ôn Lam: “Bác à, cháu muốn về nhà thăm bố mẹ!”

Ôn Lam chần chừ một chút nói: “Cũng được, để bác điện thoại cho Lôi Dương bảo cậu ta lái xe đưa cháu đi!” Bà có chút lo lắng, Đồng Đồng một mình về nhà như vậy có chút không ổn, nếu lại biến mất nữa thì sao bây giờ?

Đồng Đồng cầm tay Ôn Lam nói: “Bác không cần lo lắng ạ, cháu chỉ đi thăm người nhà một chút, cháu đã lâu không liên lạc với người nhà, cháu sợ bọn họ lo lắng, hơn nữa cháu cũng rất muốn gặp bọn họ!”

“Được rồi! Cháu đi sớm về sớm!” Ôn Lam lo lắng dặn dò.

Đồng Đồng khẽ cười gạt đầu.

“Mẹ! Con về rồi!” Đồng Đồng đẩy cửa ra, cảm giác về nhà thật tốt.

“Đồng Đồng!” Bà Lê nghe thấy tiếng Đồng Đồng gọi vội chạy ra cửa, vui sướng hô lên một tiếng, chạy đến ôm lấy con gái. “Gần đây thế nào? Sao không liên lạc với mẹ để mẹ lo lắng!”

Chương 41: Yêu hận đan xen nhau

Hân Đồng dưới sự khiêu khích của Lôi Dương, ý thức bắt đầu mờ mịt, giọng cô nỉ non : “A Dương”

Lôi Dương bất giác dừng lại, thân thể cứng đờ, buồng Đồng Đồng đang ý loạn tình mê ra, cất giọng khàn khàn: “Em lại làm gì đây?”

Thấy Lôi Dương muốn bật đèn, Đồng Đồng lập tức ôm chặt lấy cánh tay Lôi Dương nói: “Không cần bật đèn được không? Đừng!”

Lôi Dương chậm rãi thu hồi cánh tay, đi về hướng ánh trăng mỏng manh từ song cửa sổ rọi vào. Một dòng sáng màu bạc nhẹ nhàng phủ lên thân thể, anh từ tốn lấy ra bật lửa, châm lửa hút thuốc.

“A Dương! Anh...không muốn em sao?” Đồng Đồng chậm chậm đi từ bóng tối về hướng ánh trăng. Trái tim đập kịch liệt, không biết bởi vì sự khiêu khích bạo dạn của mình hay sự cô động của dục vọng.

Cô chỉ biết là mình không muốn do dự!

Ngay lúc cô đang từng bước từng bước đi tới thì thân thể đột nhiên xoay chuyển, nháy mắt đã bị Lôi Dương đè lên trên tấm thảm dày bên cạnh cửa sổ.

Ánh trăng màu bạc chiếu vào cửa sổ lẻ loi, soi rõ khuôn mặt hưng phấn cuồng nhiệt của cả hai.

Mỹ lệ mà lại thô lương!

Lôi Dương tình lực dồi dào, Đồng Đồng hiểu rõ, bọn họ triền miên hết lần này đến lần khác. Lôi Dương đòi hỏi Đồng Đồng liên tục, như thể muốn đem một tháng vắng vẻ đòi lại cùng một lúc. Bọn họ hết đòi tư thế lại đòi chỗ, không ngừng yêu cầu đối phương tới lúc cả hai không còn sức lực, mệt mỏi ngủ thiếp trên giường.

Lần đầu tiên Lôi Dương cảm nhận được Đồng Đồng nhiệt tình như lửa nóng, thiêu đốt lẫn nhau!

Mơ màng tỉnh lại, Lôi Dương theo thói quen quơ tay tìm thân thể Đồng Đồng lại chỉ chạm vào khoảng không trên giường lớn. Chỉ có một mình anh, chỗ nằm của Đồng Đồng cũng không còn độ ấm.

Anh nhú mày ngồi dậy, trong đầu cố gắng nhớ lại đêm qua tình cảm mãnh liệt, là mộng hay là thực?

Đồng Đồng đâu rồi? Cô ở nơi nào?

Trong lòng không khỏi dấy lên một sự bất an.

Mở cửa phòng ngủ rồi ra ngoài, anh vội vàng đi tới phòng ăn, một mùi thơm hấp dẫn bay tới.

Trong lòng cũng tự nhiên thả lỏng một chút.

Vào phòng ăn, thấy trên bàn đã bày sẵn bữa sáng ngon lành, có lẽ nên gọi là cơm trưa, vì ngủ một giấc dậy đã gần giữa trưa.

Thế nhưng Đồng Đồng đâu?

Ngay lúc anh đang lo lắng bồn bễ tìm kiếm thì điện thoại chợt vang lên. Anh bắt điện thoại xong, sắc mặt có chút khó coi. Cúp máy xong lại gọi điện thoại tìm Ôn Lam, hỏi Đồng Đồng có trở về đó không.

“Đồng Đồng hả, có về, nói là có chút mệt nên đi nghỉ rồi!” Ôn Lam thật thà báo lại.

Lôi Dương bây giờ mới có thể thả xuống nỗi bất an trong lòng.

Để cho Đồng Đồng tạm thời ở đó, giờ phút này Lôi Dương phải quay về Lôi gia!

Thế nhưng Lôi Dương không biết, cú điện thoại vừa rồi có vai trò rất đặc biệt!

.....

Ngày hôm sau, Lôi Dương đang ở phòng làm việc vội vàng xử lý công tác trong tay thì bác sỹ Trương cùng Ôn Lam xuất hiện tại văn phòng.

Nhìn thấy vợ chồng bác sĩ Trương vội vàng tìm anh, Lôi Dương bỏ văn kiện trên tay xuống, thản nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

Ôn Lam nhìn chồng, rồi hai người cùng nhìn về phía Lôi Dương, cuối cùng Ôn Lam mới do dự lên tiếng: “Có lá thư muốn đưa cho cậu!”

Lôi Dương nhìn hai người một cái rồi nói: “Thư gì?”

“Để tôi nói đi, bà già này có nói cũng không nói rõ ràng!” Dù sao chết sớm thì đầu thai sớm! Cùng nhau đợi Lôi Dương nổi cơn thịnh nộ đi!

“Đồng Đồng bỏ đi rồi. Hôm nay sáng sớm tôi phát hiện cô ấy biến mất, chỉ để lại một lá thư này!” Bác sĩ Trương nói xong đem lá thư để trên bàn Lôi Dương.

Lòng Lôi Dương chùng xuống, vội cầm lấy thư mở ra.

“Bác trai, bác gái con đi rồi. Con phải rời khỏi chỗ này, đi tìm một cuộc sống mới. Cảm ơn mọi người trước giờ đã cẩn thận chăm sóc con! Hẹn gặp lại! Đồng Đồng kính thư.”

Chỉ một câu ngắn ngủi như một tia sét đánh mạnh vào đầu Lôi Dương, làm tứ chi anh phát lạnh.

Cô ta nói cái gì? Cô ta đi rồi, đi tìm cuộc sống mới! Bỏ đi lặng lẽ như vậy, chỉ để lại một câu nói này!

Đêm hôm đó tình cảm mãnh liệt. Sự chủ động của cô đêm hôm đó hóa ra chỉ như kỉ niệm trước lúc chia tay! Người đàn bà đáng chết này!

Lòng Lôi Dương một trận đau rồi lại bị một cơn tức thay thế.

Nắm tay lớn đập thật mạnh lên bàn, anh giận dữ hét: “Cô ta đi đâu?”

Ôn Lam bị Lôi Dương dọa nạt tới nỗi nhảy dựng lên nói: “Không biết!”

Bác sĩ Trương thì từ tốn: “Đi rồi cũng tốt, dù sao cậu cũng không biết quý trọng!”

Lôi Dương sắc mặt âm u, giận dữ nhìn bác sĩ Trương quát: “Ông nói cái gì?”

“Tôi nói cái gì cũng không quan trọng. Nếu cậu luyện tiếu người ta thì đi tìm đi, nói không chừng còn có thể tìm được người về. Bằng không hà, thế giới lớn như vậy, càng đi thì càng cách xa, chỉ sợ muốn gặp lại cũng khó. Cho dù là gặp lại, không chừng con cũng sinh ra, thành vợ người khác rồi!” Đến lúc đó cậu tha hồ hối hận!

Lôi Dương trong lòng càng khản trương, nắm chặt tờ giấy trong tay, trái tim bị một sự khủng hoảng vây khốn.

Ánh mắt lộ ra một tia âm trầm.

Cõi lòng vừa giận dữ vừa hoảng loạn, chậm rãi hạ người xuống ghế.

Lê Hân Đồng, em muốn trốn khỏi tôi như vậy sao!

Tôi sẽ không buông tay, em chỉ có thể là người phụ nữ của tôi! Bất luận em đi tới đâu, tôi cũng nhất định tìm em trở về!

.....

Đồng Đồng đi rồi, thật sự đi rồi, đi một cách hoàn toàn!

Lôi Dương tìm tất cả những nơi có thể tìm, mãi cũng không có tin tức Đồng Đồng. Mà người nhà của Đồng Đồng cũng rời khỏi căn nhà gỗ, không biết đi đâu.

Cô hoàn toàn biến mất như vậy, không lưu lại một chút dấu tích nào!

Lôi Dương vừa phiền muộn vừa bất an, tính tình bỗng trở nên hỷ nộ vô thường!

Khuôn mặt trở lại lãnh khốc dọa người. Nhưng mỗi khi trở về biệt thự, nhìn thấy phòng không nhà trống, anh lại chỉ cảm thấy tịch mịch cùng khôn khổ.

Trong lòng anh rất đau, chỉ muốn đem trái đất lật ngược lại mấy lần, tìm cho được cô gái đang bỏ trốn kia đem trở lại bên người!

Cô vì sao phải rời khỏi? Bởi vì anh đính hôn? Hay bởi vì anh làm cô mất đi đứa bé?

Hay cô căn bản không có thật sự yêu anh.

Trái tim anh lại đau đón từng cơn.

Có lẽ đúng như bác sĩ Trương nói, con người luôn luôn không biết quý trọng, chỉ tới lúc mất đi mới thấy hối tiếc.

Bây giờ mới biết, chỉ cần tìm được Đồng Đồng anh sẽ quên hết oán hận, đối xử thật tốt với cô. Chỉ cần cô trở về, chỉ cần anh có thể ôm cô trong tay.

Nghe lại được giọng nói êm đềm của cô!

Thế nhưng Đồng Đồng đã bỏ đi, anh có hối hận cũng không thể thay đổi được gì!

Anh vẫn yêu cô, bằng không tại cũng sẽ không thống khổ, bằng không cũng sẽ không hận cô!

Yêu! Đúng vậy! Là yêu!

Trong lòng Lôi Dương đột nhiên mãnh liệt dao động!

Tình yêu của anh dành cho cô dường như chưa bao giờ gián đoạn!

Lôi Dương một mình quay cuồng trong biệt thự bởi nhớ nhung không ngừng. Mỗi khi nhắm mắt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của cô. Lúc cô rơi lệ, lúc cô quật cường kiên trì lập trường của mình, lúc cô ủy khuất, lúc cô tươi cười,... tất cả đều lần lượt hiện ra trước mắt anh.

Còn có đêm đó quây quần bên nhau, Đồng Đồng chủ động quyến rũ anh, ánh trăng màu bạc phủ lên thân thể diễm lệ của cô, khắc sâu trong lòng anh!

Mỗi ánh mắt, mỗi động tác của Đồng Đồng đều trở nên rõ ràng trong đầu anh.

Trong lòng Lôi Dương đầy phiền muộn lại không biết làm sao giải quyết, trở nên ăn không ngon, ngủ không yên.

Đồng Đồng bỏ đi, trái tim của anh dường như cũng đi theo!

Lôi Dương thống khổ ngồi trên mặt đất, uống từng ly từng ly rượu đắng. Sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt đỏ ngầu, muốn dùng rượu làm suy nhược trái tim, suy nhược thần kinh đang bị nhớ nhung và hối hận thay nhau tra tấn!

Thế nhưng mượn rượu giải sầu, sầu càng thêm sầu. Trong cơn say, trước mắt lại xuất hiện bóng dáng Đồng Đồng.

Thấy cô dịu dàng nhìn anh mỉm cười!

Lôi Dương vui mừng muốn vươn tay chạm đến Đồng Đồng, nhưng ngay lúc sắp chạm được thân hình xinh đẹp kia thì Đồng Đồng lại đột nhiên biến mất!

Thì ra tất cả đều là ảo giác!

Đồng Đồng đi rồi... Đồng Đồng!

Lôi Dương cúi đầu, trong lòng không ngừng gọi tên Đồng Đồng, nước mắt đau khổ lặng lẽ chảy xuống từ đôi mắt trong veo lạnh lùng của anh!

Cứ nghĩ rằng anh không biết khóc, không biết đau lòng, thì ra chỉ là vì chưa thật sự bị thương tâm!

.....

Mấy ngày sau.

Đang ở phòng làm việc sai bảo nhân viên để tiêu trừ buồn bực trong lòng, Lôi Dương bị tiếng kêu của điện thoại làm gián đoạn công tác.

Lôi Dương không kiên nhẫn bắt lấy điện thoại, lên tiếng: “Tên đáng chết nào!”

Bên kia hình như đã quen với sự nóng nảy của Lôi Dương, giọng đáng thương ai oán: “Lừa gạt lớn như vậy, coi bộ cậu không muốn biết tin tức của cô ấy ha!”

Lôi Dương lập tức đứng dậy, có chút kích động hỏi: “Cậu nói cái gì? Cô ấy ở đâu?”

“Đúng. Thế nào, có muốn mời tớ uống một ly không?”

Trong đầu Lôi Dương suy nghĩ kiếm tên của một quán bar nào đó!

“Được, gặp nhau ở Dạ Lý Hương đi!” Nói xong liền ngắt điện thoại, cầm lấy áo khoác trên ghế đi ra hành lang.

Xe Lôi Dương chạy xe một đường tới quán bar Dạ Lý Hương. Nhìn quán bar, Lôi Dương lại nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp được Đồng Đồng.

Mấy ngày rồi, tâm trạng nặng nề giờ mới chuyển tốt một chút, bước chân Lôi Dương cũng có chút nhẹ nhàng đi vào quán bar.

.....

Lôi Dương thấy được người muốn tìm, vội đi tới ngồi xuống.

“Có tin tức sao?” Lôi Dương nhìn người đàn ông trước mắt, vội vàng hỏi.

Người này một thân sang trọng, tuấn mỹ phi phàm, nếu so với Lôi Dương thì Lôi Dương nam tính mạnh mẽ, còn người này lại tao nhã lịch thiệp.

Người nọ nhìn thoáng qua Lôi Dương, thái độ nhàn nhã, tựa như không để ý tới Lôi Dương có bao nhiêu lo lắng, từ tốn nói: “Có.”

Lôi Dương cắn răng: “Nói mau!”

Người đàn ông dựa người ra sofa nhìn đáng vẻ lo lắng của Lôi Dương, thân nhiên trả lời: “Cô ấy không ở trong nước.”

Lôi Dương ngăn người, vội vàng truy hỏi: “Cậu nói cái gì? Không ở trong nước, vậy đi chỗ nào?”

Người kia bữu môi cười nói: “Không ở trong nước thì đương nhiên là ra nước ngoài!”

Lôi Dương táo bạo nắm lấy vạt áo người kia, cả giận nói: “Chết tiệt, tớ không có thời gian đùa giỡn với cậu!”

Người đó vừa cười vừa vỗ tay Lôi Dương: “Hiếm khi nhìn thấy cậu như vậy, hoàn toàn mất đi sự tinh táo bình thường, ôi ...đàn bà!”

Đang định đưa ra bộ mặt ‘tớ cần phải cứu cậu’ thì lại nhìn thấy Lôi Dương sắp nổi giận tới nơi, người nọ vội nói: “Được rồi! Nhìn cậu vội vã như vậy, tớ đem toàn bộ nói cho cậu biết là được chứ gì!”

“Mau nói!” Lôi Dương nổi giận quát.

“Mấy hôm trước, một người tên là Tân Nhiên dẫn theo một cô gái tên Lê Hân Đồng rời khỏi nơi đây, ra nước ngoài!”

Tân Nhiên? Cô cùng Tân Nhiên rời khỏi?

Trái tim Lôi Dương như bị đè nặng bởi tảng đá ngàn cân, thân thể lão đảo một chút, trong đầu ong ong. Đồng Đồng ở chung với Tân Nhiên, điều này có nghĩa gì?

Người đàn ông nhìn thấy Lôi Dương bị đá kích trầm trọng, biết anh đến cùng cũng chẳng nghe được thêm cái gì bèn nói: “Tớ đi đây, nên làm như thế nào thì tự cậu quyết định đi.”

Nói xong anh liền đi khỏi, để lại một mình Lôi Dương tâm tư hỗn loạn.

Cô ngã vào vòng tay của người đàn ông khác? Lôi Dương trong lòng có chút hoảng sợ điều này là sự thật.

Không! Anh sẽ không để chuyện này xảy ra, anh phải đem cô gái đáng chết kia tìm về!

.....

Hơn một tháng sau.

“Đồng Đồng!” Tân Nhiên nhìn Đồng Đồng đang ngăn người bèn lên tiếng kêu, muốn đem tâm hồn đang lưu lạc phương nào của cô trở về. Thân thể cô vẫn ốm yếu như vậy, đang tựa vào lan can, mắt nhìn xa xăm!

Tân Nhiên buồn bã lắc đầu. Cô còn nhớ anh ta sao, vẫn nhớ người đàn ông không biết quý trọng mình đó sao?

Mặc kệ anh ta đã làm chuyện gì, cô vẫn không quên được anh ta như trước, vẫn yêu anh ta như trước. Dù Tân Nhiên có muốn làm người thế thân cũng chỉ là uống công.

“Đồng Đồng!” Tân Nhiên giơ tay lên ngăn cản tầm nhìn của Đồng Đồng.

Đồng Đồng lúc này mới bình tĩnh lại, nhìn thấy Tân Nhiên, hơi áy náy hỏi: “Em lại không nghe thấy anh hả?”

Tân Nhiên âu yếm nói: “Đúng vậy, em luôn luôn không đếm xỉa tới anh, có điều anh đã quen rồi!”

Đồng Đồng đầy vẻ có lỗi cười nói: “Xin lỗi Tân Nhiên...em...”

“Muốn đi dạo một chút không?” Tân Nhiên cắt ngang lời xin lỗi của Đồng Đồng.

“Được, em cũng muốn ra ngoài một chút!” Đồng Đồng biết, Tân Nhiên mong tìm cách làm cho cô vui vẻ nên cô cũng không muốn phụ lòng tốt của anh.

“Vậy chúng ta đi siêu thị đi!” Tân Nhiên nắm lấy tay Đồng Đồng.

“Đi siêu thị!” Đồng Đồng mỉm cười.

.....

“Tân Nhiên, cái này đẹp không?” Trong siêu thị Đồng Đồng cầm lấy một bộ quần áo em bé vui vẻ hỏi Tân Nhiên.

Cô có thai. Đi tới quốc gia xa lạ này được một tháng, cô mới phát hiện mình có thai. Là cái đêm kia, cái đêm khó quên đó, cô có thai đứa trẻ này với Lôi Dương.

Nghĩ tới cục cưng trong bụng, trái tim vốn rất đau khổ của Đồng Đồng mới cảm thấy yên tâm một chút, có một sự an ủi nhỏ nhoi, giúp cô bớt lo sợ những ngày hoang mang cùng thống khổ.

Cô vẫn luôn mong muốn có một đứa con thuộc về cô với Lôi Dương, cho nên đứa nhỏ xuất hiện làm lòng cô rất vui mừng!

Tân Nhiên nhìn thấy dáng vẻ kích động của Đồng Đồng, dịu dàng nói: “Hiện đứa trẻ mới hơn một tháng, em mua nhiều như vậy có phải quá sớm hay không?”

Mỗi khi nghĩ tới Đồng Đồng tình nguyện vì người đàn ông vô tình kia hy sinh nhiều như vậy, trong lòng Tân Nhiên lại cảm thấy rất khó chịu!

Anh thật sự tệ lắm hay sao? Đồng Đồng đối với anh không có một chút hứng thú nào!

Đồng Đồng nhìn Tân Nhiên, chân mày nhăn lại, đột nhiên reo lên: “Phải chuẩn bị sớm mà! Anh có phải không muốn giúp em đi mua đồ không?”

Tân Nhiên làm bộ sợ hãi nói: “Tiểu nhân không dám, vui mừng còn không kịp nữa kia!”

Đồng Đồng liền cười nói: “Nói vậy mới đúng chứ!”

Tân Nhiên xoa vai Đồng Đồng, nói: “Đi mua bên này mua bên kia, em nhất định mệt mỏi rồi, hay chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút. Nếu em thấy mua chưa đủ, lần sau chúng ta đi tiếp!”

“Vâng, cũng được.” Đồng Đồng gật đầu tán thành.

Tân Nhiên cùng Đồng Đồng đi tới một quán cà phê bên ngoài siêu thị. Tân Nhiên dắt tay Đồng Đồng giúp cô qua đường. Tay kia thì cầm đồ dùng em bé Đồng Đồng mới mua.

Hai người nói nói cười cười, theo đường cái đi tới quán cà phê đối diện.

Tân Nhiên ôn nhu vẫn nhả. Đồng Đồng mềm mại đáng yêu động lòng người. Hai người đi ở thành phố ngoại quốc này càng nổi bật, như một đôi người yêu thắm thiết!

Đồng Đồng đang vui vẻ cùng Tân Nhiên tựa hồ không chú ý tới bên kia đường có một đôi mắt lạnh khốc đang giận dữ nhìn chằm chằm bọn họ.

Đang tập trung nói chuyện Đồng Đồng đột nhiên hoảng hồn phát hiện một bóng dáng cao lớn đang cản đường cô và Tân Nhiên.

Ánh mắt đóng băng dừng lại trên khuôn mặt người đó, Đồng Đồng kinh hoàng chấn động tới mức quên cả phản ứng.

Anh đến rồi. Cuối cùng anh vẫn tìm đến!

Cô có nên vui mừng không?!

Không! Có gì đáng vui mừng? Mặc dù nội tâm cô nhớ nhung anh không ngừng, khát khao được nhìn thấy anh, nhưng anh xuất hiện lại làm cho lòng cô hoảng loạn!

Anh tìm được cô rồi. Dựa vào quyền thế cùng năng lực của anh muốn tìm cô không khó, vậy anh đã biết tin cô có thai rồi sao?

Tới nhanh như vậy! Anh vì đứa trẻ mà tới sao? Trong lòng Đồng Đồng không khỏi miên man suy nghĩ.

Trái tim càng lúc càng khủng hoảng!

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của anh lảng lảng nhìn chăm chú cô cùng Tân Nhiên, bây giờ mới hoàn toàn phát hiện sự thân mật giữa cô và Tân Nhiên.

Tình trạng như vậy có phải muốn nói giữa họ đã kết thúc rồi không?

“Đã lâu không gặp!” Lôi Dương lạnh nhạt lên tiếng, cố gắng bắt mình bình tĩnh, chỉ là trong lòng vẫn cứ kích động.

Nhìn thấy khuôn mặt kinh hoàng của Đồng Đồng lúc này, lại nghĩ tới vừa rồi Đồng Đồng cười cười nói nói với Tân Nhiên, trái tim anh liền cảm thấy tức giận xâm chiếm.

Đồng Đồng nhất quyết trấn áp bất an cùng kích động trong lòng, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi không biết anh!”

Nói xong liền kéo Tân Nhiên đi về hướng khác.

Sự thân mật của Đồng Đồng và Tân Nhiên làm anh thương tâm, cảm thấy chướng mắt, Lôi Dương mạnh mẽ bắt lấy tay Đồng Đồng, trầm giọng nói: “Chúng ta cần nói chuyện!”

“Chúng ta không còn gì để nói!” Đồng Đồng chỉ muốn tránh thoát bàn tay quen thuộc của Lôi Dương, nhưng bàn tay anh giống như gọng kềm, gắt gao nắm lấy cô không buông.

“Yêu cầu anh buông cô ấy ra!” Tân Nhiên cuối cùng cũng lên tiếng. Anh vừa nhìn thấy Lôi Dương đã cảm giác sợ hãi không yên. Lôi Dương xuất hiện quả thật uy hiếp lớn tới anh. Anh sợ Lôi Dương lại bắt đi Đồng Đồng, như vậy sau này dù anh muốn gặp mặt Đồng Đồng làm bạn cũng không được.

Lôi Dương không để ý tới Tân Nhiên, vẫn nắm chặt tay Đồng Đồng, ánh mắt cương quyết, khẳng định với cô anh sẽ không để cô rời khỏi tầm mắt anh như vậy.

Tay cô ở trong tay Lôi Dương dần dần ấm lên, là cảm giác mà cô mong nhớ. Trong đầu, mỗi dây thần kinh như tràn ngập sự tưởng niệm với Lôi Dương.

Thế nhưng nhớ thì đã sao. Cô cũng không thể quên được sự thật là Lôi Dương sắp cưới vợ. Nếu Lôi Dương biết cô có thai, có phải sẽ đoạt đi đứa nhỏ của cô nữa hay không.

Trong lòng Đồng Đồng từng đột bất an, chỉ muốn trốn khỏi Lôi Dương ngay lập tức, chỉ là không có cách thoát khỏi bàn tay đang nắm của Lôi Dương.

Cô hiểu tính khí Lôi Dương, nếu không nói rõ ràng, cho dù hiện tại anh có để cô đi cũng không có nghĩa là anh sẽ bỏ cuộc, sẽ không tìm cô!

Vấn đề của bọn họ vẫn là phải giải quyết một lần!

“Hôm nào chúng ta gặp lại được không? Anh ở chỗ nào, tôi tới tìm anh!” Đồng Đồng chỉ muốn kéo dài thời gian một chút, cho mình suy nghĩ rõ ràng những điều phải nói.

Lôi Dương nghe Đồng Đồng nói, ánh mắt trầm xuống, chậm rãi buông tay cô ra, nói: “Được, tôi chờ em!”

Lôi Dương chờ đợi Đồng Đồng tới tìm anh. Anh biết Đồng Đồng nhất định sẽ tới, bởi vì bọn họ hiểu nhau.

Chỉ là một ngày rồi vài ngày trôi qua, Đồng Đồng vẫn không xuất hiện khiến Lôi Dương có chút phiền loạn không yên.

Anh sắp phát điên lên! Đồng Đồng có phải không muốn tới gặp anh không? Anh thề là nếu hôm nay Đồng Đồng không xuất hiện, anh sẽ tự mình đi bắt cô đối diện với anh, hoặc là dùng quyền thế lần thủ đoạn đem cô về nước.

May mắn là, ngay lúc Lôi Dương sắp phát điên thì Đồng Đồng tới, gõ cửa phòng khách sạn Lôi Dương đang ở.

Lôi Dương nghe tiếng gõ cửa, lập tức đi tới mở cửa. Nhìn thấy Đồng Đồng với đôi má mìn màng đáng yêu động lòng người, anh vội ôm chầm lấy Đồng Đồng vào trong phòng, thuận tay đóng cửa. Đồng Đồng không hề phòng bị đã ngã vào vòng tay ôm chặt của Lôi Dương.

Vòng tay quen thuộc mà cô lưu luyến, thế nhưng không phải thuộc về riêng cô. Đồng Đồng có chút mê man nhưng trong nháy mắt liền thanh tỉnh lại, vội vàng tránh khỏi Lôi Dương, đem thân thể lui cách xa anh, tựa vào cửa. Nếu như Lôi Dương có hành động gì, cô có thể mở cửa bỏ chạy. “Anh... tại sao lại tới chỗ này?”

A, coi như cô biết rõ còn có hỏi. Đồng Đồng nhìn gương mặt tuần mỹ như tạc của Lôi Dương, đối với người đàn ông cô yêu sáu sắc này, nhất thời không biết nói gì mới phải.

Lôi Dương bị đẩy ra, sắc mặt lộ rõ bất bình, anh chậm rãi đi tới gần Đồng Đồng, trầm thấp nói: “Tôi tới tìm người đàn bà bỏ trốn của tôi!”

Ánh mắt Đồng Đồng tối sầm lại, không khỏi phủ nhận: “Tôi không biết anh đang nói gì.”

Ánh mắt Lôi Dương biến đổi, nói: “Em đang đùa cợt tôi à? Trước một ngày thì cùng tôi tình cảm mãnh liệt, ngày hôm sau đã lại cùng người khác ra nước ngoài, đem tôi bỏ lại phía sau!”

Lôi Dương nghĩ tới hành vi của Đồng Đồng, trong lòng vừa thống khổ vừa thương cảm.

Anh tính toán chuyện này sao? Bởi vì cô đi cùng người khác, cho nên anh vì thế diện mà đi tìm cô!

Đáng buồn cười là, cô lại hoang tưởng Lôi Dương tới đây là để vấn hồi cái gì. Bây giờ nhìn lại, Lôi Dương không phải để ý cô, mà là vì cô đùa bỡn anh, anh cảm thấy tức tối khó chịu.

Đồng Đồng thương tâm nói: “Anh tới, chính là vì trách cứ tôi có phải không?”

Lôi Dương nhìn ánh mắt bi thống của Đồng Đồng, không khỏi trấn áp trong lòng lửa giận. Anh không phải tới để cãi nhau, cũng không phải trách cứ Đồng Đồng cái gì. Anh tới chỉ là muốn tìm đem cô trở lại bên mình anh thôi.

“Về với tôi đi.” Lôi Dương vươn tay ra.

Đồng Đồng nhìn cánh tay vươn ra của Lôi Dương, trong lòng rất muốn đưa tay nắm lấy tay anh. Chỉ là khi nghĩ tới mình bắt quá chỉ là tình nhân cho anh phát tiết, lại nghĩ tới chuyện Lôi Dương sắp kết hôn, cô lui về phía sau, lắc đầu nói: “Không!”

Lôi Dương chưa từng hạ mình với ai. Lần đầu tiên xuống nước lại bị Đồng Đồng cự tuyệt. Cô không đi cùng anh, chẳng lẽ là vì người đàn ông đó?

Trái tim anh lại nổi lên lửa giận!

“Em không chịu đi theo tôi?”

Đồng Đồng liên tục lắc đầu, gương mặt đầy đau khổ bất lực, nhưng vẫn kiên định nói: “Tôi không đi theo anh!”

Lôi Dương rút tay về đám mạnh vào tường, giận dữ nói: “Vì sao phải rời khỏi tôi? Bởi vì tôi đính hôn bỏ mặc em, hay là bởi vì gã đàn ông kia?”

Đồng Đồng nhìn nắm tay Lôi Dương trên vách tường hiện ra máu đỏ, trong đầu lại nhớ tới đứa nhỏ bị mất đi, nhớ tới sự vô tình của Lôi Dương bắt cô bỏ đi đứa con của họ. Lần này thì sao, anh có biết không? Nếu có thể điều tra ra chỗ ở của cô, vậy chuyện cô có thai anh có biết không. Lần này anh sẽ làm thế nào? Ra lệnh cho cô bỏ đi đứa con nữa ...

Trong lòng Đồng Đồng tràn ngập hoảng sợ, bất luận thế nào cô cũng phải bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, cô sẽ không đi cùng anh!

Bởi vì anh không muốn đứa con của họ!

Ánh mắt Đồng Đồng dừng lại một lúc ở nắm tay đầm máu của Lôi Dương, rồi kinh hoàng giật cửa bỏ chạy!

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng gấp rút trốn chạy khỏi anh, trong lòng không khỏi trầm xuống, anh vội chạy theo, nhanh chóng bắt lấy cánh tay Đồng Đồng.

Đồng Đồng la lên một tiếng, ánh mắt kinh hoàng nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương không biết tại sao trong mắt Đồng Đồng lại có biểu hiện này, vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, sợ hãi anh!

Không! Anh không muốn như vậy, không muốn Đồng Đồng sợ hãi anh! (MĐNQ: Đại ca quá đáng quá mà, không sợ mới lạ! >”

“Đồng Đồng!” Lôi Dương có chút đau lòng gọi tên Đồng Đồng.

Nghe được âm thanh quen thuộc động lòng người, trái tim Đồng Đồng có chút mê luyến, có chút dao động. Lôi Dương đột nhiên biểu hiện dịu dàng, làm trong lòng Đồng Đồng có không khỏi chần chừ.

Cô vội vàng trấn tĩnh lại, người đàn ông trước mắt này, hiện tại cô không thể tiếp nhận nổi!

Đồng Đồng hoảng loạn tìm cách muốn thoát khỏi bàn tay Lôi Dương, nhưng chỉ thấy lãng phí sức lực. Tình hình cấp bách, cô chỉ còn cách há miệng cắn vào cổ tay Lôi Dương.

Lôi Dương bị đau, không khỏi buông Đồng Đồng ra, Đồng Đồng thừa cơ bỏ chạy khỏi sự cầm cố của anh.

“Đồng Đồng em không sao chứ?” Tân Nhiên ở bên ngoài lo lắng chờ đợi, nhìn thấy Đồng Đồng hoảng sợ chạy ra khách sạn, ân cần hỏi.

Đồng Đồng trấn định thân thể, nói với Tân Nhiên: “Đừng hỏi, chúng ta rời khỏi đây trước đã được không?”

Tân Nhiên gật đầu, giúp đỡ Đồng Đồng đang còn ngơ ngác chuẩn bị lên xe rời khỏi thì lại bị Lôi Dương cản đường đi.

“Anh không thể đem cô ấy đi!” Lôi Dương nhìn cánh tay Tân Nhiên đang ôm Đồng Đồng, trong lòng dâng lên ý nghĩ muốn đem cánh tay đó chặt đứt.

Đồng Đồng vẫn dùng ánh mắt khủng hoảng nhìn anh, làm cho lòng anh lại chùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bảo vệ đứa con

“Hân Đồng!” Tân Nhiên đi vào phòng ngủ của Hân Đồng, có chút ưu tư nhìn Hân Đồng, nhìn cô như vậy, bản thân anh cũng lo lắng, không biết Lôi Dương có thể buông tha cho Hân Đồng hay không!

“Tân Nhiên, có chuyện gì vậy?” Hân Đồng nhìn ánh mắt của Tân Nhiên, nhưng chính bản thân cô không muốn đón nhận sự an ủi hay thương hại từ anh.

“Em . . . thật sự quyết định không gặp anh ta nữa sao?” Tân Nhiên rất hiểu Hân Đồng, cô ấy nhất định là yêu Lôi Dương rất sâu sắc, sâu đến nỗi anh hoàn toàn không có khả năng chen vào.

Ánh mắt Hân Đồng lộ rõ vẻ buồn bã cùng mất mát, cúi đầu nói: “Phải, em sẽ không gặp anh ta nữa!”

Tân Nhiên nghe Hân Đồng nói xong cảm thấy an lòng hơn một chút, anh hiểu được cô quyết định ở lại đây không phải vì cô có yêu Lôi Dương hay không mà bởi vì trong lòng cô còn có điều khó nói.

Cho dù thế nào, anh cũng an tâm. Chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh, để anh mỗi ngày đều được nhìn thấy cô, chăm sóc cô, anh đã thấy thỏa mãn rồi. Có lẽ một ngày nào đó, Hân Đồng sẽ phát hiện ra anh tốt với cô đến nhường nào!

“Em đang suy nghĩ gì thế?” Tân Nhiên nhìn Hân Đồng ánh mắt bất an nên anh lên tiếng hỏi.

Hân Đồng nghe Tân Nhiên hỏi bất chợt lại lộ ra bộ dáng lo lắng, bồn chồn.

“Hân Đồng, đừng lo lắng, bình tĩnh lại, cho anh biết em đang suy nghĩ gì?” Tân Nhiên ngồi bên cạnh Hân Đồng kiên nhẫn hỏi.

Hân Đồng bắt lấy cánh tay của Tân Nhiên, bất an nói: “Tân Nhiên, trong lòng em rất lo lắng, em sợ, sợ A Dương biết em có thai sẽ bắt em phá thai, hoặc là sẽ lấy đi đứa trẻ trên tay em, em muốn giữ lại đứa trẻ này. Tân Nhiên, em rất sợ!”

Tân Nhiên nhẹ nhàng ôm lấy Hân Đồng, trong đầu liên tục suy nghĩ. Im lặng một lúc lâu sau, anh lên tiếng: “Hân Đồng, nếu như anh có cách giúp em giữ lại đứa trẻ này, em có đồng ý làm theo không?”

Hân Đồng buông tay Tân Nhiên ra, vui sướng nói: “Là cách gì?”

Tân Nhiên nhìn thẳng vào mắt Hân Đồng: “Chúng ta kết hôn đi!”

Cái gì? Kết hôn? Với Tân Nhiên! Hân Đồng giật mình, lắp bắp nói: “Cái gì?. Kết hôn? Em và anh sao?”

Tân Nhiên nhìn Hân Đồng chần chừ, kích động nắm lấy bả vai Hân Đồng, khuôn mặt cô thường ngày nhã nhặn thanh tú này lại khản trương, nói: “Đúng vậy, chúng ta kết hôn rồi, đứa trẻ là của chúng ta, nếu Lôi Dương biết chuyện, em cứ nói đứa bé này là con của anh!”

Hân Đồng kích động lắc đầu, hoảng loạn nói: “Không! Không được!”

Tân Nhiên nói tiếp: “Hân Đồng, anh ta đã đính hôn, hơn nữa em cũng biết anh ta sẽ không lấy em, không lẽ em để đứa trẻ sinh ra mà không cho nó một gia đình đầy đủ?”

Hân Đồng rơm rớm nước mắt, lắc đầu: “Cám ơn anh, Tân Nhiên. Nhưng làm như thế không công bằng với anh. Đứa trẻ là do em và Lôi Dương sinh ra, người em yêu cũng là Lôi Dương! Em không thể ích kỉ làm điều đó với anh. Anh hãy đi tìm một cô gái xứng với anh, yêu thương cô ấy, anh xứng đáng có được hạnh phúc!”

Tân Nhiên vội vã nói: “Hân Đồng, em không hiểu sao? Bao năm nay người anh yêu là em, hạnh phúc của anh chính là được ở bên cạnh em, chỉ cần em cho phép anh ở bên cạnh em, anh không đề ý đứa trẻ là của ai, anh sẽ yêu thương và chăm sóc hai mẹ con em suốt đời.”

Hân Đồng nhìn Tân Nhiên, lòng rối như tơ vò!

Tân Nhiên tốt với cô, không phải cô không cảm nhận được, cứ nghĩ nó giống như anh trai em gái trong nhà, mặc dù biết một người con trai đối tốt với mình như vậy sẽ không đơn giản chỉ là tình anh em, bạn bè. Nhưng chính bản thân cô không muốn đối mặt làm rõ nên cứ lờ đi.

Giờ phút này Tân Nhiên hoàn toàn thổ lộ tình cảm khiến lòng cô rối lên. Không thể ở bên cạnh người mình yêu là một việc đau khổ như thế nào, cô hiểu rất rõ.

Cô yêu Lôi Dương, nhưng bây giờ cô và anh như nước với lửa, mãi không thể dung hòa, lòng cô đau đớn, khổ sở.

Tân Nhiên cũng vậy!

Nhưng tình yêu không phải sự đồng cảm, cũng không phải thương hại. Cho nên cô không thể nhận lời!

Nếu cô nhận lời anh, chính là đang hại anh. Có lẽ một thời gian sau, anh sẽ gặp được cô gái của riêng anh, 2 người đều yêu nhau, như thế sẽ tốt hơn cho cả cô và anh!

Hân Đồng không do dự, kiên định đi đến quyết định, cô sẽ không nhận lời Tân Nhiên, không thể ích kỉ vì bản thân mà hi sinh người khác!

Tân Nhiên nhìn Hân Đồng thật lâu không nói gì, anh biết Hân Đồng đang quyết định. Nhìn người con gái mình yêu cả ngày rơi nước mắt vì người đàn ông khác, anh không hi vọng thay thế vị trí của anh ta trong lòng cô, chỉ cần được hàng ngày làm bạn với cô, chăm sóc cô những lúc cô buồn rầu, đau khổ.

Hân Đồng bình tĩnh, chậm rãi nói: “Tân Nhiên, anh quá tốt, làm sao em có thể đồng ý với anh được. Sao em có thể thân nhiên làm như thế với anh được?”

Tân Nhiên cười âm thầm, làm như không sao nói: “Em đó, sao không thể ích kỉ một lần chứ, vậy xem ra anh phải đưa ra biện pháp khác vậy!”

Hân Đồng cảm động nhìn Tân Nhiên nói: “Chúng ta còn có biện pháp khác tốt hơn sao?”

Tân Nhiên dao động một chút, ánh mắt sáng ngời, nói: “Hân Đồng, nếu không thì như vậy đi!”

“Cái gì?” Hân Đồng nghi hoặc nhìn ánh mắt rạng rỡ của Tân Nhiên.

“Chúng ta thỏa thuận với nhau!” Tân Nhiên ánh mắt thân thiện cười nói

“Thỏa thuận gì?” Hân Đồng tò mò hỏi.

“Chúng ta kết hôn, không được!” Hân Đồng lặp đi lặp lại lắc đầu.

Tân Nhiên nhìn thẳng mặt Hân Đồng chân thành nói: “Anh nói là thật lòng, chúng ta phải giải quyết vấn đề trước mắt đã!”

Nội tâm Hân Đồng bắt đầu trở nên do dự!

“Đừng do dự nữa, cứ quyết định như thế đi, em không muốn Lôi Dương biết đến đứa trẻ, cũng không muốn mất đi nó không phải sao?”

“Tân Nhiên anh đang uy hiếp em sao?” Hân Đồng liếc mắt nhìn Tân Nhiên.

Tân Nhiên nở nụ cười, không sợ chết nói: “Cứ coi là như vậy đi!”

Phải làm như vậy thật sao? Như vậy thật sự có thể che giấu Lôi Dương, bảo vệ đứa trẻ trong bụng sao?

Cô có chút hoài nghi!

.....

Hân Đồng đáp ứng đề nghị của Tân Nhiên, cô không thể không trở về bên cạnh Lôi Dương, đề nghị của Tân Nhiên làm cô dao động.

Chỉ cần bảo vệ được đứa trẻ, cô nguyện ý ở lại bên cạnh Tân Nhiên, đón nhận lòng tốt của anh, cho đến khi anh thật lòng yêu thương một cô gái khác, cô sẽ chúc phúc cho bọn họ.

Dù biết là không đúng, cô vẫn quyết định đáp ứng đề nghị của Tân Nhiên!

.....

Thủ tục kết hôn ở nước ngoài sau khi đăng kí kết hôn phải chờ 1 tuần. sau đó nếu không ai phản đối bọn họ mới chính thức trở thành vợ chồng.

Một tuần đó, có bất cứ điều gì xảy ra hay không, bọn họ không ai biết trước được.

.....

Hôm nay Tân Nhiên đi học, tham gia một hội thảo, Hân Đồng tự mình ăn cơm rồi đi ngủ trưa.

Giấc ngủ này dường như thật lâu.

Tỉnh dậy, Hân Đồng hoài nghi có phải cô còn đang nằm mơ không?

Cô không biết chính mình đang ở nơi nào?

Hân Đồng lắc lắc đầu, xác nhận chính mình có phải đang nằm mơ hay không? Vì sao cô thấy chỗ này giống như đang ở trên máy bay vậy!.

Rõ ràng cô đang ở trong nhà mà!

Chẳng lẽ là...!

Hân Đồng kinh ngạc, nhìn xung quanh! Trời ơi, cô thật sự đang ở trên máy bay, không phải nhà cô mà là trên máy bay?

Sao lại thành như vậy?

Hân Đồng trong lòng nảy lên ý nghĩ không tốt, là Lôi Dương.

Nhất định là anh ta!

“Không cần suy nghĩ nữa, em chính xác đang ở trên máy bay của tôi, chúng ta đang cùng nhau về nước!” Lôi Dương ở phía sau cô từ khi nào?

Hân Đồng quay đầu lại nhìn, không dám tin nhìn Lôi Dương nói: “A Dương, vì sao, chúng ta. . .”

Cô là thế nào bị Lôi Dương đưa đi, Hân Đồng nhớ kỹ mình đang ngồi nhà mà Tân Nhiên thuê, sao khi ngủ một giấc tỉnh dậy lại ở trên máy bay tư nhân của Lôi Dương?

Hân Đồng trong lòng sợ hãi nóng nảy, lần này cùng Lôi Dương về nước không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì, cô không muốn! “Tôi muốn xuống!”

Lôi Dương âm trầm, tiến lên bắt lấy tay Hân Đồng, quát: “chưa gì đã vội vàng trở lại bên người gã đàn ông kia sao?”

Nhìn thấy Hân Đồng lo lắng bất an, trong lòng Lôi Dương dấy lên một ngọn lửa.

“A Dương, đừng như vậy được không?” Hân Đồng cảm nhận được Lôi Dương đang tức giận, cô chỉ còn cách thuyết phục Lôi Dương buông tha cô.

“Tôi đang tự hỏi bây giờ nên làm gì với em đây!” Lôi Dương ánh mắt nguy hiểm, lời nói trực diện Hân Đồng khiến cô vô cùng bất an.

“Để tôi đi!”

Lôi Dương sắc mặt âm trầm, khẩu khí bất mãn nói: “Để rồi em mới vui về kết hôn với gã đàn ông kia chứ gì?”

Lôi Dương vòng tay ôm lấy thắt lưng Hân Đồng, kéo cô lại gần áp sát vào cơ thể anh. Càng gần anh, cô càng cảm nhận được giờ phút này anh có bao nhiêu bất mãn.

Hân Đồng nhìn Lôi Dương, lòng của cô lo lắng khôn nguôi, Lôi Dương đã biết tin cô cùng Tân Nhiên kết hôn. Vậy anh đã biết chuyện cô có thai sao?

“Em trốn khỏi tôi là vì để kết hôn với gã đàn ông khác phải không?” Nhìn Hân Đồng không nói gì, Lôi Dương lại nắm chặt cánh tay Hân Đồng.

“Chuyện này không liên quan đến anh!” Hân Đồng phản bác, anh ta có thể cùng người phụ nữ khác kết hôn, vậy anh lấy quyền gì quản chuyện cô kết hôn cùng người khác chứ.

“Em lại muốn chọc giận tôi sao?” Ánh mắt Lôi Dương sáng nhưng lạnh lùng nhìn. Hân Đồng vốn mềm mại đáng yêu giờ hai má tái nhợt. Cô đang sợ hãi cái gì?

Hân Đồng bất lực nói: “Anh sắp có vợ của anh, tôi cũng sắp có chồng của tôi, anh cần gì phải như vậy!”

“Cô lấy hấn vì tình yêu sao? Cô yêu hấn, phải không?” Lôi Dương nổi giận quát. Nếu cô dám nói phải, anh lập tức siết cổ cô!

“Anh thì sao?” Hân Đồng nhìn thật sâu vào mắt Lôi Dương chất vấn.

“Cái gì?” Lôi Dương không nghe được câu trả lời của Hân Đồng, còn bị cô hỏi lại.

Hân Đồng thẳng thắn nhìn vào ánh mắt của Lôi Dương, mắt cô hơi rom rớm, khổ sở nói: “Còn anh, anh cùng với vị thiên kim tiểu thư kia đính hôn cũng là vì tình yêu sao?”

“Tôi nói rồi, cho dù tôi đính hôn hay kết hôn cũng không có ý nghĩa gì cả, tôi vẫn sẽ đối xử với em như trước!”

Hân Đồng đau lòng nói: “Như vậy thì tôi phải cảm kích anh, vui vẻ làm người thứ ba chứ gì?”

Lôi Dương lạnh lùng nói: “Đây là lí do em nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi tôi sao?”

Hân Đồng thương tâm cười nói: “Chẳng lẽ thế này chưa đủ sao?”

Lôi Dương âm trầm cười, nói: “Dù là nguyên nhân gì, em là của tôi, mãi mãi chỉ được ở bên cạnh tôi, không cho phép rời xa tôi!”

“Kể cả khi tôi không yêu anh mà yêu người khác sao?” Hân Đồng trừng mắt, cô biết những lời Lôi Dương nói là thật lòng.

Lôi Dương nghe Hân Đồng nói, trong lòng phiền muộn, thần sắc tối sầm lại nói: “Em yêu người đàn ông kia sao?”

“Nếu đúng là như vậy thì sao? Tôi không còn yêu anh nữa, trái tim cũng thuộc về người đàn ông khác, anh vẫn muốn giữ tôi bên người sao?”

“Em chỉ có thể là của tôi!” Lôi Dương khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt bá đạo tuyên bố.

“Vây.. anh làm thế vì cái gì? Anh yêu tôi sao?” Hân Đồng ánh mắt nhìn đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lôi Dương, cô đang tìm kiếm cái gì? Chờ đợi cái gì đây?

Lôi Dương cười chế nhạo nói: “Yêu? Tôi yêu em ư? Tôi giữ em lại vì em nợ tôi, món nợ vĩnh viễn không trả được, giữ lại em vì em mãi mãi phải làm nô lệ của tôi!”

Anh phải thừa nhận tình cảm thật của mình sao?

Anh yêu, vẫn luôn yêu ! Mà người anh yêu chính là Hân Đồng sao? Cô phản bội anh, thương hại anh, thậm chí vừa rời khỏi anh đã vội vã kết hôn ngay với người đàn ông khác.

Còn muốn anh thừa nhận tình cảm của mình sao?

Hân Đồng giờ phút này lòng rất rõ ràng!

Nhìn Lôi Dương khuôn mặt âm trầm tĩnh lặng, cô biết, thứ mà hai người bọn họ đã từng đánh mất cuối cùng cũng trở về rồi !

Còn cái mà bọn họ chưa từng có, chính là sự tin tưởng!

Cô sẽ không chịu thua, không thỏa hiệp, cô sẽ không để anh trốn tránh nữa!

Máy bay đưa một đôi tình nhân trở về quê hương.

Vừa mới đi không lâu, bây giờ lại không tự nguyện mà phải quay về rồi.

Hân Đồng bị Lôi Dương lôi đến ở biệt thự cũ trước đây hai người từng sống.

“Đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn đi tìm gã đàn ông khác!” Lôi Dương nghiêm nghị nhìn Hân Đồng, cho rằng cô lại đang nghĩ đến chuyện chạy đi tìm người đàn ông khác.

Khuôn mặt đáng yêu của Hân Đồng có chút bất mãn nhưng cô cũng không muốn tranh luận với Lôi Dương, không có kết quả!

“Nếu em không muốn anh chàng Tân Nhiên kia mất đi cơ hội được đào tạo hiếm có, không muốn anh ta thất nghiệp thì tốt nhất em nên ngoan ngoãn đi!” Lôi Dương uy hiếp.

Hân Đồng ngăn người, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Dương, cô kinh hoàng: “Anh không thể làm như vậy, nếu anh làm hại Tân Nhiên, tôi sẽ hận anh, cả đời này không nhìn mặt anh!” uy hiếp như vậy có thể tác động đến Lôi Dương chăng?

Lôi Dương nội tâm bất mãn, xem ra Hân Đồng thật sự quan tâm người đàn ông kia!

“Chỉ cần em ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, tôi cam đoan sẽ không đụng đến anh ta!”

Hân Đồng ánh mắt tối sầm lại, không còn cách nào khác là nghe lời: “Tôi biết rồi!”

Lôi Dương lạnh lùng vô tình, dựa vào thế lực của anh muốn hại Tân Nhiên là không có gì khó khăn!

Nhưng cô không thể liên lụy đến anh ấy!

Ai! Cô phải làm sao bây giờ?

Hân Đồng mặc dù không muốn ở lại, muốn thoát khỏi Lôi Dương không phải vì không yêu anh mà bởi vì cô sợ anh sẽ phát hiện ra cô đang mang thai.

Nhưng cô cũng không thể đi vì anh lấy tương lai của Tân Nhiên ra uy hiếp cô.

Tương lai của người khác đang nằm trong tay cô!!!

Đêm đến, hai người bọn họ cuối cùng cũng tạm thời đình chiến.

.....

Lôi Dương đi tắm rửa , bọn họ đã lâu không ở cùng nhau? Hân Đồng vừa cảm thấy lo lắng lại hơi đỏ mặt e lệ.

Cô nhanh chóng chui vào chăn, làm như đóng chăn nệm kia là tấm bảo hộ cô khỏi Lôi Dương vậy.

Nhắm mắt, giả vờ ngủ, giả vờ ngủ mau!

Cửa bị mở ra. Hân Đồng lại bồn chồn không yên.

Lôi Dương mặc bộ áo ngủ màu lam tiến vào, thấy Hàn Đồng mi mắt giật giật, mắt nhắm chặt, không cần nghĩ cũng biết cô đang giả vờ ngủ, trừ khi anh không có mắt.

Lôi Dương lật chăn ra, cả người chui vào trong chăn, bên cạnh Hàn Đồng thân thể cứng đờ.

Bàn tay nam tính của anh thông thả ôm lấy eo cô, chậm rãi vuốt ve bụng cô. Mỗi nơi anh chạm đến, thân thể cô đều cứng ngắc, lòng cô cũng trở nên náo loạn.

Lôi Dương nhìn Hàn Đồng, hôn hôn lên má cô, hơi thở nam tính của anh phả lên mặt cô, khiêu khích cô mất đi kiềm chế.

Bàn tay anh xoa xoa bụng cô, chậm rãi đi xuống dưới

Hàn Đồng hít thở khó khăn, tay đưa lên bắt lấy bàn tay của Lôi Dương: “A Dương, không làm như vậy được không?”

Lôi Dương ánh mắt thay đổi, không hài lòng nói: “Thế nào, em vẫn không sửa được tật xấu đó sao?”

Hàn Đồng không dám quay đầu lại nhìn Lôi Dương, mi mắt hạ xuống, bất an nói: “Em... tới tháng rồi!”

Lôi Dương lạnh lùng, nét mặt rõ ràng là không hài lòng, đôi mắt đen trầm xuống, ngược lại nụ cười lạnh lùng mà thần bí, bàn tay anh to lớn xoay người Hàn Đồng lại, buộc cô phải đối mặt với anh.

Đôi mắt mềm mại đáng yêu đối diện với đôi mắt mạnh mẽ lạnh lùng của anh.

Trong đôi mắt hai người chỉ có đơn thuần là hình ảnh đối phương, không có dục vọng nhưng lại ánh lên chút phức tạp.

Lôi Dương nhìn Hàn Đồng, hai gò má cô mềm mại đáng yêu, dường như so với trước kia lại thêm phần kiều diễm, quyến rũ anh.

Cô vẫn như trước đây thu hút anh, một sự thu hút trí mạng!

Bàn tay anh thản nhiên chạm vào, vuốt ve hai má cô, dần dần rơi xuống cổ, luồn vào bên trong vạt áo cô. Hàn Đồng kinh hãi hô lên một tiếng.

“A Dương, dừng!” Hai tay Hàn Đồng vội vàng giữ lấy bàn tay của Lôi Dương, ngăn cản anh tiếp tục đi xuống, bởi vì bàn tay anh mỗi chỗ lại đốt lửa trên người cô!

Lôi Dương nhấn mặt, bởi vì Hàn Đồng cự tuyệt, cũng bởi vì dục vọng không được thỏa mãn, nên bất mãn nói: “Dừng? Phải không?”

Vừa nói, bàn tay anh mạnh mẽ kéo bàn tay nhỏ bé của Hàn Đồng ra, cũng mở luôn áo ngủ của cô, để lộ ra khuôn ngực của cô trắng nõn, đầy đặn hút hồn anh.

Hàn Đồng cảm giác được cơ thể cô biến hóa, thân thể anh áp sát cô, phả hơi thở nam tính của anh lên cổ cô.

Cơ thể mang thai hai tháng đầu, cả mẹ và thai nhi đều cần được chăm sóc cẩn thận. Nếu cô cùng Lôi Dương mạnh mẽ đụng chạm, sợ rằng đứa trẻ không chịu nổi.

Hàn Đồng e lệ, kiềm chế khát vọng chậm rãi lùi ra, thân thể cũng phải tránh khỏi cơ thể cực nóng của Lôi Dương, thoát khỏi vòng ôm của anh.

Bỗng nhiên thất lưng bị thất chặt, cả người cô ngã vào người Lôi Dương. Má cô áp lên ngực anh.

Hàn Đồng vội vàng lấy tay đẩy Lôi Dương ra, miệng cầu xin anh: “A Dương, thật sự không thể, chu kì của em tới rồi, mấy ngày này nhất định không được.”

Hàn Đồng không ngờ cầu xin rồi mà Lôi Dương lại không hề khách khí đưa tay tiến vào bên trong quần lót của cô, trực tiếp chạm vào... của cô (Thông cảm đi đoạn này type xấu hổ quá mất! Anh này thật là...): “Là vậy sao?”

Lôi Dương rút tay ra, để Hàn Đồng nhìn thấy tay anh: “Đây là lí do em cự tuyệt tôi sao? Chu kì tới à?”

Hàn Đồng nhìn trên tay Lôi Dương có dính dính thứ ở trong quần cô. Hai má hồng lên.

Lời nói dối bị vạch trần, cô đâu còn lí do cự tuyệt anh nữa. Cô là tình nhân, còn anh là ông chủ. Hầu hạ anh trên giường là bổn phận của cô.

Hàn Đồng thương tâm, không lẽ nhất định không thể thoát khỏi vận mệnh này sao?

Như không được thì phải cương vậy!

Hàn Đồng suy nghĩ mình luyện vài năm quyền đạo, có nên đâm một cái vào đầu Lôi Dương không?

Không được!

Một quyền mạnh như vậy nhất định vận động ảnh hưởng đến thai nhi?

Không được! nhất định còn có biện pháp khác!

Hân Đồng đang suy nghĩ đối sách thì Lôi Dương đã sát tới, hôn lên má cô. Hân Đồng hô hấp trở nên khẩn trương,

Mà Lôi Dương thấy cảnh đẹp trước mắt, vốn đã không kiềm chế được, khát vọng bùng lên.

Tay anh, tách hai chân cô ra, đi tới, khiến Hân Đồng thét lên một tiếng chói tai .

“A . . . !”

Lôi Dương sững sốt, vội hôn môi cô, xấu hổ nói: “Làm sao vậy?”

Hân Đồng dừng lại thét to: “Anh đừng chạm vào em, đừng chạm vào em!”

Lôi Dương ôm chặt Hân Đồng, giận dữ nói: “Vì sao?”

Vì sao Hân Đồng không muốn gần gũi anh, không lẽ là vì người đàn ông kia? Nội tâm Lôi Dương dấy lên một cỗ ghen tuông!

Hân Đồng khép chặt hai chân, chỉ sợ một khắc sơ sẩy, Lôi Dương sẽ xấp nhập vào cơ thể cô. Hân Đồng đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nét mặt thống khổ, khóc nức lên: “Anh còn muốn cái gì? Muốn em lại mang thai một lần nữa sao? Em không muốn trải qua nỗi thống khổ đó một lần nữa!”

Lôi Dương mặt tối sầm, bất mãn nói: “Em đang nói cái gì? Lần trước không phải chính em quyến rũ tôi sao, bây giờ sao lại sợ mang thai?”

Lần trước, cô chủ động, quyến rũ, được rồi, cứ cho là cô quyến rũ anh đi, Hân Đồng ủy khuất nói: “Lần trước là thời gian an toàn!”

Lôi Dương nhú mày, trên khuôn mặt thống khổ vì bị dục vọng tra tấn, nhìn Hân Đồng bực bội.

Anh cúi đầu mắng, xoay người xuống giường, đi nhanh bước ra ngoài!

Hân Đồng thở phào, anh không có cường bức cô, cô có thể lý giải hành động của anh.

Anh quả nhiên là là sợ cô thật sự có mang! Vì vậy nên anh mới bỏ qua cho cô sao!

Có lẽ Lôi Dương vẫn còn quan tâm đến cô một chút, nếu không thì anh đã không màng tất cả mà thỏa mãn dục vọng bản thân rồi.

Hân Đồng nửa mừng nửa vui không biết làm sao nữa.

.....

Sáng sớm.

“Dậy! người đàn bà này, mau xuống giường!” Lôi Dương làm vệ sinh cá nhân xong, đi vào phòng thấy Hân Đồng vẫn còn đang ngủ.

“Cho em ngủ thêm một lát nữa!” Vì đang mang thai nên Hân Đồng trở nên thích ngủ, 10 phút ngủ quý giá này không cần biết Lôi Dương thích hay không thích. Cô phải đi ngủ a!!!!!!!

Lôi Dương vốn định hung hăng giật tung chăn ra, nhưng khi nhìn thấy Hân Đồng kia ngủ rất an lành liền lặng lẽ rời phòng.

.....

Trước kia, bữa sáng đều là Hân Đồng chuẩn bị.

Còn bây giờ Hân Đồng đang ở bên cạnh anh nhưng lại không chịu làm bữa sáng. Không lẽ cô vì không muốn làm bữa sáng cho anh nên mới cố tình không xuống giường?

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Lôi Dương vẫn đi ra ngoài, không đánh thức Hân Đồng nữa, nhưng bữa sáng không thể không ăn.

Chuyện lần trước Hân Đồng đối tới ngất đi, anh không bao giờ quên được.

Bữa sáng đã chuẩn bị xong hết, Hân Đồng vẫn không có động tĩnh gì, có vẻ như còn chưa có dấu hiệu xuống giường.

Lôi Dương không kiên nhẫn nữa nhìn Hân Đồng, tức giận quát:” Dậy mau!”

Anh còn phải tới công ty, nếu anh không đánh thức cô dậy, rất có khả năng cô sẽ ngủ một mạch thẳng đến tối luôn. Vì thế bây giờ anh nhất định phải gọi cô dậy.

Cô vẫn không nhúc nhích. Lôi Dương kiên quyết giật chân của Hân Đồng.

Vậy mà cô vẫn ngủ say được. Cho đến khi khí lạnh bao trùm mới dùng hai tay tự ôm lấy mình: “Lạnh quá!”

Cuối cùng Hân Đồng từ từ mở mắt, nhìn thấy Lôi Dương một tay cầm chân đang rất giận dữ nhìn chằm chằm vào cô.

“Còn sớm mà!” Hân Đồng mơ mơ màng màng nói.

“Xuống giường!” nói xong Lôi Dương ném chiếc chăn xuống đất, hùng hổ đi ra ngoài.

Xuống giường!

Hân Đồng nhận lệnh, mặc áo ngủ, rửa mặt, chải đầu một chút, đi tới mấy cái tủ, tìm quần áo để mặc.

Hân Đồng không biết trong tủ có quần áo của cô hay không, bộ đồ ngủ ngày hôm qua là Lôi Dương đưa cho cô.

Khi cô rời khỏi đã là cuối hè, trong tủ toàn là váy trắng cô thích. Có lẽ nên tìm một bộ quần áo thể thao nào đó của Lôi Dương mặc tạm vậy. Trời đã lạnh hơn rồi.

Bất ngờ là khi mở tủ ra, thân thể Hân Đồng run lên, đáy lòng dấy lên một luồng khí ấm áp, đôi mắt âm ẩm nước mắt.

Tủ quần áo vốn dĩ đầy váy trắng đã bị thay thế bởi một số trang phục mùa thu lịch sự tao nhã. Tủ giày cũng là những loại đồng bộ như quần áo. Toàn bộ đều theo phong cách cô yêu thích.

Vì sao, anh lại tỉ mỉ chuẩn bị tất cả cho cô?.

Ở trong lòng anh vẫn có cô?

Hân Đồng trong mắt rom róm nước mắt, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện nét tươi cười, ngón tay thon dài lướt qua một loạt quần áo, chọn một bộ thích hợp mặc ở nhà.

Mặc đồ xong xuôi, đi tới phòng khách.

Lôi Dương đi rồi sao? Hân Đồng nghe âm thanh quen thuộc, chính là tiếng lật báo, nhưng âm thanh lật báo này có chút kì lạ, dường như chủ nhân của nó đang không được kiên nhẫn.

Hân Đồng lắc đầu cười nhẹ, bước vào phòng ăn, quả nhiên Lôi Dương đang ngồi vui vẻ ở chỗ của anh xem báo.

Trên bàn cơm là bữa sáng, Lôi Dương không phải xuống tay làm bữa sáng chứ!

Lôi Dương ngẩng đầu thấy Hân Đồng đang lại gần, chiếc váy ngủ màu trắng, áo khoác ngoài màu vàng nhạt, tóc đen thả nhẹ nhàng trên vai.

Kiểu điểm động lòng người!

Lôi Dương hạ mi mắt, vút tờ báo lên trên bàn, đứng dậy, cứng nhắc nói: “Ăn sáng đi. Tôi đến công ty!”

“Vâng!” Hân Đồng cúi đầu đáp một tiếng, vẫn ngồi nguyên tư thế ở bàn ăn.

Trên bàn là 2 lát bánh mì, một ly sữa, một đĩa hoa quả, có thể nhận ra được người chuẩn bị rất có tâm ý.

Lôi Dương nhìn Hân Đồng ngồi xuống, mới quyết định rời khỏi.

“A Dương!” Hân Đồng nhìn theo bóng dáng cao lớn của Lôi Dương, gọi một tiếng.

Lôi Dương dừng bước, quay đầu lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

Hân Đồng cúi đầu nói: “Cảm ơn!”

Lôi Dương xoay người, lạnh lùng nói: “Nhớ rửa bát đấy!”

Anh nói rồi quay người rời đi !

Hân Đồng không nhìn thấy ý cười trong ánh mắt Lôi Dương.

Lôi Dương đi rồi, Hân Đồng mới có thể cầm lấy điện thoại, gọi cho Tân Nhiên báo cái bình an.

“A-lô! Tân Nhiên!”

“Hân Đồng?” Điện thoại đầu kia truyền tới giọng điệu Tân Nhiên lo lắng mà lại chút vui sướng.

“Là em!”

“Em đang ở đâu?” Tân Nhiên giọng điệu lo lắng.

Hân Đồng không muốn Tân Nhiên lo lắng đến như vậy, tự nhiên nói: “Tân Nhiên, đừng lo lắng, em rất khỏe, anh ở đó cố gắng học tập, không cần bận tâm em.”

“Em đã trở về bên cạnh anh ta rồi sao?!” Tân Nhiên đoán chắc, cô lần thứ hai lại trở về bên cạnh anh ta.

“Tân Nhiên, em xin lỗi. . . .”

“Không, không phải lỗi của em. Tất cả mọi việc anh ta đã sắp xếp trước rồi. . . .” Tân Nhiên buồn bã, ngừng lại một chút rồi nói: “Em có dự định gì chưa? Đến lúc anh ta biết được em mang thai thì sao?”

“Em đang suy nghĩ. Em phải cúp máy đây, gọi lại cho anh sau !”

“Phải biết tự chăm sóc tốt bản thân mình!” Tân Nhiên cuối cùng bắt đầu nói.

“Uhm! Em biết!” Hân Đồng buông điện thoại.

Phải nghĩ ra biện pháp, nếu chuyện hôm qua lại xảy ra, cô làm cách nào cự tuyệt Lôi Dương. Hơn nữa, lâu ngày bụng cô sẽ dần lộ rõ. Đến lúc đó muốn giấu cũng không được.

Khuôn mặt đáng yêu của Hân Đồng trở nên ưu sầu!

Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Từ chối ân ái

Lôi Dương chỉ là một người đàn ông bình thường, tình lực tràn đầy, hơn nữa đối với Hân Đồng bản thân lại khát vọng mê luyến, anh sao có thể chịu đựng được nằm bên cạnh ôm giai nhân mà chỉ có thể nhìn chứ không thể làm.

Việc Hân Đồng cự tuyệt khiến anh tức giận, dục vọng không chiếm được thật khiến anh khó thỏa mãn, lại tưởng tượng tới dáng vẻ cùng thân hình kiều diễm của Hân Đồng dưới thân của anh.

Hàng loạt hình ảnh đêm hôm đó như sóng cuộn về trong đầu anh.

Dưới ánh trăng sáng, thân hình của Hân Đồng hiện lên trước mắt, sự chủ động của cô, vẻ mị hoặc lòng người của cô.

Mỗi một cơn sóng trở mình đi ra lại hiện lên một hình ảnh tình cảm mãnh liệt trong dĩ vãng, anh cảm giác được bản thân mình có chút đau đớn.

Lấy dung mạo, địa vị, quyền thế của anh có cả một lớp nữ nhân hàng ngày nghĩ cách lên giường với anh. Thế nhưng anh không cho rằng tìm người đàn bà khác có thể khơi dậy nổi hứng thú của anh.

Nội tâm anh, bản thân anh thầm nghĩ cô gái cùng anh phải là Hân Đồng. Chính người phụ nữ này ngày hôm qua đã cự tuyệt anh.

Cự tuyệt dục vọng anh nhận nhìn nhiều tháng nay.

Đó là một việc tàn nhẫn!!!

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy trong khi Hân Đồng đang tắm rửa. Đôi chân dài của anh không tự chủ đi hướng về phía phòng tắm. Tiếng nước chảy càng rõ ràng, tựa hồ như tiếng mưa rơi xuống mọi chỗ mọi nơi thân thể của Hân Đồng. Lôi Dương đưa tay, mở cửa phòng tắm.

Thân hình mỹ lệ của Hân Đồng tiến vào trong mắt anh. Thân thể của cô so với trước kia càng thêm thành thực, khí tức hoàn toàn khác so với dĩ vãng.

Ánh mắt Lôi Dương dừng lại trên người Hân Đồng, bọt nước thuận theo người cô chảy xuống như giọt trân châu.

Còn Hân Đồng đang tắm rửa vẫn hồn nhiên không biết có một đôi mắt tràn đầy dục vọng đang nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt anh giống một con sói đi săn mồi, mà Hân Đồng lại là con thỏ nhỏ mà anh thêm nhỏ dài lâu ngày (Í ẹ cái anh này). Anh chính là con sói đã đói lâu ngày thừa cơ tiến tới con thỏ nhỏ hoàn toàn không biết gì.

Đợi tới khi Hân Đồng cảm giác được có người tới gần, có âm thanh phía sau mới phát hiện Lôi Dương không biết từ khi nào đã tiến lại gần.

Có điều đã chậm rồi, con thỏ nhỏ đã bị rơi vào giữa vòng tay ôm chặt của con sói.

“A Dương!” Hân Đồng ngạc nhiên gọi, quay đầu thấy được ánh mắt quen thuộc kia của Lôi Dương, cô biết ánh mắt kia có nghĩa là gì.

Ánh mắt Lôi Dương như có lửa, không hề rời khỏi hình bóng của Hân Đồng, giọng trầm thấp nói: “Sao? Thấy tôi nên vui à?”

Vui ư? Không! Không! Hân Đồng không dám lắc đầu cũng không dám gật đầu, không biết làm gì chỉ nói: “A Dương, em đang tắm, anh ra ngoài trước được không?”

“Tôi giúp em tắm!” Tay Lôi Dương chính xác ôm lấy thắt lưng bóng loáng của Hân Đồng, cầm để nghiêng bên đầu Hân Đồng khiến cho Hân Đồng cảm thấy run run.

“Em tự tắm là được rồi!” Thanh âm Hân Đồng có chút xấu hổ bởi vì tư thế ái muội như vậy giữa hai người.

Lôi Dương không có nói chuyện, cúi xuống hôn lên tai của Hân Đồng, rồi xuống bả vai...

Hân Đồng nhẹ nhàng dựa vào khi Lôi Dương khiêu khích dục vọng nơi cô, hai thân thể dán chặt vào nhau không thừa một khe hở. Anh một chút cũng không ngại nước làm ướt áo ngủ, khẳng khẳng muốn tắm rửa cùng với Hân Đồng.

Nụ hôn của Lôi Dương vừa mãnh liệt lại vừa như chuồn chuồn lướt nước, từng chút, từng chút dừng lại ở thân thể của cô, tay anh thật có ma lực mê hoặc người, chạm đến đâu đều nhóm lên ngọn lửa trên người cô.

Cảm thấy thân thể của anh bắt đầu khát vọng, khát vọng của Lôi Dương... tiến vào, Hân Đồng vẫn ý loạn tình mê, mãi đến khi người bị Lôi Dương kéo ngược lại, mặt đối diện với Lôi Dương, người bị vật tình trạng của Lôi Dương áp chặt vào tường cô mới cảm thấy tiếp theo sẽ diễn ra cái gì.

Trong nháy mắt hoàn hồn, cô đẩy mạnh Lôi Dương, hốt hoảng nói: “Không, không thể như vậy”

Bây giờ đã khác hoàn toàn lúc trước rồi, cô không thể muốn làm gì thì làm, thể chất của cô không cho phép mà ngay cả đứa nhỏ trong bụng cô cũng không đồng ý.

Lôi Dương nhất định sẽ không chú ý để mà dừng lại, Hân Đồng cảm thấy dục vọng thực sự của Lôi Dương, áp sát bộc phát bên người.

Trốn không thoát, vậy thì năn ni anh, chậm một chút, chậm một chút, cử động nhẹ nhàng một chút liệu anh có chịu không?

Lôi Dương kìm chế không được, đang muốn tiến vào thì Hân Đồng mở to mắt, hô hấp cũng khó khăn. Cảm giác một trận khó chịu trào lên miệng, Hân Đồng không khỏi che miệng, cô buồn nôn. Đây là triệu chứng của dấu hiệu mang thai, có nhất thiết phải vào lúc này không?

Hân Đồng lấy tay che miệng, một tay đẩy Lôi Dương ra. Lôi Dương cũng thấy được Hân Đồng dường như có chỗ không thoải mái, giống như muốn nôn ra cái gì... Biểu hiện của cô như thế là sao? Cô thực sự không thích sự tiếp xúc của anh sao?

Anh buông Hân Đồng ra... Hân Đồng thấy có khe hở, vội vàng chạy hướng phòng tắm (ta nghĩ là hướng vô nhà vệ sinh thì hợp lý hơn vì đang ở trong phòng tắm rồi mà) thở dốc nôn khan.

Sau một trận nôn khan Hân Đồng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, rót một cốc nước sau đó súc miệng.

Còn Lôi Dương nhìn thấy thế, mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng là tối sầm, có chút khó chịu lại có chút tức giận nói: “Thật đáng chết, em ghét hành động của tôi thế ư?” Nghĩ đến anh rất buồn nôn ư?

Hân Đồng ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt bị thương của Lôi Dương, cô lắc đầu nói: “A Dương, thực sự không phải như vậy, chỉ là em cảm thấy không thoải mái”

Lôi Dương không hài lòng nói: “Không phải như vậy thì là cái gì? Trước cự tuyệt tôi, sau khi tôi tiến tới lại buồn nôn?”

“A Dương, sao anh lại nghĩ như vậy, thực sự không phải như vậy mà”. Hân Đồng giải thích có chút tái nhợt trong khi sắc mặt của Lôi Dương lại cực kỳ khó coi.

Ánh mắt anh như thế khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, tình dục biến mất không còn một mảnh chỉ có ngượng ngùng tức tối.

Hân Đồng nhìn Lôi Dương không biết làm sao, nhìn bóng dáng Lôi Dương tức giận rời khỏi phòng tắm.

Cô và Lôi Dương vì sao luôn luôn có hiểu lầm? Vì sao mà rất nhiều tình huống cô khiến Lôi Dương tức giận bưng bưng rồi lại hiểu lầm.

Lôi Dương tức giận cùng lắm thì cô cũng tránh qua được lần này. Nói vậy Lôi Dương sau này cũng không muốn gặp cô đi.

Dù sao hành động vô tình của cô hôm nay cũng đã đã động tới lòng tự tôn nam nhi của Lôi Dương. Hàn Đồng đối với cá tính của đàn ông cũng phải thừa nhận, thì ra khi họ nhỏ mọn thì cái gì cũng trở nên không đúng.

Mặc dù bản thân có ý cự tuyệt sức nóng Lôi Dương, mặc dù cô nôn là do dấu hiệu của thời kỳ mang thai, nhưng việc này không thể nói cho Lôi Dương biết.

Nhưng cô thực sự bị oan mà, cứ đơn độc lo ngại Lôi Dương nổi điên. Anh đã vài ngày không trở lại biệt thự, để cô một mình ở đây cũng quá nhỏ nhen đi.

Hàn Đồng có chút tức giận, có chút mất mát, vài ngày không thấy Lôi Dương thực sự cô cũng có chút nhớ nhưng.

Trước kia lúc bỏ đi, cô luôn thầm giấu nỗi nhớ nhưng của mình để tránh cho Tâm Nhiên khó chịu, suy nghĩ, cố gắng để bản thân mình vui vẻ một chút, đem toàn tâm toàn ý tập trung vào đứa nhỏ trong bụng. Còn bây giờ, bên cạnh không có một ai ngoài mình, cô cảm thấy thực cô đơn, lẻ loi.

Có lẽ do mang thai nên cô trở nên đa sầu đa cảm hơn. Cần người bên cạnh lo lắng quan tâm, cho nên không thể kiên cường. Cô nhớ tới cha mẹ, em trai và cả cô bạn tốt Tuyết Mạn nữa.

Cha mẹ vì cô đã chuyển tới ở một nơi thực xa, cũng không biết cuộc sống có tốt không. Muốn gọi điện qua hỏi thăm tình hình lại sợ không kìm lòng được khóc lớn, khiến bố mẹ lo lắng. Không có việc gì làm, Hàn Đồng rời khỏi biệt thự đi tìm cô bạn thân Tuyết Mạn tán gẫu.

Hàn Đồng không có trực tiếp đến nhà Tuyết Mạn mà gọi điện cho Tuyết Mạn hẹn nơi gặp gỡ. Tuyết Mạn đã lâu không nghe tiếng Hàn Đồng, thiếu điều kích động nhảy lên. Nơi hẹn là quán cà phê ngày trước hai người cùng thích.

Hàn Đồng không có việc gì nên đến chỗ hẹn khá sớm, đợi một lúc mới thấy Tuyết Mạn ở trước quán cà phê.

“Hàn Đồng!” Tuyết Mạn vừa bước vào đã thấy Hàn Đồng nên hứng khởi kêu to tên của Hàn Đồng.

Hàn Đồng không còn cách nào mỉm cười đáp lại, hướng Tuyết Mạn vẫy vẫy tay, ý bảo cô mau mau ngồi xuống.

Tuyết Mạn nở một nụ cười, không thêm để ý đến ánh mắt mọi người xung quanh khi cô la to tên Hàn Đồng, rất nhanh tới chỗ của Hàn Đồng, ngồi phía đối diện Hàn Đồng, tay chạm vào má Hàn Đồng, giả vờ tức giận nói: “Đáng ghét, dạo này làm gì mà gọi điện không thêm nghe máy. Hại người ta suýt nữa muốn báo cảnh sát đăng mục tìm người.”

Hàn Đồng vuốt nhẹ tay Tuyết Mạn bật cười: “Cậu cũng không có người tìm kiếm chứ?”

Tuyết Mạn là một cô gái nhiệt tình, hoạt bát rất thích trêu chọc mọi người. Nhìn thấy cô vẫn tươi vui như xưa, Hàn Đồng biết sự tổn thương Hạng Nam gây ra cho Tuyết Mạn cũng không quá lớn. Hoặc là Tuyết Mạn đã cho qua rồi.

Tuyết Mạn một bộ không thêm để ý nói: “Cái gì mà tìm với không tìm, mau nói cho người ta biết gần đây cậu làm gì, có tốt không, nhìn cậu thật gầy.”

Chuyện Hàn Đồng cùng người đàn ông nhà họ Lôi cô cũng biết một chút nhưng thực sự không hiểu hết hoàn toàn.

Chỉ lần thứ hai gặp vẫn thấy Hàn Đồng ở bên cạnh người đàn ông kia thôi. Sau khi cô đi, liên lạc cũng không nhiều.

Sau ngày đó, đọc báo thấy tin tức người đàn ông đó đính hôn nhưng nhà gái không phải Hàn Đồng mà là một người phụ nữ giàu có, môn đăng hộ đối với nhà họ Lôi.

Sau nữa thì cô đắm chìm trong sầu khổ của tình yêu cũng không quan tâm nhiều tới Hàn Đồng. Đợi đến lúc cô nghĩ muốn giữ liên lạc với Hàn Đồng thì đã không tìm thấy Hàn Đồng ở đâu.

Hàn Đồng không nghĩ sẽ nhắc tới chuyện phức tạp của mình mà khiến người khác buồn phiền nên hỏi ngược lại Tuyết Mạn. “Còn cậu thì sao? Gần đây thế nào rồi?”

Tuyết Mạn lạnh nhạt nói: “Tớ à? Vẫn ổn cả, nhưng có một chuyện lớn phải cho cậu biết”. Tuyết Mạn nói tới đây khuôn mặt hồng hồng thần bí.

“Chuyện gì lớn vậy, nếu không phiền mau mau nói cho lão nhân gia biết đi, báo tin dữ hả?” Hàn Đồng giễu cợt nói.

Tuyết Mạn si ngốc cười: “Bỏ cô nương muốn lập gia đình.”

Cái gì! Lập gia đình, Hàn Đồng nghe tin này của Tuyết Mạn thực có chút giật mình. Vội vàng chớp lấy tay Tuyết Mạn nói: “Chuyện là thế nào? Mau cho tớ biết, niềm vui của Tuyết Mạn tớ muốn sớm biết.”

“Xi, nào có gì vui vẻ, đối phương là người nhà tớ nhờ tìm tớ đó, đã gặp qua một lần, cũng không thấy có gì đáng ghét, cho nên liền quyết định kết hôn.” Tuyết Mạn thông thả nói.

“Tuyết Mạn, vậy hai người kết hôn không phải vì tình yêu?” Hàn Đồng có chút không hiểu hỏi lại, càng lo lắng Tuyết Mạn tùy tiện ra quyết định cho

chuyện hôn nhân đại sự của chính mình là bởi vì Hạng Nam, nên mới tùy ý như vậy.

Tuyết Mạn hiểu được tâm tư của Hân Đồng, cô mỉm cười nói: “Đừng lo lắng, không có việc gì, đối với tình yêu, tớ đã từng tin tưởng... nhưng lại tự gánh lấy đau thương. Được cái đối phương là một người đàn ông tốt, tớ cảm thấy người ấy sẽ đem lại hạnh phúc cho tớ.”

Đúng vậy, tình yêu! Tình yêu thật sự có thể khiến con người ta hạnh phúc ư?

“Tuyết Mạn, chúc cậu hạnh phúc!”

“Hôn lễ đã định ngày rồi, cậu là bạn tốt nhất của tớ, nhớ phải đến nhé, không tới tớ sẽ cảm thấy nuôi tiếc lắm.”

“Nhất định tớ sẽ tới để chứng kiến hôn lễ của tiểu thư Tuyết Mạn xinh đẹp”

Tầm mắt của Hân Đồng vô tình dừng lại ở ngoài cửa sổ. Trong nháy mắt cả người cứng đờ, căn bản không nghe thấy Tuyết Mạn nói gì.

Tuyết Mạn nhìn thấy má Hân Đồng trắng bệch, vẻ mặt thống khổ, cảm thấy khó hiểu liền hỏi: “Hân Đồng sao sắc mặt cậu khó coi thế?”

Hân Đồng thu tầm nhìn lại, cúi đầu nhìn vào ly nước trái cây, vội vàng nói: “Không có gì.”

Tuyết Mạn có chút khó hiểu liền nhìn ra ngoài cửa sổ, cô rất muốn biết điều gì khiến sắc mặt Hân Đồng khó coi như vậy.

Là anh ta! Trách không được phản ứng của Hân Đồng dữ dội thế.

Tuyết Mạn đang muốn lên tiếng, lại thấy một đôi nam nữ bước vào trong quán cà phê. Rất lâu Tuyết Mạn mới lên tiếng nói: “Người đã ngồi xuống lâu rồi, lại còn đưa lưng về phía chúng ta, không nhìn thấy được đâu”.

“Tuyết Mạn, chúng ta đi ra ngoài dạo một lát nhé?” Hân Đồng tự nói với chính mình không cần để ý, không có gì liên quan tới mình cả.

Nhưng mà tâm không nhịn được, vẫn cảm thấy thực khó chịu.

Đôi nam nữ khiến Hân Đồng biến sắc kia chính là Lôi Dương đã nhiều ngày không gặp và vị hôn thê Đan Tinh của anh.

Tâm tình của Hân Đồng sau khi chứng kiến một màn giữa Lôi Dương và Đan Tinh rơi xuống đáy vực, cùng Tuyết Mạn hàn huyên đôi ba câu, không cam tâm liền rời khỏi quán.

Trở lại biệt thự, Hân Đồng cảm thấy cả thân xác và tinh thần đều mệt mỏi, ủ rũ, muốn đi tắm rồi ngủ cho khoan khoái, chính là vừa mở cửa đã thấy Lôi Hường Đông ở trong phòng, không hiểu anh làm sao mà vào được?

Hân Đồng không khỏi bất giác lùi bước về phía sau.

“Cô về muộn thật, tôi chờ cô đã lâu rồi!” Lôi Hường Đông cười, mắt nhìn chằm chằm vào Hân Đồng.

“Anh muốn làm cái gì?” Hân Đồng không hài lòng hỏi.

Lôi Hường Đông tiến lại gần Hân Đồng, một tay đặt trên thắt lưng cô, hừ lạnh nói: “Tôi đến giúp cô bớt cô đơn nha.”

Hân Đồng không sợ người đàn ông trước mắt này, chỉ cần một chiêu cô có thể đánh ngã hã nằm úp sấp dưới sàn nhà, thế nhưng thế nhưng cô sợ bị thương tới đứa nhỏ nên cô do dự.

Mà ngay tại lúc cô đang do dự thì truyền đến tiếng vỗ tay ở cửa phòng, Hân Đồng quay đầu lại, đã nhìn thấy nét mặt âm u của Lôi Dương.

“Biến ra ngoài!” Đầu tiên Lôi Dương tiến tới Lôi Hường Đông quát to một tiếng. Lôi Hường Đông sợ sệt vội vàng vàng chuồn nhanh ra ngoài.

Lôi Dương bùng bùng lửa giận, đôi mắt anh đen như không thể nhìn thấy: “Mới như thế đã không chịu nổi cô đơn, không thể chịu nổi mà định ngã vào người em trai tôi?”

Lòng Hân Đồng thâm đau, lắc đầu lạnh lùng nói: “Em không có.”

“Cô coi tôi là người mù sao?”

“Em nói cái gì anh cũng không tin, em không muốn nói nhiều, anh muốn nghĩ gì thì nghĩ.”

Hân Đồng nói xong chạy ra bên ngoài, cô không muốn ngồi lại nơi này thêm một khắc nào nữa.

Lôi Dương nhìn thấy bóng dáng dứt khoát của Hân Đồng, đáy lòng bỗng nổi lên một nỗi sợ hãi mơ hồ, hướng về phía bóng dáng Hân Đồng hô lớn: “Em đứng lại cho tôi!”

Song Hân Đồng không có nghe thấy mệnh lệnh của anh, cô tức giận một mạch đi theo con đường của mình, cô không bận tâm nhiều hơn nữa, cô phải đi,

phải rời xa anh.

Lôi Dương giận giữ hét: “Em mà bước thêm 1 bước, tôi sẽ khiến việc học của em trai em bị hủy bỏ, nếu cậu ta tốt nghiệp tôi sẽ khiến cậu ta không tìm được bất cứ việc làm nào.”

Hân Đồng quay đầu, không dám tin nhìn thẳng Lôi Dương: “Anh từ khi nào biến thành như vậy?”

“Tôi vô sỉ, tôi không ngại nói cho em biết, Lôi Dương tôi là con người mặt lạnh như thế nào.” Lôi Dương ngoan cổ nói.

“Vì cái gì? Nhìn thấy tôi đau khổ anh vui vẻ lắm ư? Vì sao không buông tha cho tôi?” Hân Đồng tâm tình kích động, nước mắt cũng chực trào ra.

Lôi Dương hừ lạnh nói: “Chờ tôi chán cô, tự khắc sẽ thả cô đi.”

Hân Đồng cảm thấy cả người đều chết lặng, não cũng mất đi năng lực suy nghĩ, cô nhắm mắt khiến toàn bộ nước mắt rơi xuống, từng hình ảnh tốt đẹp ngày xưa với Lôi Dương dần dần hiện lên trong đầu. Ngày đó, anh thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng và an toàn, vì cái gì mà hiện tại lại trở nên như thế này.

Người cô từ từ mất đi sức lực, chậm chậm ngã xuống mặt đất, mắt đi tri giác.

Lôi Dương bị Hân Đồng dọa đến hoảng sợ, anh vội tiến một bước dài đỡ lấy Hân Đồng, đau lòng nhìn cô.

Anh không dám chậm trễ, phóng xe thật nhanh đưa Hân Đồng tới bệnh viện, đưa Hân Đồng cho bác sĩ điều trị. Cũng may không có gì đáng ngại, chỉ là hôn mê mà thôi.

Nghe bác sĩ nói một hồi về bệnh tình Hân Đồng, Lôi Dương mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà trong lòng vẫn nghi hoặc, liền hỏi bác sĩ: “Thân thể của cô thực sự không có vấn đề gì ư?”

Bác sĩ nhìn một chút bệnh án rồi nói: “Bản thân không có gì đáng ngại, tuy nhiên thai nhi trong bụng cô ấy không khỏe lắm, phải giữ ở viện vài ngày quan sát, cùng lắm ở tạm thì không có gì đáng ngại, sau này phải thật cẩn thận chăm sóc, tránh cho cô ấy gặp việc kích động, còn có...”

Lôi Dương tâm ngẩn ra, mày khẽ nhíu, cầm tay bác sĩ nói: “Chờ một chút, anh nói cái gì? Trong bụng cô ấy có đứa nhỏ?”

Bác sĩ khó hiểu nói: “Anh không biết à? Cô ấy mang thai được hai tháng rồi.” Người này sắp làm bố chẳng lẽ lại không biết.

Trên khuôn mặt Lôi Dương hiện lên vẻ khó xử, nhìn không ra là vui vẻ, khổ sở hay là tức tối.

“Chăm sóc cho cô ấy thật tốt đi.” Bác sĩ nói xong cùng y tá rời đi.

Lôi Dương nhìn Hân Đồng trên giường bệnh khuôn mặt tái nhợt, trong lòng xúc động. Hân Đồng có thai hai tháng, vậy đúng là thời điểm êm đềm hóm đó Hân Đồng chủ động tìm đến anh. Thời gian có thai với thời gian êm đềm đó ăn khớp với nhau đi.

Ánh mắt Lôi Dương phút chốc trở nên thâm trầm khiến người ta nhìn vào không đoán nổi anh đang suy nghĩ cái gì.

Đến đêm, Hân Đồng tỉnh lại. Cô cảm giác tựa hồ ngủ thật lâu.

Mơ hồ nhìn hết thấy bốn phía, hình như là mình ở trong bệnh viện. Trờ mình... nhìn thấy một bên má của người rất quen thuộc.

Lôi Dương ngồi ở trước giường Hân Đồng, lo lắng cho Hân Đồng, thấy Hân Đồng tỉnh lại, trong lòng có chút vui vẻ nhưng lại trầm giọng nói: “Em tỉnh rồi à, cảm giác thế nào?”

Hân Đồng nhìn Lôi Dương, giờ phút này cô đã bình tĩnh, cúi đầu nói: “Em ổn!”

Trong mắt Lôi Dương có tia lạnh lùng có nét trong trẻo, là thần nhiên hay ưu sầu cũng không rõ, khó khăn hỏi: “Cứ nằm nghỉ ngơi đi, có muốn ăn gì không?”

“Em không đói, anh đi nghỉ đi.” Nhìn thấy Lôi Dương bình tĩnh lạ thường, Hân Đồng bồn chồn không biết Lôi Dương có biết chuyện cô mang thai không...

Nếu anh biết thì cô phải làm thế nào?

“Tôi không phiền, tôi ở chỗ này với em!” Nét mặt Lôi Dương cứng lại như phải chịu đựng cái gì.

“Em muốn ở một mình.” Hân Đồng thực không muốn nhìn thấy Lôi Dương.

Lôi Dương đứng dậy, đắp chăn cho Hân Đồng xong, đôi mắt thâm trầm nhìn Hân Đồng, cuối cùng không nói gì rời đi.

Hân Đồng chậm rãi đứng dậy, mở cửa phòng bệnh, nhìn không thấy Lôi Dương ở bên ngoài, cô ấn nút chuông báo khẩn cấp. Y tá vội vàng chạy tới.

“Nữ y tá, đứa nhỏ trong bụng tôi...?”

Y tá biết Hân Đồng lo lắng cái gì, sợ Hân Đồng đa tâm liền cầm tay Hân Đồng nói: “Cô đừng lo lắng, thai nhi có chút không ổn định, nhưng bây giờ thì ổn cả rồi, chỉ cần cô ở lại viện quan sát vài ngày cho yên tâm là có thể ra viện được rồi.”

Hân Đồng an tâm không ít, lại có chút chần chờ hỏi: “Vị tiên sinh đưa tôi tới. . . Anh, anh ấy có biết không?”

“Biết, cô phải nhìn mặt anh khi nghe tin đứa nhỏ trong bụng không ổn, sắc mặt đều thay đổi, muốn dọa người ta.”

“Cảm ơn cô, y tá.” Tâm Hân Đồng có chút mất mát.

“Vậy cô có chỗ nào không thoải mái ư?”

“Không có, cảm ơn cô.” Hân Đồng miễn cưỡng cười.

“Vậy tôi đây đi trước.” Y tá mỉm cười rồi đi.

Hân Đồng tức giận, nếu Lôi Dương đã biết, vì sao lại không biểu lộ ra, cũng chẳng hề truy hỏi.

Vậy nghĩa là anh sẽ không can thiệp việc cô mang thai, hay là anh vẫn có tính toán khác.

Ở trong bệnh viện hai ngày, Lôi Dương mỗi ngày đều đến chăm sóc Hân Đồng, tuyệt không nói một câu đề cập tới chuyện Hân Đồng mang thai.

Như vậy cũng khiến Hân Đồng có chút không an tâm, nghĩ muốn nói thẳng với Lôi Dương một tiếng, hỏi ý kiến Lôi Dương một chút, nhưng lại sợ Lôi Dương tỏ vẻ đáng sợ.

Nhưng vậy cũng tốt, Lôi Dương không lên tiếng hỏi cô, nói rõ là mặc kệ đi. Nhưng mặc kệ thế nào thì Hân Đồng cũng quyết định cùng Lôi Dương nói chuyện một phen.

Nếu Lôi Dương biết chuyện đứa nhỏ, hơn nữa lại sắp cùng người phụ nữ khác kết hôn, vậy đứa nhỏ sẽ do cô nuôi dưỡng cũng tốt. Sẽ không làm tăng thêm phiền phức cho anh, cũng chính là hi vọng có thể giữ lại đứa nhỏ.

Còn nữa, anh đang đứng giữa hai chuyện như vậy, nếu Lôi Dương phải kết hôn, Hân Đồng hi vọng. . . hi vọng có hợp có tan một cách êm đẹp.

Cô không nghĩ sẽ trở thành người thứ ba, cũng không muốn cùng một phụ nữ khác tranh dành một người đàn ông.

Nếu Lôi Dương nhất định không cưới cô, Lôi gia cũng không chịu tiếp nhận cô, vậy cô sẽ lựa chọn cách rời đi.

Mặc dù là thương tâm khổ sở nhưng chung quy cũng phải có một kết quả.

Mặc dù không thể cùng Lôi Dương bên nhau, nhưng chỉ cần trong lòng có yêu là đủ. Cô mệt mỏi, mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác.

Vì yêu, cô đã cố gắng, Lôi Dương lại không thể vui vẻ hoàn toàn để yêu cô, cô đã không có cách nào.

Chỉ có cách rời khỏi Lôi Dương, đương nhiên kết quả như vậy thật thống khổ, cũng phải có sự đồng ý của Lôi Dương, chỉ có cùng Lôi Dương thỏa thuận, sau này cô mới có một cuộc sống yên bình.

Hân Đồng đã nghĩ đi nghĩ lại kết quả này, chỉ còn đợi ngày mai Lôi Dương đến, cô sẽ nói chính suy nghĩ của mình cho Lôi Dương biết.

Đêm khuya, Hân Đồng trần trọc khó ngủ.

.....

Bệnh viện dù sao cũng không bằng nhà mình, dù Lôi Dương đã vì Hân Đồng bố trí phòng bệnh tốt nhất. Nhưng mà Hân Đồng đã tỉnh lại rất sớm.

Cô ăn qua loa cơm ở bệnh viện, ra khỏi phòng đi dạo một lát hít thở không khí trong lành cho đến khi Lôi Dương tiến vào phòng bệnh vẫn không thấy Hân Đồng.

Trong đầu tức giận, phần nộ hết to lên.

Tiếng hét của Lôi Dương kinh động đến bác sĩ cùng y tá, gấp gấp chạy tới phòng bệnh, không hiểu người bệnh có gì biến chứng.

“Người kia đâu?” Lôi Dương chỉ vào cái giường trống trơn, hờn hển nói.

“Ngài không cần lo lắng quá, cô ấy vừa mới đi ra ngoài tản bộ thôi.” Y tá phụ trách chăm sóc Hân Đồng vội nói nhằm an ủi sự sốt ruột của Lôi Dương.

Lôi Dương nghe nói Hân Đồng chỉ đi tản bộ, cũng không giống như anh đa nghi nghĩ là Hân Đồng rời đi nên mới an tâm, quay ra bác sĩ nói: “Tôi muốn bàn với cô một chút chuyện của bệnh nhân.” Rồi mới chuyển đầu qua y tá nói: “Lát nữa cô ấy trở về, bảo cô ấy ở phòng chờ tôi, dù thế nào cũng không cho đi.”

Bác sĩ nói: “Tôi phòng làm việc của tôi bàn đi.”

Lôi Dương cùng bác sĩ đi ra, chỉ để lại khuôn mặt khó xử của y tá. Người đàn ông này thật đáng sợ, một khi đã tức giận thì lực sát thương rất lớn.

Sau đó y tá cũng tùy thời rời đi, ra tới hành lang bệnh viện thì gặp Hân Đồng đi tản bộ trở về.

“Lê tiểu thư, hôm nay tinh thần tốt không?” Y tá cười cười chào hỏi.

“Cũng được” Hân Đồng cũng mỉm cười quay ra nói.

Y tá truyền đạt lại lời của Lôi Dương, vội hỏi: “Lê tiểu thư, vị tiên sinh kia lại tới, không nhìn thấy cô, thật phần tức giận, thật muốn dọa người ta, đặc biệt dặn dò cô phải ở phòng bệnh chờ anh ấy.”

Hân Đồng không nghĩ gì liền hỏi: “Vậy hiện tại anh ấy ở đâu?”

“Ở cùng bác sĩ Tiết nói chuyện về cô.”

“Được, tôi đã biết, cảm ơn cô.” Hân Đồng mỉm cười nói cảm ơn.

“Tôi còn có việc, tôi đi trước.” Y tá nói xong liền rời đi.

Hân Đồng không có trở lại phòng bệnh ngay mà hướng tới phòng làm việc của bác sĩ đi tới.

Lôi Dương cùng bác sĩ trị bệnh cho cô bàn chuyện, chính là bàn chuyện gì? Về chuyện thai nhi chẳng? Có phải hay không thai nhi có vấn đề gì?

Tâm Hân Đồng bỗng nhiên trở nên gấp gáp. Đi tới trước cửa phòng làm việc của bác sĩ, cô liền nghe thấy tiếng nói chuyện liên tục ở bên trong phát ra.

“Dựa vào tình trạng thân thể của cô ấy, không thích hợp để phá thai, tôi nghĩ điều này đã nói rất rõ ràng.” Tiếng của bác sĩ truyền tới.

“Nếu tiếp tục làm thì sao?” Liền sau đó là tiếng của Lôi Dương trầm thấp mà từ tính khiến tim Hân Đồng càng đập mạnh.

Bọn họ đang nói cái gì, nói về việc muốn cô phá thai ư? Bọn họ dựa vào cái gì mà làm thế, cô mới là người quyết định có đúng không?

“Nếu phá thai có thể sẽ tạo thành di chứng lưu sản, sau này sẽ rất khó có con.”

Hân Đồng nghe rõ cuộc đối thoại bên trong, tức giận mở mạnh cửa phòng làm việc, ánh mắt tức giận nhìn Lôi Dương nói: “Anh làm sao có thể làm như vậy, đứa nhỏ là của tôi, các anh làm gì có quyền lợi ngồi đây thảo luận sự sống chết của đứa nhỏ, anh hoàn toàn không có quyền can thiệp việc tôi giữ lại đứa nhỏ.”

Đôi mắt đen của Lôi Dương trầm xuống, nhìn Hân Đồng trầm giọng nói: “Đứa nhỏ cũng là của tôi có phải không?”

Đứa nhỏ thực sự là của anh thì sẽ phải chịu vận mệnh như vậy ư? Chưa kịp nhìn thấy thế giới bên ngoài liền bị cha nó giết chết, không kịp nhìn gia đình ư?

Giờ phút này Hân Đồng thực sự tức giận, đối với Lôi Dương là thất vọng tới cực điểm. Anh cứ như vậy sử dụng thủ đoạn với sự tồn tại của một sinh linh bé nhỏ, đồng thời cũng muốn tước đoạt quyền làm mẹ của cô.

Anh thực sự một điểm cũng không để ý cô ư?

Giờ phút này, Lôi Dương ở trong mắt Hân Đồng chỉ là một kẻ lãnh khốc và vô tình, là như vậy cường liệt khiến cô tan nát cõi lòng. Đau đớn không cách nào hô hấp.

Hân Đồng cố gắng kìm nén không cho nước mắt chảy ra, giọng nghẹn lại, nói: “Không! Đứa bé không phải của anh, cho nên anh không có quyền áp đặt tôi cũng không có quyền thay tôi ra quyết định.”

“Em nói cái gì?” Lôi Dương tiến lại gần Hân Đồng, quát to một tiếng, ánh mắt anh trở nên âm ngoan, trên khuôn mặt là một mảnh âm u.

Bác sĩ nhìn thấy hai con người tức giận trước mặt, không khỏi lên tiếng: “Không cần kích động được không, tôi nghĩ hai người cần bình tĩnh nói chuyện.” Rồi quay ra nói với Lôi Dương: “Cô ấy không thể chịu nổi sự kích động quá lớn.” Bác sĩ nói xong liền rời khỏi phòng làm việc, để lại không gian cho một người là Hân Đồng đầy thương tâm và một người là Lôi Dương đang nổi giận bưng bưng.

“Em nhắc lại lần nữa câu vừa nói xem” thanh âm của Lôi Dương để lộ sự tức giận ngùn ngụt kèm theo một chút ghen tỵ, Hân Đồng triệt để nhục mạ anh đây mà.

Hân Đồng với ánh mắt đầy cừ hận nhìn Lôi Dương, gần từng chữ một: “Tôi nói, đứa nhỏ không phải con anh.”

Lôi Dương mỉm chặt môi, giọng nói có chút lạnh: “Em cố ý chọc giận tôi nên mới nói đứa bé không phải con tôi.”

Khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Hàn Đồng tràn ngập đau khổ, run run giọng nói: “Anh nói tôi phản bội anh, cho nên để tôi ở bên cạnh anh là vì muốn tra tấn tôi, tình yêu của tôi đã bị anh biến trở thành rác rưởi dẫm dưới chân anh rồi. Nhìn thấy tôi thống khổ, không phải anh rất vui mừng sao?”

Hàn Đồng nói tới đây, không tránh khỏi trên miệng nở một nụ cười thê lương, nhìn mặt Lôi Dương đổi màu tiếp tục nói: “Nhưng mặc dù anh đối xử với tôi như vậy, tôi vẫn yêu anh như trước, muốn thật tốt ở cùng một chỗ với anh, yêu anh, bảo vệ anh, nuôi dưỡng lại tình yêu 2 năm trước của chúng ta. Thế nhưng anh lại không hề đoái hoài, thậm chí không hề có cảm tình muốn tôi bỏ đứa bé đi, bởi vì anh không cần đứa bé, tôi vì quá yêu anh mà đã từng nghĩ đến chuyện nghe theo anh. Nhưng cuối cùng tôi vẫn không làm được, tôi bèn trốn khỏi bác sĩ. Có lẽ là ý trời, đứa nhỏ cùng tôi không có duyên phận, cuối cùng vẫn không có, sau đó tôi hận anh, cũng là hận chính mình. Nếu không phải vì anh, đứa nhỏ cũng không mất đi, hết lần đến lần khác tôi đều làm hết thầy chỉ vì tôi muốn ở bên cạnh anh, tôi vẫn như cũ không muốn rời xa anh. Cho đến khi tôi biết anh cùng người đàn bà khác đính hôn, tôi mới biết chính mình đã hết hi vọng, tôi quyết định phải rời khỏi anh, như vậy tôi sẽ không nhìn thấy mọi việc liên quan tới anh, không nhìn thấy anh cùng người đàn bà khác thân thân thiết thiết, không phải thấy anh kết hôn, lập gia đình. Nhưng sau đó, anh lại đem tôi trở về, anh chỉ muốn tra tấn tôi, chiếm giữ tôi chỉ vì anh cho rằng tôi phản bội anh... Anh có thể kết hôn nhưng lại không hứa cho tôi một cuộc sống như tôi muốn, bởi vì anh có tiền, anh có thể lực, có thể nắm trong tay vận mệnh người khác, anh uy hiếp tôi, mà tôi chấp nhận sự uy hiếp của anh không phải bởi vì tôi sợ anh, mà là vì... mà là vì tôi yêu anh, tôi không muốn rời khỏi anh.”

Lôi Dương nghe Hàn Đồng kể khổ, khuôn mặt anh càng thâm trầm rồi cuối cùng cũng bình ổn xuống, trên khuôn mặt không biểu lộ gì.

Giờ phút này, anh muốn ôm chặt Hàn Đồng vừa yếu ớt vừa kiên định, thế nhưng Hàn Đồng lựa chọn né tránh anh.

“Tôi không biết, tôi đã không đi phá hoại cuộc hôn nhân của anh, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cũng không muốn vì đứa bé mà ràng buộc anh. Vì cái gì anh lại ghét tôi mang thai con của anh, vì cái gì?”

“Hàn Đồng!” Lôi Dương bất lực kêu tên cô liền bị cô ngắt lời.

“Nhưng hôm nay, tôi đã biết anh đối với tôi vô tình đến mức nào, lạnh lùng ra sao, toàn bộ chút tình yêu còn sót lại của tôi dành cho anh đã không còn nữa, đứa bé và anh một điểm quan hệ cũng không có, anh làm ơn đừng có chú ý gì lên nó, cũng không nên xuất hiện trước mặt tôi. Tôi không muốn gặp lại anh.”

Hàn Đồng phát tiết hoàn toàn tức giận của mình, thất vọng, thương đau, cũng không có ngó ngang gì tới Lôi Dương.

Lệ như mưa cùng với ánh mắt tuyệt vọng nhìn Lôi Dương, cô nhắm tâm xoay người, không chút do dự bỏ đi.

Chỉ còn lại Lôi Dương đứng sững sờ. Thế giới của anh đã bị Hàn Đồng làm điên đảo.

Lần đó Hàn Đồng rời đi mang theo sự bất an, cũng không giống biểu hiện dứt khoát như lần này đối với anh.

Anh vội đuổi theo mấy bước nhưng rồi lại dừng lại, nhìn theo hình bóng Hàn Đồng dần rời xa anh.

Anh không có đuổi theo Hàn Đồng, cũng không có giữ lại Hàn Đồng, tùy ý để Hàn Đồng biến mất trước mắt anh.

Hàn Đồng nói đúng, anh vẫn uy hiếp cô để cô ở lại bên người anh. Cô thống khổ anh sẽ vui vẻ. Cứ nghĩ đúng là vậy, hóa ra lại không phải. Sự thật chứng minh sau khi khiến Hàn Đồng thương tâm, khổ sở anh cũng không hề cảm thấy một tia vui vẻ nào.

Nhưng mỗi lần nghĩ tới hình dáng Hàn Đồng, nhìn thấy Hàn Đồng ở bên cạnh người đàn ông khác, anh không thể kiềm chế được tức giận, liền dùng Hàn Đồng để giảm bớt sự tức giận của mình.

Giữa hai người là thế nào?

Trong mắt Lôi Dương có nét trong trẻo cùng lạnh lùng, rơi xuống một giọt nước mắt đau xót.

Hàn Đồng vào phòng bệnh thu xếp quần áo của mình thương tâm rời đi. Ngực đau đớn, không biết là bởi vì cùng Lôi Dương chia tay hay vẫn là bởi vì tình yêu không bỏ đi được.

Tâm chất chứa nỗi đau, cô muốn trở về nhà, trở về bên cạnh cha mẹ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Một tình yêu đặc biệt

Hân đồng rời khỏi Lôi Dương, cô muốn Lôi Dương không tìm cô nữa, muốn anh buông tay đi, anh đã nhận đứa bé là của anh, vậy anh sẽ để cô tùy ý sinh con mà không đoái hoài sao!

Vậy ra anh vẫn tin lời nói dối của cô, tin đứa bé không phải là con anh !

Thế nhưng cho dù thế nào thì từ lúc chia tay với Lôi Dương ở bệnh viện đến nay, Đồng Đồng vẫn chưa nhìn thấy anh.

.....

Trong quán bar một người đàn ông đang uống rất nhiều rượu, nhưng anh vẫn uống liên tục những cốc rượu cháy nồng.

Một khuôn mặt trong trạng thái say rượu, một khuôn mặt mang theo bi thương và bất đắc dĩ, đôi mắt say mang theo tia nhìn đau đớn mất mát.

Dù đã say đến mức không còn cái gì là hình tượng để mà nói, thế nhưng cả người anh vẫn toát lên vẻ lạnh lùng đẹp đẽ, thỉnh thoảng lại có những ánh nhìn của các cô gái liếc về phía anh.

“Cho tôi rượu”, người đàn ông yêu cầu rượu, từng ấy rượu có vẻ như chưa bao giờ là đủ.

Người pha rượu lại đặt một cốc rượu lên bàn.

Người đàn ông đẹp trai bên cạnh giật lấy cốc rượu rồi nói: “Lôi! Đủ rồi, đừng uống nữa!” Người được gọi là Lôi, khuôn mặt sắc nét đẹp đẽ, hiển nhiên là Lôi Dương !

Người đàn ông bên cạnh chính là người bạn đã nói cho Lôi Dương biết nơi Đồng Đồng ở khi cô sang nước ngoài.

Lôi Dương không kiên nhẫn gạt tay người kia ra, tức giận nói: “Mặc kệ tôi, tôi gọi cậu đến uống rượu không phải là để cậu giáo huấn tôi”

“Xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông kia khó hiểu hỏi.

“Cô ấy đi rồi!” Lôi dương nói năng mơ hồ.

“Cô ấy? Đi rồi?”

“Đi rồi, thế thì tìm về không phải là được sao!”

“Tìm về ư. . . Cô ấy nói. . . Không hề yêu tôi. . . Cô ấy đã từng yêu tôi sao? . . .” Lôi dương nói ở quầy bar, không rõ là vì quá đau buồn hay vì đã uống quá nhiều.

Người đàn ông kia nhìn thấy Lôi Dương tiều tụy, liền rút tiền ra đưa cho người pha rượu rồi mỉm cười về phía Lôi Dương, đỡ Lôi Dương ra ngoài.

Vì một người phụ nữ, vì một thứ đáng buồn cười gọi là tình yêu, một người thật sự có thể thất thường như thế sao? Lôi Dương, người đàn ông thế gian không ai bì nổi, kẻ trên thương trường lãnh khốc tàn nhẫn, giờ phút này lại say vì tình sao?

Người đàn ông không tin nổi thắm lắc đầu, anh đỡ Lôi Dương vào xe rồi cũng ngồi lên khởi động xe.

.....

Sáng hôm sau.

Lôi Dương đầu đau như búa bổ, lắc lắc đầu thật mạnh mới thấy đỡ hơn một chút. Anh theo thói quen tìm kiếm hình bóng của Đồng Đồng, thế nhưng trong khoảng không tĩnh lặng của căn phòng chỉ có mình anh.

Anh ngồi dậy nhìn thấy mình vẫn mặc vest, xem ra tối qua cũng cứ như thế này mà ngủ. Nhất định là anh đã uống nhiều lắm nên mới không nhớ nổi mình về nhà như thế nào.

Trên quần áo có một mùi rượu khó tan, mùi của Đồng Đồng trên đệm đã bị mùi rượu thay thế.

Lôi dương bức mình đứng dậy, cởi bộ vest trên người ra ném xuống đất. Cởi đồ xong anh đi vào phòng tắm.

Đi tới trước cửa lại nghe thấy tiếng người đang tắm.

Là ai? Đồng Đồng sao?

Lôi dương dừng bước nhìn về phía phòng tắm, trái tim anh đập mạnh.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, bước ra khỏi phòng tắm là một người đàn ông người quần khăn tắm, đầu ướt nhẹp xuất hiện trước mặt Lôi

Dương. (anh oi tưởng bỏ kia ^^)

Anh bức mình nói: “Đáng chết, sao lại là cậu!”

“Đúng vậy, không phải tôi thì là ai, cậu tưởng là cô gái đã bỏ đi của cậu chắc?” Nói xong anh đi thẳng ra phòng khách, giữa đường đột nhiên quay lại nói: “Mà tôi không phải tên là đáng chết nhá, xin cậu gọi cái tên cho tôi nhớ, tôi là Cao Dã!”

Nói xong anh cười xòa một tiếng rồi đi tìm quần áo mặc.

Lôi Dương đi theo phía sau Cao Dã: “Mặc quần áo vào rồi biến khỏi đây nhanh!”

Cao Dã hoàn toàn không để ý tới câu nói của Lôi Dương, thoải mái chọn lấy một bộ đẹp nhất của Lôi Dương rồi tự nhiên mặc vào như đúng rồi, không thèm hỏi Lôi Dương lấy một tiếng.

“Không cần vội đuổi người ta thế chứ, người ta cô đơn lắm đấy, chăm sóc một tên say rượu cả đêm! Đối đãi với tớ như thế cần thận sét đánh nha!”

“Đáng chết, tôi không có tâm trạng nói đùa với cậu!” Lôi dương nói xong, bức tức đi vào phòng tắm.

“Lôi!”

“Tớ không biết gì hết, chỉ biết cậu đã vì một người con gái mà đánh mất chính mình, đi tìm cô ấy đi, nói cậu yêu cô ấy!”

“Cô ta đã từng phản bội tôi, tôi sao có thể nói yêu cô ta được!” Lôi dương nói giận quất. Thần sắc hỗn loạn.

“Nói như vậy cậu hận cô ấy, đã hận thì sao còn khổ sở làm gì!” Cao Dã hy vọng Lôi Dương đã nghĩ thông.

“Được rồi đừng nói nữa, đi làm chuyện của cậu đi!” Lôi Dương cố gắng kìm chế.

“Được, tớ đi đây!”

Cao Dã nhìn đôi mắt của Lôi Dương, đôi mắt giống như của người đã không có thuốc chữa, đi đến trước cửa thì lại lớn tiếng nói: “Nếu sự không thể quên được người con gái đó thì hãy bỏ qua tất cả những điều không vui trước đây đi!”

Lôi Dương đi vào phòng tắm không quay đầu lại. Trong phòng tắm cũng có kí ức bọn họ ở chung ủa về. Lôi dương khổ sở nhắm mắt lại!

.....

Lôi gia.

“Lôi Dương đã mấy ngày không đi công ty?” Trên khuôn mặt Lôi Lâm đều là vẻ không hài lòng, mấy ngày nay đã không ai nhìn thấy Lôi Dương đến công ty.

“Có chút ngày rồi!” Kẻ bị gọi đến nói chuyện là Lôi Hường Đông thông báo.

“Thật sự là càng lúc càng không giống a!” Lôi Lâm tức giận nắm tay xuống bàn.

Lôi Lâm nhìn đứa con thứ hai trước mặt, Lôi Hường Đông, nó nhất định sẽ biết Lôi Dương gần đây đi đâu.

Ông có chút không kiên nhẫn nói: “Nói ngay, vì chuyện gì!”

Lôi Hường Đông cười nói: “Bố à, thái độ của bố với con lúc nào cũng khắt khe như vậy!”

Lôi Lâm nhíu mày, không hài lòng nói: “Rốt cuộc có chuyện gì!”

“Người đàn bà của anh cả có thai!”

“Cái gì?” Tay Lôi Lâm giật giật, hiển nhiên tin tức này đối với ông ta gây đã kích không nhỏ.

“Chính là người phụ nữ hai năm trước đã khiến anh cả hôn mê, cô ta đang mang thai con của anh cả!” Khuôn mặt nham hiểm của Lôi Hường Đông tràn ngập hận ý với ld.

“Chuyện này còn có ai biết!” Lôi lâm cẩn thận hỏi.

Lôi Hường Đông âm hiểm cười nói: “Bố yên tâm, người không nên biết con đã dùng tiền bịt miệng rồi!”

Đôi mắt Lôi Lâm vẫn giữ sắc thái như cũ!

Lôi Hường Đông nhìn Lôi Lâm, ước lời: “Bố, bây giờ phải làm sao. . . .Anh cả đã có hôn ước với Đan gia, nếu nhà họ biết, chỉ sợ. . . .”

“Đừng nói nữa !” Lôi Lâm quát những lời tiếp theo của Lôi Hường Đông xuống họng, nếu nhà họ Đan biết kết quả thế nào chả lẽ ông không biết.

Đan gia là nhân vật tai to mặt lớn, nếu chuyện này lộ ra thì nhất định họ sẽ cảm thấy Lôi gia làm mất mặt họ, đến lúc đó thì đừng nói là giúp đỡ, chỉ cần Đan gia mà nói xấu một câu thì nhất định sẽ ảnh hưởng không tốt đến lợi ích kinh tế của Lôi gia.

“Nhất định không thể để Đan gia biết chuyện này!” Lôi Lâm có chút tức giận nói.

“VẬY CHỈ CÓ CÁCH KIA!” Giọng nói nham hiểm của Lôi Hường Đông lần thứ hai vang lên.

Lôi Lâm trở nên trầm tư.

Lôi Hường Đông chăm chú quan sát biểu hiện của Lôi Lâm.

“Cô gái kia đang ở đâu?” Lúc lâu sau Lôi Lâm hỏi.

“Ở cùng người nhà tại nông thôn, có vẻ như cô ta đã chia tay với anh cả, nhưng khó tránh khỏi việc sau này sinh đứa bé muốn anh cả giúp đỡ!”

“Tạm thời không cần kinh động bọn họ, không được động đến bọn họ, ta đã có chủ ý rồi!”

“Con biết rồi!”

Lôi Lâm có tính toán của mình, trên khuôn mặt căn bản lo lắng của Lôi Lâm vẫn rất bình tĩnh.

Còn Lôi Hường Đông cũng có mục đích của hắn.

“Đi tìm anh cả của anh về đây!”

“Dạ!” Lôi Hường Đông đang chìm trong suy nghĩ bất thành linh bị bất ngờ.

“Ta nói đi tìm anh cả của anh về!”

“Vâng!”

.....

Lôi Dương không kiên nhẫn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà họ Lôi, Lôi Lâm nổi giận nhìn Lôi Dương, vì đứa con ngỗ nghịch không thể dạy dỗ mà con tức bực phát.

“Anh đây là cái kiểu chết tiệt gì, thân là người lãnh đạo nhà họ Lôi mà đã vài ngày không đi công ty! Là vì đàn bà sao? Đã quên những chuyện người đàn bà kia làm với anh sao, đã quên rồi sao?”

Lôi Dương ngồi dậy, giọng lạnh lẽo nói: “Chuyện của tôi không cần bố quản!”

“Tôi là bố anh, tôi sao có thể không quản, năm ấy tôi cầu xin cô ta ở lại nhưng cô ta không chịu, bởi vì anh là một thằng tàn phế, hiện nay anh đã mạnh khỏe trở lại, đương nhiên cô ta sẽ lại quấn lấy anh, anh đã là người đã đính hôn, không làm cho Lôi gia chút chuyện được sao, chẳng lẽ anh đã quên đàn ông nhà họ Lôi không thể cưới người phụ nữ mình yêu sao!”

“Được rồi! Đừng nói nữa !” Lôi Dương nổi giận ngăn không cho Lôi Lâm nói tiếp, xoay người đi không hề ngoái ngàng tới Lôi Lâm đi ra ngoài.

“Đồ hỗn từ nhà anh đi đâu?”

“Tôi đi công ty, tôi đang đi làm! Như vậy bố đã hài lòng chưa!”

Lôi Dương rời khỏi, để lại Lôi Lâm tức giận phía sau. Anh chạy xe về phía công ty, đi được nửa đường đột nhiên anh dừng lại trước cửa một nhà hàng.

Chỗ này từng là nơi Đồng Đồng đi làm!

Lôi Dương không khỏi xuống xe bước vào trong nhà hàng.

Nhà hàng vẫn bố trí đẹp như vậy, đập vào mắt anh chính là một cây đàn piano màu trắng.

Bên tai anh lại vang vọng khúc nhạc kia.

Cây đàn che khuất khuôn mặt của người đàn khiến anh không thể nhìn thấy, thế nhưng anh có một loại hy vọng, hy vọng rằng người đang đàn kia chính là Đồng Đồng của anh.

Lôi Dương không biết đang đắm chìm trong khúc nhạc hay trong tưởng niệm, phục vụ đến hỏi cũng không lấy được sự chú ý của anh.

Mãi đến lúc khúc nhạc đã hết, người đàn đứng lên chào mọi người, Lôi Dương mới hoàn hồn.

Không phải Hân Đồng, khúc nhạc giống nhau, nhưng không phải là một người.

Lôi Dương không quan tâm đến ánh mắt nghi hoặc của người phục vụ, quay người rời khỏi nhà ăn!

Trên khuôn mặt anh là thất vọng, trong lòng đều là nỗi nhớ nhưng với Đồng Đồng, còn có đau đớn.

Anh nhớ cô, nhưng lại không đi tìm cô!

Như Hân Đồng đã nói, kết thúc như vậy không phải là tốt lắm sao?

Thế nhưng bên tai anh lại văng vẳng những lời Lôi Lâm nói!

Cô sợ anh là thằng tàn phế, cô không cần anh, rời khỏi anh, vứt bỏ anh!

Lôi Dương lâm vào tình trạng hỗn loạn!

.....

Hôm nay, trời xanh mây trắng, tôi đã ở vùng nông thôn này cùng người nhà đã được chút ngày, người ở đây rất tốt bụng và lương thiện, nhưng tôi sợ họ hỏi tại sao không thấy cha của đứa trẻ.

Tôi không biết phải trả lời bọn họ thế nào, tôi biết bọn họ không có ác ý, nhưng nó lại vô tình chạm đến nỗi đau của tôi, khiến tôi lại nhớ về anh ấy.

Đứa bé đã được bốn tháng, sau này sinh ra, nó sẽ hỏi tại sao nó chỉ có mẹ mà không có bố.

Phiền lòng ý loạn!

Chia tay với anh đã được hai tháng, mặc dù anh thực vô tình, mặc dù anh làm tôi đau lòng, tôi vẫn không quên được anh.

Không thể quên được anh đã làm cho tôi rung động, cảm giác ấy không người nào có thể mang lại cho tôi.

Ái tình đôi khi thật giống như độc dược.

Biết rõ là độc dược, thế nhưng vẫn cứ uống! Tôi nghĩ đây chính là ái tình!

Vết thương găm vào trong tim, tôi sẽ dùng thời gian từ từ chữa lành, thế nhưng vết thương này như trận hồng thủy tràn vào trong tim.

Thật sự rất tưởng nhớ anh, nhớ dáng vẻ của anh!

Nhớ nhưng là một cảm giác vừa ngọt ngào vừa như tra tấn, tôi phải vượt qua nỗi nhớ nhưng như vậy, dùng tất cả ý nghĩ của tôi để vào đứa con sắp ra đời!

Mãi đến bây giờ tôi vẫn không hận anh. Có lẽ có thất vọng với anh, có nén giận, thế nhưng vẫn không có hận, tôi sao có thể hận một người đàn ông đã dám chết vì tôi.

Mặc dù là có oán hận, nhớ anh cũng thật tốt, oán hận sẽ từ từ tiêu tan.

Hân đồng gác bút lại, đem những tấm sự của mình gấp lại sau trang giấy, đặt vào ngăn kéo.

“Hân Đồng có người tới tìm con !” Giọng bà Lê truyền tới từ phòng khách

Nói là phòng khách thực ra là một căn phòng nhỏ giữa ngôi nhà, bọn họ ở một ngôi nhà nhỏ, mặc dù không phải là nhà cao cấp sang trọng gì, nhưng ở rất thoải mái. Lịch sự tao nhã.

“Ai vậy ạ?” Hân đồng có chút nghi hoặc hỏi, ai lại tới tìm cô? Chẳng lẽ là Tuyết Mạn? Hân Đồng thầm đoán rồi đi ra phòng khách.

“Đồng Đồng!”

Vừa mở cửa vào phòng khách, Đồng Đồng đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc, tầm mắt của cô dừng lại trên người vừa gọi tên cô, vui sướng gọi: “Tân Nhiên!”

“Có phải rất bất ngờ không?” Tân Nhiên mỉm cười hỏi.

“Đúng vậy, Tân Nhiên, sao anh lại về !” Đồng Đồng sau khi vui vẻ trở nên nghi hoặc, Tân Nhiên đi nước ngoài ít nhất cũng phải hai năm, lúc này mới được mấy tháng mà!

“Lần này anh về có việc ,được nghỉ mấy ngày anh đến thăm em!”

“Anh về được bao lâu?”

“Có thể là một tuần!” Ánh mắt Tân Nhiên quay về đánh giá Đồng Đồng, nhìn thấy cái bụng nổi lên của cô.

“Đồng Đồng con tiếp chuyện Tân Nhiên nha, mẹ đi chuẩn bị cơm trưa! Trưa nay ăn cơm cùng nhau!” Bà Lê khó khăn lắm mới nhìn thấy Đồng Đồng cười nên tâm trạng cũng rất vui vẻ.

“Mẹ, con giúp mẹ!”

“Không cần, con cứ tâm sự với Tân Nhiên đi, mẹ tự làm!” bà nói với Đồng Đồng xong lại quay sang Tân Nhiên: “Tân Nhiên, các con nói chuyện đi, bác đi chuẩn bị đồ ăn!”

“Bác vất vả rồi !”

“Có gì đâu!” Bà Lê nói xong đi ra ngoài.

Ánh mắt Tân Nhiên kì lạ nhìn Đồng Đồng, lắc đầu nói : “Aiza, Đồng Đồng , em béo lên rồi !”

Đồng Đồng nhìn thấy Tân Nhiên cười tủm tỉm, cô bật cười nói: “Anh biết không Tân Nhiên, lúc anh đùa cũng không buồn cười, nhưng đáng về bình thường của anh còn buồn cười hơn!”

Trên khuôn mặt nhả nhặn tuấn mĩ của Tân nhiên nổi lên một nụ cười rộng mở, vui vẻ nói: “Thế hả? Đúng vậy ... , cậu nhóc trong bụng em ngoan không!”

“Cũng may không làm em khó chịu!” Đồng Đồng dịu dàng cười.

“Nếu không có chuyện xảy ra lần trước thì bây giờ anh đã là bố của cu cậu rồi, anh thật đáng thương quá!” Tân Nhiên tỏ vẻ đáng thương, giọng nói hờn giận.

Đồng Đồng nhìn Tân Nhiên nói: “Là cu cậu này không có phúc!”

“Nói lung tung, ai bảo không có, em cười anh là được rồi, ở trong nước kết hôn rất đơn giản, loáng cái là xong mà !”

“Tân Nhiên, đừng đùa nữa được không!” Đồng Đồng cũng không trả lời đề nghị của Tân Nhiên, cô quay lại ngồi xuống ghế.

“Được, anh không đùa nữa, vậy còn em, định ở một mình như thế này sao?” (về: Hok, sau này ở vs anh trùm mafia X'D)

“Vâng, như vậy cũng được!” Trên khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Đồng Đồng là sự kiên cường, cả người toát ra ánh sáng rực rỡ.

“Vậy anh yêu cầu được làm bố nuôi của thằng nhóc!” Tân Nhiên bước đến ngồi cạnh Đồng Đồng.

“Chuyện này. . . để em suy nghĩ một chút đã!” Trên khuôn mặt Đồng Đồng có nét lưỡng lự.

“Phải lưỡng lự lâu thế sao?” Tân nhiên không còn cách nào khác hỏi.

“Nhìn anh thành tâm như thế, đồng ý với anh, cho anh làm bố nuôi của thằng bé!”

“Nhất ngôn vi định!”

“Nhất ngôn vi định!”

Lòng Đồng Đồng trở nên thoải mái hơn, nhìn thấy Tân Nhiên như vậy cô rất nhẹ nhõm !

Hai người ngồi bên nhau nói chuyện đùa bỡn, nói chuyện tương lai.

Tân Nhiên dường như quên mất tình cảm trước kia dành cho Đồng Đồng, còn Đồng Đồng dường như cũng quên đi tình cảm trong lòng không bao giờ đạt được.

Tân Nhiên cho rằng Đồng Đồng sẽ trở nên kiên cường, có thể đối mặt được với tất cả vì đứa trẻ!

Đồng Đồng nhận ra tình yêu của Tân Nhiên dành cho cô cũng đã dần dần phai nhạt!

Thế nhưng Tân Nhiên không cho Đồng Đồng biết lần này anh trở về mục đích chính là đi thăm cô.

Bữa trưa rất phong phú.

Bà Lê tiếp đón Tân Nhiên ngồi xuống.

“Không đợi bác trai về cùng ăn ạ?” Tân nhiên lên tiếng hỏi.

“Bác trai cháu đi làm xa lắm, buổi trưa không về ăn cơm được! Chúng ta ăn đi thôi, bác có để phần cơm lại rồi!” bà Lê bung lên món cuối rồi ngồi xuống ghế.

Ăn xong, bà Lê đột nhiên nhớ ra còn có việc, vội nói với Tân Nhiên: “Tân Nhiên, mấy ngày này có bận lắm không!”

Tân Nhiên ngưng thần một chút rồi nói: “không bận lắm ạ, có sao không bác?”

“Mấy ngày nữa bạn tốt của Đồng Đồng là Tuyết Mạn kết hôn, để Đồng Đồng đi một mình bác không yên tâm!”

“Mẹ, con đã hứa với Tuyết Mạn là nhất định phải đến rồi!” Đồng Đồng ngắt lời bà Lê.

“Mẹ chỉ bảo không muốn con đi một mình thôi!” bà Lê chau mày nhìn con gái.

Tân Nhiên hiểu ra liền nói: “Cháu hiểu rồi, bác muốn cháu đưa Đồng Đồng đi!”

Bà Lê ý tứ nói: “Tân Nhiên à, bác biết cháu rất bận, nhưng cháu đưa Đồng Đồng đi tiện thể khám thai sản cho con bé luôn, nó mang thai được bốn tháng rồi, đến bệnh viện lớn khám cho tốt chút nhé!”

“Mẹ, con chỉ là đang mang thai thôi, không cần lo lắng thế, con tự lo được!”

“Được rồi, thế cứ để mẹ lo, Đồng Đồng con cứ ngoan ngoãn ngồi im trong nhà đi!”

“Dạ! Thế thì vất vả cho mẹ quá.” Đồng Đồng thỏa hiệp.

Hôm đó, Tân Nhiên đón Đồng Đồng đi tới bệnh viện, chờ Đồng Đồng nghỉ ngơi xong sẽ đưa Đồng Đồng đi khám.

Sáng hôm sau Tân Nhiên ngồi trên ghế chờ của bệnh viện chờ Đồng Đồng.

Lúc sau mới nhìn thấy Đồng Đồng từ phòng khám đi ra.

“Sao rồi?” Tân Nhiên quan tâm hỏi.

Đồng Đồng cười nói: “Tất cả đều tốt, em bé cũng rất khỏe mạnh!”

“Vậy về thôi!” Tân Nhiên đỡ lấy Đồng Đồng tránh cho cô khỏi va vào người khác.

Ngồi trên xe, Đồng Đồng đảo mắt rồi nói: “Tân Nhiên chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là đến chỗ anh, em cần được nghỉ ngơi!” Tân Nhiên khởi động xe trả lời chắc chắn.

“Chúng ta vào phố đã được không! Tuyết Mạn sắp kết hôn rồi mà em vẫn chưa có quà cho cô ấy!”

“Em muốn mua quà gì anh giúp em đi chọn!” Tân Nhiên cũng không muốn để một bà bầu đi lằng xằng ngoài phố, rất không an toàn.

Đồng Đồng bắt hai tay thành hình chữ thập, tỏ vẻ năn nỉ nói: “Không được, đây là thành ý mà, em phải đích thân đi chọn, được không? Em đảm bảo sẽ rất cẩn thận!”

“Được rồi, nhưng em phải nghĩ chọn quà gì trước đã rồi đi cho tiện!” Tân nhiên nhìn Đồng Đồng đáng thương vẫn đành đồng ý.

Đồng Đồng nghĩ một lúc rồi mắt sáng lên, vỗ tay nói: “Em nghĩ ra rồi!”

“Mua cái gì?” Tân Nhiên nhún mày hỏi, phụ nữ có mang tính cách cũng thay đổi sao?

“Mở xe đã, ” Đồng Đồng đắc ý cười.

Trước sự uy hiếp của Đồng Đồng, Tân Nhiên cũng vội đỗ xe lại.

“Thật vất vả mãi mới tìm được!”

Tân Nhiên nhìn theo ánh mắt của Đồng Đồng, ôi giờ ả!

Đó là một cái quán gì gì đấy!

Mấy chữ to dùng đập vào mắt Tân Nhiên!

“Cửa hàng đồ dùng tình thú cho vợ chồng!” (Ve: sắc, em xin miễn bình luận ==)

Tân Nhiên shock quá, không dám tin hỏi: “Đồng Đồng, đầu em có vấn đề à, em không định. . . !”

“Đương nhiên là thật rồi, mau xuống xe đi!” Đồng Đồng xuống xe trước!

Cô lôi kéo Tân Nhiên vào trong cái cửa hàng thu hút ánh mắt chú ý của mọi người!

Ít nhiều gì thì lúc sau người ta cũng thấy một Đồng Đồng hào hứng và một Tân Nhiên ngượng ngùng đi ra cái cửa hàng gì gì ấy.

Còn trong tay Đồng Đồng cầm một hộp được gói cẩn thận, chắc trong đó là quà dành cho Tuyết Mạn !

Đồng Đồng, anh nhớ em trước đây rất hay ngại ngùng mà, hiện nay Đồng Đồng khác trước kia nhiều, anh là sinh viên khoa y cũng không nắm bắt nổi tâm lý Đồng Đồng .

Cô vẫn không quên được người đàn ông tên Lôi Dương đó, vẫn đề nén trong lòng thứ tình cảm lẫn lộn giữa yêu và hận đó, có điều lại dùng một cách khác để giải tỏa áp lực của mình.

Cô dùng sự vui vẻ nguy trang cho bản thân, lại đem sự nguy trang ấy thành một bản thân khác!

Đồng Đồng ngoái đầu nhìn Tân Nhiên đang ngẩn người, nói: “Anh đứng đó làm gì vậy, mau đi thôi!”

Đồng Đồng đang tập trung nói chuyện với Tân Nhiên hoàn toàn không để ý phía trước cô.

Nói chuyện xong Đồng Đồng quay lại, cô chợt kêu lên một tiếng, đồ vật cô đang cầm cũng rơi xuống đất.

Đồng Đồng hoảng sợ kêu lên một tiếng rồi mau chóng trấn an mình.

Cô nhìn thấy dấu chân của mình in lên một đôi giày màu đen đất tiền. Cô đi không nhìn đường dẫm lên người ta. Thật có lỗi!

Đồng Đồng vội ngẩng đầu định xin lỗi: “Xin. . .”

Đồng Đồng nghẹn giọng lại, thần sắc hoảng loạn, ánh mắt của cô nhìn đắm đắm vào người vừa bị cô va vào.

Đầu óc cô dừng suy nghĩ, trống rỗng!

Tân Nhiên nhìn Đồng Đồng ngầy người, anh cũng đã thấy được người đàn ông đó!

Là anh ta, Lôi Dương !

Tân Nhiên đi đến đứng bên cạnh Đồng Đồng nói: “Đồng Đồng, chúng ta phải đi rồi!” Tân Nhiên nhìn khuôn mặt Đồng Đồng thất thần, anh không muốn Đồng Đồng gặp mặt người đàn ông này quá lâu.

Lôi Dương nhìn hai má Đồng Đồng , nhìn kia đôi má khiến anh cả đêm không thể ngủ, còn có chiếc bụng hơi lộ ra.

Nội tâm anh có một cảm giác nói không nên lời!

Nhìn Tân Nhiên có thể đỡ Đồng Đồng, nhìn vật Đồng Đồng đang cầm trong tay, lại nhìn cửa hàng phía sau lưng cô, anh cảm thấy trong lòng mình có một cơn tức giận sắp bùng phát.

Anh không khỏi suy vấn, tại sao Đồng Đồng lại ở cùng với Tân Nhiên, không phải Tân Nhiên đang ở nước ngoài sao? Bọn họ vì sao lại ở đây, còn đi ra từ cái cửa hàng đồ dùng vợ chồng buồn cười kia.

Lẽ nào bọn họ. . .

Đồng Đồng đã từng nói đứa bé trong bụng cô không phải của anh, anh vốn không tin lời cô nói, vậy mà giờ phút này anh bắt đầu hoang mang, có thể đứa trẻ Đồng Đồng đang mang là của người đàn ông này!

Ở nước ngoài bọn họ sinh hoạt cùng nhau, ở cùng một chỗ. . . Nghĩ đến đây tâm trạng của Lôi Dương tràn đầy giận dữ và mất mát.

Thân thể của Đồng Đồng, tất cả của Đồng Đồng đều thuộc về anh, nghĩ đến chuyện gã đàn ông khác có thể ôm lấy tất cả những gì anh đã từng được ôm, anh có một cảm xúc muốn giết người

Ánh mắt lạnh như băng của Lôi Dương nhìn về phía cửa hàng kia rồi lại quét sang Tân Nhiên, đôi mắt đen của anh hiện lên đáng sợ không bình thường.

Lôi Dương chậm rãi cúi xuống nhặt đồ vật bị rơi đưa lên trước mặt Đồng Đồng , lạnh lùng hỏi: “Chưa bao giờ biết em có sở thích này!”

Tâm trạng bình lặng của Đồng Đồng bỗng ngưng đọng lại dậy sóng, anh luôn vô tình làm cô đau lòng.

Đồng Đồng tức tối giật lấy đồ vật trong tay Lôi Dương, mím môi lại, tức giận nói: “Đúng, tôi có sở thích này đấy, anh trước đây không biết, sau này cũng không có gặp dịp biết!”

Một khuôn mặt kiên cường, thế nhưng trái tim lại đang khóc.

“Lôi Dương, anh còn đứng đó làm gì, xe đợi lâu rồi!” Giọng nói một cô gái vang lên trong tình cảnh ngượng ngùng này.

Đồng Đồng nhìn về phía cô gái vừa lên tiếng, là Đan Tinh, vị hôn thê của Lôi Dương !

Tâm trạng yếu ớt lại trở nên đau đớn hơn, cô biết mình phải quay đi bỏ của chạy lấy người, nhưng chân cô cứng đờ như khúc gỗ không nhúc nhích nổi.

Mắt cô nhìn vào cánh tay của Lôi Dương mà Đan Tinh đang thân mật nắm lấy.

“Lôi Dương, anh gặp bạn à?”

Đôi mắt Lôi Dương nhìn chằm chằm Đồng Đồng hai má có chút tái nhợt nói: “Không phải bạn!”

Đúng vậy, không thể làm người yêu còn có thể làm bạn bè sao?

Không thể!

“Nếu không phải bạn thì mau đi thôi, nhân viên chụp ảnh đợi chúng ta lâu rồi anh?”

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lôi Dương nhìn Đồng Đồng, cuối cùng đổi hướng quay sang nói chuyện để lại Đồng Đồng sau lưng, không nói thêm một câu rồi rời khỏi cùng Đan Tinh.

“Chúng ta đi thôi, phải về rồi, em hơi mệt!” Đồng Đồng cúi đầu cười ngây dại.

Tân nhiên thở dài một tiếng, nắm lấy bả vai gầy yếu của Đồng Đồng dẫn cô vào trong xe.

Hai người lên xe, Đồng Đồng vui vẻ đem vật trong tay lắc lắc trước mặt tân nhiên: “Món quà này nhất định em sẽ dẫn tuyệt mạo đêm tân hôn mới được mở ra, oa, sẽ vui lắm đấy!”

Tân nhiên bắt lấy bả vai Đồng Đồng, lo lắng nói: “Đồng Đồng, em không sao chứ? Có gì không vui về hãy nói ra đi, muốn khóc thì cứ khóc đi, vai của anh là để em dựa, không cần em phải tỏ ra vui vẻ, cứ bộc lộ ra đi, khóc đi, em cần giải phóng những nỗi buồn của mình chứ không phải cố tỏ ra vui vẻ!”

“Em biết đã làm anh không vui, anh là bác sĩ của em, em biết anh hiểu em, đúng, em cười xong trong lòng em sẽ khóc, sẽ đau đớn khổ sở, nhưng em không biết phải làm sao bây giờ!” nụ cười của Đồng Đồng chậm rãi tan biến, khóe mắt cô rung rung, nước mắt không kiềm được chảy xuống.

Tân nhiên ôm Đồng Đồng vào lòng, đau lòng nói: “Tất cả đều sẽ ổn thôi!”

Tất cả đều sẽ ổn thôi!

Đồng Đồng cũng tự nhủ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nỗi đau khi sinh

Đoạn này chúng mình đang zoom vào đêm tân hôn của một đôi vợ chồng và cảm nhận độ phong cách của các bà bầu :>

ấy thế nên đoạn này bạn về thông báo trước nhé hông có lại bảo bạn BT

Hân đồng cùng Tân nhiên đi tham dự hôn lễ của Tuyết Mạn.

Cô dâu toàn thân mặc đồ trắng như tuyết rất xinh đẹp, còn chú rể nhìn rất tuấn tú, người thân và bạn bè đều chúc cho hai người được trăm năm hạnh phúc, âm thanh cười nói vui vẻ náo nhiệt dường như không dứt khiến tâm trạng mọi người giống như đang bay trên mây, không khí hạnh phúc tràn ngập.

Không khí náo nhiệt, vui vẻ làm mọi người luôn mỉm cười cuối cùng cũng kết thúc, hôn lễ của Tuyết Mạn đã diễn ra một cách hoàn mỹ.

Hân đồng và Tân Nhiên từ biệt Tuyết Mạn ra về, trước khi rời khỏi, cô có một lễ vật tặng cho Tuyết Mạn, nhưng cô nhất định muốn Tuyết Mạn cùng với chú rể mở ra, bởi vì chú rể cũng có phần .

Cho dù Tuyết Mạn có nghĩ một ngàn lần một vạn lần cũng không thể nghĩ ra một người vốn thẹn thùng kiêu kỳ như Hân Đồng lại có thể tặng một món quà lớn như vậy.

Đêm động phòng. :’>

Sau khi Tuyết Mạn tắm rửa xong, cô ngồi vào một bên giường, ánh mắt nhìn chăm chú món quà Hân Đồng tặng, cô không dám mở ra, nhớ lại dáng vẻ thần bí của Hân Đồng khi tặng nó , không lẽ bên trong món quà này chứa vật gì đó rất khủng bố ...

Chú rể cũng vừa tắm xong, đang bước lại gần, nhìn thấy vẻ mặt chăm chú của Tuyết Mạn, tay anh liền chớp lấy món quà của Hân Đồng.

“Anh làm gì vậy?” Tuyết Mạn ảo não hỏi.

“Tại sao em không mở ra?” Giọng của chú rể nghi hoặc hỏi, ánh mắt chăm chú vào dáng người gọi cảm đang mặc áo ngủ của Tuyết Mạn.

“bạn em bảo phải cùng anh mở ra”

“Nếu vậy anh đây cần phải nhìn xem là cái gì đây” Khuôn mặt đẹp trai của chú rể có vẻ tò mò, bàn tay bắt đầu mở lớp giấy bọc bên ngoài.

Tuyết Mạn cũng cảm thấy rất hiếu kỳ, nhìn cái hộp kỳ lạ, nghi hoặc nói “ Cái gì vậy?”

Lúc này chú rể đã lôi một vật gì đó từ trong hộp ra.

Trên mặt Tuyết Mạn lộ vẻ tò mò, còn mặt của chú rể thì tà mị.

Cuối cùng thì vật gì gì đó cũng rơi vào mắt Tuyết Mạn, giờ phút này cô đã hiểu vật gì gì đó là cái gì.!

“Xem ra bạn của em sợ năng lực của anh không đủ ” Mặt của chú rể nhìn chằm chằm vào Tuyết Mạn nói.

Hai má của Tuyết Mạn đỏ hồng, hoảng loạn nhìn vật được gọi là gì gì đó, cảm thấy rất hỗn loạn, rầu rĩ nói “ Trời ơi, một người phụ nữ sao lại dám nghĩ đến việc gì gì đó này, nhất định cô ấy đã bị ma nhập”

Trong lúc Tuyết Mạn đang suy nghĩ đến hành vi khác thường của Hân Đồng thì đã bị chú rể thừa dịp át sát vào người. Chú rể cướp lấy vật gì gì đó trong tay Tuyết Mạn đặt trên mặt đất, khiêu gọi nói “ Đừng lo lắng, anh sẽ làm em hài lòng”

“Anh vừa nói gì?”

“Em đang hỏi anh làm gì sao” đôi môi chú rể nở nụ cười mê hồn, bàn tay cũng bắt đầu cởi áo ngủ của Tuyết Mạn.

“Từ từ đã” Tuyết Mạn đẩy bàn tay không an phận của chú rể ra, trước hết cô phải giảng giải cho anh biết, anh cần phải nhẹ nhàng với cô, vì nghe nói lần đầu làm việc ấy sẽ rất đau.

“Không thể đợi một lát nữa sao?” Chú rể không đồng ý nói.

“Nhưng mà... Ừm...” Miệng của Tuyết Mạn đã bị một hơi thở nam tính bao phủ.

“Quần áo của em...” cô sợ hãi kêu lên

“Đáng ghét” Tuyết Mạn mắng.

Đáp trả cô là những nụ hôn nồng nàn nóng bỏng .

“Nhẹ một chút...A..!” Một tiếng thét đau đớn chói tai vang lên, chú rể thật dịu dàng phá đi tấm thân trinh trắng của Tuyết Mạn. Quả nhiên không phải là đau bình thường

“Hãy thả lỏng một chút, hãy yêu anh, em yêu!” Chú rể nhìn vẻ mặt đau đớn của Tuyết Mạn, dịu dàng an ủi

“Đau quá, xin anh đừng cử động nữa” Tuyết Mạn nhúm mày”

“Được rồi, anh sẽ không nhúc nhích ! Nhưng phải làm sao bây giờ?

“A! không phải anh vừa nói anh sẽ không nhúc nhích sao!

“Là nó tự động đấy!” Đầu phải anh

“Anh là đồ xấu xa”

A!...Đêm động phòng thật là ...!

Sau khi tham dự hôn lễ của Tuyết Mạn, Hân Đồng bị Tân Nhiên kéo về nhà.

Tân Nhiên ở chơi nhà Hân Đồng một lúc rồi đứng dậy từ biệt ra về.

“Tân Nhiên anh đi cẩn thận nhé, em không tiễn anh được! Hân Đồng thấy Tân Nhiên muốn đi về, cảm thấy có chút có lỗi nói.

Tân Nhiên không ngại nói “ Với quan hệ của chúng ta, em không cần khách sáo như vậy đâu”

Hân Đồng âm thầm cười với Tân Nhiên.

“Tốt lắm, trở về đi!” Tân Nhiên vỗ về bà vai gầy yếu của Hân Đồng., nói “Nhớ kỹ, phải chăm sóc mình thật tốt”

“Vâng, em sẽ” Hân Đồng nhẹ nhàng hứa

“Anh phải đi rồi” Tân Nhiên mở cửa trèo lên xe

“Trên đường đi nhớ cẩn thận” Hân Đồng hướng về phía Tân Nhiên vẫy vẫy tay.

Tân Nhiên cười với Hân Đồng, bắt đầu khởi động xe từ từ rồi đi.

Sau đó Hân Đồng xoay người đi về hướng nhà mình.

“Tân Nhiên đi rồi phải không?” Bà Lê đang xem TV hỏi Hân Đồng.

“Vâng, anh ấy đã về rồi ạ”

“Cậu nhóc Tân Nhiên này thật là một người tốt , mẹ tưởng các con có thể ở cùng nhau, ai ngờ...”

“Mẹ, mẹ nói sang đâu rồi” Hân Đồng ngắt lời mẹ mình đang nói thao thao bất tuyệt.

Bà Lê thở dài nói “Được, mẹ không nói nữa”

Trong lòng bà vì Hân Đồng mà cảm thấy buồn phiền, những ngày tháng sau này không biết phải đi qua như thế nào. Con bà chỉ là một cô gái yếu đuối, sao lại gặp phải nhiều chuyện như vậy, với tình cảnh này khó có thể quay về.

Hân Đồng nhìn sắc mặt của mẹ mình đầy vẻ ưu phiền, bước qua ôm lấy bà nói “Mẹ, tất cả rồi sẽ ổn”

Bà Lê nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hân Đồng nói “Mẹ cũng tin như vậy”

Hân Đồng nghĩ Tân Nhiên đã đi ra nước ngoài tham gia khóa đào tạo chuyên ngành, muốn gặp lại anh không biết phải chờ đến tháng năm nào.

Nhưng chỉ nửa tháng sau, Hân Đồng đã gặp lại Tân Nhiên.

.....

Buổi sáng hôm đó Hân Đồng cùng mẹ đi ra ngoài mua đồ ăn, nhìn thấy ngôi nhà sát vách nơi họ ở đã có người dọn tới.

Ngôi nhà kế bên bỏ trống cũng đã được một thời gian, hiện tại có vẻ như có người vừa mới thuê.

Hân Đồng nhìn thấy có người đi ra, bỗng nhiên một hình dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt cô làm cho Hân Đồng không thể tin được gọi to “Tân Nhiên”

“Hân Đồng, sau này anh sẽ trở thành láng giềng của em,” Tân Nhiên nói với vẻ mặt say mê. Nghĩ đến mỗi ngày có thể nhìn thấy Hân Đồng đáng yêu, tâm tình của anh trở nên rất vui vẻ.

“Tân Nhiên, đã xảy ra chuyện gì? Không phải cháu đang ở nước ngoài sao? Bà Lê cũng nghi hoặc hỏi.

Tân Nhiên cười nói “ Ta nói chuyện này làm gì ạ, sao ạ, mọi người không hoan nghênh cháu làm láng giềng ạ?”

“Tân Nhiên đừng đùa nữa được không?” Hân Đồng có chút sốt ruột nói.

“Được, anh biết rồi!. Bác và Đồng Đồng cứ về nhà trước đi ạ, sau khi cháu sắp xếp mọi thứ sẽ kể rõ cho hai người biết.” Tân Nhiên cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Bác và em về trước đi, thời tiết bên ngoài rất lạnh “ Tân Nhiên nhìn thấy hai mẹ con vẫn không cử động, mới lên tiếng khuyên nhủ.

“Cái này phải đặt ở chỗ nào đây?” Người đàn ông đang khiêng cái bàn hỏi.

“Chờ một chút, tôi tới liền” Tân Nhiên trả lời xong đi ra ngoài sân.

Nhìn Tân Nhiên, lòng của Hân Đồng cảm thấy nặng nề, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đến giữa trưa, Tân Nhiên đã thu dọn xong căn phòng, mặc dù nó nhìn rất đơn giản nhưng sạch sẽ thoải mái.

Bà Lê đã chuẩn bị bữa trưa , mọi người đang đợi Tân Nhiên.

Ba người ngồi xuống bàn quây quần bên nhau, Bà Lê cùng Hân Đồng nhìn Tân Nhiên đắm đắm, Tân Nhiên đang ăn uống vui vẻ, cuối cùng cũng để cái bát xuống.

“Tân Nhiên đã xảy ra chuyện gì?” Bà Lê không kiên nhẫn lên tiếng hỏi.

“Tân Nhiên...” Hân Đồng đang muốn hỏi thì Tân Nhiên vội vàng lên tiếng “Được rồi, anh biết rồi, để anh nói, bây giờ anh nói liền đây”

Tân Nhiên nuốt đồ ăn trong miệng xuống hết nói. Anh không dự định tham gia khóa đào tạo chuyên ngành này nữa, lại không quen ở nước ngoài nên anh quay về, anh cũng đã bỏ việc ở bệnh viện, một mình anh không thành vấn đề, bây giờ anh có thể ăn tiếp được chưa?

Hân Đồng không thể tin, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Tân Nhiên, cô hoà hoãn hỏi “ Có phải chuyện này liên quan đến em không?”

Tân Nhiên vừa nghe Hân Đồng hỏi như thế đã lắc đầu phủ định.

“Hay là liên quan đến Lôi gia? Hân Đồng không bỏ qua tiếp tục chất vấn, cô không tin những lời giải thích của Tân Nhiên, cơ hội được ra nước ngoài đào tạo không phải ai cũng có thể gặp được, rất khó, nếu không có nguyên nhân gì đặc biệt Tân Nhiên sẽ không bỏ qua như vậy.

“Đừng đoán mò nữa được không, anh quyết định như thế chỉ vì bản thân anh thôi”

“Tân Nhiên, ánh mắt của anh cho em biết anh đang nói dối, nếu em biết anh nói dối em , sau này em không thèm để ý đến anh nữa “ Hân Đồng tức giận đứng dậy xoay người đi về hướng phòng mình.

Tân Nhiên nhìn Bà Lê nói “Để con đi coi cô ấy”

Nói vừa dứt lời liền hướng về phòng của Hân Đồng

“Hân Đồng” Tân Nhiên nhìn thấy sắc mặt của Hân Đồng có chút tức giận đang ngồi trên giường, quay lưng lại không nhìn anh, anh lên tiếng gọi cô nhưng cô cũng không thèm để ý đến anh.

“Thực sự không để ý anh à.”Tân Nhiên đứng trước mặt Hân Đồng, dáng vẻ có chút sợ hãi.

Hân Đồng vẫn không nói gì.

Tân Nhiên ngồi vào ghế đối diện với Hân Đồng nói “Được rồi, đừng giận nữa, anh cũng không biết vì lý do gì, Viện trưởng cho anh biết anh đã đắc tội với người khác cho nên ông ấy bảo anh trở về”

“Đắc tội với người khác? Hân Đồng ngẩng đầu nhìn Tân Nhiên nghi hoặc hỏi

“Ừ, anh cũng không biết anh đã đắc tội với ai, đừng làm ra vẻ không vui như vậy, bởi vì một chút anh cũng không bận tâm.”

Trong đầu Hân Đồng đột nhiên hiện ra hình ảnh của Lôi Dương, còn có những lời Lôi Dương nói nếu như...

Có thể là Lôi Dương không? Hân Đồng cắn chặt môi, nếu bởi vì cô mà làm hỏng đi tương lai của Tân Nhiên cô thật sự không yên lòng.

“Hân Đồng đây có thể là do vận mệnh an bài để cho anh được ở bên em”

Hân Đồng tức giận đứng dậy “ Cái gì mà vận mệnh an bài, anh đã đánh mất cơ hội được đào tạo chuyên ngành, mất đi việc làm, vậy mà anh không cố gắng làm cho mình thăng tiến trong sự nghiệp, lại đến đây, Tân Nhiên anh muốn một cuộc sống như vậy sao?”

“Hân Đồng, anh đã nói chuyện này không liên quan đến em mà, hơn nữa con đường phía trước của anh, anh biết mình nên đi như thế nào, nên lựa chọn như thế nào.

“Xin lỗi anh ,Tân Nhiên, em nghĩ...”

“Anh biết em nói vậy là quan tâm cho anh, thôi ăn đi.. Em đang mang thai, đừng để đứa nhỏ bị đói bụng” Nói xong Tân Nhiên ôm vai cô, ép cô ăn cơm

Trong lòng Hàn Đồng dâng lên một nỗi bất an, cũng có xúc động.

Hàn Đồng nói dối Tân Nhiên và người nhà cô đi tới khu đô thị, nhưng thật ra cô muốn tìm Lôi Dương để hỏi anh ấy chuyện của Tân Nhiên có quan hệ với anh không? nếu có liên quan cô sẽ cầu xin anh không nên đối xử với Tân Nhiên như vậy.

Chuyện của hai người họ, không nên liên lụy đến người khác.

Hàn Đồng gọi điện thoại tới công ty của Lôi Dương nhưng không có người bắt máy.

Có lẽ cô phải tự mình đi đến đó.

“Xin hỏi chủ tịch của các người đang ở đâu vậy?” Hàn Đồng đi đến khu vực tiếp tân của công ty hỏi thăm

“Cô có hẹn trước không?” cô tiếp tân lễ phép hỏi.

Hàn Đồng suy nghĩ một chút nói “ Không có ,nhưng tôi có chuyện gấp, làm phiền cô điện thoại hỏi một chút, nói với anh ấy có một người tên Hàn Đồng muốn gặp anh ấy”

Cô tiếp tân nhìn thấy Hàn Đồng đang mang thai, không đành lòng bảo cô “ Được rồi, để tôi hỏi một chút, nhưng nếu chủ tịch không muốn gặp cô tôi cũng không có cách nào”

Hàn Đồng vội nói lời cảm ơn.

Nhân viên tiếp tân gọi điện thoại cho Lôi Dương hỏi ý anh “Chủ tịch, có một cô gái tên là Hàn Đồng muốn gặp ngài, ngài muốn gặp cô ấy không?”

đầu dây Bên kia là Lôi Dương, khi anh vừa nghe đến tên của Hàn Đồng, thân hình bỗng nhiên cứng đờ ...Hàn Đồng, là em sao, sao em lại tới đây?

Nhất định phải có chuyện gì nên Hàn Đồng mới đi tìm anh, Lôi Dương trầm giọng nói “Để cho cô ấy lên đây”

“Vâng , thưa chủ tịch”

Cô tiếp tân mỉm cười với Hàn Đồng “Chủ tịch đồng ý gặp cô, mời cô đi qua lầu mười tám ở bên kia” Cô tiếp tân đưa tay chỉ hướng cho cô.

“Cảm ơn” Hàn Đồng nói lời cảm ơn đi về phía thang máy lên phòng làm việc của Lôi Dương.

Hàn Đồng đã đứng trước cửa phòng làm việc của chủ tịch, cô đưa tay gõ cửa . Bên trong truyền ra một giọng nói trầm thấp của đàn ông “Vào đi”

Hàn Đồng hít sâu một hơi mở cửa ra, cô đã nhìn thấy Lôi Dương.

Chân Lôi Dương đang gác trên cái bàn thật lớn, cả thân hình dựa vào ghế xoay , hai bàn tay đặt trước ngực, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đang nhìn cô chăm chú.

Hàn Đồng đã chuẩn bị sẵn những lời lẽ để nói với Lôi Dương về chuyện của Tân Nhiên, nhưng khi vừa nhìn thấy Lôi Dương đã quên hết sạch, cũng không biết mở miệng thế nào để giải thích lí do vì sao mình tới đây, giờ phút này cô chỉ muốn đi ra khỏi nơi đây.

Nhất là khi nhìn thấy Lôi Dương đang vịn ghế đứng dậy, chậm rãi đi về phía cô, tay của Hàn Đồng cảm lấy nắm cửa thật nhanh , chuẩn bị mở cửa rồi đi.

Cửa vừa mới mở ra được một chút, đã bị bàn tay Lôi Dương chặn lại, hai tay anh chống lên cửa vây Hàn Đồng vào trong

Lôi Dương cúi đầu, áp sát vào hai má của Hàn Đồng giống như đang đánh giá cô, lạnh lùng nói “ Không phải có chuyện muốn tìm tôi sao, tại sao chưa nói gì đã bỏ đi?”

Hơi thở nóng bỏng của Lôi Dương phả vào má Hàn Đồng, cô cảm thấy giống như tất cả đường khí đều bị Lôi Dương đoạt hết làm cô không thể hít thở được.

Cô bất đắc dĩ trả lời “Tôi có chút chuyện muốn nói với anh”

Lôi Dương nhìn cái cổ trắng như tuyết của Hàn Đồng, cảm giác hừng nóng lên, tay anh nhẹ nhàng xoa lên cổ của Hàn Đồng “ Có chuyện gì, tôi cũng đang rảnh”

“Tân Nhiên vừa bị bệnh viện sa thải”

Lôi Dương thấy Hàn Đồng vừa lên tiếng đã nhắc đến Tân Nhiên, trong nháy mắt ánh mắt của anh trở nên lạnh lẽo, anh buông hai tay ra xoay người đi giống như không muốn nói đến chuyện này “ Tôi không có hứng thú nói về anh ta, chuyện anh ta bị sa thải không liên quan tới tôi”

Hàn Đồng lo lắng nói “Tôi đến đây là muốn hỏi có phải anh đã bảo Viện trưởng làm vậy, hủy bỏ tư cách được ra nước ngoài đào tạo của Tân Nhiên, đồng thời làm cho Tân Nhiên bị mất việc không”

Lôi Dương xoay mạnh người lại, tức giận nhìn Hân Đồng nói “Tôi đang bận rất nhiều việc, mời em đi ra ngoài”

“Cho tôi biết việc đó có quan hệ với anh không ? Hân Đồng không hy vọng Lôi Dương làm ra chuyện như vậy, nếu điều đó thật sự xảy ra cô sẽ cảm thấy thất vọng và đau lòng.

“Đi ra ngoài” Lôi Dương nhìn thấy vẻ quan tâm tới Tân Nhiên của Hân Đồng , nó đã khơi dậy sự tức giận và ghen tị trong lòng anh

“Được rồi ,tôi đi “ Hân Đồng biết Lôi Dương sẽ không nói cho cô câu trả lời, cô cảm thấy có chút đau thương ,có chút thất vọng nhưng vẫn nói với Lôi Dương “ Nếu là anh làm, xin anh hãy nói với Viện trưởng để cho Tân Nhiên trở về làm việc, tôi không muốn vì tôi mà. ....

“Đi ra ngoài” Lôi Dương thật sự nổi giận hét lên một tiếng.

Toàn thân Lôi Dương giống như ngọn núi lửa sắp bùng nổ.

Hân Đồng nói xong mở cửa rồi đi

Đế lại phía sau Lôi Dương đang tràn đầy tức giận.

Cô vì người đàn ông khác mà cúi đầu với anh, lại là người đàn ông mà anh ghét nhất.

Thật đáng chết! Lôi Dương thầm mắng như muốn phát tiết sự khó chịu trong lòng.

Hân Đồng mang theo thương tâm và thất vọng về nhà, người nhà hỏi cô đi đâu nhưng cô không nói mình đi tìm Lôi Dương, chỉ nói mình vừa dạo phố trở về

Hân Đồng đi vào phòng, cô cảm thấy thật phiền não và hỗn loạn.

Tân Nhiên là một y sinh giỏi, ngày thường rất khiêm tốn, ở bệnh viện ai ai cũng thích, tại sao lại đắc tội với người khác?

Không biết ai là người có năng lực như thế, khiến cho Viện trưởng phải ra quyết định đó, chỉ có Lôi Dương là người đáng nghi nhất.

Nếu thật sự là Lôi Dương làm, vậy thế lực của Lôi Dương vẫn mạnh như cũ.

Tân Nhiên .. Hân Đồng đau lòng nghĩ, cô cảm thấy áy náy vì đã liên lụy Tân Nhiên,

Nhìn bóng hình của Tân Nhiên, Đồng Đồng chợt cảm thấy lòng mình nặng nề hẳn, cô phải làm sao đây!

.....

Chớp mắt đã tới mùa hè . Mùa hè mùa hè! Là mùa Đồng Đồng đã gặp gỡ Lôi Dương.

Tân Nhiên đã thật sự ở lại đây, anh trở thành một bác sĩ giỏi trong vùng.

Tân Nhiên mở phòng khám bệnh, y thuật tốt, người bệnh cũng rất quý Tân Nhiên!

Còn Tân Nhiên lúc đó trông rất vui vẻ thoải mái, hoàn toàn không giống cảm giác của người đang thất nghiệp.

Với Tân Nhiên mà nói, ở bệnh viện anh cũng khám bệnh cho người ta, ở đây cũng vậy, mặc dù số bệnh nhân ít hơn ở bệnh viện, nhưng anh có cảm giác rất thành công, kiếm tiền không phải mục đích của anh, mà là cứu người!

Hôm nay Tân Nhiên ra ngoài phòng khám, vì một bệnh nhân cao tuổi không ra khỏi nhà nổi nên Tân Nhiên đến tận nơi xem bệnh .

Bệnh nhân kia bị nhiệt, Tân Nhiên châm cứu cho ông, không có gì đáng ngại cả.

Tân Nhiên quay về phòng khám mà không nhìn thấy bóng hình lén lút trong phòng, còn cậu bé Nhị Phát giúp việc cho phòng khám sớm đã không thấy bóng người, chắc lại đi chơi rồi, haizz, cậu nhóc này, thật khó để người ta tin tưởng!

Tân Nhiên nhìn thấy bóng người đang mò tủ thuốc liền quát: “Ai, đang làm gì đấy!”

“A!” Người bị gọi rất nhỏ bé, bị Tân Nhiên gọi như vậy liền giật nảy người.

Người nọ không dám quay lại, quay lưng về phía Tân Nhiên từ từ lui ra ngoài, có điều đã bị Tân Nhiên giữ lại: “Cô đang tìm cái gì?”

Chẳng lẽ định lấy gì trong tủ thuốc của anh!

Người nọ quay lại, một khuôn mặt búp bê đập vào mắt Tân Nhiên, ánh mắt đen mà sáng ngời, khuôn miệng nho nhỏ giống như một cánh anh đào khiến người ta muốn ăn luôn miệng cô. Thế nhưng mái tóc dài lại để buông xõa.

Mặt cô hơi đỏ, tay cô cũng nóng kinh người!

“Thả tôi ra!” Người nọ vừa như ra lệnh vừa như cầu xin.

“Cô ở đây làm gì?” Tân Nhiên không khỏi trở nên mềm mỏng, cánh tay cũng thả lỏng hơn, dù sao đối phương cũng vẫn chỉ là một cô bé.

“Tôi không làm gì. . .” Cô gái kia nói xong liền ngã xuống mặt đất.

Cô bị ngất !

Tân Nhiên hoảng sợ vội xem cô gái, cô ta bị sốt! Hơn nữa nhiệt độ cao kinh người.

Tân Nhiên vội ôm lấy cô gái đặt trên giường bệnh, tìm thuốc chữa cho cô ta!

Tân Nhiên đứng bên cạnh nhìn đôi má mềm mại của cô gái, trong lòng không khỏi nghĩ, cô gái này là con cái nhà ai, ốm đến như vậy mà người lớn cũng không lo!

Tân Nhiên sửa sang lại tủ thuốc bị đảo lộn, vô tình quay lại thấy được đôi mắt đen láy đang nhìn anh.

“Cô bị sốt !” Tân Nhiên bảo cô hạ tay xuống, sợ cô làm rơi nhiệt kế.

“Tôi biết rồi!” giọng cô gái có chút khàn khàn.

“Thuốc cô vừa tìm không đúng!” Tân nhiên sắp xếp thuốc xong đi tới cạnh cô gái.

“Đúng vậy, anh định báo cảnh sát bắt tôi à?”

“Mặc dù hành vi của cô không đúng, nhưng tuổi cô còn nhỏ nên tôi bỏ qua, sau này không nên làm thế nữa !”

Cô gái dùng đôi mắt đen nhìn Tân Nhiên nhưng không nói nữa

“Bố mẹ cô là ai? Lát nữa tôi gọi họ đến đón cô!”

“Tôi không có cha mẹ!” Cô gái nhú mày, trở mình không nhìn Tân Nhiên.

Tân Nhiên cười cười, xem ra là một đứa trẻ không thích nói chuyện!

Tân Nhiên ngồi trên ghế vừa đọc sách y học vừa chờ cô gái truyền dịch, cuối cùng chai dịch truyền cũng hết.

Tân Nhiên gỡ dây chuyền ra, lên tiếng nói: “Được rồi, cô chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể về nhà rồi !”

“Anh không thu tiền khám bệnh của tôi sao?” Sắc mặt cô gái trở nên tốt hơn nhiều.

Tân Nhiên cười nói: “Cô có tiền sao?”

“Tân đại ca, Tân đại ca, Đồng Đồng hình như sắp sinh rồi !” Một cô gái hồn hên chạy vào phòng khám, hồn hên nói.

“Sắp sinh !” Tân Nhiên hoảng loạn, không phải còn một tuần nữa sao! Sao lại ra trước!

Tân Nhiên vội đứng dậy nói với cô gái kia: “Em giúp anh chăm sóc cô gái kia, anh qua đó xem!”

Tân Nhiên nói xong vội vàng chạy ra ngoài.

Đồng Đồng thật sự sắp sinh , Tân Nhiên chuẩn bị xe đưa Đồng Đồng lên, mẹ cô cũng theo đến bệnh viện.

Đồng Đồng được đưa vào phòng sinh, Tân Nhiên cùng bà Lê bị giữ lại bên ngoài, bọn họ lo lắng phát điên rồi.

Sao lại sinh sớm hơn ngày dự tính chứ!

Tay chân bà Lê như dư thừa, khuôn mặt Tân Nhiên cũng lo lắng không thôi. Một lúc sau ông Lê nhận được tin báo cũng vội chạy đến .

Ba người lo lắng cùng đợi trước cửa phòng sinh, có điều đợi đã lâu mà không thấy động tĩnh gì.

Cuối cùng cửa phòng sinh mở ra, một ý tá chạy ra hỏi: “Ai là gia đình của sản phụ!”

“Chúng tôi là bố mẹ của con bé, sao rồi ! Sao rồi !” Bà Lê sợ hãi hỏi.

“Sản phụ khó sinh, xuất huyết nhiều, giữ đứa con hay giữ người mẹ!”

“Cái gì!” Bà Lê choáng váng.

“Xin mọi người lựa chọn nhanh lên!”

“Giữ người mẹ!” ông Lê có chút kịch liệt thay mọi người ra quyết định.

“Vậy phiền bác kí vào đây!”

Đồng Đồng không có bỏ cuộc, cô muốn sinh đứa con này, trong khi sinh cô đã gọi tên Lôi Dương !

Đứa nhỏ sinh ra khóc rất to! Là một đứa trẻ bụ bẫm

Đồng Đồng đau đớn cuối cùng thở dài một hơi. Bên môi lộ ra nụ cười mệt mỏi. Đứa trẻ bình an rồi, thế nhưng máu cô vẫn đang chảy.

Đồng Đồng cảm thấy trước mắt cô xuất hiện của gương mặt Lôi Dương, của bố, của mẹ, cô mệt mỏi nâng tay lên muốn chạm vào khuôn mặt quen thuộc kia, yếu ớt nói: “Lôi Dương!”

Tân Nhiên khổ sở nắm lấy tay Đồng Đồng , ở đây không có Lôi Dương của cô, không có!

Đồng Đồng rất kiên cường, cô vẫn ở lại đây, việc sinh con làm cô đau nhưng không thể đánh bại cô!

Có thể thấy cô không làm những người thân của cô đau lòng, bố mẹ, còn có Tân Nhiên!

Có điều tất cả đã qua đi, tất cả đã ổn rồi, thân thể của cô cũng từ từ khỏe mạnh, đứa bé cũng khá lên nhiều.

Đồng Đồng đang ngủ, yên tĩnh nằm trên giường bệnh, hai má tái nhợt khiến người ta đau lòng.

Sau khi nằm viện nửa tháng, Đồng Đồng xuất viện , dù thân thể cô hơi yếu nhưng chỉ cần chăm sóc tốt sẽ không có vấn đề gì .

Chuyện Đồng Đồng cần phải làm là duy trì ăn uống đầy đủ, ngủ đủ giấc. Đồng Đồng quyết định đặt tên cho con trai là Lê Bảo Nhạc.

Nhạc Bằng là bảo bối của mọi người, khiến mọi người ai ai cũng vui vẻ.

Cũng không biết cậu nhóc này lớn lên tính tình có tốt không nữa!

Còn trọng trách chăm sóc đứa bé thì lại đặt trên người của ông bà Lê, sau này được đặt trên một người khác.

Đúng lúc này thì đột nhiên xuất hiện một cô gái ở phòng khám của Tân Nhiên.

Cô tên VânNy.

Sau khi Tân Nhiên trở lại phòng khám cô bảo rằng mình sẽ ở lại, cô cho Tân Nhiên biết là cô không có nhà, không có người thân, Tân Nhiên cứu cô, cô phải ở lại giúp việc ở phòng khám của Tân Nhiên, báo đáp ân cứu mạng của anh!

Tân Nhiên bảo cô đi, cô lại khóc! Bất luận thế nào cũng không chịu đi!

Cuối cùng đành ở lại tại phòng khám của Tân Nhiên!

Kể từ khi Đồng Đồng nằm viện, sự chú ý của cô chỉ để trên người đứa trẻ!

Mỗi ngày cô chỉ có một việc là giúp chăm sóc đứa trẻ!

Bởi vậy cũng trở nên quen thuộc với Đồng Đồng!

Nghe Tân Nhiên nói, trước khi đứa bé sinh ra anh đã nhận đứa bé làm con nuôi, vậy thì cô cũng phải trở thành mẹ nuôi của đứa bé!

Tất cả mọi người đều nhất trí nói: “Được!”

VânNy vui mừng không gì bằng!

Mặc dù tất cả mọi người đều không biết lai lịch của VânNy , nhưng VânNy thực sự khiến người ta rất vui vẻ.

Ngày qua ngày, tất cả sự chú ý của Đồng Đồng đều đặt trên người đứa trẻ, thế nhưng đứa bé kia dù chỉ mới được một tháng đã có ánh mắt rất giống Lôi Dương .

Không biết lúc Lôi Dương còn bé có phải trông cũng như thế này không!

Đồng Đồng không khỏi nhớ tới lúc cô sinh con!

Cô tưởng mình sắp chết, thế nhưng trong đầu cô lúc ấy chỉ có duy nhất một ý niệm phải sinh đứa bé ra!

Sau khi biết được đứa nhỏ bình an sinh hạ, lòng của cô bùng lên khát vọng được gặp mặt Lôi Dương! Cùng nhau chăm sóc con của mình!

Bọn họ đã mấy tháng không có liên lạc, chẳng thể bên nhau nữa, nghĩ đến đây tâm trí cô bắt đầu rối loạn, cô chăm sóc con của bọn họ, mà anh ta lại đi chiều chuộng người đàn bà khác!

Đồng Đồng đang buồn bã bỗng nhìn phía bên kia, Bảo Nhạc đương ngủ say môi chúm chím cười, lòng cô như tiêu tan hết mọi phiền não.

“Bảo Bảo ngoan nào, tỉnh lại để mẹ xem con có tè ra giường chưa nào!” Đồng Đồng âu yếm nói với Bảo Nhạc, miệng nở nụ cười.

Tựa như may mắn và hạnh phúc cùng xuất hiện nơi cuối con đường!

“Tân đại ca, anh công tôi được không!” VânNy đi theo Tân Nhiên, giọng nũng nịu.

“Tự mình đi đi!” Tân Nhiên không chút do dự nói.

“Chân người ta đau mà!” VânNy không hài lòng đáp lại.

“VânNy, ồn quá, đi chỗ khác để tôi yên tĩnh được không!” Tân Nhiên vẫn như cũ đi ở phía trước, không quay lại nhìn một cái.

Có nhiều người bệnh cần hẳn khám, chỉ là VânNy đi theo quấy rầy anh, đáng ra phải để cô ở nhà!

Tân Nhiên vẫn như cũ đi tiếp, nhưng lại không nghe thấy tiếng bước chân của VânNy, quay đầu lại thì thấy con đường nhỏ không bóng người, VânNy đi đâu rồi?

“VânNy, cô đừng đùa nữa!” Tân Nhiên trong lòng có chút lo sợ không yên.

“VânNy, nếu cô không đi thì tôi đi!”

“VânNy!” Tân Nhiên bắt đầu trở nên lo lắng. Quay trở về đoạn đường vừa mới đi được nửa thì nhìn thấy Vân Ny chân bắt chéo, tựa vào một gốc cây đại thụ, khuôn mặt đặc ý đích nhìn hắn.

“Cô làm gì thế, lại muốn giở trò gì nữa!” Tân Nhiên tuy nhẹ lòng đi ít nhiều nhưng vẫn rất giận VânNy.

VânNy đứng lên, nhìn Tân Nhiên thích thú, rất vui vẻ nói: “Anh cứ giận đi! Sợ hãi đi! Coi anh sau này còn dám không đoái hoài đến tôi nữa không, dám bỏ tôi ở nhà à!”

Nói xong đi đến ôm chặt Tân Nhiên, nhún nhảy đi về nhà. Tân Nhiên trong trường hợp đó chỉ biết yên lặng, tiêu sái đi theo, nhìn thấy Vân Ny sống động, vui tươi cười đùa, có chút không rõ, vì sao Vân Ny lại khiến cho lòng anh không thể tĩnh!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Đứa trẻ bị bắt

Bóng hình VânNy tung tăng chạy trước những bước chân dài của Tân Nhiên.

VânNy đi thẳng một mạch về đến phòng khám, đợi đã lâu mà vẫn chưa thấy Tân Nhiên trở về, không biết có phải là do mình đi quá nhanh không?

VânNy đang đứng ở cửa sổ phòng khám thì thấy Nhị Phát cùng vài đứa bé khác đi tới.

VânNy liền gọi bọn trẻ lại, hỏi: “Nhị Phát, cháu có trông thấy chú Tân Nhiên đâu không?”

“Có ạ, chú Tân Nhiên đi cùng cô Đồng Đồng rồi!” Nhị Phát nói.

“Không phải, chú Tân Nhiên đi gặp cô Đồng Đồng mới đúng!” Một đứa trẻ khác không chịu liền cãi lại.

“Không đúng, chú Tân Nhiên là bố của Nhạc Bằng, đương nhiên là phải đi gặp Nhạc Bằng!” Nhị Phát ra vẻ người lớn cái gì cũng biết.

“Chú Tân Nhiên nhất định đang vui vẻ đi cùng cô Đồng Đồng mà!”

VânNy nhẹ nhàng bẹo má cô bé, nhủ mày nói: “Tiểu quý, vì sao chú Tân Nhiên lại vui vẻ đi cùng cô Đồng Đồng chứ hả? ” Trẻ con cũng biết việc này sao?

“Mẹ cháu bảo mang lại cho nhau sự vui vẻ mới có thể có em bé, hơn nữa lại còn phải ở cùng một chỗ!” Cô bé cẩn thận giải thích với VânNy.

VânNy nói: “Nhưng chú Tân Nhiên không ở cùng một chỗ với cô Đồng Đồng, mà là ở cùng một chỗ với cô VânNy mà!”

Cô bé ra vẻ đầu đầu suy nghĩ một hồi rồi lại bảo: “Là sao nhi, kì quái quá! Hay là thế này nhi , chú Tân Nhiên vui vẻ cùng cô Đồng Đồng, rồi cũng vui vẻ với cô VânNy, có phải thế không!”

VânNy bị đánh bại bởi câu nói đó, buông tay ra khỏi má cô bé, nói: “Thôi đi chơi đi, không được chạy quá xa nhé!”

“Vâng, anh Nhị Phát, chúng ta chơi trốn tìm nào!”

”Được!” Nhị Phát cùng cô bé cười vui vẻ rồi dẫn nhau đi, bỏ lại VânNy với bộ mặt âu sầu.

Cùng Đồng Đồng vui vẻ, rồi lại cùng VânNy vui vẻ, là như vậy sao!

Không được! Chỉ có thể vui vẻ với một người thôi!

Cô cần phải hành động!

Ở trong nhà Đồng Đồng, VânNy do dự gọi: “Đồng Đồng!”

Đồng Đồng đang lấy quần áo cho Nhạc Bằng, ngẩng đầu lên nhìn VânNy hỏi: “Có chuyện gì sao!”

“À. . . Tân đại ca. . . um. . .”

“Sao? Tân đại ca không phải mỗi ngày đều ở cùng với em sao?” Đồng Đồng cố ý chọc ghẹo VânNy.

VânNy xấu hổ nói: “Không phải đâu, không có chuyện mỗi ngày đều ở cùng em đâu, chỉ là ngày nào em cũng ở phòng khám, rồi tôi cũng ngủ ở đó!”

“Ai za za, chị biết VânNy là cô gái tốt, vậy rốt cuộc em muốn hỏi cái gì nào?” Đồng Đồng đương nhiên biết VânNy muốn hỏi cái gì, nhưng cô đang cố ý trêu chọc cô gái nhỏ thú vị này.

“Đồng Đồng, em muốn theo đuổi Tân đại ca!” VânNy mang vẻ mặt kiên định, ánh mắt chờ mong nhìn về phía Đồng Đồng.

“Muốn chị bày kế giúp em không?” Đồng Đồng nghe xong câu nói dường như cũng lên tinh thần hẳn.

“Chị không ngại à?” VânNy thấy Đồng Đồng phản ứng rất vui vẻ như vậy, nhưng lại có chút nghi hoặc.

“Vì sao phải để ý?” Đồng Đồng hỏi lại.

“Tân đại ca là người tốt, hơn nữa đối với chị lại rất ân cần, chị một chút cũng không động lòng sao?”

“Nếu đã động lòng thì em là người đến sau, vậy định theo đuổi Tân đại ca thế nào đây!” Đồng Đồng âm thầm cười.

“Đồng Đồng, nếu em là đàn ông em cũng nhất định sẽ thích chị!”

”Nha đầu này, chị sợ suy nghĩ của em rồi đấy!” Đồng Đồng lắc đầu, nói xong đột nhiên nghiêm túc nhìn VânNy: “VânNy, em lớn rồi!”

“Đương nhiên!” VânNy kích động nhảy lên.

Đồng Đồng vội nói: “Đừng kích động như vậy chứ, em bé dậy bây giờ!”

VânNy ngay lập tức im bật cười trừ!

“Em biết rồi, Đồng Đồng , em đi trước đây!”

Đồng Đồng gật đầu.

VânNy vui vẻ rời khỏi !

Cô là người đường đường chính chính, không nên làm người thứ ba, nhưng vẫn có thể vui vẻ cạnh tranh công bằng cùng Đồng Đồng. Hơn nữa Đồng Đồng đối với Tân Nhiên lại không hề có ý gì, vậy thì cô càng dễ bề ra tay!

“Tân đại ca, anh mệt mỏi rồi, em giúp anh đấm lưng nha!”

Tân Nhiên vội giật lùi về phía sau, cô bé này hôm nay uống nhầm thuốc à.

“Tân đại ca, anh chắc nóng lắm, em quạt cho anh nhé”

“Để tôi tự làm” Tân Nhiên gạt cây quạt ra.

“Tân đại ca, anh đi nhiều vất vả rồi, lại uống ly nước nè!”

“Tân đại ca. . . .”

Tóm lại VânNy tình quái đột nhiên trở nên sẵn đón, khiến Tân Nhiên bất ngờ, hơn nữa lại không kịp ứng phó.

Mỗi ngày cứ Tân đại ca Tân đại ca không ngừng!

Hôm nay, VânNy lại mang đến cho Tân Nhiên ly trà, Tân Nhiên buông tờ báo trong tay, gọi: “VânNy!”

“Sao vậy, Tân đại ca!” VânNy đắc ý, cuối cùng trong mắt Tân Nhiên cũng đã nhìn thấy cô rồi.

“Sau này không cần làm chuyện vô vị như vậy nữa, biết chưa!”

Tân Nhiên đối với VânNy vẫn toàn nói chuyện kiểu giáo huấn.

“Em làm chuyện vô vị sao?” VânNy có chút tức giận nói.

“VânNy!” Tân Nhiên nhìn thấy gương mặt khả ái như búp bê của VânNy có chút ủy khuất, cảm thấy không đành lòng. Anh biết là mình có thái độ không phải với VânNy.

VânNy cầm lấy ly trà trong tay Tân Nhiên, kéo tay anh bước theo cô, rồi thẳng tay đẩy anh ra ngoài, đóng sập cửa lại, cô tức giận nói: “Hừ, đồ đại xấu xa, sau này không cần anh vào đây nữa, cẩn thận tôi hạ độc chết anh đó!”

Tân Nhiên đập mạnh vào cánh cửa nói: “Nha đầu, mở cửa ra, đây là phòng khám của tôi mà!”

Ừ, nhưng mà mới đổi chủ rồi !

VânNy thật sự tức giận , Tân Nhiên sẽ không có nước uống, không có quạt thổi, không có đồ ngon do VânNy chuẩn bị nữa.

Hôm nay Tân Nhiên đi ra ngoài khám bệnh , đi ngang qua một sườn núi đầy hoa, Tân Nhiên hái vài đóa rồi đem về phòng khám.

VânNy đang ngồi ăn bữa ăn do chính mình làm thì nhìn thấy Tân Nhiên trở về, mắt liếc nhìn một chút, rồi lại tiếp tục bữa ăn

Tân Nhiên đặt hoa trước mặt VânNy nói: “Vẫn còn giận hay sao!”

VânNy xoay đầu sang chỗ khác, tiếp tục bữa ăn của mình, nhưng vẫn không để ý đến Tân Nhiên

Tân Nhiên lắc đầu bật cười, con giận dỗi của Vân Ny hết như một đứa trẻ, mà anh lại không có sở trường trong việc này, thôi đành chờ cô từ từ bớt giận vậy.

Ai bảo nha đầu đột nhiên thay đổi không hề báo trước khiến anh hoàn cảm thấy có chút không thoải mái , quả nhiên con người luôn có khuynh hướng xấu xa hóa! (:D, great!)

...

Đến hết ngày, Tân Nhiên thu dọn lại đồ đạc rồi về nhà, để không gian lại cho VânNy.

Trời về đêm, sấm sét nổi lên vang rền cả vùng, bão đang tới đấy.

Tân Nhiên đang ngủ thì bị một tràng sấm sét đình tai nhức óc đánh thức dậy. Không tránh khỏi nghĩ đến VânNy, cô nhóc này không biết liệu có đang sợ hãi không chứ.

Tân Nhiên mặc xong quần áo, cầm theo dù, định đến xem thế nào, vừa mở cửa, đột nhiên nhìn thấy một bóng người màu đen, dọa anh suýt nhảy dựng lên.

Vừa định thần lại để có thể nhìn cho rõ thì nhận ra bóng đen đó chính là VânNy!

“Tân đại ca, em sợ lắm!” VânNy run rẩy trong khi gió vẫn vô tình thổi mạnh qua.

Tân Nhiên dùng dù che cho VânNy rồi dẫn cô về phòng mình.

Anh đi tìm khăn mặt để VânNy lau khô đầu tóc rồi lại tìm một bộ quần áo cho VânNy thay vào.

“Tốt rồi, đi ngủ đi! Giường này nhường cho cô, tôi ra ngoài sofa ngủ!” Tân Nhiên đặt một ly nước nóng trên bàn bên cạnh VânNy rồi xoay người rời khỏi.

VânNy đứng dậy vòng tay ôm lấy Tân Nhiên từ phía sau, có chút khở sở nói: “Tân đại ca, đừng cự tuyệt em được không, em sẽ làm cho anh cảm thấy vui vẻ!”

Tân Nhiên cứng người, chậm rãi xoay đầu lại nhìn VânNy rồi nói: “Nha đầu ngốc, tôi và cô vốn không hợp nhau, cô còn nhỏ, thôi nhanh đi ngủ đi!”

Nói xong liền rời khỏi VânNy đi ra ngoài!

VânNy nhìn theo bóng dáng Tân Nhiên, cô biết, Tân Nhiên sẽ không yêu cô, anh chính là nghĩ cô vẫn còn là một cô nhóc. Chính là vì gương mặt cô giống búp bê sao?

Cô đã 21 tuổi, vì cái gì không ai tin cô đã 21 tuổi chứ! Cái gương mặt búp bê thật đáng ghét mà !

“Ta muốn đi phẫu thuật chỉnh hình!” – Vân Ny tức giận la to trong lòng!

Ngày hôm sau cơn bão cũng trôi qua.

Tân Nhiên một đêm nằm ngoài sofa ngủ, vừa mới tỉnh dậy đã nghe phía bên nhà Đồng Đồng truyền tới âm thanh to tiếng.

Xảy ra chuyện gì chứ! Ông Lê cùng bà Lê đều là người có tính cách ôn thuận không có khả năng gây ra những tiếng ồn ào như vậy.

Tân Nhiên chạy vội ra ngoài, thấy trước cửa nhà Đồng Đồng đậu một chiếc xe sang trọng, sẽ là ai?

Tân Nhiên đi vào, nhìn thấy Đồng Đồng vọt chạy ra, lại kinh hoàng hô to: “Con của tôi! Con của tôi đâu rồi!”

Tân Nhiên hốt hoảng ôm lấy Đồng Đồng, sốt ruột hỏi: “Em bình tĩnh lại đi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Bà Lê thương tâm nói: “Nhạc Bằng không thấy đâu nữa , đêm qua quả nhiên còn nằm ở đó, ngủ cả đêm dậy lại không nhìn thấy thằng bé đâu nữa!”

Gương mặt ông Lê vừa tức tối lại vừa đăm chiêu sâu não.

Tân Nhiên sững sốt nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Mọi người đừng hoảng loạn, chúng ta đi báo cảnh sát!”

“Ta nghĩ không cần phải đi báo cảnh sát, tốt nhất chúng ta nên nói chuyện với nhau thì hơn!” Từ ngoài cửa lớn vang lên một giọng nói.

“Là ông bắt đi con trai tôi có phải không?” Đồng Đồng đang suy nghĩ đột nhiên Lôi Lâm xuất hiện. Quả nhiên chính là ông ta, cha của Lôi Dương.

Cha Lôi Dương chậm rãi bước vào như chốn không người, đường đường chính chính tiến vào nhà Đồng Đồng.

Ông Lê hướng về phía Lôi Lâm, không hề kiêng nể lên tiếng: “ Ông làm như thế này là phạm pháp. Yêu cầu ông trả đứa bé lại cho chúng tôi!”

“Hi vọng các người không ngại, tôi muốn cùng mẹ đưa bé nói chuyện riêng một chút!”. Lôi Lâm tiến đến gần, nhìn thấy mắt Đồng Đồng ngấn nước pha lẫn căm hận, thì chậm rãi lên tiếng nói.

“Ông rốt cuộc là muốn thế nào!” Ông Lê ngày thường nhất mực dịu dàng, nay giống như một con dã thú bộc phát, muốn đem Lôi Lâm nuốt vào trong bụng.

Lôi Lâm mắt nhìn về phía trước, không để ý đến ông Lê, rõ ràng là không muốn cùng người khác nói chuyện.

Đồng Đồng đưa tay gạt nước mắt, ánh mắt kiên cường lạnh nhạt nhìn Lôi Lâm : “Ba, mẹ, Tân Nhiên, mọi người ra ngoài trước đi!”.

Ông Lê, bà Lê, còn có Tân Nhiên, chỉ biết căm phẫn bước ra ngoài.

Đồng Đồng ngồi đối diện Lôi Lâm, trong lòng cô bây giờ so với lúc phát hiện đứa nhỏ bị mất thì đã trấn tĩnh không ít.

Lôi Lâm sau một hồi im lặng cũng chịu mở miệng nói: “Cô là thực lòng yêu Lôi Dương?”

“Xin ông đi thẳng vào vấn đề!”

“Được, vậy chúng ta nói thẳng!” Lôi Lâm dừng một chút, giống như suy tư cái gì, rồi mới lên tiếng nói: “Ta hy vọng đứa nhỏ sẽ được Lôi gia nuôi dưỡng!”

Đồng Đồng không khỏi trở nên kích động, tức giận nói: “Không, đứa nhỏ là của tôi, không ai có thể tranh đoạt quyền làm mẹ hợp pháp của tôi cả!”

“Ta sẽ không để con cháu Lôi gia lưu lạc bên ngoài, hơn nữa Lôi Dương phải kết hôn, ta không muốn vì việc này mà ảnh hưởng đến hôn sự của nó. Chờ việc lập gia đình ổn định, ta sẽ từ từ cho đứa nhỏ bước vào Lôi gia danh chính ngôn thuận. Đương nhiên cô cũng có thể đi phá hoại cuộc hôn nhân này, nhưng nếu như vậy cô sẽ vĩnh viễn không được gặp lại cốt nhục của mình. Ta đương nhiên có thể nhờ một chút thủ đoạn thông qua pháp luật mà giành quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ, tin ta đi, lấy địa vị cùng sức mạnh của ta cũng đủ để cô tin điều này, ngược lại nếu cô chấp thuận điều kiện của ta, ta sẽ không ngăn cản cô và đứa nhỏ gặp mặt!”

Đồng Đồng tức giận đứng dậy, lắc đầu, kiên định nói: “Không, tôi sẽ không đáp ứng điều kiện của ông!”

“Vậy cô muốn như thế nào!”

“Xin ông đem đứa nhỏ trả lại cho tôi!”

“Nếu không thì sao?”

“Vậy thì tôi cũng sẽ thông qua pháp luật cùng ông tranh đoạt đứa bé!”

Lôi Lâm trầm ngâm nở nụ cười, chậm rãi đứng dậy nhìn Đồng Đồng nói: “Cô muốn ta trả đứa trẻ lại cho cô để cô hại con trai ta sao? Cô là muốn cho mọi người biết Lôi Dương có con ngoài giá thú, phá hoại việc hôn nhân của nó, để nó thân bại danh liệt rồi bị trục xuất khỏi tập đoàn Lôi Thị à? Để gia đình họ Đan sau này ghi mỗi hận thù với nó, để nó trên thương trường không còn nơi sống yên ổn sao?” Lôi Lâm bức hỏi Đồng Đồng, làm cô chùn bước.

Trong lòng Đồng Đồng một chút cũng không thờ nổi.

Lôi Lâm hài lòng nhìn phản ứng của Đồng Đồng rồi lại tiếp tục công kích: “Nếu cô làm như vậy, cô không chỉ hại một mình Lôi Dương, mà cô còn hại cả đứa nhỏ, ta sẽ không bao giờ cho cô còn được gặp lại nó!”

Lôi Lâm nói xong, không hề ngó ngang tới Đồng Đồng đang xót xa vô hạn, thẳng bước đi ra ngoài. Ông biết thắng lợi sẽ thuộc về ông.

Phụ nữ, nếu vì đàn ông mà mang nặng đẻ đau sinh ra cốt nhục, nhất định là thực lòng yêu người đàn ông đó, hơn nữa bằng bất gì giá nào, nếu yêu người đàn ông đó mà hắn ta lại cùng người phụ nữ khác kết hôn, sẽ nghĩ ra tất cả biện pháp chẳng hạn như dùng đứa nhỏ buộc hắn ta phải chịu trách nhiệm. Nghĩ như thế cho nên Lôi Lâm buộc phải hành động trước để ngăn cản chuyện này.

Lôi Lâm đã thực hiện được mục đích liền đắc ý nở nụ cười, đi ra khỏi phòng, mọi người bên ngoài đều tròn mắt nhìn ông ta.

“Chờ một chút, ông khoan đi đã!” Tân nhiên cản đường Lôi Lâm

Lôi Lâm vron tay, dùng sức đẩy mạnh Tân Nhiên ra, nói: “Nếu cậu không tự biết lượng sức mình, cùng ta ra tòa án một lần, mà đương nhiên sự việc lần này không đến lượt cậu xen vào, hầu tòa cũng phải có sự chấp thuận của đương sự!”

Lôi Lâm nhanh chóng hướng cửa lớn ra ngoài.

VânNy không biết đã xảy ra chuyện gì, đứng dựa ở cửa nhìn Lôi Lâm tràn đầy nộ khí bước ra, mỉm cười nói: “Lão gia đi đường cẩn thận”.

Lôi Lâm ngẩng cao đầu ngạo nghễ, cơ bản là không thèm nhìn đến VânNy, tiếp tục bước đi. VânNy rất nhanh đưa chân ra, Lôi Lâm không phòng bị ngã sấp trên mặt đất.

Vừa nãy đáng vẻ cao ngạo là thế, khí chất quý phái đến vậy, nay đã ngã lộn trên đất thờ hồn hèn.

Ông tức giận khôn xiết, đứng dậy chỉ vào VânNy nói: “Con nhóc đáng chết, là mày có ý!”

“Ông đã biết ý tôi, còn không mau đi, tôi xua chó cắn ông bây giờ!” . VânNy không khách khí nói.

Lôi Lâm vỗ vỗ trên người, hung hăng bỏ đi !

VânNy nhìn mọi người trong nhà, khuôn mặt đầy vẻ u sầu.

Đồng Đồng hồn phách thất lạc từ phòng trong đi ra, gương mặt tái nhợt đầy nước mắt, trong mắt là sự thống khổ không nguôi, cùng đường không còn sự lựa chọn nào khác.

Tân Nhiên bất lấy bả vai Đồng Đồng vội vàng hỏi: “Đồng Đồng em cùng ông ta nói chuyện gì, đứa bé đâu? Chuyện rốt cục như thế nào?”.

“Là sao hả Đồng Đồng!” Bà Lê cũng lo lắng hỏi.

“Nếu ông ta không đem đứa nhỏ trả lại cho con, chúng ta có thể tìm luật sư kiện ông ta!” Ông Lê nhìn thấy con mình đáng vẻ mặt hờn trống rỗng, lại tức giận.

Đồng Đồng lắc đầu nói: “Con phải làm như thế nào đây?”

“Đồng Đồng, con nói cái gì, bằng mọi giá chúng ta phải đưa đứa bé về chứ?” Bà Lê không dám tin, hỏi lại.

VânNy này tính tình mau lẹ, tựa hồ có thể hiểu được cái gì, cô đi lên trước mặt bà Lê nói: “Bác à, Đồng Đồng nhất định đang rất thương tâm, chúng ta nên để cô ấy yên một lát đi!”.

Tân Nhiên trầm mặc một hồi rồi nói: “Hiện giờ đã biết đứa nhỏ ở đâu, chúng ta có thể xác định đứa nhỏ là an toàn, anh nghĩ ông ta dù sao cũng là người thân của đứa bé, nhất định sẽ không làm hại nó. Chúng ta mau nghĩ cách đi.”

Đồng Đồng nâng khuôn mặt thất thần lên nói với mọi người: “Con hy vọng mọi người không cần bàn luận về chuyện hôm nay, không có lời cầu xin của con mong mọi người cũng đừng giúp đỡ con”

Đồng Đồng nói xong, xoay người, vô hồn bước về phòng.

Vì cái gì, phải tra tấn cô như vậy!

Nước mắt đau khổ cuối cùng cũng nhỏ xuống!

Đồng Đồng không có giờ nào phút nào là không nhớ con cô, thế nhưng Lôi Lâm lại ám ảnh tâm trí cô.

“Cô muốn ta trả đứa trẻ lại cho cô để cô hại con trai ta sao? Cô muốn cho mọi người biết Lôi Dương có con ngoài giá thú, phá hoại việc hôn nhân của nó, để nó thân bại danh liệt rồi bị trục xuất khỏi tập đoàn Lôi Thị à? Để gia đình họ Đan sau này ghi mỗi hận thù với nó, để nó trên thương trường không còn nơi sống yên ổn sao?”

Thừa nhận đứa trẻ, hại Lôi Dương, thừa nhận đứa trẻ, thân bại danh liệt, Đồng Đồng mỗi lần nghĩ đến một chữ, lại là một phen đau đớn.

Không biết chính mình phải làm thế nào, cô sợ, cô rất sợ rằng mình sẽ không được gặp lại đứa bé nữa. Nhưng cũng không thể dừng lại được!

Đồng Đồng như sắp hoá điên!

Mỗi ngày cô cứ nhìn quần áo của Nhạc Bằng rồi lại khóc. Đứa bé đó, là do một mình cô liều mạng sinh ra, người khác vì cái gì lại có nhiều lí do đoạt lấy nó như vậy.

Thế giới này là cái gì, tiền bạc, địa vị, quyền lợi, quyết định, hết thảy đều vô nghĩa.!

Chính là đứa nhỏ không thể được thừa nhận, cô không thể để Lôi Dương thân bại danh liệt, không có nơi sống yên ổn.

“Đồng Đồng vẫn không chịu ăn chút gì sao?” Tân Nhiên vừa khổ sở vừa phiền não hỏi.

Bà Lê nhắm mắt lắc đầu.

Bà Lê hỏi Đồng Đồng rốt cuộc cũng biết được một ít nguyên nhân. Thật không nghĩ rằng Lôi Lâm lòng lang dạ sói dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy ép buộc Đồng Đồng.

Cũng không hiểu vì sao Đồng Đồng lại chính vì Lôi Dương mà hy sinh nhiều như thế, cái kiểu đàn ông đối xử với cô như vậy, làm thế nào mới khiến cô hoàn toàn hết hy vọng.

Còn về lời hứa của Lôi Lâm đã nói, Đồng Đồng không nghĩ sẽ giao quyền nuôi dưỡng về cho nhà họ Lôi cũng chứng minh rõ ràng Đồng Đồng quyết định nuôi đứa trẻ một mình.

Nỗi buồn này cũng lây sang cả ông Lê và Bà Lê.

Đau lòng nhưng không biết phải làm thế nào đành phải để Đồng Đồng tự quyết định.

Nhìn thấy Đồng Đồng đáng vẻ khổ sở, ông bà Lê cũng đau khổ theo.

Tân Nhiên cũng cảm thấy đau khổ theo cả gia đình họ Lê.

Mà còn có một người đau khổ theo họ đó chính là VânNy.

Cô một phần vì Đồng Đồng mà khổ sở và cũng là vì Tân Nhiên.

Tân Nhiên yêu Đồng Đồng, chính vì Đồng Đồng trong lòng nghĩ đến người đàn ông khác, vì người đàn ông khác mà hi sinh nhiều như vậy, Tân Nhiên nhất định là rất đau khổ.

Còn cô thì sao, chẳng phải là một Tân nhiên khác hay sao! Một Đồng Đồng khác!

Cô vui vẻ cùng Tân Nhiên, vui vẻ mà cố chấp, cô ngã bệnh, Tân Nhiên cũng không bỏ rơi, không mặc kệ cô.

Cô giả vờ bệnh, Tân Nhiên cũng lưỡng cố, xem bệnh cho cô!

Trong lòng cô biết rằng, người đàn ông này đối với cô rất tốt và cô cũng muốn vì người đàn ông này mà làm điều tốt.

Đối với anh, cô luôn hết lòng kiên nhẫn dịu dàng!

Thế mà người đàn ông này lại đi yêu người khác, thật đau buồn!

Ngày mai, rồi ngày mai chắc sẽ ổn cả thôi!

Đồng Đồng im lặng nằm ở trên giường, tựa như là đang ngủ, bà Lê ngồi bên cạnh săn sóc Đồng Đồng.

Mới có vài ngày ngắn ngủi mà Đồng Đồng trở nên tiêu tụy đến không chịu nổi. Mất đi đứa nhỏ đối với cô là một đả kích quá lớn, cô ngày đêm nhớ đến đứa nhỏ, có phải Lôi Lâm muốn khiến cho cô trở nên mệt mỏi đến không chịu nổi như thế này không.

Bà Lê thương cảm nghĩ, nhìn thấy Đồng Đồng bật dậy, vội ôm lấy bà vai Đồng Đồng, an ủi nói: “Thế nào, là mơ thấy gì sao?”

Đồng Đồng khóc nức nở vội nói: “Mẹ, Nhạc Bằng muốn uống sữa, con nghe thằng bé khóc! Thằng bé nhất định là đói rồi!”

Bà Lê trong lòng dấy lên sự chua xót: “Đồng Đồng, Nhạc Bằng không ở chỗ chúng ta nữa, con quên rồi sao.”

Đồng Đồng vẫn còn mê man, thút thít nói: “Mất, phải rồi, con quên mất, thằng bé bị bắt đi rồi, không biết thằng bé ăn ngủ có được không!”

Đồng Đồng nói rồi nhích đến gần mẹ, cúi đầu khóc nói: “Mẹ, con thật sự rất nhớ Nhạc Bằng!”

“Mẹ biết, nhưng con cũng không thể vì như vậy mà làm khổ chính mình!” Bà Lê vốn muốn khuyên bảo Đồng Đồng, vì một gã đàn ông như vậy là không đáng, nhưng trông Đồng Đồng lúc này lại đang yếu ớt đau đớn đến như vậy, thì lại không nỡ dùng những lời lẽ làm cô kích động.

Gương mặt Đồng Đồng đầm nước mắt nhìn mẹ nói: “Mẹ, con khóc được rồi thì đã tốt rồi, mẹ đi nghỉ ngơi đi, không cần ở bên con như thế này!”

Nghe Đồng Đồng nói thế này mặc dù cảm thấy thật bất an nhưng bà vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh, ưng thuận theo ý của Đồng Đồng.

“Vậy con nằm xuống nghỉ ngơi một chút, mẹ đi mua chút thức ăn cho con!”

“Vâng, con phải ăn một chút, nếu không sẽ không có đủ dinh dưỡng, không có nhiều sữa cho Nhạc Bằng uống, cũng không có sức chăm sóc cho Nhạc Bằng!” Đồng Đồng đột nhiên thần thái trở nên miên man, trong mắt thần sắc kích động, nhìn bà Lê nói: “Mẹ, mẹ đi mua đồ ăn đi, mua về rồi con sẽ đi nấu cơm!”

Bà Lê nghe Đồng Đồng nói năng lung tung, trong lòng linh cảm có gì đó không ổn.

Mọi chuyện xảy ra đến lúc này, Đồng Đồng chẳng khác nào ba năm trước đây, bà Lê đau khổ khóc nức, đau lòng nói: “Đồng Đồng, nếu con thật sự muốn đứa nhỏ, mẹ sẽ tìm cách cho con, con đừng như vậy hành hạ chính mình, con mà xảy ra chuyện gì thì mẹ biết phải làm sao bây giờ đây!”

Đồng Đồng cười nói: “Mẹ, mẹ lại nói cái gì thế, con không sao, mẹ đi mua thức ăn đi, con ở đây đợi.”

“Đồng Đồng!” Bà Lê gọi to tên Đồng Đồng, để có thể khiến cô trấn tĩnh một chút, nhưng Đồng Đồng tiếp tục nói: “Mẹ, mẹ mệt lắm phải không, để con đi mua đồ ăn, là con không tốt, con không biết lo cho mẹ. Mẹ đừng tức giận nữa, con sẽ đi mua đồ ăn, mẹ trông Nhạc Bằng giúp con nha!”

Bà Lê khóc kêu to: “Đồng Đồng!”

Đồng Đồng đang định bước ra ngoài, nghe tiếng mẹ gọi liền quay đầu lại, nhìn thấy mẹ đang khóc, vội hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao lại khóc, là con làm mẹ giận có phải không!”

Bà Lê ôm chặt lấy Đồng Đồng, nhìn thấy Đồng Đồng như vậy, trong lòng đau khổ cùng cực, nước mắt không kiềm được chảy xuống, kéo Đồng Đồng đến trước giường, nhẹ nhàng nói: “Đồng Đồng, ngoan ngoãn ở nhà chờ mẹ, mẹ đi mua đồ ăn cho con, làm đồ ngon cho con ăn, như vậy mới có thể có sữa cho Nhạc Bằng!”

Đồng Đồng gật đầu, nói: “Vâng, vậy con sẽ ở nhà trông Nhạc Bằng!” Đồng Đồng đi vòng vòng tìm kiếm, đột nhiên dừng lại, lo lắng nói: “Mẹ, Nhạc Bằng đâu, con đem Nhạc Bằng đặt ở đâu rồi.” Đồng Đồng đau khổ tự vỗ tóc mình, thì thào trách cứ bản thân.

“Đồng Đồng, Đồng Đồng, nghe mẹ nói này, hôm nay là con không khoẻ, hơi mệt nên đã nhờ VânNy giúp con chăm sóc Nhạc Bằng. Mẹ ra ngoài mua đồ ăn, rồi mới sang chỗ VânNy đưa thằng bé về, con phải nghe lời mẹ ở nhà ngoan nha!”

Đồng Đồng nghe mẹ nói, mới an tâm nở nụ cười: “Được, con ở đây đợi, mẹ đi nhanh về nhé!”

Bà Lê khổ sở lắc đầu, đi ra ngoài, ra khỏi cửa liền đi thẳng đến phòng khám của Tân Nhiên.

“Bác!” Tân Nhiên nhìn thấy bà Lê, có chút ngạc nhiên, có chuyện gì mà bác lại đích thân đến đây.

“Tân Nhiên, con mau đi xem Đồng Đồng một chút, nó có chút không bình thường rồi. . . .Bây giờ lại giống hệt như ba năm trước!” Bà Lê trong lòng thương tâm cúi đầu khóc.

Tân Nhiên ngần ra một hồi, liền nói: “Đi thôi!” nói rồi Tân Nhiên hướng ra thẳng ra cửa phòng khám nhằm hướng nhà Đồng Đồng mà đi đến.

“VânNy, Đồng Đồng nghĩ con đang trông đứa bé, con tạm thời ở lại trong nhà được không!” Bà Lê hai mắt đỏ hồng ngược nhìn VânNy nói.

“Con hiểu, bác mau trở về chăm sóc chị đi!” VânNy tâm tình có chút lo lắng, liền gật đầu nói.

“Được!” bà Lê xoay người rời khỏi phòng khám.

Vân Ny trong lòng cũng không khỏi trở nên khổ sở, Đồng Đồng là người không chỉ thiện lương mà còn dịu dàng, vì cái gì mà cả thế giới này không thể cho người tốt như cô ấy một chút ân huệ, để cô ấy phải chịu đau khổ lâu như vậy!

Đồng Đồng tinh thần thất thường , chỉ có thể từ từ mà chữa trị, cô là đau lòng, đã là tâm bệnh thì chỉ có thể chữa bằng tâm được.

Lôi Lâm là nhân vật tiêu điểm trên đầu lưỡi báo chí, đương nhiên Lôi Dương cũng vậy, Lê gia biết chuyện xảy ra ngày hôm đó cảm đầu chính là Lôi Lâm, đương nhiên cũng biết quyền lực thật sự của Lôi gia.

Bọn người đó chính là không e ngại việc này, cách dùng pháp luật cùng bọn họ đấu tranh giành quyền nuôi dưỡng đứa bé, Đồng Đồng ngay từ đầu đã từ chối, chung quy chỉ vì lo cho ba của đứa trẻ.

Cô không muốn ép Lôi Dương trở nên thân bại danh liệt, cũng không muốn đứa bé trở thành đứa trẻ không có ba, lớn lên như vậy ắt hẳn sẽ rất tui thân.

Tất cả thống khổ cùng bị thương đều chỉ có một người nhận lấy.

Con người kiên cường nhất cũng là yếu đuối nhất, mà Đồng Đồng lại chính là người yếu đuối.

Tân Nhiên mỗi ngày đều vì Đồng Đồng mà tiến hành những liệu pháp tâm lý chữa trị cho cô, hi vọng cô có thể mau mau bước ra khỏi sự đau khổ lúc này mà đón nhận sự thật.

Mọi người chính là không muốn đem Đồng Đồng nhập viện, như vậy đối với cô ấy thực sự rất tàn nhẫn! Cái Đồng Đồng cần chính là những người thân bên cạnh yêu thương, chăm sóc, không phải là sống cùng những người tâm lý thất thường, bệnh tình thì giống nhau mà hoàn cảnh thì khác xa.

Ông Lê phải đi công tác, kiếm tiền nuôi cả nhà cùng chữa bệnh cho Đồng Đồng, trách nhiệm chăm sóc Đồng Đồng đều một mình bà Lê gánh lấy, Vân Ny cũng giúp đỡ nhiều cho bà Lê còn Tân Nhiên thì ngày nào cũng đến.

Hôm nay, Lê Gia Cường ở xa trở về, anh gọi điện thoại về nhà, mặc dù người ở nhà vẫn nói chuyện như mọi khi nhưng chính bản thân Gia Cường lại cảm thấy trong giọng nói của mẹ mình có chút không bình thường, khiến anh cảm giác được rằng ở nhà có chuyện gì đó không ổn.

Anh biết chị anh nhất quyết sinh ra đứa bé, người nhà nhất định cũng sẽ rất vui vẻ, chính vì vậy mỗi lần gọi điện thoại về nhà, mọi người luôn huyền thuyên kể cho anh nghe chuyện đứa trẻ ấy.

Luôn bảo rằng đứa trẻ là một cháu ngoại trai, đáng yêu, lại khiến mọi người thấy vui vẻ.

Anh chính không hề biết chuyện vừa mới xảy ra, bước vào nhà, nhìn thấy khung cảnh tiêu điều, chị gái thì ngơ ngác, nói năng lung tung, còn có cả gương mặt mệt mỏi và thương tâm của mẹ.

Bà Lê đột nhiên nhìn thấy Gia Cường trở về, nở nụ cười rạng rỡ nói : “Gia Cường sao con lại đột nhiên trở về, cũng không báo trước để mẹ đi đón!”

“Mẹ, sao lại thế này, trong nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?” Lê Gia Cường sốt ruột hỏi.

“Mau nói đi mẹ!” Nhìn thấy gương mặt đau thương của mẹ, còn có dáng vẻ thất thần của chị, trong đầu Lê Gia Cường lại hiện lên những hình ảnh cũ, lẽ nào chị lại trở về như hai năm trước.

Đồng Đồng quay đầu, tựa hồ vừa mới nhận ra sự hiện diện của Gia Cường, cô liền vui vẻ đứng dậy, đi đến ôm lấy Gia Cường nói: “Gia Cường, em sao lại đi lâu như vậy, chị rất nhớ em! Gia Cường mau đưa chị đến gặp bọn người xấu. . . Người xấu đến mang Nhạc Bằng đi mất rồi. . . .” Đồng Đồng vừa nói vừa khóc nức nở.

Gia Cường trên gương mặt là cả sự áp lực lẫn đau khổ, nhìn thần sắc hoảng loạn của chị mình, anh nhủ mảy nói :” Chị, đừng sợ, Gia Cường sẽ bảo vệ chị, đem bọn người xấu đuổi đi!”

“Được!” Đồng Đồng gật đầu.

Gia Cường an ủi Đồng Đồng xong liền xoay đầu nhìn mẹ nói: “Mẹ, chị nói Nhạc Bằng bị người ta bắt đi?”

Bà Lê gật đầu nói: “Đúng vậy, là bọn người của Lôi gia!”

Bà Lê kể lại mọi chuyện xảy ra trong nhà cho Lê Gia Cương. Lê Gia Cương nghe xong hoàn toàn tức giận, hung hăng liệng cái túi xách trong tay xuống đất làm cho bao nhiêu thứ trong đó văng tung toé trên sàn nhà.

Tất cả đều là những thứ Gia Cương đem về cho cháu trai, nào là quần áo, đồ chơi, và chính vì bởi tức tối, nên toàn bộ những thứ đó giờ đều chổng chơ trên mặt đất.

“Chị, sao chị lại ngốc như vậy, sao phải vì loại người đó trở nên như thế, chị đáng để được yêu thương hơn rất nhiều, chị biết không!”

Gia Cương đẩy Đồng Đồng ra, nhìn thẳng cô nói: “Chị, em đi giúp chị tìm tên xấu xa đó!”

Nói xong liền xoay người, bưng bưng sát khí bước ra ngoài.

“Con khoan đã!” Bà Lê hô to một tiếng.

Lê Gia Cương xoay người nhìn mẹ: “Mẹ!”

“Con mạnh động như vậy cũng không giải quyết được chuyện gì, đứa bé dù sao cũng thuộc về Lôi gia, con đi như vậy cũng không giải quyết được vấn đề, chúng ta nghĩ cách khác đi!”

Lê Gia Cương phần nộ siết chặt bàn tay thành nắm đấm!

Ngày cưới của Lôi Dương sắp đến rồi, chuyện nhà Lê đương nhiên cũng sẽ được đưa tin trên truyền hình, vì tránh cho Đồng Đồng nhìn thấy, bọn họ cắt điện TV cùng tín hiệu phát sóng vô tuyến.

Ngay ngày Lôi Dương cử hành hôn lễ, Lê Gia Cương trốn được Tân Niên ra khỏi nhà, đến ngay giáo đường.

Nhìn thấy giáo đường kia long trọng mà náo nhiệt lại còn là khúc nhạc dạo của lễ cưới, chính xác là đang cử hành hôn lễ, trong mắt Lê Gia Cương là cả sự tức tối, nắm chặt nắm tay, Gia Cương bước nhanh đến đó.

Lôi Dương cùng Đan Tinh tiến hành hôn lễ ở một nhà thờ nổi tiếng. Cả giáo đường giống như những giáo đường bình thường khác, thánh thần mà trang nghiêm, xa hoa mà tráng lệ, đại sảnh toàn một màu vàng, một màu vàng sang trọng, đèn cây lớn được thấp sáng rực cả giáo đường.

Hai bên lối đi là dãy ghế để quan khách có thể ngồi, lối đi nhỏ ở giữa thông với cửa chính được trải thảm đỏ, đứng ở phía đầu trên kia chính là chủ hôn.

Một lễ cưới hoa lệ mà long trọng đang diễn ra.

Các chính khách nổi tiếng, các nhân vật nổi tiếng trên thương trường đều tề tựu nơi giáo đường sang trọng này.

Lôi Dương mặc bộ lễ phục màu đen, dáng vẻ cao lớn cùng sắc mặt ngang ngạnh, nhìn không ra nét vui vẻ trong ngày cưới, giống như người sắp kết hôn không phải là anh.

Đan Tinh thì mặc váy cưới màu trắng kiêu sa, dáng vẻ kiêu diễm ngập tràn hạnh phúc đứng bên cạnh.

Cha xứ sau khi đọc thánh kinh, chúc phúc, để chú rể cùng cô dâu tuyên thệ, rồi lớn tiếng hỏi: “Có ai phản đối hai người này kết tình vợ chồng hay không?”

Một giây yên tĩnh.

Cha xứ nói: “Không có ai phản đối, vậy ta tuyên bố, Lôi Dương tiên sinh cùng tiểu thư Đan Tinh. ...”

“Tôi phản đối!” Một thanh âm tức giận phát ra từ cửa giáo đường.

Âm thanh to lớn phản đối này khiến mọi người kinh hoàng, đúng là không thể nghĩ tới sẽ xảy ra.

Trong giáo đường tất cả mọi người đều tập trung ánh nhìn về nơi phát ra về nơi phát ra tiếng hô lớn phản đối.

Đan Tinh lấy làm khó hiểu, sao lại có sự phản đối, ai lại làm loạn trong lễ cưới của cô?

Mà Lôi Lâm cùng phu nhân lại lấy làm giật mình, bên gia đình họ Đan cũng hoảng hốt mà hướng nhìn về phía cửa, chỉ đến khi nhìn thấy một người đàn ông đứng ngay cửa giáo đường, khuôn mặt hầm hầm tức giận.

Chẳng lẽ là người theo đuổi Đan Tinh?

Cha xứ cũng có chút ngạc nhiên, hỏi không có ai phản đối, chính là trình tự phải như vậy, ông chủ trì hôn lễ từ xưa đến nay, hoàn toàn không có trường hợp như thế này xuất hiện.

Việc này giờ nên xử trí thế nào cho phải!

Cha xử suy nghĩ một chút, rồi nghiêng đầu nói: “Vị thanh niên này, xin có thể đưa ra lý do phản đối!”

Chủ nhân của tiếng phản đối lớn ban này, chậm rãi bước thẳng vào lối đi trong giáo đường, anh tức giận ảo não nhìn Lôi Dương nói: “Anh có tư cách nhận lời chúc phúc của Thượng Đế sao?”

“Người đâu, mau đem thằng nhóc này đuổi ra ngoài, chúng ta không quen biết nó!” Lôi Lâm then quá hóa giận, gọi người đến bắt Gia Cương ném ra ngoài.

Người thanh niên đó cũng chẳng sợ sự tức giận của Lôi Lâm, anh hướng về phía Lôi Dương lớn tiếng nói: “Anh ta, Lôi Dương, vứt bỏ cốt nhục của chính mình, kết hôn cùng người phụ nữ khác, một kẻ không có trách nhiệm, gã đàn ông như vậy, có tư cách gì nhận lời chúc phúc của Thượng Đế!”

Người của Lôi Lâm đã vội vàng chạy đến, bắt lấy người làm loạn kéo ra ngoài.

Đôi mắt đen của Lôi Dương hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: “Thả anh ta ra, để anh ta nói!”

Những người đó nhìn thấy Lôi Dương lạnh lùng lên tiếng thì vô cùng kinh ngạc liền buông tay ra. Lão thái gia thì không thể đắc tội, nhưng thiếu gia lạnh lùng này thì cũng không thể không nghe lời!

Lôi Dương nhìn người thanh niên lên cao to lớn tiếng phản đối hôn sự của mình mà không chút e dè sợ sệt, hai người đã từng gặp mặt, đó là em trai của Đồng Đồng, hẳn đến đây là vì chị hắn?

Lôi Dương thật ra muốn nghe xem Gia Cương muốn nói cái gì!

Lê Gia Cương chỉ vào Lôi Lâm, rồi nhìn Lôi Dương nói: “Người cha tốt của anh, bắt đi đứa bé từ tay chị tôi, uy hiếp cô ấy, không được để cho thiếu phu nhân mới của Lôi Gia biết về đứa trẻ, lại không được phá hoại hôn sự của anh, hẳn thật sự rất tiểu nhân, sợ chị tôi dùng đứa nhỏ ràng buộc anh, phá hoại chuyện tốt của anh, bản thân chị tôi bây giờ lại là người không màng gì cả, chị ấy một lòng muốn cùng con mình sống yên ổn, như vậy cũng không thể hay sao, các người đừng ép bức chị tôi!”

Lôi Dương bước xuống một bước đi đến trước mặt Lê Gia Cương, lạnh lùng nói: “Cậu nói cái gì!”

Lê Gia Cương nói: “Thực nhìn không ra tên xấu xa như anh có cái gì tốt, chị tôi vì anh khổ sở, đau đớn triền miên, anh vui vẻ lắm sao, hả?! Chị sợ tiền đồ anh bị phá hủy nhưng tôi thì không sợ, anh phải trả giá cho hành động của mình!”

Đan Tinh đánh rơi bó hoa trong tay xuống đất!

Lôi Dương bất động tiếp thu những lời Lê Gia Cương nói rồi hét lên giận dữ: “Cậu nói cái gì! Nói rõ ra, cái gì mà đứa bé!”

“Anh là đồ xấu xa, anh không cần nói không biết chứ, chị tôi có con với anh, tôi không biết người làm ba cái kiểu gì mà không biết chuyện này! Anh nếu vẫn còn là đàn ông, còn có lương tâm, thì mau đem đứa bé trả lại cho chị tôi!”

Khách khứa tham gia hôn lễ theo nhau đứng dậy, hướng hai nhà chào ra về, xem ra hôn lễ này tiến hành không nổi nữa.

Ông bà Đan phẫn nộ nói: “Đan Tinh, chúng ta đi, chuyện đã như vậy thì phải hủy bỏ hôn lễ!”

Lôi Lâm cùng Lâm Tú Phân thì bộ dạng tức tối khó coi.

Lôi Dương ngốc nghếch, luống cuống rất lâu, vội chạy ra khỏi giáo đường!

“Lôi Dương, anh mau đứng lại!” Đan Tinh mắt thấy Lôi Dương bỏ rơi cô, chạy khỏi giáo đường, thì lấy làm kinh hoàng!

“Lôi Dương. . . !”

Giọng nói của cô lịm dần, Lôi Dương không quay lại. Anh đã biến mất ngay trước mặt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Đón chào anh vào thế giới bị ngược ạ

Lôi Dương rời khỏi hôn lễ xa hoa, khởi động xe hướng tới nơi mà anh biết nhưng chưa từng tới, lái xe đi.

Mà giáo đường để lại một tàn cục chưa giải quyết.

Lôi Hường Đồng nở ra một nụ cười vui vẻ, trong lòng nghĩ ông trời đã giúp hắn, mọi việc chưa cần hắn động tay đều tự xảy ra, đương nhiên hắn rất vui vẻ.

Lôi Lâm thờ hồn hèn, nhìn thấy Đan Quốc Khánh không hề chấp nhận chuyện này, khó xử không biết làm cách nào để cứu vãn cục diện.

Lôi Dương phóng rất nhanh, trong đầu cũng tự giác mau chóng suy nghĩ, tâm tư phức tạp và hỗn loạn điều khiển xe.

Không bao lâu sau, xe anh dừng lại trước một thôn xóm xa xôi, hẻo lánh, chiếc xe sang trọng trông thật đối lập với khung cảnh nơi đây.

Lôi Dương tiến vào trong sân, trong sân thực sạch, có một ít loại hoa thạch thảo, ánh mắt anh hướng về phía cửa.

Anh thấy trước cửa phòng có một cô gái mặc bộ đồ màu trắng, hai mắt vô hồn, khiến anh không thờ nổi.

Cô gầy yếu đến không ngờ, thân hình tiều tụy khiến người khác nhìn vào tràn ngập thương cảm và đau xót.

Lôi Dương khó khăn mở miệng, tiếng nói có chút khàn khàn: “Đồng Đồng!”

Đồng Đồng chậm rãi hoàn hồn, ánh mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Lôi Dương, chậm rãi nở một nụ cười, bất ngờ thần sắc biến đổi, lúng túng và kinh hoàng kêu to: “Mẹ, có người xấu! Gia Cường, có người xấu!” Người cũng hoảng loạn đứng dậy, chạy vào trong phòng.

Lôi Dương bước tới, ôm chặt lấy Đồng Đồng, thống khổ nói: “Anh không phải người xấu, Đồng Đồng, em sao rồi?”

Mẹ Đồng Đồng nghe thấy tiếng la thất thanh của con vội chạy ra, vừa trông thấy Lôi Dương, bà tức giận kéo Đồng Đồng ra khỏi vòng tay của Lôi Dương, ôm Đồng Đồng vào trong lòng, không khách khí nói: “Anh tới đây làm cái gì? Ở đây không ai hoan nghênh anh!”

Lôi Dương cảm giác như thế giới sụp đổ, Đồng Đồng tại sao lại biến thành như vậy? Tâm can kết cùng một chỗ, vươn tay muốn ôm Đồng Đồng trở về.

Nhưng trong mắt Đồng Đồng cực kỳ khủng hoảng, người nép bên bà Lê run run, hành động đó khiến anh không dám chạm vào.

“Cô ấy thế nào? Vì sao lại như vậy?” Trên mặt Lôi Dương tràn đầy thống khổ, ánh mắt lộ vẻ bi thương.

Bà Lê thương tâm nói: “Chuyện này không liên quan tới anh, chỉ hi vọng từ nay về sau anh đừng bao giờ xuất hiện ở nơi này. Nếu anh còn có lương tâm, mong anh mang đứa bé trả lại cho chúng tôi, hoặc hứa giúp bệnh tình của Đồng Đồng tốt lên một chút.”

“Nếu anh muốn biết chân tướng sự việc thì đi theo tôi.” Tân Nhiên xuất hiện trước ngưỡng cửa, tức giận nhìn vị khách không mời mà đến là Lôi Dương.

Lôi Dương nhìn Tân Nhiên, rồi lại nhìn Đồng Đồng, sau đó chậm rãi bước theo Tân Nhiên. Hai người đàn ông đều không nói chuyện.

Tân Nhiên đưa Lôi Dương đến một nơi không có người qua lại. Rồi xoay người, tung một đấm về phía Lôi Dương, Lôi Dương bị đau nhưng không đánh trả. Tân Nhiên lại đánh tiếp một đấm nữa lên người Lôi Dương. Lôi Dương vẫn như cũ không có đánh trả mãi cho tới khi Tân Nhiên đánh mệt mỏi, Tân Nhiên nhìn thấy anh ngã lảo đảo trên mặt đất mới tức giận nói: “Tại sao lại không đánh trả? Không phải anh đánh nhau rất giỏi sao?”

Lôi Dương ngã ngổ trên mặt đất, lau vết máu ở khóe miệng, trầm giọng nói: “Tôi không phải là người thích đánh nhau, tôi chỉ muốn biết chuyện của Đồng Đồng đến cuối cùng là như thế nào?”

Tân Nhiên khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Người như anh mà cũng xứng đáng được biết ư?”

Lôi Dương đứng dậy, đôi mắt đen nhìn chăm chú Tân Nhiên, lạnh giọng nói: “Anh nói thì tôi mới biết phải làm cái gì. Có phải chuyện liên quan tới đứa bé?”

“Buồn cười, anh không biết chuyện đứa bé bị cha anh đem đi mất?” Tân Nhiên không tin chuyện này mà Lôi Dương cũng không biết.

“Tôi nói rồi, mọi việc diễn ra trước ngày hôm nay, tôi cái gì cũng không biết.” Lôi Dương có chút tức giận hét lên.

“Tôi chỉ biết anh là một kẻ hồ đồ, Đồng Đồng chịu cực khổ anh có biết không?” Tân Nhiên cố bình tĩnh kiềm chế sự kích động của mình. Tân Nhiên muốn cho cái kẻ khốn kiếp trước mắt này sai lầm của hắn là không thể tha thứ.

“Trước đó không lâu, cha anh đã sai người lên lút đem đứa bé đi, rồi mới giả bộ tức giận xuất hiện ở đây nói với Đồng Đồng rằng, nếu còn muốn gặp lại con mình thì đừng có mà đi báo cảnh sát, bởi vì như thế chuyện kết hôn của Lôi Dương anh sẽ bị náo động lên tới tận trời, tạo ra sơ hở để người khác phá hoại, khiến anh mất đi tiền đồ cũng như vị trí của mình trên thương trường.” Tân Nhiên dừng lại một chút, hừ lạnh rồi nói tiếp: “Nhưng Đồng Đồng là một đứa ngốc, tin lời uy hiếp của cha anh, cô ấy sợ con mình trưởng thành trong nỗi sợ hãi giữa sống và chết, sợ hãi anh mất đi tất cả, đem tất cả đau đớn và dằn vặt lên người mình, vì anh, cô ấy cô lập chính mình. Mà tất cả chuyện này đều là vì kẻ khốn kiếp nhà anh gây ra.”

Trong đầu Lôi Dương hiện ra dáng vẻ tiều tụy của Đồng Đồng, ánh mắt trống rỗng vô hồn, tâm anh như bị một cái chùy đập thẳng vào người vỡ nát.

Anh có chút mơ hồ tìm lấy bả vai Tân Nhiên, quát: “Cô ấy không phải ở cùng một chỗ với anh sao? Vì cái gì mà nghỉ ngơi cho tôi nhiều đến thế? Vì cái gì?”

Tân Nhiên lại đánh một đấm về hướng Lôi Dương, anh tức tối quát: “Vì cái gì? Vì cô ấy yêu anh, yêu đến mức không quan tâm đến chính mình, cô ấy cho tôi bây giờ cũng không có ở cùng với tôi. Tất cả đều là do anh tự suy đoán, bởi vậy cho nên tôi tận bây giờ cũng vẫn không có tin tưởng cô ấy.”

Lôi Dương cảm giác như đất trời sụp đổ dưới chân, đầu anh có chút mê hoặc, thế giới triệt để bị hủy diệt.

“Biết vì sao tôi nhận ra tình trạng này của Đồng Đồng không?” Tân Nhiên nói lên suy nghĩ của mình, tức giận nhìn Lôi Dương tiếp: “Cô ấy tinh thần thất thường, phong bế chính mình, cô ấy là người bệnh của tôi. Mà nguyên nhân cô ấy phong tỏa bản thân chính là anh.”

Lôi Dương thất kinh không nói được lời nào, anh... chưa bao giờ biết chuyện này, mà những lỗi lầm anh gây ra thật là đáng chết.

“Nhìn ánh mắt mờ mịt của anh, anh vẫn lại không biết? Anh cái gì cũng không biết nhưng lại chưa bao giờ đi tìm hiểu nguyên nhân. Anh tự cao, tự đại không ai bằng, cho rằng mình cái gì cũng đúng. Đồng Đồng dùng hơn nửa năm trời mới bình phục một chút, mà anh lại xuất hiện rồi hủy hoại. Cô ấy biết ở bên cạnh anh chính là tự rước lấy đau khổ, nhìn thấy anh dính hôn cùng với người con gái khác, cô ấy càng thống khổ. Áp lực tâm lý đè nặng lên cô ấy, tôi giúp cô ấy tiến hành tâm lý trị liệu để giúp cô ấy thoát khỏi bóng ma đè nặng. Nhưng vẫn trốn không thoát được như trước, cô ấy lại bị anh dồn tới đường cùng, một lần nữa tự phong tỏa mình.”

Cuối cùng Lôi Dương đã không còn nghe thêm được gì nữa, anh thống khổ nhắm mắt, nước mắt hối hận trong mắt anh chảy xuống.

“Tôi sẽ tìm được đứa bé mang về.”

Lôi Dương xoay người rồi đi.

Giờ phút này anh chán ghét bản thân, hận bản thân cùng cực.

.....

Lúc nào anh cũng dễ thương thế này có phải hay không :>

Lôi Dương về tới Lôi gia. Nhìn thấy sắc mặt trắng xanh của Lôi Lâm cùng khuôn mặt kỳ quái tức giận của mẹ kế. Anh lạnh giọng nói với Lâm Tú Phân: “Đi ra ngoài.”

“Chuyện của anh không tốt, sao lại trút giận lên tôi?” Lâm Tú Phân không phục đáp lại.

Lôi Dương lạnh lẽo quát: “Tôi nói rồi, bà có nghe không?”

Lâm Tú Phân nhìn thấy khuôn mặt Lôi Dương nổi giận, nghĩ muốn nói lại không có ai để bày tỏ, không cam lòng bước ra ngoài.

“Con tôi đâu?” . Sắc mặt Lôi Dương xám xịt, nếu người trước mặt không phải là cha anh, anh nhất định sẽ đánh một đấm vào mặt rồi.

“Giờ anh còn quan tâm đến mặt mũi đứa bé à, thế còn mặt mũi nhà họ Lôi đâu?” Sắc mặt Lôi Lâm cũng không tốt, ông ta ngàn tính, vạn tính cũng không ngờ có kết quả như ngày hôm nay.

Ông quá dụng tâm, chuyên quyền, cứ nghĩ cô gái định sinh đứa bé ra để uy hiếp, muốn dùng nó để vào làm thiếu phu nhân nhà họ Lôi, muốn cả nhà trên dưới họ Lôi chấp nhận cô.

Lôi Dương không đồng ý nói: “tất cả những chuyện này đều là do ông, nếu ông không mang đứa bé đi, có lẽ nguyện vọng của ông hôm nay đã có thể hoàn thành, là ông hủy hoại tất cả, không phải tôi.” Ánh mắt Lôi Dương ngày càng thâm trầm nhìn Lôi Lâm.

Lôi Lâm nghe giả sử của Lôi Dương, vừa giận lại vừa hối hận, ông hỏn hển nói: “Đi ra ngoài cho ta.”

“Ông đem giấu đứa bé ở đâu?”

“Ta sẽ không cho anh biết, nó cũng mang dòng máu nhà họ Lôi, ta sẽ không khiến nó trưởng thành trong cuộc sống bần hàn.” Ngực khí Lôi Lâm quyết liệt.

Đột nhiên con tức của Lôi Dương đập tắt, anh lạnh lẽo nói: “Ông không nói, tôi cũng tự tìm được, đến lúc đó Lôi gia xảy ra hậu quả gì, tôi không dám bảo đảm kinh tế Lôi gia mười mấy năm sẽ tiếp tục được duy trì hay là phá sản, đừng có trách tôi.” Lôi Dương âm ngoan nở nụ cười, cười khiến trong lòng Lôi Lâm sồn gai ốc.

“Mày... nghịch tử...Mày không phải người nhà họ Lôi sao? Mày muốn làm cái gì?”

“Người nhà họ Lôi? Bởi vì tôi là người nhà họ Lôi cho nên tôi chưa bao giờ biết tình thân là gì, chưa bao giờ biết cảm giác áp lực của gia đình ra sao. Bởi vì tôi là người nhà họ Lôi, nên ông mới đối xử với người khác như vậy. Tôi hận người nhà họ Lôi, càng thống hận chính mình. Tôi đảm bảo chắc chắn, nếu ông còn dám động đến một sợi tóc nhà họ Lê lần nữa, tôi sẽ cho ông biết, tôi so với ông còn thủ đoạn hơn, ông hai tay trắng gây dựng sự nghiệp, thì

chính hai tay tôi sẽ hủy diệt nó.”

Lôi Lâm bị ngôn ngữ kịch liệt của Lôi Dương làm cho chấn động há hốc mồm, giẫm chân không cách nào bày tỏ ý mình ra ngoài, nhìn Lôi Dương, ông tự nhận thua.

Ông biết Lôi Dương có thể làm được, tiền đồ tương lai Lôi gia trông cậy cả vào Lôi Dương. Lôi Hường Đông chỉ có nụ cười thương mại, lại đa mưu quỷ quyết khó mà thành công.

Mà nhớ lại sự việc năm nào, 3 anh em họ Lôi khai sáng lập nghiệp, ông không thể tro mắt đứng nhìn sự nghiệp do chính mình dốc sức sụp đổ, tạo cơ hội cho người khác, kể cả anh em của mình cũng không được.

Sự tức giận của Lôi Lâm nhất thời giảm đi không ít, ông không tình nguyện nói cho Lôi Dương biết địa chỉ chỗ ở của đứa bé, cũng mất đi ý niệm phục thù nhà họ Lê trong đầu.

Lôi Dương nghe Lôi Lâm nói địa chỉ, xoay người lao ra khỏi nhà họ Lôi, lái xe hướng tới chỗ đứa bé.

Đó là một tòa biệt thự khung cảnh rất đẹp, là nơi mà người nhà họ Lôi dùng vào dịp nghỉ hè. Lôi Lâm đem đứa bé giấu ở đâu, đang tự hỏi thì Lôi Dương thoáng thấy một bà giúp việc tuổi tầm trung niên của nhà họ Lôi.

Lôi Dương vội bước mau tới biệt thự mở mạnh cửa, ánh mắt nhìn xung quanh tìm đứa bé, anh mở một cửa phòng bên trong trống trơn không có một ai, anh mở tiếp một cửa phòng khác, lại nhìn thấy người giúp việc té trên mặt đất, trong nôi trống trơn, trong lòng Lôi Dương nổi lên một dự cảm xấu.

Anh tiến lên, dò xét hơi thở của người giúp việc, vẫn còn thở, chỉ là hôn mê mà thôi, anh nắm tay người giúp việc, lay lay để khiến bà ta tỉnh dậy.

Người giúp việc bị lay tỉnh, nhìn thấy Lôi Dương. Lôi Dương nổi giận mà lo lắng hỏi: “Đứa bé đâu? Đứa bé ở đâu rồi?”

Người giúp việc mơ mơ hồ hồ, chuyển đầu nhìn thấy trong nôi không có đứa bé, mới tỉnh táo hoàn toàn, kinh hoàng nói: “Đứa bé, tôi không biết, đúng... vừa rồi không biết có ai đánh mạnh vào đầu tôi khiến ngất đi, thật xin lỗi, tôi...”

“Bác có nhìn thấy mặt người đó không? Là ai đánh bác ngất?” Lôi Dương sốt ruột hỏi.

“Chưa kịp nhìn đến đã bị đánh ngất rồi.” Người giúp việc bị dọa khóc trả lời.

Tâm Lôi Dương kết chặt, đứa bé sao lại không thấy, có người đánh người giúp việc bất tỉnh, có phải là bang phái nào muốn dùng đứa bé để vơ vét tài sản?

Lôi Dương nóng ruột lại không có kế sách gì, anh nhớ tới Cao Dã, vội lấy điện thoại ra gọi cho Cao Dã.

Nhất định phải tìm được đứa bé, nhất định phải tìm được đứa bé!

Lôi Dương nói cho Cao Dã biết tình hình câu chuyện. Trong lòng tự nhủ bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm được đứa bé về.

Ngay lúc Lôi Dương tâm- lực lao lực quá độ thì nghe tiếng chuông điện thoại kêu, anh vội mở máy ra nghe, đầu dây bên kia truyền đến giọng một người đàn ông xa lạ.

“Có phải Lôi Dương không?”

“Ông là ai? Tìm tôi có việc gì?” Đôi mắt đen của Lôi Dương toát lên vẻ bình tĩnh, cẩn thận lắng nghe tiếng nói của người đàn ông kia truyền lại.

“Tôi là anh người không cần biết, trên tay tôi có con của anh, không biết anh có hứng thú với đứa bé này không?” Tiếng nói của đối phương vừa trêu chọc lại vừa thùng thảng, giống như một con mèo đang vờn một con chuột.

Tay Lôi Dương nắm chặt điện thoại, trầm giọng nói: “Không được làm tổn thương tới đứa bé.”

Đầu bên kia điện thoại phát ra một trận tiếng cười đắc ý mà cuồng vọng, cười xong mới nói: “Yên tâm, chỉ cần anh ngoan ngoãn hợp tác, tôi đảm bảo đứa bé hoàn hảo an toàn trả lại cho anh! Không được báo cảnh sát, bằng không tương lai anh sẽ ôm một khối thi thể, giữ liên lạc, cần làm gì, như thế nào tôi sẽ gọi điện báo cho anh biết!”

Đối phương nói xong liền tắt điện thoại.

Lôi Dương liếc mắt nhìn người giúp việc, không có nói chuyện, tâm tình trầm trọng rời khỏi biệt thự. Anh không quay về nhà mình mà lái xe hướng tới nhà Đồng Đồng.

.....

Ông Lê, bà Lê đều ở đây, Lê Gia Cương cùng Tân Nhiên và Văn Ny cũng đã ở đây.

“Anh lại đến đây làm gì?” Lê Gia Cương bất mãn hỏi.

“Bác trai, bác gái, cháu tới đây để nhìn xem Đồng Đồng!” Lôi Dương không đếm xỉa tới sự cố ý bất mãn của mọi người, đưa ra nguyện vọng trong lòng, anh thực nghĩ muốn gặp Đồng Đồng.

“Anh hại chị tôi như vậy chưa đủ sao? Chúng tôi không hoan nghênh anh, mời anh ra khỏi nhà chúng tôi.” Lê Gia Cương đứng chắn trước mặt Lôi Dương, không để anh tiến thêm một bước.

“Lôi tiên sinh, mong anh trả lại đứa bé cho Đồng Đồng được không? Đó là trụ cột duy nhất để nó sống sót mà.”

Bà Lê có chút thương tâm cầu xin Lôi Dương. Hy vọng anh có thể đem đứa bé trả về cho Đồng Đồng.

“Đứa bé cháu chắc chắn sẽ đưa trở về, có thể đưa cháu đi xem Đồng Đồng được không?” Ánh mắt Lôi Dương vẫn tiếp tục tìm kiếm bóng dáng của Đồng Đồng.

“Nó đang ở trong phòng ngủ.” Bà Lê chỉ chỉ phòng ngủ của Đồng Đồng.

“Mẹ!” Lê Gia Cương không tán thành việc mẹ làm.

Lôi Dương mở cửa rồi bước vào.

Đồng Đồng nằm trên giường, đôi mắt nhắm lại như đang suy nghĩ, trên mặt một mảnh yên tĩnh, tái nhợt cùng tiêu tụy, Lôi Dương ngồi xuống bên cạnh Đồng Đồng, nắm lấy tay Đồng Đồng, tâm tình không rõ.

Đồng Đồng vì anh, tất cả đều vì anh.

Mặc kệ sự việc trước kia có thật hay không, giờ cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là... giờ phút này, Đồng Đồng chịu mọi đau khổ.

Mà thủ phạm gây họa, chính là anh.

Trong lòng hối hận khiến nước mắt của anh không khỏi dừng ở trên tay Đồng Đồng, anh vốn là kẻ lạnh lùng vô tình mà giờ đây trở nên yếu đuối khi không kiểm soát được nỗi đau thống khổ mà anh gây ra cho Đồng Đồng.

Đồng Đồng, chỉ cần em khỏe trở lại, anh nguyện ý vì em mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

Anh sẽ tìm bác sĩ thật tốt, chăm sóc em cẩn thận, cho em và con một cuộc sống tràn ngập vui vẻ.

Tiếng nói trong lòng vang lên cùng với những giọt nước mắt rơi xuống.

Lôi Dương nắm tay Đồng Đồng đắm chìm trong nỗi bi thương của chính mình, rất lâu tâm trạng anh mới bình tĩnh trở lại.

Còn Đồng Đồng tựa hồ cũng cảm giác được có người nắm lấy tay cô, nắm chặt vậy khiến cô tỉnh lại. Đồng Đồng mở hai mắt vẫn còn mông lung buồn ngủ, thấy được khuôn mặt ảm đạm Lôi Dương, vội vàng rút tay về. Trong mắt ngập đầy khủng hoảng, thân mình lùi lại về phía mép giường, kinh hoàng hô: “Mẹ! Mẹ! Có người xấu!”

“Đồng Đồng, không cần như vậy được không?” Lôi Dương nhìn thấy ánh mắt khủng hoảng của Đồng Đồng, ở trong mắt Đồng Đồng, anh là người xấu, là quái vật, nhìn thấy Đồng Đồng bởi vì anh mà lộ ra nét hoảng loạn, Lôi Dương không cách nào hình dung tâm tình của mình, cảm thấy thực khó chịu. Anh nghĩ muốn vươn tay ôm lấy Đồng Đồng, nhưng Đồng Đồng lại càng thụt lùi về phía sau, ngã nhào xuống mặt đất.

ông bà Lê chạy tới đầu tiên, những người khác cũng tiến theo sau.

Đồng Đồng thấy được người thân, đứng bật dậy chạy vội qua, nhào vào lòng mẹ, cúi đầu không nhìn tới khuôn mặt thống khổ của Lôi Dương.

Sắc mặt ông Lê cực kỳ giận dữ, đối với Lôi Dương lạnh giọng nói: “Lôi tiên sinh, vẫn là nên rời khỏi! Không cần lại kích thích Đồng Đồng, nó không muốn nhìn tới anh.”

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng giống như con nai con bị dọa sợ hãi, anh muốn cho cô cảm giác an toàn, để cô dựa vào, nhưng anh đã đánh mất đi quyền lợi này.

“Thay cháu chăm sóc Đồng Đồng thật tốt, được không? Cháu sẽ chu cấp mọi thứ tốt nhất cho cô ấy, vì cô ấy tìm bác sĩ giỏi nhất về chữa trị!” Chỉ cần không cần hạn chế anh tới gần Đồng Đồng.

Bà Lê vỗ vỗ lên lưng Đồng Đồng, an ủi Đồng Đồng, lắc đầu nói: “Nó... việc này không cần, nó cần cái gì chúng tôi đều đáp ứng được, mà anh thì không thể.”

Lôi Dương có chút đau đầu, nhíu mày rồi nói: “Cháu sẽ còn tới thăm Đồng Đồng nữa.” Rồi đưa ra một tấm danh thiếp, đặt ở trên bàn, lại nói: “Nếu cần cái gì, gọi điện thoại đến tìm cháu, cháu đi trước, phiền mọi người chăm sóc Đồng Đồng.”

Lôi Dương không hề nhiều lời, xoay người rời khỏi căn phòng. Anh phải mau chóng tìm được đứa bé.

Trong lòng Lôi Dương nhớ kỹ Đồng Đồng, càng nhớ kỹ đứa bé chưa từng gặp mặt có khỏe hay không khỏe, anh một mực đợi điện thoại của người đàn ông dùng đứa bé hiệp đàm với anh. Như vậy anh mới biết làm thế nào để đi đối phó.

Chính là liên mấy ngày cũng không có sự liên lạc nào, mà bên kia Cao Dã cũng không tra ra được kết quả gì.

Lôi Dương đoán không ra đối phương định giờ trò quỳ gì, hiện giờ anh không sợ đối phương vơ vét tài sản mà là sợ đối phương không có bất cứ động tĩnh gì.

Địch ở trong tối, anh ở ngoài sáng, thủ đoạn này cực kỳ độc ác.

.....

Hôm nay Lôi Dương lái xe đi đến nhà họ Lê, đã hai ngày, anh một mực vì chuyện đứa bé nên chưa tới thăm được Đồng Đồng.

Tối nay bởi vì cảm tình của Đồng Đồng đối với anh, làm nội tâm anh sợ hãi nhìn thấy Đồng Đồng như vậy, một cô gái hiền lành động lòng người nay biến thành đáng sợ như thế.

Mà anh chính là thủ phạm gây họa biến thân xác Đồng Đồng thành như ngày hôm nay.

Tâm Lôi Dương lại không khỏi đắm chìm trong hồi hận.

Trong khi Lôi Dương ở giữa bị ai thì xe đã tới nơi, Lôi Dương xuống xe, lại nhìn thấy cổng nhà đóng chặt, người đâu?

Lôi Dương một trận hoảng hốt.

Lo lắng nhìn xung quanh, nhưng bốn bề không nhìn thấy một nửa bóng dáng của ai cả, anh nóng lòng cùng tức giận hung hăng cầm một hòn đá đập vào khóa cửa đang đóng chặt, tạo ra một âm hưởng to lớn.

“Anh làm gì đó, muốn ăn trộm hả?” Một giọng nữ bất mãn phát ra không xa đằng sau anh. Ở nhà Tân Nhiên, Vân Ny nghe thấy âm thanh to lớn như vậy liền đi ra xem ai dám đi phá hoại cửa nhà người khác, tới nơi lại nhìn thấy Lôi Dương luống cuống cùng bất an.

Lôi Dương vội quay đầu nhìn lại, thấy là cô gái ngày trước ở nhà Đồng Đồng, vội hỏi: “Mọi người đâu cả rồi? Đồng Đồng đâu?”

Cần trợ giúp mà lại còn tức giận, đàn ông như vậy thực sự không khiến người ta vui vẻ mà, Tân Nhiên vẫn là tốt nhất, Vân Ny trong lòng âm thầm miệt thị Lôi Dương, rồi nhũn mày nói: “Anh còn ở chỗ này làm gì, Đồng Đồng mất tích, mọi người tản ra đi tìm cô ấy rồi.”

Lôi Dương khẩn trương nói: “Xảy ra chuyện gì, sao lại mất tích?”

“Anh kêu la cái gì, mọi người đều không thấy, anh còn hỏi như thế làm gì? Đêm qua mọi người mới biết, anh còn không mau đi tìm.” Thái độ của Vân Ny đối với Lôi Dương không tốt, ở trong mắt cô, anh chỉ là một con người vô tình vô nghĩa, một người đàn ông thích đùa bỡn với con gái, cho anh biết việc này, chẳng qua là hy vọng anh có thể tìm được Đồng Đồng. Vì dù sao anh cũng đã từng ở cùng với Đồng Đồng, có lẽ có một số nơi Đồng Đồng trong tiềm thức chạy tới, mà mọi người không biết, chỉ có anh là người yêu có thể biết.

Lôi Dương không có tâm tình đi tranh cãi với Vân Ny, trong đầu anh toàn là tập trung nghĩ về Đồng Đồng, Đồng Đồng, em ở đâu?

Anh cố gắng suy nghĩ xem Đồng Đồng có thể đi đến đâu? Cô có thể tới đâu đây?

Lôi Dương nôn nóng, bất an quay về, bất chợt nhớ tới một nơi, anh chạy nhanh tới xe mình, hướng tới nơi mà trong lòng nghĩ tới cứ thế mà đi.

Trong lòng yên lặng một cách kỳ lạ, Đồng Đồng, dù cho em ở đâu anh cũng sẽ nhất định tìm ra em, quyết không để em bị tổn thương gì hết.

Chiếc xe cứ phóng như bay mà đi, bụi đất dọc đường cuộn cuộn nổi lên, cực kỳ giống tâm tình lúc này của Lôi Dương: rối ren, trộn lẫn vào nhau, không gì gỡ ra được.

Đây là nơi anh gặp lại Đồng Đồng sau khi về nước, nơi mà sự đau đớn của Đồng Đồng bắt đầu, bốn phía đã không còn nhìn ra hình dạng gì, ở đây chỉ còn một màu vàng bát ngát của hoa.

Tâm anh bị buộc chặt, tại nơi có khóm hoa nho nhỏ, tay anh gạt những đóa hoa sang bên, anh liền nhìn thấy một thân hình đang nằm ở đó.

Lôi Dương liều lĩnh chạy qua, quỳ gối xuống thân hình đang nằm trước mặt, đưa tay nâng lên, kinh hoàng nói to: “Đồng Đồng, em sao rồi? Mau tỉnh dậy cùng anh nói chuyện đi. Đồng Đồng!”

Nhưng dù anh la to đến đâu cũng không lay tỉnh được đôi mắt đang nhắm nghiền của Đồng Đồng.

Đau lòng cùng hoảng sợ quét qua tâm Lôi Dương, anh đỡ Đồng Đồng lên rồi ôm lấy, cuống loạn chạy ra xe.

Anh một tay lái xe, một tay phủ lên mặt Đồng Đồng, miệng khẩn trương níu nơn: “Đồng Đồng, em không được xảy ra chuyện, biết không. Anh không cho

phép em xảy ra chuyện. Anh đưa em đi bệnh viện rồi khỏe mạnh xuất viện, Đồng Đồng... Em nhất định không được có việc.”

Bây giờ anh mới cảm nhận được thế nào gọi là sống không bằng chết.

Nếu Đồng Đồng mà xảy ra việc gì, anh còn có thể sống được ư?

Anh bây giờ mới dám đối mặt với chính tâm tư của mình, có phải hay không đã chậm.

.....

Trải qua sơ cứu, Đồng Đồng không còn gì nguy hiểm nhưng vẫn một mực ngủ, bác sĩ chuẩn đoán do cô bị tụt huyết áp nhẹ, còn có lao lực quá độ, áp lực tâm lý quá lớn mới khiến cô hôn mê. May là không có việc gì, chỉ cần chú trọng điều trị, rất nhanh có thể phục hồi.

Lúc này tâm lý và thần kinh của Lôi Dương mới buông lỏng.

Anh tâm lực lao lực quá độ ngồi ở trên ghế bên ngoài phòng bệnh, ánh mắt vô thần nhìn trần nhà, nghĩ đến Đồng Đồng một thân áo trắng nằm giữa biển hoa.

Tâm anh nhất thời cảm thấy một trận khản cập.

May mắn Đồng Đồng không có vấn đề gì, may mắn, ông trời vẫn còn cho anh một dịp gặp mặt.

Lôi Dương nhớ tới một sự kiện, liền gọi điện cho Cao Dã, sau khi dò hỏi lòng vòng một hồi, anh hướng tới hỏi Cao Dã số điện thoại nhà Đồng Đồng.

Địa chỉ nhà Đồng Đồng đều là do Cao Dã sớm nói cho anh biết, vốn Cao Dã cũng đã nói cả số điện thoại cho anh biết, khi đó anh nói không cần, nhưng bây giờ anh cần.

May mắn Cao Dã biết tâm tình của anh hiện không tốt nên cũng không có giấu cợt anh. Khi biết anh căn bản chưa từng đi qua nơi ở chất phác đó, cũng chưa từng thử gọi điện đến, cho đến khi anh phạm phải sai lầm lớn không cách nào cứu vãn nổi.

Lôi Dương gọi điện thoại đến nhà Đồng Đồng vài lần, chuông đổ nhưng không có ai nhắc máy, như vậy mọi người vẫn đang ở bên ngoài tìm Đồng Đồng. Anh sốt ruột, gọi lại lần nữa thì nghe đến đầu bên kia có người nhắc máy.

Anh cho người nhà họ Lê biết Đồng Đồng đang tại bệnh viện, hi vọng bọn họ tới chăm sóc Đồng Đồng, bởi vì Đồng Đồng chỉ cần trông thấy anh liền phát cuồng.

Lôi Dương tắt điện thoại nở nụ cười đau khổ, hai tay ôm đầu cúi xuống đầy thống khổ, thật đau lòng không có cách nào bình ổn cái sự tra tấn người kia.

“Có phải Lôi tiên sinh không?” Một tiếng nói nữ tính trong trẻo vang lên trên đầu anh.

Lôi Dương buộc phải ngẩng đầu lên, thấy được một y tá mặc áo blue, anh có chút xúc động nói: “Có chuyện gì không?”

Y tá cảm nhận được tâm tình Lôi Dương có chút không ổn, cô thân nhiên cười nói: “Không có gì, tôi đến xem tình huống bệnh nhân.”

Y tá nói xong mở cửa phòng bệnh đi vào, Lôi Dương cũng đứng dậy theo sau đi vào.

Y tá kiểm tra đơn giản cho Đồng Đồng một chút, quay đầu nói với Lôi Dương: “Không cần lo lắng, thân thể của cô ấy không có gì đáng ngại cả.”

Đôi mắt Lôi Dương nhìn về phía Đồng Đồng, thương cảm hỏi: “Bao lâu cô ấy sẽ tỉnh lại?”

“Điều này thì tôi không chắc, nhưng chắc chắn cô ấy sẽ tỉnh lại. Nhớ kỹ trước kia cô ấy cũng từng hỏi qua tôi như vậy.”

Lôi Dương chuyển đầu nhìn y tá: “Cô nói cái gì?”

Y tá nhớ lại nói: “Ba năm trước đây, khi ngài hôn mê nằm bệnh viện, cũng nằm ở bệnh viện này, vị tiểu thư này đã từng hỏi tôi như thế. May mắn là bây giờ ngài đã bình phục thật tốt, tôi nghĩ đáp án rất rõ ràng.”

“Sau khi tôi hôn mê, cô ấy ở đây?” Trong đầu Lôi Dương có chút mơ hồ, hỗn độn.

“Đúng vậy, ngài không biết ư?” Y tá có chút hoài nghi hỏi lại.

Trái tim Lôi Dương như ngừng đập, cảm thấy bất an, liền trầm giọng nói: “Cô có thể kể lại cho tôi nghe một chút được không?”

“Khi ấy ngài hôn mê được đưa vào bệnh viện này, vị tiểu thư này vẫn nắm chặt tay ngài, cô ấy khóc thực thương tâm, nhưng mà sau này... Sau này, người nhà của ngài tới, không cho phép cô ấy vào thăm ngài, cô ấy ở bên ngoài cửa phòng bệnh quỳ vài ngày, người nhà ngài cũng không chịu cho cô ấy liếc mắt xem ngài đến một lần. Về sau vị tiểu thư này té xỉu, người nhà đến đón cô ấy đi, chờ đến khi cô ấy quay trở lại thì ngài đã chuyển viện rồi. Sau khi tôi cho cô ấy biết sự việc, cô ấy lao như bay đi tìm ngài... Dường như cuối cùng cô ấy cũng tìm được ngài rồi. Tuy nhiên, xem ra cảnh ngộ cũng không tốt.” Y tá nói xong, nhìn thoáng qua Đồng Đồng rồi nói: “Tôi hơi nhiều lời, hãy cố gắng chăm sóc cô ấy.”

Y tá nói xong liền rời khỏi phòng bệnh, để lại một kẻ đại ngốc Lôi Dương đứng sững ở đó.

Anh thật đáng chết! Người nhà họ Lôi thật đáng chết! Họ đã lừa gạt anh, khiến anh nghi ngờ lý do của Đồng Đồng, nghĩ oan cho Đồng Đồng, khiến Đồng Đồng khổ sở vì sự hận thù lẽ ra không đáng có bấy lâu.

Bởi vì tội danh không có này, anh đã làm gì với Đồng Đồng?

Anh cố ý khiến Đồng Đồng đau, khiến cô thương tâm khổ sở.

Anh coi thường tình yêu của Đồng Đồng, tự coi đó là những lời giả dối, anh không tin tình yêu của cô, cũng không tin tưởng nhân cách của cô.

Anh thật là kẻ hết thuốc chữa.

Nhớ lại Đồng Đồng khóc nói cho anh biết, cô yêu anh, chưa từng có phản bội anh, nhưng mà anh không có tin Đồng Đồng.

Liền bởi vì anh hiểu lầm Đồng Đồng chộc giận anh, đối với tình yêu dành cho anh căn bản không tồn tại, anh nhẫn tâm bắt Đồng Đồng phá bỏ cái thai, bởi vì anh cho rằng một cô gái như vậy không xứng đáng mang trong mình giọt máu của anh.

Đứa bé mất đi hẳn là Đồng Đồng rất thống khổ. Thống khổ của cô chính là điều anh muốn, anh không đếm xỉa tới lời cầu xin của Đồng Đồng, không đếm xỉa đến nước mắt của Đồng Đồng, không đếm xỉa tới tình cảm của chính mình, khư khư cố chấp, khiến Đồng Đồng chịu khổ nạn.

Giờ đây, sự thật bày ra trước mắt anh, làm anh hối hận thực muốn giết chết chính mình.

Anh đã đối xử thế nào với Đồng Đồng, đối với người yêu anh – anh đã làm cái gì, nổi giận và quát tháo, không chút lưu tình cùng thương hại.

Buộc cô tiếp rượu, bắt cô quay lưng hướng người đàn ông đó xin lỗi, đáng chết là anh đều không có làm gì giúp cô.

Lôi Dương nghĩ tới những việc mình gây ra, tâm một trận đau đớn, liệu mình còn có tư cách ở lại bên cạnh Đồng Đồng không?

Đồng Đồng, một cô gái dịu dàng động lòng người, cho tới bây giờ cũng chưa từng phản bội anh, chộc giận anh.

Cha nói Đồng Đồng không chịu đến bệnh viện gặp anh, sợ anh gây phiền quấy chầy chểnh chàng, sợ anh liên lụy cô, cô không cần một người đàn ông nằm liệt một chỗ.

Cái gì mà cha anh đau khổ đi cầu xin Đồng Đồng sau này không cần ở đây, thì ra, tất cả đều là dối trá. Mà người dối trá nhất lại chính là cha anh, cuối cùng kẻ khốn kiếp nhất chính là anh – Lôi Dương.

Chỉ bởi vì một lý do không tồn tại này, anh khiến Đồng Đồng ngày một tổn thương, tim Lôi Dương như bị một con dao nhọn chọc thủng, đau không cách nào hô hấp.

Anh đáng bị như thế, chỉ như vậy mới bù đắp lại được những tổn hại anh gây ra cho Đồng Đồng.

Lôi Dương đứng ở xa, không dám lại gần Đồng Đồng, anh như thế làm sao có tư cách tiến lại gần Đồng Đồng đây? Tình yêu của anh dành cho Đồng Đồng không có cách nào hình dung ngoài hai từ bá đạo và cường thế.

Lôi Dương ủ rũ di chuyển thân mình chậm rãi rời khỏi phòng bệnh, trong mắt có tia máu đỏ cùng tuyệt vọng.

Ông Lê, bà Lê cũng vừa tới, nhìn thấy Lôi Dương đứng ở bên ngoài phòng bệnh, cũng không có tâm tình chào hỏi, trực tiếp tiến vào phòng bệnh.

Đi theo phía sau chính là Tân Nhiên, đứng trước mặt Lôi Dương lên tiếng: “Đứa bé đâu?”

Lôi Dương trầm mặc không lên tiếng, Tân Nhiên liền nói: “Có phải xảy ra chuyện gì không? Anh là bố đứa bé, không có khả năng tìm lâu như thế mà vẫn không thấy? Có phải anh căn bản không muốn đem đứa bé trả lại cho Đồng Đồng hay không? Anh nhẫn tâm để cô ấy đau khổ suy sụp như thế hả?”

“Tìm được đứa bé, tôi sẽ tự đưa trở về, không cần anh phí tâm.” Hai mắt Lôi Dương đỏ hoe, không ưa nhìn Tân Nhiên, anh là cha của đứa bé, anh so với bất kì ai cũng đều lo lắng hơn hẳn.

“Hy vọng anh không cần nuốt lời!” Tân Nhiên nói xong đi vào phòng bệnh.

Lôi Dương mệt mỏi ngã ngối trên ghế.

Anh không nhìn thấy con đường tương lai giữa anh và Đồng Đồng.

Chương 48: Tình yêu đánh mất

Tất cả trôi qua quá nhanh, cũng quá mãnh liệt khiến Lôi Dương có chút vô lực thừa nhận liên tiếp chân tướng sự tình, khiến anh kinh hoàng cùng đau lòng.

Anh đã vài ngày không tới công ty làm việc, Lôi Lâm luôn gọi điện thoại thúc giục anh đến xử lý công việc ở công ty.

Lôi Dương ban đầu còn nghe cho có lệ, về sau không kiên nhẫn được nữa, cuối cùng trực tiếp cúp máy hoặc không nghe điện thoại.

Anh không có tâm tư làm việc gì, toàn bộ tâm tư đặt trên người Đồng Đồng cùng với việc truy tìm tung tích đứa bé.

Nếu đứa bé có mệnh hệ gì, anh thật không biết phải làm sao, anh hận mình cũng hận Lôi Lâm. Nếu anh thực sự yêu Đồng Đồng nhiều hơn hẳn sẽ không hiểu lầm Đồng Đồng lâu như thế, sẽ không làm cho Đồng Đồng chịu đau khổ nhiều như vậy, cũng sẽ không khiến cho nhiều chuyện xảy ra như hiện nay.

Kẻ gọi điện giấu mặt vẫn không gọi lại cho anh, khiến không khí xung quanh dường như càng thêm tĩnh mịch, càng khiến Lôi Dương bị dày vò.

Cao Dã cũng mặt mày u ám, nghĩ mình chính là người thuộc tổ chức tình báo tin tức linh thông vậy mà giờ đây cũng thúc thủ vô sách (kiểu bó tay đầu hàng, không có kế sách gì).

Thân hình cao lớn đầy u ám của Lôi Dương đứng gần sát cửa sổ, tinh thần vô định nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ về mục đích của kẻ bắt cóc đứa bé.

Nếu là tiền, tại sao vẫn không liên lạc, ai biết đứa bé đang sống tại biệt thự, ngoài người nhà họ Lôi ra còn có ai biết nữa?

Cao Dã ngồi ở trên ghế, gác chân lên bàn, mi khẽ nhú chặt từ từ lên tiếng: “Lôi, cậu có từng đắc tội với người nào không?”

Lôi Dương quay lại nhìn Cao Dã, lạnh lùng nói: “Người hận tôi không thể chết có bao nhiêu, chẳng lẽ cậu không biết?”

Lôi Dương vừa nói xong liền có tiếng chuông reo, anh vội vàng tiếp điện thoại, cấp bách nói: “A lô!”

Mà bên cạnh Cao Dã đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị truy tìm.

Đối phương lên tiếng hỏi: “Anh không báo cảnh sát chứ?”

Lôi Dương vội hỏi: “Thật đáng chết, tôi không có báo cảnh sát, các người rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Anh thật lo lắng nhỉ. Để tôi nghĩ xem sao? Vẫn còn chưa nghĩ xong đâu... Ha ha ha...” Người nọ nói xong liền cười vang, giống như Lôi Dương thống khổ thì hẳn cũng rất vui vẻ.

Lôi Dương cố gắng kìm nén bản thân nổi giận, cắn răng nói: “Các người có điều kiện gì, chỉ cần các người nói ra tôi đều đáp ứng.”

“Nếu tôi muốn mạng anh thì sao?” Đối phương cô tình hỏi.

Lôi Dương hừ lạnh một tiếng: “Chỉ cần các người để đứa bé bình an trở về, mạng của tôi sẽ tùy các người định đoạt.”

“Mạng của anh thì đây tạm thời vẫn không cần... Ha ha...” Tiếng cười cuồng vọng của người nọ vọng lại trước khi cúp máy.

“Đáng chết!” Lôi Dương nguyên rủa, rồi mới nhìn Cao Dã nói: “Tìm được tới đâu rồi?”

Cao Dã chậm chậm lắc đầu.

“Chết tiệt!” Lôi Dương tức giận chửi thề.

Anh rốt cuộc phải làm gì?

Tâm Lôi Dương một mảnh hắc ám. Lôi Dương cảm nhận được, kẻ bắt cóc kia tựa hồ như đang đùa cợt, anh càng rối rắm ta càng vui vẻ.

Lôi Dương rời khỏi văn phòng Cao Dã, ra xe đi tới bệnh viện Đồng Đồng đang ở.

Đến cửa phòng bệnh, anh nhìn xuyên qua thấy Đồng Đồng đang ngồi trên giường, trông cô thật gầy yếu, đầu hướng về phía ngoài cửa sổ, tựa hồ đang ngắm người nghĩ về đứa bé của cô, cũng tựa như chẳng nghĩ gì, chìm đắm trong thế giới trống rỗng của riêng mình.

Lôi Dương do dự đứng ở cửa phòng bệnh, tay cầm vào chốt mở cửa, nghĩ muốn đẩy cửa bước vào, nhưng cuối cùng lại chậm rãi xoay người rời khỏi.

Lôi Dương trở về biệt thự, tiến vào nhà, tùy ý vứt bỏ áo khoác ngoài, người cũng tiến vào giữa phòng khách.

Trong đầu cuộn cuộn cuồng loạn một mảnh, tâm cũng mệt mỏi cùng cực.

Hương vị của Đồng Đồng nơi đây đã dần nhạt nhòa, anh muốn lưu giữ lại nhưng lại không có cách nào bắt lấy.

Để mặc hương vị Đồng Đồng xói mòn từng chút một, cuộc sống của anh thực đã không còn hình ảnh mềm mại đáng yêu của Đồng Đồng, không hề có thanh âm đầy mê hoặc lòng người của cô.

Ngay trong lúc anh đang hoài niệm quá khứ thì chuông cửa kêu.

Lôi Dương nằm trên ghế sofa, đối với tiếng gọi cửa liên tục kia tựa hồ không thèm để ý, mặc nhiên để tiếng chuông kêu “ding doong, ding doong”.

Mà người bên ngoài cũng kiên trì, tựa hồ không gặp anh thì không cam lòng, tiếp tục ấn chuông cửa, khiến Lôi Dương bực mình, anh đứng dậy, tức giận mở cửa.

“Bố tôi đây làm cái gì?” Lôi Dương nhìn người ở bên ngoài cửa, người mà anh gọi là bố, đang đứng trước cửa nhà anh.

“Sao? Tôi không đến được ư?” Lôi Lâm đối với thái độ bất kính của Lôi Dương có chút không chấp nhận, xuất ra sự uy nghiêm của người làm cha trách mắng Lôi Dương.

Lôi Dương không đáp quay người hướng vào bên trong phòng. Lôi Lâm cũng bước vào sau đó.

Lôi Lâm nhìn Lôi Dương, từ từ tiến vào giữa phòng, không đếm xỉa đến sự tồn tại của anh, uy quyền nói: “Ngày mai đưa tôi đến công ty.”

Lôi Dương lạnh lùng: “Chuyện đứa bé ở biệt thự, còn có ai biết?”

“Chỉ có tôi cùng người giúp việc biết, anh không cần cả ngày chỉ biết tìm đứa bé, chuyện công ty cũng quan trọng ngang nhau.”

Lôi Dương nghe Lôi Lâm nói cực kì tức giận, lạnh lẽo nói: “Chuyện công ty kém đứa bé rất xa, ở trong mắt ông, một tia cảm tình đối với đứa con cũng không có, không cần biết nó sống hay chết, tôi sao lại có một người cha như ông? Nếu đứa bé có mệnh hệ gì đừng trách tôi vô tình.”

“Nghịch tử!”

Lôi Lâm nhấc tay lên, hướng về má Lôi Dương, Lôi Dương nhanh nhẹn bắt lấy tay Lôi Lâm, gần từng tiếng nói: “Ông còn muốn đánh tôi ư? Sau này ông có trả đủ không? Ông đừng mơ muốn đánh tôi một chút, cho dù ông là bố tôi cũng không cho phép.”

Lôi Dương buông tay Lôi Lâm, chỉ về phía cửa nói: “Tôi cần an tĩnh, chuyện công ty tùy ông quyết định.”

Hai má Lôi Lâm tức giận đến tím tái, cả người phát khùng, nhưng không còn đường lựa chọn, đành xoay người rời khỏi biệt thự của Lôi Dương.

Tâm Lôi Dương lại trở nên bất an khác thường.

Thời gian lại trôi qua vài ngày, Lôi Dương cùng Cao Dã một khắc không ngừng truy lùng tung tích đứa bé.

Hôm nay vừa tới bệnh viện xem xong tình trạng của Đồng Đồng, Lôi Dương chuẩn bị đi tìm Cao Dã thì nhận được điện thoại của Cao Dã gọi tới.

“Lôi, khu núi đá phía Bắc, nhanh đi. Tổ cũng đang trên xe đuổi theo đây”. Cao Dã vội vã nói xong liền tắt điện thoại.

Lôi Dương nghe thấy giọng điệu lo lắng của Cao Dã, trong lòng cũng đoán tới, nhất định là tin tức của đứa bé.

Anh vội chuyển hướng xe đi về khu núi đá phía Bắc.

Lòng anh rất lo lắng, rất chờ mong.

Xe chạy nhanh chẳng mấy chốc mà tới khu núi đá phía Bắc. Dưới chân núi Lôi Dương dừng xe, thấy bóng dáng của Cao Dã ở trên núi, anh cũng lo lắng bước vội lên theo.

Cao Dã thấy Lôi Dương đến, liền chỉ tay về phía một cái động, Lôi Dương thuận theo tay Cao Dã chỉ nhìn lại, cái động ở vị trí bên kia, hai người chia làm hai hướng tiến về phía đó.

Ngon núi này không cao, mà địa điểm Cao Dã chỉ cũng không nằm ở trên đỉnh núi, nên chẳng tốn nhiều công sức hai người liền tới nơi.

Địa điểm Cao Dã chỉ là một cái động thiên nhiên, ít người qua lại, bởi vì tương truyền trên này có thú dữ.

Cao Dã chậm rãi tiến về phía cửa động, cẩn thận nhìn xung quanh một chút, người cũng tiến vào sơn động, Lôi Dương nhìn Cao Dã từng bước lên núi, sau khi Cao Dã vào trong, Lôi Dương cũng cẩn thận tiến vào bên trong động.

Đây là một son động liên hoàn, vào sau son động còn có một cái động khác ở bên trong. Bốn phía tựa hồ không có gì dị thường, cho đến khi Cao Dã cùng Lôi Dương đến một đường cụt, mới phát hiện tận cùng bên trong son động, trên mặt đất thực nhiều cây cỏ, còn có một ít đệm chăn tồi tàn.

Lôi Dương như gió chạy tiến lên, thu lại chăn đệm tồi tàn kia, nhìn đến một khối thân thể nhỏ nhỏ, không có một tia hơi thở.

Thân có chút phân hủy không cách nào phân biệt được.

Lôi Dương giống như một con dã thú bị thương, thống khổ quát: “Đây không phải là đứa bé chúng ta muốn tìm, không phải.”

Cao Dã nhìn Lôi Dương thống khổ, nhìn thân thể trẻ con không còn toàn vẹn, anh có chút khổ sở vỗ vai Lôi Dương nói: “Lôi...”

Cao Dã muốn an ủi nhưng tất cả cảm giác đều là tái nhợt, bất kể nói cái gì cũng không thể giúp Lôi Dương bớt đi thống khổ.

Đứa bé, có thật đây là đứa bé của anh và Đồng Đồng không? Anh không mong ý này là thật, Lôi Dương cởi bỏ chính áo ngoài của mình, cẩn thận bao bọc đứa bé, không cách nào ức chế thống khổ trong lòng, thất thanh khóc lớn.

Cao Dã nhìn bạn tốt đau khổ, hung hăng nói: “Nhất định phải tóm được thằng khốn đáng chết đó.”

Một trận còi xe cảnh sát vang lên tức thì giữa tâm trạng đau buồn.

Lôi Dương quay đầu nhìn Cao Dã nói: “Ai đã báo cảnh sát?”

Cao Dã lắc đầu một cái: “Không biết.”

Lôi Dương đang ngồi xổm, chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn thân hình đã mất đi độ ấm trên mặt đất kia.

Anh phải đưa đứa bé giao cho Đồng Đồng như thế nào?

Anh làm sao để Đồng Đồng không thất vọng, để chính mình không thất vọng.

Ông trời nhất định phải trừng phạt anh như thế này sao?

.....

Cảnh sát tới điều tra hiện trường, tìm kiếm chứng cứ, rồi đưa Lôi Dương và Cao Dã về cục cảnh sát lấy khẩu cung.

Khi đã ở đây, Lôi Dương không cách nào tập trung tinh thần cho việc khai báo, người giống như ở dưới địa ngục, tâm cùng toàn thân đều đau đớn.

Cao Dã vốn cho người đi điều tra, điểm bố trí tin tức đặt ở khắp nơi, mãi tới hôm nay người của anh mới gọi điện thoại cho anh biết, có người dân phản ánh, trên núi có tiếng đứa bé khóc nỉ non, nhưng gần đây không có nghe thấy.

Theo đầu mối này, Lôi Dương cùng Cao Dã đi đến ngọn núi này.

Còn cảnh sát lại nhận được một cuộc điện thoại bí ẩn, cho bọn họ biết khu ngọn núi phía Bắc cần cảnh sát trợ giúp.

Mọi người lâm vào bế tắc, nếu người gọi điện chính là hung thủ, vì lý do gì lại tự mình gọi điện báo cảnh sát, nếu không phải hung thủ thì người nào đã gọi điện thông báo, thật nghĩ không ra.

Ra khỏi cục cảnh sát, tinh thần Lôi Dương một mực lâm vào hoảng hốt, Cao Dã ưu tư nói: “Tớ lấy xe đưa cậu về!”

Lôi Dương không có trả lời, chậm rãi bước đi xa, Cao Dã đứng nhìn bóng dáng thể lương của Lôi Dương đầy thương cảm, không còn cách nào, chỉ lắc đầu.

Nhà họ Lê.

Ông Lê xem tin tức mới trên báo, máu toàn thân động lại.

“Cảnh sát phát hiện ở khu vực núi phía Bắc có một khối thi thể trẻ em. Sau khi tìm được thi thể này, phát hiện tổng giám đốc của tập đoàn Lôi Thị cùng một người đàn ông khác cũng có mặt tại hiện trường. Khuôn mặt tổng giám đốc Lôi đầy đau thương, rốt cuộc đứa trẻ đã mất cùng tổng giám đốc Lôi có quan hệ gì? Công việc điều tra vẫn đang tiến hành để làm rõ sự việc.”

Lê Gia Cương đứng cạnh ông Lê, nhìn thấy tin tức mới trên báo, thân hình cứng đờ, tin tức kia nói chính là Nhạc Bằng?

Ông Lê thân hình mềm nhũn ngã về phía sau ghế sofa, quay đầu nhìn thấy Lê Gia, ông hừ nhọc vô lực nói: “Tạm thời... không cần cho mẹ con biết.”

Mắt Lê Gia Cương hơi đỏ nói: “Con biết!”

Trong bệnh viện

Bà Lê đang giúp Hân Đồng trên đường trở về phòng bệnh, lại nghe thấy hai y tá bên cạnh nói: “Đã xem tin tức báo nói hôm nay chưa? Lôi Dương của Lôi gia hình như có con riêng, đứa bé trước đó hình như đã chết, hôm nay trên núi phía Bắc phát hiện ra thi thể đứa bé.”

“Thật hả?”

“Đương nhiên là thật! Trên báo đài đều nói, cô nhìn xem đáng về bi thống kia của Lôi Dương”

Hai cô y tá chậm rãi đi về phía xa, nhưng lời nói như vậy rõ ràng đã lọt vào tai bà Lê.

Bà Lê cảm giác hoa mắt chóng mặt, nhưng bà không thể khiến mình quy ngã xuống được, bà còn có Hân Đồng cần phải chăm sóc, bà thương tâm nhưng phải kiên cường.

Bà ưu tư nhìn hai má âm ỉm của Hân Đồng, Hân Đồng tựa hồ không có nghe thấy cuộc nói chuyện của hai cô y tá kia, ánh mắt trống rỗng mà ngốc nghếch, tựa hồ đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Lòng bà Lê đau như cắt.

Gia đình này là thế nào!

Lôi Dương về tới biệt thự, tìm một bộ quần áo mặc vào, chính mình đơn giản thu thập sạch sẽ, sắc trời cũng dần chuyển tối, dường như trời muốn mưa.

Anh muốn đi xem Đồng Đồng, tâm tình giờ phút này chỉ có dùng bi thống để hình dung, đó là một loại tình cảm càng thâm trầm.

Lái xe đi ở trên đường, trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh cái chết của đứa bé, khiến anh nổi lên một cảm giác tội ác.

Trên bầu trời hưởng ứng một màu âm u, không khí chiều muộn giống như nhìn thấu tâm tư con người. Lôi Dương lái xe nhanh hơn trên đường, tới bệnh viện, cất xe ổn thỏa liền hướng tới phòng bệnh Đồng Đồng ở.

Phòng bệnh sáng đèn, không nhìn tới người ở bên trong, Lôi Dương nặng nề mở cửa, chậm rãi bước vào.

Đèn điện bên ngoài hành lang tà tà chiếu tới, Lôi Dương không thấy Đồng Đồng trên giường bệnh, mà bên cạnh bà Lê đang ghé đầu vào thành giường ngủ.

Nội tâm đau đớn kịch liệt bị một cơn khủng hoảng thay thế, anh lớn tiếng nói: “Đồng Đồng đâu? Bác gái.”

Bà Lê cả ngày chăm sóc Hân Đồng có chút mệt mỏi, không cẩn thận ghé vào bên cạnh giường ngủ, nghe thấy tiếng lo lắng vang lên giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy trên giường bệnh trước mắt trống trơn, không thấy bóng người Hân Đồng, đứng bật dậy sốt ruột nói: “Vừa mới còn ngủ ở đây mà, người đâu?” Bà Lê chợt bật khóc.

Lôi Dương không nói hai lời, chạy ra khỏi phòng bệnh, một mực đi tìm Đồng Đồng.

Bà Lê cũng vội xông ra ngoài, chạy theo một hướng khác đi tìm, con gái của bà không có khả năng lại xảy ra việc chứ.

Lôi Dương tìm khắp bệnh viện, quần áo ướt đầm mồ hôi cũng không tìm thấy bóng dáng của Đồng Đồng, anh thở hồng hộc chạy đến cửa lớn bệnh viện.

Sắc trời tối đen, mưa đổ xuống như trút nước.

Giữa màn đêm là bóng dáng cuống loạn của Lôi Dương đi tìm Đồng Đồng.

Trong một ngõ nhỏ tối đen, Đồng Đồng mắt hôn thối thần đang lê từng bước, mưa to thấm ướt thân thể cô, còn cô không có chút nào để ý, tùy ý để mưa tẩy rửa thân thể mình.

Ánh mắt cô đơn, thất thần, trong lòng chỉ nghĩ đến cuộc nói chuyện của mấy cô y tá trong bệnh viện.

Cô nghe thấy, Nhạc Bằng của cô, sẽ không chết, người ta nhất định nói láo, cô muốn đi tìm Nhạc Bằng của cô.

Nhạc Bằng, con ở đâu?

Đồng Đồng mệt mỏi, cảm thấy có tiếng khóc nhỏ của Nhạc Bằng con cô, con cô không chết. Đây nhất định là suy nghĩ của người mẹ trong cô.

Nhưng cô vẫn không thấy Nhạc Bằng, Đồng Đồng ngã ngồi trên mặt đất, thống khổ khóc.

Một cái ô che đi mưa to, một đôi giày đen xuất hiện trước mặt Hân Đồng, cô mê man ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân mặc toàn đồ đen.

“Cô đang tìm gì vậy?” Thanh âm nam nhân lạnh lùng, không có một tia độ ấm.

“Tôi... tôi đi tìm đứa bé, con của tôi.” Hân Đồng vừa khóc vừa nói.

“Vậy cô đã tìm thấy chưa?”

“Tôi... tôi tìm không thấy, bọn họ nói con của tôi bị người ta giết chết, giết chết...” Trái tim Hân Đồng đau đớn “là anh ta hại chết con tôi, tôi hận anh ta, hận anh ta thấu xương.”

“Cô có muốn báo thù cho con cô không?” Ánh mắt nam nhân kia nhìn Hân Đồng, không cho cô kéo dài suy nghĩ.

“Báo thù.”

“Đúng, báo thù.”

“Vì đứa bé báo thù, phải! Tôi phải vì đứa bé báo thù, tôi phải làm cho người phụ bạc tôi, người hại con tôi phải trả giá.”

“Tốt lắm, tôi sẽ giúp cô báo thù, cô có dám đi theo tôi không?”

“Đi theo anh? Báo thù.”

“Thế nào? Cô sợ?”

Hân Đồng mờ mịt đứng lên, lắc đầu: “Sợ, tôi không sợ, chết tôi còn không sợ, tôi còn sợ cái gì? Có lẽ chết cũng tốt, có thể nhìn thấy Bằng Bằng của tôi.”

“Được, tôi theo anh.” Giờ phút này tư tưởng của Hân Đồng như thế rõ ràng.

Nam nhân kia quay đầu rời khỏi, Hân Đồng cũng đứng đi theo, một nam nhân cao lớn, một nữ nhân gầy yếu ở giữa ban đêm tối đen, đi giữa trời mưa to.

Lôi Dương chạy như điên trong đêm đen, trong bóng đêm tìm hình ảnh Đồng Đồng, chính là không có, không có.

Tâm anh kinh hoảng không thôi.

Đồng Đồng vội đi đâu?

Bước chân chạy như điên của Lôi Dương dừng lại, đứng từ từ ở trong đêm đen, trái tim đập phồng gấp gấp. Tâm anh bị hắc ám cắn nuốt, bị kinh hoảng bao trùm.

“Đồng Đồng! Đồng Đồng! Em ở đâu?”

Thanh âm Lôi Dương bi thương mà lo lắng vang vọng giữa bầu trời đêm.

Không còn đường lựa chọn, Lôi Dương lại nhớ tới bệnh viện, trong lòng mong đợi, có lẽ Đồng Đồng đã trở về, có lẽ căn bản cô không có đi xa.

Chỉ là tại một góc âm u ánh sáng nhạt nhòa, anh vừa mới không phát hiện, mà giờ phút này đã tìm được rồi, nằm ở ẩm áp bên trong, ngây ngốc cười.

Tuy nhiên, sau khi mở cửa phòng bệnh, anh lại khủng hoảng phát hiện, một khoảng không trống trơn trước mắt, Đồng Đồng không có trở về.

Bệnh viện cũng phái người đi tìm, nhưng cũng không có kết quả.

Người như vậy biến mất, không thấy.

Bà Lê ở bên ngoài cũng tìm không thấy, cũng mang tâm trạng đồng dạng về tới phòng bệnh, lại không nhìn thấy Đồng Đồng, chỉ thấy một đứa ngốc Lôi Dương, bà cảm thấy trời long đất lở, người chậm rãi từ từ ngã ngồi xuống.

Lôi Dương vội đi lên đỡ bà Lê dậy.

Bà Lê đau đớn lắc đầu, khóc nói: “Thật khó, Hân Đồng đã nghe thấy chuyện đứa bé mà bác cố giấu.”

Lôi Dương nghe bà Lê nhắc, cảm giác máu trong người đóng băng.

Không, không thể như vậy, Lôi Dương giúp bà Lê ngồi lên trên giường: “Đứa bé kia không nhất định là Nhạc Bằng, bởi vì không nhận rõ hình dạng, cho nên nhất định không phải Nhạc Bằng.”

Là an ủi bà Lê cũng là an ủi chính mình.

Bà Lê đẩy Lôi Dương ra nói: “Anh đi đi, không cần tái xuất hiện ở trước mặt chúng tôi, kể từ khi Hân Đồng nhận biết anh, nó chưa từng có một ngày tốt đẹp.”

Lôi Dương đè nén đau thương trong lòng, chậm rãi xoay người nói: “Cháu đều biết là lỗi của cháu, nếu mọi người hận cháu, cháu cũng cam tâm tình

nguyên.”

Lôi Dương đã nản lòng thoái chí, thật chịu thua đứa bé, hoặc là có thể nói, đứa bé – cốt nhục của anh với cái chết hù hù thực thực. Còn có việc tìm không thấy Đồng Đồng khiến Lôi Dương cảm thấy, anh sinh ra trên đời tựa như không có ý nghĩa nhiều lắm, không có người thực yêu, không có tình, anh còn sống cùng lắm chỉ còn là một cái vỏ.

Hôm nay vì cái chết của đứa bé, anh bị triệu tập lên cục công an, đi đến cục công an, cứ nghĩ mình lạnh lùng, vô tình, đa mưu thế nhưng lại có một chút hụt hẫng, trong hốc mắt lại tồn tại 1 giọt lệ.

Anh không đi xe mà bước lững thững trên đường, mặt trời chiếu rọi ánh nắng chói chang khiến mọi người cảm thấy oi bức. Anh cứ như vậy chậm rãi bước trên đường.

Trên đường, người qua kẻ lại, giống như cả thế giới đều bận rộn, tấp nập nhưng cũng đều không có liên quan tới anh, tâm tình của anh chỉ tập trung mãnh liệt vào Đồng Đồng.

Đã mấy ngày rồi, tin tức về Đồng Đồng vẫn như cũ không có gì, giống như Đồng Đồng chưa từng tồn tại ở thế giới này.

Trong lòng anh tự dưng dâng lên một loại ý niệm không tốt, mỗi khi nghĩ đến tinh thần thất thường của Đồng Đồng, lẻ loi một mình, có thể hay không gặp phải cái gì nguy hiểm, gặp phải người xấu?

Nếu Đồng Đồng chẳng may gặp nguy hiểm, anh nhất định sẽ ở cùng Đồng Đồng, kể cả là chết đi còn hơn là sống mà không có Đồng Đồng, một chút tin tức về Đồng Đồng cũng không có.

Đồng Đồng cứ như vậy biến mất.

Biến mất ở trong thế giới của anh, thật sâu khắc vào trong lòng anh, thật khó có thể quên, khó có thể tha thứ lỗi lầm của mình.

Anh thiếu nợ Đồng Đồng nhiều lắm, thế nên ông trời đã giúp anh gặp lại cô để bù đắp lỗi lầm, nhưng hai năm khủng hoảng sống trong hôn mê do dự kia mà không có Đồng Đồng khiến anh càng thêm mặc cảm, khiến anh khủng hoảng, tức giận không nhìn nhận rõ ràng sự việc.

Ánh mắt nhìn xa xăm, thờ dài nảo nề, bất chợt lại nhìn thấy một dáng người quen thuộc, người đó đang ở cùng một người đàn ông khác bàn luận gì đó.

Dáng người quen thuộc đó chính là Lôi Hường Đông, khuôn mặt hần khó chịu cùng bất an, vừa đối mặt với người đàn ông kia nói cái gì, hai người liền hướng vào một ngõ nhỏ đi vào.

Trong lòng Lôi Dương cảm thấy kỳ lạ, khiến anh không khỏi bước theo.

Đó là một cái ngõ thực hẻo lánh cũng thực dơ bẩn, rất ít người vào, bên trong bốc mùi hôi thối của rác rưởi.

Lôi Hường Đông nhăn mặt, không kiên nhẫn nói: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Người đàn ông kia cười nói: “Tôi chỉ cần tiền, anh đưa tôi tiền thì mọi việc đều ổn thỏa.”

Lôi Hường Đông rút ra một quyển chi phiếu cùng một cái bút tính xảo, ghi trên mặt giấy vài con số, rồi ký ở phía dưới, đưa tới trước mặt gã kia nói: “Cầm lấy cái này rồi biến đi xa khỏi tầm mắt của tôi, đừng có để tôi lại nhìn thấy anh, đây là lần cuối cùng, cần thận cái miệng của anh, đừng có nói lung tung bằng không... đừng trách tôi vô tình.”

“Tôi biết, tôi sẽ tự quản miệng mình, anh làm thế này thì tôi một lời cũng không nói, tôi nói cũng không có gì có lợi cho tôi hết.” Ánh mắt người nợ rực sáng nhìn vào tờ chi phiếu.

Lôi Hường Đông bật mũi, đi ra khỏi cái ngõ nhỏ dơ bẩn.

Mà nấp tại một cái nhà gần đó, Lôi Dương nhìn thấy Lôi Hường Đông đi khỏi, anh liền ra khỏi nơi ẩn nấp.

Người đàn ông kia vui vẻ nhìn tờ chi phiếu, hần cao hứng hôn lên những con số, một chút cũng không để ý tới Lôi Dương đang từ từ tiến lại gần hần. Cho đến khi hình bóng cao lớn của Lôi Dương chặn trước tầm mắt của hần, hần mới cảm nhận được, nâng đầu lên đã thấy Lôi Dương, đôi mắt hần kinh hoàng mở lớn, ba chân bốn cẳng muốn chạy trốn, nhưng ngay lập tức bị tay Lôi Dương nắm chặt lấy.

“Chạy đi đâu?” Lôi Dương giống như sứ giả địa ngục, thanh âm khiến cho hai chân gã kia run rẩy.

“Tôi không có chạy, tôi chỉ muốn rời khỏi đây, ở đây rất bẩn... rất dơ bẩn.”

Lôi Dương không chấp nhận, mắt anh như mảnh hổ, tay dùng sức đẩy, kẻ kia kêu “á” một tiếng liền ngã xuống đất, hần ảm ách nói: “Anh làm cái gì vậy? Tôi có thể kiện anh, anh không được làm loạn, tôi không hề đắc tội với anh.”

“Không có ư?” Lôi Dương nhìn người đàn ông trước mắt, giống như đã từng gặp, bất chợt nhớ đến ngày đó.

Ngày đó anh về nhà, thấy được Đồng Đồng cùng với 1 nam nhân ở trên giường, anh tức điên đám gã kia một cái làm hần chạy trời chết.

Kẻ bắt chính kia chính là người đàn ông trước mắt? Hắn ta sao lại có quan hệ với Lôi Hường Đông? Bọn hắn làm sao mà quen biết nhau?

Lôi Dương đi giày da một cước đá mạnh vào người hắn, gã bị đau, hiện đang nửa ngồi liền té ra nằm bở chững trên mặt đất.

Lôi Dương nói rít qua kẽ răng: “Nói, Lôi Hường Đông muốn mày làm những gì?”

“Con bà nó, anh dám đánh tôi, tôi không biết, cái gì cũng không làm.” Gã kia bị ăn đau, hai tay ôm má, một cước của Lôi Dương vừa vịn dính trên mặt hắn, hắn chính là dựa vào khuôn mặt này để kiếm ăn, bị đá hòng về sau làm sao lừa người.

Lôi Dương lại đá thêm một cước không chút lưu tình, gằn giọng: “Mau nói, bằng không tao khiến cho mày ngày mai không nhìn thấy ánh mặt trời.”

Gã kia thấy hai má đều chảy máu, khóc ô ô nói: “Ui, anh dám!”

Lôi Dương nổi giận: “Hiện không thể một tay ôm trời, tao đánh chết mày lại phải đi bồi thường mạng, tao và mày làm bạn không phải tốt hơn sao.”

Lôi Dương một bên nói, một bên không chút lưu tình hành hung gã kia, cuối cùng gã liền cầu xin nói: “Đừng đánh, đừng đánh, tôi nói, tôi nói, có điều...”

Lôi Dương lại hung hăng đạp một nữa: “Có điều cái gì?”

“Anh phải cấp tiền cho tôi chạy trốn, bằng không Lôi Hường Đông sẽ giết chết tôi.”

“Mau nói!” Lôi Dương thủ thế muốn đá.

Gã nói: “Anh đánh chết tôi đi, không có tiền tôi sẽ không nói.”

Lôi Dương lôi ra một tờ ngân phiếu vứt lên mặt hắn: “Trên này có 20 vạn tệ, mau nói.” (Vé: anh cho nhiều thế làm gì, đập cho nó thêm mấy cái nữa là được)

Gã tay đầy máu cầm tờ ngân phiếu nói: “Làm sao tôi biết có tiền hay không có tiền?”

“Cho dù nó là thật hay giả thì tôi nói xong cũng sẽ biến luôn. Ba năm trước Lôi Hường Đông của Lôi gia thuê tôi đi gặp cô gái Lê gì gì đó ... Nhưng nếu cô gái đó không rời khỏi anh thì tôi không được tiền. Lôi Hường Đông đưa ra một biện pháp giúp tôi, theo dõi cô ấy mấy ngày, rồi theo dõi anh khi nào thì về, sau đó bảo tôi đến chỗ nhà anh hành động, anh ta bảo phải diễn cảnh làm như cô gái đang đàn đờn ngay trước khi anh về.”

Lôi Dương nghe tới đây, tâm bực bội nói: “Mau nói tiếp”.

“Nói mau!”

“Thêm tiền!”

Gã nói cho Lôi Dương biết toàn bộ câu chuyện giữa hắn và Lôi Hường Đông, nhưng Lôi Dương không truy cứu tội lỗi của hắn, vì anh cho rằng cùng lắm hắn chỉ là một kẻ tiểu nhân vì tiền mà làm việc, hơn nữa việc sự kiện vừa rồi cũng khiến anh có thể bỏ qua cho hắn.

Nam nhân kia cầm lấy tiền Lôi Dương cho chạy mất. Tiền Lôi Dương đưa nhiều hơn Lôi Hường Đông đưa chút ít, hắn lấy hết.

Lôi Dương về tới công ty, mở két bảo hiểm, để lại một phong thư giả trên bàn rồi mới ra khỏi công ty cũng không quay đầu lại.

Qua vài ngày, thư kí Vu Quyên của Lôi Dương là kẻ khả nghi đã bán bí mật của công ty, bị đuổi ra khỏi Tập đoàn Lôi Thị. (=, té ra là dính tới cả em này)

Một công ty khai trừ một nhân viên là chuyện nhỏ, chính là lần này khai trừ Vu Quyên được thông báo rộng rãi trong toàn công ty nên ai ai cũng biết.

Vu Quyên bị đuổi trở thành kẻ thấp hèn, một nhân viên bất trung với công ty, còn công ty nào dám mời cô ta tới làm việc.

Một thời gian ngắn sau, Lôi Hường Đông bị bắt với tội danh trốn thuế, tham ô tài sản công cùng với tội danh mưu sát, e rằng hắn phải ngồi tù một thời gian.

Lập tức Lôi gia gấp đại biến.

Lôi Hường Đông vào tù, Lôi Dương buông tay không hề ngó ngàng quản lý công ty, khiến Lôi Lâm vừa tức giận, vừa thương tâm, thiếu một chút nữa là đã phải nhập viện.

“Nhìn ông sinh thật tốt con a, chẳng những hại Hường Đông còn muốn gây chướng khí cho liệt tổ liệt tông Lôi gia.” Lâm Tú Phán ngồi một chỗ nén giận, thương tâm khóc.

Khuôn mặt Lôi Lâm tức giận cùng không kiên nhẫn, phát giận lên tay vịn (C2H5OH: mình nghĩ là ông này cầm cái gậy ba toong để đi lại) nói: “Này nghịch tử, thực không nghĩ đến, Lôi gia không bị hủy ở trong tay người khác lại bị hủy bởi trong tay nó.”

“Đều là do ông gieo gió gặt bão.” Thanh âm lạnh như băng mà không có độ ấm của Lôi Dương truyền từ vào cửa đến tai Lôi Lâm.

Lôi Lâm chỉ vào Lôi Dương cả giận nói: “Anh còn dám trở về.”

“Yên tâm, nhà này tôi không nghĩ muốn bước vào, tôi trở về lấy một ít đồ vật của tôi thôi.” Lôi Dương nói xong hướng tới một gian phòng đi tới.

Gian phòng kia là gian phòng của mẹ anh khi còn sống vẫn ở, chưa từng có người nào động qua, bởi vì không có sự cho phép của anh, không ai dám động vào.

Ở đó có ký ức của mẹ anh, ở đó có hương vị của mẹ anh.

Lôi Dương tiến đến gian phòng kia, thấy được phía trên đầu giường treo một bức ảnh lớn trên tường.

Đó là bức ảnh cưới của bố mẹ anh, mẹ anh thân nhiên lộ vẻ tươi cười, rúc vào vòng tay của bố anh. Hồi đó, nhất định bà không nghĩ tới ngày bản thân đoạn tuyệt với người chồng của mình, còn có tiểu hài tử cùng vui vẻ sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng mà thế giới luôn biến hóa đa đoan, bà phát hiện được Lôi Lâm có tình nhân bên ngoài. Bởi vì sau khi mẹ mang thai Lôi Lâm không chịu nổi tịch mịch, lêu lổng bên ngoài cùng người đàn bà khác.

Lôi Lâm vẫn giấu mẹ, cho đến khi người đàn bà bên ngoài kia không cẩn thận mang giọt máu Lôi Lâm, bắt đứa bé phải nhận tổ quy tông, náo loạn tất cả.

Mẹ thật lòng yêu bố, nhưng không ngờ chồng mình lại vô tình phản bội, khiến tâm bà thật sâu bị thương hại.

Mẹ thật sâu sắc yêu ông ta, nhưng không chịu nổi sự phản bội như thế, kết thúc 30 năm sinh mệnh.

Khi mẹ rời khỏi nhân gian, anh mới có 7 tuổi.

Người đàn bà khác tiến vào ở trong nhà anh, muốn vào ở trong phòng mẹ vẫn thường sống, chính anh 7 tuổi lúc đó, cầm dao gọt hoa quả, trên khuôn mặt tuyệt nhiên của trẻ nhỏ, chỉ về phía trước mặt bố cùng người đàn bà đáng ghét nói: “Đây là gian phòng tôi cùng mẹ tôi ở, các người không được đến gần, nếu ai đến gần tôi sẽ giết chết người đó.”

Lôi Lâm bị đứa con trai trong mắt đầy sự thù hận cùng kiên quyết làm cho chấn kinh (chỉ sự sợ hãi không lường trước được sự việc), nghĩ tới vợ trước mất đi, nhìn thấy nhi tử nhỏ tuổi, cuối cùng ông không có kiên quyết tới cùng đành phải cho người đàn bà kia ở một nơi khác.

Cho nên từ đó tới nay, gian phòng đó chỉ có mình Lôi Dương ở.

Anh vượt qua cô đơn, vượt qua bóng tối!

Tự nhủ chính mình phải mau mau lớn lên!

Ký ức như thủy triều ủa về, Lôi Dương chậm rãi hoàn hồn, anh đỡ bức ảnh chụp kia xuống, lấy một ít vật dụng mẹ thường dùng khi còn sống, cho vào một cái thùng, đóng gói 4 phía, rồi mới lộ ra một nét cười thân nhiên.

Ở đây cuối cùng đã không có một ký ức gì đáng giá để anh quay về, cũng không có người khiến anh phải lưu luyến.

Ánh lửa chậm rãi cháy lên, Lôi Dương bê thùng lên, đóng chặt cửa phòng, trên khuôn mặt đều là bình tĩnh, từ nay về sau anh cùng Lôi gia không có bất cứ quan hệ gì với nhau.

Thân ảnh anh cao lớn mà cô tịch, một người nhẹ nhàng rời khỏi Lôi gia, phía sau truyền tới tiếng thét thất thanh: “Cứu hỏa! Cứu hỏa!”

“Mau gọi cứu hỏa!”

Những âm thanh náo loạn đập vào tai Lôi Dương. Mà hình dáng Lôi Dương chậm rãi đi xa.

Nếu nói ban ngày khiến người ta rục rờ, sáng chói, thì ban đêm sẽ khiến người ta mê say.

Nơi mà khiến người ta mê say lại chính là quán bar.

Mà một quán bar tên là “Lạc Vọng” – ý tứ tên tốt lạ thường, vị trí quán bar khiến cho người ta cảm thấy quen thuộc.

Ngược dòng thời gian 3 năm trước đây, một người đàn ông lạnh lùng ra tay cứu giúp một cô gái tên là Hân Đồng.

Thế nhưng quán bar vẫn như cũ, mà tên thì đã thay đổi.

Vì nửa tháng sau, tên quán bar “Lạc Vọng” đã bị thay thế, và người thay thế quán bar trở thành hiện nay chính là một người đàn ông tên Tề Dương.

Cao Dã đã uống xong một ly rượu, chụp lấy bả vai Lôi Dương, cười nói: “Ồ đây rất phức tạp, Lôi!”

Lôi Dương không đồng tình nói: “Làm ơn gọi Tề Dương!”

Cao Dã búng tỉnh đại ngộ, lập tức nói: “Xin thứ lỗi, quen miệng.”

“Cậu tốt nhất nên có thói quen gọi tên mới của tôi.” Lôi Dương lạnh lùng nói.

Cao Dã nhú mày: “Thật sự là một người kỳ quái, song tôi vẫn muốn hỏi cậu, cậu thật sự không định đi tìm Hân Đồng sao?”

Sắc mặt Lôi Dương một trận quái dị, rất lâu mới nói: “Không tìm, nơi này là nơi đầu tiên chúng tôi gặp nhau, nếu có duyên phận, chúng tôi sẽ gặp lại.”

Khuôn mặt Cao Dã khó hiểu: “Vậy cậu không lo lắng cô ấy... hoặc là cô ấy có người đàn ông khác?”

Lôi Dương uống hết chỗ rượu trong tay nói: “Có một số việc không thể miễn cưỡng. Tôi tin tưởng hiện cô ấy nhất định còn sống ở một nơi vui vẻ nào đó.”

Cao Dã thì thào nói: “Cũng phải, nếu mà có sự kiện gì thì đã có tin tức, hiện nửa điểm tin tức đều không có, vậy có thể tin tưởng hoàn toàn cô ấy vẫn còn sống. Tóm lại không có tin tức cũng chính là một tin tức tốt.”

“Nói hay lắm, không có tin tức cũng là một tin tức tốt.” Trên khuôn mặt Lôi Dương thân nhiên tươi cười.

Anh cùng Hân Đồng còn có duyên không?

Đáp án là chờ đợi. Mặc kệ thời gian bao lâu anh vẫn đều chờ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nỗi đau khi gặp lại

Năm năm sau.

Trong bụng tôi đang mang một đứa bé, thai nhi đã tròn bốn tháng tuổi. Đứa bé kia hiện là niềm an ủi duy nhất của tôi.

Tâm trạng buồn bã, tuyệt vọng của tôi đã không còn nữa khi biết mình có đứa bé này, giờ đây hạnh phúc như lấp đầy tôi. Tôi hy vọng rằng sau này tôi cùng với đứa bé sẽ sống thật vui vẻ, tôi cũng nhớ là chưa nói cho anh ấy biết tồn tại đứa bé này, anh ấy có lẽ sẽ trách tôi không bảo vệ tốt con của anh.

Nhớ tới đứa bé, tôi cũng không thể không nhớ tới anh, nhớ tới phát điên lên.

Lúc này không còn ân ân oán oán.

Đêm say đó, tôi đang bị một tên bại hoại quấy rầy, tôi đang cần người giúp đỡ thì lúc đó, một người đàn ông mặt lạnh như băng, cao lớn xuất hiện trước mắt tôi.

Mặc dù khi đó tôi có hơi chéch choáng vì con say, nhưng tôi nhìn thấy anh đứng đó đang nhìn tôi, sau đó, tôi biết rằng anh đã cứu tôi.

Anh đưa tôi về nhà của tôi, giúp tôi không bị tên háo sắc kia xâm hại. Ý thức tôi không còn rõ ràng, là vì rượu hay là vì ánh mắt mãnh liệt của anh.

Việc nam nữ liên như vậy tự nhiên mà phát sinh. Tôi liền như vậy yên tâm trao chính mình cho anh. Anh trở thành người đàn ông đầu tiên của tôi.

Năm nay tôi đã hai mươi ba tuổi, không ngừng tưởng tượng ra được sự việc tốt đẹp đêm qua. Anh cho tôi cảm giác an toàn. Tôi biết lòng mình đã khắc ghi hình bóng anh.

Vẫn biết con gái đều dành nhiều tình yêu cho người đàn ông đã lấy đi thân xác nữ của mình. Tôi không phủ nhận rằng tôi cũng có. Tôi đang nghĩ đến chính mình đã trao thân cho người đàn ông xa lạ này, lòng không có một chút nào bất an, giống như tất cả đều là bình thường, giống như tôi với anh ta đã quen biết từ lâu, cảm giác không hề xa lạ, không hề có khoảng cách.

Tôi say mê mùi hương đặc biệt trên người anh, say mê vẻ lạnh lùng và khí chất của anh. Tôi biết anh có một khối băng che giấu nội tâm, một tâm hồn ấm áp, chỉ là anh đang dùng sự lãnh khốc để ngụy trang.

Ngày này qua ngày khác, chúng tôi tự nhiên sinh sống cùng nhau, tôi vui vẻ làm cho anh chút gì đó.

Hằng ngày nấu cơm cho anh ấy ăn, anh rất thích ăn những món ăn mà tôi nấu.

Cuộc sống hàng ngày thật vui vẻ và ngọt ngào. Nhưng tôi biết, những ngày như vậy có lẽ sẽ không kéo dài bao lâu.

Tôi không biết anh muốn ở cùng một chỗ với tôi bao lâu, bởi vì một người ưu tú như anh sẽ không vì ai mà dừng lại.

Tôi thật sự hạnh phúc. Tuy anh đối xử với tôi rất dỗi dằn nhưng tôi chẳng thể cũng yên lòng. Nhờ một ngày nào đó anh không cần tôi nữa, tôi phải làm sao? Dù sao tôi cũng chỉ là người đàn bà của anh.

Cho đến một ngày anh cầu hôn tôi. Trời ơi, tôi thật sự rất vui, lúc đó tôi cảm thấy tôi là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, và lúc đó tôi cũng biết, anh có suy nghĩ giống tôi. Anh yêu tôi, thật sự yêu tôi!

Tôi thật sự muốn cùng anh bên nhau mỗi ngày mỗi giây. Trái tim tôi chỉ có mình anh. Anh là anh hùng của tôi, là chỗ dựa của tôi!

Nhưng những ngày hạnh phúc thì luôn luôn ngắn ngủi. Có lẽ chúng tôi yêu nhau quá nhanh mà chẳng hề nghi ngờ đối phương. Tình cảm của chúng tôi khi ấy rất mãnh liệt!

Ngày đó xảy ra chuyện không vui, anh rất tức giận nói không cần tôi nữa, không cần. Tôi đau lòng vô cùng. Anh thật sự không tin tôi. Tôi không thể cất lên lời. Anh đã không cần tôi. Tôi ra đi. Bên ngoài trời đang mưa to, tôi chạy khỏi ngôi nhà đó, tựa hồ như nghe thấy cõi lòng tan nát.

Chúng tôi chia tay, chỉ vì như thế mà chia tay. Tình yêu này thật sự ngắn ngủi.

Tôi có chút đau lòng. Mặc dù biết là như thế nhưng tôi biết trong lòng tôi, vẫn không quên được anh!

Giờ anh đang ở đâu? Có hay không có cùng suy nghĩ giống tôi!

Ngày đó, tôi bị bắt cóc. Không biết việc này bởi vì cái gì mà như vậy. Chờ Lôi Dương đến cứu tôi, và dường như đã hiểu ra một chút.

Không phải là anh không cần tôi sao? Vì cái gì lại xuất hiện ở đây...

Sau khi nghe thấy một tiếng nổ mạnh thì tôi nhìn thấy đầu Lôi Dương chảy rất nhiều máu. Máu đỏ tươi thấm hết áo anh. Và lần đầu tiên tôi cảm nhận được như thế nào là sợ hãi tột độ.

Anh không cần tôi, nhưng nguyện ý vì tôi mà chết, mạo hiểm cả sinh mạng để cứu tôi. Nhìn thấy anh đang nhắm chặt mắt hôn mê, tôi đã thề chỉ cần anh bình yên, tôi không hề mong gì hơn. Cho dù là anh có đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ không yêu cầu anh cho tôi ở lại. Tôi sẽ cố gắng làm cho anh tin tưởng tôi, tôi thật sự không có làm cái chuyện dơ bẩn kia.

Chỉ cần anh có thể sống.

Nhưng không may là, anh có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Nghe thấy tin tức này mà tôi thật sự choáng váng.

Cha của Lôi Dương không cho tôi tới gần anh. Sau đó chờ tới khi tôi tìm đến gặp Lôi Dương mới biết được Lôi Dương không còn ở đó nữa.

Tôi cảm giác chính mình sắp quy ngã. Tôi không thể cứ thế mà mất đi anh được.

Chính sự tình lần này đã làm cho chúng tôi chia ly suốt hai năm.

Hai năm, tôi không biết Lôi Dương sống ra sao, có sống tốt hay không. Bởi vì tôi hoàn toàn mất đi lý trí, ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Tôi tìm anh khắp nơi. Tôi khủng hoảng tột độ. Tôi không tìm thấy anh.

Sau khi xa cách Lôi Dương hơn nửa năm, tôi bắt đầu bình tĩnh lại, không còn ngông cuồng như trước nữa.

Không có Lôi Dương, không ai có thể bảo hộ tôi, tôi đi học quyền đạo. Tôi sẽ tự bảo vệ chính mình. Nếu không có Lôi Dương, tôi không cần người nào bảo vệ tôi, bởi vì tôi chỉ cần Lôi Dương!

Thời gian trôi qua đã hơn một năm, tôi ở ngôi nhà trên đồi, trồng ở đó rất nhiều hoa, và đặt tên là vườn hoa “Kí tương tư”, bởi vì người ta nói, chỉ cần lòng mình thành tâm nghĩ tới người đó, hoàn toàn tưởng niệm đến người đó, người đó ắt sẽ xuất hiện.

Và truyền thuyết hứa hoa hoàn toàn có thật, hoặc là ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, tôi đã gặp lại Lôi Dương. Tôi vui mừng tưởng như có thể ngã xuống. Nhưng Lôi Dương lại nhìn tôi với ánh mắt đầy thù hận, cả người đều phát ra khí tức lạnh lùng.

Tôi không rõ là vì sao mà anh vẫn còn hận tôi như vậy. Hận tôi cùng người đàn ông khác làm chuyện dơ bẩn kia? Tôi không có làm. Là nam nhân kia cưỡng bạo tôi. Nhưng Lôi Dương không cho tôi giải thích, và anh cũng không hề tin tưởng lời giải thích của tôi.

Tôi không còn cách nào khác!

Chỉ cần nhìn thấy anh hoàn toàn vẫn tốt đẹp, chỉ cần anh khỏe mạnh, lòng tôi đã thỏa mãn vô cùng. Nhưng thật không thể nghĩ đến, chúng tôi gặp nhau để thực hiện một cuộc giao dịch.

Anh yêu cầu tôi làm tình nhân của anh, dùng vườn hoa kia làm điều kiện với tôi. Cả vườn hoa kia là sự thương nhớ của tôi đối với anh, là tình yêu của tôi dành cho anh.

Làm sao có thể nói bỏ là bỏ luôn được.

Tôi đáp ứng điều kiện của anh, mà tôi đồng ý điều kiện của anh như vậy nguyên nhân không chỉ là vì vườn hoa và gia đình tôi, mà quan trọng là, tôi yêu anh. Tôi nghĩ không thể mất đi anh lần nữa, tôi và anh lại ở cùng nhau.

Chúng tôi sống cùng nhau, mặc dù cư xử không được tốt đẹp như trước, nhưng tôi sẽ cố gắng... Thế nhưng vẫn thất bại.

Chúng tôi hiện lại phân đông tây, anh lại đi vui thú cùng những người đàn bà khác, tôi có cuộc sống của chính mình, giữa chúng tôi còn rất nhiều vấn đề, có lẽ là không thể ở cùng một chỗ.

Đây là nhật ký của Hân Đồng, ghi chép lại tâm tình của cô, Lôi Dương mỗi ngày xem một lần, trong lòng ngổn ngang hàng trăm mối cảm xúc, khổ sở cùng cực.

“Tề Dương”

Có người gọi anh. Đây là tên mới của anh.

Lôi Dương khép lại quyển vở trong tay, chuyển động ghế dựa, hướng về phía người vừa nói chuyện.

“Có việc gì vậy?”

“Cậu... có chuyện này!” Cao Dĩ nhìn khuôn mặt hiền nhiên của Lôi Dương hỏi.

“Có cái gì nói đi!”

“Hôm nay bằng hữu muốn tụ tập một bữa, cậu có muốn đi hay không?”

“Tôi không có hứng!”

Cao Dĩ nhìn Lôi Dương. Năm năm nay, hắn đều quan sát sự thay đổi của Lôi Dương. Ngày trước cậu ta đã lãnh khốc, hiện giờ càng thêm lạnh nhạt, đối với cái gì cũng không quan tâm.

Cơ bản khuôn mặt đã lãnh khốc, giờ có thêm sự u buồn.

“Vậy thì không miễn cưỡng cậu nữa!” Cao Dĩ đành phải thất vọng rời đi.

Ánh mắt Lôi Dương dừng lại trước quyển nhật ký. Quyển nhật ký được viết trong những ngày Đồng Đồng sống trong một ngôi nhà ở nông thôn, nơi anh đã tìm thấy Đồng Đồng.

Những ngày cùng nhau đi tìm Hân Đồng, nhà họ Lê không có hướng ánh mắt kì quái nhìn về phía anh, nhưng cũng không đại biểu tha thứ cho anh. Họ nghĩ anh đối với Hân Đồng chỉ là thương hại.

Khó khăn chính là sau này, mọi người cần tập hợp một chỗ, đi tìm Hân Đồng, nhưng thật lâu sau đó, vẫn như cũ không có tin tức gì của Hân Đồng.

Sau đó nhà họ Lê liền không có liên lạc gì, còn nghe nói bọn họ chuyển đến ở đâu, từ đó trở đi cũng mất liên lạc.

Mỗi ngày Đồng Đồng tùy tâm diễn tả tâm tình của mình trong nhật ký.

Mỗi khi nhìn đến đoạn văn tự này, tâm anh liền trở nên đau đớn dữ dội.

Nỗi nhớ ở trong lòng đối với Hân Đồng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Năm năm, thời gian để lại cái gì, lại lấy đi cái gì.

Lôi Dương đứng dậy. Anh mỗi ngày đều lái xe đến những nơi ngày xưa hai người từng đi qua.

Ở trên đường của con phố phồn hoa đã từng đi qua, đột nhiên Lôi Dương dừng mắt. Anh thấy được một phụ nữ đang đi ra từ một công ty, tim anh đập nhanh hơn.

Lôi Dương dừng xe ở bên đường, mở cửa xe, điên cuồng chạy về phía người phụ nữ kia.

Tâm tình anh vì kích động mà run rẩy, bước chân có chút hoảng loạn, từng bước một tiếp cận người đàn bà đã làm cho lòng anh tan nát.

“Hân Đồng!” Lôi Dương kích động hô to, đưa tay nắm chặt bả vai người phụ nữ kia.

Người đó với khuôn mặt bình tĩnh, âm thầm cười nói: “Xin lỗi, tiên sinh nhận lầm người rồi!”

Thanh âm ôn nhu, vũ mị, dung mạo, ánh mắt, hương vị đều quen thuộc. Chính là Đồng Đồng. Không thể lầm lẫn được. Lôi Dương kích động hô lớn: “Không, Hân Đồng. Anh không nhận nhầm người. Em vẫn còn giận anh phải không? Em là Đồng Đồng. Anh không thể nhận nhầm người. Anh là Lôi Dương. Anh là Lôi Dương!”

Người phụ nữ nhẹ nhàng gạt tay anh đi, nhẹ nhàng nói: “Tôi thật sự không nhận ra ông. Tôi không phải Hân Đồng. Tên tôi là Angel Nhi!”

“Không, em không phải Angel Nhi gì đó. Em là Hân Đồng!” Lôi Dương thống khổ cố chấp, không chấp nhận điều đó. Hân Đồng thế nào mà không nhận ra anh, là tức giận, hận anh, cho nên mới nói không nhận ra anh. Nhưng ánh mắt cô nhìn anh, là ánh mắt đối với người xa lạ, ánh mắt phẳng lặng, không yêu cũng không hận.

“Tiên sinh, ông tỉnh táo lại đi. Tôi thật sự không phải là người mà ông tìm. Tôi thật sự là Angel Nhi. Tôi còn có việc, tôi đi trước!” Người phụ nữ này mỉm cười, xoay người không chút do dự rời khỏi, chỉ để lại tâm tình mê mông cho Lôi Dương, thương đau đứng giữa đám đông nhìn người phụ nữ ấy dần khuất khỏi tầm mắt.

Lôi Dương đi trở lại xe, khởi động xe đi về hướng Hân Đồng rời khỏi. Anh đuổi theo bóng dáng của Hân Đồng, cô lên một chiếc xe sang trọng, ngồi vào, tiếp tục đi theo hướng đã đi.

Lôi Dương tâm tình kích động lại khẩn trương, chậm rãi đi theo đằng sau.

Xe của Hân Đồng dừng lại ở một biệt thự phía trước. Lôi Dương cũng dừng lại cách đó không xa, nhìn chăm chăm về phía xa. Một người đàn ông đi ra từ biệt thự, khí suất cao lớn, trên tay trái bế một bé gái, người ấy tươi cười nhận lấy đứa bé.

Lôi Dương tâm tình kích động cực độ, đưa ánh mắt nhìn về cổng biệt thự, phía sau người đàn ông cao lớn đi theo là hai vị lão nhân hiền lành.

Bọn họ cười đùa vui vẻ, xoay người đi về phía biệt thự.

Lôi Dương hốc mắt có nước. Hai vị kia chính là ông Lê và bà Lê. Người phụ nữ kia chính là Hân Đồng, là Hân Đồng, nhưng cô đã quên mất anh?

Nước mắt rơi xuống mu bàn tay, đầu anh cúi thấp, dựa vào vô lăng khóc.

Hân Đồng cô đã trở về, nhưng lại quên mất anh, bên cô còn có một người đàn ông khác, còn có một đứa bé. Lôi Dương đau thương và thống khổ thút thút khóc.

Lôi Dương đau lòng ngồi đó, thật lâu sau mới hoàn hồn. Cuối cùng vô vọng, khởi động xe rời khỏi đây, trong lòng vẫn là hình ảnh Hân Đồng!

Dừng xe trước cổng một nhà trẻ, rất nhiều phụ huynh đều đứng chờ ở bên ngoài, chờ đến giờ tan học để đón con mình.

Cuối cùng, bọn trẻ cũng tan học. Một bóng dáng nho nhỏ, hoạt bát, vui vẻ chạy ra ngoài cổng tìm kiếm ba mẹ mình.

“Papa!”

Một âm thanh non nớt cắt ngang suy nghĩ của Lôi Dương. Một bàn tay bé nhỏ nắm lấy bàn tay to lớn của hắn.

“Papa, ta đi thôi. Papa không thèm nhìn con à!” Cậu nhóc đôi mắt mở to buồn rầu, vì papa không vui mà đã lờ đi cậu.

Lôi Dương cúi người, ôm lấy cậu nhóc, gác lại những thương cảm trong lòng, nói với giọng hối lỗi: “Xin lỗi con trai, papa đang có chuyện phải suy nghĩ.”

Đứa bé dùng bàn nhỏ của mình áp vào má Lôi Dương, nhũn nhũn hỏi: “Có phải papa vừa gặp chuyện gì đau buồn hay không? Trước kia khi đến đón Nhạc Bằng đều rất vui vẻ. Papa gặp chuyện phiền não sao?”

Lôi Dương thom nhẹ vào má cậu nhóc, âu yếm nói: “Ừ, lúc này vừa mới đau buồn một chút, bởi vì papa vừa mới đi gặp lại một người bạn thật lâu rồi không thấy. Nhưng mà cô ấy đã quên mất papa.”

“Papa có Nhạc Bằng là tốt rồi, Nhạc Bằng sẽ không bao giờ quên papa đâu. Chúng ta về nhà đi!” Bàn tay nhỏ bé của Nhạc Bằng mềm mại, cương quyết nắm lấy tay Lôi Dương, Nhạc Bằng nếu còn để Lôi Dương tâm tình khổ sở lại đau lòng không thôi.

“Nhạc Bằng ngoan, giờ muốn ăn gì, papa đưa con ăn một bữa thịnh soạn!” Lôi Dương mỉm cười.

“Con muốn ăn KFC.” Nhạc Bằng cười ngọt ngào.

“Lôi tiên sinh đón Nhạc Bằng à?” Một giọng đạo nữ làm gián đoạn khung cảnh thân đình giữa hai cha con.

Lôi Dương và Nhạc Bằng cùng quay đầu lại, thấy một cô gái mặc một chiếc váy hoa xinh đẹp.

“Chào cô giáo Lâm!” Nhạc Bằng ngoan ngoãn chào hỏi.

Lôi Dương mỉm cười gật đầu.

Cô giáo Lâm mỉm cười vui vẻ với Nhạc Bằng, xoa đầu cậu, rồi nói: “Lôi tiên sinh, con trai ngài thật sự thông minh.”

“Vậy sao? Để cô giáo Lâm bạn tâm rồi.” Lôi Dương khách khí nói.

“Ngài thật sự là một người cha tốt. Mỗi ngày đều đưa đón cậu bé đi học. Vậy sao không thấy mẹ đưa bé vậy?” Cô giáo Lâm khuôn mặt khờ dại, dường như thấy đã hỏi một câu hỏi không được lịch sự.

Nhạc Bằng đưa đôi mắt đen láy nhìn cô giáo Lâm, thấy khuôn mặt biến sắc của papa liền đáp: “Mẹ của Nhạc Bằng giờ đang đi vắng ở một nơi xa, cho nên papa mới đưa đón Nhạc Bằng hằng ngày. Papa, chúng ta đi thôi. Con thực rất muốn ăn KFC.”

Lôi Dương lạnh lùng nói với cô giáo Lâm: “Gặp lại sau!”

Cô giáo Lâm cười nói: “Gặp lại sau!”

Lôi Dương ôm Nhạc Bằng đi về phía chiếc xe đang đỗ, ngồi vào trong, khởi động xe, rời khỏi nhà trẻ.

Lôi Dương nắm chặt vô lăng, chăm chú lái xe.

“Papa, cô giáo Lâm hình như thích papa!” Nhạc Bằng khả ái cười, khuôn mặt thể hiện rõ biểu tình. Hình dáng khả ái kia, thật sự không nên mang đau thương.

Lôi Dương buồn cười, gõ nhẹ vào đầu Nhạc Bằng: “Thằng nhóc này nói cái gì thế, thích ta, ai bảo con vậy, cẩn thận không ba đánh mông con!”

“Vâng, thật mà, ở nhà trẻ không có bạn nữ nào là không thích Nhạc Bằng hết!” Lôi Dương thật không biết thế giới nội tâm của đứa bé này là cái dạng gì nữa, lạ lùng à, như vậy đứa bé này cái gì cũng đều không biết, bởi vì nếu anh và cô giáo Lâm bày tỏ một ít thích thú, chắc thằng nhóc này sau một đêm sẽ tưởng mình là người lớn.

Nhạc Bằng mặt nghiêm lại, không cười nói: “Con không vì câu nói này mà vui mừng đâu!”

Lôi Dương lắc đầu cười nhạt.

“Papa, papa có thể đưa Nhạc Bằng đi tìm mẹ không?” Nhạc Bằng đột nhiên khẩn cấp hỏi hần.

Tâm Lôi Dương đột nhiên lo lắng nói: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì sau này chỉ sợ có thêm một người khác thay thế mẹ!”

Lôi Dương cười, lên tiếng nói: “Mẹ của Nhạc Bằng chỉ có một mà thôi, sẽ không bị người nào khác thay thế!”

Nhạc Bằng yên tâm nở nụ cười, bởi vì để con mình vui vẻ, anh cho cậu bé biết mẹ mình còn sống, mặc dù chỉ có ảnh chụp mẹ hồi trước, nhưng đó chính là mẹ của cậu, chỉ có một, mẹ Hân Đồng của cậu.

Sau khi cho Nhạc Bằng ăn một bữa tối no nê, trên đường về mơ mơ màng màng ngủ.

Lôi Dương để Nhạc Bằng yên tĩnh, ấm áp ngủ trong lòng anh và lại ngăn người suy nghĩ về hình ảnh của Hân Đồng.

Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Hân Đồng, bên tai không ngừng hiện lên giọng nói của Đồng Đồng. Nhiều năm qua dồn nén tình cảm ở trong lòng, hôm nay đột nhiên bùng lên dữ dội.

Anh đã nhìn thấy Đồng Đồng thật sự rất vui vẻ, nhưng Đồng Đồng lại lạnh lùng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh làm anh đau đớn không thôi.

Cô vui vẻ cười nói đi cạnh một người đàn ông và một bé gái, nhìn thấy Đồng Đồng cùng người nhà hòa thuận vui vẻ, lòng anh như chảy máu. Người đàn ông kia là chồng cô? Bé gái kia đích thị là con gái cô?

Nếu thật sự là như vậy, anh không thể quá nhiều cuộc sống đang bình yên và hạnh phúc của Đồng Đồng.

Anh không thể, anh chỉ mang đến đau khổ cho Đồng Đồng. Nếu cuộc sống của Đồng Đồng thực sự hạnh phúc, anh vì lý do gì lại đi phá hoại hạnh phúc ấy.

Tâm tình phức tạp, phiền muộn không thôi khiến Lôi Dương một đêm khó ngủ.

Ngày hôm sau, Lôi Dương lại đưa Nhạc Bằng đến nhà trẻ, rồi lái xe đến biệt thự nơi Hân Đồng ở.

Dừng xe ở cách biệt thự không xa, đôi mắt anh tĩnh lặng chăm chú nhìn về nơi đó.

Rất lâu sau, khi cổng biệt thự mở, Lôi Dương tâm kích động mạnh hơn, anh nhìn thấy, nhìn thấy Hân Đồng đi ra.

Cô khởi động xe, rồi mới vòng xe sang một hướng khác, Lôi Dương vội vã lái xe đuổi theo.

Hân Đồng tựa hồ chú ý chiếc xe đang đi đằng sau cô, tiếp tục đi được đến nửa đường thì sau đó cô dừng xe, mở cửa rồi xuống xe.

Lôi Dương cũng dừng xe, chậm rãi xuống xe. Hai người ánh mắt nhìn nhau chằm chằm.

Lôi Dương ánh mắt mê luyến nhìn Hân Đồng chậm chậm đi tới gần.

“Angel Nhi, phải không? Chúng ta trước kia là bạn bè, tôi mời em uống chén trà, được không?” Thanh âm kia giống như xuyên thấu ngàn năm.

“Được!” Angel Nhi thanh nhã cười, đáp ứng.

Trong một quán trà ưu nhã, Lôi Dương và Angel Nhi ngồi ở trong một không gian an tĩnh mà lịch sự tao nhã, một không gian thích hợp cho bọn họ nói chuyện.

Lôi Dương nhìn khuôn mặt thanh nhã của Angel Nhi, có chút đau lòng nói: “Em thật sự không nhớ ra anh sao? Chúng ta đã từng rất yêu nhau, rất thương nhau, em... thật sự đã quên mất sao?”

Angel Nhi âm thầm cười, nhấp một ngụm trà nhìn Lôi Dương nói: “Tôi nhớ, tôi thật sự không có quên.”

Lôi Dương ngẩn người, kích động nói: “Vậy em vì sao lại giả vờ không nhận ra anh, em đang trách anh, hận anh phải không?”

Angel Nhi lắc đầu nói: “Không, tôi đã không còn hận, tất cả đều đã trôi qua, hiện giờ tôi sống rất vui vẻ, rất bình yên, không muốn nghĩ lại những chuyện ở quá khứ.”

Lôi Dương nắm lấy tay Angel Nhi, đau khổ nói: “Hân Đồng, em tha thứ cho anh được không?”

Angel Nhi rút lại tay nói: “Tôi tha thứ cho anh.”

Lôi Dương đau khổ cười, khổ sở nói: “Em tha thứ cho anh, vì em đã không hề yêu anh?”

Angel Nhi cúi đầu dịu dàng nói: “Rất yêu, rất đau, tất cả đều đã qua, tình yêu cũng không phải là điều quan trọng nhất của cuộc sống, tình thân, tình bạn cũng rất quan trọng. Cho nên đối với cuộc sống của tôi, tình yêu đã không còn quan trọng nữa.”

Angel Nhi nói xong nhìn vào đồng hồ trên cổ tay nói: “Thời gian không còn sớm, tôi phải đi rồi, gặp lại sau!”

“Hân Đồng!” Lôi Dương khản trương nắm lấy tay Đồng Đồng, đứng dậy ôm lấy Đồng Đồng, thống khổ nói: “Chúng ta có thể gặp lại không?”

“Xin thứ lỗi, tôi phải đi!” Angel Nhi thoát khỏi Lôi Dương, xoay người, đi nhanh ra cửa, giống như chỉ cần rời xa chiếc bàn đó, thoát khỏi tầm mắt của Lôi Dương.

Lôi Dương đứng ở đó thật lâu, thật lâu không cách nào làm cho tâm tình đau đớn của mình bình tĩnh lại. Trong mắt một mảng trống rỗng.

Lôi Dương cùng Hân Đồng nói chuyện xong, cả ngày ở trong trạng thái hoảng hốt. Buổi chiều sau khi đón Nhạc Bằng anh không về nhà, lái xe tới nhà Cao Dã.

Nhạc Bằng mơ màng màng ngủ, Lôi Dương đặt Nhạc Bằng ở ghế sofa trong phòng khách nhà Cao Dã.

Sau đó anh tự đi tới bàn rượu của Cao Dã, rót một ly rượu uống, uống xong một chén, rót thêm một chén nữa, không nói nửa câu.

Ngụm rượu nóng bỏng chảy vào miệng, vào họng rồi xuống bụng.[]

Cao Dã cuối cùng không thể nhìn được nữa, đi tới gần đoạt lấy ly rượu trong tay Lôi Dương nói: “Hi, cậu sao thế, rượu này quý lắm đó, cậu uống như vậy là không phải nha. Nói đi! Gặp chuyện gì vậy?”

Lôi Dương ánh mắt thống khổ, quay đầu đi nói: “Tôi đã gặp lại Hân Đồng.”

“Hehe... Như vậy không phải tốt lắm sao? Không phải cậu luôn khao khát gặp lại cô ấy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện hiện giờ của cậu. Cậu không phải người dễ bị kích động!” Cao Dã nghe Lôi Dương xong, cười nói.

Lôi Dương lắc đầu nói: “Gặp lại thì sao chứ.”

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Lôi Dương, thần sắc Cao Dã cũng biến đổi, nói: “Cô ấy không chịu tha thứ cho cậu đúng không, vậy cậu có cho cô ấy biết đứa bé còn sống không? Các cậu nên vì đứa bé mà quay lại với nhau.”

“Vấn đề chủ yếu không phải việc này, nếu tớ là cô ấy, bị đau khổ nhiều như vậy, tớ cũng không thừa nhận tớ còn yêu người đàn ông kia. Bên cạnh cô ấy giờ có một người đàn ông khác, còn có một đứa con gái nữa!”

Cao Dã nghe Lôi Dương nói như vậy, cũng có chút đau đầu, an ủi nói: “Vậy cậu tính như vậy mà bỏ cuộc hả? Tớ biết cậu vẫn chưa quên cô ấy.”

“Trên thế giới này chỉ có hai người làm tớ không thể quên. Một là người tớ yêu, một là người tớ hận! Nhưng tớ làm nhiều việc có lỗi như vậy, hiện giờ tớ cũng không dám nói rằng tớ yêu cô ấy. Nếu tớ yêu cô ấy, tớ sao có thể làm nhiều chuyện tổn thương đến cô ấy như vậy.”

Cao Dã nhún mày hỏi: “Haizz, đừng tự trách mình nữa. Chuyện này cũng không phải là lỗi của cậu, giữa các cậu đều là hiểu lầm. Hiện tại cô ấy đang ở đâu?”

“Cô cùng người thân ở tại đường Ái quốc.”

“Papa!”

Một thanh âm của bé trai cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Lôi Dương định thần, đi tới bên Nhạc Bằng nói: “Dậy rồi à!”

“Chuyện mà papa và chú Cao Dã nói là sự thật sao? Nhạc Bằng muốn mẹ Hân Đồng trở về, vì sao mẹ lại không đến thăm con. Có phải là mẹ không thương Nhạc Bằng?”

Cao Dã ngồi xuống cạnh Nhạc Bằng nhẹ nói: “Nhạc Bằng, không phải như cháu nghĩ đâu. Mẹ của cháu đang có gặp chuyện không vui nên không có...”

“Chú nói dối! Nếu mẹ Hân Đồng thương cháu, nhất định mẹ sẽ về thăm Nhạc Bằng!”

Cao Dã nghe Nhạc Bằng nói, má xị xuống như trái khổ qua (quả mướp đắng), lừa cậu nhóc khó thật, nó mới có năm tuổi thôi đấy!

Lôi Dương nhìn Nhạc Bằng lên tiếng nói: “Bởi vì... papa làm việc có lỗi với mẹ Hân Đồng cho nên mẹ tức giận, đều là lỗi của papa. Không phải là mẹ không thương Nhạc Bằng!”

“Vậy papa đưa Nhạc Bằng đi tìm mẹ Hân Đồng, Nhạc Bằng nói cho mẹ biết, papa thực sự hối hận và khổ sở, bảo mẹ Hân Đồng tha thứ cho papa!”

“Nhạc Bằng, đó là chuyện của người lớn, để cho papa tự giải quyết được không?”

Nhạc Bằng trên mặt có chút thất vọng, nhưng vẫn hiểu chuyện nói: “Vâng, con biết rồi.”

“Cậu uống rượu, không thể lái xe. Hôm nay ở lại đây đi.”

“Được thôi. Vậy chú có thể chơi điện tử cùng cháu được không?”

“Đương nhiên có thể!” Cao Dã vươn tay, Nhạc Bằng nhảy xuống ghế, cầm tay Cao Dã, một lớn một nhỏ đi chơi điện tử, để lại phía sau khuôn mặt buồn bã của Lôi Dương.

Nhạc Bằng và Cao Dã ngồi chơi điện tử cùng nhau, kết thúc một ván, Nhạc Bằng mở miệng nói chuyện: “Chú, cháu có thể vay tiền chú được không?”

“Vay tiền chú?”

“Cũng không được để cho papa biết. Nhạc Bằng có tiền tiêu vặt sẽ trả lại cho chú. Nhạc Bằng nói được là làm được!” Trong đôi mắt đen láy tràn ngập vẻ mong chờ.

Cao Dã khó xử nói: “Vậy cháu phải cho chú biết, muốn dùng tiền vào việc gì, vì sao lại không được cho papa cháu biết?”

Khuôn mặt Nhạc Bằng thần bí nói: “Bởi vì mấy ngày nữa là sinh nhật papa, cháu muốn mua quà tặng cho papa, cho nên không thể để cho papa biết!”

“Như vậy à! Vậy chú đồng ý với cháu!”

“Cảm ơn chú!” Nhạc Bằng cười vui vẻ, lay lay cánh tay Cao Dã nói: “Cháu sẽ trả lại cho chú!”

Cao Dã cũng không còn cách nào khác, đành phải làm theo cậu nhóc này.

“Papa, gặp lại sau!” Bị đưa đến nhà trẻ, Nhạc Bằng cười sáng lạng, vẫy tay chào Lôi Dương.

Lôi Dương cũng vẫy tay chào Nhạc Bằng.

Nhạc Bằng xoay người đi vào trong nhà trẻ.

Lôi Dương khởi động xe rồi đi.

Nhưng khi Nhạc Bằng vừa mới bước vào nhà trẻ, nhìn thấy bố lái xe rời khỏi đó, chạy nhanh ra khỏi nhà trẻ, đi về một hướng khác.

Hình ảnh một đứa trẻ nhỏ lưng đeo ba lô, muốn chặn thuê một chiếc taxi, nhưng rất nhiều taxi đều trôi qua, không muốn dừng lại vì một tên nhóc con.

Nhạc Bằng khổ não mà lại sốt ruột, nhưng vẫn không nhụt chí chặn thuê taxi, cuối cùng vẫn có một người đại từ bi.

Một tài xế tốt bụng dừng taxi bên cạnh Nhạc Bằng hỏi: “Anh bạn nhỏ à, cháu muốn đi đâu?”

“Chú tài xế, cháu có tiền, chú có thể đưa cháu đến đường Ái quốc được không? Cháu muốn đi tìm mẹ!”

Người tài xế nhìn thấy Nhạc Bằng nhỏ bé mà khuôn mặt tràn đầy hy vọng, cười nói: “Lên xe đi!”

Nhạc Bằng vui vẻ mở cửa rồi leo lên xe ngồi. Oa! Đây là lần đầu tiên tự mình ngồi taxi! Không biết nếu mà papa biết chuyện, cóтетmông cậu không ta?

Tài xế dừng xe ở Ái quốc lộ, Nhạc Bằng cẩn thận xuống xe, mởmàng đứng ở đó. Có đây có rất nhiều biệt thự, không biết mẹ Đồng Đồng ở biệt thự nào.

Nhạc Bằng với bóng dáng nhỏ bé đứng ở bên đường, nhìn bốn phía chung quanh, nhìn thấy một vài người ra vào, có dáng vẻ quen thuộc của mẹ hay không?

Đợi thật lâu thật lâu, cuối cùng nhìn thấy một phụ nữ mỹ lệ từ một biệt thự đi ra. Nhạc Bằng mắt sáng ngời, tựa hồ chính là mẹ Hân Đồng giống trong ảnh chụp.

Nhạc Bằng trở nên cao hứng chạy nhanh, nhanh chóng chạy về đằng trước. Nhưng nhìn thấy người nhìn giống mẹ Hân Đồng đang lên xe, Nhạc Bằng nóng vội càng chạy nhanh hơn.

Nhưng xe ô tô khởi động, chạy về phía trước. Nhạc Bằng kích động đuổi theo. Nhưng mà cậu nhỏ bé như vậy làm sao có thể đuổi theo được chiếc ô tô đó.

Nhạc Bằng liền bật khóc, nhưng vẫn tiếp tục chạy theo đằng sau ô tô của Đồng Đồng. Nhưng là bởi vì chạy quá nhanh, bịch một tiếng ngã sấp xuống mặt đường.

Nhạc Bằng ngẩng đầu nhìn về phía xe ô tô rời đi. Cậu tưởng xe ô tô đã đi xa rồi nhưng phát hiện nó không đi. Xe lùi dần lại phía cậu, dừng lại bên cạnh cậu, rồi mới mở cửa xe. Mẹ Hân Đồng của cậu xuống xe, đi tới trước mặt cậu.

Một phụ nữ khuôn mặt dịu dàng giúp cậu đứng lên, phui đi bụi đất dính trên quần áo, nhẹ nhàng nói: “Anh bạn nhỏ sao lại ngã ở đây, cho cô biết được không?”

Đôi mắt đen láy của Nhạc bằng nhìn Hân Đồng, lắc lắc đầu rồi lại vội gật gật đầu.

(Hân Đồng thừa nhận chính thân phận mình, cho nên sau này vẫn tên là Hân Đồng)

Hân Đồng đưa mắt nhìn khuôn mặt Nhạc Bằng, trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ gì đó, suy nghĩ, cô ngây người một hồi rồi mới hỏi: “Con vì sao lại chạy theo xe ô tô vậy, như vậy thật nguy hiểm, có biết không hả?”

Nhạc Bằng cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi mới phụng phịu thật đáng yêu, có chút đáng thương ngập ngừng nói: “Con lạc mất người nhà của mình, con không tìm thấy papa!”

Con nói dối rồi, xin lỗi papa! Nhạc Bằng trong lòng lặng lẽ hối lỗi!

Hân Đồng nhẹ nhàng chớp chớp lông mi. Gia đình nào bỏ rơi đứa bé này vậy? Nhưng cô lại cảm thấy kỳ quái, vì sao nhìn thấy Nhạc Bằng trong lòng không hiểu sao lại có một cảm giác thân thuộc, tay cô xoa đầu Nhạc Bằng, cười nói: “Vậy con có biết địa chỉ nhà mình hoặc là số điện thoại của papa hoặc mẹ mình không? Cô có thể giúp con liên lạc với người thân!”

“Con biết địa chỉ nhà ạ!” Nhạc Bằng đắc ý cười nói.

“Được rồi, vậy cô đưa con về nhà!”

“Vâng, cảm ơn cô!” Nhạc Bằng ngoan ngoãn gật đầu.

Hân Đồng kéo tay Nhạc Bằng, đi về phía xe, mở cửa cho Nhạc Bằng ngồi lên xe. Nhạc Bằng liền đọc địa chỉ nhà cho Hân Đồng biết.

Hân Đồng liền khởi động xe hướng về địa chỉ nhà Nhạc Bằng lái đi.

Nhạc Bằng ngồi bên cạnh Hân Đồng, tâm lý thật vui vẻ, nhưng lại ngoan ngoãn không quấy nhiễu Hân Đồng lái xe.

Hân Đồng quay đầu nhìn sang Nhạc Bằng, trong lòng có một cảm giác kỳ quái.

“Con cho cô biết, con tên là gì?”

“Con tên là Tề Nhạc Bằng!”

Hân Đồng nghe Nhạc Bằng nói, trong lòng run rẩy một chút, cô lo lắng hỏi: “Papa con, papa con tên là gì?”

Nhạc Bằng đôi mắt đen láy nhìn Đồng Đồng, gật đầu nói: “Papa tên là Tề Dương!”

Tim của Đồng Đồng bỗng đập nhanh hơn, trong đầu Đồng Đồng căn bản hiện ra một chút nghi ngờ, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Có lẽ chỉ là tên giống nhau mà thôi. Nhạc Bằng của cô sớm đã không còn trên đời này rồi. Hân Đồng tăng tốc độ nhanh hơn, rất nhanh đã tới nơi Nhạc Bằng ở.

Nhạc Bằng nhìn ngôi nhà trước mặt, cậu mong chờ nói: “Cô có thể vào nhà Nhạc Bằng chơi một lúc được không? Nhạc Bằng thực sự rất vui vẻ khi gặp cô!”

Không biết vì sao, nhìn thấy sự mong chờ trong mắt Nhạc Bằng, cô không đành lòng cự tuyệt, hoặc là bởi vì cái cảm giác nghe cái tên quen thuộc.

Cô đánh mở cửa, xuống xe, Nhạc Bằng cũng nhanh chóng xuống xe.

Nhạc Bằng rút chìa khóa, mở cửa cổng biệt thự, giữ chặt tay Hân Đồng bước vào.

Phòng khách thật sạch sẽ, tường màu trắng cánh diều, cảm giác quen thuộc kia lại xuất hiện trong cô.

Cô đánh giá bốn bề như muốn phát hiện cái gì đó, nhưng lại không có. Nhạc Bằng kéo tay cô tiến vào một thư phòng ngủ, vui vẻ nói: “Đây là phòng ngủ của papa, bên cạnh là phòng ngủ của con!”

Hân Đồng nhìn Nhạc Bằng, không biết vì sao Nhạc Bằng với cô lại thân thuộc như thế, giống như bình thường. Không hiểu muốn đi kết thân với Nhạc Bằng.

Nhạc Bằng kéo cô tới khu vườn bên cạnh, bóng dáng nho nhỏ, khó khăn đi vào giữa vườn, rồi mới vui vẻ nói: “Cô ơi, cô xem này, đằng sau này trồng rất nhiều hoa, là papa trồng đó. Papa nói là hoa này tên “Kí tương tư”, bởi vì papa rất nhớ mẹ, cho nên trồng rất nhiều hoa!”

Hân Đồng nhìn vườn hoa trước mặt, chấn động đến mức không nói được, hơi thở của cô trở nên khó khăn. Thế này là, thế này là!

Hân Đồng ngồi sụp xuống, có chút khấn trương, lòng có chút run rẩy, nghi ngờ cẩn thận hỏi: “Nhạc Bằng, vậy mẹ con đâu? Papa không nói cho con biết sao?”

Nhạc Bằng ánh mắt tối sầm lại, có chút buồn bã nói: “Papa nói là bởi vì papa làm rất nhiều việc có lỗi, cho nên mẹ đi rồi! Nhưng con biết papa thực sự rất muốn mẹ!”

Hân Đồng cảm giác chính mình không thở nổi. Một cảm giác khó có thể hình dung, thống khổ cùng vui vẻ hỗn độn, thổi quét lòng cô.

Cô ôm Nhạc Bằng vào lòng thật chặt! Có lẽ Nhạc Bằng trước mắt thật sự là đứa bé của cô, hoặc là không phải. Nhưng giờ phút này cứ cho cô coi là như thế đi. Nhạc Bằng của cô, con trai của cô!

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cường hôn trên đường phố

“Nhạc Bằng, con có nhà không?, Nhạc Bằng!” Tiếng gọi lo lắng từ bên ngoài truyền vào.

“Papa, con ở đây!” Nhạc Bằng vui vẻ đáp lại.

Đồng Đồng chợt đông cứng người đứng dậy.

Cô nghe thấy âm thanh quen thuộc, là anh, thì ra đây là nhà anh.

Lôi Dương bước nhanh vào phòng, anh tưởng Nhạc Bằng bị mất tích , có chút tức giận tiêu sái tiến vào phòng, lại nhìn thấy Đồng Đồng!

Đồng Đồng kích động bước tới trước mặt Lôi Dương, nức nở nói: ”Nói em biết, thế này là thế nào? Nhạc Bằng có phải là con chúng ta không, anh mau trả lời em!”

Lôi Dương nhìn con trai, rồi lại nhìn Đồng Đồng, gật đầu nói: “Phải, là Nhạc Bằng, con của chúng ta !”

“Nhạc Bằng, con của mẹ, con đây rồi!”. Nước mắt Đồng Đồng chực trào ra, xoay người lại, đem Nhạc Bằng ôm vào trong lòng, đem tình cảm người mẹ bao năm qua như muốn truyền tải hết vào cái ôm này. Khóc nức lên, nước mắt chảy dài trên má cô là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Nhạc Bằng đưa bàn tay nhỏ xíu lau nước mắt cho cô. Đồng Đồng khóc òa lên, cô chưa từng dám nghĩ sẽ có ngày được gặp lại con trai.

Đây là niềm hạnh phúc lớn nhất trong đời cô!

hai mắt Lôi Dương cũng trở nên trầm ám, ngồi xuống nói: “Nhạc Bằng, đây là mẹ con. Mau gọi mẹ đi!”

Nhạc Bằng đưa cánh tay tí hon lên ôm cổ Đồng Đồng, cẩn thận nói: “Mẹ, mẹ có vui khi gặp con không?”

Ánh mắt Đồng Đồng chăm chú nhìn lấy khuôn mặt Nhạc Bằng, một phút cứng không rời. Cô lau nước mắt, vui sướng nói: “Nhạc Bằng là con trai mẹ, mẹ đương nhiên rất vui khi gặp con. Bao năm nay mẹ vẫn luôn rất nhớ con.”

“Nhạc Bằng cũng nhớ mẹ. Từ bây giờ mẹ ở cùng con được không? Con muốn ngày nào cũng được ở bên mẹ!” Nhạc Bằng nhìn về phía Lôi Dương dò hỏi.

Đồng Đồng ôm Nhạc Bằng ngồi ở trên giường, cười nói: “Nếu Nhạc Bằng muốn gặp mẹ, có thể gọi điện thoại cho mẹ, hoặc là đến ở cùng với mẹ!”

Nhạc Bằng khổ não nói: “Nhưng như vậy thì lại không được ở bên cạnh papa!”

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng cùng Nhạc Bằng một lớn một nhỏ, không nỡ xen vào thế giới của hai mẹ con, lẳng lặng lui ra ngoài.

Trong lòng trăm mối phức tạp!

Ngồi ở phòng khách, khói thuốc bay xung quanh Lôi Dương. Rất lâu sau, Đồng Đồng từ trong phòng đi ra.

Lôi Dương dập tắt điều thuốc, nhìn Đồng Đồng nói: “Nhạc Bằng đâu?”

Đồng Đồng ra dấu yên lặng, trả lời: “Con đang ngủ, sao anh không cho em biết Nhạc Bằng còn sống?”

“Chúng ta mỗi lần gặp mặt đều rất vội vàng , nên không kịp nói cho em biết.”

“Dù sao vẫn cảm ơn anh, bao năm qua anh nuôi dạy Nhạc Bằng thật tốt!”

“Anh là bố nó, đương nhiên phải chăm sóc Nhạc Bằng thật tốt!” Lôi Dương trên khuôn mặt có chút không được tự nhiên.

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng, cô vẫn xinh đẹp như trước kia, vẫn khiến anh mê đắm. Chỉ có điều sự xinh đẹp đó, quyến rũ đó của cô không còn thuộc về anh mà bây giờ đã thuộc về một người đàn ông khác. Nghĩ đến đây, lòng anh cảm thấy tuyệt đối không thoải mái.

“Làm ơn nói cho em biết, tất cả, tất cả về Nhạc Bằng?” Cô muốn biết, muốn biết tất cả về quá trình lớn lên của con trai mình.

Lôi Dương nhìn gương mặt Đồng Đồng lóng lánh những giọt nước mắt còn chưa kịp khô, đứng dậy châm một điều thuốc, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, ngáp ngừng nói: “Nếu em muốn biết thì anh sẽ nói cho em biết, năm đó, Nhạc Bằng bị Lôi Lâm bắt cóc, anh tra hỏi ông ta mới biết được chỗ của Nhạc Bằng. Anh định đi đón Nhạc Bằng về trả lại cho em.

Nhưng anh đến nơi rồi mới phát hiện, Nhạc Bằng trước đó đã bị người khác đưa đi. Người trông coi Nhạc Bằng cũng bị đánh cho bất tỉnh. Anh không dám cho em và người nhà của em biết. Anh định âm thầm tìm Nhạc Bằng về rồi đem theo Nhạc Bằng tới nhà em giải thích.

Không ngờ rằng sau đó anh nhận được tin, cảnh sát tìm được thi thể đã lạnh của một đứa trẻ, anh gần như hóa đá.

Cảnh sát đưa đứa trẻ đi muốn tiến hành giám định pháp y, xem đứa nhỏ có phải con chúng ta không.

Trong lúc anh đang chờ kết quả từ phía cảnh sát thì gia đình em đã biết chuyện. Em mất tích, anh tìm kiếm khắp nơi nhưng em cứ như đã biến mất khỏi thế giới này.”

Lôi Dương nói đến đây thì dừng lại hút thuốc, rồi lại tiếp tục nói: “Có một lần, anh thấy Lôi Hường Đông cùng một người đàn ông lên la lên lút cùng một chỗ, nên anh đã nghe trộm bọn họ nói chuyện.

Thì ra giữa bọn họ có giao dịch, người đàn ông đó cho anh biết, Lôi Hường Đông giao cho anh ta một đứa trẻ, anh ta sẽ dùng đứa bé đó uy hiếp anh để vợ vét tài sản. Anh ta đương nhiên chấp thuận. Sau này Lôi Hường Đông lại ra lệnh cho anh ta sát hại Nhạc Bằng đồng thời cho anh ta một khoản tiền

lớn.

Tiếc là kẻ đó sợ chết, anh ta không dám giết người cho nên tìm một đứa trẻ đã chết đặt tại chỗ bắt cóc Nhạc Bằng rồi mới tung tin ra, nói rằng đứa trẻ đã chết. Lôi Hường Đông xác định kẻ kia đã giết đứa trẻ liền đưa anh ta một món lớn. Thực ra anh ta đã đưa Nhạc Bằng tới một người phụ nữ không có con.”

“Cho nên Nhạc Bằng vẫn còn sống!” khuôn mặt Đồng Đồng từ lo âu chuyển thành vui vẻ.

“Vậy em và con sao lại gặp nhau?” Lôi Dương xoay người lại hỏi Đồng Đồng

“Đội Nhạc Bằng tính lại anh hãy hỏi con thì tốt hơn.”

Đồng đồng nghĩ mình bị Nhạc Bằng đánh lừa, không biết nên giận hay nên cười. Nói vậy là Nhạc Bằng cố tình đi tìm cô, hoàn toàn không quên những gì bố nói.

Bây giờ trẻ con đều như thế à? Rất tinh quái!

“Được, tôi phải đi rồi!” Đồng Đồng vẫn đắm chìm trong niềm vui sướng được gặp Nhạc Bằng như cũ, hiện tại cô rất muốn thông báo cho người nhà tin tức tốt đẹp này.

“Em... không đợi Nhạc Bằng tính lại sao? Con tính lại không nhìn thấy em sẽ rất buồn!”

“Không sao, mai tôi lại qua gặp con” Đồng đồng không để tâm đến lời của Lôi Dương, đi ra phía cửa.

“Đồng Đồng!” Lôi Dương nhìn bóng Đồng Đồng dần dần rời đi đau lòng gọi tên cô.

“Còn chuyện gì sao, Lôi tiên sinh?”

Lôi Dương sắc mặt cứng đờ, bất đắc dĩ nói: “Không có!”

“Hẹn gặp lại!” Đồng Đồng vui vẻ vẫy tay, rồi đi.

Lôi Dương ngồi lặng người trên sofa. Cánh cửa vừa khép lại, Nhạc Bằng bé nhỏ đi đến bên cạnh Lôi Dương, ngồi bên cạnh anh cùng với một khuôn mặt thận trọng.

Lôi Dương nhìn thấy Nhạc Bằng sắc mặt nghiêm túc bên cạnh, không nhịn được hỏi: “Con chưa ngủ sao?”

“Con chỉ giả vờ ngủ thôi!” Nhạc Bằng có chút tức giận nói.

Lôi Dương nhéo nhéo má con trai hỏi: “Thế nào, có phải bởi vì mẹ đi rồi nên không vui hay không?”

“Papa, papa tiêu rồi, mẹ sẽ không bên cạnh papa, lãng phí tâm tư của con rồi!”

Lôi Dương nhìn con trai đeo một khuôn mặt đáng tiếc thờ dài, trong lòng buồn cười, đây là cái loại con trai gì đây!

Lôi Dương cười khò, xoa đầu Nhạc Bằng nói: “Được rồi, chuyện người lớn trẻ con không hiểu, giờ đến lượt con mau kể cho bố nghe vấn đề của con.”

“Papa, kể chuyện gì?” Nhạc Bằng không hiểu hỏi lại.

“Con làm thế nào mà tìm được mẹ?”

“Con đi xe taxi! Con mượn chú Cao Dã tiền, papa phải giúp con trả lại tiền cho chú Cao Dã nhé.” Nhạc Bằng sợ Lôi Dương không vui, vội vì chính mình giải thích.

“Ừ, ba biết rồi! Sau này con không được tự mình chạy đi xa như vậy nữa, ba sẽ rất lo lắng!”

“Papa à, sau này con sẽ không thế nữa !”

“Đi chơi đi!” Lôi Dương ban lệnh đặc xá!

Nhạc Bằng vui vẻ chạy ra ngoài !

Nhạc Bằng trưởng thành sớm, tâm tư của Nhạc Bằng anh cũng không thể nào biết hết được, vì sao Nhạc Bằng so với những đứa trẻ cùng tuổi khác lại có nhiều suy nghĩ như thế, trong cái đầu nhỏ đó chứa cái gì không biết nữa!

Đồng Đồng tâm tình vui vẻ, vừa về tới nhà liền báo luôn tin tức này cho mọi người biết, cả nhà trở nên vui vẻ.

“Đồng Đồng, sao không đem theo Nhạc Bằng cùng về cho chúng ta gặp?” bà Lê kích động hỏi.

“Mẹ, ngày tháng còn dài, ngày mai con đem Nhạc Bằng về đây, mẹ có thể thấy nó rồi!” Đồng Đồng trên khuôn mặt tràn đầy tươi cười, nghĩ tới hình dáng khá ái của Nhạc Bằng, trong lòng càng vui vẻ.

“Thật tốt quá!” Ông Lê ngồi ở trên ghế, nụ cười sang sảng.

“Đúng vậy, đây thật sự là tin tốt không ai nghĩ tới, mẹ phải đi làm một bữa ăn ngon để chúc mừng!”

Một tiểu cô nương đôi mắt to tròn như búp bê người lên nhìn Đồng Đồng hỏi: “Mẹ, mẹ sau này vẫn yêu thương Kì Kì đúng không?”

Đồng Đồng ôm bé gái vào lòng, cười: “Kì kì là con gái ngoan của mẹ, mẹ đương nhiên là yêu thương con rồi.”

“Kì kì cũng yêu thương anh trai!”

“Kì kì thật ngoan!”

Một người đàn ông cao lớn đầy khí chất đón lấy Kì Kì từ trong vòng ôm của Đồng Đồng, đặt ở trên đùi, cười nói: “Chúc mừng em, cuối cùng cũng như tâm nguyện.”

Đồng Đồng dịu dàng cười nói: “Viễn hàng, em phải cảm ơn anh, nếu không có anh em cũng không có hôm nay.”

Khi đã vào phòng bếp, bà Lê quay ra hô: “Đồng Đồng, gọi điện thoại cho Gia Cương biết, còn nữa, buổi tối nhớ nhắc nó trở về ăn cơm.”

“Vâng!”

Ông Lê cũng qua giúp bà Lê chuẩn bị bữa tối.

Đồng Đồng nhìn Viễn Hàng, cùng nở nụ cười.

Hôm nay vừa vặn là thứ sáu, Nhạc Bằng không cần đi nhà trẻ, nó ngoan ngoãn chờ ở trong nhà, hôm nay mẹ tới đón nó, đón nó tới nhà của mẹ. Mẹ nói ở đó có bà ngoại, ông ngoại, còn có cậu của nó.

Từ khi lớn lên tới nay, Nhạc Bằng chỉ có papa là người thân, đột nhiên xuất hiện thêm nhiều người thân như thế, trong lòng không khỏi chờ mong.

“Papa à, papa cùng đi với con nhé?” Nhạc Bằng ghé qua cửa sổ, nhìn bên ngoài, hy vọng trước mắt đột nhiên xuất hiện mẹ nó.

Lôi Dương buông tờ báo xuống, nói: “Lát nữa mẹ tới đón con, con cứ đi cùng mẹ đi, bố còn có chút việc.”

Nói một câu như vậy chính là không đi.

Nhạc Bằng quay đầu nhìn thoáng qua papa nó, rồi mới quay lại nhìn qua cửa sổ, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, rất nhanh nhảy xuống giường, vừa chạy ra ngoài vừa hân hoan nói: “Papa ơi, mẹ tới, mẹ tới rồi!”

Nhạc Bằng chạy đi mở cửa, Lôi Dương cũng đứng lên. Vừa nghe thấy Đồng Đồng tới, trong lòng anh có chút bồi hồi, tựa hồ có chút giống như đứa trẻ. Nhìn cô gái vui vẻ đằng kia, trong lòng lại háo hức khó hiểu.

“Mẹ, con chờ lâu rồi, papa cũng vậy!” Nhạc Bằng mở cửa ra, nhìn thấy Đồng Đồng liền chạy đến nắm tay lôi kéo cô vào trong nhà.

“Papa, mẹ tới!” Nhạc Bằng mặc một chiếc quần gilê cùng với áo phông màu trắng, cực kì đáng yêu.

Lôi Dương mặc một cái áo màu vàng nhạt, phần lớn tóc lảng loạn ở trên đầu, càng làm tăng thêm vẻ đẹp cuồng dã, cả người thoát nhìn rất suất khí mê người, anh dùng tay đặt trên đầu Nhạc Bằng, nhìn Đồng Đồng nói: “tới rồi à!”

Đồng Đồng cúi đầu nhìn Nhạc Bằng, nói: “Mẹ tới đón con, ông bà ngoại rất muốn gặp con!” Đồng Đồng nói xong lại nói: “Nhạc Bằng, chuẩn bị xong rồi đúng không, chúng ta đi thôi!”

Nhạc Bằng ngẩng đầu nhìn Lôi Dương lại nhìn Đồng Đồng nói: “Papa có đi không?”

Đồng Đồng ngượng ngùng nhìn Lôi Dương, không biết nói gì.

“Papa cũng đi được không?” Nhạc Bằng lay lay tay Đồng Đồng, lại đi lay lay tay Lôi Dương.

Đồng Đồng không đành lòng làm Nhạc Bằng không vui vẻ, lên tiếng nói: “Nếu Nhạc Bằng muốn thế, anh cũng cùng đi đi!”

“Vậy chúng ta mau đi thôi!” Nhạc Bằng lôi kéo Đồng Đồng cùng Lôi Dương, vui vẻ đi ra ngoài.

Một đứa nhỏ dắt tay hai người lớn, nhưng cũng dắt theo tâm tư của cả hai người.

.....

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng không thấy một chút cảm tình đối với anh, cô mềm mại đáng yêu nhưng cũng càng thêm dửng dưng.

Hay cô thực sự đã không còn yêu anh, yêu tới tận cùng, rồi giống như bát nước đổ đi, muốn thu lại cũng không được. Đáy lòng dâng lên một sự mất mát cùng với cảm giác bế tắc.

Lôi Dương khởi động xe Đồng Đồng, đưa Đồng Đồng cùng Nhạc Bằng lái xe hướng về phía nhà cô, xe của Đồng Đồng tới trước cửa liền dừng lại.

Đồng Đồng mở cửa xe bước xuống, rồi mới cúi người bế Nhạc Bằng ra khỏi xe, người nhà họ Lê cũng đã khản trương đứng ở trước cửa đợi.

Lôi Dương xuống xe thấy được một người đàn ông cao lớn anh tuấn, mà người đàn ông đó cũng đang đưa mắt nhìn về phía anh.

Bàn tay nhỏ bé của Nhạc Bằng kéo anh lại, Lôi Dương nhìn nhìn Nhạc Bằng rồi hướng về phía trước đi tới.

Bà Lê thấy được Nhạc Bằng, hốc mắt có chút ươn ướt, đi tới ôm lấy Nhạc Bằng, vui vẻ nói: “Nhạc Bằng à, mấy năm không gặp, đã lớn thế này rồi.”

“Nhạc Bằng gọi bà ngoại đi con.” Đồng Đồng cười thay Nhạc Bằng giới thiệu.

Ánh mắt đen láy của Nhạc Bằng nhìn bà Lê rồi nói: “Bà ngoại, ngày trước bà cũng ôm Nhạc Bằng như vậy phải không?”

“Đúng, bà ngoại trước kia là như thế này ôm cháu, dỗ cháu đi ngủ.” Bà Lê không nghĩ Nhạc Bằng còn nhớ, ký ức không khỏi quay về quãng thời gian Nhạc Bằng vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ.

“Bà thật là... đừng có độc chiếm thế.” Ông Lê nóng nảy đi lên phía trước, đối với Nhạc Bằng nói: “Nhạc Bằng, ông là ông ngoại đây.”

“Ông ngoại!”

“Còn đây là cậu của cháu.” Lôi Gia Cường không cam lòng yếu thế, cũng tự mình đứng ra giới thiệu thu hút sự chú ý của Nhạc Bằng.

“Cháu chào cậu”

Tiểu cô nương như búp bê cũng không cam lòng bị bỏ qua, lay lay tay Đồng Đồng nói: “Còn có con nữa, con là em gái, mẹ không có giới thiệu con với anh trai à?”

Mẹ! Tiểu cô nương này gọi Đồng Đồng là mẹ? Vậy là con gái của Đồng Đồng và người đàn ông kia? Ánh mắt Lôi Dương dừng lại trên khuôn mặt cô bé, tâm giống như vị hàng ngàn mũi kim châm, cực kỳ khó chịu.

Ánh mắt Nhạc Bằng cũng nhìn về phía cô bé gọi Đồng Đồng là mẹ. Đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía Đồng Đồng, Đồng Đồng âm thầm cười nói: “Mọi người cùng vào nhà đi, đứng ở đây làm gì.”

“Đúng vậy, bà ngoại đưa cháu đi xem ảnh chụp từ trước nhé.”

Một nhà náo nhiệt đi vào.

Viễn Hằng đến gần Lôi Dương nói: “Tôi là Trần Viễn Hằng.”

Lôi Dương vươn tay, trầm giọng: “Tề Dương!”

Viễn Hằng chớp chớp mi, Tề Dương? Tên gì mà kỳ lạ, không phải gọi là Lôi Dương sao?

“Vào đi!” Viễn Hằng nói xong liền vào trước.

Cửa ngoài chỉ còn mình Lôi Dương, giờ phút này anh quá mức biết, anh chỉ là người ngoài. Bên trong tựa hồ không thuộc về anh.

Tâm khổ sở không nói nên lời, bước chân rớt cuộc không tiến lên được, anh chậm rãi xoay người, trong biệt thực văng ra tiếng cười sang sảng của Viễn Hằng.

Bên trong phòng Đồng Đồng thấy được Lôi Dương, bóng dáng cô tịch mất mát, dần dần đi xa.

“Mẹ, có thể đưa con về nhà không?” Nhạc Bằng ngồi ở trên giường Đồng Đồng, đầu cúi xuống, mặt lác hời.

“Sao? Nhạc Bằng ở đây không vui à?”

“Không phải, ở đây thực sự rất vui, ai ai cũng đều vui vẻ, nhưng mà con phải về với papa, papa đang một người ở nhà chắc là rất cô đơn.”

Đồng Đồng trong lòng ngăn ra, Nhạc Bằng thật là biết suy nghĩ, cô mỉm cười nói: “Được, mẹ đưa con trở về.”

Sau khi Nhạc Bằng chào tạm biệt mọi người, Đồng Đồng từ từ lái xe đưa Nhạc Bằng trở về, song lại phát hiện Lôi Dương không có ở nhà.

“Nhạc Bằng, papa còn chưa về, làm sao bây giờ?” Ánh mắt Đồng Đồng yêu chiều nhìn Nhạc Bằng, bày ra một dáng vẻ khổ não.

“Con biết papa đang ở đâu.” Nhạc Bằng lời kéo tay Đồng Đồng từ bên ngoài đi đến.

“Nhạc Bằng đi đâu thế?” Tiểu tử này thật khó thuyết phục, rất có chính kiến, không giống một tiểu hài tử.

Nhạc Bằng không biết tên con phố kia, tuy vậy, nó thường rất hay tới đó nên nhớ đường. Đồng Đồng một bên lái xe, một bên theo lời chỉ dẫn của Nhạc Bằng quẹo trái, rẽ phải, thắc mắc liệu Nhạc Bằng rốt cuộc có nhớ đường hay không?

Cuối cùng xe dừng lại ở một nơi, nhìn thấy nơi này, Đồng Đồng không khỏi nhớ tới 8 năm trước, một người đàn ông say rượu, một cô gái thần trí không tỉnh táo, một người đàn ông mạnh mẽ mà cao lớn. Người đàn ông cao lớn là anh hùng cứu mỹ nhân, làm chuyển động lòng của cô.

Một đêm mê say, một đoạn tình chia đôi! Tất cả đều bắt đầu từ nơi này.

Thế nhưng nhiều năm trôi qua, cô đã từ một cô gái biến thành một người mẹ có đứa con 5 tuổi.

Tình yêu đó giờ đã hóa thành bọt nước.

Lôi Dương đã mua lại quán bar này? Anh vẫn thường lại đây uống say?

Nhạc Bằng nhìn Đồng Đồng có chút ngẩn ngơ, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Mẹ, đã tới nơi rồi.”

Đồng Đồng thở dài, cười nói: “Đúng vậy, đã tới rồi! Xuống xe đi.”

Cao Dĩ chạy trong quán bar ra, thấy Đồng Đồng cùng Nhạc Bằng tiến vào, cười nói: “Chào, nhìn xem đây là ai nào? Thật là tiểu vương tử của chúng ta tới đây.”

“Khỏe không, tiểu thư xinh đẹp.”

“Chú à, đây là mẹ cháu, không cần gây sự chú ý từ mẹ cháu.”

“Nhóc con!”

“Chú, cháu tới tìm papa.”

“Papa cháu đang uống rượu, nằm ở bên trong kia, nôn lung tung, cháu tốt nhất đừng vào.”

Cao Dĩ nói, lộ ra nét biểu tình lo ngại.

“Chú à, chú cũng thật vô tình!” Đối với nhân phẩm Cao Dĩ cậu thờ ơ hất ra một lời bình phẩm.

“Mẹ, chúng ta vào đi!” Nhạc Bằng nói, hướng Cao Dĩ làm cái mặt quỷ.

Đồng Đồng hướng Cao Dĩ gật đầu, rồi mới cùng Nhạc Bằng đi tới phòng làm việc của Lôi Dương.

Lôi Dương nằm ở giữa ghế sofa, bởi vì say rượu mà rên rừ rừ, nhắm mắt suy nghĩ, đối với việc Đồng Đồng cùng Nhạc Bằng đang tới một chút cũng không phát hiện, đương nhiên bởi vì anh say.

Nhạc Bằng cùng Đồng Đồng đứng ở bên cạnh anh, nhìn thấy Lôi Dương say tới mức lộn xộn.

Nhạc Bằng than thở lắc đầu: “Mẹ, xem papa say rượu ghê chưa?”

Đồng Đồng gật đầu, biểu thị sự đồng ý sâu sắc.

Nhạc Bằng ngẩng đầu nhìn Đồng Đồng, giọng điệu cầu cứu hỏi: “Mẹ, làm sao bây giờ?”

Đồng Đồng nhíu mày suy nghĩ một lúc nói: “Mẹ đi hỏi một chút xem ở đây có thuốc giải rượu không.”

“Vậy con đi tìm chú Cao Dĩ.” Nhạc Bằng nói xong liền chạy đi.

“Thật đáng chết, Cao Dĩ lấy tờ cốc nước... Tớ muốn uống nước.” Lôi Dương vẫn nhắm mắt, nghiêng đầu kêu la.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, trầm nghĩ, sao lại có loại người say đến như vậy.

Cô thực tình không muốn ngó ngang tới anh, anh uống say, anh khổ sở, tất cả, tất cả cũng không còn quan trọng, cô không quan tâm. Nhưng mà bước chân không tự giác đi đến trước bàn để ấm nước, rót ra một cốc nước, đưa tới bên cạnh người Lôi Dương.

Nàng Lôi Dương dậy, muốn giúp anh uống chút nước, mà tay Lôi Dương lại nắm chặt được cổ tay cô.

“Đồng Đồng, đừng rời bỏ anh... Đồng Đồng, trở lại... Trở lại bên cạnh anh. Đồng Đồng!”

Đồng Đồng nghe thấy Lôi Dương loạn ngữ hô lên, cô tâm loạn muốn thoát khỏi tay Lôi Dương.

Không ngờ Lôi Dương mở bừng mắt, ánh mắt say lờ mờ nhìn cô, thế nhưng Đồng Đồng có chút hoảng hốt.

Lôi Dương nâng tay lên, nhẹ nhàng phủ lên má Đồng Đồng, mê say nói: “Đồng Đồng... Đồng Đồng, anh nhất định nằm mơ!”

“Buông tay, anh làm đau tôi!” Đồng Đồng lo lắng nhìn ra phía cửa, sợ Nhạc Bằng thấy được cũng không hay.

Nhưng mà tay Lôi Dương cũng nhất quyết không buông, ngược lại dùng một chút lực, kéo cô ngã vào trong lòng anh. Nước trong tay cũng dừng lại ở giữa hai người, cái cốc rơi xuống mặt đất.

Hai bàn tay Đồng Đồng để trước ngực Lôi Dương, muốn đứng dậy, trốn khỏi Lôi Dương.

Song Lôi Dương vẫn chặt chẽ ôm cô ở trong lòng, giống như sợ cô trốn thoát mất.

“Đồng Đồng... Anh thực sự rất nhớ em... Nhớ đến tim cũng đều đau... Em có biết không?” Lôi Dương ôm Đồng Đồng nói năng lộn xộn.

Người cũng trở nên không đứng đắn, trở mình một cái, ôm Đồng Đồng ngã nhào xuống sàn nhà.

Cánh tay anh vẫn như cũ ôm chặt lấy Đồng Đồng, đầu cúi về phía ngực Đồng Đồng, thống khổ lắm lắm.

Đồng Đồng dán vào thân thể nóng như lửa của Lôi Dương, trong lòng kịch liệt vùng vẫy, cô sẽ không động tâm cũng sẽ không mềm lòng, giữa bọn họ đã sớm cắt đứt.

Yêu, hận cùng đau thương sớm đã không còn tồn tại nữa.

Nhưng sao trong lòng vẫn cứ còn cảm giác đau nhức, Đồng Đồng dùng hết sức đẩy mạnh Lôi Dương ra.

Cô đứng lên sửa sang lại quần áo, nhìn thấy Lôi Dương vẫn nằm trên mặt đất, cô dứt khoát hướng đi ra bên ngoài.

Lôi Dương gục đầu, ánh mắt lờ mờ, đau khổ thì thầm: “Đồng Đồng... đừng đi, đừng đi, Anh biết... Anh biết em sẽ không từ bỏ anh... Đồng Đồng.”

Đồng Đồng tạm dừng bước, rồi lại tiếp tục hướng ngoài đi đến.

“Mẹ, mẹ muốn đi đâu?” Nhạc Bằng đột nhiên xuất hiện trước cửa, phía sau là Cao Dĩ.

Đồng Đồng nói: “Không có, chỉ là papa con bị ngã xuống đất... Mẹ đang muốn đi tìm người nâng papa con lên.”

“Papa, papa làm sao thế?” Nhạc Bằng lo âu chạy vội qua.

Cao Dĩ cười nói: “Đừng lo lắng, anh ta vẫn thường như thế. Ngày mai sẽ không sao.”

“Vậy tôi đây về trước.”

Đồng Đồng nói xong liền đi ra ngoài.

“Đề tôi tiễn cô, ở đây loạn lạc lắm.” Cao Dĩ hảo tâm nói.

Nhạc Bằng cũng không giúp gì được Lôi Dương, chạy đến bên người Đồng Đồng nói: “Con cũng phải đi tiễn mẹ.”

“Vậy... vậy thì đi thôi!”

Đồng Đồng quay đầu đi tiếp.

Rời khỏi quán bar, cùng Nhạc Bằng nói “hẹn gặp lại” Đồng Đồng lên xe, khởi động nhưng lại không có cách đi lên.

“Thế nào, xe có vấn đề gì à?” Cao Dĩ kéo Nhạc Bằng đi lên, dò hỏi.

“Mẹ, xe sao lại không có bánh?” Khuôn mặt Nhạc Bằng hoang mang phát ra một tiếng ngạc nhiên.

Đồng Đồng xuống xe, quả nhiên không thấy bánh xe đâu. (ai da, cái này mình k biết dịch là gì, bánh xe xịt lốp thì k hợp lý, mà bánh xe bị mất cũng thấy vô lý, làm sao ĐĐ lại k nhận ra được bánh xe bị mất cơ chứ. Hí hí)

Cao Dã có chút ngượng ngùng: “Ồ đây an ninh không tốt lắm, có muốn báo cảnh sát không?”

Đồng Đồng buồn bực nói: “Quên đi, ngày mai kêu một cái xe tới kéo đi là được, tôi đi xe taxi về cũng được.”

“Mẹ, nếu không hôm nay ở lại đây đi, papa uống rượu, không ai chăm sóc Nhạc Bằng.” Nhạc Bằng đáng thương nhìn Đồng Đồng.

Đồng Đồng có chút khó xử, suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Vậy Nhạc Bằng cùng về với mẹ có được không?”

Nhạc Bằng không vui nói: “Như thế thì sẽ không có ai chăm sóc papa, Nhạc Bằng thật là đáng thương mà.” Nói xong khổ sở cúi đầu.

“Tôi thấy cô vì chuyện này nên chịu khó một đêm đi.” Cao Dã nói.

Đồng Đồng rất lâu sau mới nói: “Được rồi!”

Ông trời làm chứng, cô là vì Nhạc Bằng con cô.

“Mẹ, mẹ nấu cháo rất ngon nha!” Nhạc Bằng ngồi ở giữa bàn ăn, một bên ăn cháo do Đồng Đồng tự nấu, một bên không hết lời khen ngợi tài nghệ của mẹ.

Đồng Đồng ngồi ở bên người Nhạc Bằng, tay nhéo má, nhìn thấy Nhạc Bằng ăn ngon miệng, cô thỏa mãn nói: “Vậy sau này mỗi ngày mẹ đều nấu cho con ăn được không?”

Nhạc Bằng đột nhiên nhú mồm, khuôn mặt khá ái lộ ra nét khó xử, mong chờ nói: “Vậy mẹ phải chuyển tới đây ở mới có thể nha.”

Đồng Đồng cứng đờ, không biết trả lời thế nào vấn đề của Nhạc Bằng, một lúc lâu mới nói: “Sau này nếu Nhạc Bằng muốn mẹ làm cơm gì, có thể đến nhà mẹ được không?”

Nhạc Bằng có chút ủy khuất nói: “Ý mẹ là mẹ không mong đến ở cùng với Nhạc Bằng phải không? Vì sao mẹ có thể cùng với Kì Kì ở một chỗ, mà lại không thể cùng với Nhạc Bằng ở cùng một chỗ?”

Đồng Đồng nhìn thấy Nhạc Bằng có chút mất mát, gọi khẽ: “Nhạc Bằng...”

“Mẹ không ở cùng Nhạc Bằng có phải vì kết hôn với chú Viễn Hàng?”

Đồng Đồng mỉm cười nói: “Không phải giống như Nhạc Bằng nghĩ đâu.”

“Mẹ không có cùng với chú Viễn Hàng kết hôn?”

Đối mặt với vấn đề này nhiều hơn, sẽ làm cho tiểu quý này ..., Đồng Đồng không còn đường lựa chọn, giải thích nói: “Không có, hài lòng chưa?”

Hai hàng mi Nhạc Bằng khẽ nhú, lại hỏi: “Vậy Nhạc Bằng và Kì Kì thì sao? Mẹ không có cùng papa kết hôn, lại có Nhạc Bằng. Mẹ cũng không có cùng chú Viễn Hàng kết hôn cũng có Kì Kì, thật là tò mò.”

Đồng Đồng nhẹ nhàng nhéo vào mũi Nhạc Bằng nói: “Kì Kì là con của chú Viễn Hàng với một cô khác, nhưng Kì Kì rất thích gọi mẹ là mẹ, được chưa?” Cô Cũng không muốn cho con mình có ấn tượng xấu, nghĩ mình tùy tiện tiện cùng một người đàn ông khác sinh con.

Lông mày Nhạc Bằng giãn ra, bưng bình đại ngộ: “A... Nhưng mà vẫn không rõ”

A, cuối cùng tiểu tử này cũng có vấn đề không rõ, nếu là cái khác cũng đều được, Đồng Đồng thật sự hoài nghi, Nhạc Bằng là 5 tuổi hay là 10 tuổi.

Vấn đề hai mẹ con thảo luận. Mỗi chữ Đồng Đồng nói đều rơi vào tai Lôi Dương đang đứng ở ngoài cửa, lòng anh mừng như điên.

Nghe Đồng Đồng nói, người đàn ông đó không phải là chồng cô, anh kích động thiếu điều muốn nhảy lên, áp chế mãnh liệt cảm xúc của mình, anh tiến vào phòng bếp, đến trước bàn ăn.

“Xin lỗi, anh... Ngày hôm qua anh uống hơi nhiều.” Lôi Dương nhìn hai má Đồng Đồng mềm mại đáng yêu, thành thật hối lỗi nói.

Đồng Đồng nghe xong liền nói: “Anh đã không có việc gì rồi, Nhạc Bằng cũng sẽ được anh chăm sóc nên tôi cũng nên về nhà.”

Nhạc Bằng lại ăn một miếng cháo thật to còn lại, vội vàng nói: “Mẹ, papa còn chưa có ăn sáng nha, cùng nhau ăn thôi. Con ăn no rồi, con ra ngoài học bài.” Nhạc Bằng nói xuống, liền nhảy xuống khỏi ghế, hướng về phòng học đi đến.

Lôi Dương chỉ chỉ bàn ăn nói: “Vậy lại đây ăn đi.”

Đồng Đồng suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng được!”

Hai người ngồi đối diện nhau, Đồng Đồng múc một bát cháo đưa cho Lôi Dương.

Lôi Dương cầm lấy húp một ngụm rồi nói: “Tay nghề vẫn giỏi như ngày nào!”

Đồng Đồng thân nhiên nói: “Đúng vậy. Tự mình nấu nướng vẫn là niềm yêu thích của tôi.”

“Mấy năm qua, em vẫn sống tốt chứ?” Câu này vẫn bồi hồi trong lòng bấy lâu, hôm nay mới có dịp hỏi.

Đồng Đồng ăn một miếng cháo, thân nhiên nói: “Hoàn hảo!”

Lôi Dương nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Đồng Đồng, anh có chút lo lắng, Đồng Đồng lảng tránh chuyện giữa hai người bọn họ, anh mau chóng cầm lấy tay Đồng Đồng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng chứa đầy khát vọng, thẳng tắp nhìn Đồng Đồng trầm giọng: “Đồng Đồng, việc xảy ra giữa hai chúng ta mấy năm qua rất nhiều, anh biết anh đã bỏ qua rất nhiều việc, làm tổn thương em, anh biết tình yêu anh dành cho em cũng không thua tình yêu em dành cho anh, anh cũng biết ở trong lòng em anh nhất định là một kẻ kém cỏi, nhưng mà anh nguyện ý sửa để em lại yêu anh lần nữa, được không? Anh thật sự yêu em, Đồng Đồng, có thể cho anh một cơ hội được không?”

Đồng Đồng rút tay mình về, lạnh lùng nói: “Tôi đã không còn yêu anh, vì con, tôi nguyện ý đối xử hòa bình với anh, nhưng mà việc giữa chúng ta không thể cứu vãn được nữa.”

Giọng Lôi Dương thành khẩn: “Không, Đồng Đồng, em vẫn còn yêu anh, chỉ là em không chịu thừa nhận, bởi vì em vẫn hận anh. Đồng Đồng, cho anh một cơ hội sửa sai, được không?”

Đồng Đồng kích động đứng dậy, đè thấp tiếng nói: “Không nên ép tôi có được không? Những sự việc đã qua, tôi có thể nói chắc rằng tôi không có lúc nào không hận anh. Nhưng nghĩ tới anh đã từng nguyện chết vì tôi, áp lực hận anh liên bị đè xuống, gặp lại anh, tôi nguyện ý dùng thái độ bình thân cư xử với anh, không có hận anh. Tuy nhiên, yêu, giữa chúng ta anh sớm phải biết đã không còn. Sau khi bị anh đối xử như thế, anh nghĩ tôi còn có thể yêu anh sao? Không hề.”

Đồng Đồng nói, người cũng theo hướng ngoài đi ra khỏi phòng bếp.

“Đồng Đồng!” Lôi Dương tỉnh thế cấp bách vội vàng đuổi theo.

“Tôi phải đi, hi vọng sau này không cần nhắc lại chủ đề này.”

Khuôn mặt Lôi Dương cứng lại, giờ phút này thống khổ không còn đường lùi, anh cúi đầu nói to: “Đồng Đồng, anh cần chính miệng em nói ra em không còn yêu anh, ở trong tâm em đã không còn yêu anh.”

Đồng Đồng nắm chặt tay, rồi mới quay người, nhìn đôi mắt quen thuộc của Lôi Dương, gằn từng chữ một: “Tôi hiện tại cho anh biết, tôi đã không còn yêu anh, cho nên anh làm ơn từ nay về sau đừng lồi lõm chủ đề này ra nói chuyện.”

Trong mắt Lôi Dương là kinh hoàng không thôi, anh cũng gằn từng tiếng một rõ ràng nói với Đồng Đồng: “Chỉ cần anh còn sống, chỉ cần anh còn nhìn thấy em, anh sẽ không bỏ cuộc. Trừ phi anh chết!”

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương tuấn mỹ mà kiên quyết, vẻ đẹp từng làm cô mê đắm, nhưng mà hiện tại...

Đồng Đồng xoay người: “Tôi về!”

“Mẹ, mẹ phải đi à?” Nhạc Bằng từ trong phòng học đi ra, hai mắt đen láy nhìn Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn Nhạc Bằng, dùng một chút điều chỉnh cảm xúc rồi nói: “Đúng vậy, mẹ phải đi về.”

“Mẹ, ngày mai tan học, mẹ đến trường đón con được không?”

“Được, ngày mai gặp!”

Đồng Đồng không thèm liếc nhìn Lôi Dương một cái, thẳng đầu nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Nhạc Bằng đi đến bên cạnh người Lôi Dương, ngẩng đầu, nhìn Lôi Dương không vui vẻ nói: “Papa, papa lại làm mẹ tức giận!”

Khuôn mặt Lôi Dương vẫn lạnh cam, không phải vì lời nói của Đồng Đồng mà anh cảm thấy thương tâm, cúi đầu nói: “Đúng, bố luôn chọc mẹ con tức giận.”

“Papa, ngày mai con muốn đến nhà mẹ, có được không?”

“Đương nhiên có thể, được rồi, đi làm việc của con đi!”

“Dạ!” Nhạc Bằng gật đầu, sôi nổi rời đi.

Trong khoảnh khắc, trên khuôn mặt Lôi Dương nổi lên một nụ cười.

Ngày hôm sau, Đồng Đồng lái xe hôm trước trở về, sau khi Cao Dã giúp cô sửa lại xe.

Buổi chiều, thời gian Nhạc Bằng tan học còn chưa tới, Đồng Đồng đã tới trước cửa nhà trẻ, đợi con mình tan học.

Đối với Nhạc Bằng, cô thật lòng yêu thương, nhớ lúc Nhạc Bằng còn nhỏ, khiến cô thực sự vui vẻ.

Cô cũng cảm nhận được tình yêu Nhạc Bằng dành cho mẹ, khát vọng đối với mẹ, 5 năm thời gian, cô chưa từng bảo hộ con, nhưng mà hiện tại hai mẹ con cũng không hề có cảm giác xa lạ.

Nhạc Bằng nhận ra cô, hơn nữa đối với cô thực gần gũi, cô có thể đoán ra được, một thân Lôi Dương cho Nhạc Bằng biết mẹ nó vẫn tồn tại, khiến cho hình ảnh cô dần dần trú ngụ trong trái tim bé nhỏ của Nhạc Bằng.

Cô đương nhiên nhìn ra được, Nhạc Bằng hi vọng như thế nào việc cô với Lôi Dương cùng ở một chỗ, như vậy mới cho con một gia đình đầy đủ, hướng chỉ Nhạc Bằng là cốt nhục cô liệu mạng sinh ra.

“Mẹ!” Nhạc Bằng vừa tan học, liền chạy ra cổng, ào tới bên cô. Cô giáo nhiệt tình kéo tay nó lại không cho nó chạy mau như thế.

“Nhạc Bằng!”. Tâm tư Đồng Đồng bị con mình dẫn dắt.

“Cô giáo, đây là mẹ con!”

“Xin chào!” Cô giáo ngượng ngùng cười cười, cứ nghĩ là papa Nhạc Bằng tới đón, không ngờ lại là mẹ Nhạc Bằng.

Đồng Đồng mỉm cười nói: “Xin chào! Có phải Nhạc Bằng gây chuyện gì không? Nếu không làm sao lại để cô giáo dắt ra.”

Cô giáo cười nói: “Nhạc Bằng thực ngoan, tuy nhiên hôm nay có gây sự với bạn học.”

Nhạc Bằng bị cô giáo nói, có chút để ý muốn cúi thấp đầu.

“Vậy ư? Đứa nhỏ này, tôi trở về nhất định phải dạy dỗ lại thật tốt, không dám làm phiền cô giáo phí tâm.”

“Mẹ, con đói bụng! Chúng ta về nhà đi!”

Đồng Đồng nắm tay Nhạc Bằng, đối với Nhạc Bằng nói: “Nhạc Bằng chào cô giáo đi.”

“Hẹn gặp lại!” Cô giáo có chút vô lực, vẫy vẫy tay.

Đồng Đồng gật đầu nhìn cô giáo, rồi đưa Nhạc Bằng ngồi lên xe, khởi động xe hướng về phía nhà cô.

“Nhạc Bằng cho mẹ biết, chuyện gì xảy ra hôm nay?”

“Không có gì!” Nhạc Bằng lắc đầu.

“Thế vì sao lại cùng bạn học xảy ra xung đột?” Đồng Đồng cố gắng để giọng nói của mình không cần nghiêm như vậy, muốn biết rõ ràng chân tướng sự việc rồi mới dạy dỗ Nhạc Bằng như vậy mới tốt.

Hai má Nhạc Bằng tối sầm lại: “Bởi vì rất nhiều bạn học nói Nhạc Bằng không có mẹ, còn cười nói nhất định bị mẹ giận bỏ đi.”

Lòng Đồng Đồng đau xót, hướng Nhạc Bằng nói: “Có người coi thường nói với Nhạc Bằng như vậy à?”

Nhạc Bằng im lặng không nói.

Càng khiến Đồng Đồng đau lòng.

“Mẹ, ngày mai mẹ có thể cùng papa đến đón Nhạc Bằng không? Các bạn đều có papa mẹ cùng tới đón, chỉ có Nhạc Bằng...” Nhạc Bằng bỏ lửng câu nói, ừm khuất cúi đầu.

“Được mà, ngày mai papa và mẹ cùng nhau đi đón Nhạc Bằng, được không? Nhạc Bằng không cần ngại nhiều, nha?”

“Vâng, thật tuyệt!” Nhạc Bằng hưng phấn, dùng bàn tay bụ bẫm nhỏ bé hướng về phía Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn vẻ đáng yêu của con trai, môi nở nụ cười!

“A, papa!”

“Nhạc Bằng đó hả?” Đầu kia điện thoại vang lên giọng nói của Lôi Dương.

“Papa à, ngày mai lái xe đến nhà mẹ đón mẹ rồi mới đi đón Nhạc Bằng tan học nha!” Trên khuôn mặt Nhạc Bằng lộ rõ sự vui vẻ, trước giờ vẫn hâm mộ bạn học cùng papa mẹ về nhà, giờ đây chính mình cũng có thể như vậy.

Giọng Lôi Dương vang lên vẻ ngạc nhiên: “Mẹ con, đồng ý hả?”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không hề yêu

Lôi Dương hôn Đồng Đồng trên phố nhưng Đồng Đồng đã khước từ nụ hôn này. Cô tỏ vẻ quyết tâm chứng tỏ không còn tình cảm với anh.

Lôi Dương nghĩ Đồng Đồng quan tâm quá mức tới người đàn ông kia, trong lòng đố kỵ, lại nhìn thấy Đồng Đồng bình tĩnh rời đi nên liền đuổi theo.

Cản đường Đồng Đồng, anh có chút khó chịu nói: “Em tùy tiện thân với người đàn ông khác, em và anh ta có quan hệ gì?”

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ý quật cường, không quan tâm nói: “Đó là tự do của tôi, anh không cần xen vào!”

Đúng, anh không cần xen vào, anh là ai, hai người không phải vợ chồng cũng chẳng phải tình nhân, anh có tư cách gì quản giáo Đồng Đồng?

Lôi Dương cảm thấy mình như vừa ăn phải trái đắng, khó chịu, chẳng thể lên tiếng, hai người nhanh chóng đi đến nhà trẻ, đúng lúc Nhạc Bằng vừa tan học, các bạn học kéo nhau ra về.

Nhạc Bằng đi phía sau theo các bạn, nhìn thấy Đồng Đồng và Lôi Dương, trên khuôn mặt khả ái lộ nét tươi cười, bước nhanh thoải mái về hướng Đồng Đồng và Lôi Dương.

“Papa, mẹ” Nhạc Bằng vui vẻ gọi to, trên khuôn mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc. Vươn đôi tay nhỏ bé, một tay giữ chặt Đồng Đồng, một tay giữ chặt Lôi Dương, cậu bé đứng trước các bạn học nói: “Thế nào, tớ không lừa các cậu nhé! Tớ có mẹ, đây chính là mẹ của tớ!”

Một bé trai nhìn Đồng Đồng, không nhịn được nói: “Oa, Nhạc Bằng, cậu có mẹ đẹp quá.”

“Sau này không được nói tớ không có mẹ, biết chưa?”

“Ừ, sau này chúng tớ sẽ không nói thế nữa!”

Thấy mấy bạn đã công nhận, Nhạc Bằng vui vẻ nói: “Papa, mẹ, chúng ta về nhà đi.”

“Đi thôi”. Đồng Đồng ầm ập nhìn Nhạc Bằng, trên khuôn mặt lộ nét tươi cười.

Lôi Dương đưa Đồng Đồng về nhà sau đó cùng Nhạc Bằng rời khỏi. Đồng Đồng về đến nhà mới phát hiện ba mẹ không có ở nhà, Kì Kì đang ngủ, còn Viễn Hàng ngồi ở phòng khách lật xem báo.

Đồng Đồng có chút kì lạ hỏi: “Ba mẹ em đâu?”

Viễn Hàng buông tờ báo trong tay: “Ba mẹ em đã đi cùng Gia Cường rồi, nếu có kết quả họ sẽ nhanh chóng trở về!”

Đồng Đồng vui vẻ nói: “Thật sao? Nếu có kết quả thì tốt quá, khó trách ba mẹ không về, nhưng mà không phải có thai cũng không phải sinh em bé, đi bây giờ có vội quá không?”

“Tình cảm của ba mẹ em có thể hiểu được... Đồng Đồng... Chúng ta cần nói chuyện” Trên khuôn mặt Viễn Hàng lộ vẻ nghiêm túc.

Đồng Đồng cười nói: “Để làm gì, sao anh nghiêm túc thế?”

Viễn Hàng nhún mày nói: “Không cười, anh nghiêm túc đấy.”

Đồng Đồng ngồi xuống cạnh Viễn Hàng nói: “Có việc gì quan trọng? Anh nói đi.”

Cơ thể Viễn Hàng chấn trước mặt cô, nhẹ nhàng hỏi: “Em không muốn báo thù anh ta nữa?”

Đồng Đồng ngẩn ra nói: “Viễn Hàng, xin lỗi anh.”

“Không phải xin lỗi anh.”

Trong mắt Đồng Đồng lộ nét âm trầm, nhìn Viễn Hàng nói: “Em biết, anh giúp em quay lại, giúp em báo thù. Em vẫn còn hận Lôi gia. Em muốn báo thù bởi họ đã cướp Nhạc Bằng của em, nhưng...”

Trên khuôn mặt Viễn Hàng lộ nét sầu khổ và thất vọng, anh nhìn vào Đồng Đồng, có chút mắt mắt nói: “Nhưng lúc em quay lại hoàn toàn không ngờ nổi Nhạc Bằng vẫn còn sống, bởi vậy mối thù này dần bị phai nhạt có phải không?”

“Viễn Hàng, thật sự Nhạc Bằng vẫn còn sống, niềm hạnh phúc lớn lao ấy to lớn hơn việc báo thù, báo thù đã không còn là chuyện quan trọng nữa!”

“Đúng, không quan trọng, hơn nữa em còn nghĩ đến anh ta, vẫn chưa quên được anh ta, bởi vậy em căn bản không muốn báo thù, cũng không muốn rời khỏi đây!”

Đồng Đồng trong tình thế cấp bách đành phải nhận nói: “Viễn Hàng không phải vậy, chỉ là em không muốn xa Nhạc Bằng, không muốn xa người thân.”

Viễn Hàng lúc đầu có chút thương cảm nói: “Em đang lừa anh, cũng đang lừa chính bản thân mình. Em đã quên mất đã đồng ý với anh? Anh chờ em ngần ấy năm nhưng lòng em vẫn chỉ có anh ta, đúng không?”

“Viễn Hàng...” Đồng Đồng nhìn vào ánh mắt âm trầm của anh có chút đau lòng.

Năm năm qua, Viễn Hàng luôn ở bên cô. Mất đi đứa bé, Đồng Đồng từng giây phút đều chú tâm vào Kì Kì, tình thương của một người mẹ đều dồn hết vào Kì Kì.

Cô không biết Viễn Hàng vì cái gì mà chú ý đến mình. Sau đó một năm, vô tình nhìn thấy tấm ảnh chụp Kì Kì với mẹ của mình mới biết được thì ra là mình giống vợ của anh. Người vợ quá cố của Viễn Hàng!

Cô nghĩ Viễn Hàng thật sự yêu vợ của mình, bởi vậy mới tìm bóng dáng người vợ trên người cô.

Cô đồng ý chăm sóc Kì Kì nhưng lại khước từ Viễn Hàng. Mặc dù biết anh yêu cô, nhưng cô không tin, cũng không muốn tin, cô không cần đến tình ái.

Cô những tưởng Viễn Hàng chẳng qua chỉ là một chút mê luyến, muốn tìm hình bóng của người vợ, nhưng không, anh đối với cô là tình cảm sâu đậm, anh nguyện ý chờ, đợi cô vui vẻ đồng ý nhận lời anh.

Nhưng Đồng Đồng không thể nhận lời của Viễn Hàng, bởi vì lòng cô vẫn như cũ, vẫn chỉ ở bên người đàn ông kia.

Lần này trở về bọn họ nói rất hay, để báo thù, giải quyết rối loạn trong lòng nhiều năm qua, rồi cô sẽ cùng Viễn Hàng rời khỏi đây.

Nội tâm Đồng Đồng tràn ngập mâu thuẫn!

“Đồng Đồng, vì sao... không trả lời? Nhìn vào mắt của anh, cho anh biết!” Viễn Hàng nắm lấy bả vai Đồng Đồng, mặt đối mặt.

Trả lời? Cô thực sự không cách nào trả lời, ánh mắt cô mê man nhìn Viễn Hàng không thốt nên câu.

Viễn Hàng buông Đồng Đồng ra, buồn bực nói: “Em không cách nào trả lời anh?”

Viễn Hàng thương cảm quay người bước đi.

Đồng Đồng đứng dậy ôm lấy anh: “Cho em chút thời gian được không?”

Viễn Hàng thờ dãi nói: “Được rồi, anh không ép em!”

“Cảm ơn anh, Viễn Hàng” Đồng Đồng nói phía sau khi Viễn Hàng đã quay người bước đi.

.....

“Đồng Đồng, hôm nay buổi tối có thời gian không?” Lôi Dương hỏi Đồng Đồng qua điện thoại, nắm chặt điện thoại, hơi toát mồ hôi, không biết Đồng Đồng có từ chối anh không.

“Lôi Dương, vừa hay tôi có việc muốn tìm anh.”

“Việc gì?” Lôi Dương có chút chờ mong hỏi.

“Buổi chiều anh có thể trông Kì Kì có được không? Ba mẹ không có ở nhà, không ai giúp được, chỉ cần nửa ngày thôi?”

“Bố nó đâu?” Lôi Dương có chút khó hiểu hỏi

Đồng Đồng có chút thất vọng nói: “Nếu anh nếu có việc, tôi sẽ tìm người khác!”

“Khoan.... Em đưa nó tới đây cũng được, vừa hay làm bạn với Nhạc Bằng!” . Lôi Dương có chút không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý với cô.

“Cảm ơn anh, lát nữa tôi đến, tạm biệt!” Đồng Đồng nói xong dập điện thoại.

Lôi Dương buông điện thoại trong tay, có chút hối hận vì đã đồng ý, Đồng Đồng muốn đi làm gì? Nhất định là đi cùng gã đàn ông kia.

Thật đáng chết! Anh không thể nào cự tuyệt yêu cầu của Đồng Đồng!

Một lúc sau, từ xa Đồng Đồng dẫn Kì Kì đến.

Đồng Đồng cười với Lôi Dương nói: “Buổi tối tôi sẽ đón Kì Kì, phiền anh!”

Lôi Dương không biết tâm tình của mình là như thế nào, có chút trăm muộn nói “Được!”

“Nhạc Bằng chơi với em gái ngoan, không được bắt nạt em!” Đồng Đồng yêu thương thơm Nhạc Bằng một cái, Kì Kì một cái rồi mới rời khỏi.

Đang đi trên đường, bỗng điện thoại Đồng Đồng vang lên, nghe thấy giọng Viễn Hằng bên kia.

“Đồng Đồng chuẩn bị chưa?”

“Em gửi Kì Kì ở nhà Lôi Dương, em phải về chuẩn bị một chút.”

“Ừ, anh chủ trì buổi lễ, sẽ đón em”

“Em sẽ đến “cửa hàng Mĩ Lệ” chờ anh!”

“Được, lát nữa gặp lại.”

Đồng Đồng dập điện thoại, hôm nay là ngày công ty Viễn Hằng tròn mười năm thành lập, sau khi tổ chức lễ kỉ niệm xong công ty sẽ tổ chức một buổi vũ hội lớn, Đồng Đồng tự nhiên trở thành bạn gái của Viễn Hằng.

Đồng Đồng mặc vào người bộ lễ phục vũ hội mà Viễn Hằng đã sớm chuẩn bị trước, sau đó cô đi tới “cửa hàng Mĩ Lệ”.

(Đoạn này bị cắt hay sao ấy ==)

Viễn Hằng lộ vẻ mê người mỉm cười, nhẹ nhàng để lại một nụ hôn trên trán Đồng Đồng, cúi đầu ghé tai nói với Đồng Đồng: “Sao anh dám à?”

Ánh mắt mọi người lộ vẻ hâm mộ và kinh ngạc nhìn hai người, Viễn Hằng và Đồng Đồng rời khỏi, hướng về phía địa điểm tổ chức vũ hội.

Vũ hội được tổ chức thật lớn, bố trí tương đối xinh đẹp, đầy đủ và huyền ảo.

Đồng Đồng bước vào liền nghe tiếng vỗ tay. Hoàn toàn không có chuẩn bị gì, tiếp đến nghe tiếng âm nhạc nổi lên, vòng eo bị Viễn Hằng ôm lấy, người bị nâng lên, Viễn Hằng cùng cô hoà nhập vào sàn nhảy.

Ông trời có vẻ hơi hột rất ưu ái cô, chỉ có điều lại tra tấn lòng của cô, cô đã ba mươi tuổi nhưng không bởi vì thế mà trông già đi, ngược lại còn mĩ lệ thành thực hơn.

Từ lúc quen biết Viễn Hằng đến nay, lần đầu tiên cô cười, cô cười đến mất cả hình tượng.

Kí ức Đồng Đồng quay về cũng là lúc vũ đạo kết thúc!.

Vũ hội im lặng bất ngờ như lúc bắt đầu nổi nhạc, Đồng Đồng nhìn chằm chằm vào Viễn Hằng nhẹ nhàng nói: “Em chưa từng biết anh khiêu vũ thật tuyệt!”

“Bây giờ biết cũng không muộn.”

Đồng Đồng nhìn Viễn Hằng với ánh mắt sáng ngời, không khỏi nhẹ nhàng cười nói: “Có điều em cảm thấy búp bê và gấu nhỏ khiêu vũ không bình thường cho lắm”

Viễn Hằng nhéo mũi Đồng Đồng nói: “Em giấu cọt anh đấy à?”

Đồng Đồng cười hì hì.

Vũ hội cuối cùng cũng kết thúc, trời đã tối đen, Đồng Đồng và Viễn Hằng chuẩn bị đi đón Kì Kì. Ngồi trong xe Viễn Hằng không nhìn về phía trước, ánh mắt anh sáng ngời nhìn chằm chằm Đồng Đồng.

“Đi thôi anh” Đồng Đồng đẩy Viễn Hằng.

“Em rất hấp dẫn, anh không có cách nào rời mắt khỏi em” Viễn Hằng với dáng vẻ si mê chăm chú nhìn Đồng Đồng.

Đồng Đồng tròn mắt liếc mắt nhìn Viễn Hằng nói: “Đừng nói linh tinh”

Ngoài tình yêu dành cho Lôi Dương, cô còn có thể dành tình yêu cho Viễn hàng được nữa không?

Nhưng Viễn Hàng không chịu buông cô ra, ánh mắt sáng ngời có chút ghen giọng nói : “ Cho anh biết, em thật sự không muốn nụ hôn của anh sao?”.

“ Em ....chỉ hơi lo lắng thôi” Đồng Đồng quay mặt đi không dám nhìn vào ánh mắt sáng ngời của anh.

Viễn Hàng cười, anh khởi động xe : “ Chúng ta đi đón Kì Kì thôi!”.

Đi tới nhà Lôi Dương, Đồng Đồng ấn chuông cửa, người mở cửa chính là Lôi Dương.

Anh thấy ở phía cổng không xa có một người đàn ông, chiếu ánh nhìn khó chịu lên người đàn ông đó, anh biết anh ta không ai khác chính là Viễn Hàng.

Anh chuyển ánh mắt về phía người Đồng Đồng, anh kéo Đồng Đồng vào trong nhà đóng sập cửa lại

Anh chỉ về hướng người đàn ông đó, khẽ sở nói: “ Em gửi đứa bé ở đây là để đi hẹn hò với anh ta!”

Đồng Đồng tức giận nhìn Lôi Dương , lạnh lùng nói: “ Tôi đi hẹn hò không được sao?”

Lôi Dương nắm lấy gáy Đồng Đồng nhìn vào cổ cô, anh tức giận nói : “ Đây là cái gì , hai người phát triển tới mức độ nào rồi?”

Đồng Đồng nhú mày không quan tâm nói: “ Chúng tôi phát triển tới đâu không cần anh quan tâm!”

Lôi Dương thống khổ có chút thương đau nói: “Nhưng em căn bản không yêu hắn, có phải không, em làm như vậy là vì anh, là để anh đau lòng!”

“ Lôi Dương, anh nói tôi không thể yêu người khác, chỉ có thể yêu anh sao, tôi không có quyền yêu người khác? Xin lỗi, tôi đến đón Kì Kì, không thể nói chuyện với anh được” Đồng Đồng đi về phía Nhạc Bằng.

Lôi Dương lạnh lùng nhìn Đồng Đồng, tan nát cõi lòng nói: “ Đồng Đồng , làm thế nào em mới tha thứ cho anh, nếu chết có thể chuộc lại lỗi lầm, anh nguyện ý chết!”

Đồng Đồng toàn thân cứng đờ, không quay đầu lại, cô cúi đầu nói: “ Không, anh không cần vì tôi mà chết, chúng ta đã kết thúc, những thương đau tôi không thể nào quên, không thể vui vẻ cười. Lần này trở về với anh, cười với anh coi như chúng ta có thể bắt đầu lại, tôi vẫn còn yêu anh, anh cũng cảm nhận được, nhưng không thể đi vào vết xe đổ ngày trước, chúng ta hoàn toàn không thể được, anh có hiểu không?”.

Lôi Dương thống khổ không còn đường chọn lựa, anh gầm nhẹ : “Chúng ta kết thúc? Chẳng phải chúng ta không thể kết thúc, chúng ta đã có Nhạc Bằng sao? Bởi vì chúng ta yêu nhau nên em mới liều chết sinh Nhạc Bằng không phải sao?”

Đồng Đồng trong lòng đau khổ, cô cảm nhận được sự bi thương của Lôi Dương nhưng không cách nào quay đầu lại an ủi anh. Cô bước thẳng hướng về phòng ngủ của Nhạc Bằng.

Nhạc Bằng và Kì Kì đã ngủ say. Không muốn thêm một mối, Đồng Đồng lay Kì Kì cùng Viễn Hàng rời khỏi.

.....

Đã qua mấy ngày Đồng Đồng không nói chuyện với Lôi Dương, chỉ nói chuyện với Nhạc Bằng qua điện thoại, nghĩ muốn đến đón Nhạc Bằng ở nhà trẻ nhưng lại không muốn chạm mặt với Lôi Dương ở đó.

Lúc cô đang đắm chìm trong suy nghĩ thì nhận thấy Nhạc Bằng gọi điện thoại đến.

“ Mẹ, papa không đến đón con, mẹ có thể đến đón con không?” Nhạc Bằng tìm số của cô đã ghi sẵn trong sổ của cậu,dùng hết can đảm gọi điện cho Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn sắc trời, đã quá thời gian tan học mà Lôi Dương vẫn chưa đi đón Nhạc Bằng, trong lòng có chút tức giận ,Lôi Dương đối với Nhạc Bằng thật vô trách nhiệm, cô vội nói: “ Nhạc Bằng ở đó chờ mẹ, mẹ sẽ đến đón con.”

“ Dạ!” Nhạc Bằng ngắt điện thoại.

Đồng Đồng vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

“ Đồng Đồng, em đi đâu thế?” Viễn Hàng thấy sự vội vã của Đồng Đồng không khỏi lên tiếng hỏi.

“ Em đi đón Nhạc Bằng!” Đồng Đồng đã đi đến trước cửa mang giày, không đợi Viễn Hàng nói tiếp đã đi ra ngoài.

“ Anh và em cùng đi.”

“Anh không trông Kì Kì sao? Nó ngủ tỉnh lại không tìm thấy ba thì làm sao đây!”

Ở với Gia Cưng vài ngày,mẹ cô cũng đã trở về, lo lắng nói: “Kì Kì đã có mẹ, hai con đến đón Nhạc bằng đi!”

Đồng Đồng nóng vội cùng Viễn Hàng đi đến nhà trẻ, Đồng Đồng đi vào còn Viễn Hàng đứng đợi bên ngoài.

Đồng Đồng nhìn thấy Nhạc Bằng chỉ có một mình ngồi ở bàn đu dây, trong lòng lại đau lòng cùng tức giận.

Được lắm, hôm nay là ngày Lôi Dương đi đón Nhạc Bằng, anh lại không đến. Đồng Đồng trong lòng tức giận Lôi Dương, đau lòng bé Nhạc Bằng, nói: “Nhạc Bằng, chúng ta về nhà thôi!”.

“Nhưng mà papa không đến đón con, điện thoại cũng không gọi được!” Nhạc Bằng ngẩng đầu lên nhìn Đồng Đồng, trên khuôn mặt nhỏ không hề đùa giỡn mà là vì Lôi Dương mà đau lòng, lo lắng.

“Trước khi cùng mẹ về, có thể gọi điện thoại cho papa, được không?”

“Mẹ, chúng ta đi tìm papa được không!” Papa hình như gặp chuyện không hay rồi.

“Nhạc Bằng, papa có thể là bận việc, về nhà cùng mẹ được không?”

Nhạc Bằng lay lay cánh tay Đồng Đồng, không đồng ý nói: “Không chịu, không chịu, không chịu!”

“Nhạc Bằng phải nghe lời”

“Mẹ, chúng ta đi tìm papa, phải đi! Phải đi! Phải đi!”

“Được rồi! Được rồi!”

Đồng Đồng cùng Nhạc Bằng đi về biệt thự Lôi Dương phát hiện biệt thự không có một ai, Nhạc Bằng nói muốn đi đến quán bar tìm người.

Cậu nhất định phải cho papa gặp được mẹ.

Nơi này là nơi papa và mẹ gặp mặt, trái tim mẫn cảm của cậu cảm giác có gì đó không thích hợp.

Viễn Hàng công Nhạc Bằng đi đến quán bar với Đồng Đồng!

Quán bar rất đông người, đèn hồng rượu xanh, trai gái, mùi rượu, khói trần ngập không gian. Đồng Đồng dắt Nhạc Bằng chậm rãi đi về phía trước, thu hút ánh mắt của mọi người.

Không cần đến bàn của Lôi Dương đã nhìn thấy được anh, anh dường như có chút say, cánh tay dài vắt uể oải lên thành ghế.

Một cô gái mặc váy ngắn thân hình hấp dẫn tựa vào lòng Lôi Dương, trong tay cầm một ly rượu kê lên miệng Lôi Dương.

Lôi Dương có chút phiền muộn ngẩng đầu lên, anh không muốn dây dưa với loại nữ nhân này, lại thấy được Đồng Đồng và Nhạc Bằng đứng trước mặt mình.

Cô gái kia cũng đã chú ý biểu hiện trên khuôn mặt bình tĩnh của Lôi Dương, cô ta dừng lại nhìn vào Đồng Đồng.

Lôi Dương không giải thích, nhưng cô gái kia đang bá cổ anh, đứng yên nhìn Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, không biết vì nhìn thấy Lôi Dương thân thiết ôm nữ nhân khác hay là vì Lôi Dương không đến đón Nhạc Bằng mà ở đây ăn chơi đàng điếm, cùng với đàn bà lêu lổng mà tức giận.

Cô một câu cũng không nói, xoay người rời khỏi.

Lôi Dương thấy Đồng Đồng rời khỏi, anh rời khỏi thân người cô gái kia, bước về phía trước đuổi theo Đồng Đồng, nhưng Đồng Đồng đã sớm đi ra ngoài.

“Người đẹp, sao lại đi một mình vậy, có muốn đi cùng với anh không?” Một tên đàn ông chặn đường nắm bả vai của cô.

“Buông ra” Đồng Đồng lạnh lùng nói.

“Tránh xa cô ấy ra, đồ khốn!” Lôi Dương đã đuổi kịp đến, hét lớn với tên đàn ông dám vô lễ với Đồng Đồng định đi lên giúp cô.

Đồng Đồng túm cánh tay của tên đàn ông kia, dùng lực làm một đàn rất đẹp, gã đàn ông kêu “Ái” một tiếng rồi ngã bịch xuống đất.

Còn bàn tay giúp đỡ của Lôi Dương vươn ra cứng đờ ở giữa không trung.

Trên bầu trời bắt đầu nổi sấm sét! Tựa hồ rơi lệ thay Lôi Dương.

Trời mưa!

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương , âm thầm nói: “ Anh muốn làm anh hùng sao? Tôi không cần, tôi không phải như trước kia, chỉ cần anh chăm sóc tốt cho Nhạc Bằng là được rồi!”

“Đồng Đồng” Lôi Dương tiến tới kéo Đồng đồng lại,hơi say nói: “Em giận anh? Giận anh gần gũi với người đàn bà kia có phải không?”

“ Tôi không biết anh đang nói gì, tôi phải về!” Đồng Đồng xoay người bước đi.

Lôi Dương ngược lại bá đạo không cho cô đi, khẽ nói: “Em không ghen mà vẫn tức giận khi thấy anh ở cùng một chỗ với người đàn bà kia, em vẫn còn quan tâm tới anh đúng không?”

Đồng Đồng nở nụ cười mềm mại đáng yêu, lạnh giọng nói: “ Tôi đang tức giận, nhưng đó là bởi vì anh bỏ mặc Nhạc Bằng đi đàng điếm ở đây!”

Lôi Dương đau lòng không thở nổi! Anh ôm chặt ngực. Đồng Đồng đã cùng Viễn hàng rời khỏi.

Lôi Dương điên cuồng đuổi theo Đồng Đồng đã đi xa, anh gào lên : “Đồng Đồng, anh yêu em! anh yêu em!”

Thanh âm bi sảng tuyệt vọng xuyên thấu màn đêm truyền đến tai Đồng Đồng! Nhưng cô không thể quay lại, không thể để tâm dao động vì người đàn ông đó! Cô vẫn tiến về phía trước.

“Mẹ!” Nhạc Bằng gọi điện thoại cho Đồng Đồng, giọng điệu có chút vội vã khiến tâm Đồng Đồng không yên,không khỏi nói: “Nhạc Bằng , có chuyện gì?”

“Papa hình như bị ốm, papa không chịu rời khỏi giường, con gọi papa nhưng papa cũng không trả lời!” Nhạc Bằng cảm thấy mình thật đáng thương, uly khua khóc lên.

Đồng Đồng nghe thấy tiếng khóc , đau lòng nói: “Nhạc Bằng đừng khóc, mẹ sẽ đến, đừng khóc, mẹ đến ngay đây!”

Đồng Đồng vội vội vàng vàng ngắt điện thoại.

“Gì thế?” Bà Lê hỏi

“Nhạc Bằng khóc, Lôi Dương bị ốm không có ai chăm sóc, hôm nay lại không đến nhà trẻ”

Bà Lê bất mãn nói: “Hôm qua sao con không đem Nhạc Bằng về luôn?”

“Mẹ, mẹ biết mà, mặc dù Nhạc Bằng tuổi nhỏ nhưng cũng đã biết nhận biết rồi, hôm qua nó muốn về với bố nó!”

“Thôi được, vậy hôm nay con đưa Nhạc Bằng về đây đi, mẹ lo lắm!”

Đồng Đồng đã đi đến trước cửa, vội vàng nói: “Dạ, con đi trước đã mẹ!”

.....

Lôi Dương thật sự bị bệnh,anh bị sốt cao nằm trên giường!

“Nhạc Bằng , papa bị bệnh có gọi bác sĩ khám chưa?”

Nhạc Bằng quỳ bên cạnh giường Lôi Dương, ánh mắt cậu bé chăm chú nhìn anh, cúi đầu nói: “Có ạ, Nhạc Bằng bị bệnh đều do ông Trương khám bệnh cho!”

“ Ông Trương” chính là vợ chồng Ôn Lam.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cho anh một dịp gặp mặt

Cao Dã quay lại nhìn Lôi Dương, lắc đầu nói: “Là một người đàn ông sao lại bị một cô gái tra tấn đến chết đi sống lại như vậy!”

“Đừng ở đây làm phiền tớ!” Lôi dương nhắm mắt lại không ngó ngang đến Cao Dã.

Cao Dã cũng chỉ cười cười, ôm lấy Nhạc Bằng nói: “Nhạc bằng dẫn chú đi xem phòng cháu có gì chơi vui không đi!”

“Vâng!” Nhạc Bằng ngoan ngoãn vâng một tiếng.

Cao Dã ôm Nhạc Bằng đi vào phòng ngủ.

“Nhạc Bằng, có muốn bỏ mẹ cháu hòa thuận không!”

Nhạc Bằng đảo mắt một chút nói: “Có ạ, chú Cao có cách ạ?”

“Đương nhiên, có điều cần có sự hợp tác của cháu!”

“Cần cháu phối hợp?” Đôi mắt đen láy của Nhạc Bằng tràn đầy tò mò. Cậu có thể làm cái gì?

“Đúng, Nhạc Bằng phải trợ giúp chú!” Trong mắt Cao Dã hiện lên tia mờ ám.

.....

“Mẹ, con muốn đến chỗ mẹ ở chơi, mẹ đến đón con được không?” Buổi chiều, Nhạc Bằng gọi điện cho Đồng Đồng.

“Papa đâu?” Đồng Đồng cảm thấy dễ Lôi Dương đưa con đến chỗ cô vẫn hay hơn, cô không muốn đối mặt với Lôi Dương một mình, tâm trạng cô sẽ rất dễ thay đổi.

“Papa có uống rượu ạ !” Nhạc Bằng vừa nói nhỏ vừa thở dài một tiếng.

Đồng Đồng nghe Nhạc Bằng thở dài lại càng trở nên lo lắng, anh uống rượu làm sao chăm sóc được Nhạc Bằng, Đồng Đồng vội nói: “Nhạc Bằng chờ mẹ đến đón con nhé!”

“Vâng, con chờ mẹ!” Nhạc Bằng ngắt điện thoại.

.....

Cao Dã đi đến quầy rượu trong nhà Lôi Dương đứng uống 2 ly sau đó nói: “Uống một ly đi!”

Lôi Dương nhận lấy ly rượu liếc Cao Dã một cái nói: “Cậu hôm nay có vẻ nhàn rồi nhỉ? ”

“Tớ bận nhiều việc lắm ấy, nhưng mà ông chủ là cậu chả làm việc nên tớ là cổ đông cũng nên đến quan tâm một chút!”. Nói xong Cao Dã cạn ly với Lôi Dương.

Cao Dã vừa đưa vừa đẩy, Lôi Dương nói xong đưa ly cho Cao Dã nói: “Ly nữa!”

“Nhóc xấu xa!” Cao Dã đón lấy ly rượu rót thêm cho Lôi Dương cốc nữa.

Lúc này chuông cửa vang lên.

Cao Dã buông ly rượu nói: “Tớ đi mở cửa!”

Lôi Dương lại uống tiếp ly rượu, vẫn nằm trên sofa.

“Là cô à? Đồng Đồng”. Cao Dã tỏ vẻ cực kì bất ngờ khi thấy Đồng Đồng, nghiêng người qua nhường đường cho cô: “Mời vào, mời vào!”

Đồng Đồng gật đầu chào rồi đi vào, thấy Lôi Dương say nằm trên sofa, cô đứng trong căn phòng nói: “Tôi đến đón Nhạc Bằng qua ở vài ngày!”

Rồi mới đi đến phòng của Nhạc Bằng.

“Mẹ, mẹ đến rồi à!” Nhạc Bằng nhìn thấy Đồng Đồng cười rạng rỡ.

“Nhạc Bằng, đang làm gì vậy?” Đồng Đồng nhìn thấy Nhạc Bằng xong trên mặt cô hiện rõ nét tươi cười.

“Con đang học bài!” Nhạc Bằng thả bút xuống đi đến cạnh bàn rót chén nước đưa cho Đồng Đồng : “Mẹ uống nước!”

“Nhạc Bằng ngoan quá, chuẩn bị cho mẹ à?” Đồng Đồng ngồi trên chiếc giường nhỏ của Nhạc Bằng.

“Là chú Cao Dã cho Nhạc Bằng đấy, Nhạc Bằng cũng muốn cho mẹ uống!” Nhạc Bằng hiện lên nụ cười khờ dại mà ngọt ngào.

Đồng Đồng uống nước xong nhìn quanh sau đó mới lại nhìn Nhạc Bằng, đứng lên đặt chén nước xuống nói: “Chúng ta đi thôi! Bà ngoại làm đồ ăn ngon chờ mình đấy!”

“Mẹ chờ con một chút!” Nhạc Bằng nói xong chạy ra ngoài.

Nhạc Bằng nắm chặt tay Cao Dã kéo Cao Dã cúi thấp xuống mới ghé vào tai anh nói: “Chú ơi, chúng ta có phải nên đi rồi không!”

Cao Dã bế bổng Nhạc Bằng lên nói: “Nhạc Bằng giỏi quá, chú dẫn cháu đi chơi!”

“Khốn kiếp, cậu thả gì vào rọ!” Lôi Dương cả người nóng hừng hực ngồi dậy.

Còn Cao Dã thì đã bế Nhạc Bằng ra khỏi biệt thự rồi đóng cửa lại.

Ngồi trên xe Nhạc Bằng về suy tư nói: “Chú ơi, nhìn papa có vẻ khó chịu quá!”

“Yên tâm đi! Có mẹ cháu ở đây thì không thành vấn đề!” Cao Dã vỗ ngực rồi mới lái xe đi!

Đồng Đồng đợi Nhạc Bằng một lúc, mãi không thấy cậu bé nên cô mới ra ngoài tìm, không ngờ lại có một cảm giác rất kì lạ.

Cả người cô mệt mỏi nóng rực, thân thể khó chịu, Đồng Đồng ôm đầu đi ra ngoài.

Đồng Đồng có chút mệt mỏi mắt đã mà ngã xuống, ngay lúc đó cô cảm giác được một vòm ngực nóng rực ôm lấy cô.

Hai cơ thể nóng bừng trong nháy mắt áp lại với nhau, đôi mắt Đồng Đồng mơ màng nhìn Lôi Dương đang ôm cô.

Trên khuôn mặt anh ngập tràn tình ý, ánh mắt cuồng loạn giống như một con mãnh thú kì lạ nhìn chăm chăm vào cô. Còn thân thể anh dường như cũng khát vọng ôm chặt lấy cô.

Thế nhưng ý thức cô bảo phải đẩy Lôi Dương ra, Đồng Đồng cố gắng khiến mình tỉnh táo lại một chút rồi cố gắng thoát khỏi vòng ôm của Lôi Dương.

Còn Lôi Dương cũng cảm nhận được mình khác thường liền đẩy Đồng Đồng ra.

Đồng Đồng lại yếu ớt ngã ra đất, hai quai áo tuột xuống lộ ra bờ vai thoát ần thoát hiện, váy vô tình bị kéo lên, đôi chân của cô đập vào mắt Lôi Dương lại khơi lên khát vọng của anh.

Lý trí cho anh biết Đồng Đồng cách anh quá xa, nhưng dục vọng anh lại thôi thúc, sức nóng trong cơ thể đẩy lui lí trí của anh.

“Đau quá! . . . khó chịu quá!” Đồng Đồng không chịu nổi rên rỉ, tiếng rên rỉ mềm mại truyền vào tai Lôi Dương. Đột nhiên lao đến tìm kiếm Đồng Đồng muốn ôm lấy cô, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể vô lực dựa vào người Đồng Đồng.

Tay anh đã không kìm được mà vuốt ve cánh tay để trần của cô, nhìn hai mắt Đồng Đồng mơ màng, anh cuối cùng đã không kiềm chế nổi mà cúi đầu hôn lên môi cô, hương vị quen thuộc, cảm giác quen thuộc khiến tinh thần Lôi Dương xao xuyến.

Đồng Đồng đẩy Lôi Dương ra nhưng lại rên rỉ nói: “Không được. . . Không nên chạm vào em, . . . A Dương” Đầu cô bắt đầu sinh ra ảo giác.

Những khoảng ngắn mê hoặc và những kí ức ủa về đan vào nhau.

Những đêm mê say, những cái ôm thật chặt của một người đàn ông mạnh mẽ.

Nụ hôn của Lôi Dương phảng phất để Đồng Đồng có thể tự tìm lấy dòng suối mát, đôi môi nóng bỏng vội áp vào đấy để xoa dịu cơn khát.

Đồng Đồng hôn trả Lôi Dương, môi cô bị khát vọng ủa vào.

Phản ứng của Đồng Đồng, tiếng cô mềm mại gọi tên anh là A Dương khiến Lôi Dương thực sự mất đi lý trí, anh điên cuồng hạ xuống thân thể cô những dấu hôn nồng cháy khiến làn da trắng nõn của cô đỏ ửng.

Dục vọng đã sớm tràn lên khiến anh không thể kìm chế được, đẩy hai chân Đồng Đồng ra động thân mà vào!

Đồng Đồng nhú mày rên rỉ một tiếng, còn Lôi Dương thì thỏa mãn thờ dài.

Hai thân thể chia cách đã lâu nay lại hòa hợp cùng một chỗ!

Thân thể của cô anh đã quá quen thuộc, sự chặt khít của cô khiến anh càng nung nấu. Mãi đến lúc sức cùng lực kiệt hai người cùng nhau đạt tới đỉnh điểm.

Vào đêm, khoảng không khí giữa dòng hương vị tình dục còn vương tư tình ý.

Đồng Đồng bị tình cảm xao xuyến này lay tỉnh, cô nhìn căn phòng tràn ngập ánh trăng có chút mơ hồ tự hỏi đây là đâu?

Trong đầu cô chợt bừng tỉnh vội bật người dậy, nhưng cơ thể cô bị một cánh tay nặng nề ôm chặt lấy. Dưới ánh trăng, Đồng Đồng nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông nằm bên cạnh.

Trời ạ! Đã xảy ra chuyện gì vậy, cô nhắm hai mắt lại cô gắng nhớ xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào mình đang mơ xuân mộng! Sao cô lại ở trong vòng tay ôm chặt của anh được?

Đồng Đồng ngẩn người rồi giống như bị lửa đốt bèn bừng tỉnh, cô hất tay anh ra, Lôi Dương cũng bị Đồng Đồng làm tỉnh dậy.

Cảm giác mệt mỏi quá!

Đầu anh đau nhức không phân biệt được ai đang đẩy anh.

Đồng Đồng tìm thấy chiếc váy không biết đã cời ra từ lúc nào của mình che trước ngực, tay cô giờ lên tát vào mặt anh, những dấu tay in hằn lên khuôn mặt anh.

Đồng Đồng vừa xấu hổ vừa tức giận quát: “Lôi dương, anh vô si!”

Lôi Dương bị cái tát này làm cho hoàn toàn tỉnh giấc, anh nhìn thân thể trần trụi của Đồng Đồng nhớ về chuyện đã xảy ra buổi chiều.

“Đồng Đồng!” Lôi Dương mở miệng định giải thích nhưng không lên tiếng nổi.

Đồng Đồng nghĩ về tất cả những chuyện mình đã trải qua với Lôi Dương, lòng cô mâu thuẫn khổ sở.

Đôi mắt Lôi dương trầm xuống, anh vội vàng nói: “Đồng Đồng, anh không cố ý, xin em tin anh!”

Đồng Đồng trong mắt rung rung, cô đứng dậy mặc váy vừa khóc vừa nói: “Lôi dương, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” cô chạy ào ra bên ngoài.

“Đồng Đồng!” Lôi Dương thấy tình thế cấp bách vội đứng dậy, anh nhặt chiếc quần dưới đất lên vội vàng mặc vào, đuổi theo Đồng Đồng đang chạy ra bên ngoài. Anh ôm chặt lấy cô vội vàng nói: “Anh đã nói rồi, anh không cố ý làm như vậy, chúng ta bị hạ được, em có hiểu không?” Lôi dương vội vã giải thích với Đồng Đồng.

Còn Đồng Đồng chỉ khóc nói: “Hạ được, chẳng phải là chủ ý của anh sao, anh còn mượn cả tay của Nhạc Bằng, anh là đồ khốn kiếp! Đến tận bây giờ tôi mới biết anh là người như vậy!”

Lôi dương nhìn thấy Đồng Đồng khóc, tâm anh rối bời hét to: “Anh không hạ được, anh thật sự không biết, là Cao Dã làm, không phải anh, Đồng Đồng, xin em tin anh!”

Đồng Đồng chỉ khẽ cười nói: “Anh ta là bạn của anh, anh ta làm gì chẳng lẽ anh lại không biết, buông ra, tôi phải về nhà, đừng chạm vào tôi!”

Lôi dương thương đau nói: “Em thật sự ghét anh, ghét bị anh chạm vào đúng không?”

Đồng Đồng tức tối quát Lôi Dương: “Đúng, tôi ghét anh, chúng ta. . . . Sao có thể làm chuyện như vậy?”

Lôi Dương lay Đồng Đồng, lớn tiếng nói: “Chúng ta yêu nhau vì sao lại không thể?”

Đồng Đồng lắc đầu nói to: “Không yêu, không yêu! Anh nhầm rồi, tôi đã nói giữa chúng ta không có tình yêu!” Đồng Đồng đẩy Lôi Dương ra đứng cạnh cửa.

Lôi Dương đứng cách xa Đồng Đồng, đau đớn quát nhẹ: “Đồng Đồng, người em yêu là anh, chỉ là em không chịu thừa nhận thôi!”

Đồng Đồng không hề ngoảnh tới Lôi Dương, khởi động xe phóng về phía nhà!

Yêu! Không yêu! Không yêu!

Hai khái niệm len lỏi giữa tâm trí của Đồng Đồng !

Đồng Đồng phiền lòng ý loạn về tới nhà, bố mẹ cô hình như đang ngủ, cô lặng lẽ về phòng không muốn kinh động bất cứ ai.

“Em về rồi à !” Một giọng nói truyền tới từ bóng đêm. Tiếp đến ánh đèn chiếu sáng phòng của cô.

Là Viễn Hằng, anh đang ngồi trên sofa nhìn thẳng vào cô.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?” Đồng Đồng không biết nên đối mặt với Viễn Hằng như thế nào?...

Viễn Hằng đến gần nâng cằm cô lên, đôi mắt sáng ngời của anh chăm chú nhìn cô.

Viễn Hằng dời khỏi cằm cô, tay anh vuốt ve cổ cô.

“Đây là gì, dấu hôn à, hai người ở với nhau sao?” Trong giọng nói ngoài phần nộ, tức giận còn có thương đau.

Đồng Đồng cúi đầu nhìn mới phát hiện trên cổ mình lưu lại vố số dấu hôn, là lúc Đồng Đồng và Lôi Dương ở bên nhau để lại.

Sự thật chính là như vậy, cô có thể giải thích cái gì nữa, Đồng Đồng bình tĩnh nói: “Vâng, em và anh ta xảy ra chuyện như vậy, nhưng không phải em tình nguyện, xin lỗi anh!”

Đồng Đồng nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Viễn Hàng mất đi ánh sáng chỉ còn lại một màu ảm đạm, người đàn ông đã che chở cô suốt năm năm này nhất định đang rất khó chịu, rất khó sờ! Nhưng cô thật sự không mong muốn như vậy.

“Hắn cưỡng ép em? Anh đi giết hắn!” Viễn Hàng buồn bã và giận dữ nói. (e: đúng giọng đại ca xã hội đen rồi nhá)

“Viễn Hàng, không phải như anh nghĩ đâu!”

Viễn Hàng thương tâm mà buồn giận nói: “Đó cái chết tiệt gì! Vì sao em lại ở với hắn, vì sao một tên đàn ông đã làm tổn thương em lại có thể chạm vào em, vì sao anh lại không thể, vì sao anh chạm một chút cũng không thể?”

Đồng Đồng không đành lòng nói: “Viễn Hàng, đừng như vậy được không! Em đã khổ lắm rồi, xin anh đừng như vậy nữa được không.”

Trên khuôn mặt của Viễn Hàng tràn ngập thương đau, cúi đầu nói: “Đồng Đồng, cùng anh rời khỏi đây được không!”

“Viễn Hàng, không, em không thể đi, em đi rồi nhạc bằng làm sao bây giờ, ba mẹ em làm sao bây giờ. Em yêu mọi người, em không thể rời bỏ mọi người!”

“Chúng ta có thể mời luật sư đòi quyền nuôi dưỡng đứa bé!”

“Nhưng nếu như vậy Nhạc Bằng sẽ bị tổn thương! Hơn nữa anh nhìn xem, bố mẹ em đã lớn tuổi rồi, không muốn chuyển đi đâu nữa.”

Viễn Hàng bi ai nói: “VẬY CÒN ANH? Em có nghĩ đến anh không, anh cũng rất khổ sở, người phụ nữ anh yêu nồng cháy với người đàn ông khác, em có hiểu cảm giác của anh không?”

Đồng Đồng thống khổ nói: “VẬY ANH MUỐN EM LÀM THẾ NÀO?”

Viễn Hàng đột nhiên nói: “VẬY CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI!”

“Cái gì???” Đồng Đồng bị Viễn Hàng làm ngẩn người!

Viễn Hàng nắm lấy tay Đồng Đồng vội vàng nói: “Anh nói chúng ta kết hôn đi, như vậy em đã là của anh, anh sẽ ở cùng em ở lại trong nước, như vậy em cũng có thể ở cạnh Nhạc Bằng, được không?” (ces: anh này ngây thơ thật, nếu ko yêu anh, chị í vẫn có thể “chuồn ra ngoài”)

“Viễn Hàng. . . Em không muốn kết hôn!”

Trong mắt Viễn Hàng tràn ngập thất vọng, cười xòa một tiếng nói: “Em không muốn là sao? Em không muốn kết hôn với anh chứ gì? Em muốn kết hôn với hắn ta! Em muốn trở thành vợ của hắn ta rồi ba người nhà các em sống vui vẻ đúng không?”

“Viễn hàng, anh không để ý đến quá khứ của em, dù chuyện hôm nay giữa em và anh ta xảy ra anh cũng không để ý sao?”

“Đáng chết, anh sao có thể không để ý, anh để ý muốn chết đi được, ghen tị đến phát điên lên, vì sao một người đàn ông chưa hề thương hại em lại có thể ôm em còn anh thì không thể? Anh muốn hủy diệt mọi kí ức của em về hắn, anh muốn chiếm hữu suy nghĩ của em, anh muốn xóa sạch tất cả những dấu vết của hắn trên người em. Nhưng anh yêu em, anh không thể mất đi em, bởi vậy anh coi như chuyện của em và hắn không có gì hết, bởi mất đi em còn khổ sở hơn là chịu đựng chuyện này!”

Đồng Đồng không biết nên trả lời Viễn Hàng thế nào, bản thân cô nên làm thế nào?

Tha thứ cho Lôi Dương rồi lại ở cùng nhau! Không, cô không cần như vậy, cô không thể quên được những vết thương Lôi Dương gây ra cho cô, không thể quên đứa bé đã mất đi!

Cô do dự cái gì mà vẫn không chấp nhận Viễn Hàng, cô cũng không tìm ra nguyên nhân!

Là vì chính cô không yêu Viễn Hàng sao!

Hay là cô không còn khả năng yêu nữa!

Năm năm ! Suốt năm năm cô không hề đoái hoài đến người đàn ông khác, chỉ có Viễn Hàng bên cạnh cô! Nếu tất cả với Lôi Dương đã qua đi, cô lại không phải xa Nhạc Bằng, vậy kết hôn với Viễn Hàng, ở lại Trung Quốc sống cũng được. không cần để Viễn Hàng đau khổ nữa, không cần để Lôi Dương làm rối bời cuộc sống của cô nữa.

“Đồng Đồng, kết hôn với anh, anh sẽ không để người đàn ông đó làm tổn thương em nữa, anh sẽ mang lại cho em hạnh phúc!”

Đồng Đồng thất hồn nói: “Em đồng ý với anh!”

Đồng Đồng đồng ý lời cầu hôn của Viễn Hàng, hôm sau hai người nói chuyện này cho bố mẹ cô biết, ông bà Lê thấy Đồng Đồng đã quyết định cũng rất vui, nói đi nói lại thì Viễn Hàng cũng là một người ưu tú, lại nặng tình với Đồng Đồng, hai người kết hôn bọn họ cũng rất yên tâm.

Nhạc Bằng đã nhiều ngày không gặp Đồng Đồng, trái tim nhỏ nhỏ nhớ nhung, liệu có phải mẹ giận cậu nên không đến gặp cậu không?

Chú Cao Dã nói chỉ cần cho mẹ uống cốc nước đó thì ba mẹ sẽ lại bên nhau. Mặc dù cậu không biết uống nước thì có cái gì hòa hảo, nhưng cậu muốn ba mẹ ở bên nhau.

Nhưng ngược lại với những gì chú Cao Dã nói, ba mẹ không có vẻ gì là hòa hảo mà mẹ dường như còn giận cậu.

Nhạc Bằng lấy cặp sách xong nói với papa đang chuẩn bị đưa cậu đi học: “Papa, con gọi điện báo mẹ chiều nay ta học đến đón con được không ạ!”

Lôi Dương nhìn Nhạc Bằng, lòng có chút muộn phiền nói: “Đương nhiên là được!”

“Hay quá!” Nhạc Bằng vui mừng vỗ tay.

Hai cha con đi ra phía ngoài.

.....

Đồng Đồng nghe điện thoại của Lôi Dương, anh chỉ đơn giản đề nghị cô đi đón Nhạc Bằng, cô đồng ý rồi cúp điện thoại, hai người không nói gì thêm.

Lúc nhạc bằng tan học Đồng Đồng đến đón cậu bé về nhà.

Cậu bé chỉ dùng đôi mắt đen láy nhìn cô, dọc đường đi không hề nói chuyện. Lúc đến nhà Nhạc Bằng mới kéo tay Đồng Đồng hỏi: “Mẹ, vì sao mẹ không đến thăm Nhạc Bằng, có phải mẹ giận Nhạc Bằng không . . . ? Nhạc Bằng biết lỗi rồi, mẹ đừng giận nữa nhé!”

Đồng Đồng thấy Nhạc Bằng nói thế không khỏi nhớ về đêm hôm trước, cô nói: “Mấy hôm nay mẹ bận việc nên không đến thăm nhạc bằng được, là mẹ không tốt!”

“Vâng!” Nhạc Bằng cúi đầu đáp.

“Nhạc Bằng đến rồi à!” Bà Lê từ phòng bếp đi ra.

“Bà ngoại!” Nhạc Bằng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Viễn Hàng cũng từ phòng bếp rướn người ra nói: “Nhạc Bằng, muốn ăn cái gì để chú làm cho cháu!”

“Chú làm cái gì Nhạc Bằng ăn cái đấy ạ!”

“Anh Nhạc Bằng, anh chơi với Kì Kì được không?” Nghe giọng Nhạc Bằng Kì Kì chạy từ phòng bên ra nín áo cậu bé.

Đồng Đồng mỉm cười nói: “Đi thôi, chơi với em gái đi!”

“Anh Nhạc Bằng, em có đồ chơi mới này!” Kì kì kéo Nhạc Bằng đến phòng mình.

Kì Kì lấy ra một món đồ chơi mới vừa cho Nhạc Bằng xem vừa hỏi: “anh Nhạc Bằng, sau này anh sẽ đến đây ở cùng bọn em à?”

“Vì sao anh phải đến đây ở?” Hiện nay như thế này cũng tốt lắm rồi, muốn papa là có thể ở cùng với papa, muốn mẹ là có thể ở với mẹ, Nhạc Bằng đơn thuần nghĩ.

“Nhưng anh là con của mẹ Đồng Đồng. Mẹ kết hôn với ba em đương nhiên anh phải đến ở cùng rồi!”

Nhạc Bằng nhú mày nói: “Em nói vậy, mẹ là của papa anh, không phải của ba em!”

“Là của ba em!”

“Là của papa anh!”

Hai đứa trẻ bắt đầu cãi nhau.

Nhạc Bằng ném món đồ chơi xuống chạy ra ngoài gặp Đồng Đồng, cậu sốt ruột nói: “Mẹ, mẹ muốn kết hôn sao? Mẹ bắt hòa với papa nên kết hôn với người khác sao?”

“Nhạc Bằng!” Đồng Đồng không biết nên giải thích quan hệ giữa những người lớn như thế nào với Nhạc Bằng.

Nhạc bằng vừa khóc vừa khỏ sở nói: “Mẹ, mẹ không cần nhạc bằng nữa sao?” Mẹ kết hôn với chú khác thì tức là không cần papa cậu nữa, không cần cậu nữa đúng không?

“Nhạc bằng, mẹ cần con, mẹ sao có thể không cần Nhạc Bằng được!” Đồng Đồng vuốt nước mắt cho nhạc bằng vội vàng giải thích an ủi cậu.

Nhạc Bằng tránh khỏi tay Đồng Đồng chạy ào ra cửa.

“Nhạc Bằng!” Đồng Đồng vội đuổi theo ôm chặt Nhạc Bằng vào lòng nói: “Nhạc Bằng, mẹ sẽ không bao giờ không cần Nhạc Bằng!”

Trái tim của trẻ con rất đơn giản và yếu ớt, trong trái tim Nhạc Bằng có cảm giác như món đồ chơi mình yêu nhất bị người khác chiếm mất.

Có một loại cảm giác bị vứt bỏ.

Ngày hôm sau, nhạc tan học được Lôi Dương đón về nhà, anh chú ý thấy vẻ mặt buồn bã của cậu bé.

“Nhạc Bằng sao vậy?” Lôi Dương ôm lấy Nhạc Bằng đặt trên đùi mình ngồi trên sofa.

Nhạc bằng không vui nói: “Papa, mẹ và chú Viễn Hằng đó sắp kết hôn, về sau mẹ sẽ không ở cùng với chúng ta nữa. Nhạc Bằng vẫn hy vọng papa và mẹ, còn có Nhạc Bằng nữa, có thể sống chung với nhau. . . . .”

Lôi Dương vội vàng nói: “Nhạc bằng con nói gì!”

“Mẹ sắp kết hôn với chú Viễn Hằng, là mẹ cho nhạc bằng biết!”

Lôi Dương cảm giác trái tim mình ngừng đập! Giống như cả thế giới sụp đổ! Đồng Đồng kết hôn với người đàn ông khác!

Kết hôn! Hai chữ này như hai lưỡi dao cắm vào tim khiến anh không tài nào thờ nổi!

Lôi Dương nôn nóng, anh phải hỏi Đồng Đồng chỗ rõ, đây không phải sự thật!

Lôi Dương vội buông Nhạc Bằng ra, anh tìm điện thoại gọi cho Đồng Đồng nhưng cô không nghe máy. Anh và Nhạc Bằng cùng đến nhà cô.

Nhưng Đồng Đồng đã đi ra ngoài với người đàn ông kia, chỉ có bà Lê ở nhà.

Lôi dương cân nhắc rất lâu sau mới nói: “Bác gái, Đồng Đồng. . . . . Thật sự muốn kết hôn sao?”

Bà Lê rót trà cho Lôi Dương, chậm rãi nói: “Phải, Đồng Đồng muốn kết hôn, chúng tôi cũng rất vui, nếu cậu muốn tốt cho con bé thì hãy chúc phúc cho nó, những năm ấy nó đã chịu khổ rất nhiều rồi!”

Ý của bà Lê anh hiểu, anh đã khiến cô chịu khổ, hiện nay hạnh phúc của cô anh không nên xen vào .

Lôi Dương đơn giản chỉ nói: “Cháu biết!”

Sau đó anh dắt Nhạc Bằng ra khỏi nhà cô!

Anh bỏ cuộc như vậy ư?

.....

Lôi Dương không cách nào chấp nhận sự thật Đồng Đồng sắp cưới Viễn Hằng, cái đêm bị hạ được đó anh nhớ rất rõ cô đã gọi anh là A Dương.

Sự chật khít của cô chứng tỏ gần ấy năm cô chưa từng bị người đàn ông khác chạm qua.

Người đàn ông của cô chỉ có một mình anh, không rõ là vì sao những Đồng Đồng không hề có người khác, chứng tỏ trong tim Đồng Đồng còn có anh, nhưng sao cô lại cưới người đàn ông khác, là bởi vì anh đã từng làm tổn thương cô nên cô không cách nào quay lại chấp nhận anh?

Là vì đêm hôm đó Đồng Đồng cực kì thất vọng về anh, vì anh là thằng khốn kiếp, vì anh hạ được cô?

Cho dù Đồng Đồng coi anh như thế nào thì anh cũng nhất quyết không để cuộc hôn nhân đó xảy ra, Đồng Đồng chỉ có thể là của anh.

Hai ngày này Lôi Dương đã khổ não suy nghĩ và đưa đến kết luận cuối cùng!

Nếu phải tận mắt nhìn thấy Đồng Đồng lập gia đình, chi bằng để anh chết đi còn vui vẻ hơn!

Lôi Dương ôm lấy Nhạc Bằng nói: “Đi, bố con mình tới nhà chú Cao Dã!”

“Vâng!”

Lôi Dương đi tới nhà Cao Dã, xốc cổ áo cậu ta lên nói: “Cậu bảo tớ nên giải quyết cậu thế nào đây!”

“Áy, Có gì từ từ nói!” Cao Dã nhìn Lôi Dương đang nổi giận.

“Bởi vì ý tốt của cậu mà giờ Đồng Đồng sắp cưới người khác rồi, cậu nên làm gì đi chứ!”

“Tớ? Không phải chứ?” Hồng lễ phản tác dụng ?

“Vì cái chủ trương của cậu mà Đồng Đồng đã coi tớ là một thằng khốn đây này!”

“Vậy cậu muốn tớ làm gì!” Cao Dã cực kì dừng cảm nói!

“Tớ muốn đi tìm vợ tớ về, mấy ngày này cậu phải chăm sóc Nhạc Bằng cho tớ, biết chưa?”

“Chăm sóc Nhạc Bằng? Ok Ok... Hy vọng cậu tìm được vợ về!” Bằng không thì anh tiêu luôn .

“Vậy đi !” Lôi Dương thả Cao Dã ra rồi nói với Nhạc Bằng : “Con phải nghe lời chú Cao Dã biết chưa?”

“Vâng!” Nhạc bằng vâng lời gật đầu!

Việc anh cần phải làm bây giờ là đi tìm Đồng Đồng!

Màn đêm tối đen, ánh đèn đường màu hoàng hôn chiếu sáng bóng dáng của Lôi Dương đang đứng bên gốc cây trước nhà Đồng Đồng chờ cô. Cuối cùng Lôi Dương cũng thấy một bóng dáng quen thuộc bên chiếc xe đỗ trước cửa nhà.

Anh vội vàng đi lên gặp Đồng Đồng đang đứng cạnh xe.

“Chúng ta có thể nói chuyện không?” Lôi dương đứng trước mặt Đồng Đồng nói.

Viễn hàng định đi lên ngăn Lôi Dương lại, nhưng ánh mắt của Lôi Dương lại bắn về phía Viễn Hàng phân rõ ranh giới: “Đây là chuyện giữa tôi và Đồng Đồng, anh đừng xen vào!”

“Đồng Đồng là vị hôn thê của tôi, tôi có quyền ngăn cho cô ấy bị làm phiền!” Viễn hàng trừng mắt nói. Anh không hề có thiện cảm với Lôi Dương, ngược lại Lôi Dương cũng vậy.

Đồng Đồng nắm lấy tay Viễn Hàng, bình tĩnh nói: “Viễn Hàng, anh vào trước đi, em sẽ nói chuyện rõ với anh ta!”

“Nếu anh dám lộn xộn với Đồng Đồng, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Viễn Hàng nhớ tới tình trạng đêm hôm trước của Đồng Đồng, anh sẽ không để cho người phụ nữ của anh bị gã đàn ông khác chạm vào.

“Được rồi Viễn Hàng, anh vào trước đi!”

Viễn Hàng quay vào nhưng trong lòng vẫn không hề muốn để Đồng Đồng ở một mình với Lôi Dương .

Lôi Dương nhìn thái độ gần gũi của Đồng Đồng với Viễn Hàng, anh rất tức giận, liền kéo tay cô về phía xe anh mà không hề ngoái lại.

“Anh làm gì đấy, thả tôi ra, có gì nói luôn ở đây là được rồi!”

Lôi dương dừng bước nắm lấy bả vai của Đồng Đồng , gần từng chữ một: “Em thật sự muốn cưới anh ta!”

Đồng Đồng hỗn hển nói: “Đúng, tôi sắp kết hôn với Viễn Hàng !”

“Em yêu anh ta sao?” Lôi Dương bình tĩnh nói.

Đồng Đồng hất tay Lôi Dương ra, lắc đầu nói: “Chúng tôi yêu nhau không không quan trọng, tôi muốn cưới ai là chuyện của tôi, là tự do của tôi, anh không có quyền chất vấn!”

Đôi mắt đen của Lôi Dương phảng phất một tia hy vọng, anh nói: “Vì sao em không nói là vì em yêu anh ta nên mới kết hôn?”

“Không liên quan tới anh!” Đồng Đồng tức giận không hề nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lôi Dương.

“Không liên quan ư, người anh yêu sắp cưới người khác mà em nói không liên quan ư?”

Đồng Đồng quay đầu, gần từng chữ một: “Lôi Dương, tôi đã nói rồi, anh không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh. Giữa chúng ta không hề có quan hệ gì hết. Sau này anh đừng dùng cái cớ anh yêu tôi để làm phiền tôi, tôi phải vào nhà rồi .”

Đồng Đồng quay lại không muốn tranh luận với Lôi Dương nữa, thì ra anh vẫn không nghe lọt tai, vẫn là người đàn ông cố chấp chuyên quyền như trước. Nhiều lời cũng vô ích.

Ngay tại lúc cô bước đi được hai bước thì cảm giác sau gáy đau nhói!

Đồ đàn ông chết dẫm, anh dám đánh ngất cô!

Đồng Đồng mất đi ý thức cuối cùng!

Tiếng sóng biển và hương vị mặn mặn đánh thức Đồng Đồng, cô choàng tỉnh, đây là đâu?

Cô đang ở trong một căn phòng sang trọng, tấm rèm cửa màu trắng bay phất phơ theo gió.

Nhìn qua ban công cô thấy được bờ biển xanh ngắt, lập tức cô nhớ tới việc bị Lôi Dương đánh ngất đêm hôm trước.

Khuôn mặt mơ màng xinh đẹp của Đồng Đồng bị tức giận thế chỗ, cô xuống giường đi giày vào rồi tìm Lôi Dương.

Anh dường như không ở trong phòng, cô ra phía ngoài thì nhìn thấy anh đang nằm trên bãi cát, trên người chỉ mặc đúng một chiếc quần bơi.

Cơ bắp dưới ánh nắng càng ánh lên vẻ mạnh mẽ.

Đồng Đồng bước nhanh tới bên cạnh Lôi Dương trừng mắt nhìn, anh đang nhắm mắt hưởng thụ nắng ấm.

Cô cứ nhìn anh nhìn vậy, nhìn những cơ bắp hoàn mỹ, cặp lông mi dài, khuôn mặt thu hút.

Đồng Đồng nhú mày, sao cô tự nhiên lại đi ngắm giai thế này, còn Lôi Dương thì vẫn nằm yên để mặc Đồng Đồng ngắm thỏa thích.

Đồng Đồng ngượng ngùng cúi xuống nhặt một nắm cát, bực tức ném vào ngực Lôi Dương.

Lôi Dương cuối cùng cũng mở mắt ra, lười biếng nói: “Muốn bơi không?”

“Anh đang định làm gì? Sao lại mang tôi đến đây?” Đồng Đồng đang rất tức giận. Cô giống như một con sư tử nhỏ, nhưng giọng nói mềm nhẹ của cô khiến con tức lại quá nhẹ nhàng.

“Đáng người của em thật đẹp!” Lôi Dương nham hiểm cười, ánh mắt không có ý tốt lướt trên người của cô.

“Anh... đáng ghét!” Đồng Đồng nhìn ánh mắt mê đắm của cô, lúc này mới phát hiện ra quần áo của cô không biết đã biến thành áo tắm từ bao giờ.

Ai thay cho cô, Lôi Dương sao? Không nghi ngờ gì nữa!

Lôi Dương nhìn biểu tình sinh động trên khuôn mặt Đồng Đồng, anh đứng dậy nắm tay cô: “Chúng ta đi bơi thôi!”

“Không, anh thả tôi ra! Tôi muốn về nhà!”

Nhưng Lôi Dương vẫn kéo cô xuống biển, hai người hòa nhập vào làn nước biển xanh mát, anh kéo cô chìm ngập trong nước.

Anh nhìn cô qua làn nước biển.

Cô cố gắng không để mình uống nước biển, nhưng cô không giữ nổi hơi thở nên định ngoi lên mặt nước.

Nhưng Lôi Dương vẫn nắm lấy tay cô, giữ cô lại dưới nước rồi hôn lên môi cô. Nhắm chặt mắt, ôm chặt lấy nhau, hôn nhau. ....

Hai người lặn lẽ trôi lên mặt biển!

Đồng Đồng thở hổn hển cố lấy đường khí, cô nhìn Lôi Dương nói: “Đưa tôi rời khỏi ở đây!”

Lôi Dương vượt qua đôi môi hồng của Đồng Đồng, khàn khàn nói: “Chỉ sợ là không thể, ở đây là đảo riêng của anh, không điện thoại, không thuyền, cũng không có máy bay, anh đã bảo bạn anh nửa tháng nữa đến đón!”

Đồng Đồng không dám tin nhìn Lôi Dương nói: “Anh điên à, lời tôi theo làm gì?”

“Nửa tháng em cũng không cho anh sao? Anh chỉ muốn em cho anh cơ hội được theo đuổi em lần nữa, em để anh thử được không, nếu nửa tháng sau em vẫn muốn cưới người đàn ông đó, anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản em!”

Đồng Đồng không có nói chuyện bơi về phía bờ biển!

Lôi Dương tươi cười, anh biết Đồng Đồng đã đồng ý!

Đồng Đồng tức giận ngồi trên xô pha, tức giận nhìn sóng biển xô bờ, sao lại bắt cô đến một hòn đảo thế này?

Trong nhà chắc chắn đang rất lo lắng, còn người đàn ông này lại nhốt cô ở đây. Cô rất muốn tự bơi vượt biển trở về, chỉ trách lực bất tòng tâm!

Có điều ở đây không có nước ngọt, không có thức ăn, nói vậy Lôi Dương cũng không trụ được nửa tháng! Đồng Đồng nghĩ, bụng cô sôi ùng ục, dù sao từ hôm qua cô cũng chưa ăn gì.

“Ngốc ạ, em muốn phơi nắng mình thành cá khô hả?”

Giọng Lôi Dương vang lên bên tai Đồng Đồng.

“Không cần anh quản!” Đồng Đồng trả lời.

Lôi Dương cúi xuống bế bổng cô lên.

“Anh làm gì đấy, thả tôi xuống!” Đồng Đồng đẩy vào người Lôi Dương, bàn tay nhỏ bé đâm vào ngực anh.

“Em định thừa cơ chiếm tiện nghi của anh đấy à?” Hai mắt Lôi Dương thâm trầm khiến Đồng Đồng nổi cả da gà.

Cô vội rút tay khỏi người Lôi Dương không dám động đậy, ý thức được cơ thể bọn họ mặc quá ít quần áo, hai tấm thân gần như trần áp vào nhau khiến cô đỏ bừng mặt.

Lôi Dương nhìn dáng vẻ bẽn lẽn của Đồng Đồng, nụ cười của anh trở nên rộng hơn, nụ cười khiến tim Đồng Đồng đập nhanh hơn, cô chưa từng nhìn thấy Lôi Dương cười thoải mái như vậy, chưa từng nhìn thấy khuôn mặt anh vui vẻ đến thế.

Về tới phòng, Lôi Dương đặt Đồng Đồng trên ghế cạnh bàn ăn, trên bàn có đủ mọi món ăn, có rau có thịt đủ cả.

“Anh... ở đây có... Thức ăn!”

Lôi Dương ngồi đối diện Đồng Đồng gật đầu.

Đồng Đồng cúi đầu nhìn thức ăn, nói nhỏ: “Còn nước ngọt, tôi hơi khát!”

“Đương nhiên có! Sao?”

“Không có gì, tôi đang lo ở đảo nửa tháng sẽ bị khát bị đói, xem ra bây giờ không cần lo nữa!” Đồng Đồng cầm lấy đôi đũa ăn thử một miếng cá, xem ra cũng không tệ.

Lôi Dương nhún mày nói: “Ừ, em không cần lo lắng, mau ăn đi!”

Đồng Đồng đột nhiên dừng lại hỏi: “Nhạc Bằng đâu, chúng ta đều ở đây ai chăm sóc Nhạc Bằng?”

Lôi Dương có chút bất đắc dĩ nói: “Đừng lo lắng được không? Anh là bố của Nhạc Bằng, đương nhiên sẽ lo xếp ổn thỏa cho thẳng bé!”

Đồng Đồng không hài lòng nhìn Lôi Dương nói: “Anh làm việc này chỉ phí công thôi. Nhưng anh đã vậy thì tôi cũng cho anh một cơ hội, có điều anh không được động tay động chân với tôi, không có sự cho phép của tôi thì không được ôm tôi, cũng không thể gần gũi tôi, càng không được ép tôi làm việc tôi không thích, à còn nữa, không được rủ tôi đi bơi!”

“Còn gì nữa không?”

“Tạm thời có thể đã!”

“Thế thì ăn đi!”

“Anh đồng ý đi đã!”

“Được, anh hứa với em!”

“Nhất ngôn cửu đỉnh!” Đồng Đồng yên tâm gấp đồ ăn, trong lòng đã có dự tính.

Cho dù là Đồng Đồng không còn cách nào khác mới phải đồng ý ở lại đảo này với anh thì Lôi Dương vẫn rất vui.

Nhưng Đồng Đồng lại từ chối....

Lôi Dương cất đi vẻ mặt buồn bã, nở một nụ cười quyến rũ nói: “Đồng Đồng, chúng ta đi bơi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Xin lỗi, anh yêu em

Lôi Dương nghĩ mình cùng Đồng Đồng trong mấy ngày này có thể quay lại với nhau nhưng anh đã nhầm, dường như Đồng Đồng không còn chút tình cảm nào với anh.

Dường như tất cả mọi việc đều đơn giản dễ dàng, vậy mà tới bây giờ chính bản thân Lôi Dương vẫn không biết phải làm thế nào để Đồng Đồng đổi ý.

Cho tới giờ phút này anh mới cảm nhận được mùi vị thất bại.

Lôi Dương cứ cố gắng như vậy suốt bốn ngày, Đồng Đồng vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt như cũ, vẫn cự tuyệt anh, sự tình chẳng tiến triển gì. Dĩ nhiên Lôi Dương hiểu Đồng Đồng ở lại là do không còn sự lựa chọn nào khác.

“Đồng Đồng, em có muốn . . .”

Đồng Đồng đang nằm trên bãi cát phơi nắng, cô lạnh lùng: “Không cần!”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Lôi Dương lộ rõ thất vọng, anh thấp giọng: “Anh chỉ muốn đi bơi thôi mà . . .”

Đồng Đồng nhúm mày, ý bảo anh muốn đi thì cứ đi.

Lôi Dương một mình xuống biển giải tỏa tâm trạng phiền muộn. Đồng Đồng nhìn dáng vẻ thất vọng của anh trong lòng đột nhiên vui sướng!

Giống kẻ đột nhiên gặp chuyện vui vậy, trong lòng Đồng Đồng không khỏi tự trách bản thân sao lại có cái cảm xúc thế kia chứ!

Lôi Dương nhìn lên bãi biển. Đồng Đồng đang nằm, trong lòng chợt buồn buồn. Đã năm sáu ngày trôi qua, anh và cô tựa hồ vẫn giằng co tại chỗ. Rồi anh nở một nụ cười, thầm trách mình sao lại ngây thơ đến thế.

Đồng Đồng ngẩng đầu lên, phát hiện thân thể Lôi Dương đang di động, dường như đang hướng về phía cô rồi chậm rãi biến mất.

Nhất định anh ta đang đùa giỡn gì rồi! Đồng Đồng quyết không để bản thân bị lừa những mãi một hồi vẫn không thấy Lôi Dương ngoi lên mặt biển.

Đồng Đồng đã định tuyệt đối không quan tâm đến anh ta nhưng rốt cuộc vẫn ngồi không yên. Cô bối rối đứng dậy đi về phía trước nhưng vẫn không thể nào nhìn thấy Lôi Dương.

Chắc chắn sẽ không sao! Lôi Dương bơi rất giỏi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Đồng Đồng bắt đầu thấy bồn chồn, cô chạy về phía trước tới chỗ mực nước trung bình rồi đi xuống biển tìm kiếm Lôi Dương.

Cuối cùng cô đã tìm thấy anh, Lôi Dương như người sắp chết. Không! Đồng Đồng bắt đầu hoảng loạn, cô kéo Lôi Dương đi hướng tới bờ biển. Hai người trôi lên mặt biển, Đồng Đồng hít thật sâu làm hô hấp nhân tạo nhưng vẫn không kết quả gì, thực sự là làm người ta sợ hãi mà!

Đồng Đồng đặt Lôi Dương trên bãi cát, cô hoảng loạn: “A Dương, anh tỉnh lại đi, anh đừng ở đó giỡn linh tinh!”

Đồng Đồng bật khóc, chợt nhớ đến thuật sơ cứu, cô vội vàng để một chân quỳ xuống đất, một chân để ở bụng Lôi Dương rồi cẩn thận vỗ lưng anh, nhìn thấy từ miệng Lôi Dương phun ra chút nước biển.

Thấy Lôi Dương chưa tỉnh lại cô liền đặt hai tay của anh trước ngực, hít sâu mở miệng và bắt đầu hô hấp nhân tạo,

Nước mắt bắt đầu chảy trên mặt cô, cô vừa đập ngực Lôi Dương vừa khóc hô: “A Dương, anh không thể chết được, anh không thể chết được!”

Nhưng Lôi Dương vẫn không hề phản ứng, Đồng Đồng không thể để phí công cô hô hấp nhân tạo, không thể để anh ta chết!

Đột nhiên môi của cô bị vật gì đó chiếm đoạt

Đôi mắt đắm lệ của Đồng Đồng trừng to, mới đầu trong lòng nảy lên một trận vui sướng, A Dương không chết, anh không hề chết!

Chỉ là anh chiếm tiện nghi của cô, anh hôn cô, lưỡi anh tiến vào tìm kiếm hương vị môi cô.

Bàn tay đặt ở thất lưng Đồng Đồng bắt đầu không biết điều, thân thể của hai người cứ thế dính lấy nhau.

Cô đang mặc áo tắm, áp mình trong bộ ngực kiên tráng tạo nên cảnh tượng thật đẹp mắt.

Đúng lúc trong đầu xuất hiện ý nghĩa cử để mặc cho sóng biển cuốn đi, Đồng Đồng đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cô cắn mạnh vào đầu lưỡi Lôi Dương.

Lôi Dương đau đớn trừng mắt nhìn cô, sắc mặt lạnh tanh, giọng khàn khàn: “Em đã khóc!”

“Tôi không khóc! Bày trò với tôi khiến anh vui lắm hả?” Đồng Đồng tức giận gào thét trong tư thế cô ở dưới và Lôi Dương ở trên.

Lôi Dương không chút lưu tình nào: “Em đã khóc!”. Anh vờn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Đồng Đồng rồi áp mặt vào má cô: “Trên môi anh còn lưu lại điều đó!”

“Anh thật vô sỉ! Khốn kiếp!” Đồng Đồng vùng vẩy đứng dậy, tức giận quát: “Đừng để tôi nhìn thấy mặt anh!”, đoạn sát khí đằng đằng đi về phòng.

Lôi Dương vội vàng đứng dậy đuổi theo Đồng Đồng kéo cô vào lòng.

Anh đặt cằm ở vai Đồng Đồng, cúi đầu nói: “Ai vừa mới ở đó vì anh mà hết lòng cứu chữa sợ anh chết, rốt cuộc là ai hả?”

Đồng Đồng cảm nhận được cánh tay Lôi Dương đang xiết chặt, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, cảm nhận được tiếng tim đập, cô nhẩn tâm nói: “Tôi chỉ là không muốn con tôi không có bố! Cầu xin anh sau này đừng đùa như vậy được không? Thật nhảm chán! Anh thật ngây thơ quá! Còn bây giờ hãy tránh xa tôi ra!”.

Nhìn Đồng Đồng thực sự tức giận Lôi Dương biết mình đùa hơi quá liền cúi đầu nói: “Em giận ư? Em tức giận chứng tỏ em còn để ý tôi!”

“Đúng là bọn đàn ông!” Đồng Đồng hung hăng trừng mắt liếc Lôi Dương một cái, vung tay rời khỏi vòng ôm chặt của Lôi Dương.

Trên mặt Lôi Dương nở một nụ cười!

Một nụ cười đắc ý!

Ngày hôm sau, Lôi Dương dậy sớm, anh muốn vì Đồng Đồng làm bữa sáng chuộc tội, cũng chính vì thế anh đã phát hiện một chuyện kinh khủng.

Hoa quả đâu? Rau dưa đâu? Lương thực đâu? Nước ngọt đâu?

“Lê Hân Đồng!” Lôi Dương thét tên Đồng Đồng, đi tới phòng cô thì không thấy cô đâu.

Có khi nào cô ấy đã bỏ đi? Lôi Dương chạy ra ngoài, cuối cùng tìm được Đồng Đồng.

Cô đứng trên bãi cát ngoài biển nhìn biển rộng giống như đang ngắm nhìn gì đó.

Biển ư?

Lôi Dương chạy nhanh đến đó, bắt lực nhìn mặt biển, nhìn đồng hồ ăn cô vừa vút xuống, thủy triều đã cuốn trôi mọi thứ giờ dần dần rút xuống.

Những việc đã qua không thể nào thay đổi!

Đồng Đồng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Lôi Dương thì nhíu mày, vẻ mặt đầy đắc ý tươi cười.

Lôi Dương nhìn Đồng Đồng ủ rũ: “Sao em lại làm vậy?”

Đồng Đồng giả bộ thờ dãi: “Ai da da, không có thức ăn làm sao chúng ta có thể sống được ở hòn đảo này a?”

Lôi Dương trừng mắt: “Em đã tính toán trước?”

Đồng Đồng không đáp, tay chỉ dạ dày khổ sở nói: “Lôi Dương, em đang rất đói đó, làm sao bây giờ? Em cũng khát nữa, anh mau cho em ăn, mà phải nhanh lên, bằng không em đói chết Nhắc Bằng sẽ không có mẹ, anh chính là thủ phạm đó!”

Lôi Dương hỏn hển nói: “Con người này! Em có biết là đang lãng phí lương thực không? Cả nước có bao nhiêu người không có đồ mà ăn còn em lại ném đồ ăn xuống biển vậy hả?”.

Đồng Đồng đưa mắt cười: “Thật sao? Tôi thật sự phạm tội đáng chết mà, anh mau đuổi tôi về đất liền, theo pháp luật mà xử tôi đi!”

Lôi Dương không giận, ngược lại tiến đến chỗ Đồng Đồng thản nhiên nói: “Được, vậy chúng ta cùng nhau chết đói chết khát ở hoang đảo này, làm một đôi đồng mệnh duyên ương đi!”

Mặt Đồng Đồng trắng bệch, mắt liếc Lôi Dương một cái: “Ai nói muốn cùng anh làm đồng mệnh duyên ương? Mau nghĩ cách trở về đi! Đó mới là việc quan trọng!”

Đồng Đồng nói xong hướng mắt nhìn về đất liền, cô phải rời khỏi nơi đây, ở một mình với Lôi Dương như vậy không biết sẽ nảy sinh việc gì nữa.

Có lẽ ở đây cô sẽ quên hết mọi oán thù, quên mất bản thân mình. Trên đảo chỉ có hai người, cô sợ rằng sẽ bị Lôi Dương làm cho dao động.

Điều cô lo lắng chính là điều đó, cô đã quyết định kết hôn, cô không thể nào xao động được, càng không thể làm mọi người thất vọng ... đặc biệt là Viễn Hằng, không được... không thể phụ tình cảm của Viễn Hằng.

Lôi Dương, con người này đã là quá khứ, quá khứ rồi!

“Em ghét ở cùng anh lắm sao? Em muốn mau chóng trở về với người đàn ông kia, muốn cùng hắn kết hôn chứ gì?” Lôi Dương tức giận hét to với Đồng Đồng.

Đồng Đồng xoay người nhìn Lôi Dương, cô cười buồn: “Đúng vậy, vậy nên anh hãy mau nghĩ cách trở về đi, thực sự tôi không muốn mỗi ngày cùng anh như thế này, nhảm chán chết được! Mà tôi cũng không thể nào chấp nhận được hành vi của anh, biết rõ tôi sắp kết hôn còn đánh tôi bất tỉnh rồi mang tới đây, giờ lại còn quát tôi nữa sao? Tôi có đồng ý với anh sao? Anh luôn như vậy, cứ bá đạo mặc kệ cảm nhận của người khác, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến bản thân mình, anh yêu tôi là tôi sẽ phải yêu anh ư? Anh muốn ở lại đây thì tôi cũng phải ở lại đây với anh sao?!”

Lôi Dương đau lòng quát: “Đúng, là anh ích kỷ, là lỗi của anh hết, em ghét anh hận anh đều không sao, dù sao em đã quyết tâm sẽ không quay đầu, sẽ không trở lại bên anh, cũng không thêm đếm xỉa đến tình yêu của anh nhưng em tuyệt đối không được cùng người đàn ông kia kết hôn! Bởi em không yêu hắn! Nếu em thực sự yêu hắn mới muốn cùng hắn kết hôn anh tình nguyện rời đi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt em, sẽ không quấy nhiễu em nữa. Nói cho anh biết em có yêu hắn không?”

“Đúng, tôi yêu anh ấy, vì yêu anh ấy tôi mới đồng ý cùng anh ấy kết hôn, cùng xây dựng gia đình với anh ấy!” Anh ta đau lòng sao?

Lôi Dương run rẩy, trong lòng tựa như có ngàn vạn vết dao đâm.

Đồng Đồng lạnh lùng quay đi!

“Em lừa anh, em lừa chính bản thân mình nữa!” Lôi Dương hét to.

Đồng Đồng thực sự đang rất đau lòng!

Tình yêu rốt cuộc là cái gì, đến giờ phút này cô thực sự không hiểu được!

Trò đùa của Lôi Dương hôm qua làm Đồng Đồng tức giận, vì quá giận dữ nên cô đã ném hết thức ăn nước uống.

Lôi Dương đương nhiên đã tính đến khả năng xấu nhất, chỉ với một cú điện thoại buổi chiều đã có một du thuyền tiến đến hòn đảo.

Du thuyền đúng là sang trọng hào nhoáng. Trên thuyền còn có một đứa bé vẻ mặt vui vẻ hứng khởi, chắc chắn là Nhạc Bằng rồi.

Nhạc Bằng thấy ba mẹ cùng một chỗ thì reo vui: “Mẹ, Papa!”. Đứa bé thấy ba mẹ ở cùng nhau liền nghĩ có lẽ mẹ sẽ không kết hôn với người khác nữa.

Đồng Đồng nhìn thấy Nhạc Bằng thì thực sự chột dạ, mấy ngày nay cô thật sự rất nhớ Nhạc Bằng. Lúc lên thuyền cô liền mang Nhạc Bằng đi đến chỗ khác, không thêm ngó ngang gì tới hai con người kia.

Lôi Dương đi lang thang đến boong tàu, trong lòng thầm nghĩ đến cả Nhạc Bằng cũng không để tâm đến mình. Nhìn nét mặt của Lôi Dương từ xa có thể thấy được anh đã hoàn toàn thất bại.

Lôi Dương uể oải nằm ở boong tàu trên, cười đau khổ rồi khởi động du thuyền rời khỏi hòn đảo.

Cuối cùng Đồng Đồng cũng về đến nhà, dù những hành động của Lôi Dương khiến trong lòng có hơi cảm động nhưng không vì thế mà cô thay đổi ý định. Bình ổn tâm trạng của mình bây giờ mới là quan trọng.

“Đồng Đồng, con đã trở về !” Bước vào nhà cô nghe thấy giọng của mẹ đầu tiên.

Mẹ Đồng Đồng chứng kiến cảnh con gái ngày càng đau khổ như vậy lại muốn cùng với Viễn Hằng kết hôn, mục đích chính là muốn cắt đứt mọi dây dưa với Lôi Dương.

Lúc này ba Đồng Đồng mới lên tiếng: “Đồng Đồng, tình cảm của con thế nào ba không can thiệp, nhưng ba vẫn nghĩ con nên nghĩ đến con mình. Con hãy xem lại mình, hiện giờ trong tình huống như vậy mà con lại cùng Viễn Hằng kết hôn, cắt đứt mọi dây dưa với con người kia liệu có phải là biện pháp hay không?!”

Lần đầu tiên bị ba nói như vậy, Đồng Đồng liền nghiêm mặt vội vàng cúi đầu: “Ba, mẹ, hai người đừng lo lắng, con tự biết phải làm thế nào!”

Mẹ cô lắc đầu thở dài: “Viễn Hằng đang bị bệnh, con đi thăm nó đi!”

Đồng Đồng chau mày: “Viễn Hằng thế nào rồi ạ? Có nghiêm trọng không ạ?”

Mẹ cô đáp: “Mấy ngày nay nó vì con mà không ăn không ngủ được, con nghĩ xem có tốt được không?!”

Đồng Đồng hơi đau lòng, lập tức đến chỗ Viễn Hằng.

Đến nơi, Đồng Đồng thấy Kì Kì đang ngồi trên sàn nhà chơi đồ chơi còn Viễn Hằng giống như đang ngủ.

Kì Kì nhìn thấy Đồng Đồng liền cao hứng muốn hét to lên, Đồng Đồng ra hiệu im lặng với con bé: “Kì Kì, không được hét to!”

Kì Kì đứng dậy chạy đến bên Đồng Đồng: “Mẹ, Kì Kì rất nhớ mẹ, lại càng nhớ ba hơn!”

Đồng Đồng mỉm cười: “Kì Kì ra đằng trước chơi với bà ngoại được không!”

“Dạ.” Kì Kì gật đầu rồi mới đi ra ngoài.

Đồng Đồng đi đến bên giường chăm chú nhìn Viễn Hàng, trông anh rất khỏe mạnh, bệnh ở đâu vậy ?

Thấy Viễn Hàng ngủ say, Đồng Đồng muốn rời khỏi, chờ anh tỉnh ngủ rồi hỏi cho rõ, đột nhiên cảm thấy thất lưng đã bị Viễn Hàng ôm chặt.

Mất anh sáng ngời!

Đồng Đồng nhìn ánh mắt kia thì hơi hồi hộp: “Em đánh thức anh ư?”

Viễn Hàng càng ôm chặt Đồng Đồng, xoay người cô lại, đưa mặt đến gần cô: “Đồng Đồng, em quay lại với hân ta rồi phải không?!”

“Viễn Hàng, nghỉ ngơi đi, bị Kì Kì nhìn thấy là không hay đâu!”

Viễn Hàng lo lắng hỏi: “Nói cho anh biết... em vẫn cùng anh kết hôn chứ?”

Đồng Đồng nâng Viễn Hàng dậy, hai người nhìn nhau, cô nói rõ ràng: “Đương nhiên em sẽ cùng anh kết hôn, trừ phi anh không muốn?”

Nghe Đồng Đồng trả lời Viễn Hàng vui vẻ hẳn lên, giọng vui mừng: “Thật sự là quá tốt, anh cứ tưởng. . .”

“Suy nghĩ linh tinh!” Đồng Đồng nói.

Mắt Viễn Hàng sáng lên, anh dịu dàng: “Anh nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em!”

“Em sẽ xem biểu hiện của anh!” Đồng Đồng cười nhẹ.

“Bây giờ biểu hiện một chút có được không?” Trên mặt Viễn Hàng nở nụ cười tà ác.

“Bây giờ? Làm thế nào?”

Viễn Hàng chậm rãi tới sát Đồng Đồng, cẩn thận hôn Đồng Đồng một cách nhẹ nhàng: “Là biểu hiện như vậy đó!”

Đồng Đồng sững sờ, tuy Viễn Hàng chỉ nhẹ nhàng hôn cô nhưng cô vẫn có chút không tự nhiên: “Viễn Hàng, chúng ta. . . . . !”

Viễn Hàng si mê nhìn Đồng Đồng, thấp giọng: “Chúng ta là vợ chồng sắp cưới phải không? Điều này có gì là sai đâu?!”

Đồng Đồng im lặng dùng ánh mắt đáng yêu nhìn Viễn Hàng, họ là vợ chồng sắp cưới, tức là phải quen như vậy?

Trong khi Hân Đồng đang ở đó đấu tranh tư tưởng thì nụ hôn của Viễn Hàng lại hạ xuống, dùng trên cổ, giống một cọng lông chim, cẩn thận, nhẹ nhàng dò xét phản ứng của cô, sợ cô đổi ý, sợ cô tức giận.

Nụ hôn của Viễn Hàng và Lôi Dương khác nhau hoàn toàn. Lôi Dương mỗi lần hôn cô đều mãnh liệt và nóng bỏng, đều khiến cô điên đảo đầu óc, khiến tim cô đập liên hồi.

Trong lòng Đồng Đồng không khỏi nhớ tới những lúc Lôi Dương hôn mình, cô tự hỏi đột nhiên sao mình lại nhớ tới con người đó? Người đang hôn cô là Viễn Hàng chứ không phải Lôi Dương!

Ánh mắt Đồng Đồng nhìn xuống, tay Viễn Hàng đã tiến đến thất lưng cô, cô và Viễn Hàng đang thân mật bởi cô sắp là người đàn bà của anh!

Viễn Hàng cảm nhận được Đồng Đồng thích được ôm, như vậy là cô không phản đối, thế rồi quần áo của Đồng Đồng bắt đầu bị cởi ra.

Tay anh vuốt ve thân thể xinh đẹp của Đồng Đồng, giờ anh mới thấy Đồng Đồng có một cơ thể hoàn hảo.

Đồng Đồng hơi kinh ngạc một chút.

Thân thể Viễn Hàng bao vây lấy Đồng Đồng, ngực của Đồng Đồng lộ ra đập vào mắt anh.

Đồng Đồng lấy tay che ngực, cúi đầu nói: “Viễn Hàng. . .”. Cô vẫn không quen như vậy, thật mất tự nhiên!

Viễn Hàng nghiêng người, trầm giọng: “Em đẹp thật!”

Viễn Hàng nói xong đưa miệng cắn cô một cái rồi một bàn tay tham lam lại bắt đầu khiêu khích cô.

Đồng Đồng nhắm mắt lại, cảm nhận được Viễn Hàng đang vuốt ve, cả người cô dường như đang biến hóa.

Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện hình ảnh cô và Lôi Dương ân ái, tình cảm mãnh liệt, Lôi Dương cuồng nhiệt hôn cô, vuốt ve cô, tất cả như ủa về. Đúng lúc Viễn Hàng tiếp tục thì cô rời khỏi anh, cô nói:

“Viễn Hàng, hôm nay chúng ta dừng ở đây có được không? Mọi việc đều quá nhanh !”

Ánh mắt Viễn Hàng đầy dục tính, anh nhìn Hân Đồng một chốc, trên mặt còn lưu hơi thở của cô, trong lòng hoang mang.

Đồng Đồng cự tuyệt mình, từ chối mình! Viễn Hàng có chút đau lòng, Đồng Đồng vẫn không muốn cùng anh quan hệ.

Đồng Đồng hoảng loạn sửa sang lại quần áo, thấy ánh mắt Viễn Hàng đầy đau thương cô vội vàng ôm lấy anh, cúi đầu nói: “Em xin lỗi. Viễn Hàng, cho em thêm thời gian có được không?”

Viễn Hàng hít lấy mùi thơm của cô, ôm chặt cô vào lòng: “Được!”

Nhạc Bằng chính là lí do cô quay trở lại chỗ Lôi Dương vì khi cô về nhà mẹ đẻ, Nhạc Bằng cũng chỉ muốn ở lại chỗ của Lôi Dương.

(Lại bị cắt nữa)

Đi được nửa đường, Đồng Đồng cảm giác gì đó không ổn, có một đám người bám theo cô khiến cô không khỏi bất an vội vàng đi nhanh hơn.

Phía trước có một chiếc xe đột nhiên quay đầu rồi dừng lại, nhìn thấy sắp va vào chiếc xe Đồng Đồng vội phanh lại.

Một chiếc xe khác vẫn đi theo phía sau cô cũng dừng lại, hai gã đàn ông to cao từ trên xe bước xuống lại gần xe Đồng Đồng.

Thế rồi phía trước có một đám người tiến lại, Đồng Đồng biết mình đã bị bao vây liền kéo Nhạc Bằng sát lại bên mình.

Lại gặp người xấu!

Tiếng một người đàn ông vang lên: “Xuống xe!”

Nhạc Bằng hoảng hốt nhìn Đồng Đồng, hô: “Mẹ!”

Đồng Đồng vỗ vỗ Nhạc Bằng an ủi: “Ngoan, Nhạc Bằng đừng sợ!”

Đồng Đồng nói xong bước lên phía trước ôm lấy Nhạc Bằng, hướng về phía bọn người kia cất giọng: “Mấy người muốn gì?”

Một người tóm lấy cánh tay cô gầm gừ : “Nói ít thôi, bằng không tao sẽ cho hai đứa bây đi đời!”

Đồng Đồng nắm tay Nhạc Bằng, một cánh tay bị đám người kia kéo về phía xe.

Trong lòng cô dấy lên nỗi bất an, sao lại có người muốn bắt cóc cô?

Một người đàn ông dùng miếng vải đen bịt kín mắt Đồng Đồng, trước tình thế cấp bách cô nói: “Các người đối với tôi thế nào cũng được nhưng xin đừng làm hại đứa bé!”

Đồng Đồng nói xong, ai đó đã đem giấy báo chặn miệng cô ngăn không cho cô nói.

Người kia nói: “Im ngay!”

Nhạc Bằng nhìn thấy mẹ mình bị bắt nạt liền hét lên: “Mấy người thả mẹ tôi ra, thả mẹ tôi ra!”

“Muốn chết hả tiểu quý!” Đúng lúc giờ tay định tát Nhạc Bằng hấn lại hỏi: “Thứ đó đâu?”

Nhạc Bằng đau đớn nói: “Chú, chú bắt chúng tôi vì thứ đó phải không? Thứ đó tôi vừa mới vứt đi rồi, thích thì đi mà tìm”

“Láo toét!” hấn giờ tay đánh lên mặt Nhạc Bằng một cái.

Nhạc Bằng bị đánh liền im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn mẹ mình. Xe chạy càng lúc càng nhanh, ven đường thoát nhìn hẻo lánh, không biết đi bao lâu xe dừng lại trước một nhà kho bỏ hoang tồi tàn. Hai người bị ném xuống xe.

Lúc Đồng Đồng được bỏ miếng che mắt ra, cô thấy Nhạc Bằng bị ngã ngối trên mặt đất.

Đồng Đồng đau lòng nhìn Nhạc Bằng, rồi liếc nhìn mấy người bắt cóc cô, cô thấy được chỗ này là một cái kho bị bỏ hoang.

“Đã làm xong việc rồi ư?” Một âm thanh vang tới.

Mấy người kia cung kính nói: “Lão đại, mọi việc đã xong !”

Người nọ nói xong, Đồng Đồng nhìn thấy người đàn ông đi ra, sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt.

Cô không khỏi cả kinh? Làm thế nào lại là hần?

Hần chậm rãi tiến đến chỗ Đồng Đồng, nghiêng người nói: “Tôi biết cô có rất nhiều điều muốn hỏi tôi! Ở đây rất hẻo lánh, dù cô có hét thét nào cũng không ai nghe đâu!”

“Tôi không nghĩ là cậu!” Đồng Đồng không khỏi kinh ngạc.

Gã đàn ông đều giả cười: “Thì sao? Điều này làm tôi càng cao hứng!”

Đồng Đồng lạnh lùng: “Rốt cuộc cậu muốn gì?!”

Hần chậm rãi đáp: “Tôi muốn gì ư? Tôi muốn cùng với cô du hí! Rồi mới để ba người các người chết cùng một chỗ, thực sự tôi rất mong chờ cảnh đó!”

Đồng Đồng giận dữ hét: “Sao cậu lại như vậy, anh ấy là anh trai cậu!” Người nọ đứng là Lôi Hường Đông.

Hần tức giận, một cái tát lưu lại trên mặt Đồng Đồng, Nhạc Bằng nhìn thấy mẹ bị đánh thì hướng về phía Hường Đông mà đánh tới.

“Tiểu quý, mày với ba mày rất đáng ghét!” Lôi Hường Đông giơ tay muốn bắt Nhạc Bằng, Đồng Đồng thấy Lôi Hường Đông có ý đồ bèn tiến lên chặn hần lại, lên tiếng nói: “Mọi giận dữ hãy trút lên tôi, đừng trề vô tội!”

Lôi Hường Đông âm âm: “Thế giới thật kỳ quái, tiểu quý này mệnh cũng lớn thật, không nghĩ được mấy người còn có thể đoàn viên.”

Đồng Đồng giật mình, vội hỏi: “Cậu nói thế là có ý gì?”

Lôi Hường Đông chớp mắt: “Thế nào? Cô không biết ư? Năm ấy là tôi trộm đứa bé đi, lúc đầu là muốn giết nó, ai ngờ bọn chúng không dám giết cho nên tên tiểu quý này mới có thể sống được, cũng vì vậy nên gã anh trai kia mới đem tôi tống vào ngục khiến cho tôi chịu tội nhục!”

Đồng Đồng thì thào: “Tất cả đều do cậu làm sao?”

Trong lòng cô mâu thuẫn, nhớ năm ấy, nghe tin Nhạc Bằng mất cô thật sự đau khổ, tất cả tội lỗi đều đổ cho Lôi Dương. Bây giờ mọi việc đã sáng tỏ. Thật không ngờ trên đời này lại có loại anh em như vậy, tất cả đều là vì tài sản? Nếu không có người thân thì lúc có được tài sản cũng có ích lợi gì?

Lôi Hường Đông cười đều giả: “Đừng lo lắng, lần này tôi sẽ không chia lia các người đâu, tôi sẽ cho các người đoàn viên nơi chín suối.”

Đồng Đồng nhìn hần: “Anh ấy là anh trai cậu, Nhạc Bằng là cháu cậu, một chút thân tình cậu cũng không có sao? Hãy buông tha thằng bé, mạng của tôi cậu muốn thế nào cũng được, hơn nữa giết người là phạm tội, cậu lại muốn vào tù ư?”

Lôi Hường Đông nghe Đồng Đồng nói thì cười không dứt, rồi sắc mặt đột nhiên giận dữ: “Con đàn bà chết tiệt, không cần cô dạy dỗ tôi, vì hần là anh tôi nên tôi chưa từng được bố coi trọng, cứ phải sống dưới cái bóng của hần. Hần không chút do dự tống tôi vào tù, có khi nào hần nghĩ tôi là em trai hần chưa?”

Đồng Đồng cười chế nhạo: “Cho nên cậu mới làm ra những chuyện đê tiện như vậy?”

“Như vậy là đê tiện? Được, là tôi đê tiện, năm ấy không giết được con hần, thật sự là thất bại! Bất quá lần này hần nhất định phải chết, hơn nữa tôi không thể để hần chết dễ dàng, tôi phải xem hần thống khổ, phải tận mắt thấy vẻ mặt Lôi Dương khi chứng kiến người yêu hần chết ngay trước mặt mình . . . . Ha ha. . . . Ha ha.”

Đồng Đồng kinh hãi: “Tám năm trước. . . Là cậu! Tất cả đều là do cậu làm!”

Lôi Hường Đông chậm rãi nói: “Năm ấy, để hần nằm hôn mê hai năm thực sự là quá nhẹ nhàng cho hần rồi, cứ tưởng hần không bao giờ tỉnh lại, niệm tình hần là anh nên tôi tha cho hần, ai ngờ hần thật sự ngoan cường, hần vẫn tỉnh lại. Tôi cũng không ngại nói cho cho cô biết, là tôi đã khiến hần tưởng cô và gã đàn ông khác trên giường!”

“Là cậu!” Đồng Đồng tức tối: “Cho nên anh ấy hận tôi tưởng tôi phản bội anh ấy, tất cả đều do cậu làm ra!”

Đồng Đồng thương tâm khổ sở, chính vì Lôi gia muốn bức cô rời khỏi Lôi Dương nên họ mới nghĩ ra cách đê tiện khiến cô rời khỏi.

Lôi Hường Đông dùng ngón tay vẩy vẩy trước mặt Đồng Đồng nói tiếp: “Không! Không! Đó không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến hần giận cô, mà vì ba tôi nói với hần rằng cô tưởng hần thành một phế nhân nên đã bỏ rơi hần! Vậy nên hần mới hận cô sâu sắc như vậy.”

Cái gì? Vì điều này ư! Đồng Đồng bị chấn động một phen!

Năm ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không hiểu rõ !

Lôi Dương tưởng cô phản bội anh nên đã đối xử tàn nhẫn với cô! Sự thật là Lôi gia ngăn cản cô và Lôi Dương bên nhau.

Giờ cô đã hiểu rõ được vấn đề, trước kia cứ tưởng Lôi Dương hiểu nhầm cô đã ngủ với người khác nhưng không phải thế!

Cô có nằm mơ cũng không ngờ hiểu lầm giữa cô và Lôi Dương còn có nguyên nhân như vậy, vì nguyên nhân đó mà cô cùng Lôi Dương đã phải khổ sở suốt một thời gian dài.

Cũng vì nó cô đã chịu bao nhiêu cay đắng trong tình yêu, vì con người độc ác đang đứng trước mặt cô đã làm hai người phải phân ly!

Lôi Hường Đông đặc ý: “Nhất định là cô rất hận tôi! Dù sao cô cũng sắp chết trong tay tôi, tôi sẽ không ngại cho cô biết một bí mật nữa... Thật ra đàn ông Lôi gia không thể cưới người mình yêu, cưới ai người đó sẽ chết yêu, cho nên tôi đang giúp cô, đi mà làm đôi uyên ương bỏ mạng đi... Ha ha...!” Lôi Hường Đông nói xong thì cười tàn bạo, quay mặt nói với đám người kia: “Mang bọn chúng đi xử lý đi!”

Đồng Đồng hoảng sợ ngã xuống đất ngơ ngác nhìn Lôi Hường Đông, tất cả lỗi lầm mà cô tưởng Lôi Dương gây ra đều là do con người này?

Nhạc Bằng đến gần Đồng Đồng, cô ôm chặt lấy con mình. Trong giờ phút này hai người chỉ mong sẽ có điều kì diệu xảy ra,

Bao nhiêu sự việc xảy ra trong mấy năm qua đột nhiên ùa về trong đầu Đồng Đồng, tự dưng cô lại nhớ đến những lời Lôi Dương nói với cô:

“Anh buông tha cho em có được không?”

“Sẽ không, vì em mãi mãi là người phụ nữ của tôi!”

Khi ấy cô thật sự không hiểu tại sao Lôi Dương lại nói vậy, đến giờ này cô mới hiểu Lôi Dương qua lại với những người phụ nữ khác cũng chính là vì nguyên do này.

Đồng Đồng luôn cho rằng Lôi Dương không phải là người dễ dàng tin vào những lời người khác nói, trừ khi anh thấy tận mắt. Họ đã lợi dụng điều này để lừa anh.

Nghĩ đến tất cả những hiểu lầm kia, Đồng Đồng cảm thấy vừa tức vừa hận. Lôi Dương hận cô vì anh hoàn toàn không còn sự lựa chọn nào khác

Vì hiểu lầm nên chắc hẳn Lôi Dương đã rất đau đớn, vô tình giận lây sang cả đứa bé, bởi anh quá yêu cô nên lúc hận thì hận đến tận cùng, muốn cô chịu dày vò khổ sở.

Đồng Đồng lâm vào tình cảnh này người nhà cô chắc cũng đang lo lắng.

Cô đưa Nhạc Bằng đi lâu như vậy mà chưa thấy trở về, gọi điện cũng không nghe máy, trong lòng Viễn Hằng có gì đó không yên tâm.

Trong lúc này, Lôi Dương cũng nhận được điện thoại của Lôi Hường Đông.

Bên kia điện thoại vang lên một giọng đàn ông: “Con và vợ mày đang ở trong tay bọn tao, nếu muốn bọn họ sống sót thì hãy ngoan ngoãn làm theo hướng dẫn của bọn tao!”

Lôi Dương nghe điện thoại thì mặt biến sắc, anh linh cảm có điều gì xấu đang xảy ra liền giận dữ: “Rốt cuộc bọn mày muốn thế nào! Tao cảnh cáo tụi bây! Dám động tới một sợi tóc của hai người đó tao sẽ xé xác chúng mày!”

Lôi Hường Đông hung hăng đáp trả: “Tao cũng cảnh cáo mày, nếu mày dám báo cảnh sát thì hãy chuẩn bị đến nhà xác mà nhận người!”

Lôi Dương trong lòng tức giận cắn răng nói: “Mày có điều kiện gì nói ra hết đi, tao đáp ứng hết. Tuyệt đối không được làm hại hai người họ!”

“Được! Tốt lắm! Trong một giờ hãy chuẩn bị ba triệu rồi chờ điện thoại của tao!”

Lôi Hường Đông nói xong liền tắt điện thoại.

Lôi Dương vội vàng rời khỏi quán bar đi về nhà Đồng Đồng. Đến nơi, Lôi Dương không buồn nhấn chuông xông thẳng vào nhà.

Mẹ Đồng Đồng nhìn thấy anh thì ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đồng Đồng và Nhạc Bằng chưa về đúng không?” Lôi Dương xác minh.

“Chưa! Viễn Hằng đi ra ngoài tìm rồi, có phải xảy ra việc gì rồi không?”

Lôi Dương nhíu mày, xúc động nói: “Đồng Đồng cùng Nhạc Bằng có thể là bị bắt cóc, bọn chúng vừa gọi điện cảnh cáo rằng không được báo cảnh sát nếu không Đồng Đồng cùng Nhạc Bằng sẽ gặp nguy hiểm.”

Mẹ Đồng Đồng bị kích động ngất đi. Lôi Dương vội đỡ lấy bà, lo lắng nói: “Bác hãy yên tâm, cháu nhất định sẽ cứu Đồng Đồng và Nhạc Bằng ra, giờ mọi người phải thật bình tĩnh, bác hãy mau gọi cho Viễn Hằng bảo anh ta không được manh động!”

“Được!” mẹ Đồng Đồng tức tức bước đi.

Lôi Dương kiên định nói: “Đừng lo lắng, tất cả mọi việc để cháu lo, cháu nhất định sẽ cứu hai mẹ con ra, có điều hy vọng bác và người nhà phải phối hợp, không được vội vàng báo cảnh sát, nếu sáng mai cháu không về thì hãy lập tức báo cảnh sát!”

Lôi Dương nói xong quay người rời khỏi đó luôn, mọi người bắt đầu làm theo lời anh.

Chắc chắn Lôi Dương đã có dự tính trước!

.....

Tại nhà Lôi Dương

Cao Dã nhìn Lôi Dương, có vẻ không đồng ý: “Thật sự là phải tự mình đi sao?”

Cao Dã nhìn Lôi Dương cảm tò séc: “Thằng đó là em cậu, không hiểu nó nghĩ gì nữa. Cái nó muốn chắc chắn không phải là tiền, cái nó muốn là mạng cậu đó!”

Cao Dã hên hên nói tiếp: “Nếu đã như vậy sao vẫn đi?”

Lôi Dương không chút do dự: “Tôi chết hay sống không thành vấn đề, quan trọng là phải mạng Đồng Đồng cùng con tôi trở về bình an!”

Cao Dã tỏ ý đi cùng Lôi Dương: “Tôi thấy cậu đi mục đích là dùng mạng mình để cứu người, tôi nhất định sẽ không để cậu đi một mình.”

Lôi Dương nghiêm mặt nhìn Cao Dã: “Đây là quyết định của tôi, cậu không cần nhúng tay vào!”

Cao Dã thấy tình thế cấp bách liền nói: “Tôi và cậu cùng đi, tôi không thể giương mắt nhìn bạn mình đi vào chỗ chết! Thêm người sẽ bớt lo.”

“Hắn muốn lấy mạng người, vậy anh đi một mình có bảo đảm cứu được hai mẹ con họ ra không?” Một giọng nói chọt vang lên từ phía cánh cửa.

Lôi Dương và Cao Dã ngừng nói chuyện nhìn về phía người đang nói.

Có thể Cao Dã không nhận ra người đó nhưng Lôi Dương thì nhận ra! Chính là người mà Đồng Đồng muốn cưới – Viễn Hàng.

“Đến đây làm gì? Anh không giúp được gì đâu!” Lôi Dương quay đầu về phía Viễn Hàng nói.

Viễn Hàng thân nhiên đáp: “Bây giờ không phải lúc tranh cãi, mục tiêu trước mắt là cứu Đồng Đồng!”

Viễn Hàng nói xong, trong tay lấy ra một bọc đặt lên bàn rồi thành thạo lắp các thứ trong đó đưa cho Lôi Dương.

Là khẩu súng!

Viễn Hàng nhìn Cao Dã và Lôi Dương, trầm giọng hỏi: “Có biết dùng không?”

Cao Dã nhìn bộ dạng Viễn Hàng không khỏi ngạc nhiên: “Rốt cuộc anh là ai?!”

Viễn Hàng nhíu mày: “Hiện tại điều này không quan trọng, việc cấp bách là phải cứu hai mẹ con họ ra!”

Viễn Hàng nói xong, Lôi Dương và Cao Dã trở nên khẩn trương hơn, đúng lúc đó Lôi Dương có điện thoại.

Giọng Lôi Hường Đồng bình bình: “Không được báo cảnh sát!”

“Không có!”

“Tốt lắm! Tiền chuẩn bị xong chưa?”

“Tất cả đều đã xong, tiếp theo làm gì?”

“Đi tới đường Thành Nam! Tôi đó tao sẽ liên hệ với mày tiếp!” Nói xong Lôi Hường Đồng cúp điện thoại.

“Hắn nói gì?” Viễn Hàng lo lắng hỏi.

“Tôi nghĩ hắn muốn lừa tôi đi vòng quanh, hãy ở đây chờ! Khi đến nơi tôi sẽ báo cho hai người, tôi sẽ cố gắng trụ đến lúc hai người đến!” Lôi Dương nói xong bước đi luôn.

Đúng như Lôi Dương dự đoán, Lôi Hường Đồng muốn anh đi xa chỗ hai người kia, hắn bắt anh chạy vòng quanh.

Sắc trời có chút gì đó u buồn, cuối cùng Lôi Hường Đông mới cho biết một địa điểm cụ thể.

Lôi Dương gọi điện báo cho Cao Dã đề phòng, có gì bọn họ sẽ yểm trợ kịp thời.

Từ xa, Lôi Dương nhìn thấy một công xưởng bỏ hoang, anh biết rằng mình đã đến đúng chỗ.

Hai người mặc áo đen ra hiệu bảo anh xuống xe

Lôi Dương tắt máy, chậm rãi xuống xe!

Trong kho không có điện, tối om. Điều đầu tiên Lôi Dương thấy được là Đồng Đồng và Nhạc Bằng đang chụm vào nhau. Nhạc Bằng hình như đang ngủ, thân hình nhỏ bé của cậu nằm gọn trong lòng Đồng Đồng.

Đồng Đồng cũng thấy Lôi Dương, cô hô: “A Dương!”

Anh ấy vẫn như vậy, vẫn hi sinh bản thân mình để cứu cô. Tám năm trước anh đã làm thế, và bây giờ anh lại làm điều đó. Xin ông trời đừng để anh xảy ra chuyện gì!

“Ha ha. . . . Anh trai, cuối cùng anh đã đến!” Lôi Hường Đông từ từ đi xuống, cười mỉa mai.

Lôi Dương tức giận hướng mặt về phía Lôi Hường Đông: “Tao đã đến, mày thả hai người họ ra!”

Lôi Hường Đông giờ tay đâm vào mặt Lôi Dương, hấn tức giận quát: “Hiện giờ tao là người ra lệnh chứ không phải mày, mày không được sai bảo tao làm chuyện gì hết!”

“Mày không còn là người nữa rồi!” Lôi Dương nhổ nước bọt lên mặt Lôi Hường Đông.

Bị Lôi Dương lăng mạ, Hường Đông nổi trận lôi đình: “Xử lý nó cho tao, tao phải cho nó biết thế nào là đau!”

Hai tên tiến lên bắt lấy Lôi Dương không cho anh cử động, cùng lúc đó chúng đánh vào mặt và bụng Lôi Dương.

Lôi Hường Đông đứng đó đắc ý nhìn Lôi Dương bị đánh, Đồng Đồng đứng lên cố sức nói: “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Nhạc Bằng thấy ồn ào cũng tỉnh dậy, thấy ba mình bị đánh chỉ muốn xông lên bảo vệ ba .

Hai người kia đương nhiên không để ý lời của hai người họ, tiếp tục đánh Lôi Dương thê thảm.

Đồng Đồng thấy miệng và trên mặt Lôi Dương chảy máu tươi liền hung hăng với lấy cái gậy bên cạnh hướng về phía hai tên đang đánh Lôi Dương. Hai tên đó không đề phòng toan bị Đồng Đồng đánh trúng nhưng không may cô bị trượt ngã sấp xuống sàn. Hai tên đang đánh tức giận liền tiến lên đánh Đồng Đồng.

Đột nhiên Lôi Dương ôm lấy cô, anh giờ lưng ra chịu đòn, Nhạc Bằng thấy ba mẹ mình bị đánh cũng chạy lại, ba người ôm nhau chịu đòn.

Đồng Đồng nhìn thấy Lôi Dương chảy máu không ngừng thì đau lòng nói: “A Dương, anh không cần phải làm vậy!”

“Hai người đối với anh là quan trọng nhất, anh không làm thế này sao xứng được!”

Lôi Hường Đông vỗ tay: “Hay cho một đôi uyên ương, hôm nay tao sẽ cho cả ba người tụi bây đi châu diêm vương để ở đó mà ân ái!”

Lôi Hường Đông tàn nhẫn tươi cười tiếp tục: “Nhưng tao nghĩ trước khi mày chết tao muốn mày tận mắt chứng kiến vợ con mình chết, đến lúc đó xem mày còn có thể khóc được nữa không!”

Lôi Hường Đông rút ra từ trong áo một khẩu súng, hấn chĩa về phía Đồng Đồng, đoạn nhe răng cười.

Lôi Dương che chắn cho hai người, anh xoay người nhìn Lôi Hường Đông: “Người mày hận là tao thì hãy trút hết vào tao, thả họ ra!”

Lôi Hường Đông cười độc ác: “Muốn chết ư? Đừng vội, rồi sẽ tới lượt mày, tao sẽ cho hai mẹ con chúng nó chết trước, lúc đó mày đi theo cũng chưa muộn!”

Ngay lúc Lôi Hường Đông bóp cò súng thì Lôi Dương rất nhanh đã kịp đẩy ra, bọn họ chưa kịp phản ứng thì ở đằng sau đã thấy Lôi Dương đang giằng co với Lôi Hường Đông.

Thế rồi Lôi Hường Đông trúng đạn hét một tiếng rồi ngã xuống đất. Mấy tên kia thấy Lôi Hường Đông bị bắn cũng chĩa súng về phía Lôi Dương. Một tràng hỗn chiến diễn ra. Lôi Dương lúc này chỉ nghĩ đến việc bảo vệ Đồng Đồng và Nhạc Bằng. Giờ phút này người bị trọng thương là Lôi Dương.

Tiếp đến có hai tên bị Lôi Dương bắn ngã xuống đất. Mấy tên còn lại một lúc sau cũng bị Lôi Dương hạ.

Người Lôi Dương dính đầy máu, tay ôm Đồng Đồng và Nhạc Bằng, máu chảy cả ra quần áo anh lẫn Đồng Đồng.

“A Dương, A Dương, anh không thể chết được, em không muốn anh chết!” Đồng Đồng nhìn bộ dạng Lôi Dương thì khóc to, nước mắt cô hòa với máu trên khuôn mặt anh, trong lòng cô cực kì hoảng loạn.

Nhạc Bằng bị một phen sợ hãi cũng lo lắng khóc lớn nhìn thân thể dính đầy máu của anh.

Cửa kho bị đập tung, Cao Dã cùng Viễn Hàng đã đến.

Cao Dã thấy Lôi Dương khắp người đầy máu liền mau chóng gọi cấp cứu và nói: “Lôi Dương, không được bỏ cuộc, phải kiên trì, kiên trì biết chưa!”

Viễn Hàng cời trối cho Nhạc Bằng và Đồng Đồng, Nhạc Bằng đã sợ đến mức không nói được.

Đồng Đồng được cời trối, chạy đến ôm Lôi Dương khóc to: “A Dương. . . , anh không được chết! Không được . . . !”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nguyện chết vì người khác

Cao Dã lo lắng bất an đi đi lại lại, ba Hân Đồng ôm đỡ Nhạc Bằng, bảo thằng bé không cần sợ hãi nữa. Viễn Hàng ôm Kì Kì, tất cả mọi người đang chờ đợi kết quả ca phẫu thuật của Lôi Dương.

Lôi Dương bị thương ba chỗ, có một chỗ ở bụng, sống hay chết khó có thể xác định. Không khí yên lặng, không ai lên tiếng.

Lôi Dương đang trong phòng phẫu thuật, mọi người ở ngoài phòng chờ cũng thấp thỏm lo cho tính mạng của anh.

Cuối cùng cánh cửa phòng phẫu thuật được mở ra, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía bác sĩ. Hân Đồng im lặng, nỗi lo sợ bao trùm toàn bộ cơ thể cô.

Cô tiến đến, chống lại sự sợ hãi do dự, sợ những điều sắp tới sẽ làm tan nát cõi lòng.

“Bác sĩ, thế nào rồi ạ?” Cao Dã vội vàng hỏi.

Bác sĩ lắc lắc đầu: “Mặc dù đạn đã lấy ra nhưng bệnh nhân vẫn hôn mê, chỉ sợ. . . !” Bác sĩ lại lắc lắc đầu: “Gia đình người bệnh nên chuẩn bị tâm lý!”

Lời nói của bác sĩ thực sự đã làm Hân Đồng tan nát trái tim lẫn hy vọng.

Hân Đồng như người mất hồn tiến vào phòng bệnh đến chỗ Lôi Dương đang nằm.

Anh sẽ chết ư? Anh cứ như vậy mà rời khỏi cô sao? Không! Không! Cô ngã xuống bên giường, nhìn mặt Lôi Dương tái nhợt không có chút sức sống nào.

Lôi Dương thở rất nhẹ, hai mắt nhắm nghiền, không phải là ngủ say mà là vĩnh viễn rời khỏi cô?

Còn cô thì sao? Sao cô lại còn sống? Đồng Đồng đặt tay lên mặt Lôi Dương, ngắm kĩ hình dáng anh. Dù thế nào cô cũng không tin được anh sẽ rời khỏi cô mà đi như thế này.

Hân Đồng khóc: “Không được! Người ta nói dối đúng không? Anh chỉ mệt mỏi mà ngủ thôi đúng không? Anh không thể như vậy được! Không thể bỏ mặc em và Nhạc Bằng. . . Không phải anh nói là sẽ đối tốt với em sao? Không phải nói là sẽ chăm sóc em suốt đời sao, bây giờ sao có thể nằm ở đây thế này? Tất cả những lời anh nói đều là lừa dối phải không? Anh định dùng cách này để bỏ cuộc đấy à? . . Anh nói em là người phụ nữ của anh, con chỉ có thể là con anh, vậy. . . anh nữ lòng nào để em trở thành góa phụ nuôi con? . . .Anh hãy tỉnh lại đi, em nói cho anh một điều, em vẫn yêu anh, chưa từng thay đổi. . . Mấy năm qua em rất muốn hận anh nhưng chính bản thân em đã không làm được điều đó. . . Anh tỉnh lại được không? Chúng ta sẽ cùng nhau nuôi Nhạc Bằng lớn lên. . . mỗi ngày. . . Mỗi sáng em sẽ làm bữa sáng cho anh rồi anh đưa Nhạc Bằng đi học. . . Hoàng hôn đến chúng ta cùng đi xem mặt trời lặn, cùng nhau ngắm biển. . . Em vẫn mong một ngày em trở thành vợ anh. . . Một người đàn ông thật cao lớn cầm hoa tươi quý giá cầu hôn em, hỏi rằng em có muốn làm vợ của người đó không? Người đàn ông đó chính là anh. . . Có phải anh không cần em nữa không? Mặc kệ anh bá đạo thế nào. . . nếu anh không tỉnh lại em sẽ cùng người đàn ông khác làm những việc đó! Anh mau tỉnh lại đi!”

Hân Đồng gục mặt vào người Lôi Dương mà khóc. Trong lúc cô thống khổ nhất, một âm thanh vang lên bên tai cô: “Em dám. . . cùng. . . người khác. . . thử. . . xem!”

Hân Đồng ngừng khóc, mắt mở to nhìn Lôi Dương, lớn tiếng hô: “Bác sĩ, bác sĩ!”

Bác sĩ nghe tiếng Hân Đồng gọi liền vội vàng chạy vào: “Thế nào?”

Hân Đồng khẩn cấp nói: “Anh ấy tỉnh rồi, bác sĩ ông mau nhìn xem!”

Bác sĩ và y tá khám cho Lôi Dương, sau một hồi kiểm tra ông nói: “Thật sự rất khó tin!”

“Sao vậy? Có phải lại xảy ra chuyện gì không!” Hân Đồng sốt ruột hỏi.

Bác sĩ nói chậm rãi: “Tình lại như vậy là đã qua cơn nguy hiểm, nhưng vẫn phải cẩn thận, không cần nhiều người chen vào thăm như vậy, phòng ngừa vết thương bị nhiễm trùng nên để một người ở lại chăm sóc là được!”

Hân Đồng sốt ruột reo lên: “Tôi sẽ ở lại!”

“Đi làm thủ tục nhập viện, để người bệnh vào phòng bệnh!”

Bác sĩ và y tá nói xong cùng rời khỏi .

Cao Dã khuôn mặt không khỏi tươi cười, anh cúi đầu nói: “Tôi biết tiểu tử nhà cậu không thể chết được!”

Lôi Dương nhìn vẻ mặt thống khổ của Hân Đồng thì cười còn Hân Đồng thì không ngừng khóc.

Tất cả mọi người im lặng lui ra ngoài để lại Hân Đồng và Lôi Dương ngồi với nhau.

Rất lâu sau, Lôi Dương chậm rãi mở mắt, Hân Đồng lo lắng: “A Dương, A Dương!”

Lôi Dương yếu ớt nói: “Đừng nói nữa, anh nghe mãi cũng mệt đó!”

“Được, được!” Cô vội vàng gạt đầu!

Hân Đồng nhìn Lôi Dương, giờ phút này cô thật sự không có ngôn ngữ nào diễn tả nỗi, giống như là mình được sống lại.

Chưa lúc nào cô thấy hạnh phúc như lúc này, cảm giác như nhặt lại được thứ bảo vật mình yêu thích nhất, biết mình nhất định phải bảo hộ thật tốt, phải thật quý trọng không để nó mất lần nữa.

Lôi Dương chuyển phòng bệnh, Hân Đồng kiên trì lưu lại chăm sóc anh, những người khác cũng không muốn đoạt đi quyền lợi của cô.

Họ đều hiểu được tâm trạng của Hân Đồng! Với tình trạng bây giờ cô thực sự sẽ không rời Lôi Dương một khắc nào!

Hân Đồng cứ như vậy ngồi lì ở giường bệnh của Lôi Dương giống như sợ Lôi Dương không thấy cô.

Chăm sóc Lôi Dương một thời gian dài cũng không tránh khỏi mệt mỏi, cô thiếp đi lúc nào không biết .

Khi tỉnh lại, Lôi Dương thấy cảnh tượng mỹ nhân ngủ chảy nước miếng liền nở một nụ cười ngây dại.

Anh không cưỡng lại được liền dùng tay vuốt ve hai má Đồng Đồng.

Hân Đồng cảm giác có người chạm mình vội mở bừng mắt thì thấy Lôi Dương đang nhìn cô: “Tỉnh rồi à?”

Lôi Dương nhẹ nhàng đáp: “Tỉnh rồi!”

“Đề em đi tìm bác sĩ giúp anh kiểm tra!” Hân Đồng cuống quýt đứng dậy bỗng bị Lôi Dương giữ chặt.

“Sao vậy? Em không phải là... biết chưa?”

Lôi Dương không còn sự lựa chọn nào: “Không phải, anh có chuyện cần nói với em!”

Hân Đồng lảng tránh: “Trên người anh. . . có chỗ nào không thoải mái hoặc có đói bụng không?”

Lôi Dương giận dữ quát: “Hân Đồng! Em thật sự đối xử với anh như vậy sao?” Về mặt anh thống khổ.

Hân Đồng đau lòng nhìn anh, cô vội ngồi xuống: “Em ở đây rồi, anh hỏi gì thì hỏi đi?!”

“Những lời em nói hôm qua tính thế nào đây?”

“Em đã nói gì?”

“Lúc em gục mặt vào người anh vừa khóc vừa nói...” Lôi Dương nhàu mày, anh không tin Hân Đồng lại có thể mau chóng quên mất những lời mình vừa

nói như vậy!

Hân Đồng dịu dàng: “Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi... ít nói chuyện đi!”

Lôi Dương hơi tức giận: “Anh tự biết bệnh tình của mình thế nào!”

“Được rồi!” Hân Đồng không dám nhiều lời.

Lôi Dương thâm trầm nhìn Hân Đồng: “Những lời em nói hôm qua nói đều là lừa dối anh ư?”

“Em chỉ nhớ là mình khóc, quên mất mình nói gì rồi!”

Lôi Dương gào nói: “Vậy lời em nói một lần nữa tiếp nhận anh, cùng anh một lần nữa bắt đầu em đều quên hết rồi sao?!”

Hân Đồng không dám nhìn thẳng vào mắt Lôi Dương, cô nhỏ giọng: “Anh đừng như vậy, cẩn thận kéo động miệng vết thương!”

Lôi Dương không còn cách nào khác: “Em đã quên mất, vậy thì ngay bây giờ hãy cho anh biết em có cùng anh bắt đầu lại từ đầu không?”

Hân Đồng nghi ngờ hỏi: “Anh nói rằng quay lại như cũ? Vẫn chỉ là công cụ làm ấm giường, vẫn là tình nhân, không có danh phận ư?”

Lôi Dương bắt lực lắc đầu: “Không phải!”

“Vậy thì là cái gì?” Hân Đồng lại nghi hoặc.

Lôi Dương thâm tình nói: “Là người đàn bà của anh, người đàn bà duy nhất của anh, ở trong lòng anh, cùng với những đứa con sống hạnh phúc!”

Hân Đồng khó xử: “Chính bởi em không muốn làm người đàn bà của anh, em muốn làm vợ anh!”

Về mặt Lôi Dương âu sầu, giọng anh có chút buồn bã: “Chính là...”

Hân Đồng ra vẻ khó hiểu: “Chính là cái gì?”

“Chính là em là người đàn bà của tôi!”

Hân Đồng không đợi anh nói tiếp liền tiếp lời: “Vì tôi là người đàn bà của anh cho nên anh không thể cưới tôi phải không?”

“Em biết được điều gì?” Lôi Dương không khỏi nghi ngờ hỏi.

Hân Đồng nhăn nhăn mũi: “Em biết điều gì ư? Chuyện này để vấn đề này sau hãy nói đi, anh phải dưỡng thương tốt mới có sức cùng em thảo luận vấn đề này, em cũng không thể cùng một người bệnh cùng bàn luận ái tính đâu!”

“Hân Đồng...” Lôi Dương đang muốn nói gì đó liền bị Hân Đồng lấy đôi tay bé nhỏ che miệng.

Hân Đồng ghé sát tai Lôi Dương thì thầm: “Anh không phải đã bị những lời nói của em làm cảm động mà tỉnh lại chứ!”

Lôi Dương lộ vẻ mặt tà ác đáp lại: “Anh là bị làm cho tức chết nên mới tỉnh lại!”

Mặt Hân Đồng biến sắc: “Tức chết nên mới tỉnh lại?”

Lôi Dương cắn răng: “Là ai nói phải gả cho người đàn ông khác, cùng với người đó sinh vài đứa bé, cùng nhau ngắm hoàng hôn đến già hả?”

“Lời như thế đúng là có uy lực a! Anh thật đúng là bá đạo! Em đi tìm bác sĩ, anh ngoan ngoãn chờ đi! Hân Đồng nói xong hướng cửa phòng bệnh bước đến!

Cô đi ra ngoài gọi bác sĩ kiểm tra cho Lôi Dương. Bác sĩ tiêm thuốc cho Lôi Dương, băng lại vết thương. Ăn chút bữa sáng anh lại lăn ra ngủ.

Lôi Dương vẫn còn rất yếu!

Hân Đồng ra khỏi phòng bệnh, ngồi ở cửa, cô nghĩ đến lúc này cùng Lôi Dương nói chuyện thì trong lòng không khỏi mâu thuẫn!

Đối mặt với sự thật... Trong thâm tâm, cô yêu Lôi Dương, hận thì hận, cô vẫn yêu anh không thay đổi.

Sau sự việc lần này, Hân Đồng hiểu Lôi Dương vẫn yêu cô tha thiết, vẫn xả thân cứu cô và Nhạc Bằng.

Nghĩ đến cảnh Lôi Dương dùng thân mình đỡ đạn cho cô và Nhạc Bằng, người anh dính đầy máu, lòng cô chột nhói đau.

Lôi Dương chết đi sống lại, nguyện cùng cô bắt đầu lại, chỉ có điều... Viễn Hằng làm sao bây giờ?

Cô nhận lời Viễn Hàng, Viễn Hàng giữ lời với cô trong năm năm thực lòng yêu cô.

Nhớ tới đêm mưa gió Viễn Hàng xuất hiện, Viễn Hàng đã nghĩ cách đem cô ra nước ngoài cùng nhau chung sống.

Sau này mới biết Viễn Hàng có cảm tình với cô do cô giống người vợ trước của anh. Vợ của anh chết trong lúc sinh, để lại Kì Kì và anh.

Viễn Hàng nhìn thấy vợ mình ở Hân Đồng, cô cũng đã một lần mất đi đứa bé của mình giống như vợ anh.

Đến một ngày, Viễn Hàng nói với cô rằng anh yêu cô, lúc đó cô thực sự luống cuống.

Nhưng cô lại cự tuyệt Viễn Hàng bởi trong thâm tâm cô chưa thể tiếp nhận thêm một người đàn ông nào nữa, Viễn Hàng nói rằng anh nguyện ý chờ!

Cứ như vậy qua năm năm, Hân Đồng quyết định về nước. Cô muốn báo thù Lôi gia, bởi vì bọn họ nên cô mới mất đi đứa bé.

Còn Viễn Hàng tình nguyện cùng cô báo thù, sau này Hân Đồng hứa sẽ cùng anh rời khỏi đây.

Khi trở về thật là bất ngờ, Lôi gia đã không còn là Lôi gia trước kia.

Lôi Dương kế nghiệp Lôi gia, còn Lôi Lâm sau khi Lôi Dương kế nghiệp phần tài sản thì thua lỗ, phá sản, trở thành một người bình dân.

Thấy Lôi gia chia năm sẻ bảy như vậy, Hân Đồng nhất thời không biết phải xuống tay thế nào. Một ngày nọ cô gặp lại Lôi Dương lòng cô bị rung động, cô cố gắng tự khuyên nhủ bản thân bình tĩnh bởi cô biết chính hắn đã nhiều loạn lòng cô.

Sau đó khi biết Nhạc Bằng còn sống, cô quên hết ý định ban đầu, bị người ta quay như chong chóng.

Trong mắt cô chỉ có Nhạc Bằng.

Như vậy lời hứa với Viễn Hàng cùng nhau rời khỏi đây vẫn không thực hiện được. Cô không bỏ được Lôi Dương, không bỏ được Nhạc Bằng, không bỏ được người nhà.

Cuối cùng Viễn Hàng tình nguyện bỏ qua cơ hội kinh doanh nước ngoài, anh kinh doanh ở trong nước. Viễn Hàng nói chỉ cần cô ở bên anh mà thôi!

Hân Đồng đồng ý trở thành vợ anh.

Giờ thì mọi việc tính sao đây?

Cô nên làm gì bây giờ?

.....

Hân Đồng, sao lại ngồi đây ngơ ngác vậy?” Một âm thanh trầm ấm vang lên phá tan sự suy tư của Hân Đồng.

“Viễn Hàng, sao anh lại ở đây?” Hân Đồng ngẩng đầu nhìn về phía Viễn Hàng.

Viễn Hàng ngồi xuống cạnh Hân Đồng: “Anh qua đây xem em có cần gì không, bác gái nấu canh, bảo anh nhắc em ăn uống đầy đủ!”

Hân Đồng nhúm mày: “Em ăn không vào!”

“Nhạc Bằng thế nào?” Cô hơi buồn.

“Thằng bé không sao, đã ngủ rồi!”

Hân Đồng thở dài: “Vậy là tốt rồi! Nhất định thằng bé đã bị dọa cho sợ một phen!”

Viễn Hàng nhìn Hân Đồng mặt mày thì có chút đau lòng: “Thôi... em về đi, mọi việc ở đây anh lo liệu cho!”

Hân Đồng cúi đầu thân nhiên: “Không cần, mình em là đủ rồi, anh còn phải lo cho Kì Kì, công ty còn có chuyện gấp, anh về trước đi!”

Đôi mắt Viễn Hàng vừa mới lóe sáng đã trầm lại, anh chậm rãi đứng dậy, nắm tay Hân Đồng nói rõ ràng: “Nhớ chăm sóc bản thân, ăn uống đầy đủ, anh về trước đây!”

Viễn Hàng chậm rãi xoay người, lòng có chút đau thương rời đi.

Hân Đồng nhìn bóng Viễn Hàng thì không kiềm được đứng dậy kéo anh lại: “Buổi tối em về nhà ăn cơm!”

Viễn Hàng mỉm cười: “Được, anh sẽ làm bữa tối chờ em về!”

“Vâng!” Hân Đồng gật đầu.

Viễn Hằng xoay người rời khỏi.

Hân Đồng biết thái độ của mình có vấn đề, nhất định Viễn Hằng đang khổ sở, cô thấy thương anh. Vị hôn thê của mình quan tâm người đàn ông khác, lúc đến thăm vị hôn thê lại tỏ ra lạnh nhạt. . . . Hân Đồng không khỏi thờ dài một tiếng.

Cô xoay người về phía phòng bệnh của Lôi Dương, tránh không nhìn Lôi Dương đang giương mắt nhìn cô.

“Anh mới tỉnh, sao không ngủ nhiều một chút?” Hân Đồng đặt bát canh trên bàn lại nói: “Có muốn ăn canh gà không?!”

Lôi Dương lắc đầu: “Em ăn đi, anh không đói.”

“Em cũng không đói.” Hân Đồng nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương nhìn mặt Hân Đồng như vậy liền nói: “Anh đã không sao rồi, em về nghỉ ngơi đi, có y tá chăm sóc anh là được rồi!”

Hân Đồng lắc đầu: “Không được, em vẫn lo lắng, buổi tối em ăn cơm rồi lại qua đây!”

Ngược lại Lôi Dương nhìn Hân Đồng trầm giọng: “Được, giúp anh trông coi Nhạc Bằng! Thằng bé nhất định bị hoảng loạn một phen!”

“Được, em biết rồi!” Hân Đồng gật đầu.

Sau đó, Hân Đồng đã về tới nhà.

“Ba, mẹ! Con đã về !” Hân Đồng một mồm nói một tiếng.

“Hân Đồng về rồi hả con!” ba cô từ trong phòng đi ra.

“Dạ, mẹ đâu ạ?”

“Cùng Viễn Hằng đi mua đồ ăn rồi!”

“Dạ, Nhạc Bằng đâu?”

Ông lắc đầu: “Trong phòng con. Thằng bé cứ ngồi lì ở đó không chịu nói chuyện với ai”

“Để con đi xem!” Hân Đồng vội vàng đi về phòng, nhẹ nhàng nói: “Nhạc Bằng, mẹ đây, Nhạc Bằng ngoan, mở cửa đi nào!”

Cửa được mở ra, thân hình nhỏ bé của Nhạc Bằng xuất hiện trước mặt Hân Đồng, thằng bé cúi đầu : “Mẹ, có phải papa đã chết rồi không?!”

Hân Đồng đau lòng ôm Nhạc Bằng, cô cười: “Papa không chết, vì bị thương nên ở lại bệnh viện. Nhạc Bằng đừng lo, mọi việc đã qua rồi, mai con cùng bà ngoại vào thăm ba được không?”

“Papa thật sự không chết? Mẹ thề đi!”

Hân Đồng nhắc con lên: “Mẹ làm chứng với Bằng Bằng, papa không chết!”

Nhạc Bằng lúc này mới mỉm cười, tỏ vẻ tin tưởng Đồng Đồng.

Hân Đồng đùa với Nhạc Bằng: “Mẹ muốn đi tắm, Nhạc Bằng có muốn đi cùng không?”

Nhạc Bằng ngại ngùng: “Không cần, Nhạc Bằng là con trai, không được tắm cùng con gái!”

Hân Đồng véo má thằng bé, đùa với nó: “Nhạc Bằng đã biết ngại rồi !”

Nói xong, cô đặt Nhạc Bằng ở trên giường: “Vậy Nhạc Bằng ngoan ở lại đây, mẹ tắm rửa xong sẽ vào viện chăm sóc papa. Con cùng ông bà ở nhà phải ngoan biết chưa?!”

“Vâng, Nhạc Bằng biết rồi!”

Hân Đồng tìm quần áo, nhẹ nhàng dỗ Nhạc Bằng: “Nhạc Bằng ngoan cho mẹ đi tắm!”

Hân Đồng nói xong đi vào phòng tắm.

Nhạc Bằng để ý thấy mẹ đã bắt đầu cười.

Cơm nước xong, Viễn Hằng lái xe đưa Hân Đồng đến bệnh viện. Lúc cô định xuống xe đã bị anh giữ lại.

Hân Đồng khó hiểu nhìn Viễn Hàng “Sao vậy, có chuyện gì vậy?”

Viễn Hàng chỉ yên lặng ôm chặt cô, lúc này đây không lời nào có thể miêu tả được tâm trạng của anh.

“Viễn Hàng. . .”

“Chỉ là anh. . . rất muốn ôm em một cái!” Như vậy anh mới cảm thấy Hân Đồng đang ở trong vòng tay anh, như vậy mới cảm thấy cô thuộc về anh.

Hân Đồng bối rối không biết nói gì để an ủi Viễn Hàng, cô có thể cảm nhận được tình cảm của anh..

Viễn Hàng chậm rãi buông Hân Đồng ra, mỉm cười: “Mau đi đi!”

“Lái xe cẩn thận!” Hân Đồng xuống xe nói.

Viễn Hàng lái xe rời khỏi.

Hân Đồng đi đến phòng bệnh của Lôi Dương.

Đi vào phòng bệnh, cô phát hiện Lôi Dương không có ở đó, anh đang đứng phía trước cửa sổ.

“Sao anh lại đứng đó? Nhờ ảnh hưởng đến vết thương thì sao?” Hân Đồng vội vàng tiến đến đỡ anh.

Lôi Dương cười buồn: “Đau ở chỗ đó thì có nhằm nhò gì!”

Hân Đồng không đồng ý: “Như thế cũng không được, mau nằm xuống đi!”

Lôi Dương bị Hân Đồng ép buộc phải quay lại giường.

Lôi Dương vỗ vỗ giường: “Muốn nằm không?”

Hân Đồng ngồi ở giường kế bên nói: “Không cần, sẽ ảnh hưởng đến vết thương của anh đó!”

Lôi Dương nhìn cô, nhíu mày: “Gối của anh hơi cao, giúp anh hạ thấp chút!”

“Được, anh nói thế nào thì là thế đó!” Hân Đồng đứng lên lại, cúi xuống, cô muốn nâng đầu anh, hạ gối thấp một chút.

Nhưng không hiểu vì sao thất lưng cô lại bị một bàn tay ôm lấy.

“Anh làm gì vậy?” Cô ngừng tay, nhíu mày trừng mắt nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương dùng chút lực kéo Hân Đồng lại gần.

“Bỏ em ra!” Hân Đồng nhịn không được gỡ tay anh ra.

“Á!” Lôi Dương kêu đau một tiếng, nhăn mặt lại.

Hân Đồng nghe anh kêu đau thì cuống quýt hỏi: “Sao rồi? Sao rồi?”

Lôi Dương thống khổ nói: “Thật là. . . em chạm vào miệng vết thương của anh rồi! “

Hân Đồng lo lắng: “A! Làm sao bây giờ? Em đi gọi người!” Cô hoảng hốt hô: “Bác sĩ. . .Bác sĩ. . .!”

Hân Đồng la thất thanh làm Lôi Dương một phen hoảng loạn. Cô mở to mắt nhìn Lôi Dương. Lúc đầu chỉ muốn rời anh ra không ngờ lại đụng đến vết thương nên không dám động đậy.

Lôi Dương dùng nụ hôn bịt miệng Hân Đồng lại, nụ hôn ngọt ngào không giống nụ hôn bình thường. Cô đang căng cứng người bỗng chốc buông lỏng mình, nhắm mắt, say mê đáp lại nụ hôn của anh.

Một lúc sau Lôi Dương mới buông Hân Đồng ra, đưa mắt nhìn cô say đắm.

Lôi Dương thấp giọng: “Anh muốn ôm em ngủ!”

Hân Đồng nói không chút do dự: “Không được!”

“Sao lại không được?”

Cô trả lời không chút nghi ngại: “Nhờ ảnh hưởng vết thương thì sao?”

Anh mở giọng khẩn cầu: “Anh sẽ rất chú ý, không để ảnh hưởng đâu!”

Hân Đồng kiên quyết: “Không được, em ngủ ở giường kia, anh hãy ngoan ngoãn ngủ đi!”

Lôi Dương nở nụ cười gian buông Hân Đồng ra.

Đêm đã khuya, Hân Đồng thật sự rất mệt mỏi nằm trên giường. Cô không có chút cảm giác nào khi trên giường mình lại có thêm một người!

Lúc sáng sớm tỉnh lại, Hân Đồng mở mắt quay sang bên cạnh. Chân cô đang cuốn lấy Lôi Dương.

“Anh . . . sao anh lại chạy sang giường này?” Hân Đồng phản kháng dữ dội.

Lôi Dương trầm giọng: “Anh đã nói sẽ ôm em ngủ mà!”

Hân Đồng bắt lực ai oán: “Trời đất ơi. . . đây là bệnh viện đó, anh thực làm em tức chết mà!”

Cô phải mau xuống giường, bằng không bị người khác thấy được chẳng phải hóa trò cười cho họ sao!

Nhưng Lôi Dương đã ôm chặt thắt lưng cô, uy hiếp: “Cái cô này, không được làm bậy, chạm đến vết thương của anh thì sao?”

“Lôi Dương, có cần thiết phải thế này không?!”

“Cần thiết?” Lôi Dương tiếp lời.

Hân Đồng nhỏ mọn nói: “Đừng có mơ, em không để anh làm bậy nữa đâu!”

“Không liên quan gì tới anh!”

Hân Đồng đang giằng co định xuống giường, bỗng có người mở cửa!

Cả cô và Lôi Dương cùng hướng mắt về phía cửa.

“Hân Đồng!” Mẹ cô kinh hãi kêu lên một tiếng.

“Papa, mẹ!” Nhạc Bằng hô lớn.

Bà Lê nhìn thấy hai người như vậy không khỏi thắc mắc: “Hai người . . . Sao lại thành như vậy . . . ?”

Lôi Dương chậm rãi buông Hân Đồng ra, cô vội nhảy xuống giường. Mẹ cô trừng mắt nhìn Lôi Dương, Hân Đồng đáp: “Chúng con chỉ nói chuyện phiếm thôi!”

Có ai nói chuyện phiếm mà nằm trên giường như vậy không?!

Nhìn bộ dạng Hân Đồng nóng lòng giải thích Lôi Dương thấy khó chịu, Hân Đồng sợ người đàn ông đó hiểu lầm!

Viễn Hằng đưa Kì Kì ra ngoài hành lang: ” Không phải mọi người đến xem bệnh nhân sao, sao lại như vậy?”

“Đúng vậy!” Ba Hân Đồng phá vỡ không khí, tất cả mọi người bắt đầu đến bên giường bệnh.

Lôi Dương đưa mắt nhìn Viễn Hằng, đột nhiên cảm thấy không hiểu được, nếu Viễn Hằng là anh liệu có thể có thái độ như vậy khi thấy vị hôn thê của mình nằm trên giường với người đàn ông khác không?

Anh thật sự không biết nên làm thế nào!

Viễn Hằng cảm thấy ánh mắt Lôi Dương thì không khỏi giật mình! Có phải anh đã tin tưởng Hân Đồng quá nhiều?

Trước kia thì đúng là hiểu lầm, còn lần này liệu anh có thể tin tưởng cô được nữa không?

Nhìn nụ cười của Viễn Hằng Lôi Dương đột nhiên cảm thấy bản thân mình hơi sợ hãi.

Viễn Hằng không phải người đơn giản, hơn nữa với Hân Đồng cảm tình cũng rất sâu nặng, hán tình nguyện đi cứu Hân Đồng, lại còn có hôn ước với cô.

Hân Đồng thật sự không muốn quay trở lại bên anh?

Viễn Hằng đích thị là đối thủ lớn nhất của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Không khỏe để vận động

Hân Đồng vẫn không tin điều vừa xảy ra. Dù cái gì cũng đã trải qua nhưng cô vẫn không mong chuyện đó xảy ra. Ánh mắt của mẹ cô nhìn cô cứ như cô là người gây ra việc đó.

Mẹ Hân Đồng thực tình không mong cô quay lại với Lôi Dương nhưng lần này Lôi Dương đã bị thương do cứu cô và Nhạc Bằng, hơn nữa anh ở một mình không ai chăm sóc cho nên ngoài mặt thì nói vậy nhưng mẹ cô vẫn chiếu cố Lôi Dương ở bệnh viện.

Hôm nay bà thấy hai người nằm cùng một giường, có vẻ như hai người đã nối lại tình cảm.

Mọi việc còn chưa ngã ngũ, thực sự khiến người ta phải đau đầu.

Ánh mắt đen kịt của Nhạc Bằng nhìn Lôi Dương, giọng non nớt: “Papa đau lắm sao?”

“Papa không sao”. Sự chú ý bị Nhạc Bằng kéo về.

Lê Gia Cường vắt chéo tay trước ngực: “Không nghĩ được anh lại dũng cảm như vậy!”

Lê Gia Cường lúc trước xem thường Lôi Dương vì anh ta khiến Hân Đồng chịu khổ, nhưng giờ nhìn thấy Lôi Dương vì chị mình mà không màng sống chết, cả vì đứa con thì dù không thực sự thích Lôi Dương nhưng cái nhìn về con người này đã có chút thay đổi.

“Cậu, thực sự rất lợi hại nha!” Nhạc Bằng chuyển sang nhìn Lê Gia Cường toe toét cười.

Lê Gia Cường chỉ trả lời bằng một tiếng hừ.

Mẹ của Hân Đồng mặc dù trong lòng có chút không ưa nhưng vẫn đích thân cầm bữa sáng mang đến giường cho Lôi Dương: “Bị thương phải ăn đồ bổ một chút để mau khỏe lại, canh này là tôi tự tay nấu, ăn đi kéo nguội!”

Lôi Dương gật đầu: “Cám ơn bác!”

Nhạc Bằng ghé vào cạnh giường nhìn Lôi Dương dịu dàng nói: “Papa, bà ngoại đích thân nấu canh cho ăn, vậy là tốt lắm nha!”

Lôi Dương mỉm cười: “Vậy thì nhất định phải ăn hết bằng không là lãng phí công sức của bác!”

Lôi Dương nhìn Hân Đồng, bản thân cảm thấy lòng dao động. Chỉ nhìn thấy Hân Đồng cùng Viễn Hằng đi ra khỏi phòng bệnh, không rõ là đi đâu.

“Ba ba, uống nhanh đi!”

“Ừ”

Hân Đồng cùng Viễn Hằng chậm rãi nhẹ nhàng đi ra sau bệnh viện, ngồi trên một ghế đá.

Cô không nhìn ra Viễn Hằng đang nghĩ gì? Là tình tự, tức giận hay là ủ rũ?

“Sao lại nhìn anh như vậy? Bộ trên mặt anh có gì à??” Viễn Hằng cười.

Hân Đồng cũng cười: “Không có, là vì nhìn anh không có vẻ gì tức giận!”

“Em hi vọng anh tức giận ư?”

Hân Đồng lắc đầu: “Em cũng không biết, chỉ là trong lòng có chút ý nghĩ kỳ quái, nhìn thấy em và A Dương cùng nhau anh thực bình tĩnh không hề ghen tỵ, nhưng nếu đổi lại là anh ta, anh ta nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nói rằng em phản bội, ai cũng có thể lên giường cùng khiến em một phen đau đớn. Cho nên em mới thấy hai người khác nhau hoàn toàn!”

Viễn Hằng cúi đầu nói: “Đúng là anh không vui vẻ gì khi nhìn thấy hai người thân mật như vậy, nhưng vì em nói rằng sẽ không dính dáng đến anh ta nữa. Với lại. . . em là vợ chưa cưới của anh, anh phải tin tưởng em, nếu không có lòng tin anh nghĩ hôn ước giữa hai chúng ta cũng chẳng cách nào duy trì, có phải không?”

Hân Đồng nghiêng đầu, hơi dăm chiêu nhìn Viễn Hằng: “Chỉ vì em đã nói vậy nên anh tin em vô điều kiện?”

Viễn Hằng đặt tay lên vai Hân Đồng, nhìn thẳng Hân Đồng: “Ừ, anh tin em, bất quá. . . trừ phi bây giờ em có ý không muốn cùng anh kết hôn hoặc em vẫn còn yêu anh ta. Cho anh biết hiện giờ em đang nghĩ gì được không?”

Hân Đồng lúng túng: “Em . . Không, không phải có ý đó!”

Viễn Hàng cười: “Vậy thì anh an tâm!”

Hân Đồng nói như vậy nhưng thực sự cô an tâm sao? Thật ra cô không hề có ý nghĩ như vậy ư? Lòng cô không dao động ư? Không nghĩ đến vết thương trên người Lôi Dương?

Không biết không biết! Trong lòng cô hiện giờ rất hỗn loạn!

Viễn Hàng vỗ vỗ Hân Đồng: “Anh ta bị thương vì em cũng rất khổ sở, chiếu cố anh ta cũng là lẽ thường tình, anh có thể lý giải tại sao anh ta vì cứu em mà chịu thương, nếu có thể anh tình nguyện thành người nằm ở đó . . .”

“Viễn Hàng, em không muốn vì em mà ai đó bị tổn thương, như vậy mọi người đều khổ sở!”. Hân Đồng ngắt lời anh.

Viễn Hàng mỉm cười: “Được, anh không nói nữa, vậy chờ vết thương của anh ta tốt lên chúng ta kết hôn được không?”

Kết hôn? Hân Đồng cúi đầu: “Được!”

Viễn Hàng nhìn cô như vậy lòng đột nhiên trầm xuống!

“Đi thôi, em về đi!” Viễn Hàng đứng dậy kéo Hân Đồng dậy, hai người cùng nhau đi đến phòng bệnh của Lôi Dương.

Lôi Dương phải ở lại bệnh viện ba tháng mới hoàn toàn bình phục. Nhưng anh nằm viện không đến một tháng đã đòi xuất viện, dĩ nhiên Hân Đồng không đồng ý nhưng Lôi Dương cứ kì kèo phải xuất viện, cho nên cô mới cùng Lôi Dương thương lượng.

Bác sĩ bảo Hân Đồng chỉ cần chú ý không để vết thương bị nhiễm trùng, cẩn thận bảo vệ thì cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu xảy ra chuyện gì thì bệnh viện không chịu trách nhiệm. Mặc kệ thế nào, Lôi Dương vẫn kiên quyết xuất viện.

Vốn đã cùng Lôi gia đoạn tuyệt quan hệ không muốn dây dưa gì với Lôi Dương vậy mà cuối cùng Hân Đồng vẫn phải chiều cổ con người này.

Về tới biệt thự của Lôi Dương, Hân Đồng giúp anh nằm lên giường. Ngồi ở cạnh giường, cô chìa ra một tờ giấy, nói với anh: “Bác sĩ bảo không uống rượu, không hút thuốc, không ăn uống bữa bãi, miệng vết thương không được dính nước, uống thuốc đều đặn, không được làm việc nhiều quá, phải ăn nhiều thức ăn dinh dưỡng. Để cho tiện em giúp anh tìm một bảo mẫu nấu ăn rất ngon, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho anh” Hân Đồng nói một hơi xong quay đầu nhìn về phía Lôi Dương.

Lôi Dương có vẻ không bằng lòng: “Tùy em!”

“Được, vậy anh nằm nghỉ chút đi, nếu bảo mẫu có vấn đề gì cứ gọi cho em!” Hân Đồng đứng dậy rồi lại nói: “Hiện tại bảo mẫu chưa đến, anh có cần em giúp gì không?”

Lôi Dương nhú mồm, uể oải: “Nếu được thì anh muốn thuê em làm bảo mẫu của anh!” Lôi Dương chợt nhớ lại những hình ảnh lúc Hân Đồng còn ở ngôi nhà này, nếu giờ lại được thấy chúng thì thật tuyệt!

Nhưng Hân Đồng lắc đầu: “Không được, đừng nói giỡn!”

Lôi Dương hơi tức giận: “Vậy tùy em, tìm người nào cũng được!”

Hân Đồng nhú mồm, thì thào: “Tính khí cứ trẻ con như vậy là sao?”

Cô liên lạc với công ty bảo mẫu, còn ở lại làm bữa tối cho Lôi Dương, chờ anh nghỉ ngơi liền đi về nhà mình ngay.

Lôi Dương có chút không hài lòng, anh không có cách nào làm Hân Đồng ở lại.

Sáng sớm hôm sau, Hân Đồng lại đến chỗ Lôi Dương, lần này đem theo một cô nhóc tầm mười tám mười chín tuổi, trông đáng vẻ rất thanh tú xinh đẹp.

Hân Đồng đi tới phòng Lôi Dương, không thấy Lôi Dương đâu, cô thấy hơi lạ liền nhìn ra phía cửa sổ thì thấy Lôi Dương ngồi ở ghế đá trong sân.

Hân Đồng quay sang cô bé: “Nguyệt Tú, ở lại đây chờ chút nhé!”

“Vâng”. Nguyệt Tú gật đầu.

Hân Đồng đi ra ngoài, hướng phòng phía sau đi đến.

“Hoa tàn rồi!” Lôi Dương thì thào.

Hân Đồng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Dương, lên tiếng: “Có tàn mới có nở phải không?”

“Anh mới hai tháng không về nhà, hoa đã tàn rồi!” Lôi Dương đưa mắt nhìn những bông hoa.

Hân Đồng nói: “Sang năm hoa sẽ nở lại mà, vào nhà đi, em làm cho anh bữa sáng!”

“Sang năm hoa nở nhưng người đã thay đổi!” Lôi Dương chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Hân Đồng rồi cùng cô đi vào nhà.

Vào trong nhà, Lôi Dương thấy Nguyệt Tú thì nhú mày không nói gì, trong lòng có vẻ không bằng lòng, anh biết nhất định Hân Đồng sẽ tìm được bảo mẫu nhưng không ngờ nhanh như vậy.

Hân Đồng cười: “Nguyệt Tú, đây là người em phải chăm sóc!”

“Lôi tiên sinh, xin chào!” Nguyệt Tú cúi đầu chào Lôi Dương.

Lôi Dương không nói gì, tiến vào phòng khách.

Hân Đồng không để tâm, cô nói với Nguyệt Tú: “Nguyệt Tú, Lôi tiên sinh là người không thích nói chuyện, em không cần để ý. Lôi tiên sinh đang bị thương, em chỉ cần chăm sóc tốt tiên sinh là được, phải chú ý những gì chị đã dặn em, phải cho tiên sinh uống thuốc đúng giờ, đến bây giờ là có thể về nhà!”

Nguyệt Tú mỉm cười: “Em biết rồi!”

“Chị đưa em đi xem căn nhà!” Hân Đồng kéo Nguyệt Tú đi, hướng đến một gian phòng.

Sau khi đưa cô bé đi xem nhà cô nói: “Em có thể nghỉ ngơi ở đây”

“Cảm ơn chị!”

Hân Đồng mỉm cười đi ra ngoài tới bên cạnh Lôi Dương: “Thế nào? Vừa ý không? Cô bé làm đồ ăn rất ngon, chăm sóc bệnh nhân rất tốt!”

Lôi Dương thần nhiên: “Nếu đã thành bảo mẫu, vậy ngày mai đem Nhạc Bằng về đây!”

“Được, em đi trước !”

“Đi cẩn thận!”

Hân Đồng tìm bảo mẫu cho Lôi Dương xong cũng rất ít lui đây, cô còn bận rộn chuẩn bị hôn sự.

Viễn Hằng đối với hôn sự khá vội vàng, hơn nữa cha mẹ lại nhiệt tình thúc giục Hân Đồng và Viễn Hằng mau thành hôn.

Hân Đồng biết, dù thế nào cha mẹ cô đối với Lôi Dương vẫn không có chút cảm tình, còn Viễn Hằng được gia đình cô xem như người nhà. Dù sao Viễn Hằng cũng thực lòng yêu cô, không tổn hại cô bao giờ.

Gia đình cô đều không đồng ý cho cô và Lôi Dương quay lại với nhau.

Đã định ngày cưới, thiệp mời đã phát. Hân Đồng muốn cũng không kịp trở tay.

Mẹ Lê của cô và Viễn Hằng cùng đi chọn đồ cho lễ cưới, lên lịch đi chụp ảnh cưới. Hân Đồng cười, cô có vẻ không quan tâm.

Thấy mẹ và người nhà chuẩn bị cho cô như vậy, cô chỉ yên lặng nhìn.

Ngày mai là cô và Viễn Hằng đi chụp ảnh cưới, trong lòng cô thứ có cảm giác không thể gọi tên, không phải kích động, không phải hưng phấn mà là một cảm giác thần nhiên dừng dừng .

Cuối cùng đã về đến nhà, đi cả ngày mệt mỏi nên cô nằm ngay xuống giường.

Nhạc Bằng cũng được ông ngoại đón về.

Nhạc Bằng thấy mẹ, bà ngoại, cả chú Viễn Hằng mấy ngày nay hình như bề bộn nhiều việc, ngay cả mẹ cũng không để ý gì đến cậu, cậu chỉ chơi với ông ngoại.

Mà papa cậu bị thương có vẻ không tốt, không thể đưa cậu đi học nên phần lớn thời gian cậu đều ở với ông ngoại.

Nhạc Bằng về đến nhà, thấy bà ngoại ở phòng khách, còn có chú kia ở đó, cậu nhóc vội hỏi: “Mẹ đã về rồi ă?”

“Mẹ ở trong phòng!”. Mẹ của Hân Đồng chỉ tay về phòng.

Nhạc Bằng vội chạy tới chỗ mẹ.

Cậu tiến vào phòng ở hô lớn: “Mẹ!”

“Nhạc Bằng hả?” Hân Đồng từ từ ngồi dậy.

Nhạc Bằng trèo lên giường, quỳ gối cạnh Hân Đồng: “Mẹ, ngày mai cùng Nhạc Bằng về nhà thăm ba có được không?”

“Ngày mai? Không được!”

Nhạc Bằng làm nũng “Sao không được hả mẹ? Nhạc Bằng đã lâu không gặp ba rồi, Nhạc Bằng muốn gặp ba!”

“Hôm khác được không? Ngày mai mẹ có việc quan trọng.”

“Vi sao gần đây mẹ không đi đón Nhạc Bằng! Hơn nữa mẹ vì cái gì cãi nhau với ba?”

Hân Đồng nói: “Nhạc Bằng, con còn nhỏ, mẹ hy vọng con hiểu sau này mẹ không thể cùng ba ở một chỗ, bởi vì mẹ và chú Viễn Hàng sẽ kết hôn, papa con cũng đã có đi kia chiếu cố. Nhạc Bằng có hai gia đình hiểu không?”

Nhạc Bằng nhú mày, hai gia đình gì cơ? Ba mẹ không ở cùng nhau, hơn nữa mẹ với chú kia còn kết hôn? Papa nhất định sẽ khổ sở, papa khổ sở thì cậu cũng khổ sở. Nhạc Bằng vẫn không hiểu thế giới người lớn.

Cậu nhóc lại đi xuống giường: “Con đi chơi với Kì Kì!”. Nói xong đi ra ngoài.

Ngoài phòng khách, người lớn đang bàn chuyện hôn sự ngày mai.

Trong lòng náo loạn, Nhạc Bằng kéo Kì Kì cùng đi chơi.

Buổi sáng, Hân Đồng cùng mẹ chuẩn bị bữa sáng xong, Nhạc Bằng gọi điện cho Lôi Dương.

“A lô, papa!”

“Gì vậy Nhạc Bằng?”

“Papa, con muốn về nhà gặp papa nhưng mẹ bận việc, papa có thể gọi điện bảo chú Cao Dã đến đón Nhạc Bằng về được không?!”

Lôi Dương tò mò: “Mẹ đâu?”

“Mẹ và chú kia đi chụp ảnh!”

Lôi Dương giật thót, như nhận ra điều gì đó vội hỏi: “Nhạc Bằng cho ba biết, mẹ đi chụp ảnh gì?”

Nhạc Bằng buồn bã: “Papa, mẹ nói sau này sẽ không cùng papa ở cùng một chỗ, vì mẹ với chú kia kết hôn, bà ngoại nói hôm nay mẹ đi chụp ảnh cưới.”

Lôi Dương lo lắng “Nhạc Bằng, đưa điện thoại cho mẹ!”

“Được!” Nhạc Bằng hô to: “Mẹ, điện thoại, mẹ!”

“Ừ, chờ chút !” Hân Đồng cầm lấy điện thoại: “A lô, ai vậy?”

Lôi Dương đau lòng nói: “Em sẽ kết hôn phải không?”

Hân Đồng nghe tiếng Lôi Dương, lòng hơi sợ run run nói: “Đúng, tôi phải kết hôn !”

Giọng Lôi Dương đau thương: “Em không chăm sóc anh mà vội vã tìm bảo mẫu là vì em phải vội kết hôn phải không?!”

Hân Đồng đau lòng, nhỏ giọng: “A Dương, chúng ta. . . . như vậy đi, quá khứ hãy quên hết đi. . . tất cả những hiểu lầm cùng thương hại đều là kí ức rồi. Em phải kết hôn, như vậy mới kết thúc được!”

Lôi Dương thống khổ gầm nhẹ: “Cái gì mà như vậy mới kết thúc được? Em hãy tự hỏi lòng mình đi, em yêu anh đúng không? Tại sao nhất định phải cùng người đàn ông khác kết hôn? Anh không đồng ý, anh không cho phép!”

Hân Đồng cảm giác cổ họng khô cứng, hốc mắt nước mắt đã chực rơi, cô đau lòng nói: “A Dương, hãy bình tĩnh đi! Em không thể chỉ nghĩ đến mình, em còn có gia đình, em không muốn làm họ đau lòng, mẹ em tóc đã bạc chỉ sau một đêm. Em không muốn làm tổn thương họ!”

“Hân Đồng. . . . Làm như vậy thì cha mẹ em sẽ vui vẻ sao?”

“A Dương, em phải đi, anh. . . chú ý nghĩ ngoi!” Nghe Lôi Dương không nói gì cô liền cúp điện thoại.

Nước mắt cuối cùng cũng đã trào ra!

Lôi Dương nghe điện thoại xong liền ngã trên mặt đất, anh lấy tay che miệng vết thương. Tại sao lại như vậy?

“Tiên sinh ăn bữa sáng!” Nguyệt Tú cất tiếng.

Lôi Dương giận dữ hét: “Ăn cái gì, cô cút đi cho tôi! Tôi không cần cô! Tôi không cần bảo mẫu gì hết!”

Nguyệt Tú thấy Lôi Dương nổi giận thì sợ hãi: “Tiên sinh, ngài thế nào? Tôi làm sai gì sao?!”

“Tôi muốn đi ra ngoài!”

Nguyệt Tú nhìn Lôi Dương, sợ hãi nói: “Tiên sinh, ngài chảy máu, nhất định là miệng vết thương. . . làm sao bây giờ, sẽ ảnh hưởng đến vết thương.”

“Cô đi đi, đừng làm phiền tôi!” Lôi Dương cố gắng hướng về phía cửa, không hề để ý đến vết thương, về mặt thống khổ.

Nguyệt Tú nhớ Hân Đồng có đưa cho cô một số điện thoại, đó là số điện thoại của một bác sĩ.

Không do dự, cô gọi ngay cho bác sĩ đó.

Nguyệt Tú sốt ruột nói: “Ngài là bác sĩ phải không? Lôi tiên sinh ở phòng bên trong, bị chảy máu nhiều lắm!”

Bác sĩ nói: “Đừng lo lắng, để tôi đi xem sao!”

“Vâng!” Nguyệt Tú vội gật đầu.

Bác sĩ thấy Lôi Dương như vậy vội hỏi: “Tại sao lại lấy thân mình làm trò chơi như vậy?”

“Để cho tôi yên!” Lôi Dương giận dữ hét.

“Tôi đi gọi cho Lê tiểu thư!” Nguyệt Tú nhìn thấy bác sĩ cũng không có cách nào liền nhớ đến Hân Đồng.

Bác sĩ nói: “Nhanh đi!”

Nguyệt Tú chạy đến phòng khách gọi cho Hân Đồng.

Hân Đồng nghe điện thoại.

Nguyệt Tú vội vàng nói: “A lô! Là Lê tiểu thư phải không?”

“Tôi đây, sao vậy Nguyệt Tú?” Đang đi đến cửa thì cô nhận được điện thoại.

“Lôi tiên sinh đột nhiên tức giận, ngực chảy máu lại cố gắng đi ra ngoài cửa, hiện tại miệng vết thương chảy máu!”

“Miệng vết thương chảy máu?” Hân Đồng nghe Nguyệt Tú nói vậy, vội vàng vàng nói: “Đã gọi bác sĩ chưa?”

Nguyệt Tú vội trả lời: “Đã gọi rồi, tôi đã gọi điện thoại cho vị bác sĩ kia, nhưng Lôi tiên sinh nhốt mình trong phòng không cho chúng tôi vào, bác sĩ cũng bó tay!”

Hân Đồng sốt ruột.

“Lê tiểu thư, cô qua đây được không?”

“Tôi. . . . Tôi sẽ qua bây giờ!” cuối cùng Hân Đồng cũng quyết định, cô gọi điện cho Viễn Hằng: “Viễn Hằng, em xin lỗi, Lôi Dương xảy ra chuyện, vết thương nhiễm trùng, em qua đó xem anh ấy thế nào, giúp em đi đón Nhạc Bằng được không?”

“Hân Đồng! Hôm nay chúng ta đi chụp ảnh cưới, em lại gọi điện bảo không qua được là sao?”

“Viễn Hằng, em biết như vậy là không công bằng với anh, nhưng em phải qua đó, anh ấy đang ở tức giận vì anh ấy đã biết chúng ta sắp kết hôn, căn bản là không muốn cho bác sĩ chữa bệnh!”

“Anh hiểu!” Viễn Hằng nói với Hân Đồng: “Em đi đi, anh sẽ đón Nhạc Bằng!”

“Cám ơn anh, Viễn Hằng!” Hân Đồng nói xong liền vội vã lên xe đi đến chỗ Lôi Dương.

Nguyệt Tú thấy Hân Đồng liền nói: “Lê tiểu thư, cuối cùng cô đã đến!”

“Người đâu?” Hân Đồng lo lắng hỏi.

Bác sĩ nói: “Ồ trong đó, không chịu cho tôi kiểm tra vết thương!”

Hân Đồng đi đến trước cửa, tức giận nói: “Lôi Dương, mở cửa ra, em đây !”

Cửa mở ra, Hân Đồng tiến vào cửa thì thấy thân hình Lôi Dương đang nằm đó.

Cô chưa kịp nói gì đã bị Lôi Dương ôm chặt vào lòng.

“Buông tay, miệng vết thương của anh!” Hân Đồng nhủ mày.

Lôi Dương thống khổ: “Đừng lấy người đó được không?”

Hân Đồng buồn bã: “Trước hết để bác sĩ xem vết thương, sau đó chúng ta nói tiếp được không?”

“Không, nếu em lấy người đó, anh thà ... cứ như vậy chết đi!”

Hân Đồng đáp: “Đừng ép em được không? Sao anh không thể tôn trọng quyết định của em một lần ?”

Lôi Dương ôm chặt Hân Đồng: “Gọi anh ta đến đây, nói rằng trong lòng em anh là quan trọng nhất! Được không? Người em yêu anh, không phải anh ta, anh sẽ đi cầu xin người nhà em, anh sẽ cầu xin bọn họ, cầu xin mọi người tin tưởng anh, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, sẽ không để em chịu tổn thương, không làm em đau lòng! Hân Đồng, đừng lấy anh ta! Đồng ý với anh đi! Đồng ý đi!”

“Em không biết, Em thật sự không biết! Anh đừng ép em được không? Em đã quyết định lấy Viễn Hàng rồi!”

Thật lâu sau đó Hân Đồng không nghe Lôi Dương nói gì nữa, đột nhiên cảm giác thân mình trĩu xuống, Lôi Dương đã té trên mặt đất!

Cô kinh hãi thấy Lôi Dương ngực đầy máu, máu loang lổ cả ra quần áo.

Hân Đồng hô to: “Bác sĩ Trương!”

Lôi Dương bị đưa vào bệnh viện, miệng vết thương có chuyển biến, may là không có chuyện gì xảy ra.

Đưa Lôi Dương vào bệnh viện xong Hân Đồng cũng trở về nhà, dù sao hôm nay cũng là ngày chụp ảnh cưới, cô đã từ chối . . . . . trong lòng không khỏi có chút bất an.

Về đến nhà, Hân Đồng thấy Viễn Hàng đang ôm Kì Kì. Ba mẹ cô cũng đang chờ cô.

Cô kinh ngạc : “Viễn Hàng... đây là...?”

Mẹ cô bế Kì Kì: “Ta để hai người nói chuyện”.

Hân Đồng nói với vẻ có lỗi: “Viễn Hàng, anh có giận em không?”

Viễn Hàng cười buồn: “Theo anh đi ra ngoài một chút đi!”.

“Vâng!” Hân Đồng gật đầu.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Bên ngoài biệt thự cỏ mọc um tùm, Viễn Hàng và Hân Đồng cùng im lặng, gió thổi to, trong lòng cô thấy hơi lạnh.

Viễn Hàng bắt lấy vai Hân Đồng, quay người nhìn Hân Đồng, nhỏ giọng: “Hân Đồng, cho anh biết, em vẫn còn yêu anh ta?”

“Viễn Hàng . . . em . . .”

Viễn Hàng thấy Hân Đồng như vậy liền nói: “Chỉ cần trả lời anh là không phải!”

Hân Đồng nhìn Viễn Hàng, thực sự là không còn cách nào, cô yêu Lôi Dương là sự thật, nhưng như vậy đối với Viễn Hàng rất tàn nhẫn, sẽ tổn thương anh.

Viễn Hàng cười vẻ mất mát: “Vậy anh hỏi em câu khác, em có bao giờ... dù chỉ một giây... yêu anh không?!”

Cô không có cách nào trả lời Viễn Hàng.

Viễn Hàng trong mắt chứa đau thương, không đường chọn lựa: “Việc em không trả lời đã nói lên tất cả! Lần đầu tiên em im lặng chứng tỏ em vẫn yêu anh ta, lần thứ hai cho biết em không hề yêu anh, không yêu nên em không thể trả lời anh!”

“Kỳ thật anh đã sớm nhận ra, chỉ là... anh luôn hy vọng... không ngừng hy vọng, thời gian lâu dần em sẽ quên anh ta, sẽ yêu anh... rồi chúng ta cùng

nhau xây dựng hạnh phúc. . . Có lẽ là anh tự lừa gạt mình. Việc ngày hôm nay anh nghĩ mình rất ích kỷ. . . biết rõ trong lòng em vẫn còn anh ta, vậy mà vẫn muốn mang em đến gần bên cạnh!” Viễn Hàng đưa tay lau nước mắt trên má Hàn Đồng.

“Em xin lỗi, Viễn Hàng. . .” trong lòng Hàn Đồng cảm thấy thực có lỗi, cũng thực khổ sở, cô luôn làm tổn thương người khác. Cho tới bây giờ cô chưa làm được gì cho anh, chỉ nhận sự quan tâm từ anh. Có phải cô quá tham lam không?

Viễn Hàng lắc đầu: “Không. . . người nói xin lỗi phải là anh, là anh ích kỷ, nếu thật sự yêu em phải biết để em hạnh phúc, anh đã nghĩ đến chuyện ra đi, anh và Kì Kì ở lại nước, đợi cho. . . . đợi giải quyết xong công ty, anh và Kì Kì sẽ về nhà!”

“Vậy anh muốn đi đâu?” Hàn Đồng hơi không thoải mái, Viễn Hàng ở bên cô năm năm, đã là thói quen. Viễn Hàng tồn tại bên cô như người thân, giờ anh rời đi, lòng cô hơi bất an cùng hoảng hốt.

Viễn Hàng than thở: “Đừng lo cho anh, không chừng anh sẽ gặp được một người con gái khác, rồi cùng cô ấy kết hôn, có lẽ anh và Kì Kì sẽ ở khách sạn, em rảnh thì qua trông nom Kì Kì giúp anh.”

Hàn Đồng có chút khổ sở: “Cám ơn anh, Viễn Hàng. Cám ơn anh đã chăm sóc em lâu như vậy, em không cách gì báo đáp cả.”

“Hàn Đồng, em đã chịu đựng nhiều khổ sở như vậy, anh hy vọng nhìn thấy em hạnh phúc. Nếu anh ta đối em không tốt anh sẽ không bỏ qua đâu!”. Viễn Hàng đau xót, trong lòng cô không hề có anh.

Hàn Đồng hốc mắt đã rung rung, cô nhỏ giọng: “Anh nói chuyện cứ như là đại ca xã hội đen vậy!”

“Sao? Năm năm qua đến bây giờ em mới nhìn ra anh là đại ca xã hội đen sao?” Viễn Hàng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hàn Đồng nín khóc và cười, giọng nhỏ xiu: “Thật sao? Anh là xã hội đen? Nói thật em vẫn không biết rõ về anh! Anh có rất nhiều bí mật.”

Viễn Hàng chỉ cười: “Anh thật sự là xã hội đen đó, nếu thấy người nào không thuận mắt nhớ tìm anh, anh nhất định giúp em dạy dỗ!”

“Viễn Hàng, anh không thể ở khách sạn được, ai giúp anh chăm sóc Kì Kì?”

“Yên tâm anh sẽ lo liệu được”!

.....

Viễn Hàng rời khỏi nhà Hàn Đồng, ba mẹ cô rất tiếc nuối nhưng cũng không cách nào nhúng tay vào.

Mẹ cô rất giận, cứ nghĩ hai người nói chuyện để giải quyết khúc mắc, ai ngờ Viễn Hàng lại rời đi!

Hôn sự vì vậy cũng bị hủy, mà thiệp mời đã phát đi rồi.

Thật sự không biết Hàn Đồng suy nghĩ cái gì nữa.

“Viễn Hàng vừa đi đã thấy nhà lạnh lẽo, thật không quen.”

“Hàn Đồng sao con lại để Viễn Hàng đi? Hôn sự cũng không còn, mẹ còn mặt mũi nào với họ hàng nữa!” Kỳ thật mẹ cô lo lắng Hàn Đồng đã ba mươi tuổi, đã có con nhỏ, khó khăn lắm mới gặp được một người đàn ông như vậy mà cô lại khước từ.

“Mẹ, hãy hiểu cho con, Viễn Hàng anh ấy có quyết định của mình!” Hàn Đồng đau lòng nói rồi đi về phòng mình.

“Tính toán cái gì nữa, nếu con không nghĩ đến người đàn ông khác sao Viễn Hàng lại bỏ đi? Thật không hiểu con nghĩ gì nữa! Viễn Hàng có điểm gì không tốt? Xem ra so với Lôi Dương còn tốt gấp trăm lần!” Mẹ cô không muốn cô cứ như vậy bỏ đi.

“Bỏ đi bà, giờ nói gì cũng muộn rồi, Viễn Hàng đi thì cũng đã đi rồi!” Bà cô lên tiếng ngăn cản mẹ Hàn Đồng.

“Được rồi . . . Nhạc Bằng đến giờ đi học rồi !” ông nhắc nhở.

“Được, để con đưa Nhạc Bằng đi!”

Hàn Đồng nói xong, chuông cửa vang lên. Cô vội vàng ra mở cửa, lòng thầm nghĩ không biết ai đã cứu cô một lần không bị mẹ mắng nữa.

Cô vừa mở cửa thì phát hiện cái con người phải nằm bệnh viện lúc này – Lôi Dương.

“Hàn Đồng!” Giọng Lôi Dương có chút đau đớn.

Hàn Đồng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của anh thì vừa tức giận vừa đau lòng: “Anh . . . Sao không ở bệnh viện mà lại chạy ra đây? Anh không muốn sống nữa hả?”

Lôi Dương ôm chặt Hàn Đồng, không để ý miệng vết thương sẽ bị thương, anh trầm giọng: “Hàn Đồng, đừng rời khỏi anh!”

“Anh nói cái gì thế hả? Anh làm em tức chết thôi, em sẽ rời khỏi anh nếu miệng vết thương nhiễm trùng đó, biết chưa?!” Hân Đồng tức giận nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương cố chấp: “Vết thương này không có vấn đề gì!”

“Không được, anh phải quay lại bệnh viện ngay cho em!” Hân Đồng cẩn thận tách khỏi người Lôi Dương.

Lôi Dương lắc đầu, kiên định: “Không, anh có lời muốn nói với bố mẹ em! Để anh vào!”

“Không, chúng ta phải về bệnh viện! Em đưa anh đi!”. Hiện giờ chắc chắn mẹ cô sẽ không dành cho Lôi Dương tí tình cảm nào, hơn nữa bà lại đang rất tức giận.”

“Hân Đồng, cho cậu ta vào đi!” mẹ Lê lên tiếng.

Hân Đồng không còn lựa chọn nào khác là để Lôi Dương vào.

Lôi Dương tới chỗ ba mẹ Hân Đồng, chậm rãi quỳ xuống giọng thành khẩn: “Cháu muốn xin hai bác tha thứ, cũng do cháu tự đại, vô lý khiến Hân Đồng chịu nhiều khổ sở, vô tình làm tổn thương cô ấy, nhưng cháu thực sự yêu Hân Đồng... vì Hân Đồng cháu có thể hi sinh bản thân mình, xin hai bác đừng gả cô ấy cho người khác. Cháu yêu cô ấy, cháu sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy, dùng cả cuộc đời để chăm sóc Hân Đồng. . . . Cháu không muốn mất cô ấy một lần nữa.!”

Ba Hân Đồng nhìn Lôi Dương: “Cậu. . . . . đứng lên rồi nói!”

Lôi Dương vẫn quỳ gối, trầm giọng: “Xin hai bác đồng ý. Cháu sẽ quỳ ở đây cho đến khi nào hai bác đồng ý mới thôi!”

Hân Đồng không biết làm thế nào, chỉ biết than thở nhìn Lôi Dương, con người này việc gì cũng dám làm, cô cảm thấy so với trước kia đáng yêu hơn nhiều. Nhưng nhìn thấy vết thương như vậy, cô vội lên tiếng khuyên bảo: “Anh về đi, vết thương trên người anh. . .”

Lôi Dương quỳ gối trước Hân Đồng và người nhà cô.

Hân Đồng sốt ruột nhìn mẹ mình: “Mẹ!”

Mẹ Lê trừng mắt liếc Hân Đồng rồi mới đứng dậy: “Chuyện của các người. Tôi không quản nữa!”

Nói xong bà bước đi vào phòng, đi được vài bước thì dừng lại nói với ba cô: “Xong việc rồi còn ngồi ở đây làm cái gì!”

Ba cô vội đứng dậy cười nói: “Được được, tôi đang mệt mỏi, quay về phòng nghỉ ngơi một chút!”

Cứ như vậy hai người rời khỏi phòng khách!

Hân Đồng ngồi xuống trước mặt Lôi Dương: “Ba mẹ đi hết rồi, anh đứng lên đi!”

“Bọn họ chưa đồng ý, anh sẽ không đứng lên!” Lôi Dương cố chấp y như đứa trẻ.

Hân Đồng cười buồn: “Anh đúng thật là ngốc, vậy anh quỳ đi, em đi đón Nhạc Bằng !”

“Anh ngu ngốc vậy đó! Em cũng giống ba mẹ phải không?”

Hân Đồng than thở: “Anh đúng là ngốc! Ba mẹ là ba mẹ, chuyện của em, em tự mình quyết định!”

“Vậy sao?” Trên mặt Lôi Dương xuất hiện một thoáng mê man.

“Anh là đầu lợn à? Hôn sự bị hủy rồi, Viễn Hàng ra khách sạn ở, cho nên anh muốn quỳ thì cứ quỳ đi!”

“Không có hôn lễ?” Lôi Dương vui mừng.

“Đúng vậy!” Hân Đồng gật đầu.

“Thật sao?” trên mặt Lôi Dương lộ rõ vẻ vui mừng như điên dại.

“Anh đó! Vui về cái gì chứ? Em không gả được cho ai anh rất cao hứng đúng không?” Hân Đồng ra vẻ tức giận.

“Đương nhiên là cao hứng!” Lôi Dương hưng phấn đứng dậy.

Hân Đồng đỡ Lôi Dương: “Được rồi, theo em đi đón con rồi trở lại bệnh viện!”

“Được!” Lôi Dương nở nụ cười.

Dù miệng vết thương khiến Lôi Dương đau nhưng trong lòng thì rất vui mừng. Họ đón Nhạc Bằng rồi quay lại bệnh viện. Lôi Dương rất hưng phấn, anh tự hỏi những việc vừa xảy ra có phải là thật không.

Lôi Dương ở lại bệnh viện mấy ngày, sau đó về lại biệt thự, lần trở về này tâm trạng hoàn toàn khác trước.

Khi biết Hân Đồng và Viễn Hàng không kết hôn nữa, trong lòng anh có một niềm vui khó tả.

Lôi Dương nằm trên giường, nói với Hân Đồng ở phòng khách: “Đồng Đồng, nhiều ngày anh không tắm, trên người anh có phải bốc mùi rồi không?”

“Có sao?” Hân Đồng tiến lại.

“Em xem đi!” Lôi Dương nhú mày đưa cái áo lên.

Hân Đồng đi tới chỗ Lôi Dương, ngồi ở cạnh giường, dùng cái mũi ngửi ngửi: “Đúng là bốc mùi thật!”

“A, đau đau!”. Vết thương của Lôi Dương đột nhiên bị đau.

“Cẩn thận!” Hân Đồng đỡ anh.

“Thực khó chịu, anh phải tắm!”

“Không được, miệng vết thương không thể dính nước!” Hân Đồng lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý.

Lôi Dương ảo não: “Vết thương trên người thật khó chịu!”

“Dùng khăn lau qua người là được rồi!”

Lôi Dương có vẻ không tình nguyện: “Đành vậy!”

Hân Đồng bê chậu nước đặt lên bàn, cô cẩn thận cởi quần áo Lôi Dương.

Thân thể Lôi Dương lộ ra.

Hân Đồng nhìn vết thương, trong lòng chột đau lòng, cô cúi đầu nói: “Có đau lắm không?” Bị trúng đạn, xuyên thấu đến da thịt, nhất định là rất đau.

Trong lúc sinh tử không có hy vọng, trước mắt đều mờ mịt cảm giác thật khó tả.

Lôi Dương lấy tay vuốt ve má Hân Đồng, anh trầm giọng: ”Ngốc, vết thương sẽ lành thôi, hơn nữa. . . bây giờ có em ở bên, anh thấy rất vui về hạnh phúc, không đau một chút nào!”

“Nói dối, nhất định là đau!” Hân Đồng bắt lấy tay Lôi Dương, buông ra rồi mới nhẹ nhàng lau người cho anh.

Đang lau người cho Lôi Dương thì anh chuyển mình, bắt lấy tay Hân Đồng: “Để anh tự lau được rồi!”

Cô nhìn anh: “Được, phải cẩn thận, đừng động đến vết thương!”

“Đồng Đồng, quan hệ của chúng ta sau này thế nào?” Lôi Dương do dự lên tiếng.

“Em thực sự cũng không biết thế nào!” Cô nhú mày nói với giọng vô vị.

“Hân Đồng, có chuyện anh phải cho em biết.” Lôi Dương buông khăn mặt, giữ chặt người Hân Đồng.

“Nói đi, em đang nghe đây!”

“Anh hỏi em một câu, em phải trả lời thành thật!” Lôi Dương nghiêm mặt, tỏ vẻ nghiêm túc.

“Được! Chuyện gì nghiêm trọng vậy?” Cô nhìn Lôi Dương.

“Em có bằng lòng làm người phụ nữ của anh không?”

“Nhất định phải trả lời sao?”

“Phải, câu trả lời của em rất quan trọng, chính em cũng hiểu mà Đồng Đồng!”

Hân Đồng cười: “Đừng nghiêm trọng hóa vấn đề thế! Cười lên đi nào!”

“Việc này thật sự nghiêm trọng đấy Hân Đồng!”

Hân Đồng đưa mắt im lặng nhìn Lôi Dương rồi nói: “Em từ trước đến giờ vẫn là người phụ nữ của anh, sau này cũng vậy, dù thế nào em cũng không chạy thoát được cái thân phận đó!”

Lôi Dương nghe Hân Đồng nói vậy thì cảm động, cảm cộ xát vào đỉnh đầu cô, anh trầm giọng: “Hân Đồng! Xin lỗi, trước kia anh thật khốn nạn quá!”

“Bây giờ vẫn khốn nạn !”

Lôi Dương đau lòng: “Hân Đồng!”

“Nhưng em lại thích cái khốn nạn này, không cách nào thoát được!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Âm áp yêu thương

Đồng Đồng giống như một con yêu tinh nhỏ, nhẹ nhàng tiến vào phòng tắm tẩy rửa thân thể mình.

Trong lòng Lôi Dương cực kỳ hạnh phúc, anh mỉm cười vì những ngày tháng được ở cùng nhau sắp tới.

Đồng Đồng – cô gái mềm mại đáng yêu lại kiên cường, lần nữa trở lại vòng tay yêu thương của anh. Anh nhất định quý trọng, sẽ không làm Đồng Đồng thương tâm hay khổ sở nữa.

Nhưng lời nguyện đáng chết vẫn treo lơ lửng giữa hai người họ khiến Đồng Đồng không cách nào trở thành vợ anh, bởi anh không muốn mạo hiểm mạng sống của cô, vì vậy anh không thể cho Đồng Đồng một đám cưới.

Anh nhớ như in Đồng Đồng nói bên tai anh rằng cô yêu anh, nhưng giấc mộng thành cô dâu của cô anh không thể đáp ứng.

Như vậy sẽ khiến Đồng Đồng không danh không phận cùng sống với anh. Nguyện vọng lớn nhất của cô là trở thành vợ anh, nhưng anh phải làm cách nào để cô được thỏa nguyện đây? Lòng Lôi Dương lại đau.

Hơn nữa, điều khiến anh đau đầu trước mắt chính là miệng vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn. Nếu một ngày vết thương còn chưa lành, Đồng Đồng tuyệt đối sẽ không cho anh chạm vào cô.

Như thế so với việc nhịn ăn anh còn thấy đau khổ hơn!

Kỳ thật, anh có thể đảm bảo trước mặt cô rằng dù trên giường vận động thế nào cũng không làm ảnh hưởng tới vết thương.

Nhưng Đồng Đồng nhất quyết không chịu, cô một mực lo lắng miệng vết thương của anh, không còn cách nào khác, anh cũng không thể vì bản thân mình mà kháng lại mệnh lệnh của Đồng Đồng cho nên đành phải nhẫn nại. Hi vọng vết thương sẽ nhanh chóng khá hơn!

Đồng Đồng tắm rửa xong liền mặc một chiếc váy ngủ ngắn xuất hiện trước mặt Lôi Dương. Mái tóc ẩm ướt dính vào da thịt, Đồng Đồng như vậy thực sự dễ dàng người ta. Lôi Dương cũng không biết phải làm gì.

Đồng Đồng tràn ngập mùi hương đến nằm bên cạnh Lôi Dương, nhovn miệng cười nhìn anh: “Ngủ ngon!”

Lôi Dương không cam tâm: “Ngủ ngon! Nhưng anh cần một nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Đồng Đồng mềm nhẹ đặt môi lên môi Lôi Dương, hôn hương vị nam tính của anh, trượt môi qua chóp mũi anh rồi nói: “Nên đi ngủ rồi!”

“Được rồi, đi ngủ!” Lôi Dương chính thân mình nằm ngay ngắn lại, Đồng Đồng tắt đèn, mặt hai người đối diện nhau.

Trong bóng đêm, hai đôi mắt tinh anh nhìn nhau.

Rất lâu sau Đồng Đồng nhắm mắt, nặng nề ngủ, gần đây cô thực sự quá mệt mỏi. Lúc trước chẳng kể ngày đêm chăm sóc Lôi Dương, sau này vì cha mẹ mà chuẩn bị lễ kết hôn, thật là mệt muốn chết. Cô nằm trên giường lớn thoải mái nặng nề ngủ, còn Lôi Dương lại không tài nào ngủ được, anh ngửi mùi hương thoang thoảng nơi Đồng Đồng, nghĩ tới sau này ngày nào Đồng Đồng cũng ở bên mình, đây đúng là việc hạnh phúc nhất. Trong lòng anh kích động không cần nói cũng biết.

Tay anh nhẹ nhàng ôm Đồng Đồng lại, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại chuyện cũ, ở trước cửa quán bar bọn họ gặp nhau, một cô gái nhỏ dễ dàng

Kích thích dục vọng của anh, bọn họ cùng yêu, cảm giác kia thật kỳ lạ, giống như trời sinh ra là để bọn họ ở bên nhau.

Lôi Dương tâm tình phức tạp, buồn vui lẫn lộn, cuối cùng đành nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

.....

Buổi sáng, bắt đầu một ngày hạnh phúc. Lúc tỉnh lại Lôi Dương khó lòng che dấu sự vui sướng của mình, có Đồng Đồng bên người, mở mắt ra đầu tiên liền nhìn thấy Đồng Đồng, cảm giác thật tuyệt vời không gì diễn tả được, cả người cứ lâng lâng.

Đồng Đồng vẫn còn ngủ say, dáng ngủ thật ngọt ngào khiến Lôi Dương nửa người ngồi dậy, không tự chủ được hôn lên hai má Đồng Đồng, da cô thật mịn màng. Thật không dám tin Đồng Đồng đã ở tuổi ba mươi! Vì sự việc mấy năm qua khiến hai người họ bỏ lỡ rất nhiều khoảng thời gian yêu nhau.

Đồng Đồng đang ngủ thì bị quấy nhiễu, mặt đang đối diện người Lôi Dương, cô liền xích sang một bên tránh né anh. Cái chân hơi tuột xuống, da thịt Đồng Đồng lộ ra, một bên dầy áo ngủ trượt xuống vai.

Lôi Dương cảm giác cơ thể mình nảy lên một tràng dục vọng, anh chậm rãi tiến sát Đồng Đồng, tay cẩn thận chạm vào đùi Đồng Đồng, đồng thời kéo cao váy ngủ lên.

Tìm anh đập mạnh! Đồng Đồng không mặc đồ lót! Dục vọng của anh cũng tự giác tăng cao. Lôi Dương thật cẩn thận cởi bỏ quần áo của mình, rồi thật chậm rãi lại gần mặt Đồng Đồng, tay cũng cẩn thận nâng nhẹ chân Đồng Đồng lên đặt ở trên đùi khiến vật nam tính của anh chuẩn xác đặt ở thân Đồng Đồng...

Một lúc sau, thân thể anh đã tiến sâu vào trong Đồng Đồng, Lôi Dương cúi đầu hít một hơi, anh nhớ cảm giác này, sau khi Đồng Đồng rời đi anh chưa từng chạm qua một cô gái nào, cuộc sống của anh chẳng khác nào cuộc sống của thầy tu!

Không ai có thể khơi gợi niềm hứng thú nơi anh như Đồng Đồng, hơn nữa anh cũng không muốn liếc mắt tới một ai khác, chỉ có Đồng Đồng mới có thể làm bùng nổ khát vọng của anh.

Đồng Đồng cũng bị Lôi Dương làm cho tỉnh lại, cô mở đôi mắt mênh mông buồn ngủ, đầu vẫn còn mơ mơ hồ hồ, quay đầu cô thấy được khuôn mặt nhẵn nhụi của Lôi Dương mới cảm thấy người mình có gì đó là lạ.

Cô hoàn toàn tỉnh táo, khi ý thức được sự việc cô vội vàng muốn rời khỏi cơ thể Lôi Dương nhưng lại bị bàn tay to lớn của anh nắm chặt eo nhỏ, khiến cả hai người càng dính chặt vào nhau.

Lôi Dương nhẫn nại nói nhỏ: “Đừng giẫy, Đồng Đồng, đừng rời đi, để anh ở bên trong một lúc, anh đảm bảo anh sẽ không loạn động.”

Lôi Dương vừa nói, đầu vừa cúi thấp bên hõm vai Đồng Đồng, ngửi hương thơm trên người cô: “Anh nhớ em Đồng Đồng, nhớ đến chết đi được.”

Đồng Đồng cười dịu dàng đáng yêu, rồi nhẹ nhàng nói: “Nhìn đáng về anh thực sự là bất mãn!”

Lôi Dương ngẩng đầu ảo não, gằn nhẹ: “Đúng, anh rất bất mãn, anh đã kiềm chế dục vọng rất lâu, cả niềm vui không rõ cứ âm ỉ trong lòng. Toàn bộ cái thứ tình cảm mãnh liệt này đều tại em gây ra.”

Ánh mắt Đồng Đồng nhìn Lôi Dương dịu dàng: “Ý anh muốn nói... ngần ấy năm anh chưa từng tìm qua một người đàn bà khác?”

“Đúng! Không có em anh cũng chẳng có hứng thú với những người phụ nữ khác. Thậm chí anh còn hoài nghi chính mình có phải đã mất đi khả năng đó rồi không?”

“Ha ha... Sao anh không tới bệnh viện kiểm tra một chút nhỉ?” Đồng Đồng không kiêng nể gì nở nụ cười.

“Không được cười anh! Những gì anh nói đều là thật. Mắt em giống như mắt tất cả, ngay cả nhìn anh cũng không muốn nhìn, không muốn liếc mắt đến những người đàn bà khác dù chỉ một cái!”

“Ai mà tin anh! Thật anh không có tìm đàn bà để giải quyết chứ?”

Hai má Lôi Dương đen lại: “Không có, anh nói không có là không có, chỉ có một lần!”

Đồng Đồng hơi phìền muộn: “Còn nói không có! Đồ đáng ghét, biết ngay anh không kiềm nén được mà!”

Lôi Dương lại cười hề hề: “Duy nhất có một lần... chính là cái đêm bị hạ được kia.”

“Biểu tình của anh rất tốt nha!” Đồng Đồng không khỏi tức giận một chút.

Lôi Dương cúi đầu xuống hôn môi Đồng Đồng, bàn tay không an phận ôm ngực cô, anh thấp giọng: “Không phải em vẫn thực sự vui về sao?”

“Đừng gây loạn, em đi làm bữa sáng!” Đồng Đồng đỏ bừng hai má, cô hơi lạ với biểu hiện như vậy của Lôi Dương.

Lôi Dương ảo não: “Không, đừng động, anh sợ anh không nhẫn nại được! Cứ để anh ôm em một lúc!”

Đồng Đồng ngoan ngoãn không động đậy, nhưng lại cảm giác rất rõ ràng dục vọng của Lôi Dương, anh muốn tiến vào trong cô, gân xanh nổi lên, lửa nóng tỏa ra, trong đầu Đồng Đồng một trận u mê, dưới thân cũng ngày càng trở nên ẩm ướt.

Lôi Dương cứ nằm sát trên người Đồng Đồng, tay không có ý định buông cô ra, thanh âm ấm áp vang lên: “Đồng Đồng!”

Đồng Đồng lại động đậy muốn rời người ra.

Dục vọng trong người Đồng Đồng cũng đi ra khiến khuôn mặt Lôi Dương trở nên thống khổ nhìn cô.

Đồng Đồng xoay người giống một con yêu tinh nhìn Lôi Dương, bàn tay nhẹ nhàng đẩy ngã Lôi Dương nằm thẳng xuống giường.

Hai má hồng hồng, cánh tay chuyển dần từ bụng xuống thân dưới của Lôi Dương, cô nằm trên người Lôi Dương, ánh mắt yêu mị nhìn anh, rồi cô chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống thân dưới của anh.

Lôi Dương thật si mê nhìn Đồng Đồng, chờ đợi bước tiếp theo của Đồng Đồng, chỉ thấy Đồng Đồng hơi nâng cổ, người thật chậm rãi ngồi xuống.

Lôi Dương phát ra âm thanh thỏa mãn.

Anh khao khát cô!

Đồng Đồng giống hết một con yêu tinh, tình cảm mãnh liệt mà chủ động trong tư thế cười ngửa.

.....

Mỗi ngày lại trôi qua, tiết trời đã vào cuối thu, vết thương của Lôi Dương cuối cùng cũng lành hẳn.

Hai người dắt tay nhau đi trên đường, hưởng thụ cuộc sống an nhàn vui vẻ, cùng đi mua sắm, cùng ăn đồ nướng ven đường, cùng nhau đi khắp chốn của thành phố này, đi tất cả những nơi hai người muốn vui đùa.

Giống như đem toàn bộ thời gian đánh mất quay trở về.

“A Dương, em muốn chơi trò cười ngửa gối xoay vòng!” Trong công viên, Đồng Đồng kéo tay Lôi Dương, họ nhìn thấy rất nhiều trẻ em đang chơi.

Lôi Dương không đồng ý: “Không nên đi, em xem! Đây là bọn trẻ, chúng ta là người lớn, chơi như thế sẽ có nhiều người chế giễu.”

Đồng Đồng ra vẻ tức giận: “Anh nhất định không ngồi?”

“Ngồi thì ngồi... Hiện em đã ngồi lên rồi, còn thể diện gì nữa đâu mà mất chứ!”

“Này! Cũng không khác biệt lắm!”

“A Dương, chân em đau, anh cõng em được không?” Đồng Đồng làm nũng.

Lôi Dương nhìn bốn phía rồi mới lên tiếng: “Chúng ta ngồi xe được không?” Hai người lớn cõng nhau đi trên đường cái thật là làm tổn hại uy nghiêm của anh.

“Được nha, sau này đừng có hối hận! Tôi đi tìm người khác cõng”

“Em dám!” Lôi Dương trừng mắt.

Đồng Đồng uy hiếp ngược lại: “Sao lại không dám, muốn thử hay không?”

Lôi Dương nghĩ đến Đồng Đồng ở trên đường cái hôn một người đàn ông thì lòng không khỏi tức giận: “Anh cõng!”

Đồng Đồng nở nụ cười chiến thắng, nhảy lên lưng Lôi Dương, hai người cứ như vậy đi qua ngã tư đường như chốn không người.

“A Dương, anh có yêu em không?” Đôi mắt Đồng Đồng đáng yêu, cô suy nghĩ rồi hỏi.

“Yêu, rất yêu!” Mặc dù không biết có bấy gì đang rình rập mình không nhưng anh vẫn trả lời trung thực.

Đồng Đồng hiện khuôn mặt khổ não: “Nhưng em cảm thấy chỉ mình em biết thì không đủ.”

“Vậy em muốn thế nào?” Khuôn mặt Lôi Dương đen lại.

“Em muốn anh phải lớn tiếng bày tỏ nha, khiến cho mọi người trên toàn thế giới đều biết Lôi Dương yêu em!” Hai mắt Đồng Đồng sáng lấp lánh.

Lôi Dương nhìn lại Đồng Đồng, cười cười: “Đại ca, có thể thương lượng không?”

“Không thể!” Đồng Đồng kiên quyết trả lời ngắn gọn.

Lôi Dương trừng mắt, đáng về đại nam nhân: “Ài, cái cô này, đừng hành động như trẻ con chứ! Đi mau, chúng ta về nhà.”

Nói xong, Lôi Dương nhàn nhả đi tiếp về phía trước.

Song Đồng Đồng vẫn đứng tại chỗ, lớn tiếng hô: “Lôi Dương, anh yêu hay không yêu em?”

Một đám người vốn đang bận rộn liền dừng lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Đồng Đồng rồi nhìn về phía Lôi Dương đang đi về phía xa.

Lôi Dương quay đầu nhìn cô lại thấy thiên hạ đi đường tò mò, tất cả đều dùng ánh mắt chờ mong chiếu vào anh, kiểu như nếu anh không nói chuyện hoặc không nói yêu hoặc vân vân... liền có một đám người xông lên đánh anh một trận như từ.

Anh vốn là người cực lạnh lùng bấy lâu, nay làm sao mà lại làm chuyện này! Song nhìn ánh mắt ngập nước của Đồng Đồng... cuối cùng anh đành thỏa hiệp: “Lê Hân Đồng, anh cho em biết, anh yêu em, anh yêu em! Lôi Dương yêu Lê Hân Đồng!” Lôi Dương dùng hết khí lực hô lên.

“Lê Hân Đồng cũng yêu Lôi Dương!” Đồng Đồng cười rồi nói to.

Hình ảnh đám người dừng lại cũng rất ấn ý, tự động bận rộn trở lại.

Đồng Đồng vui vẻ tiến vào vòng tay Lôi Dương: “Em rất vui nha!”

Lôi Dương yêu chiều: “Em ấy, như một con gió nhỏ, anh không kịp nhận nè.”

Đồng Đồng ngược mắt: “Em mong mỗi ngày ta đều vui vẻ.”

“Đúng, mỗi ngày đều vui vẻ.” Lôi Dương kéo tay Đồng Đồng hướng về phía nhà họ.

“Đồng Đồng!” Một giọng vui mừng vang lên bên tai Đồng Đồng và Lôi Dương.

“Tân Nhiên! Lôi Dương! Đồng Đồng!”

Đồng Đồng quay đầu, cô cũng vui mừng. Cô buông tay Lôi Dương ra, cô có dấu hiệu tiến vào vòng tay Tân Nhiên, mà Tân Nhiên cũng mở rộng vòng tay chuẩn bị đón Đồng Đồng vào người.

“Em định làm gì?”

“Anh định làm gì?”

Hai giọng nam nữ đồng loạt lên tiếng.

Cánh tay mạnh mẽ của Lôi Dương ôm lấy vòng eo Đồng Đồng, còn trước mặt Tân Nhiên là một cô gái yêu kiều nhỏ nhắn, giống như trận địa vậy, đứng chắn trước mặt Tân Nhiên.

“Vân Ny!” Đồng Đồng mở to hai mắt.

“Đúng, đúng, là tôi!” Vân Ny nói, làm bộ hung hăng trước ngực Tân Nhiên một chút, uy hiếp: “Anh dám ôm thử xem!”

Lôi Dương cúi đầu bên tai Đồng Đồng cảnh cáo: “Em mà dám bước lên một bước thì hãy cẩn thận, anh sẽ khiến em một tháng không rời khỏi giường được!”

Bốn người đồng thời nhìn về phía đối phương.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi.” Đồng Đồng cùng Vân Ny đồng thanh.

Hai người đàn ông gật đầu.

Lập tức bốn người tìm một quán trà gần đó.

Họ ngồi trong một căn phòng riêng, không khí khàn trương háo hức, nghỉ lại Đồng Đồng cùng Tân Nhiên đã bao năm không gặp bỗng nhiên lại gặp nhau trên đường thế này, đã thế Tân Nhiên lại ở cùng một chỗ với Vân Ny. Thật không gì có thể tả hết nỗi vui mừng cũng như sự ngạc nhiên.

“Sao hai người lại ở cùng nhau? Mau nói xem!” Đồng Đồng phát huy đầy đủ tinh thần, đối với chuyện của Vân Ny và Tân Nhiên cô thật tò mò muốn chết.

“Khoan hãy nói chuyện chúng tôi, Đồng Đồng! Nói chuyện của hai người trước đi, hai người ly ly hợp hợp... còn nữa, năm đó chị bỏ đi mất biệt, chị đi đâu vậy? Trở về khi nào? Hai người làm thế nào lại cùng một chỗ?” Vấn đề của Vân Ny hỏi so với Đồng Đồng thực là quá nhiều.

“Chúng tôi?” Đồng Đồng liếc mắt nhìn Lôi Dương một cái rồi mới quay sang Vân Ny: “Anh ấy nha, sống chết vì chị, chị cũng không còn cách nào.”

“Mặc kệ thế nào, người yêu nhau ở cùng nhau đều là chuyện tốt.”

Đồng Đồng cười: “Em nói chuyện của em với Tân Nhiên đi!”

“Được rồi, được rồi.”

Đồng Đồng và Vân Ny, hai người mỗi người một câu, xem hai người đàn ông bên cạnh như không tồn tại.

Đang nói chọt Đồng Đồng như nhớ tới chuyện gì đó, liền nhìn Tân Nhiên và Vân Ny: “Đúng rồi... Quên không cho hai người hay một tin tốt lành.”

“Tin tốt gì?”

“Nhạc Bằng, Nhạc Bằng con mình vẫn còn sống, bây giờ sắp sáu tuổi rồi, vừa thông minh vừa dễ thương.”

Tân Nhiên không khỏi vui mừng: “Thật sao? Thật tốt quá!”

“Đúng vậy, là thật!” Đồng Đồng gật đầu.

“Anh là cha nuôi của Nhạc Bằng, anh nhất định phải gặp nó!”

“Điều đó là đương nhiên. Đúng rồi... Hiện hai người đang ở đâu?” Đồng Đồng cười hỏi.

Tân Nhiên giải thích: “Bọn anh vừa từ phía Nam trở về, nhà Vân Ny ở Nam Bộ, lần này về là xin ý kiến bố mẹ cho anh được ở cùng Vân Ny.”

“Nam Bộ? Vân Ny, sau này em sẽ không bỏ nhà đi chứ? Nói thật cho chị biết, sự việc năm đó là thế nào?”

“Giữ bí mật!” Vân Ny nháy mắt.

Ngồi ở quán trà, bốn người cùng nói chuyện về quãng thời gian đã qua, Đồng Đồng cũng cập nhật và hiểu thêm được chuyện tình giữa Tân Nhiên và Vân Ny.

Nguyên lai năm đó sau khi cô bị Viễn Hàng đưa đi, tất cả mọi người không có tin tức gì của cô, không tìm được cô, người nhà cô cuối cùng không còn đường lựa chọn đành bỏ cuộc, và Tân Nhiên cũng thế.

Anh rất đau khổ mất mát khi không tìm thấy người. Đúng lúc anh khổ sở nhất luôn có Vân Ny bên cạnh.

Mặc anh tức giận đuổi cô đi, Vân Ny vẫn cứ như vậy, tùy ý anh mắng chửi chối đẩy, cô vẫn như cũ mỗi ngày mỉm cười quan tâm anh, giúp anh vui vẻ, khiến anh dần dần quên đi nỗi đau khổ không có Đồng Đồng.

Cuối cùng, một ngày nọ anh uống rượu, trong cơn say mơ mơ hồ hồ anh phát sinh quan hệ với Vân Ny, sau khi tỉnh lại anh hối hận muốn chết.

Gào thét, kêu to!

Việc cùng Vân Ny nảy sinh chuyện như thế khiến anh đau khổ.

Cuối cùng Vân Ny đầy thương tâm và lòng chết lặng bỏ chạy khỏi nhà Tân Nhiên, cô lại bắt đầu lưu lạc, một mình sống cuộc đời phiêu bạt.

Từ đó trở đi, thế giới của Tân Nhiên thiếu vắng bóng Vân Ny, không còn cô nữ sinh nhỏ nhắn vui vẻ suốt ngày bên tai anh kêu “Tân đại ca...”, cũng chẳng còn ai bên cạnh anh lúc anh thương tâm cô độc, từ phía sau ôm anh, an ủi anh.

Tất cả mọi việc như thế anh đều không quen, anh không quen sự yên tĩnh như vậy, không có thói quen một thân một mình, anh bắt đầu nhớ lời nói và hành động của Vân Ny, nhớ cả đôi má tươi cười vô lo của cô.

Lúc đó anh mới phát hiện Vân Ny đã từ từ chiếm cứ lòng anh, còn anh thì vô tình hướng Vân Ny mà gào thét.

Gào thét rằng người anh yêu là Đồng Đồng, anh không yêu Vân Ny, rằng giữa hai người họ không có tình yêu làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy!

Hóa ra người đàn ông hiền lành cũng có mặt nhẫn tâm!

Còn một cô gái không có nét gì là tức giận cũng có sự quật cường!

May mắn thay, Tân Nhiên kịp thời tỉnh ngộ, anh tìm lại được Vân Ny, biểu lộ thành ý, như vậy mới không hối tiếc...

Mặc dù nói thì nghe nhẹ nhàng ngắn gọn nhưng Đồng Đồng biết Tân Nhiên và Vân Ny đã phải trải qua bao sóng gió mới có được ngày hôm nay, tình yêu sẽ không thay đổi.

Trò chuyện xong hai bên trao đổi số liên lạc rồi mới lưu luyến rời khỏi quán trà quay về nhà.

Đi trên đường Vân Ny giương mắt nhìn Tân Nhiên: “Anh còn yêu Đồng Đồng không?”

Tân Nhiên nhẹ nhàng cầm tay, vuốt tóc cô: “Ngốc ạ, đã lâu như thế em vẫn còn chưa tin anh ư? Chắc là lòng anh không đủ kiên định, hoặc anh không quá yêu Đồng Đồng đến mức chết đi sống lại. Tóm lại, lòng anh đã bị Vân Ny chiếm giữ, người anh yêu chính là tiểu nha đầu Vân Ny!”

Vân Ny hạnh phúc nở nụ cười.

Giữa bọn họ bây giờ đã chuyển qua giai đoạn mới, đã khác so với xưa.

Mỗi ngày Đồng Đồng và Lôi Dương đều làm những chuyện vui vẻ, một nhà ba người hòa thuận hạnh phúc. Ông Lê và bà Lê nhìn thấy đáng về Đồng Đồng mấy ngày nay cũng yên lặng chấp nhận Lôi Dương.

Lôi Dương đưa Đồng Đồng và Nhạc Bằng đi du lịch vòng quanh thế giới, đến rất nhiều nước Đồng Đồng muốn tới. Đến mỗi nơi đều để lại ký ức dấu chân họ từng đi qua.

Những ngày tháng vui vẻ cứ thế trôi đi, trên mặt Đồng Đồng tràn đầy hạnh phúc.

.....

Một năm trôi qua,

Trên bầu trời bắt đầu xuất hiện tuyết trắng, Đồng Đồng và Lôi Dương rúc vào phòng ngủ ấm áp nhìn qua cửa sổ, bầu trời đầy tuyết bay bay.

Lôi Dương thơm hai má Đồng Đồng, cô phát ra tiếng cười. Đang lúc hai người thân mật thì tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên đánh vỡ không khí.

Đôi mày đẹp của Lôi Dương khẽ nhíu, anh đứng dậy nghe điện thoại.

“A lô, có phải Lôi tiên sinh không?” Đầu kia vang lên tiếng một phụ nữ.

“Xin lỗi, cô nhầm số rồi!” Lôi Dương nói xong liền cúp điện thoại.

“Gi thế A Dương?” Đồng Đồng nhìn Lôi Dương.

Lôi Dương đang muốn lên tiếng thì điện thoại lại đổ chuông lần thứ hai. Anh có vẻ không kiên nhẫn, nhấc điện thoại lên quát: “Tôi nói cô gọi nhầm số rồi!”

“Là ba!” Một giọng già yếu vang lên ở đầu kia điện thoại, lọt vào tai Lôi Dương.

“Ba... đang trong bệnh viện, dù sao con cũng là con trai ta, ba hiện sắp chết rồi... chẳng lẽ con vẫn không tha thứ cho ba? Trước khi mất ba muốn con đến nhìn ba một chút cũng không được ư?” Là Lôi Lâm, thanh âm sung mãn của ông mang nhiều nét thống khổ, bị nhục cùng vô lực.

“Tôi không phải con trai ông!” Lôi Dương lạnh lùng không chút cảm tình.

Bên kia điện thoại vang đến một trận ho khan, tiếp theo Lôi Lâm lại nói: “Mặc kệ thế nào, ba cũng mong con tới một lần!”

“Tôi sẽ không tới đâu!” Lôi Dương nói xong liền dập điện thoại.

Đồng Đồng phát hiện sắc mặt Lôi Dương có vẻ không ổn, cô nằm trên giường áp mặt vào phía sau ôm thắt lưng anh, cúi đầu: “Ba anh phải không?”

“Anh không có ba!”

Đồng Đồng dùng má nhẹ nhàng cọ xát vào lưng Lôi Dương như một con mèo nhỏ làm nũng, cô nhỏ tiếng gọi: “A Dương!”

Lôi Dương bắt lấy cổ tay Đồng Đồng, vẻ không đồng ý: “Lôi Lâm, là Lôi Lâm, ông ấy đang ở trong bệnh viện.”

Đồng Đồng sợ run: “Ông... sinh bệnh rất nặng à? Chắc là thế, bằng không ông ấy sẽ không gọi điện cho anh. A Dương, đến thăm ông ấy đi!”

“Anh không đi, hành động của ông ấy căn bản không xứng đáng làm ba anh!”

Đồng Đồng than nhẹ một tiếng, đưa tay đến vị trí tim Lôi Dương, tiếng nói dịu dàng: “Anh sò ở đây đi, anh thật sự không để ý đến ông ấy chút nào sao? Dù sao giữa hai người là tình thân không thể chối bỏ, hai người cùng chảy dòng máu của Lôi gia. Anh không cần bận tâm đến em. Dù trước kia ông ấy làm gì thì giờ chúng ta đã vui vẻ ở bên nhau, em không ngại. A Dương, đến thăm ông ấy đi!”

Lôi Dương xoay người ôm Đồng Đồng, khẽ vuốt mái tóc tơ đen mượt của cô, không cất tiếng.

...

Hôm sau,

Khi Lôi Dương đi đón Nhạc Bằng về nhà đã thấy Đồng Đồng mang khuôn mặt bí ẩn tiến lại gần anh.

“Không phải em lại bày trò gì chứ?” Lôi Dương nhú mồm, hơi sợ hãi.

Đồng Đồng đánh nhẹ vào Lôi Dương: “Cứ nghĩ xấu cho người ta!”

“Nói đi, chuyện gì vậy?” Lôi Dương như nhìn thấu tâm tư Đồng Đồng, chỉ cần một cử động nhỏ của cô thôi anh đã đoán được cô muốn làm gì.

“Anh có phát hiện ra... chu kỳ của em đã trễ nửa tháng rồi không?” Đồng Đồng nhỏ nhẹ nói bên tai Lôi Dương.

Ánh mắt anh sáng lên rồi lại tối sầm: “Ý của em là... em có thai?”

Đồng Đồng đề nghị: “Em nghĩ thế! Hay hôm nay chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút được không?”

Lôi Dương hơi xúc động, cũng hơi hoảng loạn, vò vò đầu tóc: “Sao lại thế được? Chúng ta vẫn dùng “áo mưa” bảo hộ mà, lẽ nào mũ bị rách?”

Đồng Đồng trừng mắt, cá giận: “Sao anh lại biểu tình như thế? Chẳng lẽ việc em có thai khiến anh không vui? Anh nói vậy có phải ý anh là đứa bé không phải của anh?”

Lôi Dương vội vàng nói: “Đồng Đồng, ý anh không phải vậy. Nhưng giờ em đã ba mươi tuổi, nếu sinh tiếp sẽ không tốt. Hơn nữa anh cũng không muốn em lại phải chịu đau đớn như thế, anh rất sợ em có biết không?”

Đồng Đồng cười dịu dàng: “Đừng lo lắng, phụ nữ khi sinh con đều thế mà, đi đến bệnh viện đã rồi nói sau.”

Dù không yên lòng Lôi Dương cũng đành chấp nhận, anh đưa Đồng Đồng đến bệnh viện kiểm tra.

“Đồng Đồng, em thực đến bệnh viện là để kiểm tra hả?” Lôi Dương hỏi thẳng.

“Vâng!” Đồng Đồng không quay đầu lại, hướng phía trước đi tới, thuận miệng trả lời.

Lôi Dương bước nhanh từng bước, giữ Đồng Đồng lại: “Anh thực sự phải vào ư?”

Đồng Đồng làm như không nghe thấy Lôi Dương nói gì, cô nhìn một gian phòng bệnh rồi hô to: “A, đúng là ở đây rồi!”

“Theo anh về!” Lôi Dương đã hiểu ra mục đích của Đồng Đồng, cô lừa anh, căn bản cô không phải tới kiểm tra mà là muốn anh đi gặp một người.

Đồng Đồng nhẹ nhàng nói: “Không cần đâu, đã tới cửa rồi thì mau vào đi!”

“Anh không muốn gặp ông ấy!”

“A Dương, sáng nay em đã ngồi xe tới bệnh viện, em đã hỏi qua bác sĩ, bệnh của ông ấy không thể chữa khỏi. Vào đi thôi!” Đồng Đồng vừa nói vừa đẩy Lôi Dương vào trong.

Hai người mở cửa phòng rồi đi vào.

Một ông lão với làn da nhăn nheo đang nằm trên giường bệnh, nghe tiếng động, ông mở hai mắt hỗn độn nhìn Lôi Dương và Đồng Đồng.

“Em ra ngoài trước nhé, hai người cứ từ từ trò chuyện!” Đồng Đồng nói rồi đi ra ngoài, để lại Lôi Dương và Lôi Lâm trong phòng bệnh.

Lôi Dương nhìn Lôi Lâm như nhìn một người xa lạ.

Lôi Lâm đã không còn dáng vẻ năm xưa, bệnh tình khiến ông ngày càng trở nên hư nhược, giống ngọn đèn trước gió có thể tắt bất cứ lúc nào.

“Con đến... mà nói một câu... cũng không muốn nói ư?” Lôi Lâm thân thể suy yếu khó nhọc nói.

“Giữa chúng ta thì có gì đáng để nói chứ? Chuyện có thể nói là tôi đối với ông chỉ có oán ghét và thù hận!”

“Con thật sự tuyệt tình như vậy sao?...Ta... dù sao cũng là ba con.”

“Đủ rồi, tôi không muốn nhiều lời, ông cố mà tĩnh dưỡng nghỉ ngơi đi!” Lôi Dương nhìn thấy thân thể suy nhược của Lôi Lâm thì có chút không đành lòng.

“Thật là... Năm ấy chính con ra tay khiến sản nghiệp đều phá sản, khiến ta mất hết tất cả, con báo thù như vậy vẫn chưa đủ ư...? Hiện Hường Đồng đã như vậy cũng không làm giảm bớt oán hận trong lòng con ư?”

Trong mắt Lôi Dương có một tia nổi giận, anh cúi đầu nói: “Giữa chúng ta không chỉ có chừng ấy vấn đề, tôi sẽ không quên mẹ tôi đã chết như thế nào! Còn nữa, ông khiến Đồng Đồng chịu bao đau khổ, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông!”

“Xin thứ lỗi...”

“Ông nói cái gì?” Lôi Dương nhìn Lôi Lâm như không thể tin được, ông ấy nói xin lỗi, thật là một chuyện đáng buồn cười!

Trong đôi mắt Lôi Lâm tựa hồ đang quay về ký ức gì xa xăm, ông cúi đầu: “Ba biết con hận ba đã khiến mẹ con ôm hận mà chết... Đó cũng không phải do ba cố tình ác ý, ba thực sự cũng đau khổ mà.”

Lôi Dương chế nhạo: “Ông khổ sở ư, ông đã hại chết mẹ tôi, ông khổ sở thế nào? Ông cùng người phụ nữ khác ân ái ái ái, ông có để ý tới mẹ tôi sao? Chỉ là hiện tại ông đang bệnh nặng không ai chiều cô nên lương tâm mới thức tỉnh, có điều đã quá muộn rồi!”

“Không... Không phải như con nghĩ. Ba thực sự có nỗi khổ riêng.”

“Tôi không muốn nghe ông nhắc lại.” Lôi Dương nói xong, không đoái hoài tới ánh mắt nín giữ của Lôi Lâm, đi nhanh ra ngoài phòng bệnh, hốc mắt anh hơi đỏ, không biết vì quá khứ hay vì đáng về khổ sở của Lôi Lâm khi cận kề cái chết.

Đồng Đồng chờ bên ngoài liền tiến lên ôm lấy Lôi Dương.

“Minh về nhà đi!” Lôi Dương nhẹ giọng.

“Ừ!” Đồng Đồng gật đầu. Cô đã nghe toàn bộ câu chuyện giữa Lôi Lâm và Lôi Dương.

Đồng Đồng nghĩ, trong chuyện này chắc chắn phải có hiểu lầm hoặc có chuyện gì khó nói.

Tối ngày lễ bái thiên, Đồng Đồng tìm cơ hội rời Lôi Dương, cô đưa Nhạc Bằng tới bệnh viện.

Đồng Đồng mở cửa phòng bệnh, cô thấy Lôi Lâm vẫn hờ hững như cũ, không có người thân chăm sóc, cũng chẳng ai đến thăm ông.

Người vợ hiện tại của ông đâu?

Đồng Đồng chỉ cảm thấy hai chữ “thê lương”.

Nhạc Bằng ngẩng đầu nhìn Đồng Đồng, Đồng Đồng cúi xuống: “Vào đi, đó là ông nội con!”

“Ông nội?” Nhạc Bằng nghi hoặc nhìn Lôi Lâm.

Lôi Lâm nghe được cuộc đối thoại giữa Đồng Đồng và Nhạc Bằng liền mở to hai mắt nhìn về phía họ.

“Ông nội!” Nhạc Bằng đứng bên cạnh Lôi Lâm lên tiếng, cách xưng hô này thực xa lạ với nó.

Ánh mắt Lôi Lâm căn bản hỗn loạn lẫn bất ngờ, ngôn ngữ kích động: “Cháu là... là...”

“Thằng bé là con trai Lôi Dương, là cháu nội của ngài.” Đồng Đồng mỉm cười.

“Tốt, thật tốt quá! Không thể tưởng tượng được, lúc ta nghèo túng thì chỉ có hai người đến thăm ta.”

“Ngài là ông nội cháu à? Cũng chính là ba của ba cháu!” Nhạc Bằng tò mò hỏi.

“Đúng, ta là ông nội cháu, cháu trai, cháu lớn lên thật giống ba như đúc!”

“Ông nội, ông bị bệnh à?”

“Ừ, ông nội đang bị bệnh, có lẽ đây là sự trừng phạt dành cho ông nội vì mắc phải sai lầm quá lớn!”

“Ba cũng từng phạm lỗi, tuy nhiên mắc lỗi mà biết sửa thì mới là con ngoan.” Ba dạy cháu thế đấy.”

“Thật sự là một đứa bé thông minh.” Trên khuôn mặt đau ốm của Lôi Lâm nở nụ cười, rồi ông mới quay sang Đồng Đồng: “Lôi Dương... Nó không muốn gặp ta à?”

“Hôm nay anh ấy hôm nay có việc nên không tới được.”

Lôi Lâm suy nhược nói: “Mong con nói cho nó biết, ta muốn gặp nó một lần, ta có chuyện cần nói với nó... như vậy ta chết cũng không nhắm mắt.”

“Đừng nói như vậy, ngài hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Con làm ơn đồng ý đi. Bệnh tình của ta tự biết, sợ là ta không còn sống được lâu nữa...”

“Con sẽ thuyết phục anh ấy tới đây!”

Lôi Lâm an tâm gạt đầu, luồn mắt lại chiếu trên người Nhạc Bằng, ông chậm rãi vươn tay, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, ánh mắt lộ ra tia sáng thần kỳ.

Đồng Đồng và Nhạc Bằng phải đi, Lôi Lâm nhìn khuôn mặt đáng yêu của Nhạc Bằng thì vui khôn xiết, lưu luyến nói: “Có rảnh lại đến thăm ông nội.”

Nhạc Bằng dịu dàng gạt đầu: “Dạ vâng!”

Đồng Đồng đưa Nhạc Bằng rời khỏi đó, sau khi thấy Lôi Lâm, lòng cô cứ thờ dài. Cuộc đời thật ngắn ngủi, nhất định phải thật quý trọng cuộc sống trước mắt và cả người ở bên cạnh nữa.

Đồng Đồng muốn đáp ứng yêu cầu của Lôi Lâm là làm cho Lôi Dương đến bệnh viện thăm ông, nhưng nhìn thấy thái độ Lôi Dương không nóng không lạnh cô sợ có chút khó khăn.

Lôi Dương đeo tạp dề, bận rộn ở phòng ăn.

“A Dương, anh thật sự không đi à?” Đồng Đồng đi đến từ phía sau Lôi Dương, cẩn thận hỏi.

“Em đưa Nhạc Bằng đến thăm ông ấy rồi phải không?” Lôi Dương đột nhiên quay đầu, đôi mắt không vui nhìn Đồng Đồng.

Mi Đồng Đồng khẽ nhú, rồi cô reo lên: “Là Nhạc Bằng mặt báo hả?”

“Đồng Đồng, anh không có ý định đến thăm ông ấy lần nữa đâu.”

Đối với thái độ ngoan cố của Lôi Dương, Đồng Đồng thật không còn đường lựa chọn, cô tức giận nói: “Lôi Dương! Em đã nói nhiều như thế, cầu anh lâu như thế, tính nhẫn nại của em đã hết. Ông ấy dù sao cũng là người sinh ra anh, mặc kệ ông ấy có lỗi gì, anh đều phải tha thứ cho ông ấy! Chỉ sợ ông ấy sống không được bao lâu nữa. Em còn có thể tha thứ cho anh, tha thứ cho ba anh, thì anh vì cái gì lại không thể? Có phải anh muốn cho em biết, đối với anh, em cũng nên như thế, cũng nên hận anh cả đời?”

“Anh...”

“Anh cái gì mà anh! Ngày mai anh phải đi, điều ông ấy muốn là gặp lại anh một lần, có lẽ đây là cuộc nói chuyện cuối cùng của anh. Em đã hỏi qua bác sĩ, ông ấy chỉ còn sống được vài ngày, anh không cần làm cho em hiểu anh là một người lạnh như băng. A Dương! Nghe em được không? Em không muốn sau này anh phải tiếc nuối.”

“Anh đi, anh đi là được chứ gì!” Lôi Dương giả bộ phùng má tức giận, đồng ý thỏa hiệp với Đồng Đồng.

Đồng Đồng tức giận xoay người: “Đi hay không là tự do của anh, em không ép anh!”

Lôi Dương đi tới trước mặt Đồng Đồng, anh đành gác lại tâm tư của mình: “Anh tự nguyện mà, rất tự nguyện!”

Đồng Đồng cười cười: “Vây mới tốt chứ!”

“Thật hết cách!”

“Anh định ăn em!”

Hai người nhìn nhau rồi cười.

Lôi Dương đồng ý với Đồng Đồng, lời Đồng Đồng nói thực đúng. Nếu cứ ghi hận trong lòng, Đồng Đồng cũng không tha thứ cho anh, vậy cũng sẽ không có cuộc sống vui vẻ như bây giờ.

Lôi Dương tới bệnh viện thăm hỏi Lôi Lâm.

Tinh thần Lôi Lâm hôm nay hình như rất tốt, ánh mắt thực tình nhanh, ông dựa đầu vào gối, thấy Lôi Dương tiến vào thì thấp giọng: “Rất vui vì con đã tới.”

Lôi Dương đứng trước mặt Lôi Lâm trầm giọng: “Sức khỏe thế nào?”

“Hôm nay ba cảm giác người đã khá hơn. Con ngồi đi, ba có chuyện muốn nói với con.” Lôi Lâm chỉ chỉ cái ghế dựa bên giường nói với Lôi Dương.

Lôi Dương chậm rãi tiến đến bên giường ngồi xuống.

Lôi Lâm lên tiếng: “Ba muốn nói một chút về chuyện giữa ba và mẹ con, ba muốn con đồng ý nghe ba nói từ đầu về chuyện của mẹ con.”

“Ông nói đi, tôi nghe!”

“Trước khi ba và mẹ kết hôn, ba đã biết Tú Phấn, hai chúng ta yêu nhau và bàn đến huyện kết hôn. Nhưng ông con không đồng ý cho ba cưới Tú Phấn, ép ba cưới mẹ con. Cuối cùng ba vẫn nghe lời ông con kết hôn với mẹ con.”

Sắc mặt Lôi Dương hơi thâm trầm: “Nhưng mà ông không yêu mẹ, cho nên ông chưa từng đối xử tử tế với bà ấy.”

“Đúng, ba vẫn tưởng ba yêu Tú Phấn, mẹ con là một người phụ nữ thiện lương hiền lành, hơn nữa bà ấy trông rất được. Mặc kệ ba đối xử không tốt thế nào, mẹ con luôn dịu dàng hiền thực, đáng về không hôn không trách khiến ba không thể nào tức giận được. Rồi dần dần ba phát hiện hình như mình đang từ từ phản bội Tú Phấn, ý niệm này làm cho đầu óc ba cực kỳ khủng hoảng... Sau này, nghe ông nội con nói, Lôi gia chịu một lời nguyên thì ba càng thêm khủng hoảng, bởi ba quyết không thừa nhận ba đã yêu mẹ con sâu nặng, vì bà ấy thực sự hấp dẫn người. Ba đã không tự chủ được trước sự hấp dẫn ấy, nhưng nhớ tới lời nguyên kia, ba tự dặn mình không được yêu bà, song... ba không quản được tình cảm của lòng mình nữa... Ban đầu ba cũng không tin lời nguyên kia, nhưng một lần mẹ con bị bệnh suýt mất mạng mà không tìm được nguyên nhân. Mãi sau này ông nội con mới tìm một thuật sĩ giang hồ, ông ta nói là vì lời nguyên. Lôi gia chịu lời nguyên đàn ông Lôi gia cùng người mình yêu không thể kết hôn, muốn giữ được mạng sống của mẹ con phải vĩnh viễn cách xa bà ấy. Đến lúc đó ba mới tin lời ông nội con về lời nguyên đó.”

“Nói vậy... lời nguyên là có thật?”

“Đúng... Ba cảm thấy như vậy, cho nên ba vẫn cùng Tú Phấn đi lại bên ngoài, cách xa mẹ con, chuyện sau này hửn con đã biết.”

“Sau này mẹ vẫn không sống được!” Lòng Lôi Dương đau xót.

“Cho nên điều ba muốn nói là... mặc kệ con cùng cô gái kia yêu nhau thế nào cứ cùng yêu cùng sống như vậy đi, tuyệt đối không nên có nghĩ thức kết hôn, chỉ cần được ở cùng nhau, kết hôn hay không cũng không có gì quan trọng.”

“Ông thật sự yêu mẹ tôi?”

Ánh mắt Lôi Lâm xa xăm, ông cúi đầu: “Yêu, ba thực yêu mẹ con, nếu không phải vì tình yêu của ba thì mẹ con sẽ không rời xa con sớm thế. Tha lỗi cho ba đã không nói chuyện này sớm hơn.”

“Giờ con hiểu rồi, ba nghỉ ngơi cho tốt để mau chóng bình phục. Con sẽ còn tới thăm nữa.” Tâm tình Lôi Dương thực phức tạp, lòng cũng có chút đau thương.

“Đi đi, ba cũng hơi mệt muốn nghỉ ngơi một lát. Lần sau tới nhớ mang Nhạc Bằng theo, ba muốn gặp cháu.”

“Con hứa.”

Lôi Dương đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh, trong lòng hơi mênh mông vì những lời Lôi Lâm vừa nói. Anh chậm rãi hướng phía mặt trời đi tới nhưng phát hiện một mảnh đen tối trước mắt anh không khỏi dừng bước.

Đợi sau khi nhìn thấy lại ánh sáng anh mới lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn xung quanh, lòng hơi khó hiểu vì sao lại như vậy, song anh lại nghĩ có lẽ bị ảnh hưởng lời nói của Lôi Lâm nên mới thế.

Lôi Dương nhẹ bước hướng về phía cửa bệnh viện.

Lôi Dương đi thăm Lôi Lâm xong tâm tình cũng dần biến đổi, có lẽ vì câu nói kia của Lôi Lâm.

Ông ấy yêu mẹ anh.

Anh không hề hận Lôi Lâm như anh nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, nghe lời đề nghị của Đồng Đồng, Lôi Dương chuẩn bị đưa Nhạc Bằng tới thăm Lôi Lâm. Nhưng ngay lúc bọn họ đã chuẩn bị xong hết thầy anh lại nhận được điện thoại từ bệnh viện.

Lôi Dương tay nắm điện thoại, hơi run run!

“Sao vậy A Dương, mặt anh sao thế? Có gì không ổn à?” Đồng Đồng cũng có cảm giác bất an.

Lôi Dương thống khổ: “Ba... đã mất rồi... đêm qua...”

Lòng Đồng Đồng đau xót, cô ôm lấy Lôi Dương: “Em nghĩ nhất định là ba ra đi thanh thản, ba đi tìm người ba thực sự yêu thương.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Một bàn tay

Mỗi ngày sáng sớm tỉnh lại, việc đầu tiên của Lôi Dương là mở to mắt nhìn sang bốn phía, sợ một ngày tỉnh lại trước mắt là một màn tối đen.

Không nhìn thấy được Đồng Đồng, không thấy được ánh sáng!

Hôm nay nhớ tới chuyện xưa, Lôi Dương mở hai mắt nhìn bốn phía xong chậm rãi nhắm hai mắt lại, điều anh lo lắng đã xảy ra, đó là màu đen bao phủ mình.

.....

Đồng Đồng đã chuẩn bị xong bữa sáng, cô vào kêu Lôi Dương dậy, phải kêu Lôi Dương dùng cơm sớm để đưa Nhạc Bằng tới trường.

Đồng Đồng ghé vào bên người Lôi Dương, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói: "Heo lười, rời giường đi!"

Lôi Dương lại từ từ nhắm hai mắt, cúi đầu nói: "Đồng Đồng, anh hơi đau đầu, cho anh nằm thêm một lát, em ăn trước rồi đưa Nhạc Bằng đến trường được không?"

Đồng Đồng lo lắng hỏi: "Anh cảm thấy không khỏe à? Có muốn đi bác sĩ không?"

Lôi Dương vội vã nói: "Không có việc gì, để anh nằm trong một chút, em mau đi đi, nếu không Nhạc Bằng sẽ đến trường muộn mất!"

"Vậy được rồi, em đi sẽ trở lại nhanh thôi!" Đồng Đồng hôn nhẹ lên mặt Lôi Dương rồi đứng dậy đi về phía nhà ăn.

Đồng Đồng vội vàng dùng sáng xong sau đó đưa Nhạc Bằng đi học.

Đợi Đồng Đồng đưa Nhạc Bằng đi học Lôi Dương mới chậm rãi mở to mắt, từ từ đứng dậy, thử nhắm lại mắt lại, sau đó lại mở.

Chân anh lưỡng lự bước xuống giường!

Ánh sáng một lần nữa trở lại trong ánh mắt!

Mấy ngày nay số lần màu đen xuất hiện ngày càng nhiều, hơn nữa lại liên tục, thời gian cũng lâu hơn so với trước.

Lòng Lôi Dương càng phiền muộn.

.....

Đồng Đồng đưa Nhạc Bằng từ lớp mẫu giáo về, tiện thể mua giúp Lôi Dương liều thuốc đau đầu, về tới nhà lại phát hiện Lôi Dương đi đâu mất.

Không phải anh đang đau đầu sao? Sao lại không chịu nghỉ ngơi cho tốt chứ?

Đồng Đồng buồn bực gọi điện thoại cho anh, không có ai nghe. Gần đây Lôi Dương rất kỳ quái, không chịu nghe điện thoại, cũng thường xuyên giữa khuya mới trở về!

Trong lòng Đồng Đồng thấy không thoải mái, nói chung là cảm giác Lôi Dương có việc gì đó giấu cô. Cô còn có thứ cảm giác hoảng loạn, trong lòng miên man suy nghĩ.

Chẳng lẽ Lôi Dương không còn thương cô nữa sao? Gần đây nhất Lôi Dương đối với cô không còn biểu hiện tình cảm mãnh liệt ra bên ngoài nữa, giống như thiếu rất nhiều sung sướng.

Tới giờ thì anh cũng không cùng cô đi với nhau ra ngoài, anh luôn một mình một người lặng lẽ đi, lại không biết khi nào sẽ trở về.

Phải chăng không có được mới là tốt nhất? Hiện tại có được cô rồi thì không cần ép buộc như trước kia để cô ở lại bên mình, anh đối với cô thực sự đã mất đi hứng thú rồi sao?

Đồng Đồng không khỏi lắc đầu, nghĩ đến ý tưởng kia mà lòng cảm thấy tự trách, sao cô có thể hoài nghi Lôi Dương như vậy? Bọn họ qua bao sóng gió mới được cùng một chỗ, anh thực sự yêu cô, cô nên tin tưởng điều này.

Đồng Đồng đứng dậy, quyết định đến quán bar để xem Lôi Dương có ở đó không.

Cô lái xe ra khỏi khu nhà ở.

.....

Trong chốc lát, Đồng Đồng đã đi tới quán trước cửa quán bar ,cô dừng xe lại rồi đi vào quán.

Bên trong quán bar, ban ngày có vẻ ít người hơn, chỉ có vài người uống rượu.

Phục vụ nhìn thấy Đồng Đồng đều hướng cô chào nhưng thần sắc đều có vẻ không tự nhiên. Đồng Đồng gật đầu đáp lại, đối với biểu hiện không tự nhiên trên mặt họ cô cũng không nghĩ nhiều, cô hướng bước chân đến văn phòng của Lôi Dương.

Cửa căn phòng khép hờ, Đồng Đồng mở hé ra nhìn một chút, hình như có người bên trong.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra thì thấy một người phụ nữ, còn có cả... Lôi Dương!

Hình như anh uống rượu, đang nằm trên sofa, đầu để trên tay vịn sofa, còn cô gái kia mặc váy ngắn ngủn, ngồi trên ghế ôm vòng eo Lôi Dương!

Một trận ghen tuông quay cuồng tràn ngập trong lòng Đồng Đồng!

Cô không dám tin hình ảnh trước mắt mình, còn Lôi Dương của cô đã đến mức như bình hoa không động đậy. Người đàn bà kia lại quay đầu liếc mắt nhìn Đồng Đồng một cái, ánh mắt có phần hờn giận, giống như Đồng Đồng đến đã phá hỏng chuyện tốt của cô ta!

Vậy mà Lôi Dương vẫn như vậy, không hề phản ứng, để tùy ý người phụ nữ kia động tay động chân trên người anh!

A Dương thật sự không thương cô sao? Anh thật sự có người đàn bà khác bên ngoài? Nhìn thấy cô trước mặt lại không kiêng dè chút nào còn cùng người đàn bà khác thân thiết!

Trong lòng Đồng Đồng xuất hiện từng cơn run rẩy! Vì khiếp sợ mà cơ thể cũng hơi phát run, cô bước nhanh đến gần Lôi Dương, một tay túm cô gái trên người anh lôi xuống.

Đồng Đồng trừng mắt nhìn cô ta: “Cô làm gì mà cười trên thân người đàn ông của tôi?”

“Người đàn ông của cô?”

“Đúng, cho nên mời cô đi ra ngoài!”

“Ra thì ra!” Cô ta sửa sang lại quần áo vừa bị Đồng Đồng túm sai lệch, không nói gì nữa đi ra ngoài.

Lôi Dương lại nhắm mắt không nhìn tới Đồng Đồng.

Đồng Đồng kiểm nắn lòng mình, cô dịu dàng: “A Dương, anh uống nhiều phải không? Chúng ta về nhà đi!”

Nói xong cô đưa tay kéo Lôi Dương lại bị anh hung hăng đẩy ra. Lôi Dương cau mày: “Em tự về đi, anh muốn ở trong này!”

Đồng Đồng ngã ngồi trên mặt đất, rốt cuộc nhìn không được, hốc mắt nóng hổi, thật là muốn khóc, cô ghen ngào: “A Dương, anh hết thương em rồi sao? Sao lại đối với em như vậy! Em đã làm sai chỗ nào?”

Lôi Dương vẫn như cũ nhắm mắt lại: “Đừng nói bậy, đàn ông gặp dịp thì chơi bình thường thôi!”

Đồng Đồng đau lòng nói: “Gần đây anh rất lạ, không nghe điện thoại của em, luôn tự mình chạy đi, chưa bao giờ cùng em đi ra ngoài, giống như là trốn tránh em, vừa rồi anh còn cùng người đàn bà kia... rốt cuộc anh có biết mình đang làm gì không vậy?”

Lôi Dương chậm rãi mở to mắt, thích ứng với ánh sáng tại phòng, rồi anh từ từ ngồi dậy đưa mắt nhìn Hân Đồng ngã ngồi trên mặt đất, giọng có vẻ phiền toái: “Đừng choáng váng, anh không trốn tránh em, chỉ là tâm trạng hơi kém, đi ra ngoài thả lỏng chút thôi!”

Thả lỏng một chút? Cô làm anh thấy mệt mỏi sao? Anh muốn dùng cách như vậy để thả lỏng? Đồng Đồng lắc đầu khóc: “A Dương, đừng như vậy được không? Có chuyện gì anh cứ nói em biết, em có thể cùng anh chia sẻ, đừng như vậy! Chúng ta vất vả lắm mới được ở bên nhau, đừng làm em tan nát cõi lòng lần nữa! Lòng chúng ta sẽ không chịu nổi sự tra tấn này đâu!”

Trên mặt Lôi Dương hiện lên thần sắc thống khổ, cuối cùng anh lạnh nhạt nói: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều, không phải em phải về nhà sao? Đi thôi!”

Đồng Đồng nghe lời nói thản nhiên mà lạnh lùng của Lôi Dương thì lòng lại dâng từng đợt sợ hãi cùng đau xót, cô ngồi dưới đất không còn sức đứng lên, anh trở nên lạnh lùng, quá lạnh lùng. Đồng Đồng bất lực cúi đầu khóc rồi đứng dậy.

Nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt lăn xuống khóe môi, rơi trên mặt đất. Lôi Dương nhìn về mặt đau lòng của Đồng Đồng rốt cuộc lòng không chịu nổi. Anh đứng dậy, một tay kéo Đồng Đồng đến bên, ôm chặt cô, anh mang Đồng Đồng ngã vào sofa.

Thân hình cao lớn mang Đồng Đồng đặt trên sofa, hơi thở còn vương mùi rượu, anh cuồng loạn hôn đôi môi đỏ mọng dính đầy nước mắt của Đồng Đồng.

Tay anh ôm chặt Đồng Đồng, rồi anh dùng nụ hôn điên cuồng lại, đôi mắt đỏ đỏ nhìn cô, giọng anh trầm thấp: “Thực xin lỗi!”

Đồng Đồng ngừng khóc, không khỏi nhìn Lôi Dương, rốt cuộc anh bị sao vậy?

Lúc này còn lạnh lùng trong chốc lát lại nhiệt tình nóng bỏng.

Anh làm sao vậy?

Lôi Dương nhẹ nhàng nỉ non bên tai Đồng Đồng: “Em đừng dùng ánh mắt vô tội nhìn anh, bằng không anh sẽ nhịn không được, sẽ ở trong này ăn luôn em đó!”

“Không phải anh vừa muốn ăn người đàn bà khác sao?” Cô vẫn đề cập đến việc Lôi Dương sao lại đề thứ đàn bà như vậy tiếp cận, để tâm tới cái anh gọi là “gặp dịp thì chơi”.

Lôi Dương cúi đầu: “Em cũng thấy đấy, anh chưa làm gì cả, cả nhìn anh cũng chưa liếc nhìn cô ta một cái, là cô ta đến quyến rũ anh!”

Đồng Đồng trong lòng rầu rĩ, không khỏi nói: “Vậy còn anh, sao anh ngoan ngoãn để cô ta quyến rũ vậy?”

“Vì anh biết cô ta không dụ dỗ được anh, anh chỉ là của em, hơn nữa trừ em ra, thân thể anh mỗi một bộ phận đều không phản ứng gì, không tin em có thể sờ xem!” Lôi Dương nói xong kéo tay Đồng Đồng xuống đặt ở vật nam tính của anh!

Tay Đồng Đồng chạm đến vật sưng lớn dục vọng của Lôi Dương, sắc mặt không khỏi đỏ lên: “Không đúng, do vừa rồi anh vì người đàn bà kia dùng sức thôi, không phải do em!”

Lôi Dương nói với vẻ hối lỗi: “Thực xin lỗi, em phạt anh đi! Tội của anh không thể tha, nếu em không tha thứ cho anh anh chỉ có nước chết !”

“Nói bậy bạ gì đó? Sao anh cứ nói gở vậy?” Đồng Đồng nhún mày.

Đột nhiên Lôi Dương nghiêm túc nói với Đồng Đồng: “Nếu anh chết thì sao? Anh nói là nếu!”

Đồng Đồng ngẩng cổ lên nói: “Nếu anh chết em cũng không sống nổi nữa. Cho nên tốt nhất là anh còn sống, hơn nữa không thể đi trước em!”

“Cô nàng bướng bỉnh này! Chuyện này mà cũng cò kè mặc cả được sao?”

“Em mặc kệ, dù sao anh cũng không thể đi trước em được!”

Lôi Dương cười khẽ một chút: “Cô gái bướng bỉnh, nếu anh chết, em hãy sống thật tốt, hơn nữa tìm người đàn ông tốt, rồi kết hôn, nuôi dưỡng Nhạc Bằng trưởng thành, như vậy anh có chết cũng an tâm”

Đồng Đồng lắc đầu: “A Dương, không được nói vậy! Em sợ lắm, đang tốt như vậy làm gì mà chết chứ!”

“Anh nói là nếu mà!”

“Vậy em đây cũng nói nếu như vậy em sẽ không lấy người khác, cả đời này em là của anh, nếu cuộc sống không có anh tồn tại thì em sống cũng không còn ý nghĩa.”

“Được rồi không nói chuyện này nữa!” Lôi Dương nhắc thân lên.

Đồng Đồng cũng ngồi dậy.

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, thử nói: “A Dương, không phải anh đau đầu sao? Hay chúng ta đi bệnh viện được không?”

“Đã không đau nữa thì đi bệnh viện làm gì!”

Đồng Đồng nhìn Lôi Dương, cô cứ có cảm giác là có gì đó đang thay đổi lặng lẽ, rốt cuộc là cái gì ?

Là tình cảm của Lôi Dương đối với cô đã bắt đầu biến đổi sao?

“Có gì đâu, em về trước đi, anh còn phải đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, tối anh về!”

“Được rồi, em làm sẵn bữa tối chờ anh.” Đồng Đồng gật đầu.

Lôi Dương lại nói: “Buổi chiều anh đi đón Nhạc Bằng được rồi.”

Đồng Đồng ngờ ngác gật đầu: “Được, vậy anh dẫn Nhạc Bằng đến nhà mẹ em, mẹ nói muốn cho Nhạc Bằng ở hai ngày!”

“Anh biết rồi!”

Hai người nói chuyện với nhau xong ra khỏi quán bar, Đồng Đồng lái xe về nhà, tuy rằng không xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng đã có loại buồn phiền không rõ.

.....

Buổi tối,

Đồng Đồng làm bữa tối rồi đợi Lôi Dương về, cô tin tưởng Lôi Dương nhất định sẽ sớm trở về.

Đồng Đồng đang nghĩ ngợi Lôi Dương khi nào sẽ về thì nghe tiếng chuông cửa. Cô vội hạ tạp dề, thầm nghĩ chắc là không có ai khác tới mà có lẽ là Lôi Dương quên mang chìa khóa .

Cô bước ra mở cửa, cửa rộng mở lại thấy một người cô không ngờ tới.

“Viễn Hàng, sao anh lại tới đây?”

“Không chào đón anh sao? Vậy anh đi đây!” trên mặt Viễn Hàng mang nét trêu đùa thân nhiên.

Đồng Đồng cười, vẻ vui mừng: “Làm gì không chào đón chứ! Chỉ là em không nghĩ anh sẽ đến thăm em, mau vào đi!”

Viễn Hàng vào nhà Đồng Đồng, nhìn mâm cơm thơm lừng không khỏi nói: “Làm đồ ăn gì ngon thế?”

“Anh chưa ăn cơm à, vậy cùng ăn đi!”

“Anh ta đâu? Không có nhà sao?” Viễn Hàng liếc mắt qua nhìn mọi nơi.

“Anh ấy hả? Sẽ trở lại nhanh thôi, anh cứ ngồi xuống chờ chút đã! Chỉ chốc lát là chúng ta có thể ăn cơm !”

“Được rồi, dù sao anh cũng không vội!”

“Vâng.”

Đồng Đồng và Viễn Hàng ngồi trên ghế sofa phòng khách tán gẫu, sắc trời đã dần tối đen, lâu như vậy rồi mà Lôi Dương vẫn chưa về.

Trong lòng Đồng Đồng hơi lo lắng, cô trò chuyện với Viễn Hàng mà như không.

Viễn Hàng trầm mặc: “Có thể cho anh ly trà không?”

“À, anh chờ một chút, em mãi lo nói chuyện mà quên mất!” Đồng Đồng nói xong liền đứng dậy đi lấy cho Viễn Hàng một tách trà.

Đồng Đồng đến trước mặt Viễn Hàng định đưa trà nhưng chân bị vấp, thân thể ngã vào lòng ngực Viễn Hàng, nước trà trong tay cô đổ toàn bộ vào người anh.

Cô trấn tĩnh thân mình lại phát hiện tóc mình dính vào nút áo trên cùng của Viễn Hàng.

Đồng Đồng đang luống cuống tay chân gỡ mớ tóc bị quấn rối thì nghe một giọng hờn giận vang lên ngay phía sau.

“Ai có thể nói cho tôi biết là ở đây có chuyện gì không?”

Rốt cục Đồng Đồng cũng gỡ được tóc xuống từ chiếc nút trên áo Viễn Hàng, mặt mũi cô đỏ bừng, cô quay đầu muốn cùng Lôi Dương nói chuyện, còn chưa kịp mở miệng đã cảm thấy trên mặt đau đớn, bàn tay Lôi Dương mạnh mẽ không chút lưu tình tát vào mặt cô, âm thanh vang đến chói tai.

Đồng Đồng giữ khuôn mặt đau đớn, kinh ngạc nhìn Lôi Dương, nước mắt từ từ chảy xuống, cô khổ sở nói: “Anh đánh em!”

Trên mặt Lôi Dương là sự giận dữ, anh hét: “Phải, tôi đánh cô đó, các người là đôi cầu nam nữ, đi ra ngoài cho tôi! Đừng ở trong này làm ô uế nhà tôi!”

“Lôi Dương, rốt cuộc anh làm sao vậy?” Đồng Đồng thống khổ gào thét, cô cảm giác anh đã thay đổi, nhưng không nghĩ đột nhiên anh lại thay đổi đến như vậy.

“Sao anh đánh người như vậy được?” Viễn Hàng cảm tức quát Lôi Dương.

Lôi Dương lạnh lùng: “Sao hả? Anh đau lòng sao? Cùng lắm anh mang cô ta đi đi!”

“A Dương! Nhất định là anh hiểu lầm đúng không? Em và Viễn Hàng chỉ là...”

Lôi Dương chỉ vào cửa giận dữ nói: “Đủ rồi, tôi không muốn lại phải nghe lời giải thích của cô nữa, cô cùng hắn lập tức rời khỏi nhà tôi, bằng không tôi sẽ không khách khí với cô đâu!”

Đồng Đồng thống khổ: “Sao đến bây giờ anh còn chưa tin em? Hiểu lầm trước kia thật vất vả mới sáng tỏ, giờ anh rồi lại hiểu lầm em, chẳng lẽ anh thật sự không có tin em? Trong mắt anh, em chỉ là một người đàn bà lăng lợ nơi nào cũng quyến rũ đàn ông, anh xem em là loại đàn bà đó sao?”

Lôi Dương cười lạnh một tiếng: “Phải! Là tôi không tin cô, cô với hắn bụng dạ khó lường, cùng đàn ông ôm nhau, ở cùng một chỗ, cô còn muốn tôi tin tưởng cái gì đây? Mau mau đi ra ngoài cho tôi!”

Đồng Đồng mắt đỏ đầy nước, đau xót nhìn Lôi Dương, cuối cùng cũng xoay người, thương tâm chạy vội ra ngoài.

“Đồng Đồng!” Viễn Hằng la lên rồi cuống cuồng chạy ra ngoài theo Đồng Đồng.

Lôi Dương suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, vùi đầu trong khuỷu tay. Anh cúi đầu bật khóc bi thương, nỗi đau bao phủ quanh anh.

Đồng Đồng đau khổ chạy ra ngoài, Lôi Dương vẫn là không tin cô, thậm chí anh còn đánh cô.

Vì cái gì lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ chuyện trước kia vẫn chưa giáo huấn đủ anh ta? Lôi Dương nhất định đã thay đổi rồi, cho nên anh mới có thể như vậy!

Đồng Đồng thất thanh khóc rống lên, Viễn Hằng đã đuổi theo kịp, anh kéo cô gái đang khóc rống trong bóng đêm giữa đường ấy vào lòng.

“Đồng Đồng, em như vậy mà muốn đi đâu?”

Đồng Đồng lau nước mắt trên mặt, khổ sở nói: “Em . . . . đưa em về nhà mình đi!”

Tay Viễn Hằng chạm mặt Đồng Đồng, anh hơi khó chịu: “Mặt em . . . Giờ em mang bộ dạng này trở về, người nhà em nhất định sẽ lo lắng. Không thì em cứ đến nhà anh trước xem sao, hoặc anh tìm khách sạn cho em ở lại một đêm, ngày mai hãy trở về!”

Đồng Đồng lắc đầu: “Không cần, dù sao sớm muộn gì em cũng phải về, chuyện của em và anh ấy người nhà sớm hay muộn cũng sẽ biết!”

“Em sợ hắn hiểu làm sao? Cho nên mới không về nhà anh chứ gì?”

Đồng Đồng lắc lắc đầu, thương cảm nói: “Không phải đâu Viễn Hằng!”

Viễn Hằng áy náy khó nhọc nói: “Thực xin lỗi, nếu không có sự xuất hiện của anh cũng sẽ không làm em . . . . .”

Đồng Đồng sâu kín nói: “Không, Viễn Hằng, việc này không trách anh, nếu trong lòng Lôi Dương thật sự tin tưởng em, cũng như thực sự yêu em sẽ không dễ dàng có kết luận như vậy! Một cái tát của anh ấy đã làm tan nát cõi lòng, cũng đánh nát tình yêu của em dành cho anh ấy, nếu yêu nhau mà không tin tưởng nhau như vậy thì tình yêu này vẫn chưa đủ!”

“Được rồi, nếu em phải về nhà thì chờ đó, anh lái xe đưa em về!”

“Vâng! Phiền anh rồi!” Giọng Đồng Đồng làm cho người ta không thể không thấy được sự đau xót cùng sâu bi, lòng cô nhất định rất đau!

Viễn Hằng chạy xe lại rồi mở cửa cho Đồng Đồng lên xe, xong hướng nhà cha mẹ Đồng Đồng chạy đi.

Đồng Đồng ở nhà Lôi Dương rồi cứ như vậy ra đi, người nhà cô đã biết Lôi Dương và Đồng Đồng hình như có vấn đề gì đó.

Hơn nửa thấy mặt Đồng Đồng sung đỏ họ đoán được Lôi Dương đã đánh Đồng Đồng! Lê Gia Cường vừa biết đã tức giận muốn đi tìm Lôi Dương, muốn hỏi này anh ta rốt cuộc làm sao vậy.

Anh ta hết lần này đến lần khác thương tổn Đồng Đồng, lúc mới tỉnh lại vội vàng theo đuổi, đem Đồng Đồng trở lại bên mình, vất vả lắm hai người mới có cuộc sống tốt đẹp, anh ta lại làm cho Đồng Đồng thương tâm lần thứ hai.

Đồng Đồng và Lôi Dương cũng đã vài ngày không gặp mặt mà Lôi Dương vẫn như không có chuyện gì, anh lại chưa tới thỉnh cầu Đồng Đồng xin tha thứ. Đồng Đồng đáng bị đánh, việc anh làm là phải làm! Đến cả Nhạc Bằng anh cũng không đến thăm hay liếc mắt một cái.

Vẫn là Đồng Đồng bị tổn thương, cô như cũ không tiếc chờ đợi điều gì, chờ đợi Lôi Dương xuất hiện trước mặt cô.

Vẫn không có. Hơn mười ngày Lôi Dương vẫn không xuất hiện, chắc anh ta muốn đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ của hai người họ.

Anh thật sự thực đã không còn thương cô.

Ngày qua ngày, loại cảm giác này làm lòng Đồng Đồng càng đau hơn so với trước kia, trước kia cô đau là vì không nhìn thấy Lôi Dương, là vì những chuyện hiểu lầm.

Còn lần này là vì yêu, là vì tình yêu không được đáp lại mà đau lòng!

Lòng Đồng Đồng mỗi ngày đều chịu dày vò, nhưng cô không muốn lại cúi đầu trước mặt Lôi Dương, con người anh thay đổi, lòng cũng thay đổi!

Viễn Hằng, Nhạc Bằng và Đồng Đồng ở lại nhà bà Lê.

Cảm giác phụ nữ nếu nói chuyện đau lòng đều xoay người né tránh.

Lòng cô sẽ chết đi.

Nhạc Bằng vẫn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Dù anh không thương cô nhưng còn Nhạc Bằng? Nhạc Bằng là đứa con anh sinh ra, thứ tình cảm như vậy anh cũng có thể dứt bỏ được sao?

Đồng Đồng quá ngốc, cô hoàn toàn mất đi sức sống, mới loạn một cái đã như búp bê không có linh hồn.

Cảm giác cuộc sống thiếu thiếu gì đó, đau lại khóc không được, cô thậm chí nghĩ một mình sẽ chết lặng lẽ từng chút từng chút một.

Nhưng nhìn thấy cha mẹ tóc hoa râm, thấy họ vì cô mà không ngừng lo lắng, cô tự bảo mình phải kiên cường đứng lên, cho dù anh không thêm để ý thì cũng còn ba mẹ vì cô mà thương tâm.

Đồng Đồng chậm rãi từ giường đứng lên, đi ra cửa phòng ngủ tới gian phòng khách, mẹ Lê đang ở nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

Đồng Đồng nhẹ nhàng đi vào, từ phía sau ôm thắt lưng mẹ, bình tĩnh nói: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi, con làm là được rồi!”

Mẹ Lê vỗ vỗ tay Đồng Đồng: “Bây giờ mẹ còn có thể làm được, chờ ngày nào đó mẹ làm không được sẽ trông cậy vào con, giờ con không cần phải làm!”

“Mẹ, nói cái gì vậy? Mẹ vĩnh viễn đều khỏe mạnh trẻ trung mà!”

“Vậy con giúp mẹ nhặt rau đi!” Mẹ Lê nhìn thấy tâm tình Đồng Đồng hình như đã bình ổn một chút cũng yên lòng, bà không muốn nói nhiều lời trách móc nặng nề làm gì.

Nhưng ấn tượng đối với Lôi Dương thật sự là không thể quay lại.

“Mẹ, ba con đâu?” Đồng Đồng vừa nhặt rau vừa hỏi.

“Đi đón Nhạc Bằng rồi!”

“À!” Đồng Đồng cúi đầu đáp một tiếng, trong lòng rất áy náy, mấy ngày nay cô chỉ lo cho tình cảm của mình, không quan tâm đến Nhạc Bằng, cô thật sự không thích hợp làm một người mẹ tốt.

“Đồng Đồng... mẹ có cảm giác... con và người đàn ông đó... các con...”

Đồng Đồng khẽ cười: “Mẹ, mẹ muốn nói gì? Gì mà cái này cái kia?”

“Quên đi, xem như mẹ không hỏi!” Mẹ Lê thật sự không biết mở miệng hỏi như thế nào, sợ lại động vào nỗi đau của Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhẹ giọng: “Mẹ, con biết mẹ muốn hỏi gì, chuyện con và A Dương chuyện đúng không? Con thật sự không sao. Trải qua nhiều chuyện như vậy lòng con sớm đã bình tĩnh nhiều, đã kích lần này cũng không đánh đổ được con đâu. Con sẽ坦然 đón nhận, bất quá cần thời gian thôi!”

“Về về sau các con tính sao đây?” Cứ nghĩ hai người đã hòa hảo, dù sao còn Nhạc Bằng, chỉ là hiện tại Lôi Dương lại thay đổi.

“Về sau con cùng mẹ với ba cùng nuôi Nhạc Bằng lớn lên nha!”

Mẹ Lê trách yêu: “Quý nhà đầu, con muốn cho ta và ba con nhìn con cứ vậy không gả đi à?”

“Mẹ, chỉ là con chưa gặp người thích, hoa gặp mùa hoa nở không là thành hoa tàn, sao con lại không gả đi chứ? Mẹ cũng đừng quá lo cho con!”

Bà Lê lắc đầu, không quan tâm mới là lạ!

“Đúng rồi, ngày mai là lễ bái thiên, hai ngày nay thời tiết cũng tốt, con đưa Nhạc Bằng ra ngoài một chút đi chứ ở nhà luôn sẽ buồn!”

Đồng Đồng cúi đầu: “Đúng vậy, nên đi ra ngoài đi một chút, bằng không thân thể thật sự mọc meo, hơn nữa cũng lâu rồi không mang Nhạc Bằng ra ngoài!”

Đồng Đồng nghĩ gì đó lại xuất thần.

Bà Lê bắt đầu đi lấy đầu.

Muốn dứt khoát chuyện tình cảm thật không phải dễ dàng như nói bằng miệng.

.....

Ngày hôm sau,

Đồng Đồng mặc trang phục thật nhẹ nhàng thoải mái, không đến mức thoát nhìn vào là thấy sự sa đọa không có tinh thần, cô cùng Nhạc Bằng mặc vĩnh phục thật dày, hai mẹ con chuẩn bị đi ra ngoài.

“Mẹ, mẹ muốn dẫn Nhạc Bằng đi đâu chơi vậy?” từ lâu Nhạc Bằng đã mong mình có thể cùng mẹ đi ra ngoài chơi, nhưng mấy ngày gần đây nhất tinh thần mẹ cậu suy sụp, cũng không ghé mắt qua nhìn cậu lần nào.

Đồng Đồng đội mũ cho Nhạc Bằng : “Nhạc Bằng muốn đi đâu chơi mẹ liền mang Nhạc Bằng đến đó!”

“Mẹ, papa có đi không? Lâu rồi Nhạc Bằng không thấy papa, hơn nữa papa cũng không đến thăm Nhạc Bằng!” trong mắt Nhạc Bằng có sự mong nhớ Lôi Dương, cũng có một tia giận dỗi.

Lòng Đồng Đồng chùng xuống , nhưng cô vẫn cười buồn: “Papa con có việc không thể theo mẹ con mình đi được, để mẹ dẫn Nhạc Bằng đi, con nói xem được không?”

“Dạ.”Nhạc Bằng nhu thuận trả lời.

“Nhạc Bằng thực ngoan! Chúng ta xuất phát đi!”

“Dạ! Xuất phát!” Nhạc Bằng làm một động tác hướng về phía trước thật đáng yêu.

Hai mẹ con ra khỏi cửa.

Nhạc Bằng bảo muốn đi vườn bách thú, Đồng Đồng đồng ý chiều theo ý thích của cậu nhóc. Ở vườn bách thú, Nhạc Bằng nhìn những con vật nhỏ nhưng thật ra tâm trí lại lơ đãng, Đồng Đồng cảm giác từ đáy lòng có điều gì đó thật đau xót.

Nhìn mọi người trong vườn bách thú đều một nhà ba người, bộ dáng hoà thuận vui vẻ, lòng cô thực hâm mộ, họ đều một nhà hòa thuận.

Vì hâm mộ như vậy nên khuôn mặt tươi cười.

Cùng người yêu ở bên nhau âu yếm suốt ngày, đối với cô như vẫn là quá ít .

Xem xong vườn bách thú, Đồng Đồng mang Nhạc Bằng đi tới nhà ăn vì Nhạc Bằng đã đói bụng , mẹ con ăn no một chút xong họ rời khỏi nhà ăn.

“Nhạc Bằng còn muốn đi đâu nữa không?”

“Mẹ, con đến khu vui chơi xem được không?”

“Nhạc Bằng muốn đi đương nhiên là được rồi!”

Đồng Đồng nói xong bế Nhạc Bằng lên, chuẩn bị bắt xe đến khu vui chơi cho trẻ em.

“Mẹ, xem papa tới rồi kia!” Nhạc Bằng đột nhiên nói.

“Cái gì? Ở đâu?” tầm mắt của Đồng Đồng không khỏi nhìn theo Nhạc Bằng.

Cô thấy Lôi Dương tới rồi, anh cũng thấy được cô, nhưng trên mặt anh không một tia tình tự dao động, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Tâm tình Đồng Đồng thực phức tạp, ánh mắt không khỏi nhìn theo Lôi Dương mà chuyển động, anh quả nhiên . . . không tồi.

Rời cô đi, anh ta sống tốt lắm, thậm chí. . .bên người anh còn có một người phụ nữ, cô ta vô cùng thân thiết kéo tay anh.

Lòng Đồng Đồng đột nhiên đau một chút.

Anh đã có người đàn bà khác nhanh như vậy sao? Trong lòng Đồng Đồng dâng từng đợt chua xót. Không thể nào! A Dương sẽ không trở nên như vậy nhanh thế được!

Bọn họ cứ như vậy mà kết thúc sao?

Đúng vậy! Chắc là đã xong rồi, lúc anh tát cô một cái vô tình cũng kết thúc rồi!

Nhưng vì cái gì mà nhìn màn trước mắt này lòng cô đột nhiên rất đau?

Nhạc Bằng thấy Lôi Dương thì giẫy dụa từ trên người Đồng Đồng xuống dưới đất, chạy tới bên Lôi Dương.

Thằng bé ngược nhìn Lôi Dương, hô: “Papa!”

Khuôn mặt cứng ngắt của Lôi Dương rốt cục cũng biến hóa, bên cạnh anh cô gái cũng nhẹ giọng: “Đây là con anh à?”

Lôi Dương xoay người ngồi xổm cạnh Nhạc Bằng, bắt lấy bả vai nho nhỏ của Nhạc Bằng: “Nhạc Bằng!”

“Papa, sao papa không đến thăm Nhạc Bằng? Có phải papa không yêu Nhạc Bằng không?” Nhạc Bằng nói xong ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh Lôi Dương.

“Papa. . . . . chỉ là papa có chút việc.”

Nhạc Bằng khờ dại nói: “Papa, con và mẹ muốn đi khu vui chơi trẻ em, chúng ta cùng đi nha?”

Lôi Dương hơi do dự, cuối cùng mở miệng: “Nhạc Bằng, papa có việc rất vội, con đi với mẹ nhé? Hôm nào papa sẽ tới thăm con!”

Trong mắt Nhạc Bằng rõ ràng có chút thất vọng!

Cậu bé quay đầu lại nhìn Đồng Đồng cầu cứu.

Đồng Đồng dùng tay kéo Nhạc Bằng lại: “Đi thôi Nhạc Bằng! Papa có việc, hôm nào papa dẫn con đi chơi được không?”

“Dạ!” Nhạc Bằng thất vọng theo Đồng Đồng rời đi.

Lôi Dương chậm rãi đứng lên, cùng người phụ nữ kia hướng về phía cần đi.

Đồng Đồng ôm Nhạc Bằng, chậm rãi tiêu sái, cũng là đang gánh chịu sự đau thương trong lòng.

Tay Đồng Đồng ôm Nhạc Bằng, cô như người mất hồn, không chú ý đến một chiếc xe đang bên người cô chạy tới.

Lúc cô phát hiện ra, tận mắt thấy chiếc xe sẽ lao vào cô và Nhạc Bằng cô mới hoàn hồn, vội muốn né xa chiếc xe từ thần kia.

Nhưng vẫn bị chiếc xe kia đụng vào, Đồng Đồng ngã ngổ thật mạnh ở trước xe, cô vẫn che chở Nhạc Bằng chặt chẽ. Đồng Đồng cảm giác chân từng đọt đau ở đằng sau, cơn đau bắt đầu lan dần.

Đồng Đồng không quan tâm đến sự đau đớn của mình, cô sốt ruột xem xét Nhạc Bằng bị chính mình vùi vào trong ngực: “Nhạc Bằng, con không sao chứ, Nhạc Bằng!”

“Mẹ, con không sao!”

Lúc này Đồng Đồng mới thở phào.

Chiếc xe từ thần kia cũng ngừng lại, chủ xe chạy đến bên Đồng Đồng, nói với vẻ có lỗi: “Cô bị thương rồi phải không? Tôi không để ý cô từ bên kia đi tới, muốn đi bệnh viện không?”

“Bác tài, tôi nghĩ chân tôi bị thương rồi! Cũng không biết là bị gì, đầu tiên cứ đưa tôi đến bệnh viện!” Đồng Đồng nghe từng đọt đau đớn, đau đến nổi sắc mặt trắng bệch, đầu cũng hơi choáng váng.

“Được được, tôi đưa cô đến bệnh viện.” Xem ra chủ xe không phải là người trốn trách nhiệm, ông ta nói xong ôm Nhạc Bằng đến bỏ vào trong xe, lại ôm Đồng Đồng đến, cẩn thận đặt cô lên chỗ ngồi ở hàng trên.

Sau đó ông ta lái xe hướng bệnh viện gần nhất.

.....

Đến bệnh viện,

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ bảo Đồng Đồng bị gãy xương đùi phải.

Cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ cần từ từ tĩnh dưỡng, rất nhanh sẽ bình phục, sẽ không ảnh hưởng về sau!

Cuối cùng chủ xe đưa Đồng Đồng về nhà rồi rời đi.

Tuy nói là chiếc xe đụng vào Đồng Đồng, nhưng cũng do Đồng Đồng không chú ý, may mắn là chủ xe không ác ý chạy đi còn đích thân đưa Đồng Đồng vào bệnh viện rồi còn đưa về nhà.

Nhìn thấy Đồng Đồng trở về với bó thạch cao trên đùi, mẹ Lê và ba Lê cùng sợ hãi. Hơn nữa còn làm cho mẹ Lê tự trách mình, chính bà bảo Đồng Đồng đi ra ngoài giải sầu mới xảy ra tai nạn xe cộ.

Đồng Đồng hoạt động không tiện chỉ có nằm trên giường nghỉ ngơi.

Lòng cô đã chết lặng.

Nhạc Bằng tranh thủ lúc bà Lê và ông Lê đi ra ngoài có chút công việc liền gọi điện thoại cho Lôi Dương.

“A lô, papa. Papa ở đâu vậy?” giọng Nhạc Bằng đầy oan ức làm Lôi Dương không khỏi hỏi nhanh.

“Sao vậy Nhạc Bằng, hôm qua chơi vui không?”

“Không vui, lúc về mẹ bị xe đụng ngã, giờ mẹ vẫn chưa đi được, chân mẹ con giống như cắt đứt, làm sao bây giờ papa?” Nhạc Bằng khóc lên.

Đầu Lôi Dương căng thẳng, lòng cũng không khỏi lo lắng đứng lên dò hỏi: “Xe đụng vào đâu? Có nghiêm trọng không?”

“Hình như nghiêm trọng lắm, bác sĩ nói cắt đứt.”

“Cái gì? Giờ mẹ con ở đâu?” Lôi Dương đang ngồi đã nhồm dấy, vội vàng đi qua đi lại lo lắng.

Nhạc Bằng thương tâm nói: “Giờ mẹ đang ở nhà, mẹ không chịu ở bệnh viện!”

“Bị thương hư vậy sao lại không chịu nằm viện?.”

Nhạc Bằng cúi đầu: “Papa, papa tới xem mẹ được không? Mẹ đau lắm, không ăn được gì cả.”

“Papa lập tức đi liền.” trong đầu Lôi Dương giờ đều là bộ dáng Đồng Đồng bị thương, không biết cô có sao không. Anh cúp điện thoại, từ quán bar đi ra ngoài đón xe taxi hướng nhà Đồng Đồng chạy đến.

.....

Lôi Dương đi đến trước cửa nhà Đồng Đồng, ầm vang chuông cửa.

Nhạc Bằng nghe tiếng chuông cửa thì trong lòng vui vẻ cực kỳ, nhất định là papa, cậu nhóc vội chạy ra trước mở cửa ra.

“Papa.” Khuôn mặt lo lắng của Lôi Dương đập vào mắt Nhạc Bằng.

“Mẹ con đâu?” Lôi Dương sốt ruột hỏi.

“Mẹ trong phòng ngủ!” Nhạc Bằng chỉ chỉ phòng Đồng Đồng.

Lôi Dương không chút suy nghĩ hướng phòng ngủ của Đồng Đồng đi đến, đẩy cửa ra thì thấy được Đồng Đồng.

Ánh mắt anh đầu tiên nhìn thấy chân bị thương của Đồng Đồng được bọc thạch cao thật dày.

Nhạc Bằng đi đến trước giường Đồng Đồng, ngược nhìn Lôi Dương: “Hình như mẹ đang ngủ!” Sau đó lại ở bên tai Đồng Đồng nói: “Mẹ, papa đến xem mẹ nè!”

Nguyên Đồng Đồng vì đau đớn không ngủ được, nghe tiếng Nhạc Bằng, cô mở mắt thì thấy Lôi Dương đứng trước giường cô, nhất thời cô không biết đã xảy ra chuyện gì, Lôi Dương sao lại ở chỗ này!

Đồng Đồng nhớ tới thân mình, chân lại đau một chút, cô không khỏi nhủ mảy, Nhạc Bằng rất tinh ý đi ra ngoài, cười rồi đóng cửa lại.

“Tôi đến thăm Nhạc Bằng.” Lôi Dương đầu tiên mở miệng.

Đồng Đồng ánh mắt đau xót: “Được, Nhạc Bằng ở bên ngoài, anh đi đi!”

“Chân em làm sao vậy?”

Đồng Đồng quay đầu lại nhìn Lôi Dương, ánh mắt lo lắng của anh trốn ánh mắt Đồng Đồng.

Đồng Đồng hơi dịu giọng: “Anh đang lo lắng phải không?”

“Để tôi xem xem.” Lôi Dương ngồi bên giường Đồng Đồng, tay anh muốn lật đi tẩm chăn trên người cô.

Đồng Đồng cự tuyệt Lôi Dương, cô đau xót: “Anh đã không thương em thì đừng nên đối với em biểu hiện sự quan tâm như vậy. Anh đã không tin em cho rằng em là thứ đàn bà dâm đẳng, thì không cần bày ra bộ dáng lo lắng này, anh đã có người đàn bà khác thì đừng quấy rầy cuộc sống của em nữa. Anh đi đi.”

Lôi Dương dừng tay, nhìn Đồng Đồng mặt không huyết sắc, anh chậm rãi đứng dậy, sâu trong mắt là sự bất đắc dĩ đầy thống khổ.

Anh thực sự muốn an ủi Đồng Đồng, muốn dù sao đi nữa cũng sẽ thật yêu thương cô, nhưng về sau anh là một phé nhân, hơn nữa không sống được bao

lâu nữa sẽ từ từ chết đi, rồi cô sẽ thống khổ.

Bây giờ đau so với về sau đau thì cái đau sẽ giảm đi nhiều. ...

Anh làm khổ Đồng Đồng nhiều lắm rồi, về sau anh muốn cho Đồng Đồng sự an bài tốt nhất, làm cho sự đau xót của cô giảm đến mức nhỏ nhất.

Lôi Dương thống khổ nhắm hai mắt lại, xoay người chậm rãi hướng ra phía ngoài.

Đồng Đồng nhìn bóng dáng Lôi Dương đang dần xa mà tan nát cõi lòng, cô khóc, cố đứng dậy. Cô phải ôm lấy Lôi Dương, không cho anh đi.

Sao phải đối xử với cô như vậy?

Cô không tin Lôi Dương thật sự thay đổi!

Tình thế cấp bách khiến Đồng Đồng muốn ôm Lôi Dương lại, nhưng vì cái chân không nhúc nhích được cô lại ngã xuống giường, phát ra một tiếng la thống khổ.

Lôi Dương không khỏi dừng chân, rất nhanh đã bế Đồng Đồng đứng lên, lo lắng nói: "Thấy thế nào, em có sao không?"

Đồng Đồng ôm chặt Lôi Dương khóc: "Đừng rời em đi, A Dương, sao phải như vậy? Anh còn yêu em mà phải không? Anh lo lắng cho em đúng không? Rõ ràng anh biết em và Viễn Hằng chẳng có gì cả, sao anh lại nói vậy? Vì cái gì?"

Lôi Dương ôm Đồng Đồng đem cô đặt ở trên giường, cúi đầu nói: "Làm một người biết nhận thức đi, tôi nghĩ bất cứ ai cũng đều quan tâm em."

Đôi mắt đầy lệ của Đồng Đồng đau xót nhìn Lôi Dương: "Không, anh nói dối! Anh đối với em như vậy có phải vì anh có người đàn bà khác không còn thương em nữa?"

"Được rồi, em không cần nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt đi. Tôi còn có việc phải đi!"

Hay là anh muốn rời đi...?

Đi thôi, đi thôi, không có gì cả!

Không còn gì có thể làm Lôi Dương dừng lại, anh đi nhanh ra khỏi phòng Đồng Đồng.

Trong mắt Đồng Đồng, bóng dáng của Lôi Dương cũng bị nước mắt làm cho mờ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Cờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đại kết cục

Lôi Dương nhẹ nhàng bước đi, để lại Đồng Đồng đau lòng ở đó.

Nhạc Bằng im lặng ngồi ở phòng khách, thấy Lôi Dương từ phòng ngủ của Đồng Đồng đi ra liền đi đến bên người Lôi Dương, kéo tay anh, nhỏ giọng: "Papa, papa cãi nhau với mẹ à?"

Lôi Dương ngồi xồm xuống, xoa đầu Nhạc Bằng, ôm Nhạc Bằng thật sâu trong lòng, hơi đau lòng nói: "Papa lại làm mẹ con đau lòng rồi, con phải nghe lời mẹ biết không?"

"Vâng, Nhạc Bằng sẽ nghe lời mẹ, cũng sẽ thật ngoan, nhưng mà papa à, chúng ta đã lâu không gặp rồi, Nhạc Bằng thực sự muốn ở cùng papa, hơn nữa mẹ cũng sẽ không vui!"

Lòng Lôi Dương có chút đau, nhưng rút cuộc anh vẫn buông Nhạc Bằng ra: "Nhạc Bằng à, giờ mẹ con rất không vui, con giúp papa làm mẹ vui vẻ hơn nhé!"

"Papa phải đi sao?"

Lôi Dương không thể chịu được nữa, lau đi nước ở hốc mắt, thanh âm khó nhọc cất lên: "Đúng vậy, papa với Nhạc Bằng gặp lại sau nhé!"

"Papa, gặp lại sau!"

Lôi Dương đứng dậy, cũng không dám quay đầu lại nhìn Nhạc Bằng một lần, càng không dám... quay đầu lại nhìn phòng ngủ của Đồng Đồng một lần nữa, anh nhanh chóng hướng phía cửa rời đi.

Nhạc Bằng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn bóng dáng của papa nhanh chóng biến mất nơi cửa!

Lôi Dương chỉ gặp lại Đồng Đồng lần đó, từ đó về sau không còn xuất hiện nữa.

Chân bị thương của Đồng Đồng giờ đã đi được chậm chậm, nhưng lòng càng ngày lại càng đau hơn!

Trong thời gian này, cô không hề có tin tức gì của Lôi Dương, thậm chí ngay cả dừng khí gọi điện cho anh cũng không có, nhưng đến lúc gọi thì tình trạng điện thoại luôn không có ai nghe hoặc tắt máy.

Chắc là anh đang trốn tránh cô, không muốn cô quấy rầy anh. Dù thật sự anh không muốn chung sống với cô, không yêu cô, nhưng còn có Nhạc Bằng mà. Nhạc Bằng là do anh một mình nuôi nấng trong năm năm, chẳng lẽ ngay cả đến Nhạc Bằng anh cũng không cần?

Mấy ngày nay, ngay cả gọi điện ân cần hỏi thăm Nhạc Bằng Lôi Dương cũng không làm. Cô đến quán bar cũng chỉ thấy Cao Dã nói rằng Lôi Dương không ở đó mà đã chuyển ra ngoài sống. Cuối cùng Đồng Đồng đành buông tay coi như là hết. Bản thân cô cũng không biết mình đang muốn níu giữ hay cứu vãn cái gì!

Mỗi ngày, Hân Đồng ngoài việc chăm sóc Nhạc Bằng, để Nhạc Bằng ngồi bên cạnh khi ngồi đánh máy trước máy tính thì không còn thiết tha muốn làm gì nữa.

Nhưng tâm tình thì càng ngày càng tệ hại, lại bị nỗi nhớ tra tấn dữ dội hơn. Cuộc sống tinh thần của cô cứ như vậy mà sa sút. Cô tự ép buộc bản thân không được nghĩ, không được nhớ đến Lôi Dương nữa, không cần phải đau lòng, cô làm cho tâm hồn mình bình tĩnh trở lại.

Đồng Đồng chậm rãi ra ngoài muốn tìm Lôi Dương nhưng rồi lại nghĩ ngại mong lung trước cửa nhà. Đi tìm Lôi Dương thôi, còn chờ đợi gì nữa, chờ đợi điều gì? Nhưng cô lại không thể đi tìm Lôi Dương. Khóa cửa rồi lại mở cửa!

Cô cứ giằng co, đấu tranh như vậy cả nửa ngày trời, cuối cùng bị đánh thức, cô giật mình bởi tiếng chuông điện thoại. Đồng Đồng nhận được điện thoại của Cao Dã nói rằng hẹn gặp cô ở quán bar, anh có chuyện muốn nói.

Sau khi cúp máy, cô liền tỉnh tâm, trong lòng xuất hiện cảm giác kì lạ. Chuyện Cao Dã muốn nói là chuyện gì? Chẳng lẽ là chuyện có liên quan đến Lôi Dương?

Đồng Đồng nghĩ ngợi không thôi, nhưng cũng mở cửa xe ngồi vào lái thẳng đến bar.

.....

Hôm nay quán bar có gì đó hơi bất thường, trên cửa treo biển “Đóng cửa một ngày”, Đồng Đồng nghi hoặc đẩy cửa bước vào.

Trong quán bar thực sự im ắng không còn những âm thanh ầm ỹ như mọi hôm, giờ chỉ có Cao Dã ngồi trên ghế ở quầy bar. Hân thấy Đồng Đồng liền cao giọng: “Đồng Đồng, đến đây ngồi đi!”

Đồng Đồng gật đầu, đến ngồi đối diện với Cao Dã.

“Có chuyện gì sao?” Đồng Đồng nhìn không được mở miệng hỏi.

Cao Dã rót một ly rượu, uống một ngụm rồi chậm chậm hơi nở nụ cười: “Tôi có một số việc muốn nói với cô thôi!”

Trong lòng Đồng Đồng không yên, cô hơi khấn trương: “Có chuyện gì? Anh cứ nói đi!”

Cao Dã nhìn Đồng Đồng, trầm tư một chút, hơi do dự rồi nói: “Lôi Dương muốn nhờ tôi chuyển lời tới cô một việc.”

Đồng Đồng nghe hai chữ Lôi Dương thì lòng có chút kinh hoàng, cô không khỏi hỏi: “Anh ấy nói gì vậy?... Giờ anh ấy đang ở đâu?”

“Hiện giờ cậu ấy đang ở nước ngoài!” Cao Dã nhún mày, nhìn Đồng Đồng trả lời.

Đồng Đồng thì thào: “Anh ấy ra nước ngoài làm gì? Có ý tứ gì? Cao Dã, anh nói rõ ràng ra đi!”

Cao Dã nhún mày, chỉ nói đơn giản: “Cậu ấy kết hôn!”

Lôi Dương kết hôn! Giờ đây lòng Đồng Đồng hoàn toàn vỡ vụn, cõi lòng tan nát, cô chỉ cảm thấy nỗi đau, Đồng Đồng thống khổ mở miệng: “Anh nói... A Dương kết hôn? Không... nhất định anh đang đùa phải không? Nhất định anh đang trêu tôi phải không?”

Cao Dã thấy Đồng Đồng đau lòng như vậy liền nói: “Đồng Đồng, bình tĩnh chút đi, nghe tôi nói hết đã. Tôi muốn nói cho cô biết... mọi chuyện thật sự là như vậy. Tôi thực không đùa đâu.”

Nước mắt Đồng Đồng không tự chủ được rơi xuống, cô vẫn vội vàng: “Anh ấy liên lạc với anh như thế nào? Tôi muốn chính miệng mình hỏi anh ấy. Anh ấy kết hôn với ai? Tôi không tin!”

Cao Dĩ có vẻ không đành lòng nhưng vẫn quyết định nói tiếp: “Đồng Đồng! Đây đều là sự thật. Lôi Dương kết hôn với người khác rồi, bọn họ ra nước ngoài là để hưởng tuần trăng mật, hơn nữa sẽ không trở về nữa!”

Đồng Đồng lắc đầu: “Không! Sao lại thế được? Lúc trước chúng tôi thật sự rất tốt đẹp mà, vì sao lại thế này? Sao anh ấy lại phải làm vậy? Sao lại đột nhiên kết hôn với người khác? Việc này quá đột ngột, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó... bằng không A Dương sẽ không đối xử với tôi như vậy!”

“Giờ cậu ta đối với Thái Thái vừa gặp đã yêu, không bao lâu sau khi cùng cô hòa giải tốt đẹp, chúng tôi có nói chuyện ở quán bar này. Cậu ấy nói khi cậu ấy đang quen Thái Thái mới biết được tình cảm cậu ấy dành cho cô không còn mãnh liệt như xưa, đã không muốn yêu cô nữa!”

Đồng Đồng như người mất hồn: “Không yêu tôi? Vậy tại sao anh ấy không nói thẳng với tôi cho rõ ràng? Sao lại dùng cách này để nói cho tôi biết kết quả sự tình, anh ấy đang trốn tránh cái gì?”

“Cậu ta đã làm tổn thương cô rất nhiều, nhưng cậu ấy cũng muốn bồi thường cho hai mẹ con cô, hơn nữa trên danh nghĩa cậu ta có nhà là quán bar này, còn ngôi nhà trên đảo nhỏ của riêng mình đều ghi tạc lại những kỉ niệm cùng cô hòa thuận vui vẻ!”

Sau khi nói xong, Cao Dĩ lôi ra một tập tài liệu để lên mặt bàn, ngay trước mặt Đồng Đồng: “Chỉ cần cô kí tên vào đây, đơn li hôn ngay lập tức có hiệu lực!”

Đồng Đồng thống khổ: “Sao anh ấy sao lại có thể đối xử với tôi như thế? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ? Anh ấy không biết rằng làm như vậy so với giết tôi còn tàn nhẫn hơn sao?”

Cao Dĩ nhìn Đồng Đồng đau khổ nói như vậy liền không biết là có nên tiếp tục truyền đạt nốt những lời nói của Lôi Dương tới Đồng Đồng hay không.

Nếu nói cho Đồng Đồng biết rằng người đàn bà khác đã mang trong mình giọt máu của Lôi Dương, liệu cô có thể tiếp tục chịu đựng thêm đả kích này nữa không?

Đồng Đồng cảm thấy văn kiện trên quầy bar, vừa khóc vừa nói: “Cái này, tôi phải kí vào đây sao?”

Đồng Đồng chậm rãi đứng dậy, từng giọt nước mắt rơi xuống tờ đơn li hôn, giọng nói thật sự run rẩy: “Tôi không kí, sẽ không kí vào đó đâu!”

Nói xong cô như người mất trí, cầm tờ đơn li hôn trong tay xé nát, vứt lại đồng giấy vụn trước mặt Cao Dĩ, tựa như giờ phút này lòng cô cũng đang bị xé nát ra vậy.

Nhìn hình ảnh làm cho người ta không khỏi đau lòng này của cô, lòng Cao Dĩ cũng trở nên đau xót, rốt cuộc anh cũng không thể đem những lời tàn nhẫn kia nói lại cho Đồng Đồng nghe. Cao Dĩ đi tới sau quầy bar, có chút đau lòng nói với Đồng Đồng: “Cô nên quên cậu ta đi, cô còn Nhạc Băng, cô phải tự chăm sóc mình và Nhạc Băng thật tốt!”

Dáng vẻ Đồng Đồng mang sự bi thương cùng cực, cô lao đảo đi ra khỏi quán bar, Cao Dĩ đang nói gì cô đều không thể nghe rõ được.

.....

Lòng của cô đau quá, đau quá, cô phải về nhà ngay bây giờ!

Cao Dĩ nhìn Đồng Đồng không khỏi lắc đầu, thật không biết làm như vậy là đúng hay sai nữa!

Đồng Đồng về tới nhà liền nằm xuống giường, không hề ăn chút gì, nhắm mắt lại, mặc cho mọi người ai gọi đều không phản ứng, không đáp lại.

Hai mắt cô nhắm chặt, tựa hồ như mất đi sự sống, chỉ có luồng hô hấp chứng minh cô còn sống.

“Mẹ à, chị ấy sao lại biến thành như vậy?” Lê Gia Cương đau lòng nói.

Bà Lê cúi đầu khóc, lắc đầu: “Mấy ngày trước vẫn còn tốt đẹp lắm mà, tuy rằng nó nói chuyện không vui vẻ, nhưng sau đó nó đã quyết định tìm việc gì đó để làm. Kể từ khi nhận được điện thoại của Cao Dĩ đến quán bar gặp mặt, lúc trở về liền biến thành như vậy. Không biết đã xảy ra chuyện gì!”

Lê Gia Cương tìm điện thoại của Đồng Đồng, sau đó tìm số điện thoại của Cao Dĩ rồi ra khỏi phòng Đồng Đồng, sau đó gọi điện cho Cao Dĩ.

“Alô, Đồng Đồng à?” Cao Dĩ nhìn điện thoại báo dây số, tưởng là Đồng Đồng gọi điện tới.

“Tôi là em trai của Đồng Đồng, anh là Cao Dĩ phải không?” Lê Gia Cương nói, khẩu khí có chút vội vàng.

“Là tôi! Có chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn gặp anh. Tôi có chuyện muốn hỏi!”

.....

Lê Gia Cương vừa mới hẹn Cao Dã tới nhà, Cao Dã đã vội vàng chạy đến nhà họ Lê.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Cao Dã nhìn mọi người ngồi trong phòng khách, cảm thấy không khí thật nặng nề sâu khổ, anh ý thức được dường như đã xảy ra chuyện gì đó không hay. Chẳng lẽ là Đồng Đồng. ....

“Anh và chị tôi đã nói chuyện gì với nhau vậy? Giờ chị ấy thật lòng không muốn sống nữa. Mấy ngày rồi đã không chịu ăn uống gì, không hề mở miệng nói một lời nào. Rốt cuộc anh đã nói với chị ấy chuyện gì hả?” Lê Gia Cương vì sốt ruột mà khẩu khí có chút không tốt.

“Tôi chỉ nói với cô ấy Lôi Dương đã xuất ngoại!” Cao Dã cũng thật lòng nói ra rồi đứng dậy.

“Chỉ nói chuyện này thôi sao? Còn chuyện gì khác nữa không?” Trên thái dương của Lê Gia Cương nổi gân xanh gân đỏ.

“Tôi nói cho cô ấy Lôi Dương cậu ấy. ....”

“Anh ta thế nào? Anh nói nhanh lên đi!”

“Kết hôn!”

Cái gì?

Tất cả mọi người trong phòng khách đều giật mình, đứng hết cả lên.

Bà Lê, ông Lê sắc mặt tối sầm lại!

Lê Gia Cương tức giận: “Tôi chỉ biết chị ấy đang cùng hán ta quan hệ rất tốt. Sao hán ta có thể đối xử với chị tôi như vậy? Gã đàn ông thối tha! Chết tiệt!”

Mẹ Lê ôm lấy Nhạc Bằng, thống khổ: “Gia đình tôi đã tạo ra nghiệt chương gì vậy hả ông trời ơi?”

Những người trong nhà đều chìm vào yên lặng, không khí thực sự nặng nề u ám!

.....

Cao Dã trong lòng chứa đầy tâm sự trở về nhà, lấy điện thoại ra gọi cho Lôi Dương.

“Lôi, giờ cậu khỏe không?”

Lôi Dương không trả lời câu hỏi của Cao Dã mà hỏi ngược lại: “Giờ Đồng Đồng thế nào?”

“Thật sự cô ấy không tốt chút nào, hoàn toàn như đang tự giết chết chính mình. Im lặng nằm, không ăn không uống, cũng không nói không rằng như đang sống thực vật vậy! Lôi, cậu cảm thấy cậu làm như vậy là thật sự tốt cho cô ấy sao? Vì sao lại không nói toàn bộ chân tướng sự việc cho cô ấy? Vì sao cứ phải tra tấn nhau như vậy hả?”

Tâm tình Lôi Dương đau khổ vô cùng, nhưng vẫn kiên quyết như cũ: “Không, không thể nói cho cô ấy biết được. Giờ cô ấy chỉ tạm thời thống khổ thôi, rồi dần dần sẽ quên được. Còn tôi, cũng sẽ đến một ngày nào đó tôi không còn trên đời nữa. Giờ đau khổ như vậy tốt hơn nhiều đến ngày đó để cô ấy nhìn thấy tôi ra đi. Nếu tôi chết trước mặt cô ấy, cô ấy thực sự sẽ rất đau khổ, nhất định sẽ không chịu đựng nổi, không thể sống nổi, rồi cô ấy sẽ tự trách bản thân mình, cho rằng tôi vì cứu cô ấy mới dễ bị thương như vậy, mới bị mù mà dẫn đến tử vong!”

Cao Dã nghe Lôi Dương nói vậy cũng có vài phần đạo lý. Lôi Dương bị như hiện giờ vì vài năm về trước do cứu Đồng Đồng mà lưu lại di chứng thương tổn. Nhưng Cao Dã vẫn có vẻ không đồng tình: “Lôi, cậu thật sự không nghĩ đến phẫu thuật sao? Như vậy ít nhất cậu còn có cơ hội. Chẳng lẽ cậu cứ như vậy mà chờ ngày đó đến?”

“Cao Dã, cậu không hiểu sao? Cái gọi là giải phẫu chỉ nắm chắc ba mươi phần trăm hi vọng sống, nhưng nó lại làm cho người ta có thêm chút hi vọng! Nhưng tôi lại không thể hi vọng, tôi không muốn chết trong khi đang phẫu thuật! Cậu có hiểu không?”

“Nhưng giờ Đồng Đồng phải làm sao bây giờ? Cô ấy cứ như hiện giờ không phải là giải pháp!”

Lôi Dương thì thào: “Cô ấy sẽ không việc gì đâu. Bởi vì cô ấy yêu Nhạc Bằng, cô ấy sẽ không bỏ rơi Nhạc Bằng đâu!”

“Vậy còn cậu, một mình cậu như vậy có tốt không? Có thể ứng phó được không?”

“Tôi không sao, có một chú cún thật sự đáng yêu mỗi ngày đều ở bên cạnh tôi!”

“Dương, cậu nói là cậu... hoàn toàn không nhìn thấy gì sao? Phải không?” Cao Dã đau lòng.

“Đừng lo lắng cho tôi, thay tôi... chăm sóc Đồng Đồng thật tốt!” Lôi Dương nói xong, lập tức ngắt điện thoại.

Lôi Dương đeo kính râm, ánh mắt tựa hồ đang nhìn gì đó, nhưng cũng không thể nhìn thấy một thứ gì, bên cạnh là tiếng chó sủa ồn ào chờ đợi.

Tâm tình anh đều đang hướng về Đồng Đồng. Cô nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ quên được thôi!

.....

Đồng Đồng được đưa đến bệnh viện, thân thể cô hiện giờ phải truyền nước biển để duy trì. Bác sĩ nói rằng cô không bị bệnh gì cả, chỉ là đang trốn tránh đau khổ mà thôi. Cô không hề muốn tỉnh lại!

Cao Dã đi một chặng đường dài đến bệnh viện. Vì được Lôi Dương nhờ cậy hết sức quan tâm đến Đồng Đồng, khi biết Đồng Đồng phải vào bệnh viện, Cao Dã vội vàng chạy đến.

Bác sĩ nói nếu Đồng Đồng không tỉnh lại, chỉ sợ rằng cô ấy sẽ chết. Giờ đành phải dựa và trông chờ vào ý thức của cô ấy thôi.

Cao Dã bị Lôi Dương và Đồng Đồng làm cho liên lụy, hiện tại thống khổ nhất chính là hắn. Giờ phải làm sao đối với lời hứa với Lôi Dương đây?

Để tự Lôi Dương cô độc ở nơi xa chậm rãi chờ cái chết đến sao?

Để Đồng Đồng như hiện giờ, không có hi vọng lẳng lặng nằm ở đây, cũng đợi sinh mệnh trôi đi?

Cao Dã nôn nóng đi qua đi lại trước cửa phòng bệnh, cuối cùng lòng đã quyết định, anh đi tới trước giường Đồng Đồng, lớn tiếng nói với Đồng Đồng: “Đồng Đồng à, cô có biết bây giờ tất cả mọi người đều rất lo lắng cho cô không? Cô mở mắt ra nhìn xem ba mẹ cô, em trai cô, còn cả Nhạc Bổng nữa, còn có người bằng hữu là tôi đang rất quan tâm tới cô. Cô cứ như vậy mà ngủ sao? Sao cô lại yếu đuối thế hả? Cô hãy mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi tìm Lôi Dương đi! Tôi sẽ nói cho cô biết hiện giờ cậu ấy đang ở nơi nào. Cậu ấy không kết hôn, tất cả đều chỉ là lừa cô thôi! Hiện giờ bệnh tình của cậu ấy đang rất nghiêm trọng, vụ tai nạn cách đây mấy năm đã để lại di chứng. Giờ cậu ta là một người không nhìn thấy gì cả, sau đó sẽ tự mình cô độc mà chết đi. Cậu ấy sợ cô sẽ không chịu nổi mới gạt cô như vậy, mới nghĩ ra lý do như vậy để lừa dối cô. Cô có nghe thấy không hả?”

Thật lâu sau Đồng Đồng vẫn không tỉnh lại, đối với những lời nói của Cao Dã cô không hề có phản ứng.

Bà Lê không dám tin: “Thực ra Lôi Dương cậu ta.....”

Cao Dã thờ dãi: “Chuyện là... Cô có nhớ việc Đồng Đồng bị bắt cóc vài năm trước không? Lúc đó bom nổ mạnh, vì cứu Đồng Đồng nên Lôi Dương đã phải nằm viện hai năm trời. Và hiện giờ đã để lại di chứng, Lôi Dương đã hoàn toàn mù lòa, một mình ra nước ngoài, cậu ấy nói như vậy là để lừa Đồng Đồng, nói rằng cậu ấy kết hôn, lòng Đồng Đồng bị chết còn tốt hơn việc cậu ấy chết trước mặt cô ấy rất nhiều. Vì cậu ấy sợ Đồng Đồng sẽ không chịu nổi đã kích đó, không chịu nổi chuyện cậu ấy chết là do di chứng của vết thương kia!”

“Tôi...phải...đi...tìm...anh...ấy!” Một âm thanh yếu ớt vang lên bên tai mọi người.

Là tiếng nói của Đồng Đồng!

.....

Sau khi tỉnh dậy Đồng Đồng liều mạng tự mình đứng dậy. Cao Dã đã nói cho cô toàn bộ sự tình. Cô nhất định phải tìm được Lôi Dương, không để anh cô đơn một mình ở nước ngoài.

Cao Dã nói hết mọi chuyện của Lôi Dương cho Đồng Đồng nghe.

“Đồng Đồng, tôi không biết mình có sai lầm không nhưng tôi muốn hỏi cô một chuyện.”

Đồng Đồng cười buồn: “Có chuyện gì anh cứ hỏi đi.”

“Nếu Lôi Dương giải phẫu không thành công, hoặc cậu ấy thật sự có bất trắc gì, cô....”

Đồng Đồng bá đạo nói: “Tôi sẽ không để cho anh ấy ra đi như vậy, bởi vì anh ấy thật sự phải sống, không có anh ấy tôi sẽ không sống được, cho nên vì tôi, anh ấy bắt buộc phải sống.”

Đồng Đồng không trả lời ngay vấn đề mà Cao Dã hỏi nhưng Cao Dã đã hiểu được, Lôi Dương nói đúng, anh lo lắng cũng đúng thôi.

Đồng Đồng chính là người như vậy. Đem tình yêu so với sinh mệnh của mình là quan trọng nhất. Tình yêu với cô là không khí, Lôi Dương là tất cả đối với cô.

Không có Lôi Dương, không có gì là quan trọng nữa!

“Đồng Đồng, tôi chờ tin tốt của cô!”

.....

Vài ngày sau, Đồng Đồng nhanh chóng làm xong thủ tục xuất ngoại, lần ra nước ngoài này, cô lên máy bay đi đến một đất nước xa lạ, bước vào hành

trình đi tìm người cô yêu.

Cô nhất định phải nói cho người đàn ông kia biết, sinh tử không rời!

Đồng Đồng đứng trước nơi ở của Lôi Dương, trước đó Cao Dĩ đã cho cô địa chỉ. Một dãy phòng nhỏ bằng gỗ, một mảnh đất trống đầy cỏ xanh thật dài xung quanh nhà.

Trong nhà không có ai, mọi người đều đi ra ngoài rồi.

Cửa chính khóa chặt. Hân Đồng chỉ còn nước ngồi trước cửa chờ đến khi Lôi Dương trở về. Trong lòng không khỏi nhớ tới một sự việc xảy ra cách đây năm năm.

Cô đã đáp ứng điều kiện của Lôi Dương, làm người phụ nữ của anh, cũng là như thế này, chờ thật lâu mới thấy anh về.

Vừa mới bắt đầu ở chung, cô lại cùng anh trên giường rồi hôn mê bất tỉnh. Lúc đó, anh cứ tưởng anh tra tấn cô cho đến khi cô ngất đi.

Đồng Đồng đang suy nghĩ bỗng thấy ở xa xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Anh mặc chiếc áo gió màu đen, mang một chiếc kính râm lớn, tay dắt một chú chó dẫn đường chậm rãi bước đến, chậm chậm từng chút đến gần cô.

Là anh!... Là A Dương của cô.

Trong lòng Đồng Đồng chợt nảy lên một trận ghen tuông, nhưng lại có cảm giác xúc động muốn khóc.

Cô chậm rãi đứng lên, nhìn thấy Lôi Dương ở ngay trước mặt, anh cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình liền dừng lại.

Sau đó anh đỡ dẫn quay đầu, tìm chìa khóa rồi tìm kiếm ổ khóa, nhưng không cách nào lập tức mở cửa ra được.

Đồng Đồng lấy chìa khóa trong tay Lôi Dương giúp anh mở rộng cửa, sau đó bỏ chìa khóa vào trong túi áo anh.

“Cảm ơn!” Lôi Dương nói xong cùng chú chó “đạo manh” hướng vào trong viện mà đi, sau đó chậm chậm xoay người muốn đóng cửa lại.

Đồng Đồng lại chen đi vào cửa tới phía sau Lôi Dương.

Lôi Dương lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ là tôi không mời đăng ấy vào nhà!”

Đồng Đồng đi ra phía sau Lôi Dương, nhẹ nhàng ôm lấy hai má Lôi Dương đau lòng cọ xát vào đó.

Trong lòng Lôi Dương bỗng nhiên nảy lên một cảm xúc mãnh liệt.

Vui sướng, kích động, trên mặt biểu tình phức tạp, nhưng sau khi xúc động anh nhẹ nhàng đẩy Đồng Đồng ra, có hơi dùng sức nên Đồng Đồng ngã ngồi trên mặt đất.

Rồi Lôi Dương chạy trốn vào trong phòng, đóng chặt cửa lại.

Đồng Đồng đứng dậy đuổi theo anh, khẩn trương kêu lên: “A Dương, dừng cự tuyệt em được không? Anh không cần đẩy em ra lần nữa, dù anh có nói gì, nói thế nào đi nữa, em cũng sẽ không rời khỏi anh. A Dương! Mở cửa ra đi!”

“Em đi đi, em không nên tìm anh!” Lôi Dương rống giận.

“A Dương mở cửa, mở cửa ra đi mà!” Đồng Đồng vội vàng đập cửa, nhưng Lôi Dương lại không chịu mở cửa.

Cô ngồi sụp xuống trước cửa. Lôi Dương cũng không hề mở cửa mà đi thẳng vào trong phòng.

.....

Bầu trời đã tối đen như mực, Lôi Dương vẫn không hề có ý định mở cửa, trên bầu trời bắt đầu có mưa rơi tí tách.

Hạt mưa theo mái hiên rơi xuống, chảy thành dòng trên mặt đất. Đồng Đồng đứng dựa sát vào chú chó “đạo manh”.

“A Dương, mở cửa đi mà, bên ngoài lạnh lắm đó!” Đồng Đồng tựa đầu lên cánh cửa, la lên.

Nhưng bên trong không có âm thanh nào vang lên!

“A Dương, mở cửa đi, dạ dày của em đau quá đi mất, em sẽ đói mà ngất đi đó!”

Vẫn như cũ không có thanh âm.

“A Dương...” Một tiếng gọi suy yếu, vô lực sau tiếng gọi ầm ỹ, tiếp theo là tiếng: “Phù phù!”

Thật lâu sau không hề nghe thấy tiếng của Đồng Đồng, từ bên trong cánh cửa Lôi Dương vội vàng mở cửa ra, miệng hốt hoảng kêu lên: “Đồng Đồng!”

Nhưng không có ai trả lời anh. Anh cúi người xuống, lấy tay sờ soạng nhưng lại sờ thấy con chó “đạo manh” nằm ở cửa. Đồng Đồng đâu? Cô bỏ đi rồi sao?

Có lẽ cô bỏ đi thật rồi!

Lôi Dương cảm thấy mất mát, ngốc nghếch sững sờ trong chốc lát, dất chú chó “đạo manh” đi vào trong phòng rồi chậm rãi đóng cửa lại.

Đang định quay về phòng ngủ, Lôi Dương nghe được tiếng nước chảy, nhưng không phải tiếng mưa rơi bên ngoài, hình như là từ trong phòng vọng ra!

Lôi Dương dựa theo cảm giác hướng phòng tắm nhẹ nhàng bước đến. Có người ở trong phòng đang tắm! Là ai?

Chẳng lẽ là... Đồng Đồng!

Lôi Dương đang suy đoán xem là ai, bỗng cảm giác một bàn tay nhỏ bé mềm mại mát lạnh kéo đầu anh lại.

Cảm giác đó rất quen thuộc, quen thuộc tới nỗi cả đời này anh không thể nào quên được, là bàn tay nhỏ bé mềm mại của Đồng Đồng.

Cô vào bằng cách nào?

Anh lại muốn đẩy ra, nhưng Đồng Đồng dùng cả hai tay mạnh mẽ kéo anh lại.

Anh cảm giác được thân thể của Đồng Đồng chậm rãi tiến đến gần, hương vị quen thuộc trên người cô tràn ngập xung quanh anh.

Đồng Đồng với thân thể ướt sũng liềm linh áp sát đầu vào người anh mà ôm.

“A Dương!”

Giờ phút này Lôi Dương cảm thấy vô cùng chật vật, anh không thể nhìn thấy Đồng Đồng, không nhìn thấy được hình dáng mê người của cô!

Trong lòng anh có một loại cảm giác phức tạp càn quét: tự ti, khổ sở cùng bất lực. Anh cuống quýt né ra, lại không nhìn được phương hướng nên va phải đồ vật trong nhà, ngã xoài trên mặt đất.

“A Dương!” Đồng Đồng vội vàng tiến đến ôm lấy anh, đau lòng nói: “Không cần trốn tránh em, không cần trốn tránh em mà!”

Lôi Dương khổ sở nói: “Tránh ra, em tránh ra. Giờ tôi là một người mù, em còn tới đây làm gì? Em đi đi!”

“A Dương!” Đồng Đồng phủ đầu lên mặt Lôi Dương, nhắm mắt lại những đường nét trên mặt anh, cô đưa môi hôn lên đôi mắt anh. Lôi Dương thất thần, cúi đầu: “Tuy rằng hiện tại anh không thể nhìn thấy em, nhưng em vẫn mê người như vậy, vẫn làm cho anh mê muội!”

Đồng Đồng nói xong liền kéo đầu Lôi Dương áp vào mặt mình, dịu dàng nói: “Còn có tay, tay anh có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của em.”

Hân Đồng kéo tay Lôi Dương đặt lên ngực mình, cúi đầu nói: “Tay anh vẫn có thể cảm nhận được, tim em vẫn đang đập mạnh vì anh! Do đó không cần đẩy em ra nữa đâu!”

Lôi Dương đặt đầu ở ngực Đồng Đồng, chậm rãi đưa tay ra sau lưng ôm chặt lấy cô.

Giọt nước mắt của Đồng Đồng rơi xuống vì hạnh phúc.

“A Dương, chúng ta đi về giường đắp chăn vào nhé. Em thấy lạnh lắm!”

“Cả người không mảnh vải che thân, đương nhiên là lạnh, đúng là cô gái hư!” Lôi Dương sau một hồi lo lắng, rốt cục cũng mỉm cười.

Cô đến đây thì nhất định là đã biết hết thấy!

Mặc kệ anh có đuổi thế nào cô cũng không đi!

“Đưa em vào phòng ngủ nhé!”

Hai người đứng dậy khỏi sàn nhà lạnh như băng, Lôi Dương một tay ôm lấy Đồng Đồng, thật chậm rãi, thật chậm rãi, dựa vào cảm giác của mình hướng phòng ngủ đi đến.

Hai người cùng nhau ngã người xuống giường!

Thân hình rắn chắc của anh nằm ở trên người Đồng Đồng!

Đầu anh vùi sâu vào cổ cô: “Anh nên bắt em làm gì bây giờ?”

Đồng Đồng kiên định: “Sinh tử không rời!”

Lôi Dương hơi run sợ, thống khổ nói: “Anh không cần em chết, nếu anh chết, em nhất định phải sống thật tốt!”

“Không, A Dương, vì chính anh, vì em, vì Nhạc Bằng không được bỏ qua hi vọng. Nếu anh thật sự bỏ em ở lại em cũng không sống nổi đâu!”

“Đồng Đồng!” Lôi Dương đưa môi hôn lên vành tai Đồng Đồng.

Đồng Đồng cũng vuốt ve khuôn mặt Lôi Dương, thì thầm giận dỗi bên tai anh: “A Dương anh, em muốn anh yêu em!”

Lôi Dương chậm rãi ngồi dậy.

Đồng Đồng cũng đứng dậy, đôi môi mềm mại của cô nhẹ nhàng hôn lên khắp khuôn mặt anh, trút bỏ chiếc áo gió và chiếc áo trong của anh.

Khuôn mặt cô áp sát vào ngực anh, cô hôn lên môi anh, vuốt ve da thịt săn chắc và bóng loáng. (Tami: nuốt nước bọt, ực ực).

Đôi môi cô sau khi hôn môi Lôi Dương lại di chuyển xuống cằm, rồi di chuyển xuống dưới cái hàm nam tính của Lôi Dương, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích anh (Tami: đỏ hết cả mặt em rồi xD :’>).

Đồng Đồng như vậy làm cho ngực Lôi Dương phập phồng dữ dội, cuối cùng anh không thể chịu đựng được nữa, giống như một con sói gian ác gục xuống vai Đồng Đồng, anh cất giọng khàn khàn: “Đến chết em cũng không chịu buông tha anh sao?”

Đồng Đồng cười: “Đúng vậy. Anh chỉ có thể chết ở trên người em, em không thể cứ như vậy mà buông tha anh được!”

“Em đúng là yêu nữ.”

“Em là yêu nữ đó, cho nên anh đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi bàn tay em!” Đồng Đồng nói xong đưa bàn tay nhỏ bé lần theo quần Lôi Dương xuống khóa quần, kéo xuống. Tay cô đưa vào bên trong chiếc quần nhỏ của anh, cầm vào tay vật sớm đã phồng to tràn đầy dục vọng. (Tami: phụt... xị máu mũi, tay run run... Thật là so hot, hot hoooot = =. Type đến đoạn này tay run kinh khủng T_T).)

“Anh có muốn em không? A Dương!”

Lôi Dương nhanh chóng cởi bỏ quần áo vương vãi còn lại trên người, ôm chặt lấy thân thể nóng bỏng của Đồng Đồng, giọng anh khàn khàn: “Đối với em, anh mãi mãi không bao giờ cảm thấy đủ!” (Tami: -O wow...hic T_T. Ăn mòn xương chị mà cũng ko cảm thấy đủ là sao ~’~. Anh tham quá đi).

Bàn tay to lớn của Lôi Dương cuồng dã sờ soạng khắp người Đồng Đồng, vuốt ve chiếc eo thon nhỏ rồi trượt xuống đôi chân thon dài của cô, chầm lên vô số ngọn lửa thiêu đốt thân thể cô.

Hai tay của Đồng Đồng cũng phối hợp ôm lấy vòng eo Lôi Dương, nắm lấy cái vật đầy dục vọng của Lôi Dương, đặt vào “hoa huyệt” (ces: cái này thì ai cũng sẽ hiểu được, vì thế để e để nguyên tiếng Hán cho... *ngượng*) của mình, Lôi Dương phối hợp với Đồng Đồng, nhẹ nhàng một cái, nhanh chóng tiến vào nơi mềm mại, ấm áp của Đồng Đồng.

Hai người cùng nhau cúi đầu, phát ra tiếng rên rỉ.

Thân thể họ chặt khít một chỗ, anh cúi đầu xuống hai núm đỏ trên ngực Đồng Đồng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp. Hơi thở của Đồng Đồng ngày càng trở nên gấp gáp. Lôi Dương hôn lên khắp da thịt mềm nhũn trên ngực Đồng Đồng, rồi thẳng tiến tìm kiếm đôi môi đỏ mọng của cô.

“A Dương!”

“Làm gì bây giờ?” Lôi Dương dùng đôi môi mình, thân dưới không hề nhúc nhích.

“A Dương!” Đồng Đồng tiếp tục cúi đầu, tiếng la mềm mại cất lên.

“Nói cho anh biết, bây giờ làm gì đây? (Vít: thật là gian xảo mà :S)

Đồng Đồng vuốt ve tấm lưng của Lôi Dương, cúi đầu nói: “A Dương!”

Lôi Dương cuối cùng cũng không chịu nổi tiếng kêu khiêu khích của Đồng Đồng, mãnh liệt và hung hăng chuyển động bên trong Đồng Đồng, tốc độ cuồng dã tràn đầy dục vọng.

Đồng Đồng theo sự di chuyển thân thể của Lôi Dương, đang đưa thân thể của mình.

Một trận triền miên nóng rực diễn ra, tình cảm mãnh liệt, tiếng thở dốc gấp gáp, sau cơn triền miên, hai người cùng nhau tiến tới cực điểm đam mê dục vọng trên thiên đường.

.....

Đồng Đồng nằm gọn trong lòng Lôi Dương, áp sát vào ngực anh. Bàn tay của anh nhẹ nhàng vuốt tóc Đồng Đồng. Hai người đều không nói gì, đều đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

“Đồng Đồng!”

“A Dương!”

Không báo trước, hai người cùng nhau mở miệng.

“Anh nói trước đi!” Đồng Đồng nhích lại gần hơn trong lòng Lôi Dương.

Lôi Dương cười nhạt: “Anh quyết định sẽ đi trị liệu.”

“Thật không?” Cô có chút nghi vấn, nhưng cũng rất vui sướng.

“Đương nhiên là thật. Nhưng anh còn có một việc phải nói với em!” Anh bổ sung thêm.

“Chuyện gì?”

Lôi Dương nhẹ nhàng vuốt ve Đồng Đồng, giọng nói thật thấp: “Em còn nhớ lời nguyện kia không?”

“Có!” Đồng Đồng nắm lấy bàn tay xấp xỉ của anh.

Anh chậm rãi: “Lời nguyện kia chỉ có một bộ tộc ở phía Nam mới hiểu rõ được nó. Anh muốn cưới em, cho nên chúng ta phải giải được lời nguyện kia. Vì vậy anh sẽ đi trị liệu.”

Đồng Đồng rất mong muốn tương lai đó, cô cúi đầu: “Thật tốt, em sẽ mãi ở bên cạnh anh, cùng anh đối mặt. Nhất định anh sẽ thành công, A Dương à!”

“Không! Đồng Đồng! Em phải rời khỏi nơi này. Quay về đi.”

Cô ngăn ra, lắc đầu: “Không! A Dương! Em sẽ không về. Em phải ở bên anh!”

“Đồng Đồng! Hãy nghe anh nói hết đã.” Anh ngắt lời cô, tiếp tục: “Anh phải ở đây tìm ra thuật chữa trị, còn em có nhiệm vụ phải đi tìm bộ lạc kia, sau đó tìm kiếm phương pháp để giải được lời nguyện kia.”

Đồng Đồng lắc đầu: “Nhưng A Dương à, em không cần. Em chỉ cần ở bên cạnh anh thôi. Kết hôn hay không cũng không quan trọng.”

Anh ôm chặt cô: “Đồng Đồng, đồng ý với anh đi. Đây là nguyện vọng của anh. Chúng ta hẹn ước nhé, hẹn một năm sau sẽ gặp lại nhau ở nhà!”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả. Đồng Đồng, hãy tin anh. Anh sẽ thật kiên cường, anh sẽ đi điều trị, sẽ không bỏ em lại. Anh sẽ ở nơi đó chờ em, sau đó anh sẽ cưới em làm vợ. Thủ thuật của anh chắc sẽ rất thành công, hơn nữa sẽ khôi phục tốt, khi mắt anh đã sáng trở lại anh sẽ nhìn thấy em mặc chiếc áo cưới màu trắng, anh sẽ dùng thật nhiều cánh hoa trải trên thảm đỏ, sẽ tuyên bố rằng “Đồng Đồng chính là vợ anh”! Vì thế, Đồng Đồng à, em nhất định phải tìm được phương pháp phá giải được lời nguyện kia, biết không?”

“A Dương!”

“Đồng ý với anh đi, Đồng Đồng! Như vậy anh mới có thể an tâm điều trị được. Đồng ý với anh đi!”

Đồng Đồng đau khổ nhắm chặt hai mắt, áp mặt lên ngực anh, nghe tiếng tim đập bình yên của anh, cuối cùng hạ quyết tâm: “Em đồng ý với anh! Nhưng A Dương à, anh phải nhớ rằng, nếu như anh lừa em, nếu như anh không theo lời hẹn ước đến gặp em, em vẫn sẽ như cũ đi tìm anh!”

Lôi Dương nói với giọng thâm trầm: “Đồng Đồng, hãy tin anh, vì hẹn ước của chúng ta, vì tương lai của chúng ta, còn vì đứa con trai đáng yêu của mình nữa, chúng ta đều phải cố gắng!”

“Cùng nhau cố gắng!” Đồng Đồng sâu kín nói, nhưng trong lòng cô hiểu rằng, Lôi Dương làm như vậy thật mạo hiểm.

Thôi thì cùng nhau hi vọng đi!

Như vậy Lôi Dương mới có thể điều trị thật tốt!

.....

Đồng Đồng tâm tình bình ổn trở về nước, tuy rằng trong lòng cô không hề muốn vậy, nhưng cô vẫn trở về. Vì lời hẹn ước kia!

Cô mở cửa nhà, đứng trong phòng khách vắng vẻ gọi: “Mẹ à, con đã về rồi nè!”

Bà Lê từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Đồng Đồng thì vui sướng cất lời:

“Đồng Đồng, con đã trở về rồi!”

“Vâng, con về rồi!”

“Lôi Dương đâu? Sao không về cùng con?”

“Mẹ à, anh ấy phải ở lại làm trị liệu!” Đồng Đồng giải thích đơn giản.

“Vậy con trở về thế này làm sao chăm sóc được cho cậu ta?”

Đồng Đồng tiến lại gần mẹ, cúi đầu: “Mẹ à, con biết mẹ có rất nhiều nghi vấn, nhưng con với A Dương có một lời hẹn ước rằng một năm sau chúng con sẽ gặp lại nhau. Với cả sau này con sẽ xa nhà một thời gian, nhờ mẹ chăm sóc Nhạc Bằng hộ con. Mẹ à, con thật sự có lỗi với mẹ. Đến bây giờ vẫn để mẹ chịu vất vả như vậy.”

Bà Lê lo lắng nói: “Đây không phải là vấn đề, mấu chốt là con nói cho mẹ biết, con đang định làm gì? Con sẽ đi đâu?”

“Nhà A Dương có một lời nguyện, con cũng đã nói chuyện với anh ấy. Con muốn đi tìm phương pháp phá giải lời nguyện kia. Anh ấy đã đồng ý với con, một năm sau sẽ đến tìm con. Lúc đó thân thể anh ấy đã khỏe rồi, và con cũng đã tìm được phương pháp phá giải lời nguyện đó!”

Bà Lê không nói gì thêm, hình như bà có thể cảm nhận được tâm ý của Lôi Dương, và Đồng Đồng chấp thuận lời hứa đó chắc chắn là có mục đích.

Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, bà Lê rõ ràng biết rằng đứa con gái này của bà, nếu không có Lôi Dương sẽ không sống nổi, tình yêu là sinh mệnh của nó, còn Lôi Dương là không khí của nó!

Lôi Dương cho Đồng Đồng một hy vọng mờ ảo nhưng cũng tốt đẹp nhất! Có lẽ một năm sau, nếu như Lôi Dương giải phẫu không thành công, thì với một năm quá khứ, Đồng Đồng sẽ phai nhạt rất nhiều chuyện, cô sẽ chịu nỗi đau ít nhất.

Bà Lê nói: “Nếu con đã quyết định như vậy, mẹ sẽ giúp con chuẩn bị. Vân Ny cũng là người Nam Bộ nên con nên tìm cô ấy hỏi han một chút. Chắc là nó có thể giúp được con!”

Đôi mắt Đồng Đồng ánh lên tia sáng: “Phải a, con sẽ gọi điện cho hai người họ. Mẹ à! Mẹ thật tốt!”

Bà Lê thấp giọng: “Đi thôi. Con đi nghỉ một chút đi!”

“Vâng.”

Đồng Đồng về phòng ngủ, gọi điện thoại cho Tân Nhiên, hẹn Tân Nhiên và Vân Ny cùng tới nhà mình.

.....

Ngày hôm sau,

Sáng sớm Tân Nhiên và Vân Ny đã tới nhà Đồng Đồng, nghi hoặc không biết Đồng Đồng gặp bọn họ là muốn nói cái gì.

Với cả họ đều biết Đồng Đồng đi tìm Lôi Dương, vì sao lại trở về nhanh như vậy?

“Đồng Đồng, chị gọi bọn em đến làm gì vậy?” Vân Ny nhin không được hỏi.

“Vân Ny! Nhà em ở miền Nam đúng không?”

“Đúng vậy? Có chuyện gì sao?” Vân Ny khó hiểu.

“Vậy em có biết gì về lời nguyện rửa gì đó không? Nghe nói hình như có một bộ lạc thần bí ở miền Nam phải không?”

“Đúng vậy! Em có nghe ba em nói có bộ lạc gì đó rất thần kì, nhưng khoa học bây giờ không thể giải thích được!”

Đồng Đồng mắt sáng ngời, vội vàng nói: “Vậy bây giờ bộ lạc đó đang ở đâu?”

“Đồng Đồng, chị hỏi chuyện này để làm gì vậy?”

“Chị muốn đi tìm bộ lạc đó để phá giải lời nguyện của Lôi gia!”

Vân Ny nhú mày: “Nhưng em có nghe nói rằng bộ tộc đó đã “đồng hóa”, giờ bọn họ với chúng ta không có gì khác nhau. Bây giờ, họ có thể phân bố ở mọi nơi!”

“Chỉ cần họ còn ở miền Nam, ta nhất định sẽ tìm được!” Hân Đồng kiên định tin tưởng.

“Nhưng chị không đi cùng Lôi Dương sao?”

Đồng Đồng cười buồn: “Hai chúng tôi đã có ước hẹn rồi!”

.....

Tân Nhiên và Vân Ny vì Đồng Đồng trước tiên cũng quay trở về miền Nam, quyết định cùng Đồng Đồng đi miền Nam.

Đồng Đồng tạm biệt mọi người trong nhà và Nhạc Bằng, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng vì lời hẹn ước kia, vì Lôi Dương, hết thấy đều là tạm thời.

Ngày mai sẽ xuất phát, đầu tiên là đi vào miền Nam tìm giải pháp phá giải lời nguyện kia, một năm sau sẽ cùng Lôi Dương gặp nhau ở địa điểm đã hẹn!

Viễn Hàng nhìn cô nói lời từ biệt, cô thấy trong mắt anh đầy ưu thương. Đối với anh cô chỉ cảm thấy thật có lỗi.

Viễn Hàng đứng trước cửa sổ, cúi thấp một chút nói: “Xem ra chúng ta nhất định không thể đến được với nhau.”

Đồng Đồng đi được hai bước quay lại nói: “Viễn Hàng, hãy quên em đi và tìm một người phụ nữ khác. Đời này em đã phụ anh rồi.”

“Chẳng lẽ dù hân không phân biệt tốt xấu đánh em, em cũng không để ý sao?”

Đồng Đồng cười buồn: “Em có để ý, nhưng không có cách nào để quên được anh ấy. Em biết anh ấy làm như vậy chỉ vì muốn tốt cho em, làm cho em rời xa anh ấy, để em cùng anh ở một chỗ.”

Viễn Hàng đau khổ cười: “Hai người thật sự rất hiểu nhau.” Anh nói xong xoay người đối diện với cô: “Vậy thì anh chỉ có thể chúc phúc cho hai người, hi vọng hai người sớm thực hiện được lời hẹn ước!”

“Cám ơn anh, Viễn Hàng!” Đồng Đồng cười chân thành.

.....

Đồng Đồng mang theo lời hẹn ước trong lòng, lòng còn vương bận người nhà, còn sự lưu luyến không rời bước, bắt đầu hành trình đi miền Nam.

Nhưng cũng may có Tân Nhiên và Vân Ny làm bạn cho nên mọi người ở nhà cũng yên tâm một chút. Nhạc Bằng biết mẹ phải đi xa nhà nhưng lại không biết mẹ sẽ đi bao lâu.

Nhưng trong lòng cậu biết rằng, mẹ và papa sắp có một thời gian dài không ở bên cậu, mẹ và papa đều rời đi, và chắc chắn sau này ba người một nhà sẽ hạnh phúc bên nhau.

Đây là những lời mà mẹ cậu đã nói với cậu, nói rằng cậu ở nhà chờ ba mẹ cậu về, cho nên cậu sẽ nhớ kỹ lời nói của mẹ Đồng Đồng.

Đồng Đồng vừa đi, làm cho mọi người không tự chủ được nghĩ tới một câu “Thiên hạ có cuộc vui nào mà không tàn”

Tân Nhiên và Vân Ny theo cha mẹ cùng Đồng Đồng quay về miền Nam, Viễn Hàng cũng mang Kì Kì buồn bã rời đi.

Tất cả mọi người yên lặng cầu nguyện cho Lôi Dương điều trị thành công. Đồng Đồng có thể hoàn thành ước nguyện trong lòng, lời hẹn ước kia cũng sẽ thực hiện được.

Giờ phút này, mọi người tập trung lại một chỗ, họ đều đến tiễn Đồng Đồng. Ông Lê và bà Lê mang theo Nhạc Bằng, Gia Cương cùng với Tích Khổ vừa mới mang thai, Tuyết Nhạn cùng chồng cô đều đến, tất cả đều nhìn theo Đồng Đồng bước lên máy bay. Họ nhìn theo máy bay cho đến khi cất cánh, mang Đồng Đồng tìm kiếm giấc mộng!

Họ cùng nhau cầu nguyện!

.....

Đồng Đồng và Tân Nhiên, Vân Ny đi tới miền Nam, tạm thời ở lại nhà Tân Nhiên, họ cũng bắt đầu tìm kiếm bộ tộc kia. Nhưng Vân Ny có nói rằng bộ tộc kia đã bị xã hội này đồng hóa, đi trên đường cái, cô không thể biết được họ có phải người của bộ tộc kia hay không.

Việc tìm kiếm này quả thực rất khó khăn, nhưng Đồng Đồng không hề bỏ cuộc, trong lòng cô luôn luôn kiên định tin rằng sẽ tìm được bộ tộc họ. Chỉ cần phá giải được lời nguyện, Lôi Dương nhất định sẽ sống, anh sẽ khỏe mạnh, cuộc giải phẫu nhất định sẽ thành công, sau đó bọn họ nhất định sẽ ở bên nhau.

Mỗi ngày cô đều nhớ đều nghĩ đến Lôi Dương, nhưng bọn họ còn có lời hẹn ước, không đến ngày hẹn thì không liên hệ, không gặp mặt, cho nên nỗi nhớ chỉ có thể chôn chặt tận đáy lòng.

Cô cứ như vậy đi tìm bộ tộc kia, tìm phương pháp phá giải lời nguyền. Thời gian nhanh chóng lặng lẽ trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc sắp được một năm, lời hẹn ước giữa Đồng Đồng và Lôi Dương cũng sắp đến kì hạn.

Nhưng nếu không tìm được phương pháp phá giải lời nguyền, cô vẫn sẽ quay trở về nhà, sẽ ở nơi đã hẹn chờ đợi Lôi Dương.

Khi mùa đông vừa kết thúc, mùa xuân đang lặng lẽ tiến đến, cuối cùng Đồng Đồng cũng tìm được một người thuộc bộ tộc kia, nhưng hắn lại không biết gì về lời nguyền đó.

Nhưng cũng thật may mắn, tuy bộ tộc này đã dung hợp cùng thành thị nhưng người đó với bộ tộc vẫn còn chút liên hệ, hắn đưa Đồng Đồng đi gặp đại pháp sư, là một lão bà một trăm tuổi. (Vitamin: đuổi T_T! cái đoạn này dịch khó đã man).

Đồng Đồng như thấy được hi vọng, trong lòng tràn ngập sung sướng, cô đi theo người tên là Tắc Du Lai đi gặp vị pháp sư kia – Hữu Khôn bà bà!

.....

Đó là một ngôi nhà cổ xưa, xung quanh phát ra một cảm giác u ám thần bí. Tắc Du Lai nói cho cô biết, vị pháp sư đó đang ở chỗ này.

Hơn nữa phải có lòng thành, xem cô cùng vị pháp sư này có duyên hay không, bằng không đại pháp sư sẽ không dễ dàng gì mà giúp cô.

Cô đi theo Tắc Du Lai tiến vào trong nhà.

Cô nhìn thấy một lão bà mặt có nhiều nếp nhăn đang nhắm mắt nằm trên ghế bên cạnh cửa sổ, cảm nhận ánh nắng ấm áp của mặt trời chiếu vào mình.

Kia chắc hẳn là Hữu Khôn bà bà, bà thoải mái hưởng thụ những gì mình muốn, ánh sáng mặt trời chiếu trên thân thể bà thật ấm áp.

Loại cảm giác này làm cho Đồng Đồng đứng yên lặng một hồi lâu, tâm tình cũng ấm áp hơn một chút. Tắc Du Lai đang muốn mở miệng nói với Hữu

Khôn bà bà nhưng Đồng Đồng lại lắc đầu, ý bảo Tắc Du Lai không nên quấy rầy tâm trạng đang bình thản của bà.

Hai người đứng ở chỗ đó cùng đợi Hữu Khôn bà bà tỉnh giấc.

Cuối cùng sau khi đợi thật lâu, Hữu Khôn bà bà chậm rãi mở mắt, nhìn về phía Đồng Đồng cùng Tắc Du Lai.

Hình như bà không hề ngạc nhiên khi họ đến, ánh mắt đã mờ đục nhìn Đồng Đồng, thanh âm già nua chậm rãi: “Cô thấy rồi sao? Cảm nhận được gì?”

Đồng Đồng theo trực giác nói: “Cháu thấy bình thản, yên bình cùng một tâm trạng ôn ái!”

Hữu Khôn bà bà về thân nhiên cười: “Tìm ta có chuyện gì không?”

Đồng Đồng đáng vẻ tiều tụy, quỳ xuống một bên cạnh Hữu Khôn bà bà, khẩn thiết: “Cháu nghĩ bà có một tấm lòng nhân ái mà tâm bình thản, cháu muốn hoàn thành lời ước định giữa cháu và người cháu yêu thương nhất! Có một lời nguyền rủa, cháu mong bà có thể nói cho cháu biết phương pháp để phá giải lời nguyền đó, để cháu và người cháu yêu thương nhất cùng nhau sống hạnh phúc.”

Hữu Khôn bà bà nhìn ra ngoài cửa sổ, sâu kín nói: “Đó là lời nguyền rủa nhà họ Lôi phải không?”

Đồng Đồng kinh hãi nhìn bà: “Bà biết lời nguyền này sao ạ?”

“Đúng vậy. Những chuyện của bộ tộc, không có chuyện gì là ta không biết.”

“Vậy có phương pháp nào có thể giải được lời nguyền đó không ạ?”

“Cách giải tất nhiên có, nhưng không biết cô có chịu làm hay không thôi?”

“Chỉ cần có thể, cháu nguyện ý làm!”

Hữu Khôn bà bà nhìn thoáng qua Đồng Đồng: “Lời nguyền có thể biến mất. Có một cách có thể đem lời nguyền này chuyển lên người người khác. Cô có thể lựa chọn một người mà cô hận nhất, hoặc người cô căm ghét nhất, như vậy lời nguyền sẽ biến mất!”

Đồng Đồng không chút do dự lắc đầu: “Chỉ có cách này sao ạ? Vì bản thân mình mà lại muốn đã thương người khác sao? Như vậy, cháu nghĩ cháu cùng anh ấy nhất định không thể ở cùng một chỗ. Cháu không thể làm như vậy được! Làm vậy để ở bên nhau, lương tâm cháu cả đời không bình yên!”

Đồng Đồng nói xong nhìn về phía Hữu Khôn đại pháp sư: “Đã làm phiền bà rồi, cháu nghĩ cháu cần phải trở về. Nhưng dù gì cũng thật sự cảm ơn bà!”

Hữu Khôn bà bà nói: “Cô thật sự không muốn như vậy sao? Chỉ cần cô nguyện ý, cô sẽ cùng người yêu cô có thể ở cùng một chỗ rất nhanh thôi.”

Đồng Đồng đứng dậy hướng Hữu Khôn bà bà khom người chào: “Cảm ơn bà, nhưng cháu không muốn, và cũng không thể làm như vậy. Cháu không thể để người khác vì cháu mà chịu thống khổ. Cáo từ!”

Đồng Đồng nói xong hướng Tác Du Lai nói: “Cảm ơn anh đã giúp đỡ, tôi xin cáo từ!”

Cô nói xong liền đi ra phía cửa.

“Ta nói thẳng cho cô một cách, cô có muốn nghe không?” Giọng nói của

Hữu Khôn bà bà vang lên phía sau cô.

“Bà nói là.....!”

Hữu Khôn bà bà mỉm cười: “Cô là người tốt, ông trời có mắt sẽ không bạc đãi cô!”

“Cảm ơn bà!” Mắt Đồng Đồng nhanh chóng đã ướt nhòe.

Trong lòng cô liền nghĩ đến anh. A Dương! Chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, nhất định sẽ gặp lại!

.....

“Lời nguyện được phá giải.” Hữu Khôn bà bà vĩ đại tuyên bố xong, Hân Đồng thiếu chút nữa đã vui đến mức nhảy dựng lên.

Cô tạm biệt Tân Nhiên và Vân Ny, lòng tràn ngập hi vọng, chạy nhanh về nhà!

Có lẽ là ý trời, nhất định là như vậy! Đồng Đồng trở lại thành phố quen thuộc này, vừa vặn cũng là ngày mà Lôi Dương đã hẹn gặp cô!

Cô chưa kịp về nhà, tay còn mang theo hành lý, vừa xuống máy bay xong chạy vội đến quán bar của Lôi Dương, nơi cô và Lôi Dương ngày đó đã hẹn gặp lại nhau!

Cô nhìn thấy quán bar quen thuộc, trong lòng không khỏi nghĩ lại tất cả mọi chuyện. Bọn họ đã lại gặp nhau tại nơi này, bắt đầu một quãng thời gian đau khổ mà trong lòng đã khắc cốt ghi tâm.

Một năm hẹn ước, rốt cuộc cô đã đợi được, lệ nóng không khỏi tràn nhanh quanh mi, nhưng cửa của quán bar vẫn đóng chặt.

Không có ai ở đây!

Trong lòng Đồng Đồng chờ đợi, thầm mong Lôi Dương đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, mỉm cười đi về phía cô.

Anh đã nói ngày này một năm sau sẽ ở đây chờ cô, dùng hoa hồng trải đầy thảm đỏ, làm cho cô trở thành vợ anh.

Nhưng anh vẫn chưa tới...anh vẫn chưa tới...

Chẳng lẽ anh đã...? Không! Không phải thế đâu! Đồng Đồng phủ nhận ý nghĩ không tốt đẹp trong lòng cô, chậm rãi xoay người, mắt tìm kiếm bốn phía.

Cảm giác bây giờ... dường như cả thế giới giờ chỉ còn lại cô.

Miệng cô không ngừng gọi: “A Dương! A Dương à! Anh đang ở nơi nào? Vì sao còn chưa xuất hiện?”

Ngay lúc cô cúi đầu khóc, một cô gái xinh đẹp đi tới cạnh cô, giữ đầu cô nói: “Tiểu thư, giờ cô có thể giúp tôi được không? Tôi đang cần trợ giúp!”

Đồng Đồng hai mắt nhắm lại, đầu óc mông lung: “Gì vậy? Tôi không thể rời đi. Tôi còn đang đợi một người!”

Nhưng cô gái xinh đẹp kia khẩn cầu: “Tiểu thư, mạng người quan trọng. Tôi thật sự rất cần cô giúp đỡ!”

“Nhưng...”

“Đi mà! Nhanh lắm! Bằng không người đó sẽ chết. Hiện giờ hắn đang rất nguy kịch à!” Nói xong cô ta kéo Đồng Đồng đi tới trước cửa một cửa hàng.

“Xin chờ một chút. Rốt cuộc là sao? Cô muốn tôi giúp? Nhưng ít nhất phải nói cho tôi biết tôi phải làm cái gì mới được chứ!” Đồng Đồng bị kéo lại gần cửa hàng đó.

Lúc này mấy nhân viên cửa hàng đã đi tới vây quanh Đồng Đồng, đưa Đồng Đồng vào một phòng giống như là phòng trang điểm.

Rồi họ ấn cô ngồi xuống.

Một nữ nhân viên cửa hàng vội vàng nói: “Tiểu thư, mong cô giúp cho. Hôm nay chúng tôi có một buổi triển lãm rất quan trọng. Vì người mẫu vừa mới rời khỏi, lại không tìm thấy người thích hợp, mà dáng người cô thật sự rất tuyệt, cho nên mời cô hỗ trợ thay thế một chút. Tiền công sẽ dựa theo lương của người mẫu trả cho cô!”

“Nhưng, cái này thì có liên quan gì đến mạng người?” Cô còn có chuyện quan trọng phải làm. Đồng Đồng nói xong đứng lên định rời đi.

“Thật sự rất cần cô. Bởi vì nếu hôm nay buổi triển lãm không tốt, chúng tôi cùng các chị em khác sẽ bị trừ lương thật nặng. Chúng tôi đều là người một nhà, cha mẹ cần chúng tôi chăm sóc, còn có người nhà đang bệnh nặng cần chữa trị. Nếu thất nghiệp chúng tôi sẽ không cách nào sống. Mong cô hãy giúp đỡ chúng tôi. Chỉ hai giờ thôi mà!” Một nữ nhân viên cửa hàng nói với giọng khẩn cầu.

“Mong tiểu thư đây giúp đỡ. Tôi còn có một người bà đang bệnh rất nặng, đang chờ tôi trở về!” Một nữ nhân viên khác của cửa hàng vừa đi ra vừa khóc. Kì thật bà nội của cô ấy đã sớm qua đời. Bọn họ chưa từng gặp nhau!

“Nhưng....”

Đồng Đồng còn muốn nói thêm nữa, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng khẩn thiết của những nhân viên cửa hàng này, cô lại không đành lòng cự tuyệt!

Các nữ nhân viên của cửa hàng thuận thực cởi quần áo của Đồng Đồng ra, vội vàng vàng mặc quần áo mới vào cho cô.

Lúc này Đồng Đồng bị mấy người này giờ trò không thể thoát thân. Sau một hồi bận rộn, quần áo cũ trên người Đồng Đồng nhanh chóng được thay thế bằng chiếc áo cưới xa hoa lộng lẫy nhất.

Một nhân viên nữa ấn Đồng Đồng ngồi xuống: “Bây giờ chúng ta phải trang điểm, cô hãy nhắm mắt lại!”

Sau một hồi, động tác của mọi người rốt cuộc cũng dừng lại.

“Wow! Cô thật đẹp!” Một nhân viên không khỏi thốt lên lời tán thưởng.

Đồng Đồng mở mắt nhìn mình trong gương, không thể tin được người trong gương hiện giờ chính là cô!

Áo cưới màu trắng, dung nhan xinh đẹp, từ đầu vốn mọi thứ đều muốn dâng hiến cho A Dương của cô, nhưng hiện tại lại là một hoạt động buôn bán.

Ngay từ đầu khi đem Đồng Đồng kéo vào cửa, nữ nhân viên cửa hàng đã lớn tiếng: “Được rồi các chị em, thời gian không còn nhiều nữa, gọi điện thoại hỏi xem bên kia chuẩn bị thế nào rồi!”

“Được! Để tôi đi!” Người nhân viên kia nói xong cũng chạy đi.

Chỉ chốc lát sau nữ nhân viên kia tâm tình vui sướng: “Tất cả đều ok rồi. Chúng ta có thể để cho tiểu thư xinh đẹp này lên sân khấu.”

“Đi thôi!” Hai nữ nhân viên giúp Đồng Đồng nâng lên váy dài đằng sau, ý bảo Đồng Đồng có thể ra ngoài.

“Áy, chờ một chút!” Một nhân viên đột nhiên hô lớn, nói xong cầm lấy một chiếc dây màu hồng nhạt, nói với Đồng Đồng: “Phải bịt mắt vào!”

“Vì sao phải bịt mắt?” Đồng Đồng nhíu mày khó hiểu.

“Bởi vì lát nữa sẽ có một cảnh tượng kì lạ, thợ chụp ảnh muốn giữ lại cảm giác của cô trong nháy mắt, cho nên trong khi cởi bỏ mảnh vải này ra, nhìn thấy được tình cảnh gì, có cảm giác gì cô phải tận lực thể hiện, như vậy mới có thể hoàn thành việc chụp hình một cách hiệu quả nhất.”

“Thật kì quái! Nhưng có thể mau lên một chút được không? Tôi còn có việc rất quan trọng phải làm.” Đồng Đồng thúc giục.

Nữ nhân viên kia bịt kín mắt Đồng Đồng xong nói: “Tốt rồi. Giờ có thể đi được rồi.”

Một nhân viên cửa hàng giúp đỡ dẫn đường cho Đồng Đồng, hai người khác giúp cô nâng váy, đi ra khỏi cửa hàng.

Đồng Đồng cảm giác hơi kì lạ, đi không lâu liền dừng lại, hình như cô nghĩ thấy mùi hoa thơm.

“Tốt lắm. Ngay tại nơi này, cô hãy tự đếm đến mười rồi cởi bỏ dây vải bịt mắt ra. Chúng tôi phải đi rồi!”

“Được!”

Sau đó trong lòng Đồng Đồng thầm đếm đến mười. Mười... chín... tám... một. Cô cởi bỏ tấm vải bịt mắt.

Một hình ảnh thân thuộc hiện ra phía trước làm cô kích động đến muốn khóc.

Hoa hồng trái đầy thắm đỏ dưới chân cô, ở phía bên kia thắm đỏ, một người đàn ông cao lớn mà anh tuấn trong tay cầm một bó hoa hồng đỏ, mỉm cười thắm tình hướng cô đi tới.

Vạn vật trong trời đất dường như yên lặng, trong mắt cô giờ đây chỉ có anh! Anh mặc lễ phục cưới đang tiến lại gần cô.

Rốt cuộc cô không kiềm được kích động mà vui sướng, nước mắt lã lã chảy xuống!

“Em yêu! Đồng ý lấy anh nhé?” Anh quỳ xuống trước mặt cô, cúi thấp đầu xuống hôn môi cô.

“A Dương!” Trong lòng Đồng Đồng không ngừng la lên hàng ngàn hàng vạn lần tên anh.

“Đồng Đồng! Anh yêu em. Lấy anh nhé!” Lôi Dương thâm tình chuyên chứ nói.

“Em đồng ý!” Đồng Đồng mỉm cười vui vẻ và sung sướng.

Lôi Dương ôm lấy Đồng Đồng và nâng cô lên, vui vẻ xoay vòng. Đồng Đồng phát ra tiếng cười khanh khách vui sướng.

Không biết từ khi nào, chung quanh đã tụ tập đầy đủ mọi người. Khi cô nhận ra thì không biết bọn họ đã vây quanh mình từ lúc nào. Và rồi bọn họ chúc hai người thật hạnh phúc, họ đều hô to: “Hôn đi! Hôn đi!”

Lôi Dương hôn Đồng Đồng thật nồng nàn, nụ hôn thật sâu và chứa đựng sự dịu dàng vô bờ bến.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra, Đồng Đồng thấy mẹ mình, ba mình, còn có Nhạc Bằng, tất cả mọi người chậm rãi tới gần.

Người một nhà ôm chặt lấy nhau!

Hạnh phúc à! Cứ như vậy mà đến đây!

Trải qua bao nhiêu đau khổ, cuối cùng mọi chuyện đều bình yên, ngọt lành!

—Toàn Văn Hoàn—

Bạn đang đọc truyện *Tình Cờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.